STEPHEN EDWIN KING s-a născut în Portland, Maine, în 1947, al doilea fiu al lui Donald și Nellie Ruth Pillsbury King. Când avea doi ani, tatăl său și-a abandonat familia, iar micul Stephen a avut o copilărie grea, marcată de repetate mutări dintr-un oraș în altul. A îndrăgit matineele anilor '50, unde se proiectau mai ales filme de groază și SF, iar în 1960 l-a descoperit pe H.P. Lovecraft, care a avut o influență decisivă asupra lui – s-a apucat să aștearnă povești la o mașină de scris căreia îi lipsea tasta „N", pe care o vom întâlni mai târziu în *Misery.*

Între 1962 și 1966 a frecventat Liceul Lisbon Falls, iar între 1966 și 1970 a urmat cursurile Universității Maine din Orono. În această perioadă a lucrat la biblioteca facultății și a publicat primele sale povestiri în revista *Maine Campus,* unde a ținut și o rubrică permanentă. În iunie 1970 a obținut licența în literatură, un certificat de profesor de liceu și o diplomă pentru elocuțiune și artă dramatică.

În 1971 s-a căsătorit cu Tabitha Jane Spruce, viitoarea scriitoare și poetă T. King, și împreună au trei copii. O vreme a trăit într-o rulotă și a lucrat într-o spălătorie industrială, apoi a devenit profesor de engleză la Hampden Academy, Maine. O viață grea, plină de lipsuri, care-l va duce la alcoolism. A început să scrie *Carrie,* dar, fiindcă romanul nu avansa deloc, l-a aruncat la gunoi. Tabitha însă, care nu se îndoia de talentul lui, a recuperat manuscrisul și l-a convins să-l ducă la bun sfârșit. În 1973 declicul s-a produs: concernul editorial Doubleday a acceptat spre publicare *Carrie,* iar New American Library a cumpărat drepturile ediției de buzunar cu suma record de 400 000 de dolari. În 1975 familia sa și-a cumpărat prima casă la Bridgton, Maine, iar Stephen King a publicat *Salem's Lot.* De acum înainte își va consacra viața exclusiv creației literare și, într-o mai mică măsură, producției cinematografice. Aproape toate romanele lui au fost ecranizate și King acordă permisiunea studenților la regie să adapteze povestirile sale pentru suma simbolică de un dolar.

Autor a peste patruzeci de romane și două sute de povestiri, a doborât toate recordurile de vânzări și a primit numeroase premii, printre care și prestigioasa Medalie pentru Contribuții Deosebite în Domeniul Literaturii Americane oferită de National Book Foundation. În 2010 venitul său anual a fost estimat la peste 40 de milioane de dolari.

STEPHEN KING

Traducere din limba engleză
RUXANDRA TOMA

NEMIRA

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
KING, STEPHEN
Doctor Sleep / Stephen King; trad.: Ruxandra Toma. -
București: Nemira Publishing House, 2014
ISBN 978-606-579-862-5

I. Toma, Ruxandra (trad.)

821.111(73)-31=135.1

Stephen King
DOCTOR SLEEP
© 2013 by Stephen King

© Nemira, 2014

Redactor: Oana IONAȘCU
Lector: Cristina NAN
Tehnoredactor: Alexandru CSUKOR

Tiparul executat de FED PRINT S.A.

Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări,
fără acordul scris al editorului, este strict interzisă
și se pedepsește conform Legii dreptului de autor.

ISBN 978-606-579-862-5

Pe vremea când cântam la vechea mea chitară ritmică cu un grup intitulat The Rock Bottom Remainders, ni se alătura uneori și Warren Zevon. Lui Warren îi plăceau tricourile cenușii și filmele de groază precum *Kingdom of the Spiders*. A insistat ca eu să-i interpretez tema muzicală, „Vârcolacii din Londra", în deschiderea bisurilor noastre. I-am spus că nu sunt suficient de bun pentru asta. El a susținut că ba nu, sunt foarte bun. „În cheia sol", mi-a mai zis Warren, „și urlă pe bune. Dar, mai presus de orice, *cântă așa cum cântă Keith.*"

N-am să cânt niciodată așa cum cântă Keith Richards, dar mi-am dat mereu silința să iasă cât mai bine și m-am distrat de minune cu Warren cântând alături de mine și râzând ca descreieratul.

Urletul acesta este pentru tine, Warren, pe oriunde te-ai afla. Mi-e dor de tine, prietene!

„Ne aflăm la o răscruce. Jumătățile de măsură nu duc nicăieri."

Marea Carte a Alcoolicilor Anonimi

„Dacă vrem să trăim, trebuie să ne eliberăm de furie. (Aceasta este) luxul îndoielnic al oamenilor normali."

Marea Carte a Alcoolicilor Anonimi

CÂTEVA CHESTIUNI INTRODUCTIVE

FRICA înseamnă de fapt: „Frige realitatea şi cară-te de acolo."

vechi aforism al Alcoolicilor Anonimi

CASETA DE VALORI

1

În a doua zi a lunii decembrie dintr-un an în care un fermier obscur din Georgia[1] tot își mai făcea de lucru prin Casa Albă, unul dintre cele mai impresionante hoteluri din Colorado a fost mistuit de flăcări. Hotelul a fost declarat o pierdere iremediabilă. Ancheta, condusă de comandantul departamentului de pompieri din Comitatul Jicarilla, a stabilit că incendiul s-a declanșat din cauza unui boiler defect. Când a avut loc accidentul, hotelul era închis pe perioada de iarnă și în el nu se aflau decât patru persoane. Trei dintre acestea au supraviețuit. Jack Torrance, îngrijitorul din extrasezon, și-a pierdut viața în încercarea sa eșuată (însă eroică) de a reduce presiunea aburului din boilerul respectiv, presiune ce atinsese un nivel catastrofal din pricina unei supape de siguranță stricate.

Doi dintre supraviețuitori au fost soția îngrijitorului și fiul acestuia, de vârstă fragedă. Cel de-al treilea a fost bucătarul-șef al hotelului Overlook, Richard Hallorann, care își părăsise locul de muncă sezonier din Florida și venise în Colorado, mânat de ceea ce el numea „un presentiment puternic" ce îl convinsese că familia

[1] Președintele Jimmy Carter (n. tr.).

Torrance avea necazuri. Ambii adulți au suferit răni grave în urma exploziei. Doar copilul a scăpat teafăr și nevătămat.

Cel puțin din punct de vedere fizic.

2

Wendy Torrance și fiul său au fost despăgubiți de corporația care deținea hotelul Overlook. Nu o sumă colosală, dar suficientă cât să-i ajute să se descurce vreme de trei ani, timp în care ea nu a putut să lucreze din cauza traumatismelor suferite. Avocatul pe care îl consultase îi spusese că, dacă nu va da înapoi și va juca dur, ar putea căpăta mult mai mult, deoarece corporația voia să evite un proces. Însă Wendy, la fel ca proprietarii hotelului, nu-și dorea decât să dea uitării iarna aceea sinistră, petrecută în Colorado. Se va face bine, spunea ea, și chiar așa a și fost, deși leziunile suferite au chinuit-o până la sfârșitul vieții. Vertebrele zdrobite și coastele fracturate se pot vindeca, însă nu te vor lăsa niciodată să-ți uiți trecutul.

O vreme, Winifred și Daniel Torrance au locuit în sud-est, apoi s-au mutat în Tampa. Din când în când îi vizita Dick Hallorann (cel cu presentimentele puternice), care venea de la Key West mai ales ca să-l vadă pe Danny, întrucât cei doi aveau o relație specială.

Într-o dimineață devreme din luna martie a anului 1981, Wendy l-a sunat pe Dick și l-a întrebat dacă poate veni până la ei. I-a spus că Danny o trezise în toiul nopții și îi zisese să nu intre în baie.

Iar după aceea a refuzat să mai rostească vreun cuvânt.

3

Se trezise pentru că-i venea să facă pipi. De afară se auzeau rafalele puternice ale vântului. Era cald – cam tot timpul era cald în Florida –, însă nu-i plăcea deloc zgomotul acela și avea senzația că niciodată nu va reuși să se împace cu el. Îi amintea de

Overlook, unde boilerul defect fusese cel mai neînsemnat dintre pericole.

Locuia cu mama sa într-un apartament strâmt de la etajul al doilea al unei clădiri cu locuințe ieftine de închiriat. Danny ieși din camera lui, aflată lângă cea a mamei, și traversă holul. Vântul răbufni din nou, iar palmierul uscat din fața ferestrei își clămpăni frunzele. Sunet de oase izbite între ele. Atunci când nu făcea nimeni duș sau nu foloseau toaleta, obișnuiau să lase ușa de la baie deschisă, deoarece încuietoarea era stricată. În noaptea asta ușa era închisă. Dar nu pentru că mama ar fi fost înăuntru, nu, nici vorbă. Din cauza rănilor suferite la cap în timpul evenimentelor de la Overlook, mama începuse să sforăie – făcea un *sfârrr-sfârrr* blând atunci când dormea –, iar sunetul ăsta îl auzea acum Danny venind din dormitorul ei.

Asta e, înseamnă că a închis-o din greșeală.

Deși știa că nu este așa (căci și el era înzestrat cu presentimente și presimțiri puternice), însă uneori trebuie să afli. Uneori trebuie să *vezi.* Descoperise acest adevăr într-o cameră de la etajul al doilea al hotelului Overlook.

Cu o mână ce i se părea prea lungă, prea deșirată, prea *fără oase,* apăsă clanța și deschise ușa.

În baie era femeia din Camera 217, așa cum anticipase el. Goală-pușcă, stătea pe toaletă, cu picioarele desfăcute și cu coapsele palide și puhave la vedere. Sânii verde-murdar îi atârnau până la brâu, aidoma unor baloane dezumflate. Peticul de păr de sub burtă era cenușiu. Și tot cenușii îi erau și ochii, oglinzi din oțel. Îl văzu și buzele i se lăbărțară într-un rânjet.

Închide ochii, îl sfătuise Dick Hallorann pe vremuri. *Dacă vezi ceva rău, închide ochii și spune-ți că nu-i nimic acolo și, când ai să-i deschizi, lucrul cel rău va fi dispărut.*

Numai că tehnica respectivă nu funcționase în Camera 217 pe când avea cinci ani și nu va funcționa nici acum. Era convins de asta. Îi simțea *mirosul.* Intrase în putrefacție.

Femeia – știa cum o cheamă: doamna Massey – se ridică greoi pe picioarele vinețiii, întinzând mâinile spre el. Carnea de pe brațe

atârna, gata să se desprindă de pe os. Îi zâmbea așa cum zâmbești când te întâlnești cu un vechi prieten. Sau când vezi ceva bun de mâncare!

Cu o expresie ce ar fi putut fi confundată cu calmul, Danny închise ușurel ușa și se retrase din fața ei. Văzu cum clanța se ridică... și coboară... și se ridică... și se potolește.

Acum avea opt ani, adică în stare să judece cât de cât rațional, chiar așa de înspăimântat cum era. În parte deoarece, în străfundurile minții sale, se așteptase la una ca asta. Deși întotdeauna crezuse că Horace Derwent va fi cel care își va face apariția în viața lui. Sau poate barmanul, căruia tatăl lui îi spunea Lloyd. Dar ar fi trebuit să știe că va fi doamna Massey, încă dinainte s-o vadă în baia lor. Pentru că, dintre toți nemorții din Overlook, ea fusese cea mai cumplită.

Partea aceea a minții lui înzestrată cu judecată îi spunea că nu este nimic altceva decât o frântură dintr-un coșmar care se ținuse scai de el și după ce se trezise și se dusese la baie. Partea aceasta se încăpățâna să-l convingă că, dacă va deschide din nou ușa, va vedea că în baie nu este absolut nimic. Sigur că nu va fi nimic, doar era complet treaz acum. Dar o altă parte a lui, partea aceea care *strălucea,* știa că lucrurile stau cu totul și cu totul altfel. Hotelul Overlook nu-și încheiase socotelile cu el. Cel puțin unul din spiritele acelea vindicative îl urmărise până în Florida. Cândva descoperise o femeie lungită în cadă. Femeia aceea se ridicase și încercase să-l sugrume cu degetele ei mucegăite și împuțite (dar extrem de puternice). Dacă ar deschide acum ușa de la baie, ea ar termina ce începuse atunci, pe vremuri.

Recurse la un compromis și-și lipi urechea de ușă. La început nu auzi nimic. Apoi un sunet slab.

Unghii moarte râcâind pe lemn.

Danny se duse în bucătărie pe picioare ca din câlți, se urcă pe un scaun și urină în chiuvetă. Apoi își trezi mama și îi spuse să nu intre în baie pentru că acolo e un lucru rău. După aceea se duse la el în cameră și se ascunse sub pături. Își dorea să nu se mai dea jos din pat decât ca să se ducă să facă pipi în chiuveta din bucătărie.

Și, pentru că-și prevenise mama, nu mai avea niciun motiv să-și mai dorească să vorbească cu ea.

Mama îi cunoștea muțenia. Prima oară se întâmplase după ce Danny intrase în Camera 217 a hotelului Overlook.

– Cu Dick vrei să stai de vorbă?

Culcat pe spate, cu ochii la ea, băiatul dădu din cap. Iar mama formă numărul, chiar dacă era ora patru dimineața.

A doua zi, Dick ajunse la ei. Adusese ceva cu el. Un cadou.

4

După ce Wendy îl sunase pe Dick – avusese grijă ca Danny să o audă – băiatul adormi la loc. Încă își mai sugea degetul mare, cu toate că acum avea opt ani și era în clasa a treia. O durea să-l vadă așa. Se duse la baie și rămase câteva clipe privind ușa închisă. Îi era teamă – o speriase Danny –, dar avea nevoie la closet și nici prin gând nu-i trecea să folosească chiuveta așa cum făcuse fiul ei. Îi era scârbă numai la gândul că s-ar putea urca într-un echilibru precar pe marginea de porțelan a chiuvetei, cu fesele atârnânde (chiar dacă n-ar fi văzut-o nimeni).

Într-o mână ținea ciocanul pe care îl luase din cutia ei de scule de femeie singură. Îl ridică atunci când apăsă clanța și deschise ușa. Firește că baia era goală, însă scaunul toaletei era coborât. Niciodată nu-l lăsa așa noaptea, pentru că știa prea bine că, dacă Danny, doar zece la sută treaz, va avea nevoie la baie, va uita să-l ridice și va împroșca totul în jur. Mai era și un miros. Un miros urât. Ca de șobolan mort în pereți.

Făcu un pas, apoi încă unul. Surprinse o mișcare și se răsuci cu ciocanul ridicat, gata să lovească pe oricine

(orice)

s-ar fi ascuns în spatele ușii. Însă nu era decât propria-i umbră. Te sperii chiar și de umbra ta, zic oamenii în bătaie de joc, dar cine era mai îndreptățită decât Wendy Torrance? După ce văzuse

tot ce văzuse şi trecuse prin ce trecuse, ştia foarte bine cât de periculoase puteau fi anumite umbre. Puteau avea colţi.

În baie nu era nimeni, dar observă o pată decolorată pe scaunul closetului şi o alta pe perdeaua de la duş. Fecale, fu primul ei gând. Dar nu, rahatul nu e roşu-gălbui. Se uită mai de aproape şi văzu firicele de carne şi de piele putrezită. Iar pe covoraşul din faţa cabinei de duş erau şi alte pete asemănătoare, în formă de tălpi. Prea mici – prea *elegante* – ca să fi aparţinut unui bărbat.

– O, Doamne, Dumnezeule, şopti ea.

În cele din urmă folosi tot chiuveta din bucătărie.

5

De-abia spre prânz reuşi Wendy să-şi dea fiul jos din pat. Îl convinse să înghită nişte supă şi un sandvici cu unt de arahide, după care băiatul se culcă din nou. Tot nu voia să vorbească. Hallorann ajunse curând după cinci după-amiaza, la volanul Cadillac-ului său roşu, dar cam vechi (însă perfect întreţinut şi lustruit de-ţi lua ochii). Wendy îl aşteptase lângă fereastră, la fel cum odinioară aşteptase şi pândise întoarcerea soţului ei, sperând că Jake va veni acasă binedispus. Şi nebăut.

Se repezi pe scări şi deschise uşa de la intrare chiar atunci când Dick întinsese mâna spre soneria sub care scria TORRANCE 2A. I se aruncă în braţele întinse, dorindu-şi să rămână în îmbrăţişarea lui dătătoare de linişte cel puţin o oră. Poate chiar două.

Hallorann îi dădu drumul şi se uită lung la ea, ţinând-o de umeri.

– Arăţi bine, Wendy. Ce face omuleţul nostru? A început să vorbească?

– Nu, dar cu tine va vorbi. Chiar dacă la început n-o va face cu voce tare, puteţi să...

Nu termină, ci arătă cu degetul spre fruntea bucătarului.

– Nu neapărat, zise Dick.

Zâmbetul său larg dezveli o proteză nouă și strălucitoare. Hotelul Overlook i-o distrusese pe cea veche în noaptea când explodase boilerul. Sigur, Jack Torrance fusese cel ce lovise cu ciocanul care-i prăpădise lui dinții și lui Wendy capacitatea de a merge fără să șchiopăteze, însă amândoi știau că, de fapt, hotelul îi atacase.

– E foarte puternic, Wendy. Dacă vrea să mă blocheze, o s-o facă. Știu din experiență. În plus, e mai bine să vorbim cu gura, nu cu gândul. Mai bine pentru el, vreau să zic. Acum spune-mi ce s-a întâmplat.

După ce-i povesti totul, Wendy îl conduse în baie. Lăsase totul cum fusese, aidoma unui polițist de proximitate care protejează locul unei crime până la sosirea echipei de criminaliști. Pentru că acolo *se petrecuse* o crimă. O crimă împotriva copilului ei.

Dick privi petele vreme îndelungată, fără să le atingă, apoi zise:

– Hai să ne uităm dacă s-a trezit Danny și dacă vrea să mă vadă.

Nu se trezise, dar inima lui Wendy se însenină puțin observând expresia de bucurie pură de pe chipul băiatului când acesta realiză cine stă pe marginea patului lui și-l scutură de umăr.

(Hei, Danny, ți-am adus un cadou.)

(Nu-i ziua mea.)

Wendy îi urmărea cu atenție. Știa că vorbesc, dar nu-și dădea seama ce spun.

Și Dick zise:

– Hai și te scoală, scumpule. Mergem la plimbare pe plajă.

(Dick, s-a întors doamna Massey din Camera 217. S-a întors!)

Dick îl mai scutură o dată de umăr.

– Vorbește tare, Dan. O sperii pe maică-ta.

Danny spuse:

– Ce cadou mi-ai adus?

Dick zâmbi:

– Așa-i mai bine. Îmi place să-ți aud vocea. Și lui Wendy îi place.

– Da.

Atât cuteză femeia să spună. Altminteri i-ar fi auzit tremurul din glas și s-ar fi îngrijorat.

– Cât suntem noi plecați, ar fi bine să faci curat în baie, o sfătui Dick. Ai mănuși de menaj?

Wendy dădu din cap: avea.

– Bine. Să ți le pui.

6

Plaja se afla la vreo cinci kilometri depărtare. Parcarea era înconjurată de tot soiul de puncte de atracție de genul celor întâlnite de obicei pe faleze: teribil de împopoțonate și stridente – tarabe unde se vindeau gogoși spiralate sau hotdogi, prăvălii cu suvenire. Însă sezonul estival era pe sfârșite, așa că niciuna nu prea avea vânzare. Plaja era aproape în întregime a lor. În timpul drumului cu mașina, Danny ținuse pe genunchi cadoul primit – un pachet lunguieț, destul de greu, în ambalaj argintiu.

– Ai să-l deschizi după ce stăm de vorbă, îi spusese Dick.

Se plimbară chiar pe malul apei, acolo unde nisipul era tare și strălucitor. Danny mergea încet, pentru că Dick era bătrân. Și avea să moară într-o zi. Poate chiar curând.

– Am să mai fac umbră pământului câțiva ani buni, se amuză Dick citindu-i gândul. Nu-ți face griji. Povestește-mi ce s-a întâmplat azi-noapte. Nu uita nimic.

Relatarea în sine nu dură prea mult. Partea cea mai grea ar fi fost să găsească vorbele potrivite pentru a explica spaima pe care o simțea, amestecată cu o certitudine sufocantă: acum, că l-a găsit, nu va mai pleca niciodată. Dar, pentru că Dick era cel cu care discuta, nu avu nevoie să rostească aceste cuvinte. Apoi spuse cu voce tare:

– O să se întoarcă, sunt convins că o să se întoarcă. O să se întoarcă și o să se tot întoarcă până când va pune mâna pe mine.

– Mai ții minte când ne-am cunoscut?

Deși mirat de această deviere de la subiect, Danny dădu din cap. Hallorann fusese cel care le prezentase hotelul Overlook lui și părinților lui. Cu foarte mult timp în urmă, așa i se părea acum.

– Și mai ții minte prima oară când am vorbit în capul tău?

– Sigur că da.

– Ce am zis eu atunci?

– M-ai întrebat dacă nu vreau să merg cu tine în Florida.

– Așa. Și cum te-ai simțit când ai aflat că nu mai ești singur? Că nu doar ție ți se întâmplă strălucirea?

– Foarte mișto, răspunse Danny. Super.

– Mda, mormăi Hallorann, mda, sigur că da.

Merseră un timp în tăcere. Păsări micuțe – ciripele le numea mama lui Danny – se fugăreau pe crestele valurilor.

– Și nu te-ai întrebat niciodată cum de am apărut tocmai atunci când aveai nevoie de mine?

Bucătarul cel negru se uită la băiețelul cel alb și zâmbi.

– Nu, sigur că nu te-ai întrebat. De ce s-o fi făcut? Nu erai decât un copilaș pe vremea aia. Acum ai mai crescut. Ai crescut *mult* în anumite privințe. Ascultă la mine, Danny. Eu cred că lumea asta știe cum să compenseze toate lucrurile care se întâmplă. E o vorbă veche: Profesorul apare doar atunci când elevul e pregătit. Eu am fost profesorul tău.

– Ai fost mult mai mult, spuse Danny apucându-l de mână. Ai fost prietenul meu. Ne-ai salvat.

Dick nu-i luă în seamă spusele... sau lăsă această impresie.

– Și buna mea avea strălucire – ții minte că ți-am povestit?

– Îhî. Mi-ai zis că stăteați mult de vorbă fără să deschideți gura.

– Așa, vezi? Ea m-a învățat. Și pe ea a învățat-o *străbunica* ei, de mult de tot, în vremea sclaviei. Și într-o bună zi îți va veni și ție rândul să fii profesor, Danny. Atunci când îți vei găsi elevul.

– Dacă nu mă-nhață doamna Massey până atunci, murmură posomorât Danny.

Ajunseră lângă o bancă. Dick se așeză spunând:

– N-am curaj să merg mai departe; s-ar putea să nu mai fiu în stare să mă întorc. Stai aici, lângă mine. Vreau să-ți spun o poveste.

– N-am nevoie de povești, se revoltă Danny. O să se întoarcă, nu pricepi? O să se *întoarcă* și o să se *întoarcă* și o să se tot *întoarcă*.

– Taci din gură și cască-ți bine urechile la mine. Ia seama la ce-ți zic acum, zâmbi larg Dick etalându-și noua proteză. Cred că ai să te prinzi. Că nu ești deloc prost, drăgălașule.

7

Mama mamei lui Dick – cea cu strălucirea – locuia în Clearwater. Ea era Buna Albă. Dar nu pentru că ar fi avut pielea albă. Nu, sigur că nu. Ci pentru că era *bună*. Tatăl tatălui său locuia în Dunbire, Mississippi, o așezare rurală situată nu departe de Oxford. Soția acestuia murise cu mult timp înainte de nașterea lui Dick. Pentru locurile și vremurile acelea, străbunicul bucătarului Hallorann era un om foarte bogat. Era proprietarul unei firme de pompe funebre. Dick și părinții lui se duceau la el în vizită de patru ori pe an, iar micuțul Dick Hallorann nu putea să sufere vizitele acestea. Andy Hallorann îl înfricoșa la culme și îi zicea – în gând, doar, căci rostirea acestui apelativ cu voce tare i-ar fi adus cu siguranță o palmă peste botul obraznic – Tata-mare Negru.

– Ai auzit de oamenii ăia mari cărora le plac copiii? îl întrebă Dick pe Danny. Li se zice pedofili. Adică vor copiii pentru sex. Ai auzit de ei?

– Cam da, răspunse Danny circumspect.

Bineînțeles că știa că nu trebuie să stea de vorbă cu necunoscuții și nici să se urce în mașina vreunuia. Pentru că-ți puteau face niște chestii nașpa.

– Ei, boșorogul de Andy, bunicul meu, era mai mult decât atât. Era și sadic.

– Adică cum?

– Adică îi plăcea să provoace durere.

Danny dădu de câteva ori din cap, semn că înțelegea foarte bine despre ce era vorba.

– Așa ca Frankie Listrone de la școală. Îți face „o mie de ace" sau îți dă cu „castana" în cap. Și dacă nu plângi, se oprește. Da' dacă te vede că te doare, nu se mai oprește *deloc*.

– Foarte urât ce face colegul tău. Dar eu îți vorbesc despre un lucru cu mult mai rău.

Cel care s-ar fi întâmplat să treacă pe lângă ei în momentele acelea ar fi putut crede că Dick Hallorann se cufundase în tăcere, dar, de fapt, povestea lui mergea mai departe, redată fiind acum printr-o înlănțuire de imagini și cuvinte de legătură. Danny îl văzu pe Tata-mare Negru – un bărbat înalt, îmbrăcat într-un costum la fel de negru ca el, cu o

(fedora[1]*)*

pălărie pe cap. Îi văzu bulbucii de salivă din colțurile gurii și ochii în permanență conturați cu roșu, de parcă ar fi fost foarte obosit, ori de-abia ce se oprise din plâns. Văzu cum îl urca pe Dick pe genunchi – și Dick era mai mic decât era Danny acum, poate de vârsta pe care el o avusese în iarna aceea petrecută la Overlook. Și văzu cum îl gâdila pe băiețel – asta doar dacă nu erau singuri. Dar, dacă nu mai era nimeni prin preajmă, își vâra mâna printre picioarele micuțului și îl strângea de ouțe până când pe Dick îl lua cu leșin din cauza durerii.

– Îți place? îi gâfâia Tataie în ureche, înecându-l cu duhoare de țigări și scotch White Horse. Sigur că-ți place. La toți băieții le place. Și chiar dacă nu, n-ai să mă spui la nimeni. Că dacă te apuci să mă pârăști, am să-ți fac rău. Am să-ți dau foc!

– Fir-ar! exclamă Danny. Nasol.

– Au mai fost și altele, spuse Dick, dar am să-ți povestesc o singură întâmplare. După ce i-a murit nevasta, Tata-mare a angajat o femeie care să se ocupe de treburile casei. Adică să facă mâncare și curățenie. Atunci când ne așezam cu toții la cină, femeia asta aducea toate felurile deodată și le trântea pe masă, de la salată la desert, pentru că așa îi plăcea lu' Tata-mare Negru. Și la desert

[1] Pălărie de fetru creată la începutul secolului XX (n. tr.).

aveam mereu tort sau budincă. Felia fiecăruia era pusă pe o farfurioară chiar lângă tine, ca să o vezi și să tânjești după ea și să-ți curgă bale din gură de poftă câtă vreme te chinuiai cu scârboșeniile celelalte. Regula statornicită a Bunicului spunea că te poți *uita* cât vrei la desert, dar nu ai voie să te *atingi* de el până când nu-ți termini friptura, legumele și piureul de cartofi din farfurie. Ba trebuia să mănânci și tot sosul, care era plin de cocoloașe și nu avea niciun gust. Și Tata-mare Negru obișnuia să-mi vâre în mână o felie de pâine, zicându-mi: „Întinge cu asta, Dickie-Păsărel, să-ți văd farfuria cum lucește ca linsă de câini." Așa-mi zicea el, Dickie-Păsărel.

Și erau dăți când nu reușeam să mănânc tot din farfurie, oricât de mult mi-aș fi dat silința. Și pe chestia asta nu mai aveam voie să mă ating de tort sau de budincă. Mi le mânca el. Și atunci când totuși *terminam* mâncarea, descopeream că-și stinsese țigara în felia mea de tort ori de budincă de vanilie. Că stătea chiar lângă mine și-i era la îndemână. Și se purta de parcă tocmai ce făcuse un banc bun. „Hopa, n-am nimerit scrumiera", zicea el atunci. Mama și tata n-au încercat niciodată să-l oprească, deși sunt convins că-și dădeau seama că, indiferent cum ar fi fost, era totuși o glumă prea crudă ca s-o faci pe socoteala unui copil. Se purtau și ei ca și când n-ar fi fost decât o șotie nevinovată.

– Foarte nasol, spuse Danny. Ai tăi ar fi trebuit să-ți ia apărarea. Așa face mama. Și tati, dacă ar mai fi aici.

– Le era frică de el. Și aveau toate motivele să le fie frică. Andy Hallorann era un individ tare, tare rău. Știi ce-mi zicea? Îmi zicea: „Haida, Dickie, papă frumos în jur, că n-o să te otrăvești." Și dacă luam o îmbucătură, îi zicea lu' Nonnie – așa o chema pe menajeră – să-mi aducă o altă porție de desert. Da' dacă nu mă atingeam de el, îl lăsa acolo, sub nasul meu. Și ajunsesem să nu-mi mai pot termina mâncarea, așa de tare mi se întorcea stomacul pe dos numai gândindu-mă la ce avea să urmeze.

– Păi, trebuia să-ți muți farfuria cu tortul în partea ailaltă, zise Danny.

– Am încercat, cum de nu, că doar nu m-am născut prost. Da' știi ce făcea? O muta îndărăt, zicând că locul desertului e în dreapta.

Dick se opri, privind la ambarcațiunea lungă și albă care plutea încetișor în zare, pe linia care separa cerul de Golful Mexicului.

– Uneori, când se întâmpla să rămână singur cu mine, mă mușca. Și odată, când i-am spus că, dacă nu mă lasă în pace, o să-i povestesc lu' tata ce-mi face, și-a stins țigara de piciorul meu. Și mi-a zis: „Poftim, zi-i și asta și să vedem la ce-ți folosește. Tac-tu știe care-mi sunt obiceiurile și n-o să scoată nicio șoaptă, pen'că-i laș și fraier și pen'că vrea să-i las banii ăia de-i am la bancă atunci când oi da colțu', chestie pe care nu intenționez s-o fac prea curând.

Danny îl asculta fascinat, cu ochii larg deschiși. Până acum crezuse că povestea lui Barbă-Albastră era cea mai înspăimântătoare din toate timpurile, cea mai înspăimântătoare din câte pot exista pe lume, dar asta era cu mult mai rea. Pentru că era adevărată.

– Câteodată îmi zicea că știe un om rău, pe nume Charlie Manx, și că, dacă nu fac ce-mi zice el să fac, o să-i dea un telefon interurban lu' Charlie Manx ăla, care o să vină imediat în mașina lui de fițe și o să mă ia și o să mă ducă într-un loc unde sunt închiși copiii neascultători. Și după aia Bunicu' își vâra mâna printre picioarele mele și începea să mă strângă. „Așa că n-o să zici nicio vorbuliță, Dickie-Păsărel. Că dacă zici, o să vie drăguțu' de Charlie și o să te țină închis cu ăilalți copii de i-a furat, până când o să-ți vie vremea să te duci de pe astă lume. În iad o să te duci atunci și o să arzi în flăcările lui. Pen'că ai ciripit. Nu contează dacă te crede cineva au ba. Pârâciunea tot pârâciune se cheamă că e.

Și să știi că multă vreme eu l-am crezut pe nenorocitul ăla bătrân. Nu i-am spus nici măcar Bunei mele Albe, cea cu strălucirea, pentru că mi-era teamă să nu creadă că eu eram de vină pentru tot. Sigur că n-aș mai fi gândit așa dacă aș fi fost nițeluș mai mare, dar eram un copilaș.

Rămase puțin pe gânduri, apoi continuă:

– Și mai era un motiv. Știi care?

Danny îl privi lung în ochi, cercetând atent gândurile și imaginile din spatele frunții bucătarului. În cele din urmă spuse:

– Voiai ca tatăl tău să primească banii. Dar nu i-a primit.

– Nu. Tata-mare Negru i-a lăsat pe toți unui cămin pentru orfanii de culoare din Alabama. Și sunt în stare să pun prinsoare că știu de ce a făcut-o. Dar n-are nicio legătură cu ce vorbim noi acum.

– Și bunica ta aia bună n-a știut? N-a ghicit?

– Știa că se întâmpla *ceva*, da' eu am blocat povestea asta în mintea mea și buni m-a lăsat în pace. Mi-a zis doar că e dispusă să mă asculte atunci când voi fi pregătit să vorbesc. Să știi tu, Danny, atunci când a murit Andy Hallorann – de atac cerebral – eu am fost cel mai fericit băiețel de pe fața pământului. Mama a zis să nu merg la înmormântare, să rămân cu Buni Rose – Buna mea Albă. Da' eu voiam să merg. Îți dai seama. Voiam să mă conving că Tata-mare Negru e mort pe bune.

Ploua în ziua aia. Toată lumea era adunată în jurul gropii. Toți aveau umbrele negre. Și eu mă uitam la sicriu – cu siguranță cel mai mare și mai frumos din prăvălia lui – și îl vedeam cum e coborât în pământ și mi-am adus aminte de toate dățile când mi-a răsucit ouăle și și-a stins țigările în tortul meu și o dată de piciorul meu gol și mi-am adus aminte cum trona el la cină ca regele ăla bătrân și nebun al lui Shakespeare. Dar cel mai mult m-am gândit la Charlie Manx – care precis că era o invenție de-a lui – și m-am gândit cum Tata-mare Negru n-o să-l mai sune interurban ca să-l cheme în crucea nopții să mă ia cu mașina lui de fițe și să mă ducă lângă ceilalți copii furați.

Și m-am uitat în jos peste marginea gropii. Și tata a zis: „Lasă băiatul să vadă", atunci când mama a vrut să mă tragă îndărăt. Și m-am uitat la sicriul ăla din groapa plină cu apă și i-am zis în gând: „Ești cu doi metri mai aproape de iad, Tata-mare Negru, și curând o să fii cu totul acolo și sper să ți-o frece dracul cu mâna lui de foc."

Dick scoase din buzunarul de la pantaloni un pachet de Marlboro cu chibriturile îndesate sub celofan. Își puse o țigară în gură, dar abia reuși s-o nimerească cu flacăra de la chibrit, atât de

tare îi tremurau buzele și mâna. Danny rămase șocat să vadă lacrimi în ochii prietenului său.

Înțelegând acum încotro se îndrepta povestea, îl întrebă pe Dick:

– Când s-a întors?

Dick trase cu nesaț din țigară și suflă fumul printre buzele deschise în zâmbet.

– N-a trebuit să tragi cu ochiul în mintea mea ca să te prinzi, nu?

– *Nț.*

– După șase luni. Într-o zi, când m-am întors de la școală, l-am găsit întins în patul meu. În pielea goală și cu instrumentul pe jumătate putred, falnic ca un catarg. Și mi-a zis: „Vino-ncoa de te așază pe el, Dickie-Păsărel. Mi-o freci tu mie, ți-o frec și eu de *două* ori mai mult." Am zbierat atunci, da' nu era nimeni care să mă audă. Mama și tata lucrau amândoi, mama într-un restaurant și tata într-o tipografie. Și atunci am ieșit în goana mare pe ușă și am trântit-o în urma mea. Și l-am auzit pe Tata-mare Negru cum se scoală... *tronc*... și traversează camera... *buf-bang-buf*... și după aia am auzit...

– Unghii, șopti Danny cu o voce care parcă nu-i aparținea. Unghii moarte râcâind pe lemn.

– Așa. Și n-am mai cutezat să intru în camera mea până seara târziu, când mama și tata se întorseseră acasă. Dispăruse, dar mai erau... resturi.

– Da. Ca în baia noastră. Pentru că începuse să se strice.

– Ai dreptate. Mi-am schimbat singur așternuturile, fiindcă mă învățase mama cum s-o fac în urmă cu doi ani. Zicea că sunt prea mare ca să mai avem nevoie de bonă, că bonele sunt pentru băieții și fetițele de albi, ca aceia de care avusese ea grijă înainte să se facă ospătăriță la Rotiseria lui Berkin. După vreo săptămână, îl văd pe Tata-mare Negru în parc, dându-se în leagăn. Avea costumul pe el, da' era tot acoperit cu o mâzgă cenușie – cred că era mucegaiul ăla care creștea pe el înăuntrul coșciugului.

– Îhî, șopti scârbit Danny.

Nu se simțea în stare să vorbească mai tare.

– Avea șlițul descheiat și-i ieșea afară instalația. Îmi pare rău că trebuie să-ți povestesc toate astea, Danny, ești mult prea mic ca să auzi asemenea grețoșenii, dar trebuie să știi.

– Și atunci te-ai dus la Buna Albă?

– A trebuit să mă duc. Pentru că și eu știam ce știi și tu acum: s-ar fi întors iar și iar. Nu ca... ascultă, Danny, ai văzut vreodată vreun mort? Vreau să zic, un mort *obișnuit.*

Și râse ușor, pentru că formularea i se părea caraghioasă. La fel i se părea și lui Danny.

– Adică fantome.

– De câteva ori. Odată am văzut trei care stăteau lângă o trecere peste calea ferată. Doi băieți și o fată. Adolescenți. Cred că... cred că acolo muriseră.

Dick dădu din cap.

– Majoritatea rămân în apropiere de locurile unde au trecut în partea cealaltă până când se obișnuiesc cu gândul că au murit și merg mai departe. Așa erau unii din cei pe care i-ai văzut în Overlook.

– Știu.

I se părea de nedescris sentimentul de ușurare care îl copleșise pentru că putea, în sfârșit, să vorbească despre lucrurile acestea cu cineva care le *cunoștea.*

– Și altădată am văzut o femeie într-un restaurant. Știi, dintr-ăla care are mese puse afară, pe trotuar.

Dick dădu iarăși din cap. Știa de care.

– Nu era transparentă, da' mi-am dat seamă că-i fantomă pentru că nu o vedea nimeni în afară de mine și, atunci când o chelneriță i-a împins scaunul, tipa a dispărut de tot. Și tu vezi din astea?

– N-am mai văzut de ani buni, dar strălucirea ta e mai puternică decât a fost a mea vreodată. Și oricum scade pe măsură ce îmbătrânești...

– Grozav, îl întrerupse Danny cu înfocare.

– ...dar cred că o să-ți mai rămână destul și când ai să fii mare, pentru că ai avut atât de multă din capul locului. Fantomele

obișnuite nu sunt ca femeia aia pe care ai văzut-o în Camera 217 și după aia la tine în baie. Nu-i așa?

– Așa e, zise Danny. Doamna Massey e *adevărată*. Lasă tot felul de chestii... bucăți din ea... în urmă. Le-ai văzut. Le-a văzut și mami... iar mami nu strălucește.

– Hai să ne întoarcem, spuse Dick. A venit vremea să-ți despachetezi cadoul.

8

Drumul înapoi la mașină a durat și mai mult, pentru că Dick obosise și respira greu.

– Din cauza țigărilor, îi explică el lui Danny. Să nu te apuci niciodată de fumat.

– Mami fumează. Crede că nu știu. Dick, ce a făcut Buna ta Albă? Precis a făcut ceva de n-a pus mâna pe tine Tata-mare Negru.

– Mi-a dat un cadou, identic cu cel pe care ți l-am adus eu. Asta face profesorul când elevul este pregătit. Învățătura în sine este un cadou. Cel mai frumos cadou pe care-l poți face ori primi.

Trebuie să-ți spun că Buna nu i-a zis niciodată pe nume lu' Tataia Andy. Îi zicea...

Și aici Dick rânji.

– ...îi zicea *preversu'*. I-am spus ce spui și tu acum, că nu era o fantomă, că era adevărat. Și ea mi-a zis că da, am dreptate, pentru că eu îl *făceam* să fie adevărat. Cu strălucirea. Și mi-a mai zis că anumite spirite – mai ales spiritele crude și brutale – refuză să părăsească lumea asta deoarece știu că ce-i așteaptă dincolo e cu mult mai rău. Multe dintre ele se sting pur și simplu, dar altele găsesc de mâncare. „Asta-i strălucirea pentru ele, Dick", mi-a zis Buna atunci. „Mâncare. Tu îl hrănești pe preversul ăla. Nu vrei, dar îl hrănești. E ca un țânțar care tot bâzâie și vine pe tine ca să-ți mai sugă din sânge. Și n-ai ce-i face. *Poți* însă să-ți întorci strălucirea împotriva lui.

Ajunseseră la Cadillac. Dick descuie portierele și se strecură în spatele volanului cu un oftat prelung de ușurare.

– A fost o vreme când puteam să merg cinșpe kilometri și după aia să alerg încă opt. Acum, după o simplă plimbare pe plajă mă doare spinarea de parcă am primit o copită de bidiviu în ea. Haide, Danny. Deschide-ți cadoul.

Băiatul rupse hârtia argintie și scoase la iveală o casetă metalică, vopsită în verde. Pe latura din față, sub încuietoare, avea un mic cifru.

– Hei, marfă!

– Așa zici? Îți place? Bravo, mă bucur. Am luat-o de la Western Auto. E din oțel american sută la sută. Cea pe care mi-a dat-o mie Buni Rose avea un lăcățel și obișnuiam să port cheița în jurul gâtului, dar asta a fost de mult. Suntem în anii optzeci acum, nu? Ne-am mai modernizat și noi. Vezi tăblița aia cu numere? Trebuie doar să apeși pe cinci numere pe care ești convins că n-ai să le uiți și după aia pe butonul ăla pe care scrie *OK*. Și, ori de câte ori vei dori să deschizi cutia, nu va trebui decât să introduci codul.

Danny era în culmea fericirii.

– Mersi, Dick! Mulțumesc mult de tot! O să pun în ea chestiile mele de valoare.

Printre care se numărau cartonașele cu jucători de baseball, insigna de Pui de Cercetaș, pietricica verde care-i purta noroc și o poză cu el și cu tatăl lui, făcută pe peluza din fața clădirii în care locuiseră ei în Boulder, înainte de Overlook. Înainte ca lucrurile să ia o întorsătură urâtă.

– Foarte bine, Danny, fă cum vrei, dar vreau să te rog să mai faci ceva.

– Ce?

– Vreau să ajungi să cunoști cutia asta pe de rost. Nu doar cum arată, ci și cum se simte la atingere. Pipăie-o peste tot. Și bagă-ți nasul înăuntru ca să-i cunoști mirosul. Cutia asta trebuie să-ți fie cel mai bun prieten. O vreme, cel puțin.

– De ce?

– Pentru că ai să pui o casetă identică în mintea ta. Una și mai specială decât asta pe care o ții în mâini. Iar data viitoare când o să mai apară căţeaua aia de madam Massey, tu o să fii gata s-o întâmpini cum se cuvine. Am să-ți spun cum, așa cum mi-a zis și mie Buna mea cea Albă.

Danny n-a prea vorbit pe drumul către casă. Avea multe lucruri la care să se gândească. Își ținea pe genunchi cadoul – o casetă de valori construită din metal rezistent.

9

Doamna Massey s-a întors după o săptămână. Era tot în baie, de data aceasta în cadă. Danny nu s-a mirat. În fond, într-o cadă murise. Acum n-a mai dat bir cu fugiții. Acum a intrat și a închis ușa în urma lui. Zâmbind, ea i-a făcut semn să se apropie. Zâmbind și el, Danny se îndreptă spre ea. Se auzea televizorul din cealaltă cameră. Mama lui se uita la serialul *Three's Company*.

– Bună ziua, doamnă Massey, i-a spus el. V-am adus ceva.

Atunci ea a înțeles și a început să zbiere.

10

Mama ciocăni la ușa băii câteva momente mai târziu.

– Danny? S-a întâmplat ceva?

– Nu, mami.

Cada era goală. Mai rămăsese ceva mâzgă în ea, dar Danny își spuse că va reuși s-o curețe de tot. Jetul de apă o va expedia direct în canalul de scurgere.

– Ai nevoie la toaletă? Ies imediat.

– Nu. Mi s-a părut... mi s-a părut că m-ai strigat.

Danny înșfăcă periuța de dinți și deschise ușa.

– N-am nimic. Sunt mai mult decât în regulă. Vezi?

Îi adresă un surâs larg. Deloc greu acum, că doamna Massey dispăruse.

Expresia neliniștită se șterse de pe chipul femeii.

– Bravo. Vezi să te speli și pe măselele din spate. Acolo se ascunde mâncarea.

– Da, mami.

Din adâncul minții sale, de pe raftul special pe care așezase perechea casetei sale de valori, se auzeau țipete înăbușite. Dar nu-i mai păsa acum. Credea că țipetele vor înceta destul de curând. Și avea dreptate.

11

La doi ani după această întâmplare, în ziua de dinainte de vacanța de Ziua Recunoștinței, Horace Derwent a apărut în fața lui Danny pe treptele unei scări pustii din Școala Elementară Alafia. Încă mai avea confetti pe umerii costumului. Din mâna putrezită atârna o mască neagră. Emana miros urât de moarte și mormânt umed.

– Reușită petrecere, nu crezi? a întrebat el.

Danny a făcut stânga împrejur și s-a îndepărtat foarte repede.

Când a venit acasă de la școală, l-a sunat pe Dick la restaurantul din Key West, unde lucra acesta.

– M-a găsit altul de la Overlook. Câte cutii din astea pot să am, Dick? Cutii din cap, vreau să zic.

Dick a chicotit, evident foarte amuzat.

– Oricâte poftești, sufletelule. Asta-i frumusețea strălucirii. Crezi că doar pe Tata-mare Negru l-am încuiat *eu* acolo?

– Și mor după ce-i bagi înăuntru?

Acum nu s-a mai auzit niciun chicotit. Niciodată băiatul nu mai auzise o asemenea indiferență glacială în vocea prietenului său.

– Îți pasă?

Lui Danny nu-i păsa.

Și atunci când, imediat după Anul Nou, proprietarul de odinioară al hotelului Overlook a apărut iarăși – de data aceasta în dulapul din camera lui Danny – el a fost pregătit. A intrat în dulap și a închis ușa după el. La scurtă vreme după aceea, o a doua cutie metalică își ocupă locul alături de cea cu doamna Massey pe raftul din mintea băiatului. S-au auzit ceva bubuituri, ceva înjurături extrem de ingenioase – pe care Danny s-a hotărât să le rețină pentru când va fi mare. Și curând nu s-a mai auzit nimic. Doar tăcere – și din cutia cu Derwent, și din cutia cu Massey. Și nu mai conta deloc dacă erau sau nu vii (în maniera lor de nemorți).

Ce conta era că nu puteau să iasă de acolo. Era în siguranță.

Așa a crezut atunci. Desigur, a mai crezut și că n-o să pună strop de alcool în gură, mai ales după ce văzuse ce făcuse băutura din tatăl lui.

Uneori se mai întâmplă să ne înșelăm.

ŞARPELE CU CLOPOŢEI

1

Se numea Andrea Steiner şi îi plăceau filmele, dar nu îi plăceau bărbaţii. Deloc surprinzător, dacă ne gândim că tatăl ei o violase prima oară atunci când avea doar opt ani. Şi a continuat să o violeze acelaşi număr de ani. Apoi ea a curmat aceste atacuri, mai întâi spărgându-i pe rând coaiele cu una din andrelele mamei şi apoi implântând în orbita tăticului-violator aceeaşi andrea şiroind de sânge. Cu boaşele fusese o chestiune relativ uşoară, pentru că tătucul dormea, dar, în ciuda talentului ei special, durerea reuşise să-l trezească. Însă ea era o fată zdravănă, iar el era beat. Astfel că a putut să-l imobilizeze până când i-a aplicat acea ultimă *coup de grâce.*

Acum avea de patru ori opt ani, era o hoinară pe faţa Americii, iar la Casa Albă un fost actor[1] luase locul fermierului obscur. Tipul cel nou avea părul negru, specific starurilor marelui ecran, imposibil de conceput pentru un om normal, şi surâsul seducător şi fals, caracteristic tuturor actorilor. Andi văzuse la televizor unul din filmele lui. În el, bărbatul care avea să devină preşedinte juca rolul unui individ care-şi pierduse picioarele într-un accident de

[1] Ronald Reagan (n. tr.).

tren. Îi plăcea nespus ideea de bărbat fără picioare; un bărbat fără picioare nu te poate fugări ca să te violeze.

Filmele, da. Filmele sunt cu totul altceva. Filmele te ajută să evadezi. Nu ai nevoie decât de pop-corn și de finaluri fericite. Convingi un bărbat să vină cu tine și se cheamă că ai o întâlnire și plătește el. Filmul acesta era unul bun, cu multe bătăi și pupături și muzică tare. *Căutătorii arcei pierdute.* Individul cu care era își vârâse mâna sub fusta ei, până sus, pe coapsa goală, dar asta nu era o problemă: mâna nu e sulă. Îl cunoscuse într-un bar. În baruri îi cunoștea aproape pe toți bărbații cu care ieșea. El i-a făcut cinste, dar o băutură gratis nu poate fi considerată o întâlnire. O băutură gratis nu e decât o metodă de a intra în vorbă.

Ce-i chestia asta? o întrebase el, trecându-și vârful degetului pe brațul ei. I se vedea tatuajul pentru că se îmbrăcase cu o bluză fără mâneci. Și îi plăcea să i se vadă atunci când era în căutare de bărbați care să o ducă la film. Voia ca bărbații aceia să-i vadă tatuajul. Lor li se părea că e o chestie perversă. Și-l făcuse în San Diego, în anul după ce-și omorâse tatăl.

Un șarpe, răspunsese ea. *Șarpe cu clopoței. Nu-i vezi dinții?*

Sigur că-i vedea. Dinți *mari. Colți.* Cu totul disproporționați în comparație cu capul. Dintr-unul se prelingea o picătură de venin.

Era genul de businessman: costum scump, păr des, pieptănat pe spate după moda prezidențială. Probabil că-și luase liber în acea după-amiază de la rahatul lui de slujbă unde fără îndoială că împingea niște hârtii de colo-colo, cu aere de demiurg. Părul îi era mai degrabă cărunt decât negru și părea cam de șaizeci de ani. Adică de două ori vârsta ei. Dar pe bărbați amănuntul ăsta nu-i interesa. Individului nu i-ar fi păsat nici dacă ea ar fi avut șaisprezece ani în loc de treizeci și doi. Sau opt. Își aduse aminte o vorbă de-a tatălui ei: *Dacă-s destul de mari ca să se pișe singure, sunt destul de mari pentru mine.*

Sigur că-i văd, spusese bărbatul care stătea acum lângă ea în scaunul de cinematograf, *dar ce simbolizează?*

Poate ai să afli, îi răspunsese Andi, atingându-și buza superioară cu vârful limbii. *Mai am încă unul. În altă parte.*

Mă lași să-l văd?

Poate. Îți plac filmele?

Bărbatul se încruntase nedumerit:

Cum adică?

Vrei să mă scoți în oraș, nu?

Bărbatul știa foarte bine ce însemna asta – sau ce ar fi trebuit să însemne. Mai erau și alte fete în barul acela, iar când ele vorbeau despre întâlniri și filme și scos în oraș, toate astea nu puteau însemna decât un singur lucru. Nu și pentru Andi.

Sigur. Ești drăguță.

Atunci, du-mă la film. Ca la o întâlnire adevărată. *La Rialto rulează* Căutătorii arcei pierdute.

Eu mă gândeam să mergem la un hotel micuț din apropiere, scumpete. Să ne facem de cap într-o cameră frumoasă, cu minibar și balcon. Ce zici?

Ea își lipi buzele de urechea și sânii de brațul lui.

Poate mai târziu. Mai întâi, du-mă la film. Ia-mi bilet și pop-corn. Întunericul mă face mai iubăreață.

Și uite-i acum, uitându-se la un Harrison Ford, mare cât un zgârie-nori, care plesnește din bici în mijlocul deșertului. Moșul cu păr pieptănat după moda prezidențială își ține mâna sub fusta ei, dar Andi își pusese în poală găleata cu pop-corn, permițându-i, astfel, să ajungă până în preajma careului, dar niciunde în apropiere de poartă. El încerca să urce mai sus, chestie care o enerva la culme, pentru că voia să vadă sfârșitul filmului și să afle ce anume se afla în Chivotul Pierdut.

2

Cinematograful era aproape pustiu la ora 2 după-amiaza. În ziua aceea din mijlocul săptămânii. Dar la două rânduri în spatele lui Andi Steiner și al prietenului ei se aflau trei persoane. Doi bărbați, unul destul de bătrân și celălalt părând în pragul vârstei mijlocii

(însă aparențele pot fi înșelătoare), stăteau în stânga și în dreapta unei femei de o frumusețe ieșită din comun. Avea pometii înalți, ochii cenușii, tenul ca spuma laptelui. Coama bogată de păr negru era strânsă la spate cu o panglică lată din catifea. În mod obișnuit ar fi purtat o pălărie – un joben vechi și ponosit –, dar astăzi o lăsase în rulotă. Nu se cade să stai cu jobenul pe cap la cinematograf. Numele ei era Rose O'Hara, dar familia nomadă cu care călătorea îi spunea Rose Țilindru.

Bărbatul de vârstă mijlocie era Barry Smith. Deși caucazian mie-n sută, era cunoscut în aceeași familie drept Barry Chinezoiul, din pricina ochilor săi ușor oblici.

– Uită-te la asta, spuse el. E interesant.

– *Filmu*-i interesant, mârâi bătrânul numit Taica Flick.

Dar nu pentru că ar fi fost nemulțumit în vreun fel. Taica Flick nu putea trăi fără să se contrazică cu cineva. De altfel, și el urmărea cu atenție perechea aflată cu două rânduri în față.

– Măcar atât, zise Rose, pentru că femeia asta nu are prea mult abur în ea. Sigur, are nițel, dar...

– Uite-o, uite-o, șopti entuziasmat Barry atunci când Andi se aplecă într-o parte și-și lipi buzele de urechea bărbatului de alături.

Chinezoiul rânjea cu gura până la urechi. Uitase complet de punga cu jeleuri în formă de ursulești de pe genunchi.

– De trei ori am văzut-o cum face chestia asta și tot mă lasă mască.

3

Urechea domnului Businessman era aproape înfundată cu un cocoloș format din fire albe și sârmoase de păr încleiate cu ceară de culoarea căcatului, dar amănuntul acesta n-o descurajă pe Andi. Voia să se care dracului cât mai repede din orașul ăsta, dar era cam lefteră.

– Nu ești obosit? șopti ea în urechea aceea scârboasă. Nu vrei să dormi puțin?

Bărbatul își lăsă instantaneu capul în piept și începu să sforăie. Andi îi scoase mâna moale de sub fusta ei și o puse pe brațul scaunului. Apoi începu să scotocească prin buzunarele interioare ale costumului cu aspect pricopsit al domnului Businessman. Portofelul era în stânga. Bun așa. Nu va mai fi nevoită să-l salte de pe fundul ăla mare și gras. Odată adormiți, era mai complicat să-i miști din loc.

Deschise portofelul, aruncă pe jos cardurile de credit și zăbovi câteva secunde ca să se uite la fotografiile dinăuntru – domnul Businessman pe un teren de golf, împreună cu alți domni Businessmeni supraponderali; domnul Businessman cu soția; o mai tânără doamnă Businessman pozând în fața bradului de Crăciun cu fiul și cele două fiice. Fiicele purtau tichii de Moș Crăciun și rochițe asortate. Probabil că nu le violase încă, dar nici nu era exclus. Bărbații recurg la viol atunci când știu că pot scăpa basma curată, măcar atâta lucru învățase. Din fragedă pruncie, ca să spunem așa.

În compartimentul pentru bancnote găsi puțin peste două sute de dolari. Sperase să fie mai mult – barul în care îl cunoscuse furniza curve de calitate superioară celor întâlnite în apropierea aeroportului –, însă nu era deloc rău pentru un matineu de joia și se găseau oricând bărbați dornici să ducă o fetiță frumușică la cinematograf, unde niște pupături și pipăieli mai intense ar fi constituit doar aperitivul. Cel puțin așa sperau ei.

4

– Bine, murmură Rose dând să se ridice. M-ați convins. Hai să încercăm să vedem ce iese.

Dar Barry o prinse de braț, oprind-o.

– Stai nițel. Uită-te. Asta-i partea cea mai bună.

5

Andi se aplecă iarăşi spre urechea dezgustătoare şi şopti:

– Acum vei dormi mai profund. Cât de profund eşti în stare. Durerea pe care o vei simţi va fi doar un vis.

Îşi deschise poşeta şi scoase un cuţit cu plăsele din sidef. Era mic, dar lama părea tăioasă ca un brici.

– Ce va fi durerea?

– Doar un vis, molfăi domnul Businessman cu gura în nodul de la cravată.

– Bravo, dulceaţă.

Întinse mâna şi făcu la iuţeală două tăieturi în formă de V în obrazul lui drept – atât de rotofei încât avea toate şansele să se transforme curând într-o falcă. Rămase nemişcată câteva clipe ca să-şi admire opera în lumina incertă a aparatului de proiecţie. Şi apoi sângele ţâşni din rană. Bărbatul se va trezi cu obrazul în flăcări, mâneca dreaptă a costumului cel scump îmbibată de sânge şi cu un dor nebun după o cameră de gardă.

Şi cum ai să-i explici asta nevesti-ti? Sunt convinsă că o să-ţi vină ţie o idee. Dar, dacă n-ai să-ţi faci o operaţie estetică, ai să-mi vezi semnul ori de câte ori te vei uita în oglindă. Şi ori de câte ori vei cutreiera barurile în căutare de vreo partidă clandestină de sex, ai să-ţi aduci aminte de muşcătura şarpelui cu clopoţei. Un şarpe cu clopoţei în fustă albastră şi bluză albă, fără mâneci.

Îşi îndesă în poşetă cele două bancnote de cincizeci de dolari şi cele cinci de douăzeci, o închise şi era pe punctul să se ridice de pe scaun când o mână i se aşeză pe umăr şi o femeie îi şopti la ureche:

– Bună, drăguţă. Ai să vezi restul filmului cu altă ocazie. Acum tu vii cu noi.

Andi încercă să se întoarcă, dar îşi simţi capul apucat de mâini străine. Iar chestia cea mai înspăimântătoare era că mâinile acelea erau *înăuntru.*

Și apoi – până când s-a trezit în rulota EarthCruiser a lui Rose într-un camping neîngrijit și năpădit de buruieni de la periferia acestui orășel din Midwest – n-a mai știut nimic.

6

Când s-a trezit, Rose i-a oferit o ceașcă cu ceai și i-a vorbit timp îndelungat. Andi nu a pierdut niciuna din vorbele femeii, cu toate că atenția îi fusese captată de cea care o răpise. Era într-adevăr impunătoare, ca să nu spunem mai mult. Rose Țilindru avea cam un metru optzeci înălțime, picioare lungi în pantaloni pană de culoare albă și sâni semeți, acoperiți de un tricou cu sigla UNICEF și mottoul: *Facem tot posibilul să salvăm copiii.* Expresia de pe chipul ei era senină și netulburată, ca a unei regine. Părul, lăsat liber acum, i se revărsa pe spate. Jobenul vechi, așezat pieziș, făcea notă discordantă cu restul înfățișării, dar și așa lui Andi Steiner i se părea cea mai frumoasă femeie pe care o văzuse ea vreodată.

– Ai înțeles ce ți-am spus? Îți dau o șansă, Andi, și nu trebuie s-o tratezi cu superficialitate. De mai bine de douăzeci de ani nu am oferit cuiva ce-ți ofer ție acum.

– Și dacă refuz? Ce-ai să faci atunci? Ai să mă omori? Și ai să-mi iei...

Cum zisese?

– ...aburul sau ce-o fi chestia aia despre care vorbești?

Rose surâse cu buze voluptuoase, roșu-corai. Andi se credea complet indiferentă (ca să nu zicem mai rău) la orice detaliu care ar fi avut legătură cu sexualitatea, dar nu se putu abține să nu se întrebe ce gust ar fi putut avea rujul acela.

– Nu-ți face griji din cauza aburului, drăguță, pentru că nu ai prea mult. Și chiar *puținul* acela nu are cum să fie bun. Probabil că are gustul de vacă bătrână și ațoasă pe care îl simt mocofanii.

– Cine?

– Nu contează. Taci și ascultă. Nu te vom ucide. Dacă îmi refuzi propunerea îți vom șterge discuția aceasta din minte. Va fi ca și cum nu ar fi avut loc niciodată. Ai să te trezești pe marginea drumului, la ieșirea dintr-un oraș de doi bani – poate Topeka, sau poate Fargo – fără bani, fără acte și fără să-ți aduci aminte cum ai ajuns acolo. Ultimul lucru pe care ți-l vei aminti va fi că ai fost la film cu un bărbat pe care l-ai jefuit și l-ai mutilat.

– Merita cu vârf și îndesat! exclamă Andi cu dispreț.

Rose se ridică pe vârfuri și se întinse, atingând cu degetele tavanul rulotei.

– Asta-i problema ta, păpușică mică. Nu mă confunda cu psihiatrul tău.

Nu purta sutien. Andi vedea cum i se mișcă punctele sfârcurilor pe sub tricou.

– Dar gândește-te la asta: îți vom lua și talentul, pe lângă bani și actele despre care n-am nicio îndoială că sunt false. Și data viitoare când vei fi la cinematograf cu un bărbat și îi vei propune să doarmă, el te va întreba ce mama naibii vrei să spui.

Andi simți fiorul înghețat al spaimei.

– Nu poți să faci una ca asta.

Dar își aduse aminte de mâinile acelea puternice care îi scotociseră prin creier și își dădu seama că, de fapt, putea s-o facă. Poate cu puțin ajutor din partea prietenilor ei, cei din rulotele și casele pe roți strânse în jurul acesteia ca purceii la țâțele scroafei, dar... o, da, putea s-o facă și o va face.

Rose îi ignoră exclamația.

– Câți ani ai, drăguță?

– Douăzeci și opt.

Începuse să-și ascundă vârsta reală de când păși peste pragul critic al celor treizeci de ani.

Rose o privi zâmbind și nu zise nimic. Andi reuși să-i susțină doar vreo cinci secunde superba privire cenușie, apoi își coborî ochii. Însă i se opriră asupra sânilor aceia trufași, neîncătușați în

sutien, și cu toate acestea foarte fermi. Când își ridică privirea, nu reuși să se uite mai sus de buzele femeii. Buzele acelea roz-corai.

– Ai treizeci și doi, spuse Rose. Din păcate, îi cam arăți, fetițo, din cauză că ai avut parte de o viață grea. O viață trăită într-o fugă continuă. Dar încă mai ești drăguță. Stai cu noi, trăiește împreună cu noi și în zece ani de acum înainte chiar vei avea douăzeci și opt.

– Imposibil.

Rose zâmbi iarăși.

– Peste o sută de ani vei arăta și te vei simți de treizeci și cinci. Asta până vei consuma abur. Atunci vei avea din nou douăzeci și opt, doar că te vei simți cu zece ani mai tânără. Și vei consuma abur foarte des. Viață lungă, tinerețe și mâncare bună – asta îți ofer eu. Ce părere ai?

– E prea frumos ca să fie adevărat, zise Andi. Ca reclamele alea care-ți spun că poți face o asigurare de viață doar cu zece dolari.

Nu se înșela prea mult. Rose nu o mințise (nu încă), dar mai erau anumite lucruri pe care nu i le spusese. Cum ar fi că uneori nu aveau îndeajuns abur. Cum ar fi că nu toți supraviețuiau Transformării. Însă credea că fata asta va reuși. Iar Nuc, pretinsul doctor al Legitimilor, își exprimase, cu destulă precauție, aceeași părere. Dar nimic nu era sigur.

– Și tu cu prietenii tăi vă ziceți...?

– Nu sunt prietenii mei, sunt familia mea. Noi suntem Clanul Legitim.

Rose și împleti degetele și le ridică în fața lui Andi.

– Și ce a fost legat nu mai poate fi dezlegat. Trebuie să pricepi asta.

Andi, care aflase deja că o fată violată nu mai poate fi dezviolată, înțelegea perfect.

– Am de ales?

Rose ridică din umeri.

– Orice alte opțiuni ar fi extrem de proaste, drăguță. Dar ar fi mai bine să-ți dorești asta. Așa Transformarea ți s-ar părea mai ușoară.

– Doare? Transformarea asta?
Rose zâmbi și spuse prima minciună:
– Absolut deloc.

7

Noapte de vară la periferia unui orășel din Midwest.

Undeva, niște oameni se uitau la Harrison Ford care plesnește din bici; undeva, Actorul-Președinte schița zâmbetul lui fals; aici, în campingul acesta, Andi Steiner stătea întinsă într-un șezlong cumpărat la mâna a doua, scăldată în lumina farurilor de la EarthCruiser-ul lui Rose și de la Winnebago-ul altcuiva. Rose îi explicase că Legitimii dețineau câteva terenuri de campare, însă nu și pe acesta unde se aflau acum. Dar administratorul lor știa cum să închirieze asemenea afaceri aflate în pragul falimentului. America trecea printr-o recesiune, însă banii nu constituiau o problemă pentru Legitimi.

– Cine-i administratorul ăsta? întrebase Andi.

– Un flăcău fermecător, zâmbise Rose. Capabil să convingă păsărelele să coboare din copaci. Ai să-l cunoști curând.

– E iubitul tău?

Rose izbucnise în râs și o mângâiase pe obraz. Atingerea degetelor ei stârnise o voltă fierbinte de emoție în stomacul lui Andi. Aiurea, sigur, dar perfect reală.

– Ai un licăr în tine, nu-i așa? Stai liniștită, nu cred că vei păți ceva.

Poate avusese dreptate, dar acum Andi nu se mai simțea câtuși de puțin excitată, ci doar speriată. Prin minte îi defilau tot felul de știri și reportaje văzute la televizor, citite prin ziare, despre cadavre descoperite în șanțuri, cadavre descoperite la marginea pădurilor, cadavre descoperite pe fundul puțurilor secate. Fete și femei. Aproape numai fete și femei. Dar nu Rose o speria – nu chiar. Și mai erau și alte femei acolo. Dar erau și bărbați.

Rose se lăsă în genunchi lângă ea. Lumina nemiloasă a farurilor ar fi trebuit să-i preschimbe chipul într-un tablou crunt și hidos, în alb și negru, dar se întâmplă exact pe dos: femeia era parcă și mai frumoasă. O mângâie din nou pe obraz.

– Nu te teme, îi șopti. Nu te teme.

Se întoarse spre una din celelalte femei – o ființă palidă, dar atrăgătoare, căreia Rose îi zicea Sarey Tăcuta – și îi făcu un semn din cap. Sarey îi răspunse tot cu un semn și intră în rulota uriașă a lui Rose. Ceilalți se strânseră în cerc în jurul șezlongului. Andi se simți brusc cuprinsă de neliniște. I se părea că toată atmosfera aducea cu ritualul practicat înaintea unui *sacrificiu.*

– Nu te teme. Curând vei fi una dintre noi, Andi. Vei fi una *cu* noi.

Dacă nu cumva, își continuă Rose ideea în gând, *ți se va încheia ciclul. Caz în care îți vom arde hainele în incineratorul din spatele closetelor și mâine vom pleca mai departe. Căci se spune că cine nu riscă nu câștigă.*

Dar spera că nu va fi așa. Îi plăcea mititica asta și, în plus, s-ar putea să aibă nevoie de talentul ei de a adormi instantaneu oamenii.

Sarey se întoarse cu o canistră metalică, asemănătoare cu un termos. I-o înmână lui Rose, care îi scoase capacul roșu. Sub acesta se aflau un muștiuc și o valvă. Lui Andi i se părea că seamănă foarte bine cu un spray de gândaci. Îi trecu prin minte să sară din șezlong și să o ia la sănătoasa, dar își aduse aminte de cele întâmplate la cinematograf. Își aduse aminte de mâinile acelea care îi intraseră în cap, ținîndu-o în loc.

– Taică Flick, spuse Rose. Vrei să faci tu oficiile?

– Bucuros.

Bătrânul de la cinematograf. În seara aceasta era îmbrăcat cu o pereche de bermude roz și lăbărțate, ciorapi albi ce-i urcau pe gambele uscate până sub genunchi și sandale precum cele purtate în vechime de Iisus. Andi își zise că așa ar fi trebuit să arate Tataia

Walton[1] după doi ani petrecuți într-un lagăr de concentrare. Își ridică mâinile, iar ceilalți le ridicară și ei. În lumina încrucișată a farurilor păreau un lanț de figurine decupate din hârtie.

– Noi suntem Clanul Legitim, spuse el.

Vocea ieșită din pieptul acela scofâlcit nu tremura câtuși de puțin: era vocea profundă și sonoră a unui bărbat cu mult mai tânăr și mai puternic.

– *Noi suntem Clanul Legitim*, repetară ceilalți. *Ce a fost legat nu mai poate fi dezlegat.*

– Iat-o pe femeia aceasta, continuă Taica Flick. Ni se va alătura ea nouă? Își va lega ea viața de a noastră și va deveni una cu noi?

– Spune că da, o îndemnă Rose.

– D-da, bâigui Andi.

Parcă nu-i mai bătea inima; îi vibra ca un cablu de înaltă tensiune.

Rose deschise valva canistrei. Se auzi un oftat mâhnit și dinăuntru țâșni un norișor mic de picuri argintii care, în loc să se risipească în adierea blândă a serii, rămase deasupra canistrei până când Rose se aplecă, își strânse buzele acelea fascinante de culoare roz-corai și suflă ușor înspre el. Ceața argintie – cumva asemănătoare cu bulele din benzile desenate în care sunt trecute dialogurile personajelor, deși aici nu se vedea niciun cuvânt – pluti alene până ajunse deasupra chipului ridicat și ochilor mirați ai lui Andi.

– Noi suntem Clanul Legitim și dăinuim peste vremuri, declară ritos Taica Flick.

– *Sabbatha hanti*, răspunseră ceilalți.

Ceața începu să coboare foarte încet.

– Noi suntem aleșii.

– *Lodsam hanti.*

– Inspiră adânc, zise Rose și o sărută ușor pe obraz. Ne vedem pe partea cealaltă.

Poate.

---

[1] Personaj din serialul american „The Waltons" („Familia Walton"), difuzat în anii șaptezeci (n. tr.).

– Noi suntem norocițiii sorții.

– *Cahanna risone hanti.*

Și apoi cu toții într-un glas:

– Noi suntem Clanul Legitim și dăinuim...

Dar Andi nu-i mai auzea. Ceața argintie i se așezase pe față și era rece, era foarte rece. Când inspiră, aceasta parcă prinse viață, o viață ciudată și întunecată, și începu să urle înlăuntrul ei. Un copil din ceață – nu-și dădea seama dacă era băiat sau fată – se zbătea să scape de acolo, dar îl împiedica cineva. Îl împiedica *Rose,* iar ceilalți stăteau strânși în jur (ca legați între ei), luminând cu zeci de lanterne o crimă ce se petrecea cu încetinitorul.

Andi vru să sară din șezlong, dar nu mai avea trup cu care să poată sări. Trupul îi dispăruse. Iar în locul lui nu mai rămăsese decât o durere nesfârșită în formă de om. Durerea copilului care murea. Durerea ei.

Accept-o.

Gândul acesta era aidoma unei comprese răcoroase așezate pe rana fierbinte care era trupul ei.

Doar așa poți trece dincolo.

Nu pot. De durerea asta am fugit toată viața mea.

Poate că da, dar nu mai ai unde să fugi acum. Accept-o. Înghite-o. Ia abur ori vei muri.

8

Cu mâinile ridicate, Legitimii scandau vorbele acelea străvechi: *sabbatha hanti, lodsam hanti, cahanna risone hanti.* Sub ochii lor bluza lui Andi Steiner se turti acolo unde cu câteva clipe înainte fuseseră sânii, iar fusta se strânse ca o gură supărată. Sub ochii lor chipul ei se transformă în sticlă lăptoasă. Doar ochii îi mai rămăseseră, ca două baloane mici, agățate de firișoarele delicate ale nervilor.

Vor dispărea și ei, își spuse Nuc. *Nu-i destul de puternică. Am crezut că e, dar m-am înșelat. Poate că se va întoarce o dată sau de*

două ori, dar după aia i se va încheia ciclul. Și din ea nu vor mai rămâne decât hainele.

Încercă să se gândească la propria Transformare, dar nu-și mai aminti decât că fusese lună plină și că nu fuseseră faruri, ci un foc de tabără. Un foc în aer liber, nechezatul cailor... și durerea. Dar chiar se poate să-ți aduci aminte durerea? Nu credea că ar fi posibil. Sigur, știai că existase, știai că suferiseși, dar nu era același lucru.

Chipul lui Andi apăru din nou, la fel cum apare chipul unei stafii deasupra mesei unui medium. Pieptul bluzei se înfoie, fusta i se bombă atunci când reveniră pe lume șoldurile și coapsele. Urlă de durere.

– *Noi suntem Clanul Legitim și dăinuim peste vremuri*, se scanda în lumina încrucișată a farurilor de la rulote. *Sabbatha hanti. Noi suntem aleșii, lodsam hanti. Noi suntem norocițiii sorții*, cahanna risone hanti.

Și tot așa până se va fi terminat totul. Într-un fel sau în altul. Nu va mai dura mult.

Andi începu din nou să dispară. Carnea îi deveni sticloasă și tulbure, dezvăluind vederii scheletul și rânjetul osos al craniului. În rânjetul acela luceau câteva plombe argintii. Ochii cei fără de trup se roteau sălbatici în orbite ce nu mai erau acolo. Urla în continuare, doar că acum vocea îi era înăbușită și se auzea ca de la mare depărtare.

9

Rose își imagină că avea să abandoneze lupta. Așa se întâmpla de obicei în fața unei dureri prea greu de suportat. Dar fătuca asta era incredibil de tenace. Se întrupă din nou, rotindu-se și urlând mereu. Mâini de-abia renăscute le cuprinseră pe cele ale lui Rose cu o forță nebună. Aproape nesesizând durerea, Rose se aplecă spre tânără.

– Știu ce vrei, păpușă. Întoarce-te cu totul și ai să capeți.

Se aplecă și mai mult și mângâie cu limba buza superioară a lui Andi, până când se transformă din nou în ceață. Dar ochii rămaseră ațintiți asupra ochilor lui Rose.

– *Sabbatha hanti*, se scanda. *Lodsam hanti. Cahanna risone hanti.*

Andi se întorcea. Mai întâi i se contură fața în jurul ochilor acelora holbați, plini de durere. Apoi trupul. O clipă Rose putu să vadă oasele brațelor, oasele degetelor care-i strângeau mâna. Și imediat toate se acoperiră din nou cu carne.

Rose o sărută iarăși. Și, cu toată durerea, Andi îi întoarse sărutul. Rose își suflă propria-i esență pe gâtul mai tinerei femei.

O vreau. Și eu capăt mereu ce vreau.

Andi începu iarăși să se stingă, dar Rose o simțea cum se împotrivește. O simțea cum începe să domine. Cum se hrănește din forța aceea vie pe care i-o suflase pe gât și în plămâni.

O simțea cum înghite abur pentru prima oară.

10

Cea mai nouă membră a Clanului Legitim își petrecu noaptea în patul lui Rose O'Hara. Și, pentru prima dată în viață, află că sexul înseamnă și altceva pe lângă repulsie și durere. O ustura rău gâtul de la atâtea urlete, dar urlă din nou când întregul trup îi fu inundat de această nouă senzație – plăcere pe măsura durerii din timpul Transformării.

– Țipă cât vrei, îi zise Rose privind-o dintre coapsele ei. Au mai auzit țipete din astea. Și bune, și rele.

– Sexul e așa pentru toată lumea?

Și dacă este, cât de mult a pierdut! Cât de mult i-a furat nemernicul acela care îi fusese tată! Și oamenii ziceau că *ea* e hoață!

– Așa este pentru noi după ce înghițim abur, spuse Rose. Atât trebuie să știi.

Își lăsă capul în jos și se reapucă de treabă.

11

Aproape de miezul nopții, Charlie Jeton și Baba Bolșevica stăteau pe treapta de jos a autorulotei lui Charlie, împărțind o țigară cu marijuana și uitându-se la lună. Alte strigăte veniră dinspre EarthCruiser-ul lui Rose.

Charlie și Baba se priviră și rânjiră larg.

– Cuiva îi cam place, remarcă Baba.

– Păi, cum să nu-i placă? zise și Charlie.

12

Andi se trezi odată cu prima rază a zorilor. Adormise cu capul sprijinit pe perna moale a sânilor lui Rose. Se simțea cu totul alta. Nu se simțea deloc altfel. Ridică privirea și o văzu pe Rose cum se uită la ea cu ochii aceia extraordinari.

– M-ai salvat, spuse Andi. M-ai adus înapoi.

– N-aș fi putut s-o fac de una singură. Tu ai vrut să te întorci. *În mai multe privințe, păpușă.*

– Dar nu mai putem să facem... ce am făcut după aceea. Nu-i așa?

Rose surâse, clătinând din cap.

– Nu. Dar așa e bine. Sunt anumite experiențe ce nu au cum să fie depășite. În plus, astăzi se întoarce bărbatul meu.

– Cum îl cheamă?

– Răspunde la numele de Henry Rothman, dar ăsta-i un nume pe care îl folosesc doar mocofanii. Numele lui Legitim este Tata Cioară.

– Îl iubești? Îl iubești, nu?

Rose zâmbi din nou, o trase mai aproape și o sărută. Dar nu-i răspunse.

– Rose?

– Poftim?

– Mai sunt... mai sunt om?

Rose îi răspunse cu aceleași cuvinte folosite odinioară de Dick Halloran cu micuțul Danny Torrance și pe același ton rece.

– Contează?

Andi își dădu seama că nu conta câtuși de puțin. Își dădu seama că ajunsese acasă.

MAMI

1

Multe vise urâte și dezlânate – cineva care rotea un ciocan, fugărindu-l pe coridoare fără sfârșit; un ascensor care mergea singur; garduri vii tăiate în forme de animale, care prindeau viață și îl atacau – și în cele din urmă un gând limpede: *Aș vrea să mor.*

Dan Torrance deschise ochii. Razele soarelui parcă îi străpunseră capul aflat în suferință maximă, amenințând să-i mistuie creierul. Da, aceasta era mahmureala supremă. Parcă și obrajii îi pulsau. Nasul îi era complet înfundat, cu excepția unei deschizături ca făcută de vârful unui ac din nara stângă prin care reușea să intre un firicel de aer. Stânga? Ba nu, dreapta. Da, parcă nara dreaptă era. Sigur, putea să respire pe gură, dar gura îi era năpădită de gustul scârbos de whisky combinat cu țigări. Stomacul îi era o minge de plumb, plin cu tot felul de chestii care nu aveau ce căuta acolo. *Burdihanul cu tâmpenii din dimineața de după* – așa descrisese un vechi amic de pahar senzația aceasta dezgustătoare.

Sforăieli puternice alături de el. Dan întoarse capul, în ciuda protestelor vehemente ale gâtului și a altui fulger de durere fioroasă ce-i perforă tâmpla. Deschise iarăși ochii, dar mai puțin de această dată; vă rog, nu suport soarele ăla arzător! Nu încă! Descoperi că stă întins pe o saltea goală, pusă direct pe o dușumea la fel de goală.

O femeie – goală şi ea – dormea răstignită pe spate. Dan se uită în jos şi observă că şi el era gol puşcă.

O cheamă... Dolores? Ba nu. Debbie? Cam aşa ceva, dar nu tocmai...

Deenie. Aşa o chema: Deenie. O cunoscuse într-un bar care se chema Calea Lactee şi toată povestea fusese destul de ilară până în momentul în care...

În care ce? Nu-şi aducea aminte şi o singură privire la mâinile sale – ambele umflate şi cu încheieturile zgâriate zdravăn la degetele de la dreapta – îl făcu să-şi dorească să nici nu-şi aducă vreodată aminte. În fond, ce importanţă ar fi avut? Scenariul era mereu acelaşi. Se îmbăta, cineva zicea ceva ce lui nu-i convenea, apoi se dezlănţuiau haosul şi carnagiul din bar. Se pare că ţinea un câine rău închis în cap. Dacă era treaz, îl putea ţine în lesă. Atunci când bea, lesa dispărea cu totul. *Într-o bună zi tot am să omor pe cineva.* Şi, din câte ştia acum, era foarte posibil ca ziua aceea să fi fost ieri.

Hei, Deenie, drăguţica, ia frământă-mi puţulica.

Chiar rostise el aceste cuvinte? Îi era teribil de teamă că da. Începuse să-şi amintească frânturi de cu o seară înainte, dar şi frânturile acestea se dovedeau a fi prea mult. Jucase biliard. Voise să mărească fricţiunea tacului şi-l mâzgălise cu prea multă cretă şi puiul ăla de lele alunecase de pe masă şi se rostogolise până la tonomatul care cânta – ei, oare ce? – muzică country. Parcă îşi amintea că-l auzise pe Joe Diffie. De ce-l dăduse cu atâta cretă? Păi, pentru că era beat şi pentru că Deenie stătea atunci chiar în spatele lui şi pentru că Deenie drăguţica tocmai ce-i frământase puţulica pe sub masă şi acum voia să se dea rotund în faţa ei. Se distrau, nu făceau nimic rău. Doar până când individul cu şapcă şi cămaşă de cowboy din mătase începuse să râdă. Şi asta fusese greşeala lui.

Haos şi carnagiu.

Dan îşi duse mâna la gură şi simţi nişte cârnăciori acolo unde îi fuseseră buzele cu o după-amiază în urmă, atunci când ieşise din spelunca aia unde-şi încasase cecul de salariu, devenind mai bogat cu puţin peste cinci sute de dolari, pe care îi îndesase în buzunarul din faţă al pantalonilor.

Bine că măcar dinții sunt...

Stomacul lui scoase o bolboroseală lichidă. În gură îi veni o mâzgă amară, cu gust de whisky, pe care o înghiți la loc, simțind cum îl arde pe gât. Se rostogoli de pe saltea, se ridică cu greu în picioare. Încăperea începu să danseze un tangou lent în jurul lui, amețindu-l încă și mai tare. Era mahmur, îi plesnea capul, avea burta plină cu tot felul de tâmpenii ieftine pe care le vârâse în el probabil pentru a amortiza șocul băuturii... și, uite, tot beat era.

Își culese chiloții de pe jos și ieși din dormitor fără să șchiopăteze în adevăratul sens al termenului, dar menajându-și clar piciorul stâng. Își aducea aminte ca prin ceață – și își dorea din suflet ca această ceață să nu se ridice niciodată – că individul cu șapcă și cămașă de cowboy aruncase cu un scaun în el. Atunci, o luase pe Deenie-drăguțica-ia-frământă-mi-puțulica și plecaseră râzând ca doi descreierați.

Alt flic-flac al stomacului, încheiat acum de o aterizare în șpagat. Chestie care declanșă toate mecanismele vomei: izul oțetit al ouălor tari dintr-un borcan mare, gustul ars de grătar al șoricului, imaginea mormanului de cartofi prăjiți, înecați în ketchup, foarte asemănător cu hemoragia nazală. Toate rahaturile pe care le băgase în el între pahare. Toate frânturile de amintire care se învârteau în jurul lui aidoma roții norocului dintr-un concurs televizat al iadului.

Ce anume am pregătit pentru următorul nostru concurent, Johnny? Ce să vezi, Bob, avem un platou imens cu SARDINE ÎN ULEI!

Baia se afla în capătul unui holișor îngust. Ușa era deschisă, colacul WC-ului ridicat. Dan se repezi într-acolo, se prăvăli în genunchi și vomită cu putere o zeamă galben-maronie direct peste rahatul care plutea în budă. Își feri dezgustat privirea, bâjbâi după clapetă, o găsi, o apăsă. Apa se revărsă în cascadă, dar nu se auzi și zgomotul specific evacuării. Se uită și văzu ceva de-a dreptul alarmant: rahatul, fără doar și poate al lui, se ridica spre marginea stropită cu urină a vasului de toaletă pe o mare de gustări doar pe jumătate digerate. Cu o fracțiune de secundă înainte ca WC-ul să dea pe dinafară, desăvârșind, astfel, seria de orori deloc ieșite din

comun ale acelei dimineți, conducta își curăță gâtlejul și toată mizeria dispăru în canalizare. Dan vomită iarăși, apoi rămase cu spatele lipit de peretele băii și cu capul în piept, așteptând ca rezervorul să se umple și să poată trage din nou apa.

N-am să mai fac. Jur că n-am să mai fac. Gata cu băutura, gata cu barurile, gata cu bătăile. Promisiune repetată a suta oară. Ori a mia oară.

Un lucru era sigur: trebuia să plece cât mai repede din orașul acesta dacă nu voia să dea de belea. O belea cât se poate de *serioasă*, din câte își putea da el seama.

Johnny, ce premiu avem astăzi pentru marele nostru câștigător? Iată, Bob: DOI ANI DE PÂRNAIE PENTRU ULTRAJ ȘI MOLESTARE!

Și... publicul din platou își iese din minți de entuziasm.

Rezervorul tăcuse, semn că zgomotoasa realimentare se terminase. Întinse mâna să tragă apa peste Dimineața de După, Partea a Doua, dar se opri brusc, înspăimântat de gaura neagră din memoria lui pe termen scurt. Știa cum îl cheamă? Da! Daniel Anthony Torrance. Știa cum o cheamă pe pipița care sforăia în camera de alături? Da! Deenie. Nu-și amintea celălalt nume, dar era foarte posibil ca ea să nu i-l fi spus. Știa cum îl cheamă pe actualul președinte al țării?

Spre imensa lui groază, nu, nu știa. Nu în prima instanță. Individul avea o tunsoare demodată în stil Elvis și cânta la saxofon – destul de prost. Dar numele lui...

Măcar știi unde ești?

Cleveland? Charleston? Unul din aceste două orașe.

Când trase apa, numele președintelui îi veni în minte cu minunată claritate. Și nu se afla *nici* în Cleveland, *nici* în Charleston. Era în orașul Wilmington, statul Carolina de Nord. Lucra ca infirmier la Spitalul Grace of Mary. Sau, mai bine zis, lucrase. Venise vremea să plece de acolo. Dacă ar ajunge altundeva, într-un loc încărcat cu energii *pozitive*, poate că ar reuși să se lase de băutură și să-și ia viața de la început.

Se îndreptă de mijloc și se uită în oglindă. Nu arăta pe cât de rău își imaginase. Nasul umflat nu i se părea a fi spart. Cruste de sânge

închegat îi acopereau buza tumefiată. Pe pometele drept avea o vânătaie (se pare că individul cu șapcă și cămașă de cowboy era stângaci) în mijlocul căreia se observa amprenta însângerată a unui ghiul. Altă vânătaie, mai mare, se întindea pe umărul stâng. Parcă își aducea aminte că acolo îl lovise un tac de biliard.

Deschise dulăpiorul sanitar. Prin harababura de tuburi și cutiuțe cu farduri și medicamente descoperi trei flacoane de medicamente date numai pe rețetă. Primul era cu Diflucan, prescris în mod obișnuit pentru candidoză. Drept pentru care Dan se bucură nespus că era circumcis. Al doilea era de Darvon Comp 65. Înăuntru mai erau vreo șase tablete din acest analgezic. Luă trei, gândindu-se că-i vor fi de folos mai târziu. Pe ultima etichetă scria Fioricet, iar sticluța cu barbiturice era – slavă Domnului – aproape plină. Înghiți trei capsule cu apă rece direct de la robinet. Migrena i se accentuă atunci când se aplecă peste chiuvetă, dar știa că nu peste multă vreme i se va mai ostoi cât de cât. Fioricetul, recomandat în cazuri de migrene și de nevralgii, lua mahmureala cu mâna. Mă rog... aproape.

Vru să închidă dulăpiorul, dar se opri și se uită mai bine înăuntru. Cotrobăi puțin printre toate mizeriile de acolo. Nici urmă de inel vaginal contraceptiv. Poate că-l ținea în geantă. Spera să fie așa, pentru că el nu avusese niciun prezervativ. Dacă o regulase – probabil că da, deși nu-și amintea sigur –, o făcuse cu puța despuiată.

Își trase chiloții și se târî spre dormitor. Se opri în prag câteva secunde, privind lung la femeia care-l adusese în casa ei. Brațe și picioare răscrăcărate, lăsând totul la vedere. Azi-noapte i se păruse că seamănă cu o zeiță a Vestului, așa cum era îmbrăcată cu o fustă strâmtă din piele, scurtă până la șezut, sandale din plută, tricou cu buricul la stradă și cercei gitani. Acum îi vedea colacul alb și păstos al „burții de bere" și bărbiile gemene.

Și mai vedea ceva: nu era realmente femeie. Poate nu era minoră (te rog, Doamne, fă să nu fie minoră), dar sigur nu avea peste douăzeci de ani, dacă îi împlinise și pe aceștia. Pe un perete, gest înspăimântător de pueril, era atârnat un afiș cu trupa KISS, în care Gene Simmons scotea flăcări pe gură. Pe un altul era o pisicuță cu ochi

mirați, atârnată de creanga unui copac. REZISTĂ, PĂPUȘICO, te îndemna afișul acesta.

Trebuia să plece cât mai repede de acolo.

Hainele le zăceau amestecate la picioarele saltelei. Își separă tricoul de chiloțeii ei, și-l trase la iuțeală peste cap, își puse jeanșii, dar înlemni cu fermoarul doar pe jumătate ridicat pentru că își dădu seama că buzunarul din stânga-față era mult mai plat decât cu o zi înainte, când ieșise din maghernița unde-și încasase cecul de salariu.

Nu se poate.

Capul, care începuse să se simtă puțintel mai bine, porni să-i pulseze din nou, în ritmul inimii care alerga acum la galop. Când își vârî mâna în buzunarul cu pricina, nu găsi acolo decât o hârtie de zece dolari și două scobitori, dintre care una îi intră sub unghia degetului arătător și în carnea sensibilă de dedesubt. Nici nu băgă de seamă.

N-am avut cum să bem de cinci sute de dolari. Sub nicio formă. Am fi murit de mult dacă am fi băut atâta.

Portofelul era totuși la locul lui. Îl scoase, nutrind speranțe absurde, împotriva tuturor evidențelor. Degeaba. Probabil că își mutase bancnota de zece în buzunarul din față la un moment dat. Era un loc mai greu accesibil hoților de buzunare care se găsesc din belșug prin baruri. Bună poantă, nu?

Se uită iarăși la fata-femeie care sforăia mai departe pe saltea și porni spre ea, intenționând s-o scuture zdravăn, s-o trezească și s-o întrebe ce mama naibii făcuse cu rahații ăia de bani ai lui. La nevoie, s-o *strângă de gât* până s-ar trezi. Dar, dacă ea îi furase, la ce l-a mai adus acasă? Și oare nu se mai întâmplase și altceva cu o noapte în urmă? Nu cumva au mai avut și altă pățanie după ce plecaseră din barul Calea Lactee? Acum, că i se mai limpezise capul, parcă își amintea ceva – ca prin ceață își amintea, dar probabil că așa fusese – că luaseră amândoi un taxi până la gară.

Știu pe cineva care-și pierde vremea pe acolo, iubițel.

Chiar așa îi spusese, sau era doar o plăsmuire a imaginației lui.

Chiar așa mi-a spus, sunt sigur. Mă aflu în Wilmington, președinte este Bill Clinton și noi ne-am dus la gară. Unde era, într-adevăr,

un individ. Genul căruia îi place să-şi încheie tranzacţiile în buda bărbaţilor, mai ales când clientul are o moacă reamenajată. Când m-a întrebat cine m-a supărat, i-am zis...

– I-am zis să nu-şi vâre nasul unde nu-i fierbe oala, murmură Dan.

La venire, Dan intenţionase să-i cumpere iubiţicii un gram, ca s-o facă fericită, doar un gram, nu mai mult, şi doar dacă marfa nu era îndoită cu Manitol. O fi fost cocaina preferata lui Deenie, dar nu şi a lui. Auzise că i se spune „Anacinul bogătanului", iar el numai bogat nu era. Însă tocmai atunci ieşise cineva dintr-o cabină. Un tip care părea funcţionar sau afacerist sau negustor, în mână cu o servietă care i se lovea de picioare. Şi, când domnul Funcţionar/Afacerist/Negustor se duse să se spele pe mâini la chiuvetă, Dan văzuse muştele colcăindu-i pe faţă.

Muştele morţii. Domnul Funcţionar/Afacerist/Negustor era un cadavru viu şi habar n-avea.

Era convins că, în loc să dea dovadă de cumpătare, se aruncase ca nemâncatul. Dar poate că se răzgândise în ultima clipă. Nu era deloc imposibil; îşi amintea atât de puţin.

Dar uite că îmi amintesc muştele.

Da. Muştele şi le aducea aminte. Băutura îi diminuase strălucirea; hai să fim serioşi: o lăsase lată, ce mai încolo şi-ncoace. Dar nu era deloc convins că muştele acelea ar fi avut ceva de-a face cu strălucirea. Apăreau după bunul lor plac, indiferent dacă el era treaz sau mangă de beat.

Gândul lui: *Trebuie să plec cât mai repede de aici.*

Gândul lui: *Aş vrea să mor.*

2

Deenie scoase un fornăit uşurel şi se întoarse cu spatele la lumina nemiloasă a dimineţii. Nu mai era nimic în cameră în afară de salteaua pe care dormiseră ei şi un dulap amărât; nici măcar un birouaş luat de la o prăvălie de vechituri. Uşa de la dulap era deschisă şi Dan

observă acolo mare parte din garderoba sărăcăcioasă a lui Deenie strânsă în două coşuri din plastic pentru rufe murdare. Cele câteva lucruri rămase pe umeraşe păreau a fi haine-de-agăţat-prin-baruri. Văzu chiar şi un tricou roşu pe care scria cu paiete SEXY GIRL şi o fustă din denim, cu tivul franjurat, aşa cum cerea moda. Mai erau acolo două perechi de pantofi sport, două perechi de espadrile şi o pereche de sandale cu barete şi toc înalt care păreau a striga „treci de mă fute". Dar nu găsi sandalele cu talpă din plută. Şi, evident, nu găsi nici adidaşii lui uzaţi acolo.

Dan nu-şi aducea aminte să-şi fi aruncat încălţările din picioare înainte de a intra în dormitor, dar dacă o făcuseră, înseamnă că erau pe undeva prin living, despre care îşi *amintea* că-l observase în trecere. Tot acolo trebuie că era şi poşeta fetei. Poate că-i dăduse să-i pună la loc sigur restul de bani. Puţin, foarte puţin probabil, dar nu cu totul imposibil.

Îşi purtă capul care-i zvâcnea amarnic prin holul cel mic, spre ceea ce presupunea el a fi cealaltă încăpere a apartamentului. În capătul opus uşii se afla o chicinetă, ale cărei dotări constau într-un reşou şi un frigider micuţ, ca de cameră de hotel, îndesat sub blatul bufetului. În zona livingului se afla o canapea din care se revărsa la greu umplutura şi care fusese proptită într-un capăt pe un teanc de cărămizi. În faţa ei era un televizor mare, cu ecranul crăpat pe mijloc. Crăpătura aceea fusese cârpită cu nişte bandă adezivă, care atârna acum într-un colţ. De bandă se lipiseră câteva muşte, dintre care una încă se mai zbătea să scape de acolo. Dan o privi lung, cu un soi de fascinaţie morbidă, spunându-şi (nu pentru prima oară) că ochiul mahmurelii are capacitatea stranie de a descoperi cele mai hidoase imagini în orice cadru dat.

Aproape de canapea se afla o măsuţă de cafea, cu o scrumieră plină cu mucuri de ţigări, o punguţă cu praf alb şi o revistă *People* pe care era nişte cocaină. Alături, desăvârşind tabloul, era şi o bancnotă de un dolar încă parţial răsucită. Nu ştia cât de mult trăseseră pe nas, dar, judecând după cât praf mai rămăsese, îşi putea lua la revedere de la cei cinci sute de dolari.

Futu-i. Nici măcar nu-mi place *cocaina. Şi cum am putut să prizez? De-abia dacă pot să respir.*

Însă ea prizase. El îşi frecase praful de gingii. Începea să-şi aducă aminte. Ar fi preferat să nu. Dar era prea târziu.

Muştele morţii din toaletă, intrând şi ieşind din gura domnului Funcţionar/Afacerist/Negustor şi târându-se peste corneele lui umede. Domnul Traficant întrebându-l la ce mama naibii se holbează. El răspunzând că la nimic, nu contează, hai să vedem marfa. Domnul Traficant avea suficientă. De obicei aşa se întâmpla. Apoi drumul cu taxiul până la ea acasă. Deenie prizând praful întins pe dosul palmei, mult prea avidă – mult prea împătimită – ca să mai aştepte. Încercând amândoi să cânte „Mr. Roboto".

Descoperi sandalele ei şi adidaşii lui marca Reebok chiar după uşă, împreună cu alte amintiri inestimabile. Fata nu-şi azvârlise sandalele, ci le lăsase să-i cadă de la sine, căci cam pe atunci el o apucase zdravăn de fund, iar ea îşi încolăcise picioarele în jurul taliei lui. Gâtul ei mirosea a parfum, respiraţia – a şoric la grătar. Înfulecaseră o grămadă de bucăţi dintr-astea înainte să se apuce de jucat biliard.

Dan îşi puse adidaşii şi se duse în chicinetă, sperând că era ceva nes în unicul dulap de acolo. Nu găsi cafea, dar îi văzu poşeta pe jos. Parcă şi-o aducea aminte cum o aruncase spre canapea şi cum izbucnise în râs atunci când aterizase în altă parte. Cam jumătate din prostiile dinăuntru se împrăştiaseră pe duşumeaua murdară. Printre ele şi un portofel din imitaţie de piele roşie. Îndesă toate lucrurile înapoi în poşetă şi o duse în chicinetă. Deşi era convins că bănişorii lui se odihneau acum în buzunarul jeanşilor de firmă de pe domnul Traficant, o parte din mintea lui se încăpăţâna să creadă că *mai rămăsese* ceva din ei, pentru simplul motiv că îşi dorea tare mult să mai fi rămas. Zece dolari îi ajungeau doar pentru trei pahare cu tărie ori două baxuri de bere, dar astăzi va avea nevoie de mai mult de atât.

Scoase portofelul fetei şi-l deschise. Înăuntru erau câteva fotografii – două cu Deenie şi un individ care semăna prea mult cu ea ca să nu-i fie rudă, două cu Deenie cu un bebeluş în braţe, una cu Deenie la balul de absolvire, alături de un puşti cu dinţi ca de iepure

și smoching albastru, absolut oribil. Compartimentul pentru bancnote era umflat. Simți fiorii speranței, dar îi trecură repede când văzu înăuntru doar un teanc de bonuri de masă. Și câteva bancnote: două de douăzeci și trei de zece.

Ăștia-s banii mei. Mă rog, ce-a mai rămas din ei.

Dar știa că nu era așa. Niciodată-niciodată-niciodată, în niciun caz, în niciun caz, în niciun caz nu ar fi dat leafa lui pe o săptămână unei pițipoance turmentate pe care a agățat-o într-un bar. Nu, nu erau banii lui. Erau ai ei.

Da, bine, dar nu ea avusese ideea cu cocaina? Nu din cauza ei era el acuma lefter și mahmur?

Nu. Ești mahmur pentru că ești alcoolic. Ești lefter pentru că ai văzut mușteleMorții.

Poate că da, dar dacă ea nu ar fi insistat să meargă la gară și să cumpere droguri, el nu ar fi *văzut* mușteleacelea.

Poate că are nevoie de cei șaptezeci de dolari ca să-și ia de mâncare.

Da. Sigur. Un borcan cu unt de arahide și unul cu gem de căpșuni. Și o pâine pe care să le ungă. Pentru restul avea bonurile alea de masă.

Sau poate că are nevoie de banii ăia pentru chirie.

Dacă avea nevoie de bani de chirie își putea vinde televizorul. Poate că i-l va cumpăra chiar furnizorul ei de droguri, cu tot cu crăpătură. Șaptezeci de dolari nu aveau cum să-i ajungă pentru chiria pe o lună chiar și pentru o cocină ca asta.

Nu-s banii tăi, amice! Vocea mamei lui, ultima pe care își dorea s-o audă atunci când era al dracului de mahmur și avea nevoie disperată de un pahar.

– Du-te naibii, mami.

Rosti cuvintele cu glas scăzut, dar întru totul sincer. Luă banii, îi îndesă în buzunar, puse portmoneul înapoi în poșetă și se întoarse.

În spatele lui era un copil.

Părea să nu aibă mai mult de optsprezece luni. Era îmbrăcat cu un tricou cu însemnele echipei de baseball Atlanta Braves, care îi ajungea până la genunchi. Cu toate acestea, i se vedea pampersul,

pentru că era plin și îi atârna până deasupra gleznelor. Inima lui Dan făcu un salt mortal în piept, iar capul îi bubui puternic, de parcă însuși Thor ar fi lovit cu ciocanul lui acolo, înăuntru. O clipă fu convins că va face un atac cerebral, ori un infarct, ori și una, și alta.

Trase adânc aer în piept, apoi îl dădu afară.

– De unde ai mai apărut și *tu*, viteazule?

– Mami, spuse copilul.

Chestie care, dintr-un punct de vedere, chiar avea noimă – și Dan apăruse din mami a lui –, dar nu era de prea mare folos acum. Printre bubuielile din capul lui începu să-și facă loc o concluzie îngrozitoare pe care nu voia s-o accepte.

Te-a văzut când ai luat banii.

Poate, dar nu aceasta era concluzia. Copilul l-a văzut când a luat banii. Ei, și ce? Nici doi ani nu avea ăsta micu'. Copiii de vârsta asta acceptau tot ce făceau adulții fără să le pună la îndoială acțiunile. Nu s-ar fi mirat nici dacă ar fi văzut-o pe mami a lui mergând pe tavan cu capul în jos și scoțând flăcări prin vârful degetelor.

– Cum te cheamă, viteazule?

Vocea îi pulsa în sincron cu bătăile inimii care nu se liniștiseră încă.

– Mami.

Pe bune? Ce-o să se mai distreze colegii tăi la liceu.

– Locuiești alături? Sau la capătul etajului?

Spune că da. Te rog, spune că da. Pentru că iată concluzia: dacă acest copil e al lui Deenie, atunci înseamnă că ea s-a dus la agățat prin baruri și l-a lăsat singur în apartamentul ăsta împuțit. Singur cuc.

– Mami!

Puștiul observă cocaina împrăștiată pe măsuța de cafea și se îndreptă într-acolo hotărât, dar cu pași nesiguri, legănând din fundul îmbibat cu tot felul de chestii al pampersului.

– Bobo!

– Nu, nu-i bobo, îl contrazise Dan, știind că nu are dreptate, pentru că exact asta era: bobo pentru nas.

Fără să-l ia în seamă, puștiul întinse una din mânuțe spre praful alb. Și atunci Dan observă vânătăile. Aidoma celor lăsate de o mână furioasă de adult.

Îl apucă pe copil de mijloc și pe sub picioruțe. Îl ridică de lângă masă și îl duse de acolo (pișul din pampers i se scurse printre degete, stropind dușumeaua). O imagine fugară, însă dureros de clară, îi trecu prin minte: individul acela din poze, ruda lui Deenie, scuturând copilul de umeri, lăsându-i pe pielea fină urmele degetelor lui.

(Ascultă la mine, Tommy, ce n-ai înțeles din ieși în pizda mă-tii de-aici?*)*

(Haide, măi, Randy, e doar un copilaș!)

Și dispăru. Însă a doua voce, cea care rostise protestele acelea anemice, era a lui Deenie; și Dan pricepu de îndată că Randy era fratele ei mai mare. Perfect logic. Nu toți cei care agresează copiii sunt iubiții mamelor. Câteodată se mai întâmplă să fie fratele cel mare. Sau unchiul. Sau

(Ieși de-acolo, loază afurisită, ieși de-acolo și ia-ți doctoria!)

chiar bunul și dragul Tătic.

Îl duse pe cel mic – Tommy îl chema, Tommy – în dormitor. Puștiul își văzu mama și începu să se zbată.

– Mami! Mami! Mami!

Dan îl puse jos și copilul tropăi mărunțel și hotărât până la saltea și se târî de-a bușilea lângă maică-sa. Se pare că Deenie îi simți prezența pentru că întinse o mână și îl strânse la piept. Tricoul cu Braves se ridică, iar Dan observă alte vânătăi pe picioarele micuțului.

Pe frate îl cheamă Randy. Cred că aș putea să dau de el.

Gând rece și limpede ca gheața din ianuarie. Dacă se uita la poza din portofel și se concentra cum trebuie, ignorând, firește, tunetele din cap, probabil că ar *putea* să-l găsească. Mai făcuse asemenea lucruri și înainte.

I-aș putea face și lui *niște vânătăi. Și i-aș spune că data viitoare am să-l omor.*

Doar că nu avea să mai fie o dată viitoare. Wilmington era de domeniul trecutului. Nu o va mai revedea niciodată pe Deenie și

nici nu va mai călca vreodată în apartamentul acesta care puțea a disperare. Nu se va mai gândi niciodată la cele întâmplate noaptea trecută ori în dimineața asta.

Acum auzi vocea lui Dick Hallorann. *Ba nu, băiețaș. Poate că ai cum să închizi creaturile din Overlook în casete, dar nu și amintirile. Asta nu se poate. N-ai cum. Amintirile sunt* adevăratele *fantome.*

Rămase în prag, cu ochii la Deenie și la băiețelul ei plin de vânătăi. Copilașul adormise și el; în lumina dimineții amândoi alcătuiau un tablou aproape angelic.

Numai că ea nu-i înger. Poate că nu ea i-a făcut vânătăile alea, dar a plecat să-și facă de cap și l-a lăsat singur. Dacă tu n-ai fi fost aici când s-a trezit și a intrat în living...

Bobo, spusese copilașul, întinzând mânuța după praful de cocaină. Nu era în regulă. Se impuneau anumite măsuri.

Da, bine, dar nu-i treaba mea. Cum ar fi să mă duc la Protecția Copilului să depun o plângere cu fața asta? Bașca duhnind a alcool și vomă. Ca un cetățean integru care nu poate sta cu mâinile în sân în fața unei asemenea situații.

Ai putea să pui banii înapoi, îi sugeră Wendy. *Măcar atâta tot poți să faci.*

Și aproape că o făcu. Pe bune. Scoase banii din buzunar și se duse spre locul unde-i pusese geanta. Probabil că plimbarea aceasta i-a fost de folos, pentru că i-a venit o idee.

Dacă tot simți că trebuie să iei ceva de aici, ia mai bine cocaina. Poți să vinzi ce-a mai rămas din ea pe o sută de dolari. Poate chiar două sute, dacă nu-i cumva prea compromisă.

Însă, dacă potențialul său client va fi un polițist sub acoperire – și la cât de ghinionist era, chiar așa va fi –, va ajunge la pușcărie. Unde s-ar putea să fie acuzat și pentru tâmpeniile pe care le făcuse azi-noapte în barul Calea Lactee. Banii erau cu mult mai siguri. Șaptezeci de dolari cu totul.

O să-i împart, hotărî el. *Patruzeci pentru ea și treizeci pentru mine.*

Numai că treizeci nu prea aveau la ce să-i folosească. În fond, ea mai avea și bonurile de masă – un teanc atât de gros că i-ar fi

stat în gât și unui cal. Cu astea putea să cumpere de mâncare copilului.

Luă punga cu cocaină și revista mânjită și le puse pe blatul din chicinetă, unde copilul nu putea ajunge. Luă buretele de vase descoperit în chiuvetă și curăță bine cu el măsuța. Spunându-și în tot acest timp că, dacă ea ar ieși acum buimacă de somn din dormitor, i-ar da banii ăia afurisiți înapoi. Spunându-și în tot acest timp că, dacă ar continua să tragă aghioase, înseamnă că merită cu prisosință ce i se întâmplă.

Deenie n-a ieșit din dormitor. Deenie a continuat să tragă aghioase.

Dan isprăvi de șters măsuța, aruncă buretele înapoi în chiuvetă și se gândi în treacăt dacă nu ar fi fost bine să-i lase un bilet. Dar ce să-i scrie? *Să ai mai multă grijă de copilul tău și, apropo, să știi că ți-am luat banii?*

Bine, fără bilet.

Plecă cu banii în buzunarul stâng din față, având grijă să nu trântească ușa în urma lui. Își spuse că dă dovadă de grijă pentru locatarii dinăuntru.

3

În jurul prânzului – când migrena devenise de domeniul trecutului mulțumită Fioricet-ului lui Deenie și unui analgezic Darvon – se apropie de o prăvălie pe a cărei firmă scria Golden's Discount Liquors & Import Beers. Se afla în zona veche a orașului, unde clădirile erau din cărămidă, trotuarele erau în mare măsură pustii, iar casele de amanet (etalând fiecare în vitrină colecții de-a dreptul admirabile de brice) erau numeroase. Avusese de gând să intre în prăvălie și să-și cumpere o sticlă foarte mare din cel mai ieftin whisky, dar se răzgândi observând ce se afla în pragul magazinului. Căruciorul unui boschetar, plin vârf cu obișnuitul talmeș-balmeș bizar de boarfe. Boschetarul cu pricina se afla înăuntru, discutând aprins cu

vânzătorul. În vârful căruțului era o pătură făcută sul și legată cu sfoară. Dan observă vreo două pete, dar, una peste alta, nu arăta prea rău. Plecă iute de acolo cu ea sub braț. În comparație cu cei șaptezeci de dolari luați de la o mamă singură care avea o problemă cu drogurile, furtul covorașului fermecat al unui boschetar era un spanac cu totul neînsemnat. Și poate tocmai din această cauză și el se simțea mai mărunt și mai neînsemnat decât se simțise vreodată.

Iată-mă-s, Incredibilul Om care se Micșorează[1], își spuse el grăbindu-se cu prada sub braț. *Dacă mai fur câteva lucruri, o să dispar cu totul și cu totul.*

Se aștepta să fie urmărit de croncănelile ofensate ale boschetarului – cu cât erau mai atinși la mansardă, cu atât croncăneau mai sonor –, dar nu se auzi nimic. Încă un colț de stradă și se va putea felicita că a scăpat basma curată.

Dan trecu de colțul acela și se felicită.

4

Seara îl găsi la gura unui canal de scurgere de pe malul râului Cape Fear, sub Podul Memorial. Avea o cameră unde să se ducă, însă exista problema minoră a acumulării datoriilor la plata chiriei, pe care promisese că le va plăti încă de ieri, nu mai târziu de ora 5 p.m. Și asta nu era totul. Dacă se întorcea acolo, poate că va fi invitat să viziteze o anumită clădire publică, cu aspect de fortăreață, de pe strada Bess, unde va trebui să răspundă întrebărilor referitoare la o anumită altercație dintr-un anumit bar. Una peste alta, i se părea mult mai sigur să se țină deoparte.

În centru era un adăpost care se numea Casa Speranței (și pe care locatarii îl numeau, absolut firesc, „Casa Disperării"), dar Dan nu avea nici cea mai mică intenție să se ducă acolo. Sigur, căpătai

[1] În original *The Incredible Shrinking Man*, titlul unui film SF din 1957, ecranizare a romanului lui Richard Matheson (n. tr.).

un pat și nu trebuia să plătești nimic, dar ți se confisca băutura. Wilmington era plin de hoteluri și moteluri ieftine, unde nu-i pasă nimănui ce bei, ce tragi pe nas sau ce-ți bagi în venă, dar de ce să-ți irosești bănișorii de băutură pe un pat și un acoperiș când vremea e caldă și nu-i niciun nor pe cer? Se va îngriji să aibă un acoperiș deasupra capului mai încolo, când o va apuca spre nord. Grija lui de acum era cum să-și recupereze lucrușoarele din camera de pe strada Burney fără să-l observe proprietăreasa.

Luna se ridica încet deasupra râului. Pătura era întinsă în spatele lui. Curând se va culca pe ea, și-o va înfășura în jurul corpului și va dormi. Era suficient de beat cât să-și închipuie că e fericit. Sigur, fuseseră dificile și decolarea, și luarea în altitudine; dar acum toate turbulențele rămăseseră în urmă. Bănuia că nu duce ceea ce onorabila Americă ar fi numit o viață exemplară, dar, pentru moment, totul era în regulă. Avea o sticlă de Old Sun (cumpărată dintr-un magazin situat la o distanță precaută de Golden's Discount) și o jumătate de sandvici mare cu de toate pe care intenționa să-l mănânce la micul dejun. Viitorul părea destul de tulbure, dar în seara aceasta cerul era senin și luminat de lună. Totul era exact așa cum trebuie să fie.

(Bobo)

Pe neașteptate copilul apăru lângă el. Tommy. Chiar alături. Uite-l. Se întinde după praful de cocaină de pe măsuță. Are vânătăi pe braț. Și ochi albaștri.

(Bobo)

Văzu toate detaliile cu o claritate dureroasă care nu avea nicio legătură cu strălucirea. Văzu chiar mai multe. Deenie sforăind, culcată pe spate. Portofelul din imitație de piele roșie. Teancul gros de bonuri de masă pe care erau tipărite cuvintele MINISTERUL AGRICULTURII S.U.A. Banii. Șaptezeci de dolari. Pe care îi furase el.

Gândește-te la lună. La cât de liniștit se ridică ea deasupra apei.

Se gândi o vreme. Dar apoi o văzu iar pe Deenie întinsă pe spate, văzu iar portofelul din imitație de piele roșie, teancul de bonuri de

masă, ghemotocul jalnic de bancnote (cheltuite deja în mare parte). Și cel mai clar văzu cum copilul întinde mâna spre praful alb. Și mâna lui semăna cu o stea de mare.

Bobo, spuse el.

Mami, spuse el.

Dan învățase un truc prin care putea să-și dozeze băutura. Astfel, whisky-ul dura mai mult, beția era mai moderată, mahmureala mai ușor de suportat. Dar erau dăți când nu reușea să-și dozeze paharele. Și atunci se întâmplau nevrute. Ca în urmă cu o noapte, în barul Calea Lactee. Atunci fusese mai mult sau mai puțin o scăpare. Acum termină cu bună intenție toată sticla din doar patru înghițituri lungi. Mintea este o tablă. Pileala este buretele.

Se culcă și-și trase marginile păturii furate peste el. Așteptă uitarea... și uitarea veni, dar mai întâi veni Tommy. Tricou cu Atlanta Braves. Pampers plin și umflat. Ochi albaștri, braț învinețit, mână ca o stea de mare.

Bobo. Mami.

N-am să vorbesc niciodată despre asta, își promise el. *Cu nimeni. Niciodată.*

Și pe când luna se ridica peste Wilmington, statul Carolina de Nord, Dan Torrance căzu în nesimțire. Au fost câteva vise despre Overlook, pe care însă nu și le mai aminti la trezire. Nu-și aminti decât ochii albaștri, brațul învinețit, mâna ca o stea de mare.

Reuși să-și recupereze lucrurile și porni spre nord, oprindu-se mai întâi în capătul statului New York, apoi în Massachusetts. Trecură doi ani. Uneori ajuta oameni, îndeosebi oameni bătrâni. Avea el un talent anume. În prea numeroasele nopți de beție, adormea cu gândul la copil și tot cu gândul la el se trezea în diminețile mahmure de după. La copil se gândea când își promitea să se lase de băutură. Poate săptămâna viitoare; cu siguranță luna viitoare. Copilul. Ochii. Brațul. Mâna întinsă semănând cu o stea de mare.

Bobo.

Mami.

PARTEA ÎNTÂI

ABRA

I

BUN VENIT ÎN ORĂȘELUL LILIPUT

1

După episodul din Wilmington încetă să mai bea în fiecare zi.

Trecea o săptămână, uneori chiar două, fără să înghită nimic mai tare decât sucuri dietetice. Și în zilele alea se deștepta dimineața fără să mai aibă capul mare, ceea ce era bine. Dar se deștepta și cu gâtlejul uscat și simțindu-se nefericit – și *tânjind* –, iar asta nu mai era așa de bine. Apoi venea o seară. Sau un weekend. Uneori declanșatorul se întâmpla să fie o reclamă de la televizor la berea Budwiser – tineri cu chipurile proaspete, abdomenele plate, în fața unor sticle reci de bere după un meci de volei pe cinste. Alteori reclama era cu două femei care beau un pahar după orele de program într-o cafenea micuță și drăguță în aer liber, cu nume franțuzesc și plante agățătoare. Iar băuturile sunt din acelea care se servesc cu umbreluțe mititele în pahar. Sau declanșatorul putea fi chiar și un cântec auzit la radio. Odată fusese „Mr. Roboto" al celor de la Styx. Atunci când era treaz, era treaz mie-n sută. Atunci când bea, se făcea mangă. Dacă se trezea lângă vreo femeie, își amintea invariabil de Deenie și de puștiul cu logo-ul echipei Braves pe tricou. Își amintea de cei șaptezeci de dolari. Își amintea chiar

și de pătura furată, pe care o abandonase în rigolă. Poate tot acolo era. Mucegăită la maximum.

Uneori se îmbăta și lipsea de la muncă. Îl mai țineau o vreme – era priceput la ceea ce făcea –, dar întotdeauna venea o zi. Iar când ziua aceea venea, le spunea mulțumesc foarte frumos și se urca într-un autobuz. Și Wilmington devenea Albany, iar Albany devenea Utica. Utica devenea New Plaz. New Plaz devenea Sturbridge, unde s-a îmbătat la un concert de muzică folk în aer liber și s-a trezit a doua zi în pușcărie cu încheietura mâinii fracturată. A urmat Weston, apoi un sanatoriu din Marta's Vineyard și, ce să vezi, slujba *aia* n-a durat prea mult, căci în a treia zi asistenta-șefă l-a prins mirosind a băutură. Prin urmare, pa, pa, pa, nasol de tine. Odată drumul său se intersectase cu cel al Clanului Legitim, dar nu-și dăduse seama. Nu-și dăduse seama în partea de sus a minții sale, pentru că mai jos – în partea aceea care *strălucea* – simțise ceva. Un miros, foarte slab, dar și foarte neplăcut, ca de cauciuc ars în locul unde s-a petrecut un accident de mașină.

Din Martha's Vineyard a luat iarăși autobuzul spre Newburyport. Acolo a găsit de lucru într-un cămin de genul „ni se cam rupe" pentru veteranii din armată, loc unde bătrânii soldați în scaune cu rotile erau adesea abandonați în fața cabinetelor de consultații până când li se umpleau pungile pentru urină și dădeau pe dinafară. Mizerabil loc pentru pacienți, nițeluș mai bun pentru ratații ca el. Iar Dan și alți câțiva angajați se purtau cât de bine erau în stare cu cătanele acelea bătrâne. Ba chiar i-a ajutat pe vreo doi să treacă dincolo când le-a venit vremea. A rămas aici până când Președintele Saxofonist[1] i-a predat cheile de la Casa Albă Președintelui Văcar.[2]

Dan s-a trotilat în câteva nopți în Newburyport, dar întotdeauna având grijă să aibă liber a doua zi, așa că, din punctul acesta de vedere, totul a fost în regulă. După unul din mini-chefurile

[1] Bill Clinton (n. tr.).

[2] George W. Bush (n. tr.).

astea, s-a trezit spunându-şi *bine măcar că n-am luat şi bonurile de masă.* Iar gândul acesta aduse cu sine vechea halucinaţie cu concursul:

Îmi pare rău, Deenie, ai pierdut, dar nimeni nu pleacă de la noi cu mâna goală. Ce avem pentru ea, Johnny?

Fii atent, Bob, Deenie nu a câştigat niciun ban, dar pleacă acasă cu un joc nou-nouţ, câteva grame de cocaină şi un teanc dolofan de BONURI DE MASĂ!

A reuşit să stea o lună întreagă fără să bea, închipuindu-şi că era un soi mai trăsnit de penitenţă. De mai multe ori s-a gândit că, dacă ar fi avut adresa lui Deenie, i-ar fi trimis de multă vreme blestemaţii ăia de şaptezeci de dolari. I-ar fi trimis de două ori mai mult dacă asta ar fi pus capăt amintirilor despre copilul cu tricou Beavers şi cu vânătăi pe mână. Dar nu avea adresa, aşa că, în loc să trimită banii, s-a ţinut treaz. S-a autoflagelat.

Apoi, într-una din seri, a trecut pe lângă un local pe nume „Adăpostul pescarului" şi prin geam observă o blondă arătoasă la bar. Avea o fustiţă ecosez scurtă-scurtă şi părea că se simte tare singură şi el intră în cârciumă şi se dovedi că blonda era proaspăt divorţată şi, uau, ce nasol, poate că ar fi de acord să-i ţină de urât, şi trei zile după noaptea cu pricina s-a trezit iarăşi cu aceeaşi gaură neagră în memorie. S-a întors la căminul veteranilor, unde treaba lui era să spele duşumelele şi să schimbe becurile, sperând că va avea noroc, dar n-ai să vezi. Centrul „ni se cam rupe" nu însemna totuşi „ni se rupe *de tot*"; pe aproape, dar nu întocmai. Şi a plecat de acolo cu cele câteva lucruşoare pe care le avea în dulap, amintindu-şi un vers dintr-un cântec al lui Bobcat Goldthwait: „Slujba mea era la locul ei, doar că era a altcuiva." Şi s-a urcat într-un alt autobuz, de data aceasta cu destinaţia New Hampshire. Însă, înainte să se urce, şi-a cumpărat un recipient din sticlă plin cu lichid dătător de beţie.

Tot drumul a stat în spate, pe locul de lângă toaletă, cel căruia el îi zicea Locul pentru Persoane în Stare de Ebrietate. Experienţa îl învăţase că, dacă ai de gând să te faci muci în timpul drumului,

acela era scaunul cel mai bun. Vârî mâna în punga din hârtie, desfăcu dopul recipientului din sticlă plin cu lichid dătător de beție și adulmecă aroma maronie. Mirosul acela putea vorbi, chiar dacă nu avea de spus decât un singur lucru: *Bună, prieten vechi.*

Își aminti: *Bobo.*

Își aminti: *Mami.*

Se gândi că Tommy merge deja la școală. Presupunând că bunul și dragul de unchi Randy nu-l omorâse până acum.

Își spuse: *Numai tu poți să-ți pui frână.*

Mai avusese și înainte gândul acesta, numai că acum îi urmă unul nou: *Nu trebuie să trăiești așa dacă nu vrei.* Poți, *sigur că da... dar nu trebuie.*

Vocea aceasta era atât de stranie, atât de diferită de vocile din dialogurile lui interioare, încât la început își închipui că recepționează vocea altcuiva – o putea face, deși numai rareori răscolea nepoftit gândurile celorlalți. Învățase cum să le închidă și să nu le mai audă. Cu toate acestea, ridică ochii spre intervalul dintre scaune, aproape convins că va vedea cum cineva îl ține cu privirea. Dar nu, nu se uita nimeni. Toți călătorii ori dormeau, ori discutau cu tovarășul de drum, ori se uitau pe geam la ziua cenușie de New England.

Nu trebuie să trăiești așa dacă nu vrei!

Măcar de-ar fi adevărat. Cu toate acestea, înșurubă la loc dopul sticlei și o puse pe scaunul de alături. De două ori o luă în mână. Prima dată o puse la loc. A doua oară vârî iar mâna în pungă și desfăcu din nou dopul, dar chiar atunci autobuzul opri pentru masă, imediat după intrarea în New Hampshire. Dan intră în Burger King împreună cu ceilalți pasageri, oprindu-se doar atât cât să arunce punga din hârtie într-o pubelă verde pe care erau tipărite cuvintele DACĂ NU-ȚI MAI TREBUIE, ARUNCĂ AICI.

Ce bine ar fi, își spuse Dan, auzind zornăitul sticlei. *O, Doamne, ce bine ar fi!*

2

O oră și jumătate mai târziu, autobuzul trecu pe lângă un semn pe care scria BINE AȚI VENIT ÎN FRAZIER, UNDE AVEM UN REZON LA FIECARE SEZON! Și dedesubt: LOCUL UNDE SE AFLĂ ORĂȘELUL LILIPUT!

Autobuzul opri în fața Centrului Comunitar Frazier ca să ia pasageri. Și chiar atunci Tony începu să vorbească de pe locul gol de lângă Dan, unde călătorise sticla în prima parte a drumului. Dan îi recunoscu imediat vocea, deși Tony nu mai vorbise cu el de ani întregi.

(aici e locul)

La fel de bun ca oricare altul, își spuse Dan.

Își luă geanta din pânză din compartimentul pentru bagaje și coborî. Rămase pe trotuar urmărind autobuzul care se îndepărta. Spre vest, Munții Albi fierăstruiau orizontul. În toate peregrinările sale încercase, pe cât posibil, să evite munții, mai ales monștrii aceia zimțați care spărgeau țara în două. Acum își zise: *Ia te uită, în cele din urmă tot la munte am ajuns, așa cum am știut că o să se întâmple.* Însă aceștia erau munți mai blajini decât cei care încă îi mai populau visele și credea că se va putea împăca cu situația, cel puțin o perioadă. Asta doar dacă va reuși să nu se mai gândească la copilul în tricoul cu Atlanta Braves. Și dacă va reuși să se abțină de la băutură. Pentru că, vedeți voi, vine o vreme când îți dai seama că nu ajută la nimic să te tot miști încontinuu. Vine o vreme când îți dai seama că te iei cu tine oriunde te-ai duce.

Prin văzduh dansa o ninsoare ușoară, delicată ca dantela unei rochii de mireasă. Observă că magazinele înșirate de-o parte și de alta a străzii principale erau aprovizionate cu mărfuri destinate mai ales schiorilor din decembrie și vilegiaturiștilor din iunie. Probabil că prin septembrie și octombrie mai treceau pe acolo și unii împătimiți ai culorilor de toamnă; însă acum era perioada aceea considerată drept primăvară în nordul regiunii New England: cam vreo opt săptămâni țâfnoase, cromate cu frig și umezeală.

Se pare că orașul Frazier nu găsise încă un rezon pentru acest sezon, pentru că strada principală – Cranmore Avenue – era aproape pustie.

Dan își puse geanta pe umăr și porni încet spre nord. Se opri lângă un gard din fier forjat în spatele căruia se afla un conac victorian, cu multe zorzoane, flancat în ambele părți de clădiri mai noi, din cărămidă. Acestea erau conectate de casa principală prin galerii acoperite. Conacul avea un turnuleț în stânga, dar nici unul în dreapta, fapt care conferea locului un aspect asimetric pe care Dan îl găsi pe gustul lui. Ca și cum bătrâna construcție i-ar fi spus: *Mda, așa e, m-am cam dărâmat. Ce pana mea! Într-o zi o să ți se întâmple și ție.* Începu să zâmbească. Apoi zâmbetul îi muri pe buze.

Tony era la fereastra turnului, privind în jos la el, făcându-i cu mâna. Același semn pe care Dan și-l amintea din copilărie, când Tony îl vizita adesea. Închise ochii. Îi deschise. Tony nu mai era acolo. Dar fusese vreodată? Cum să fi fost, când fereastra era acoperită cu scânduri?

Pe panoul de pe peluză stătea scris cu litere aurii pe fond de aceeași nuanță de verde ca și conacul: CĂMINUL HELEN RIVINGTON.

E și o pisică înăuntru, își spuse Dan. *O pisică cenușie pe care o cheamă Audrey.*

În parte corect, în parte greșit. *Era*, într-adevăr, o pisică acolo și era cenușie. Dar era un motan castrat, iar numele lui nu era Audrey.

Dan privi semnul acela multă vreme – suficient de multă cât să se despartă norii și prin ei să treacă o rază biblică de lumină –, apoi trecu mai departe. Cu toate că soarele era acum destul de puternic cât să facă să scânteieze cromul mașinilor parcate câș în fața sălii polivalente Olympia și a salonului de înfrumusețare Fresh Day Spa, ninsoarea tot zburătăcea peste oraș, amintindu-i lui Dan de o vorbă de-a mamei sale în timpul unei primăveri identice pe vremea când locuiau în Vermont: *Dracul își bate nevasta.*

3

La una sau două străzi de azil, Dan se opri iarăşi. Peste drum de clădirea primăriei se întindea parcul oraşului Frazier. Unul sau două pogoane de pajişte care abia începuse să înverzească, o estradă pentru fanfară, un teren de softball, unul pavat pentru minibaschet, mese de picnic, ba chiar şi un teren de golf. Foarte drăguţ totul, dar pe el îl interesa un panou pe care scria:

VIZITAŢI ORAŞUL LILIPUT
„MICA MINUNE" DIN FRAZIER
ŞI CĂLĂTORIŢI CU TRENULEŢUL LILIPUTAN!

Nu trebuia să fii vreun geniu ca să observi că Oraşul Liliput era o copie în miniatură a centrului oraşului Frazier, cu Cranmore Avenue prin mijloc. Se mai aflau acolo şi biserica metodistă pe lângă care tocmai ce trecuse, cu turla înaltă de doi metri şi un pic în varianta aceasta, şi o reproducere a teatrului Music Box de pe Broadway, cofetăria Spondulicks Ice Cream, librăria Mountain Books, magazinul de galanterie Cămăşi & Alte Chestii, sala de expoziţii, tipografia „Caracterele Delicate sunt Specialitatea Noastră". Era şi o copie perfectă, înaltă până la pieptul unui om normal, a conacului cu un singur turnuleţ, care adăpostea Căminul Helen Rivington, deşi fuseseră omise cele două clădiri din cărămidă. *Probabil,* îşi spuse Dan, *pentru că erau urâte ca ciuma, mai ales în comparaţie cu piesa centrală.*

Dincolo de Oraşul Liliput se afla un tren în miniatură. CĂILE FERATE DIN LILIPUT era scris cu vopsea pe vagoanele de pasageri, fără îndoială prea mici ca să poată transporta pe cineva mai mare decât un ţânc la vârsta primilor paşi. Rotocoale de fum ieşeau din coşul unei locomotive roşii cam de dimensiunea unei motociclete Honda Gold Wing. Se auzea mormăitul motorului diesel. Pe o latură a ei, cu litere arhaice imprimate cu foiţă de aur, stătea scris: TRENUL HELEN RIVINGTON. Patroana oraşului,

presupuse Dan. Probabil că prin Frazier se afla undeva și o stradă care îi purta numele.

Rămase acolo puțină vreme, cu toate că soarele intrase iarăși în nori și vremea se răcise într-atât încât își putea vedea aburii respirației. Când era mic, își dorise fierbinte un trenuleț electric, dar nu-l căpătase. Și uite că aici, în Liliput, dăduse peste o variantă nițeluș mai mare a visului din copilărie, pe care ar fi îndrăgit-o copiii de toate vârstele.

Își mută geanta pe celălalt umăr și traversă strada. Sigur, se simțise tulburat atunci când îl văzuse – și îl auzise pe Tony –, dar acum se bucura că se oprise aici. Poate că acesta era locul pe care-l căutase, cel unde va reuși, în sfârșit, să găsească o cale prin care să-și pună în ordine viața cea atât de întoarsă pe dos.

Te iei cu tine oriunde te-ai duce.

Îmbrânci gândul într-un dulap din minte. La asta se pricepea. În dulapul ăla erau tot felul de chestii.

4

Locomotiva era acoperită cu un soi de capotă metalică, dar el descoperi un taburet sub una din streșinile scunde ale Gării Liliput, îl duse lângă tren și se urcă pe el. În cabina mecanicului erau două scaune cu marginile rotunjite, îmbrăcate în piele de oaie. Parcă fuseseră recuperate din mașina veche a unor asasini plătiți din Detroit, așa arătau. Și cabina, și controalele semănau cu cele dintr-o astfel de mașină, cu excepția unei pârghii de cuplare în forma literei Z care ieșea din podea. Capul original al schimbătorului de viteze fusese înlocuit cu un craniu rânjit, împodobit cu o basma al cărei roșu devenise roz după atâția ani de folosință. Jumătatea superioară a volanului fusese tăiată, astfel încât ce mai rămăsese semăna izbitor cu manșa unui avion ușor. Literele scrise cu vopsea neagră pe tabloul de bord se decoloraseră puțin, dar rămăseseră perfect lizibile: VITEZĂ MAXIMĂ 64 NU DEPĂȘIȚI.

– Îți place?

Vocea se auzi chiar din spatele lui.

Dan se întoarse brusc, mai să cadă de pe taburet. O mână mare și zbârcită de vreme și muncă îl apucă strâns de braț, ajutându-l să-și recapete echilibrul. Mâna aceasta aparținea unui bărbat cam la vreo cincizeci și nouă, șaizeci și un pic de ani, îmbrăcat cu o jachetă căptușită din denim și având pe cap o șapcă de vânătoare în carouri roșii, cu apărătorile pentru urechi coborâte. În mâna liberă ținea o trusă de scule, pe capacul căreia era scris – cel mai probabil cu un aparat Dymo pentru etichete – PROPRIETATE A PRIMĂRIEI FRAZIER.

– Hei, scuze, exclamă Dan coborând de pe taburet. N-am vrut să...

– Nu-i nimic. Multă lume vrea să se uite înăuntru. Mai ales cei pasionați de trenulețe. Au senzația că li s-a împlinit un vis. Da' vara încercăm să-i ținem la o parte, că locu-i supraaglomerat, și *Riv* – că așa-i zicem – face câte o cursă pe oră, da' acu' nu-s decât eu aici. Și nu mă deranjează dacă bagi un ochi.

Întinse mâna.

– Billy Freeman este numele meu. Echipa de întreținere. Trenulețul ăsta, de-i zicem noi *Riv*, e ca și copilul meu.

Dan strânse mâna întinsă.

– Dan Torrance.

Billy Freeman se uită la geanta de voiaj.

– Tocma' ce te-ai dat jos din autobuz. Ori mergi cu autostopul?

– Cu autobuzul, spuse Dan. Ce motor are chestia asta?

– Ei, bravo, asta chiar e o chestiune interesantă. Probabil că neam de neamul tău n-a auzit de Chevrolet Veraneio, nu?

Neam de neamul lui nu auzise. Și totuși, știa despre ce era vorba. Pentru că *Freeman* știa. Dan avea sentimentul că de ani buni nu mai avusese parte de o strălucire atât de clară. Se simți încântat ca în copilărie, pe vremea când încă nu aflase cât de periculoasă putea fi strălucirea.

– Automobil de familie fabricat în Brazilia, nu-i așa? Turbodiesel.

Sprâncenele stufoase ale lui Freeman căutară să atingă linia părului și omul rânji cu gura până la urechi.

– Al dracu' să fiu eu dacă n-ai dreptate! Casey Kingsley, șefu' adică, l-a cumpărat la o licitație anul trecut. E ăl mai bun dintre toate. Trage cum n-ai văzut. Și tabloul de bord e de la o mașină din alea. Scaunele le-am pus eu.

Strălucirea începuse să se stingă, dar Dan mai apucă să vadă ceva.

– Le-ai luat de la un Pontiac GTO Judge.

Freeman se lumină la față.

– Chiar așa. Le-am găsit într-un cimitir de mașini dincolo de Sunapee. Schimbătorul l-am luat de la un camion Mack din 1961. Nouă viteze are. Mișto, nu zici? Ce faci pe-aici? Cauți de lucru sau cauți doar să cști gura?

Dan clipi nedumerit, luat prin surprindere de schimbarea abruptă a subiectului. *Căuta* de lucru? Da. Logic ar fi fost să-și încerce norocul la azilul pe lângă care trecuse în plimbarea pe Cranmore Avenue. În plus, bănuia – deși nu putea spune dacă era vorba de strălucire ori de simplă intuiție – că aveau nevoie de personal. Dar nu era tocmai convins că dorea să se angajeze acolo. Nu încă. Îl tulburase nespus să-l vadă pe Tony la fereastra turnului.

Plus că ar trebui să treacă ceva mai multă vreme de la ultimul pahar înainte să te prezinți acolo și să ceri un formular de angajare, Danny, băiatule. Tre' să găsești altceva, chiar dacă nu-i nicio altă slujbă decât cea de spălător de vagoane în schimbul de noapte.

Vocea lui Dick Hallorann. Iisuse. Nu se mai gândise la Dick de o veșnicie. Poate de la pățania din Wilmington.

Pentru că venea vara – sezon pentru care Frazier avea cu siguranță un rezon –, probabil că se făceau angajări pentru tot felul de treburi. Dar, dacă ar fi avut de ales între fast-foodul de la mall și Orășelul Liliput, l-ar fi ales pe cel de-al doilea fără să clipească. Deschise gura să-i răspundă lui Freeman, dar îl auzi din nou pe Hallorann.

Te apropii de treizeci de ani, puștiule. După vârsta asta ocaziile se împuținează.

În tot acest timp, Billy Freeman se uita la el cu o curiozitate nedisimulată.

– Da, spuse Dan în cele din urmă. Da, caut de lucru.

– În Liliput n-avem slujbe pe termen lung, așa să știi. Când vine vara și se închid școlile, domnu' Kingsley angajează tineri din partea locului. Optspe ani, cel mult douăj doi. Așa îi cer consilierii municipali. Ca să nu mai punem la socoteală că puștii ăștia muncesc pe bani mai puțini.

Rânji iarăși, lăsând să se vadă locurile unde pe vremuri sălășluiseră vreo doi dinți.

– Orișicât, află de la mine că pe-aici sunt locuri mai nasoale unde să-ți câștigi o pâine. Sigur, astăzi lucrul în aer liber nu pare prea îmbietor, dar frigul ăsta n-o să mai țină mult.

Nu, n-o să mai țină mult. Curând vor fi strânse prelatele de pe construcțiile din parc, descoperind vederii toate locurile unde îți puteai petrece în mod agreabil zilele de vară: chioșcuri cu hotdogi, gherete cu înghețată, o chestie circulară care lui Dan i se păru că seamănă cu un carusel. Și, bineînțeles, trenulețul. Cel cu vagoane mititele și cu motor turbodiesel. Dacă ar fi în stare să se țină departe de pileală și să arate că e demn de încredere, poate că Freeman sau șeful – Kingsley – îl vor lăsa să dea o tură sau două cu el. Ce mult i-ar plăcea! Și după aia, când prin ordinul primăriei se vor angaja doar puștani din oraș, se va putea angaja la azil.

În cazul că se va hotărî să rămână aici.

Bine ai face să te oprești undeva, zise Hallorann. Se pare că era ziua în care auzea tot felul de voci și vedea tot felul de lucruri. *Bine ai face să te oprești undeva cât mai curând sau nu vei mai fi în stare să te oprești nicăieri.*

Se miră singur când începu să râdă.

– Îmi convine de minune, domnule Freeman. De minune.

5

– Ai îngrijit vreodată un parc? îl întrebă Billy Freeman.

Mergeau încet de-a lungul trenului. Acoperișurile vagoanelor îi ajungeau lui Dan până în dreptul pieptului, făcându-l să se simtă ca Gulliver.

– Știu să sădesc, să plivesc și să vopsesc. Știu să folosesc suflanta de frunze și drujba. Știu să repar motoare mici, dacă problema nu-i prea complicată. Mă pricep să tai iarba cu mașina electrică fără să dau peste copiii din jur. Cât privește trenulețul... la așa ceva nu cred că mă pricep.

– Pentru asta tre' să-ți dea Kingsley OK-ul. Îți trebuie asigurare și toate tâmpeniile alelalte. Auzi, ai scrisori de recomandare, nu? Domnu' Kingsley n-o să te angajeze fără așa ceva.

– Am câteva. Cele mai multe de la spitalele unde am fost om de serviciu și infirmier. Domnule Freeman...

– Billy-i de ajuns.

– Trenulețul tău nu-mi pare că ar fi în stare să transporte pasageri, Billy. Nu văd unde ar putea sta ei.

Billy zâmbi.

– Așteaptă nițeluș. Să-mi zici dacă și ție ți se pare la fel de nostim. Eu, unul, nu mă plictisesc niciodată.

Freeman se înapoie la locomotivă și se aplecă. Motorul, care torsese leneș până atunci, își mări turația, iar prin coș începură să iasă jeturi ritmice de fum negru. Un scâncet hidraulic se auzi pe toată lungimea trenulețului *Helen Rivington*. Și brusc începură să se ridice toate acoperișurile vagoanelor de călători și al celui de serviciu – nouă în total. Lui Dan i se păru că vede cum se ridică simultan acoperișurile de pe nouă decapotabile identice. Se aplecă să se uite pe geamuri și văzu scaune din plastic. Șase în fiecare vagon de pasageri. Două în cel de serviciu. Cincizeci în total.

Când Billy se întoarse, îl văzu pe Dan râzând.

– Am senzația că trenul ăsta arată al naibii de aiurea atunci când are pasageri.

– Păi, da, cum altfel? Oamenii fac pe ei de-atâta râs şi consumă role-ntregi de film. Uită-te cum arăt.

La capătul fiecărui vagon era câte o treaptă placată cu oţel. Billy se urcă pe una, intră în vagon şi se aşeză pe unul din scaune. Atunci se petrecu un soi de iluzie optică, făcându-l să pară imens. Îi făcu un semn infatuat din mână, iar Dan pufni iarăşi în râs, imaginându-şi cincizeci de brobdingnagieni[1] urcaţi în trenuleţul care ieşea maiestuos din Gara Liliput.

Îl aplaudă pe Billy Freeman, care coborî din vagon şi se îndreptă spre el.

– Pun pariu că vindeţi cam la un miliard de ilustrate din astea între Ziua Eroilor[2] şi Ziua Muncii[3].

– Păi, cum altfel?

Billy se scotoci în buzunarul hainei, de unde scoase un pachet mototolit de ţigări Duke – o marcă ieftină cu care Dan era familiarizat: se vindea peste tot în America, în staţiile de autobuz şi în magazinele mici – şi îl întinse spre el. Dan luă o ţigară. Billy luă şi el una şi le aprinse pe amândouă.

– Mă bucur de ele cât mai pot, spuse Billy, privindu-şi ţigara. Nu peste multă vreme fumatul va fi interzis aici. Deja se vorbeşte despre asta în Clubul Doamnelor din Frazier. Nişte cotoroanţe care n-au de lucru, dacă mă întrebi pe mine, dar ştii vorba aia – mâna care-mpinge afurisitu' ăla de leagăn e şi mâna care conduce afurisita asta de lume.

Scoase cu putere fumul pe nări şi continuă:

– Nu că *vreuna* din hoaştele alea bătrâne ar fi împins vreun leagăn de pe vremea când era Nixon preşedinte. Ori ar fi avut nevoie de vreun Tampax, dacă stai să te gândeşti bine.

---

[1] Locuitori din Brobdingnag, ţară din *Călătoriile lui Guliver*, unde absolut tot era de dimensiuni colosale (n. tr.).

[2] 30 iunie (n. tr.).

[3] Prima zi de luni din septembrie (n. tr.).

– Poate nu-i chiar atât de rău, spuse Dan. Copiii imită ce văd la adulți.

Se gândi la tatăl lui. Odată, nu cu mult înainte să moară, mama spusese că lui Jack Torrance ce-i plăcea mai mult decât o tărie era o tavă cu pahare pline cu tărie. Sigur că lui Wendy îi plăceau țigările și țigările au ucis-o în cele din urmă. Odată ca niciodată, Dan își jurase și că nu va fuma în veci. Dar ajunsese la concluzia că viața nu era decât o serie de ambuscade pline de ironie.

Billy Freeman îl privi lung, cu un ochi aproape închis din pricina fumului.

– Câteodată mi se întâmplă să am niște presimțiri și, uite, acum am una despre tine.

Rostise *presiimțiri*, în stil New England.

– Am avut-o dinainte să te întorci și să te văd la față. Cred că ești numa' bun pentru curățenia de primăvară d-acu' și până la sfârșitu' lu' mai. Așa simțesc eu și mă încred în ce simțesc. Poate zici că-s dus cu capu'.

Nu, Dan nu zicea că ar fi dus cu capul, chiar deloc. Acum înțelese el de ce auzise atât de clar gândurile lui Billy Freeman, fără să facă vreun efort anume. Își aduse aminte ce-i spusese pe vremuri Dick Hallorann – Dick, prietenul lui din lumea adulților. *O grămadă de oameni au chestia asta căreia eu îi zic „strălucire", dar la cei mai mulți e vorba doar de un simplu licăr care-i ajută să știe dinainte ce muzică o să fie la radio sau că o să sune telefonul.*

Billy Freeman avea licărul acesta. Scânteierea.

– Zici că trebuie să vorbesc cu tipul ăsta, Cary Kingsley, nu?

– Casey, nu Cary. Da, cu el trebuie să vorbești. Se ocupă de toate lucrările publice din orașul ăsta de vreo douăj' cinci de ani.

– Când ar fi bine să-l caut?

– Cam acu', zic eu, răspunse Billy, întinzând o mână. Uite, colo, maldăru' ăla de cărămizi de peste drum e Primăria Frazier și acolo sunt și birourile. Domnu' Kingsley tre' să fie la subsol, la capătul holului. Știi că ai nimerit imediat ce auzi muzică disco prin tavan. Doamnele au oră de aerobic marțea și joia.

– Bine, spuse Dan, așa am să fac.

– Ai recomandările la tine?

– Da, răspunse el lovind ușor cu mâna geanta din pânză tare pe care o sprijinise de clădirea Gării Liliput.

– Nu ți le-ai scris singur, nu?

– Nu, sunt pe bune, surâse Dan.

– Atunci, du-te și fă-l praf, tigrule.

– Bine.

– Încă ceva, îl opri Billy când Dan vru să plece. Are mare boală pe ăia care beau. Dacă te știi că-ți place pileala și el te întreabă dacă bei, eu te-aș sfătui să... minți.

Dan dădu din cap și ridică o mână ca să-l asigure că înțelesese. În fond, mai spusese minciuna aceasta și înainte. De multe ori.

6

Judecând după nasul congestionat, Casey Kingsley nu avusese mereu boală pe cei cărora le plăcea băutura. Era un individ masiv, despre care era mai bine să spui că îmbrăcase biroul acela ticsit, nu că lucra la el. Acum stătea tolănit pe scaunul sprijinit doar pe picioarele din spate și răsfoia tacticos scrisorile de recomandare ale lui Dan, îngrijit păstrate într-o mapă albastră. Ceafa lui Kingsley atingea aproape partea de jos a unei cruci simple, din lemn, atârnate pe perete alături de o fotografie înrămată a familiei sale. În ea, un mult mai tânăr și mai zvelt Kingsley poza alături de nevastă și trei copilași în costume de baie pe o plajă oarecare. Prin tavan – doar foarte puțin atenuate – se revărsau peste ei acordurile cântecului „YMCA" al grupului Village People, însoțite de tropăitul entuziast al multor tălpi. În mintea lui Dan se formă instantaneu imaginea unui miriapod. Dar nu unul oarecare, ci unul care tocmai ce se aranjase la coaforul local și se îmbrăcase cu tricou și colanți roșu-aprins, lungi cam de nouă metri.

– Îhî, se declară mulțumit Kingsley de cele citite. Îhî, îhî... mda... așa, așa, așa...

Pe colțul biroului se afla un borcan cu dropsuri. Fără să-și ridice ochii de pe teancul, destul de subțirel de altfel, de recomandări, scoase capacul, luă o bomboană și și-o vârî în gură.

– Ia de te servește, îl pofti el.

– Nu, mulțumesc, spuse Dan.

Și prin minte îi trecu o idee fistichie. Odată ca niciodată, probabil că tatăl lui stătuse într-o încăpere exact ca aceasta atunci când dăduse interviul pentru slujba de îngrijitor la Hotelul Overlook. Oare la ce se gândise el atunci? Că avea neapărată nevoie de slujba aia? Că era ultima lui șansă? Poate. Foarte probabil. Dar, firește, Jack Torrance avusese un copil. Dan nu avea. Dacă i s-ar fi părut că nu merge, putea oricând s-o ia din loc și să rătăcească iar de colo-colo. Sau să-și încerce norocul la azil. Însă... îi plăcea nespus parcul acesta. Îi plăcea trenulețul, care-i făcea pe adulții normali să capete dimensiuni de Goliat. Îi plăcea Orășelul Liliput, așa ridicol și vesel și oarecum semeț în felul acela plin de sine care caracterizează America provincială. Și îi plăcea și Billy Freeman, cu bobul lui de strălucire de care habar nu avea.

„I Will Survive" înlocui „YMCA" în sala de aerobică de deasupra. Ca și cum tocmai schimbarea muzicii ar fi așteptat-o, Kingsley puse la loc în mapă scrisorile de recomandare și le împinse peste birou.

Acum o să-mi spună că nu mă angajează.

După toate presimțirile corecte de până atunci, aceasta se dovedi total greșită.

– Toate recomandările sunt în regulă, dar mi se pare că ai fi mai în largul tău dacă ai lucra la Spitalul Central New Hampshire, ori chiar la căminul de aici, din orașul nostru. Cred că te-ai putea califica pentru Programul de Îngrijire la Domiciliu, că am observat că ai ceva pregătire medicală și de acordare a primului-ajutor. Scrie acolo că știi să folosești un defibrilator. Ai auzit de Programul ăsta?

– Am auzit. Și mi-a trecut prin minte să încerc la azil. Dar am văzut parcul și Orășelul Liliput și trenul.

Kingsley mormăi:

– Poate ai chef să-l conduci o tură, nu?

Dan minți fără să clipească:

– Nu, domnule, nu în mod deosebit.

Dacă ar fi recunoscut că i-ar plăcea nespus de mult să stea în scaunul de Pontiac și să-și pună mâinile pe volanul retezat, ar fi deschis calea spre o altă discuție – aceea despre permisul lui de conducere, apoi despre cum s-a făcut de l-a pierdut, apoi ar fi primit invitația de a părăsi fără întârziere biroul domnului Casey Kingsley.

– Și din ce-am citit mi se pare că ești un tip care cauți de muncă pe termen scurt.

– Odată și odată am să mă stabilesc undeva. Odată și odată am să-mi scot dorul de ducă din sistem. Așa cred.

Se întrebă dacă vorbele astea i se păruseră lui Kingsley la fel de aiurea cum i se păruseră lui.

– Un job pe termen scurt e tot ce-ți pot eu oferi, zise Kingsley. Când va începe vacanța de vară...

– Știu. Mi-a spus Billy. Dacă voi mai dori să rămân pe aici la vară, am să-mi încerc norocul la azil. De fapt, cred că am să mă interesez din vreme, dacă nu vă deranjează.

– Nu-mi pasă ce faci, îi răspunse Kingsley privindu-l curios. Nu ți-e greu să ai de-a face cu oamenii care-s pe moarte?

Mama ta a murit acolo, își dădu seama Danny. După câte se părea, strălucirea nu dispăruse; nici măcar nu se ascunsese pe undeva. *O țineai de mână când s-a întâmplat. O chema Ellen.*

– Nu, zise el, adăugând, fără să știe de ce: Cu toții murim mai devreme sau mai târziu. Lumea nu-i decât un mare azil în care aerul este curat.

– În plus, mai ești și filozof! Ei bine, domnule Torrance, cred că am să te angajez. Am încredere în judecata lui Billy – foarte rar se înșală în privința oamenilor. Doar că am să te rog să vii la timp la program, să nu te prind băut, să nu te prind cu ochii roșii și duhnind a iarbă. Dacă nu, pe-aici ți-e drumul, că am să am eu grijă să nu te primească la Căminul Rivington. Ne-am înțeles?

Dan simți un ghimpe de antipatie față de omul acela *(puță mică și afectată)* dar și-l reprimă. Era pe terenul lui Kingsley, iar mingea era la Kingsley.

– Mie-n sută.

– Poți să-ncepi chiar de mâine, dacă-ți convine. Vezi că sunt o mulțime de camere de închiriat în oraș. Dacă vrei, pot să dau câteva telefoane. Ai de unde să plătești nouăzeci de dolari pe săptămână până la prima leafă?

– Da. Mulțumesc, domnule Kingsley.

Kingsley făcu un semn nepăsător din mână.

– Atunci, îți recomand Hanul Red Roof. Fostul meu cumnat se ocupă de el și o să-ți facă o reducere. De acord?

– De acord.

Totul se petrecuse uluitor de repede, așa cum își găsesc locul ultimele din cele o mie de piese ale unui puzzle complicat. Dan hotărî să nu se încreadă în această senzație.

Kingsley se ridică de pe scaun. Era un individ mătăhălos, drept pentru care procesul respectiv a fost unul anevoios și de durată. Se ridică și Dan, iar atunci când Kingsley îi întinse mâna ca un jambon de Crăciun peste biroul vârfuit cu de toate, Dan Torrance i-o strânse. Deasupra lor, KC and The Sunshine Band[1] declarau lumii întregi că „exact așa le place, aha-aha".

– Nu pot să suport căcatul ăsta de muzică, comentă Kingsley.

Nu, își spuse Danny. *Nu suporți muzica asta. Ți-amintește de una din fetele tale, cea care nu mai trece să te vadă. Pentru că nu te-a iertat încă.*

– Ești bine, dom'ne? se alarmă Kingsley. Că te-ai cam albit la față.

– Puțin obosit. Am mers cam mult cu autobuzul.

Strălucirea revenise. Revenise și era foarte puternică. Întrebarea era: de ce tocmai acum?

---

[1] KC and the Sunshine Band – grup de muzică funk, R&B și disco (n. tr.).

7

Dan începuse lucrul de trei zile, timp în care vopsise estrada și curățase parcul de toate frunzele toamnei trecute. Kingsley traversă cu pas agale Cranmore Avenue și îl anunță că-i făcuse rost de o cameră pe strada Eliot, dacă mai avea nevoie. Cu baie proprie, cadă și duș. Optzeci și cinci pe săptămână. Dan răspunse că da, avea nevoie.

– Du-te s-o vezi în pauza de prânz, îi zise Kingsley. Întreabă de doamna Robertson.

Adăugă apoi întinzând spre el un deget care prezenta primele semne noduroase ale artritei:

– Vezi să n-o dai în bară, băiețică. Doamna e o prietenă veche de-a mea. Ține minte că am garantat pentru tine doar pe baza câtorva recomandări foarte subțirele și a intuiției lui Billy Freeman.

Dan spuse respectuos că nu o va da în bară, dar până și în propriile-i urechi îi sună fals sinceritatea debordantă pe care încercă să și-o strecoare în voce. Din nou se duse cu gândul la tatăl lui, a cărui viață fusese redusă la o nesfârșită milogeală după slujbe în fața unui prieten bogat, după ce își pierduse serviciul de profesor în Vermont. Părea straniu să simți compătimire pentru un om care aproape te omorâse, dar, iată, compătimirea era aici. Oare cei din jur simțiseră vreodată nevoia să-i spună lui Jack Torrance să nu o dea în bară? Probabil. Dar Jack Torrance tot o dăduse. Într-un mod absolut spectaculos. De cinci stele. Sigur, o parte din eșecul acesta se datorase băuturii. Însă mai era ceva: atunci când ești la pământ, se găsesc unii care simt nevoia să te calce pe spinare și să-ți înfigă talpa în ceafă în loc să te ajute să te ridici de acolo. Nasol, sigur că da, dar așa este și viața în mare parte. Atunci când te afli pe treapta cea mai de jos a condiției umane nu vezi în jurul tău decât cururi.

– Și vezi dacă Billy poate să-ți găsească pe undeva o pereche de cizme care să-ți vină. A dosit vreo zece de perechi pe undeva, prin magazia de scule, și ultima oară când am fost acolo parcă doar jumate se mai potriveau.

Ziua era senină, văzduhul înmiresmat. Dan, îmbrăcat doar în jeanși și un tricou cu logoul echipei de baseball Utica Blue Sox, se uită mai întâi la cerul aproape fără nori și apoi la Casey Kingsley.

– Mda, știu ce vrei să zici, prietene, da' aici suntem la munte. Ăia de la meteo zic c-o să vină un front de la nord-est și temperatura o să scadă zdravăn. N-o să dureze prea mult – îngrășământul săracului, așa îi zicem noi în New Hampshire ninsorii de aprilie –, dar cică o să fie și vijelii. Așa zic ăia la radio. Sper că te descurci și cu suflanta de zăpadă la fel de bine cum știi s-o folosești pe aia de frunze. Și mai sper că te ține spinarea, pentru că mâine, pe vremea asta, ai să aduni o grămadă de crengi rupte, împreună cu Billy. Poate o să fie nevoie și să tăiați niște pomi doborâți de furtună. Știi să umbli cu o drujbă?

– Da, domnule, răspunse Dan.

– În regulă.

8

Dan a căzut la învoială cu doamna Robertson; ba chiar a fost invitat la un sandvici cu pastă de ou și o cafea în bucătăria comună. El acceptă, așteptându-se la șuvoiul de întrebări obișnuite în situații de genul acela: ce vânt îl adusese în Frazier și pe unde mai umblase înainte. Într-un mod cu totul neașteptat, dar cu atât mai reconfortant, nu auzi niciuna. În schimb, doamna în chestiune se interesă dacă avea cumva timp să o ajute să închidă obloanele de la geamurile de la parter, în caz că „s-ar fi pornit vânticelul". Dan avea tot timpul din lume și era bucuros să o ajute. Nu avea el prea multe motto-uri în viață, dar unul dintre acestea spunea: „înțelege-te cât se poate de bine cu proprietăreasa". Nu ai de unde ști când o vei ruga să te amâne cu chiria.

În parc îl aștepta Billy cu o listă de treburi. Cu o zi în urmă luaseră toate prelatele de pe toate leagănele pentru copii. În după-amiaza aceasta le-au pus la loc și au închis cu obloane toate chioșcurile și gheretele. La sfârșit au dus trenulețul *Riv* înapoi în magazie. Apoi

și-au scos două scaune pliante în fața Gării Liliput și s-au așezat să fumeze.

– Uite ce e, Danno, oftă Billy, sunt un rândaș al dracului de obosit.

– Nu ești singurul, îi zise Dan.

Însă el se simțea foarte bine. Își simțea toți mușchii încălziți și agili. Uitase cât de benefic putea fi lucrul în aer liber atunci când nu trebuie să te lupți cu mahmureala.

Cerul se acoperise cu nori. Billy se uită la ei și oftă din nou.

– Sper din tot sufletul să nu fie adevărat ce-au zis ăia la radio. Să nu avem parte de ninsori atât de puternice. Dar probabil că sper degeaba. Ți-am găsit niște cizme. Nu-s arătoase, dar măcar sunt pereche.

Dan luă perechea de cizme și porni spre noua lui locuință. Vântul începuse deja să sufle cu putere, iar ziua se întunecase a furtună. Nu mai devreme de dimineață, Frazier păruse în pragul verii. În seara aceasta, văzduhul era plin de umezeala aceea care-ți îngheață obrajii, anunțând ninsoarea. Străzile lăturalnice erau pustii, casele erau închise.

Dan făcu colțul de pe strada Morehead pe Eliot și se opri brusc. În fața lui, pe trotuar, se rostogolea împreună cu ultimele frunze scheletice ale toamnei trecute un joben ponosit, asemănător cu cele purtate de magicieni. *Sau de actorii din vechile comedii muzicale.* Și îl trecu un fior până în măduva oaselor, pentru că jobenul acela nu era acolo. Nu tocmai.

Închise ochii și numără încet până la cinci. Rafalele de vânt îi loveau jeanșii de fluierele picioarelor. Apoi îi deschise. Alaiul de frunze era tot acolo, dar jobenul dispăruse. Fusese doar una din viziunile produse de strălucire – intensă, tulburătoare și, ca în majoritatea cazurilor, fără niciun sens. Întotdeauna când era treaz vedeniile acestea erau puternice, dar niciodată nu-i mai păruseră atât de reale ca de când ajunsese în Frazier. Parcă aerul de aici era cumva mai altfel. Cumva mai prielnic recepționării acelor transmisiuni stranii de pe Planeta de Nicăieri. Cumva mai special.

Așa cum și Hotelul Overlook era special.

– Nu, spuse el cu voce tare. Nu, nu cred una ca asta.
Doar câteva pahare și totul o să dispară, Danny. Asta *crezi?*
Da, din nefericire, credea.

9

Casa doamnei Robertson era veche, cu multe coridoare și unghere, construită în stil Colonial. Camera lui Dan se afla la etajul al treilea și de la ferestrele ei se puteau vedea munții de la vest. S-ar fi putut lipsi bucuros de panorama aceea. Amintirile sale despre Overlook păliseră mult în decursul anilor, dar acum, pe când își despacheta bagajul sărăcăcios, o aducere-aminte ieși la suprafață... la fel ca un artefact organic și foarte scârbos (corpul descompus al unui animal mic, de pildă) care plutește spre oglinda unui lac adânc.

Se însera când a nins prima dată. Stăteam pe terasa hotelului aceluia mare și vechi și gol – tata în mijloc, mama într-o parte, iar eu în cealaltă. Și ne ținea de după umeri. În vremea aceea totul era în regulă. În vremea aceea nu mai bea. La început ninsoarea a căzut în linii perfect perpendiculare pe sol, apoi s-a pornit vântul și a început să bată pieziș, clădind zăpada pe laturile terasei și acoperind...

Încercă să blocheze amintirea, dar aceasta tot își făcu loc prin gândurile lui.

...animalele acelea tăiate în gardul viu. Animalele acelea care te împresurau atunci când nu erai atent.

Plecă de la geam, cu pielea brațelor ca de găină. Își cumpărase un sandvici de la prăvălia Red Apple cu intenția de a-l mânca în timp ce citea romanul lui John Sandford, cumpărat tot de acolo. Dar după primele îmbucături îl împachetă la loc și îl puse la rece, pe pervazul ferestrei. Poate o să-l termine mai târziu, deși nu credea că va mai fi treaz după ora nouă; și dacă va fi citit până atunci o sută de pagini înseamnă că totul era cum trebuie.

Afară vântul se întețea tot mai mult. Din când în când scotea câte un zbieret înfricoșător în jurul streșinilor, făcându-l să-și ridice

ochii din carte. Pe la opt și jumătate începu și ninsoarea. Deasă și apăsătoare, acoperind repede fereastra și ascunzând vederii munții. Dintr-un punct de vedere, așa era și mai rău. Zăpada acoperise și geamurile de la Overlook. Mai întâi doar pe acelea de la primul etaj... apoi și de la al doilea... și, în cele din urmă, și de la al treilea.

Și atunci au fost înmormântați alături de morții cei vii.

Tata își închipuia că o să-l facă director. Nu trebuia decât să facă dovada loialității sale. Sacrificându-și fiu.

– Propriul său fiu, murmură Dan, privind în jur de parcă altcineva ar fi rostit cuvintele acestea...

...și chiar așa era, simțea că nu este singur. Nu tocmai. Vântul scoase un urlet prelung, făcându-l să se înfioare.

Încă mai pot să dau o fugă până la Red Apple. Să-mi iau o sticlă de ceva. Să-mi înăbuș toate amintirile astea urâte.

Dar nu. Își va citi cartea. Detectivul Lucas Davenport se ocupa de caz, iar el avea de gând să citească această carte până la capăt.

Însă o lăsă din mână la nouă și un sfert și se culcă într-unul din multele paturi din camerele cu chirie care îi mobilau viața. *N-am să reușesc să adorm*, își zise el. *Vântul zbiară prea tare.*

Dar adormi.

10

Stătea la gura canalului, privind în jos la apele râului Cape Fear și la podul de peste el. Noaptea senină era luminată de o lună mare și plină. Nu ningea și nici nu bătea vântul. Și Overlook dispăruse. Chiar dacă nu ar fi ars până în temelii în timpul mandatului Fermierului Obscur ajuns Președinte, tot s-ar fi aflat la mai bine de o mie cinci sute de kilometri de aici. Și atunci, de ce era atât de înspăimântat?

Pentru că nu era singur, iată de ce. Era cineva în spatele lui.

– Vrei să-ți dau un sfat, Ursuleț?

Voce moale, șovăielnică. Dan simți un fior prelung pe șira spinării. Purta pantaloni scurți, așa că observă încrețiturile pielii

de găină de pe picioare. Adică cum pantaloni scurți? Adică, o fi fost mintea lui de adult, dar acum se afla în capul unui băiețel de cinci ani.

Ursuleț. Cine...?

Știa. Îi spusese lui Deenie cum îl cheamă, dar ea se încăpățânase să-i zică Ursuleț.

Nu-ți aduci aminte și, în fond, nu-i decât un vis.

Firește că era un vis. El se afla în Frazier, New Hampshire. Dormea dus în camera închiriată, în vreme ce un viscol de primăvară urla prin streșinile casei doamnei Robertson. Cu toate acestea, i se păru mai înțelept să nu se întoarcă. Mai înțelept și mai prudent – sigur că da.

– N-am nevoie de niciun sfat, spuse el privind la râu și la luna plină. Toată viața am primit sfaturi numai de la experți. Barurile și frizeriile sunt pline de asemenea oameni amabili.

– Ferește-te de femeia cu joben, Ursuleț.

Care joben? ar fi putut el să întrebe, dar, pe bune, la ce să se ostenească? Doar văzuse jobenul gonit de vânt pe trotuar, așa că știa foarte bine despre ce era vorba. Da, văzuse jobenul acela, negru ca păcatul pe dinafară, căptușit cu mătase albă pe dinăuntru.

– E Regina Zgripțuroaică[1] din Castelul Iadului. Dacă te pui cu ea o să te mănânce de viu.

Întoarse capul. N-avu încotro. Deenie stătea în canalul de scurgere, cu pătura boschetarului înfășurată în jurul umerilor goi. Părul i se lipise de obrajii buhăiți și uzi. Ochii îi erau încețoșați. Era moartă. Probabil că zăcea de ani întregi în mormânt.

Nu ești adevărată, încercă să spună Dan, dar niciun sunet nu-i ieși de pe buze. Avea din nou cinci ani. Danny avea cinci ani, de Overlook se alesese praful, dar, iată, se afla față în față cu o femeie moartă, una de la care furase bani cu ceva vreme în urmă.

– Nu-i nimic, zise ea.

Bolboroseală venită din gâtul umflat.

---

[1] În original *Queen Bitch*, aluzie la titlul unui cântec al lui David Bowie (n. tr.).

– Am vândut cocaina. Am înmulțit-o cu niște zahăr și am vândut-o cu două sute.

Rânji veselă și apa se scurse printre dinți.

– Mi-ai plăcut, Ursuleț. Din cauza asta am venit să te avertizez. *Ferește-te de femeia cu joben.*

– Chip fals, spuse Dan... cu vocea lui Danny, voce subțire și fragilă de copil. Chip fals, nu ești aici, nu ești adevărată.

Închise ochii așa cum îi închisese strâns de multe ori atunci când văzuse lucruri îngrozitoare în Overlook. Femeia începu să țipe, dar nu vru să și-i deschidă. Și țipetele se prelungiră, ridicându-se și coborând, și își dădu seama că țipătul vântului este cel pe care îl aude. Nu era în Colorado, și nu era nici în Carolina de Nord. Era în New Hampshire. Avusese un coșmar, dar acum coșmarul se terminase.

11

Timex-ul lui îl anunță că era ora două dimineața. Era frig în cameră, dar avea pieptul și brațele lipicioase de la transpirație.

Vrei să-ți dau un sfat, Ursuleț?

– Nu, spuse el. Nu vreau niciun sfat de la tine.

E moartă.

N-avea cum să știe asta, dar știa. Deenie – cea care semăna cu o zeiță a Vestului, cu fusta ei strâmtă din piele, scurtă până la șezut, și cu sandalele cu talpă din plută – era moartă. Ba știa și cum a murit. Luase un pumn de pastile, își strânsese frumos părul, umpluse cada cu apă caldă, intrase în ea, adormise și se înecase.

Îi era îngrozitor de cunoscut mugetul acesta al vântului, plin de amenințări sinistre. Parcă un zeu furios lovea în lume cu un ciocan pneumatic.

Obișnuiam să-i numesc dependența Lucrul Rău, își aduse aminte Dan. *Dar sunt ocazii când băutura e Lucrul Bun. Ca atunci când te trezești dintr-un coșmar și știi că acum cel puțin cincizeci la sută e strălucire, atunci băutura e un Lucru Foarte Bun.*

Un pahar i-ar readuce somnul. Trei i-ar garanta nu doar somnul, ci un somn fără vise. Somnul este doctorul naturii, iar în momentul de față Dan Torrance se simțea foarte rău și avea nevoie de o doctorie puternică.

Nicio farmacie nu mai e deschisă la ora asta. Ghinionul tău.

Poate.

Se întoarse pe o parte și simți cum ceva se întoarce odată cu el. Nu, nu ceva. *Cineva.* Cineva care se urcase în pat cu el. *Deenie* se urcase în pat cu el. Dar părea prea firavă ca să fie Deenie. Părea mai degrabă...

Se rostogoli iute din pat, ateriză greoi pe dușumea și se uită peste umăr. În pat se afla băiețelul lui Deenie. Tommy. Îi lipsea partea dreaptă a capului. Printre firele blonde de păr, pline cu sânge închegat, se vedeau fragmente de os. O mâzgă cenușie i se usca pe unul din obraji – o bucată de creier. N-avea cum să mai fie viu cu o asemenea rană la cap. Dar iată-l că era. Și întinse spre Dan o mânuță asemănătoare cu o stea de mare.

– Bobo.

Iar urletele începură din nou, și de această dată nu mai erau urletele vântului și nici urletele lui Deenie.

De această dată erau urletele lui.

12

Când se trezi pentru a doua oară – când se trezi pe bune –, nu mai urla, ci scotea un soi de mârâit înfundat din capul pieptului. Se ridică în fund gâfâind, cu așternuturile mototolite în jurul taliei. Nu mai era nimeni altcineva în pat, dar visul nu se risipise cu totul și nu-l liniștea ceea ce vedea. Dădu la o parte păturile și tot nu se liniști. Pipăi cearșaful centimetru cu centimetru, căutând să simtă căldura unui corp străin sau o adâncitură ce va fi fost făcută de șolduri și fundulet de copil. Nimic. Firește. Atunci se uită sub pat și nu văzu acolo decât perechea de cizme primite cu împrumut.

Vântul sufla acum cu mai puțină forță. Viscolul nu se oprise, dar dădea semne că se va domoli curând.

Porni spre baie, dar, pe la jumătatea drumului, se răsuci brusc, ca și cum s-ar fi așteptat să surprindă pe cineva în spatele lui. Însă în spatele lui nu erau decât patul și așternuturile azvârlite pe jos. Aprinse lumina de deasupra chiuvetei, se spălă pe ochi cu apă rece și se așeză pe capacul WC-ului, trăgând adânc aer în piept. Se gândi să se ducă să-și ia o țigară din pachetul lăsat pe măsuță, alături de carte, dar își simțea picioarele ca de gumă și nu era sigur că-l vor ține. Așa că rămase așezat. De acolo putea vedea patul, iar patul era gol. Camera era goală. Deci totul era în regulă.

Numai că... nu-i dădea *senzația* că ar fi goală. Nu încă. Atunci când va fi convins de asta, probabil că se va întoarce în pat. Dar nu ca să doarmă. Terminase cu somnul pentru noaptea asta.

13

Cu șapte ani în urmă, pe vremea când lucra ca infirmier la un azil din Tulsa, Dan se împrietenise cu un psihiatru în vârstă care suferea de cancer la ficat în fază terminală. Într-o zi, când Emil Kemmer depăna (deloc discret) amintiri despre cele mai interesante cazuri ale lui, Dan îi mărturisise că, încă din copilărie, suferea de ceea ce spunea el că ar fi „vis într-un alt vis". Cunoștea, oare, Kemmer fenomenul acesta? Avea el, cumva, și o denumire științifică?

Kemmer fusese un om zdravăn la tinerețe – dovadă în sensul acesta stătea vechea fotografie în alb-negru de la nuntă de pe noptiera lui – dar, așa cum știm cu toții, cancerul este dieteticianul absolut și, în ziua când avusese loc discuția respectivă, fostul psihiatru ajunsese la patruzeci și șase de kilograme, jumătate cât anii săi. Însă mintea îi era la fel de ageră ca înainte de boală și acum, așezat pe capacul closetului și ascultând ultimele zbateri ale viscolului de afară, Dan și aduse aminte de surâsul hâtru al bătrânului.

– În mod normal, rostise el cu accentul lui butucănos de german, sunt plătit pentru diagnosticele mele, Daniel.

Dan rânjise amuzat:

– Ghinionul meu.

– Poate că nu.

Kemmer îl privise cu atenție. Ochii bătrânului erau albaștri, dar un albastru foarte deschis. Cu toate că-și dădea seama că era cumplit de incorect, Dan și-i imagină sub marginea țucalului pe care foștii membri SS îl numeau cască.

– Prin casa asta a morții umblă zvonul că tu, băiete, ai un talent special pe care îl folosești ca să-i ajuți pe oameni să se stingă. Așa este?

– Uneori îi mai ajut, răspunsese circumspect Dan. Dar nu întotdeauna.

Adevărul era *„aproape* întotdeauna".

– Și atunci, când îmi va veni sorocul, ai să mă ajuți și pe mine?

– Sigur, dacă am să pot.

– Bine.

Kemmer se ridicase în capul oaselor – proces îndelungat și extrem de dureros. Dar, atunci când Dan voise să-l ajute, bătrânul îi făcuse semn să rămână la locul lui.

– Psihiatrii cunosc extrem de bine fenomenul pe care tu îl numești „vis în vis". Ba chiar prozeliții lui Jung îl găsesc deosebit de interesant și l-au botezat *falsa trezire.* Primul vis este, în majoritatea cazurilor, unul lucid, adică cel care doarme știe că visează...

– Da! exclamase Dan. Așa este. Dar al doilea...

– La al doilea are senzația că e treaz, continuase Kemmer. Jung a făcut o întreagă tevatură pe tema asta. A atribuit puteri precognitive acestui soi de vise... dar noi știm despre ce e vorba, nu-i așa, Dan?

– Bineînțeles, fusese de acord Dan Torrance.

– Poetul Edgar Allan Poe a descris fenomenul falsei treziri cu mult înainte de nașterea lui Carl Jung. „Tot ceea ce vedem ori ni se pare nu-i decât un vis într-un alt vis."[1] Ți-am răspuns la întrebare?

[1] *Masca Morții Roșii* (n. tr.).

– Cred că da. Mulțumesc frumos.

– Cu foarte multă plăcere. Acum aș dori să beau puțin suc. De mere, te rog.

14

Puteri precognitive... dar noi știm despre ce e vorba.

Chiar dacă nu și-ar fi ținut strălucirea numai pentru sine, Dan tot nu s-ar fi încumetat să contrazică un muribund... cu atât mai puțin un muribund cu ochi așa de reci și iscoditori. Însă adevărul era că visele lui din vis erau adesea profetice, deși uneori le înțelegea doar pe jumătate, ori nu le înțelegea deloc. Dar acum, așezat pe capacul closetului, doar cu chiloții pe el și tremurând (dar nu de frig), înțelese mult mai mult decât și-ar fi dorit.

Tommy murise și el. Cel mai probabil fusese ucis de călăul ăla care-i era unchi. Mama se sinucisese la puțină vreme după aceea. Cât despre restul visului... sau jobenul acela pe care-l zărise pe trotuar mai devreme...

Ferește-te de femeia cu joben. E Regina Zgripțuroaică din Castelul Iadului.

– Nu-mi pasă, spuse Dan.

Dacă te pui cu ea, o să te mănânce de viu.

N-avea nici cea mai mică intenție s-o cunoască, darămite să se pună cu ea. Cât despre Deenie, ei, iată cum stăteau lucrurile: el nu era câtuși de puțin răspunzător pentru temperamentul agresiv al fratelui ei, și nici pentru că ea își neglija copilul. Nici măcar nu mai trebuia să se simtă vinovat pentru că-i luase amărâții ăia de șaptezeci de dolari; femeia vânduse cocaina – era convins că partea aceasta a visului era adevărul-adevărat – și acum erau chit. Ba mai mult decât chit.

Ce-și dorea acum cel mai mult era un pahar cu ceva. Ca să spunem lucrurilor pe nume, cel mai mult își dorea să se îmbete. Să se facă praf, criță, mangă. Da, era plăcută căldura soarelui de dimineață, era plăcută senzația vie a mușchilor solicitați, era

minunat să nu mai fie mahmur, însă prețul plătit – toate aceste vise și viziuni demente, ca să nu mai vorbim despre gândurile la străinii întâlniți din întâmplare, care-și croiau drum dincolo de sistemele lui de apărare – prețul acesta era mult prea mare.

Mult prea mare pentru el.

15

Se așeză în singurul scaun din încăpere și rămase acolo, citind romanul lui John Sandford la lumina singurei lămpi din încăpere, până când clopotele celor două biserici din apropiere anunțară că se făcuse șapte dimineața. Atunci își puse cizmele cele noi (noi pentru el) și haina din molton. Și ieși într-o lume schimbată și domolită, fără muchii. Tot mai ningea, dar ușor și fără vânt.

Ar trebui să plec de-aici. Să mă întorc în Florida. Să-l dau dracu' de New Hampshire, unde probabil că ninge și de Patru Iulie în anii fără soț.

Îi răspunse vocea lui Hallorann, blândă – așa cum și-o amintea din copilăria lui, pe vremea când Dan era Danny –, dar ascunzând o răceală de oțel în adâncuri. *Bine ai face să te oprești undeva cât mai curând, puștiule, sau nu vei mai fi în stare să te oprești nicăieri.*

– Tacă-ți fleanca, moșule! mormăi el.

Se duse la Red Apple, deoarece magazinele care vindeau băuturi tari aveau să se deschidă de-abia peste o oră. Se plimbă, încercând să se decidă, de la frigiderul cu vinuri la cel cu bere și înapoi; și, în cele din urmă, își spuse că, dacă tot era să se îmbete, atunci mai bine s-o facă în cel mai nasol mod cu putință. Înșfăcă două sticle cu vin Thunderbird (18% alcool – cu care va trebui să se mulțumească în lipsă de whisky), porni spre casă, dar se opri brusc.

Mai ai răbdare o zi. Mai dă-ți o șansă.

Mda, putea să mai aștepte, dar la ce bun? Ca să se trezească iar cu Tommy în pat? Cu Tommy căruia îi lipsea jumătate din țeastă? Sau poate că data viitoare va fi Deenie, care zăcuse două zile moartă în

cadă înainte s-o găsească proprietarul. N-avea de unde să știe cu certitudine și, dacă Emil Kemmer ar fi fost de față, ar fi fost întru totul de acord. Și totuși știa. Da, știa. Așa că, la ce bun să se mai ostenească?

Dar poate că această hipersensibilitate va dispărea. Poate că nu-i decât o etapă, un soi de echivalent psihic pentru delirium tremens. *Poate că dacă mai aștepți puțin timp...*

Dar timpul se schimbase și el. Și numai alcoolicii și drogații puteau înțelege asta. Atunci când nu poți să dormi, atunci când îți este teamă să te uiți în jur ca să nu descoperi ceva înfricoșător, atunci timpul se dilată și îi cresc colți ascuțiți.

– Cu ce vă pot ajuta? îl întrebă vânzătorul, iar Dan își dădu seama *(blestemată strălucire, fir-ai tu a dracului să fii)* că îl speriase pe bietul om. Și cum să nu-l fi speriat? Nepieptănat, încercănat și cu gesturi spasmodice, probabil că arăta ca un dependent de metamfetamină care se gândea dacă să-și scoată sau nu pistolul cel ieftin și să-i ceară toți banii din casă.

– Cu nimic, răspunse Dan. Mi-am dat seama că mi-am uitat portofelul acasă.

Puse sticlele verzi la loc în răcitor. Și când închise ușa le auzi spunându-i cu voce caldă, de prieten vechi: *Pe curând, Danny.*

16

Billy Freeman îl aștepta încotoșmănat până-n sprâncene. Îi întinse un fes vechi de schi pe care erau brodate cuvintele ANNISTON CYCLONES.

– Ce naiba înseamnă asta? vru să știe Dan.

– Anniston e o localitate la vreo treizeci de kilometri mai la nord de noi. Cei de-acolo sunt principalii noștri rivali în tot ce înseamnă fotbal, baschet, baseball. S-ar putea să primești un bulgăre în mutră dacă te vede cineva cu chestia asta pe cap, da' e singura căciulă pe care am avut-o.

Dan și-o trase pe cap.

– În cazul acesta, haide, Cyclones!

– Așa vezi, să ți-o trag și ție și mârțoagei tale, glumi Billy, uitându-se cu luare-aminte la el. Te simți bine, Danno.

– N-am prea dormit azi-noapte.

– Te cred. Al dracu' vânt, nu? Ziceai că-i fosta mea nevastă când i-am spus că nițică tăvăleală în zilele de luni n-are cum să ne strice. Gata să te-apuci de treabă?

– Mai gata nici că pot fi.

– Bravo. Hai să halim ceva. Avem o zi încărcată.

17

Da, era o zi încărcată, dar, pe la amiază, se arătă soarele, iar temperatura crescu iarăși spre treisprezece grade. Zăpada începuse să se topească, umplând Orășelul Liliput cu zgomotul a sute de cascade miniaturale. Starea de spirit a lui Dan se încălzi și ea odată cu vremea și chiar începu să fredoneze fără să vrea („Tinere, am trecut și eu prin asta"[1]) când lucra cu suflanta de zăpadă prin curtea micuțului centru comercial de lângă parc. Un banner pe care scria MARI REDUCERI DE PRIMĂVARĂ LA PREȚURI LILIPUTANE! flutura în adierea blândă ce luase locul vântului furios de cu o noapte înainte.

Vedeniile dispăruseră.

La terminarea zilei de lucru, îl duse pe Billy la birtul „Chick Wagon" și-i făcu cinste cu cina. Billy spuse că dă el berea. Dan scutură din cap.

– Nu vreau să mă ating de alcool. Pentru simplul motiv că, dacă încep, nu știu dacă mă mai pot opri.

– Ar fi bine să discuți cu Kingsley despre asta, spuse Billy. Acu' cincișpe ani nevastă-sa a divorțat din cauza băuturii. Omu' e bine acum, da' fie-sa tot nu vrea să mai aibă de-a face cu el.

Și așa au băut doar cafele lângă fripturi. Multe cafele.

---

[1] Versuri din cântecul *YMCA* al grupului Village People (n. tr.).

Dan se întoarse în bârlogul lui de la cel de-al treilea etaj al casei de pe strada Eliot obosit, sătul și fericit că nu e beat. Nu avea televizor în cameră, dar nu terminase încă romanul lui Sandford, așa că își petrecu vreo două ceasuri cufundat în lectură. A stat cu urechile ciulite la vântul de afară, dar nu s-a mai repetat vijelia de cu o noapte în urmă. Ceea ce, din punctul lui de vedere, era un lucru excelent. Avea impresia că viscolul acela fusese ultima zvâcnire a iernii. Se băgă în pat pe la ora zece și adormi aproape imediat. Drumul de dimineață la Red Apple părea acum îngețoșat, ca și cum s-ar fi dus acolo în timpul delirului, dar acum acesta îi trecuse.

18

Se trezi la un moment dat, după miezul nopții, dar nu pentru că s-ar fi întețit vântul, ci pentru că simțea nevoia să urineze mai abitir decât un cal de curse. Se dădu jos din pat, se târî până la baie și aprinse lumina dinăuntru.

Jobenul era în cadă, plin de sânge.

– Nu, bâigui el. Visez.

Poate era un vis într-un vis. Ori un vis într-un vis într-un vis. Ba chiar un vis în patru vise. Era ceva ce nu-i mărturisise lui Emil Kemmer: se temea ca nu cumva la un moment dat să se rătăcească prin labirintul acela al fantasmelor de coșmar și să nu mai poată ieși de acolo.

Tot ce vedem ori ni se pare nu-i decât un vis într-un alt vis.

Doar că tot ce se întâmpla acum era real. Cum real era și jobenul. Sigur, nimeni altcineva nu-l putea vedea, dar asta nu schimba cu nimic situația. Jobenul era real. Jobenul acela se afla pe undeva prin lume. Era convins.

Cu coada ochiului observă că era scris ceva pe oglinda de deasupra chiuvetei. Ceva scris cu ruj.

Nu trebuie să mă uit.

Prea târziu. Fără să-l asculte, capul lui se întorcea deja; își auzea trosnetul de balamale vechi al tendoanelor. Ce importanță mai avea? Știa ce scrie. Doamna Massey nu mai era, Horace Derwent nu mai era, amândoi erau ferecați bine în casetele din spatele minții sale. Dar Hotelul Overlook încă nu terminase cu el. Pe oglindă, cu sânge, nu cu ruj, era scris un singur cuvânt:

AMIRC

Dedesubt, în chiuvetă, se afla un tricou pătat de sânge. Pe tricou era logoul echipei de baseball Atlanta Braves.

N-o să înceteze niciodată, își spuse Danny. *Overlook a ars și cele mai înfiorătoare din fantomele lui sunt încuiate în casetele din capul meu, dar nu am cum să închid și strălucirea, pentru că ea nu este doar în mine, ea este* întreaga mea ființă. *Și, fără băutura care măcar o mai amorțește cât de cât, vedeniile astea vor continua să apară până când îmi voi pierde de tot mințile.*

Se uită în oglindă și văzu cum cuvântul AMIRC parcă îi era marcat cu fierul încins pe frunte. Nu, ăsta nu era vis. În chiuvetă era tricoul unui băiețel ucis, iar în cadă un joben plin de sânge. Da, acum își pierdea mințile. Vedea nebunia în ochii lui holbați din oglindă. Apoi, ca un fulger prin beznă, vocea lui Hallorann: *Uite ce e, fiule, e drept că vezi uneori anumite lucruri, dar ți-am mai spus că ele sunt ca pozele dintr-o carte. Le-ai făcut față în Overlook, atunci când nu erai decât un copilaș; le vei face față și acum. Cu siguranță. Închide ochii și atunci când îi vei deschide toate porcăriile astea vor fi dispărut.*

Închise ochii și aștepta. Încercă să numere secundele, dar nu reuși să ajungă decât la paisprezece pentru că după aceea se pierdu în furtuna violentă a gândurilor. Parcă se aștepta ca niște mâini reci – poate aparținând proprietarului jobenului – să i se încleștеze în jurul gâtului. Dar rămase pe loc. Nu avea unde să se ascundă.

Adunându-și tot curajul, Dan deschise ochii. Cada era goală. Chiuveta era goală. Pe oglindă nu scria nimic.

Dar se vor întoarce. Poate că data viitoare vor fi sandalele – sandalele acelea cu talpă din plută. Sau în cadă va fi chiar ea. De ce nu? Tot în cadă am văzut-o și pe doamna Massey și amândouă au avut parte de aceeași moarte. Cu singura excepție că nu am furat banii doamnei Massey și nu am abandonat-o.

– Am promis să mai am răbdare o zi, se adresă el camerei goale. Și am avut.

Da, și cu toate că fusese o zi extrem de încărcată, fusese și o zi bună, iar el era primul care să recunoască asta. În fond, nu cu *zilele* avea el probleme. Iar nopțile...

Mintea este o tablă. Pileala este buretele.

19

Dany rămase treaz în pat până la ora șase. Atunci se dădu jos, se îmbrăcă și făcu iarăși drumul până la Red Apple. De data aceasta nu mai șovăi, dar, în loc să ia două sticle cu vin tare din răcitor, luă trei. Cum se spunea? „Fă-o lată sau du-te acasă." Vânzătorul puse sticlele într-o pungă fără niciun comentariu; era obișnuit cu cei care cumpărau vin la primele ore ale dimineții. Dan se duse în parc, se așeză pe una dintre băncile din Liliput, scoase o sticlă din pungă și se uită la ea ca Hamlet la craniul lui Yorick. Văzut prin sticla verde, conținutul aducea mai degrabă cu otravă de șobolani decât cu licoarea bahică.

– Vorbești de parcă ar fi ceva rău, murmură Dan și scoase dopul.

De această dată auzi vocea mamei sale. Wendy Torrance, cea care fumase până în ultima clipă a vieții. Pentru că, vezi tu, dacă sinuciderea este unica opțiune, măcar să ți se dea voie să-ți alegi arma.

Ăsta e sfârșitul, Danny? Vrei să spui că totul a fost zadarnic?

Deșurubă dopul până la capăt. Apoi îl strânse la loc. Îl deșurubă iar. Acum îl și scoase. Vinul avea iz acru, iz de muzică proastă la tonomat și de bombe de mahala și de certuri izbucnite din te miri ce, urmate de încăierări în parcare. În ultimă instanță, putem spune că viața e la fel de stupidă și sterilă ca bătăile acestea. Lumea nu este

un mare azil cu aer curat. Lumea este Hotelul Overlook, unde petrecerea nu se termină niciodată. Unde morții sunt veșnic vii.

Duse sticla la buze.

Pentru asta ne-am chinuit atât să ieșim din hotelul ăla blestemat, Danny? Pentru asta ne-am chinuit atât să începem o viață nouă, numai noi doi? Nici urmă de reproș în vocea mamei lui. Doar tristețe.

Danny strânse iarăși dopul. Apoi îl desfăcu. Îl strânse. Îl desfăcu.

Își zise: *Dacă beau, înseamnă că Overlook câștigă. Chiar dacă a ars până în temelii atunci când a explodat boilerul, tot el câștigă. Dar, dacă nu beau, am să-mi pierd mințile.*

Își zise: *Tot ceea ce vedem ori ni se pare nu-i decât un vis într-un alt vis.*

Tot mai strângea și desfăcea dopul sticlei atunci când îl găsi Billy Freeman, care se trezise speriat în zori, cu sentimentul că se petrecuse ceva rău.

– Ai de gând să bei, Dan, ori încerci să faci laba și cu altceva?

– Cred că am să beau. Nu știu ce altceva aș putea face.

Și atunci Billy îi spuse.

20

Casey Kingsley nu se mira câtuși de puțin să-l vadă pe noul său angajat așteptându-l în fața biroului la opt fără un sfert în dimineața aceea. Nu se mira nici când văzu sticla cu vin din mâna lui Torrance, care îi desfăcea și îi înșuruba la loc capacul iar și iar, cu privirea aceea goală de client fidel al magazinului cu băuturi ieftine.

Billy Freeman nu avea atât de multă strălucire câtă avea Dan, nu, nici pe departe, dar tot avea mai mult decât o licărire slabă. În prima zi, îi dăduse telefon din magazie lui Kingsley, chiar atunci când Dan o pornise spre Primărie. Uite care-i chestia, ți-am trimis un tânăr care caută de lucru, spusese Billy. Probabil că nu avea prea multe recomandări solide, dar era de părere că i-ar fi de folos până de Ziua Eroilor. Kingsley, care avusese partea lui de experiențe –

bune – bazate pe intuiția lui Billy, fusese de acord. *Tot trebuie să mai angajăm pe cineva*, spusese el.

Replica lui Billy fusese una stranie, dar și Billy era un individ mai straniu. Odată, în urmă cu vreo doi ani, chemase ambulanța cu cinci minute *înainte* ca un băiețel să cadă din leagăn și să se lovească la cap.

Mai multă nevoie are el de noi decât noi de el, spusese Billy.

Și uite-l acum, gârbovit și mirosind a vin de la doișpe metri. Kingsley avea nas de somelier și putea numi cu exactitate fiecare miros. Tânărul puțea a Thunderbird. Cum zicea poezia aia pe care o lălăiau bețivii prin birturi? *Cum o ard? Cu Thunderbird!... Și cât costă? Cât o lăcustă!* Dar, când tânărul ridică ochii la el, Kingsley citi disperarea din ei.

– M-a trimis Billy.

Kingsley nu spuse nimic. Își dădea seama că puștiul încearcă să se adune, se luptă să se adune. Chinurile i se deslușeau în privire; în felul în care i se mișcau colțurile gurii; dar mai ales în felul cum ținea sticla, detestând-o și adorând-o și neputând să trăiască fără ea.

În cele din urmă Dan reuși să rostească vorbele de care se ferise toată viața lui:

– Am nevoie de ajutor.

Își trecu o mână peste ochi. Și atunci Kingsley îi luă sticla. Tânărul se agăță de ea... apoi îi dădu drumul.

– Ești bolnav și obosit, zise Kingsley. Îmi dau seama. Dar nu cumva ai obosit să te simți bolnav și obosit?

Dan se uită la el, cu mărul lui Adam zbătându-i-se în gât. Mai făcu niște eforturi și apoi murmură:

– Habar n-ai.

– Ba poate că am.

Kingsley scoase o cheie mare din buzunarul mare al pantalonilor săi mari. O vârî în broasca ușii din sticlă mată pe care scria FRAZIER – DEPARTAMENTUL DE LUCRĂRI PUBLICE.

– Intră. Hai să stăm de vorbă.

II

NUMERE NEFASTE

1

Poeta bătrâioară, cu prenume italienesc și nume de familie sută la sută american, își ținea strănepoata adormită în poală și se uita la filmul pe care îl înregistrase soțul nepoatei sale cu trei săptămâni în urmă, în sala de nașteri. Începea cu titlul VENIREA ABREI PE LUME! Imaginea era proastă și tremurată, iar David avusese grijă să se țină la distanță de detaliile prea clinice (slavă Domnului!), dar Concetta Reynolds tot observă părul lipit de fruntea transpirată a Luciei, o auzi urlând *Păi, asta fac!* atunci când una din asistente o îndemnase să împingă și văzu stropii de sânge de pe cămașa albastră de spital – nu prea mulți, dar suficienți cât să dea o „notă de veridicitate" spectacolului, cum ar fi zis cu multă vreme în urmă bunica bătrânei Chetta. Dar nu în limba engleză, firește.

Imaginea se zgâlțâi mai zdravăn când apăru copilul și ea simți cum i se face pielea ca de găină pe spate și brațe atunci când Lucy zbieră: *Nu are față!*

Acum, așezat alături de soția lui, David chicoti înfundat. Pentru că Abra *avea* față, și încă una foarte drăgălașă și dulce. Chetta își plecă și ea ochii la copilul din poală, ca și cum ar fi vrut să se asigure

că așa este. Când se uită iar la film, văzu cum copilul cel nou-venit pe lume era pus în brațele femeii ce tocmai devenise mamă. După vreo alte treizeci sau patruzeci de hâțâneli ale imaginii, pe ecran apăru un alt titlu: LA MULȚI ANI, ABRA RAFAELLA STONE!

David apăsă butonul STOP al telecomenzii.

– Tu ești unul dintre cei foarte puțini oameni care o să se uite vreodată la filmul ăsta, o anunță Lucy pe un ton hotărât, neînduplecat. E jenant.

– E superb, o contrazise David. Și una din persoanele care precis îl vor vedea este Abra.

Aruncă o privire piezișă la soția lui, care stătea alături, pe canapea, și continuă:

– Când va crește mare. Și dacă va dori, desigur.

O bătu drăgăstos pe Lucy pe picior, apoi se întoarse zâmbind spre bunica lui prin alianță, femeie față de care nutrea un respect profund, dar nu și cine știe ce simpatie.

– Până atunci, am să-l pun bine în caseta de valori de la bancă, lângă polițele de asigurare, actele casei și milioanele mele făcute din traficul de droguri.

Concetta surâse atât cât să-i arate că pricepuse poanta, dar surâsul era rece, cât să-i indice că nu i se păruse deosebit de amuzantă. Abra dormea netulburată în poala ei. *Într-un fel, se poate spune că toții copiii se nasc cu căiță*, își spuse ea, *pentru că fețișoarele lor mici sunt ca niște cortine de mister și posibilități viitoare.* Poate că ar fi meritat să scrie despre asta. Poate că nu.

Concetta venise în America la vârsta de doisprezece ani și ajunsese să vorbească la perfecție limba engleză – lucru deloc surprinzător, de vreme ce absolvise la Vassar și devenise profesoară (emerită, acum) specializată în predarea acestei materii. Totuși, în minte îi mai stăruiau încă toate eresurile și superstițiile auzite în copilărie. Uneori acestea îi dădeau ordine, întotdeauna în italienește. Chetta ajunsese să creadă că toți oamenii care au de-a face cu artele suferă de tulburări de schizofrenie afectivă, iar ea nu făcea excepție. Știa că superstițiile nu sunt decât niște aiureli;

dar scuipa printre degete ori de câte ori îi tăiau drumul vreo cioară sau vreo pisică neagră.

De vină pentru schizofrenia ei erau Surorile Milosteniei. Acestea credeau în Dumnezeu; credeau în natura divină a lui Iisus; dar mai credeau şi că oglinzile sunt nişte iazuri blestemate şi credeau că îi vor apărea negi acelui copil care se uită prea mult în ele. Între şapte şi doisprezece ani, femeile acestea avuseseră cea mai mare influenţă asupra vieţii ei. Obişnuiau să poarte rigle înfipte la cingători – niciodată pentru măsurat, ci numai pentru lovit – şi nu treceau pe lângă nicio ureche de copil fără să n-o răsucească.

Lucy întinse mâinile după fetiţă. Chetta i-o dădu, deşi cu regret. Copila era o dulceaţă.

2

La distanţă de treizeci de kilometri la sud-est de locul unde Abra dormea în braţele Concettei Reynolds, Dan Torrance lua parte la o întrunire a Alcoolicilor Anonimi, ascultând povestea plictisitoare a unei fătuci despre partidele de sex cu fostul ei prieten. Casey Kingsley îi ceruse să ia parte la nouăzeci de întruniri în nouăzeci de zile, iar aceasta, care avea loc la amiază în subsolul Bisericii Metodiste din Frazier, era a opta. Tot la cererea lui Casey – cunoscut de membri drept Marele Casey –, Dan stătea pe un scaun în primul rând.

– Bolnavii care vor să se facă bine stau în faţă, Danny. Noi spunem că ultimul rând este Rândul Negării.

Casey îi dăduse un carneţel pe a cărui copertă era o fotografie înfăţişând valurile unui ocean care se spărgeau de un promontoriu stâncos. Deasupra era tipărit un motto pe care Dan îl înţelese, dar care îl lăsa rece: NICIUN LUCRU MĂREŢ NU SE FACE PESTE NOAPTE.

– Îţi notezi aici fiecare întrunire la care participi. Şi de fiecare dată când am să-ţi cer să văd ce ai scris, să faci bine să-mi arăţi că n-ai lipsit nici măcar o singură dată.

– Și dacă mă îmbolnăvesc?

Casey izbucni în râs.

– Dar tu ești *mereu* bolnav, prietene – ești bolnav de alcoolism cronic. Vrei să-ți zic ce mi-a spus mie îndrumătorul meu?

– Mi se pare că mi-ai mai spus: „N-ai cum să faci la loc un castravete dintr-o murătură."

– Nu face pe istețul. Taci și ascultă.

Dan oftă.

– Te ascult.

– „Mișcă-ți fundul la întrunire", mi-a zis. „Și dacă-ți cade fundul, bagă-l într-o sacoșă și ia-l cu tine."

– Splendid. Și dacă uit?

Atunci Casey ridicase din umeri.

– Atunci va trebui să-ți cauți alt îndrumător. Unul care să te creadă când zici că ai uitat. Pentru că eu nu aș crede.

Dan, care se simțea ca un bibelou din porțelan ajuns pe marginea unui raft foarte înalt, nu își dorea un alt îndrumător, așa cum nu-și dorea niciun fel de schimbări. Se simțea binișor, dar deocamdată era cam plăpând. Foarte plăpând. Ca și cum n-ar mai fi avut piele pe el. Încetaseră viziunile care-l bântuiseră încă de la venirea în Frazier și, cu toate că se gândea adesea la Deenie și la băiețelul ei, gândurile acestea nu mai erau atât de dureroase. La finalul fiecărei întruniri AA, cineva citea Promisiunile. Una dintre acestea suna cam așa: *Nu vom regreta trecutul și nici nu vom dori să zăvorâm ușa dinspre el.* Dan știa că el va regreta *întotdeauna* trecutul, dar abandonase ideea de a încerca să zăvorască ușa. La ce bun să se mai ostenească dacă se deschidea singură? Blestemăția aia de ușă n-avea nici măcar clanță, darămite zăvor.

Acum începuse să scrie cu litere de tipar un singur cuvânt pe pagina dedicată acestei întruniri. Desena cu grijă literele mari, neavând nici cea mai vagă idee de ce anume făcea asta, ori ce însemna cuvântul respectiv: **ABRA**.

Între timp, fătuca ajunsese la capătul declarației ei și începu să plângă, spunând printre lacrimi că, deși fostul nu era decât un

rahat cu ochi, ea tot îl mai iubea și era recunoscătoare pentru că reușise să nu mai bea. Dan o aplaudă împreună cu restul Cetei de Voinici și apoi începu să coloreze literele desenate în carnețel. Începu să le îngroașe. Să le facă să iasă în evidență.

Cunosc numele ăsta? Cred că da.

Când următorul vorbitor se apucă să-și depene povestea, Dan se ridică și se duse să-și mai ia o ceașcă de cafea. Atunci își aduse aminte. Abra era numele unei fete dintr-un roman al lui John Steinbeck. *La răsărit de Eden.* Citise cartea... dar nu-și mai amintea unde și când. Probabil într-unul din popasurile sale. Undeva. Într-un loc fără importanță.

Alt gând

(ai păstrat-o)

se ridică la suprafața minții lui ca un balon de săpun și se sparse.

Ce să păstrez?

Frankie P., veteran al Cetei de Voinici, care conducea întrunirea, întrebă dacă era cineva care dorea să împartă jetoanele. Nu dorea nimeni, așa că Frankie spuse:

– Ce zici? Tu, care stai lângă cafele?

Simțind toți ochii ațintiți asupra lui, Dan veni până în fața încăperii, sperând din suflet că își va putea aminti ordinea recompenselor. El personal primise deja jetonul alb pentru cei aflați la început de drum. Când luă cutia turtită de biscuiți, în care se aflau jetoanele și medaliile, gândul apăru din nou.

Ai păstrat-o?

3

În aceeași zi, Clanul Legitim, care petrecuse iarna într-un camping KOA[1] din Arizona, porni înapoi spre est. Caravana lor s-a deplasat pe Route 77 către orășelul Show Low în ordinea obișnuită:

[1] KOA – franciză independentă ce deține campinguri pe teritoriul SUA (n. tr.).

paisprezece rulote și câteva mașini cu remorci în care erau transportate șezlonguri și biciclete. Mărcile auto erau Southwind, Winnebago, Dodge Monaco și Bounder. EarthCruiser-ul lui Rose – oțel de import în valoare de șapte sute de mii de dolari, cea mai bună rulotă existentă pe piață – conducea parada. Fără să depășească însă limita de viteză de optzeci și opt de kilometri pe oră.

Nu se grăbeau. Aveau tot timpul din lume la dispoziție. Mai erau câteva luni până la marele ospăț.

4

– Ai păstrat-o? întrebă Concetta când Lucy și descheie bluza ca să o alăpteze pe Abra.

Abby clipi somnoroasă, supse puțin, apoi își pierdu interesul. *Când începe să te doară sfârcurile, nu mai trebuie să-i dai să sugă decât dacă îți cere,* își zise Chetta. *Dacă îți cere urlând din toate puterile.*

– Ce să păstrăm? nu pricepu David.

Dar Lucy știa despre ce era vorba.

– Mi-am pierdut cunoștința imediat ce mi-au pus-o în brațe. Dave zice că aproape am scăpat-o. N-am avut vreme să mă gândesc la asta, Momo.

– Aha, de mizeria aia de pe față vorbești, spuse David disprețuitor. I-au scos-o și au aruncat-o. Și foarte bine au făcut, dacă vrei să știi părerea mea.

Zâmbea, dar o înfrunta din privire. *Știi că nu-i bine să continui cu discuția asta,* o avertizau ochii lui. *Știi că nu-i bine, așa că las-o moartă.*

Știa... și totuși nu știa. Oare fusese și ea atât de bătută în cap în tinerețe? Nu mai ținea minte, deși se părea că își amintea toate Tainele Sfântului Rozariu și durerile nesfârșite ale pedepselor diavolești primite de la Surorile Milosteniei, criminalele în veșminte negre. Își amintea povestea fetiței bătute până orbise pentru că se uitase pe furiș la fratele ei dezbrăcat în cada de baie și își amintea povestea bărbatului care murise pe loc atunci când îl hulise pe papă.

Dați-ni-i nouă de tineri și nu va mai conta câte cursuri speciale au predat, ori câte cărți de poezie au scris, nu va conta nici măcar dacă vreuna din cărțile astea a luat toate premiile importante. Dați-ni-i nouă de tineri... și vor fi ai noștri pe vecie.

– Ar fi trebuit să păstrați *il amnio*. Aduce noroc.

I se adresa numai nepoatei sale, fără să-i dea nicio atenție lui David. Sigur, era un om bun, un soț bun pentru Lucia a ei, dar afurisit să fie tonul ăla disprețuitor al lui. Și de două ori mai afurisiți să-i fie ochii ăia care o înfruntau.

– Am vrut, dar n-am putut, Momo. Și Dave n-a știut ce să facă, spuse Lucy încheindu-și bluza.

Chetta se aplecă și atinse ușor cu vârful degetului obrăjorul delicat al Abrei – piele bătrână pe piele tânără.

– Se spune că acei copii născuți cu *il amnio* sunt înzestrați cu al doilea văz.

– Doar nu crezi una ca asta, nu? o întrebă David. Căița nu-i decât o bucată din placentă. Nu-i...

Continuă să vorbească, dar Concetta nu-l mai ascultă. Abra tocmai ce deschisese ochii. Iar în ei se afla un întreg univers de poezie, versuri mult prea minunate pentru a fi fost scrise de mâna unui om. Sau gândite de mintea omenească.

– Nu mai contează, zise ea.

Ridică fetița și o sărută pe creștetul moale și neted, ce lăsa să se ghicească magia minții de dedesubt.

– Nu mai e nimic de făcut.

5

Într-o noapte, cam la cinci luni după discuția mai înfierbântată despre căița Abrei, Lucy visă că fetița ei plângea – plângea amarnic, ca și cum i s-ar fi frânt inimioara. În visul acesta, Abra nu mai dormea în dormitorul principal al casei lor de pe Intrarea Richland, ci altundeva, într-o cameră situată la capătul unui coridor lung.

Lucy se repezi în direcția de unde se auzeau plânsetele. La început erau uși pe ambele părți, apoi scaune. Scaune albastre, cu spătar înalt. Înseamnă că era într-un avion, ori într-un tren al companiei Amtrak. În vis i se păru că alergase kilometri întregi până când ajunse la ușa unei băi, din spatele căreia se auzea plânsul copilului ei. Nu era un plâns înfometat, ci unul înspăimântat. Poate

(O, Doamne Dumnezeule, o, Fecioară Maria!)

unul rănit.

Lucy se îngrozi la gândul că ușa aceea ar fi putut fi încuiată și ea va trebui să încerce s-o doboare – nu așa se întâmpla mereu în coșmaruri? –, dar clanța se lăsă apăsată și ușa se deschise. Și atunci se sperie din nou: dar dacă Abra căzuse în closet? Asemenea lucruri se întâmplau, citeai despre ele în ziare. Copii mici căzuți în toalete. Copii mici căzuți în tomberoane. Dacă fetița ei se înneca acum într-unul din rezervoarele alea hidoase din metal care existau în mijloacele de transport public, acoperită până la gură și nas de dezinfectant albastru?

Dar Abra era întinsă pe jos. În pielea goală. Își privi lung mama – parcă fără s-o vadă –, cu ochi înecați în lacrimi. Pe pieptul ei era scris, cu ceva ce semăna cu sângele, numărul 11.

6

David Stone visa că alerga în direcția de unde se auzeau plânsetele fetiței lui, pe o scară rulantă nesfârșită, iar scara aceea se mișca, lent, dar inexorabil, în direcție greșită. Mai rău încă, scara se afla într-un mall, iar mallul era cuprins de flăcări. În mod normal, ar fi trebuit ca fumul să-l sufoce și să-și piardă cunoștința cu mult înainte de a ajunge în capul scării, dar nu era deloc fum, ci doar un iad al flăcărilor. Și nici nu se auzea nimic altceva decât plânsetul Abrei, deși în fața lui oamenii se aprindeau ca niște torțe înmuiate în kerosen. Când, în sfârșit, ajunse sus, o văzu pe Abby întinsă pe jos, ca un sac cu gunoi. Bărbați și femei alergau în jurul ei, fără s-o

observe. Dar nimeni nu se gândea să folosească scara rulantă, deși mergea în jos. Pur și simplu fugeau încolo și încoace, la fel de înnebuniți ca furnicile al căror mușuroi a fost distrus de grapa fermierului. O femeie cu pantofi cu toc cui aproape o călcă pe fiica lui, lucru care, dacă s-ar fi întâmplat, ar fi ucis-o cu siguranță.

Abra era în pielea goală. Pe pieptul ei era scris numărul 175.

7

Soții Stone se treziră în același timp, convinși amândoi în primul moment că plânsetele pe care le auzeau erau rămășițe ale viselor avute. Dar nu, țipetele veneau din camera lor. Abby stătea în pătuț, sub figurinele reprezentându-i pe Shrek și prietenii lui. Fetița avea ochii mari, obrăjorii roșii, lovea aerul cu pumnii micuți și urla cât o ținea gura.

Nu se liniști nici după ce-i schimbară scutecele, nici după ce Lucy o alăptă, nici după kilometri de plimbare încolo și încoace pe hol, și nici după repetarea de o mie de ori a poeziilor despre pisicuța pis-pis-pis, cățelușul cu părul creț și melcul codobelc. În cele din urmă, speriați la culme – Lucy era la primul copil și habar nu mai avea ce să facă –, o sunară pe Concetta în Boston. Cu toate că acolo nu era decât ora două dimineața, Momo răspunse aproape imediat. Avea optzeci și cinci de ani, iar somnul îi devenise la fel de străveziu ca și pielea. Ascultă cu mai mare atenție urletele strănepoatei decât înșiruirea confuză a lui Lucy despre toate remediile încercate până în momentul acela, apoi puse întrebările pertinente.

– A făcut febră? Se trage de vreo ureche? Dă din picioare de parcă ar vrea să facă *merda*? Căcălică?

– Nu. Nimic din ce spui tu. E un pic mai fierbinte, dar asta-i din cauza plânsului, nu cred că-i febră. Ce să-i mai fac, Momo?

Chetta, așezată acum la birou, nu ezită nicio clipă:

– Mai las-o cincisprezece minute. Și dacă nu se liniștește și tot nu vrea să sugă, du-o la spital.

– La care? La Brigham and Women's?

Profund tulburată și supărată, Lucy nu se putu gândi decât la spitalul în care născuse.

– Păi, e la mai bine de două sute de kilometri distanță!

– Nu, nu. La Bridgton. Cum treci granița statului Maine. E mai aproape de voi decât CNH[1].

– Ești sigură?

– Am computerul deschis și mă uit pe internet.

Abra nu s-a liniștit. Plânsul ei era monoton, enervant, înspăimântător. La ora patru fără un sfert, când au ajuns la spitalul din Bridgton, urla tot cu potențiometrul de volum dat la maxim. În mod obișnuit, plimbările în mașina lor marca Acura funcționau mai bine ca un somnifer, dar nu și în dimineața aceasta. David se gândi la un anevrism și își spuse că a luat-o razna. Sugarii nu făceau atacuri cerebrale, nu-i așa? Sau făceau?

– Davey? spuse Lucy cu o voce slabă și speriată când opriră în fața semnului pe care scria PRIMIRI URGENȚE. Bebelușii nu fac accidente cerebrale sau crize de inimă, nu?

– Nu, sigur că nu.

Dar chiar atunci îi veni o altă idee. Dacă cumva cea mică înghițise un ac de siguranță și i se deschisese în stomac? *Asta-i o tâmpenie. Folosim pampersi. Nici n-a văzut vreodată cum arată un ac de siguranță.*

Atunci altceva. O agrafă căzută din părul lui Lucy. Un cui care căzuse din greșeală în pătuț. Poate, Doamne ferește, o bucată din plastic desprinsă din Shrek sau din Donkey sau din Prințesa Fiona.

– Davey? La ce te gândești?

– La nimic.

Nu, figurinele de deasupra pătuțului erau întregi și la locul lor. Era convins de asta.

Aproape convins.

Abra continua să urle.

---

[1] CNH – Spitalul Colisseum Northside (n. tr.).

8

David își închipuise că medicul de gardă îi va da fiicei sale un sedativ, dar o asemenea măsură ar fi contravenit protocolului folosit în cazul sugarilor ce nu pot fi diagnosticați și, în plus, Abra Rafaella Stone părea sănătoasă. Nu avea febră, nu-i apăruse vreo erupție, iar rezultatul ecografiei elimina din discuție stenoza pilorică. La radiografie nu s-au depistat obiecte străine în gâtul ori stomacul fetiței și nici nu s-a observat vreun blocaj al tranzitului intestinal. Pur și simplu, Abra nu voia să tacă. Soții Stone erau singuri în Camera de Gradă la ora aceea din dimineața zilei de marți și, neavând alți pacienți de care să se ocupe, toate cele trei asistente încercară pe rând să o potolească. Dar niciuna dintre metodele folosite nu dădu roade.

– N-ar trebui să-i dați ceva de mâncare? îl întrebă Lucy pe doctor când acesta se întoarse s-o mai examineze o dată pe micuță.

Îi veniseră în minte cuvintele *Ringer's lactate*[1] auzite într-una din emisiunile despre medici pe care le urmărea încă din adolescență, de când îl văzuse pe George Clooney în *Spitalul de urgență*. Însă, din câte știa, soluția lui Ringer se folosea ca anticoagulant sau în cazuri de degerături ori de ulcere stomacale.

– Nu vrea să sugă la sân, și *nici* din biberon.

– O să mănânce atunci când îi va fi foame, spuse doctorul, nereușind însă să-i liniștească pe cei doi părinți.

În primul rând, medicul acesta arăta mai tânăr decât ei. În al doilea (ceea ce era mult mai rău), nu părea prea convins de ce spune.

– Ați luat legătura cu medicul dumneavoastră pediatru? îi întrebă el aruncându-și ochii pe fișă. Domnul doctor Dalton?

– I-am lăsat un mesaj în căsuța vocală, răspunse David. Probabil că n-o să ne caute decât spre ora zece, când nu va mai fi nevoie.

Pentru că atunci totul se va fi terminat. Într-un fel sau în altul, își spuse el, iar mintea lui – imposibil de ținut în frâu din cauza lipsei

[1] Soluție perfuzabilă (n. tr.).

de somn și a îngrijorării – îi oferi de îndată o imagine pe cât de clară, pe atât de înspăimântătoare: mai mulți oameni îndoliați, strânși în jurul unui mormânt mic. Și în jurul unui sicriu și mai micuț.

9

La șapte treizeci, Chetta Reynolds năvăli ca un taifun în cabinetul de consultații în care se aflau soții Stone și fiica lor. Poeta, despre care se zvonea că ar fi fost pe lista scurtă cu cei propuși pentru a primi Medalia Libertății chiar din mâinile Președintelui, se îmbrăcase cu o pereche de jeanși skinny și un hanorac cu sigla Universității din Boston, rupt într-un cot. Ținuta aceasta demonstra cât de mult se împuținase la trup în ultimii trei sau patru ani. *N-am cancer, dacă la asta te gândești*, obișnuia ea să spună oricui ar fi avut ceva de comentat pe seama siluetei ei de manechin anorexic, siluetă pe care de regulă avea grijă să o ascundă sub rochii vaporoase sau caftane largi. *Mă antrenez pentru ultimul tur de stadion.*

Părul – în mod normal împletit, ori tapat și prins în bucle care mai de care mai complicate pentru a putea etala colecția de agrafe vintage – îi stătea acum ridicat în jurul capului ca ciuful vâlvoi al lui Einstein. Nu se fardase și, cu toată neliniștea și spaima pe care le simțea, Lucy nu se putu împiedica să nu observe cât de bătrână părea Concetta. Da, sigur, era bătrână, avea optzeci și cinci de ani, deci era *foarte* bătrână, dar până în dimineața aceasta arătase ca o femeie de cel mult șaizeci și șapte, șaizeci și opt de ani.

– Aș fi ajuns mai devreme dacă aș fi găsit pe cineva care să aibă grijă de Betty.

Betty era cățelușa ei boxer, bătrână și bolnavă.

Chetta surprinse privirea reprobatoare a lui David.

– Bets este *pe moarte*, David. Și, după câte mi-ați spus la telefon, nu mi-am făcut prea multe griji pentru Abra.

– Acum îți faci? se răsti David.

Lucy îi aruncă o privire fulgerătoare, vrând să-l avertizeze că nu era cazul să sară calul, dar Chetta păru dispusă să accepte reproşul din tonul tânărului.

– Da, spuse ea întinzând mâinile. Dă-mi-o mie, Lucy. Să vedem dacă vrea să tacă de dragul lui Momo.

Dar Abra nu dori să tacă nici de dragul lui Momo a ei, indiferent cât de mult o legănă aceasta. Nu păru mulţumită nici de cântecelul de leagăn surprinzător de melodios pe care i-l murmură străbunica (din câte îşi putu da seama David, era vorba despre varianta italienească a melcului codobelc). Încercară din nou remediul cu plimbatul în braţe, mai întâi prin cabinetul mic de consultaţii, apoi pe hol şi înapoi în cabinet. Zadarnic. La un moment dat, se iscă o zarvă afară – David presupuse că era vorba despre un pacient cu răni reale care fusese adus la Urgenţe –, dar celelalte persoane din cabinetul numărul 4 nu manifestară vreun interes deosebit.

La nouă fără cinci, se deschise uşa cabinetului şi apăru pediatrul familiei Stone. Probabil că Dan Torrance l-ar fi recunoscut pe doctorul John Dalton, deşi nu după numele de familie. Îi spunea „Doctorul John" şi era bărbatul care făcea cafele la întrunirile din serile de joi din North Conway, unde se citeau pasaje din Marea Carte a Alcoolicilor Anonimi.

– Slavă Domnului! exclamă Lucy, punând fetiţa în mâinile pediatrului. De *ore întregi* ne chinuim s-o potolim!

– Eram pe drum când am primit mesajul vostru, spuse Dalton săltând-o pe Abra pe umăr. Am avut consultaţii programate aici şi după aia în Castle Rock. Aţi auzit ce s-a întâmplat, nu?

– Ce? îl întrebă David.

Pentru că uşa rămăsese deschisă, îşi dădea mai bine seama de larma de afară. Auzea oamenii care vorbeau cu voci ridicate. Oameni care plângeau. O văzu pe asistenta care îi primise: avea chipul umflat şi ud de lacrimi. Femeia trecu grăbită, fără să arunce nicio privire copilului care urla.

– Un avion de pasageri s-a lovit de World Trade Center, spuse Dalton. Şi nimeni nu crede că a fost un accident.

Era vorba despre Cursa 11 a American Airlines. Cursa 175 a United Airlines a lovit Turnul Sudic al complexului World Trade Center şaptesprezece minute mai târziu, la ora 9:03 a.m. Tot la 9:03 a.m. Abra Stone s-a oprit brusc din plâns. La 9:04 dormea dusă.

Pe drumul înapoi spre Anniston, David şi Lucy au ascultat ştirile la radio, în vreme ce Abra dormea liniştită în scăunelul ei special pentru maşină. Li se părea de neconceput ce aud, dar la fel de neconceput ar fi fost să închidă aparatul... cel puţin până când crainicul nu anunţă numele companiilor aeriene şi numerele avioanelor implicate în dezastrul acela care întrecea orice închipuire: două în New York, unul în apropiere de Washington, unul prăbuşit în zona rurală a statului Pennsylvania. De-abia atunci David întinse mâna şi închise radioul, stăvilind astfel potopul nenorocirilor.

– Trebuie să-ţi spun ceva, Lucy. Am visat...

– Ştiu.

Femeia vorbise pe tonul fără viaţă al cuiva care tocmai ce a suferit un şoc cumplit.

– Şi eu.

Până când au intrat în New Hampshire, David a început să creadă că povestea aceea cu căiţa nu era tocmai absurdă.

10

Într-un oraş din New Jersey, pe malul stâng al fluviului Hudson, se află un parc ce poartă numele celui mai celebru locuitor al respectivei urbe. În zilele senine, locul acela oferă o priveliştе excelentă asupra Manhattanului de Jos. Clanul Legitim ajunse în Hoboken la data de opt septembrie. Îşi parcară maşinile pe un teren privat pe care îl închiriaseră pe o perioadă de zece zile. Tati Fală făcuse tranzacţia. Era un bărbat chipeş şi prietenos, arătând cam la vreo patruzeci de ani. Pe tricoul lui preferat scria IUBESC OAMENII! Nu că l-ar fi purtat atunci când negocia vreo afacere

pentru Clan; atunci se îmbrăca fără excepție în costum și cravată. Numele lui pământean era Henry Rothman. Studiase dreptul la Harvard (promoția '38) și avea mereu bani lichizi la el. Legitimii aveau peste un miliard de dolari în diferite conturi aflate în toate colțurile lumii – parte în aur, parte în diamante, parte în cărți rare, timbre și tablouri –, dar nu plăteau niciodată cu cecuri sau carduri. Toți membrii Clanului, chiar Măzărică și Păstaie, care nu păreau decât niște copilași –, aveau la ei câte un sul de bancnote de zece și douăzeci de dolari.

Jimmy Numere caracterizase pe vremuri Clanul astfel: „Noi suntem reprezentarea vie a expresiei «cash-and-carry». Noi plătim, iar mocofanii au grijă de noi." Jimmy era contabilul Legitimilor. În vremurile de demult (după încheierea Războiului Civil), pe când era și el un mocofan, făcuse parte dintr-un grup cunoscut sub numele „Oamenii lui Quantrill"[1]. Pe atunci Jimmy era tânăr, nesăbuit, purta o haină din piele de bizon și nu se despărțea de pușca lui Sharps. Se cuminți se însă odată cu trecerea timpului. Acum ținea la loc de cinste în rulota lui o fotografie cu autograf a lui Ronald Reagan.

În dimineața zilei de unsprezece septembrie Legitimii au urmărit atacurile asupra Turnurilor Gemene din parcare, trecând cele patru perechi de binocluri de la unul la altul. Ar fi văzut mai bine din Parcul Sinatra, dar știau și singuri, fără să le explice Rose, că o asemenea adunare matinală ar fi stârnit suspiciuni... și în lunile și anii ce vor veni, națiunea americană avea să devină extrem de suspicioasă: dacă vezi ceva, fă bine și anunță.

Cam pe la ora zece a acelei dimineți – când oamenii se îngrămădiseră deja pe malul fluviului și nimeni nu mai era atent la ei – Legitimii se întoarseră în parc. Gemenii Little, Măzărică și Păstaie, împingeau scaunul cu rotile în care ședea Taica Flick. Taica purta șapca lui preferată pe care scria VETERAN DE RĂZBOI. Părul

[1] Grup de luptători de gherilă conduși de confederatul William Clarke Quantrill (n. tr.).

lui lung, la fel de fin ca puful unui nou-născut, flutura în jurul șepcii ca iarba de alior. Fusese o vreme când le spunea tuturor că era veteran al Războiului Hispano-American din 1898. Mai târziu, începuse să spună că luptase în Primul Război Mondial. Acum zicea că în Al Doilea. Peste vreo douăzeci de ani probabil că va povesti despre cel din Vietnam. Veridicitatea nu constituia o problemă. Taica Flick era pasionat de istoria militară.

Parcul Sinatra era plin până la refuz. Majoritatea oamenilor erau muți de uimire; câțiva începuseră să plângă. Annie Șorț și Sue Ochi-Vânăt erau de mare folos în sensul acesta, deoarece amândouă puteau să plângă la ordin. Ceilalți Legitimi își confecționară expresii adecvate de tristețe, gravitate și consternare.

Membrii Clanului Legitim știau să se acomodeze oricărei situații. Acesta era stilul lor.

Privitorii veneau și plecau, dar Legitimii rămaseră acolo cea mai mare parte din ziua frumoasă și senină (cu excepția vălătucilor groși de fum care se ridicau deasupra Manhattanului de Jos). Stăteau tăcuți lângă balustrada metalică, privind catastrofa. Și trăgând adânc aer în piept, aidoma turiștilor din Midwest care ajung pentru prima oară în viață la Pemaquid Point, ori în parcul național Quoddy Head din Maine și nu se mai satură de aerul proaspăt al mării. Rose își scoase jobenul și îl puse alături.

La patru după-amiaza se întoarseră învigorați în tabăra lor din parcare. Vor reveni a doua zi, apoi în ziua următoare și în ziua cealaltă. Vor continua să vină până când se va fi terminat tot aburul bun și de-abia atunci vor pleca mai departe.

Până atunci, părul alb al lui Taica Flick se va fi făcut de culoarea fierului și el nu va mai avea nevoie de scaunul cu rotile.

III

LINGURILE

1

Erau treizeci şi doi de kilometri între Frazier şi North Conway, dar Dan Torrance făcea drumul acesta în fiecare seară de joi, în mare parte pentru că îşi permitea acum să-l facă. Lucra deja la Căminul Helen Rivington, pe un salariu decent, şi îşi primise înapoi permisul de conducere. Sigur, maşina pe care şi-o cumpărase în cinstea evenimentului nu era cine ştie ce, doar un Caprice vechi de trei ani, cu pneuri Blackwell şi un radio cu probleme de comportament, dar motorul era excelent şi de fiecare dată când îl pornea se simţea cel mai norocos om din New Hampshire. Îşi spunea că va putea să moară fericit dacă nu se va mai urca niciodată într-un autobuz. Toate astea se întâmplau în luna ianuarie a anului 2004. Cu excepţia câtorva gânduri şi imagini răzleţe – şi a activităţilor suplimentare de la azil, firească – nu mai avusese parte de bătăi de cap din partea strălucirii. Ar fi făcut munca aceea voluntară în orice situaţie, dar, după timpul petrecut la întrunirile AA, ajunsese să o considere modul lui de a se revanşa pentru greşelile făcute, gest pe care foştii alcoolici îl consideră aproape la fel de important ca abţinerea de la băutură. Dacă va reuşi să nu

dea cep la butoi încă trei luni de acum încolo, va putea să sărbătorească trei ani de când nu mai pusese strop de alcool în gură.

Mersul cu mașina se încadra în acțiunile zilnice de manifestare a recunoștinței asupra cărora insistase Casey K. (pentru că, spunea el cu toată convingerea mohorâtă a unui veteran al Programului, un alcoolic recunoscător nu se îmbată). Însă Dan se ducea la întrunirile de joia mai ales pentru că acestea îi ofereau alinare. Îi ofereau un sentiment de intimitate. La unele din discuțiile deschise luau parte prea mulți oameni pentru a-i crea senzația de confort, însă nu și în serile de joi din North Conway. O veche maximă a Alcoolicilor Anonimi spunea: *Dacă vrei să ascunzi un anumit lucru de un alcoolic, vâră-l în Marea Carte*, iar numărul redus de participanți la întrunirile de joi dovedea că era ceva adevăr în vorbele astea. Chiar și în săptămânile dintre Patru Iulie și Ziua Muncii – perioadă de vârf a sezonului estival – erau foarte rare situațiile când în sala închiriată de la Asociația Veteranilor Americani se strângeau mai mult de doisprezece oameni la începutul ședințelor. Drept rezultat, Dan ascultă acolo niște întâmplări despre care nu și-ar fi imaginat în ruptul capului că ar fi putut fi povestite cu glas tare în fața unei asistențe de cincizeci sau șaizeci de beți și drogați. În acest tip de întruniri lărgite, vorbitorii aveau tendința de a se refugia în platitudini (sute) și de a evita orice fel de confesiuni de natură personală. Auzeai judecăți de valoare de genul: *Pacea sufletească îți aduce profit* și *Spune tu ce am greșit dacă ești de acord să-ți ceri iertare în locul meu*, dar niciodată: *M-am culcat cu nevasta fratelui meu într-o noapte, când eram amândoi beți.*

La întrunirile din serile de joi, dedicate Stăpânirii și Cumpătării, micuța enclavă citea din manualul cu coperte albastre pentru începători, scris de Bill Wilson[1]. Când îl terminau, o luau iarăși de la început, cu „Opinia unui Medic". La majoritatea întrunirilor apucau să citească în jur de zece pagini. Toată povestea asta dura

[1] William Griffith Wilson – cofondator al organizației Alcoolicii Anonimi (n. tr.).

cam o jumătate de oră. În jumătatea de oră rămasă, cei prezenți ar fi trebuit să discute pe marginea celor citite. Și uneori o făceau. Mult mai des însă, discuția o apuca în alte direcții, aidoma unei planșete năbădăioase care aleargă pe o tablă Ouija de spiritism, sub degete de adolescente nevrotice.

Dan își aduse aminte de o ședință de joi la care luase parte când împlinise opt luni de când nu mai pusese băutură în gură. Capitolul aflat în dezbaterea grupului, „Pentru Soțiile Alcoolicilor", era plin de aserțiuni învechite ce provocau aproape mereu reacții înfierbântate din partea femeilor tinere din cadrul Programului. Ele voiau să li se explice de ce, în cei șaizeci și cinci de ani cât trecuseră de la prima publicare a *Marii Cărți a Alcoolicilor Anonimi*, nu-i trecuse nimănui prin cap să adauge un capitol intitulat „Pentru Soții Alcoolicelor".

Când Gemma T. – o femeie de vreo treizeci și ceva de ani, ale cărei unice setări emoționale erau Furioasă și Extrem de Furioasă – a ridicat mâna pentru a se înscrie la cuvânt, Dan se așteptase la o tiradă de tip „sufragetă". Dar femeia spuse, pe un ton mult mai calm decât în mod obișnuit:

– Trebuie să vă împărtășesc ceva. N-am vorbit cu nimeni despre asta de pe vremea când aveam șaptesprezece ani și, dacă nu reușesc să mă eliberez, nu cred că voi reuși să stau deoparte de droguri și vin.

Grupul o ascultă în liniște.

– Am călcat un om cu mașina când mă întorceam beată de la o petrecere, începu Gemma. În Somerville. Și am fugit de acolo și l-am lăsat să zacă pe marginea drumului. Habar nu aveam dacă mai trăia sau nu. Nici acum nu știu. Am tot așteptat polițiștii să vină și să mă aresteze. Dar n-au venit. Am scăpat.

Izbucnise atunci în hohote de râs, așa cum râd oamenii la glume deosebit de bune, apoi își puse capul pe masă și începu să plângă atât de tare, că i se zguduia trupul firav. Aceasta a fost prima experiență a lui Dan cu ceea ce Alcoolicii Anonimi numesc „sinceritate în toate privințele" și atunci își dăduse seama cât de îngrozitoare putea fi ea când era pusă în practică. Și se gândise, așa cum

se mai gândea adesea și acum, la banii furați din portofelul lui Deenie, la băiețelul care întindea mâna spre cocaina de pe măsuță. Mărturisirea Gemmei îl făcuse să o respecte profund, dar el unul nu avea în el atâta onestitate în stare pură. Și dacă ar fi trebuit să aleagă între a povesti întâmplarea aceea și un pahar cu ceva...

Aș alege paharul, de bună seamă.

2

În seara aceasta se citea capitolul „Noi, Agnosticii" din secțiunea purtând titlul vesel „Ei Au Pierdut Aproape Totul". Povestea se derula după un tipar pe care Dan ajunsese să-l cunoască mult prea bine: familie bună și iubitoare, mers la biserică în zilele de duminică, primul pahar, prima beție, afacere de succes distrusă de băutură, curba ascendentă a minciunilor, prima arestare, făgăduieli de îndreptare încălcate, internarea la dezalcoolizare și finalul fericit. Toate poveștile din *Marea Carte a Alcoolicilor Anonimi* aveau finaluri fericite. Făcea parte din farmecul ei.

Seara era răcoroasă, dar înăuntru era cald și bine, iar Dan începuse aproape să picotească atunci când Doctorul John ridică mâna și spuse:

– De câteva zile îmi mint soția cu privire la un anumit lucru și nu știu cum să încetez.

Asta îl trezi de-a binelea pe Dan. Îl plăcea tare mult pe DJ.

Se dovedi că nevasta lui John îi dăruise un ceas de Crăciun, un ceas destul de scump, și, când îl întrebase, cu vreo două seri în urmă, de ce nu îl poartă, John îi spusese că îl uitase la cabinet.

– Numai că nu-i acolo. L-am căutat peste tot și nu este. Fac o mulțime de vizite prin saloane și, dacă trebuie să îmi pun un halat steril, mă schimb în vestiarul medicilor. Dulapurile de acolo au lacăte cu cifru, dar eu nu prea le folosesc, pentru că niciodată nu am bani mulți la mine și nici nu-mi aduc aminte să-mi fi scos ceasul și să-l fi pus într-unul din ele – nici la CNH,

și nici la spitalul din Bridgton –, dar cred că așa am făcut. Și nu-i vorba de bani aici. E vorba că retrăiesc zilele acelea când beam până uitam de mine în fiecare noapte și mi-era greu să mă pun în funcțiune dimineața.

Câteva capete se bălăbăniră în acord perfect cu spusele acestea. Urmară apoi istorisiri similare despre sentimentele de culpă. Nu se dădură sfaturi. Ceea ce se petrecea acum purta numele de „schimb de opinii" și era o practică în general dezaprobată. Oamenii își spuseră poveștile. John îi ascultă pe toți cu capul plecat și mâinile strânse între genunchi. După ce trecură coșulețul din mână în mână („Ne întreținem prin propriile noastre contribuții"), doctorul le mulțumi tuturor pentru comentariile făcute. Însă, din câte își dădea seama Dan doar uitându-se la el, comentariile respective nu-i folosiseră câtuși de puțin.

După momentul dedicat rugăciunii „Tatăl nostru", Dan puse bine fursecurile rămase și închise cărțile zdrențuite ale grupului într-un dulăpior pe care scria AA. Câțiva mai întârziau pe afară, luând parte la așa-zisa „întrunire de după întrunire", dar el și John aveau toată bucătăria la dispoziția lor. Dan nu luase cuvântul în seara aceea; fusese mult prea absorbit în discuția cu sine însuși.

Strălucirea nu se manifestase, dar asta nu însemna că nu mai era acolo. În timpul activităților lui de voluntariat descoperise că era, de fapt, chiar foarte puternică, așa cum fusese în copilărie. Însă acum părea că ajunsese s-o poată controla mai bine, iar strălucirea devenise astfel mai puțin înfricoșătoare și mult mai utilă. Colegii săi de la Căminul Rivington știau că el are *un har*, dar majoritatea îl numeau empatie și nu-și mai băteau capul mai departe. Ultimul lucru de care avea nevoie, mai ales acum, când își descoperise un rost în viață, era să capete reputație de medium de salon. Așa că ținea pentru sine toate chestiile bizare pe care le vedea.

Dar Doctorul John era un tip de treabă. Și suferea.

DJ puse cafetiera cu susul în jos în scurgător și își șterse mâinile pe prosopul atârnat de ușa cuptorului. Se întoarse apoi spre Dan,

cu un zâmbet la fel de veritabil ca praful de frișcă pentru cafea pe care îl pusese lângă fursecuri și borcanul cu zahăr.

– Gata. Eu plec. Pe săptămâna viitoare.

Se hotărî pe loc, fără să se gândească prea mult: pur și simplu nu-l putea lăsa să plece când părea atât de trist. Întinse brațele spre el și îi zise:

– Nu-ți mai bate capul.

Legendara îmbrățișare a Alcoolicilor Anonimi. Dan fusese martor la multe, dar el însuși nu îmbrățișase pe nimeni. John șovăi o clipă, apoi se apropie de el. Dan îl cuprinse în brațe spunându-și: *Poate că nu voi simți nimic.*

Dar simți. Imaginea trecu prin mintea lui la fel de fulgerător ca în copilărie, când își ajuta mama și tatăl să găsească tot felul de lucruri rătăcite.

– Ascultă-mă, doctore, îi zise el lui John, dându-i drumul din brațe. Erai îngrijorat din cauza copilului cu boala lui Goocher[1].

John făcu un pas înapoi:

– Ce vrei să spui?

– Îmi dau seama că nu pronunț numele corect. Cum se zice? Goocher? Glutcher? O chestie la oase.

John rămase cu gura căscată.

– Despre Norman Lloyd vorbești?

– Spune-mi tu dacă despre el vorbesc.

– Normie are boala lui Gaucher. Este o dereglare a nivelului de lipide din organism. Ereditară și extrem de rară. Poate provoca mărirea splinei, tulburări neurologice și, în cele mai multe cazuri, o moarte timpurie și dureroasă. Bietul copil are scheletul ca din sticlă și probabil că nu o să apuce să împlinească zece ani. Dar, spune-mi, de unde știi de boala lui? De la părinți? Familia Lloyd locuiește în Nashua, la mama naibii de aici.

---

[1] Boala lui *Gaucher* – acumulare excesivă de lipide la nivelul organelor și al măduvei osoase (n. tr.).

– Erai îngrijorat pentru că trebuia să stai de vorbă cu el – îți vine să te urci pe pereți când trebuie să vorbești cu pacienții despre care știi sigur că vor muri curând. De-aia te-ai oprit la toaleta cu tigrii ca să te speli pe mâini, deși nu era deloc nevoie. Atunci ți-ai scos ceasul și l-ai pus pe etajeră, lângă sticluța din plastic cu porcăria aia roșie de i se zice dezinfectant. Nu știu cum se cheamă.

John D. se holba la el de parcă s-ar fi aflat în fața unui om care înnebunise brusc.

– La ce spital e băiețelul ăsta? îl întrebă Dan.

– La Elliot. Ai dreptate în privința intervalului de timp. M-am oprit, într-adevăr, la toaleta de lângă vestiarul asistentelor ca să mă spăl pe mâini.

Se întrerupse și se încruntă, vrând să-și amintească mai bine.

– Și, da, ai dreptate, mi se pare că pe pereți sunt desenate tot felul de personaje ale lui Milne[1]. Dar cred că mi-aș aduce aminte dacă mi-aș fi scos ceasul atunci când...

Vocea i se stinse.

– Și *chiar* îți aduci aminte, surâse Dan. *Acum* îți aduci aminte. Am dreptate?

John spuse:

– Nu se poate. Am verificat la „obiecte pierdute" din Elliot. Și în spitalul din Bridgton. Și la CNH. Nimic.

– În regulă. Poate că a intrat cineva după tine, a văzut ceasul, i-a plăcut și l-a furat. Dacă așa a fost, înseamnă că ai ghinion cu carul... dar măcar îi poți explica soției ce s-a întâmplat. Și *de ce anume* s-a întâmplat ce s-a întâmplat. Te gândeai la copil, îți făceai *griji* din cauza lui și ai uitat să-ți pui ceasul la loc când ai ieșit din budă. E cât se poate de simplu. Și îți mai spun ceva: poate că e tot acolo. Etajera aia e destul de înaltă și lumea nu prea folosește drăcia aia de dezinfectant, când există un dozator de săpun lichid chiar pe marginea chiuvetei.

---

[1] Alan Alexander Milne (1882– 1956) – scriitor englez, creator al ursulețului Winnie-the-Pooh (n. tr.).

– Betadină se cheamă soluția de pe etajeră, spuse John, și e pusă atât de sus ca să nu poată ajunge copiii la ea. Nici nu mi-am dat seama. Dar... Dan, tu *ai fost* vreodată la spitalul Elliot?

La întrebarea asta nu voia să răspundă, așa că zise:

– Du-te și vezi dacă n-a rămas pe etajera aia, doctore. Poate ai noroc.

3

Dan ajunse devreme la următoarea întrunire „Stăpânire și Cumpătare" de joi seara. Dacă Doctorul John hotărâse să-și facă praf căsnicia și, poate, și cariera din cauză că pierduse un ceas de șapte sute de dolari (se știa că alcoolicii își distrug familiile și carierele din cauze mult mai puțin însemnate), atunci era nevoie de cineva care să prepare cafelele. Dar John se afla deja acolo. Cu ceasul la mână.

De data aceasta, doctorul avu inițiativa îmbrățișării. Una foarte entuziastă. Dan se așteptă să primească și niște pupături pe obraji, în stil galic, înainte ca DJ să-i dea drumul din brațe.

– Era chiar acolo unde ai zis. Trecuseră zece zile și tot acolo era. E un miracol.

– Nee, făcu Dan. Majoritatea oamenilor nu ridică privirea mai sus de nivelul ochilor. E dovedit.

– De unde *ai știut*?

Dan clătină din cap.

– N-am cum să-ți explic. Așa mi se întâmplă uneori.

– Cum să-ți mulțumesc?

Întrebarea aceasta era cea pe care o așteptase Dan.

– Punând în practică Al Doisprezecelea Pas, fraiere.

John D. ridică nedumerit din sprâncene.

– Anonimatul. Într-un cuvânt, te rog să-ți ții gura.

Chipul lui John se lumină. Pricepuse.

– Asta o fac cu dragă inimă, rânji el.

– Bine. Acum pune mâna și fă cafelele. Eu am să scot cărțile.

4

În majoritatea grupurilor AA din New England aniversările perioadelor de abstinență sunt numite „zile de naștere" și sunt sărbătorite cu tort și petreceri la încheierea întrunirilor. Cu puțin timp înainte de celebrarea celui de-al treilea an de când Dan se lăsase de băut, David Stone și străbunica Abrei îi făcură o vizită lui John Dalton – cunoscut în alte cercuri ca „Doctorul John" ori „DJ" –, pentru a-l invita la petrecerea pe care familia Stone o dădea în cinstea celor trei ani împliniți de fetița lor.

– Sunteți foarte drăguți, le mulțumi John, și voi trece bucuros pe la voi dacă am să pot. Dar am senzația că nu ați venit doar ca să mă invitați la petrecerea Abrei. Am dreptate, nu-i așa?

– Ai, zise Chetta. Și domnu' Căpos aici de față și-a dat seama că a venit vremea să-ți povestim ce se întâmplă.

– A pățit Abra ceva? Spuneți-mi. Părea foarte bine la ultimul control. Teribil de bine. Abilități sociale maxime. La fel și competențele lingvistice. Ca să nu mai vorbim despre cele de citire. Ultima oară când a venit aici mi-a citit „Bobiță și Buburuză la grădiniță" din scoarță-n scoarță. Probabil că o știa pe dinafară, dar, oricum, remarcabilă realizare pentru un copil care nu are nici trei ani. Lucy știe că ați venit să mă vedeți?

– Lucy și Chetta s-au aliat împotriva mea, mărturisi David. Lucy a rămas acasă cu Abra. Face prăjituri pentru petrecere. Când am plecat, bucătăria arăta ca infernul bătut de vânt.

– Deci, despre ce e vorba aici? Spuneți că vreți să vin la petrecere în calitate de observator?

– Chiar așa, zise Concetta. Nu putem fi siguri că se va întâmpla ceva, dar este destul de posibil, pentru că lucrurile se întâmplă atunci când e entuziasmată. Și, crede-mă, este *extrem* de emoționată de petrecerea asta. Sunt invitați toți prietenii ei de la grădiniță și am angajat și un individ care pretinde că e magician.

John trase sertarul de la birou și scoase de acolo un blocnotes cu foi galbene.

– La ce anume vă așteptați?

David șovăi.

– E... e cam greu de explicat.

Chetta se întoarse spre el.

– Spune-i, *caro*. E prea târziu să mai dai înapoi.

Tonul bătrânei era destins, aproape vesel, dar lui John Dalton i se părea îngrijorată. Amândoi i se păreau îngrijorați.

– Începe din noaptea când a plâns fără să se oprească.

5

De zece ani David Stone preda la facultate istoria americană și istoria europeană a secolului douăzeci, deci știa cum anume să organizeze o relatare în așa fel încât să nu se piardă firul logic. Începu, așadar, subliniind că maratonul de plâns al fetiței sale încetase brusc imediat după ce al doilea avion lovise World Trade Center. Apoi reveni la visele în care soția lui văzuse numărul zborului American Airlines scris pe pieptul Abrei, iar el îl văzuse la fel pe cel al zborului United Airlines.

– În visul ei, Lucy a găsit-o pe Abra în toaleta unui avion. Eu am găsit-o într-un mall cuprins de flăcări. Trage tu concluziile. Sau nu. Mie personal numerele acelea mi se par semnificative. Ce semnifică ele însă, asta nu știu.

Izbucni în hohote debile de râs, ridică mâinile, le lăsă să cadă și șopti:

– Poate că mi-e teamă să aflu.

John Dalton își amintea foarte bine dimineața zilei de unsprezece septembrie și criza de plâns a Abrei.

– Să văd dacă am priceput. Crezi că fiica ta, care la vremea respectivă avea doar cinci luni, a avut o premoniție despre atentatele acelea și a încercat cumva să vă înștiințeze într-o manieră telepatică.

– Da, spuse Chetta. Foarte concis și foarte corect. Bravo.

– Îmi dau seama cum sună, zise David. Şi tocmai din cauza asta Lucy şi cu mine n-am vorbit cu nimeni. Adică, n-am vorbit decât cu Chetta. Lucy i-a povestit ce se întâmplase chiar în ziua respectivă. E şi normal. Lucy îi povesteşte absolut tot lui Momo a ei.

Oftă din rărunchi. Concetta îi aruncă o privire de gheaţă.

– Dumneata n-ai avut niciun vis de felul ăsta? o întrebă John.

Bătrâna clătină din cap.

– Eram în Boston. Adică în afara... nu ştiu cum să-i zic... în afara ariei ei de acoperire?

– Au trecut aproape trei ani de la atentate, spuse John. Bănuiesc că s-au mai întâmplat şi alte lucruri de atunci.

Se întâmplaseră o mulţime, iar acum, pentru că reuşise să vorbească despre primul (şi cel mai incredibil dintre toate), Dave descoperi că este în stare să povestească şi restul.

– A urmat pianul. Ştii că Lucy cântă la pian, nu?

John clătină din cap. Nu ştia.

– Cântă. Încă din şcoala primară. Nu poţi să zici că e excepţională, dar nu cântă deloc rău. Avem o pianină Vogel pe care i-au dat-o părinţii mei ca dar de nuntă. Am pus-o în living, acolo unde era şi ţarcul Abrei când era mică. Ei bine, în 2001 i-am dat lui Lucy cadou de Crăciun un caiet cu partituri în care erau toate melodiile Beatleşilor adaptate pentru pian. Abra stătea în ţarc, făcându-şi de lucru cu jucăriile şi le asculta. După cum râdea şi dădea din picioruşe îţi puteai da seama că îi plăceau.

John nu-i puse la îndoială spusele. Copiilor mici le plăcea muzica şi ştiau cum să te facă să pricepi asta.

– Toate hiturile lor erau în caietul ăla – „Hey Jude", „Lady Madonna", „Let It Be" –, dar Abrei îi plăcea cel mai mult unul dintre cântecele mai puţin cunoscute, „Not a Second Time". Îl ştii?

– Nu-mi vine acum în cap, spuse John, dar probabil că l-am auzit.

– E un cântec vesel şi dinamic, dar, spre deosebire de celelalte, linia melodică e interpretată la pian, nu la chitară, aşa cum ne-au obişnuit Beatleşii. Nu-i un boogie-woogie, dar nici departe nu e.

Abra era înnebunită după cântecul ăsta. Și, atunci când Lucy începea să-l cânte, nu mai dădea din picioare, ci le învârtea în aer de ziceai că face „bicicleta".

Și Dave zâmbi amintindu-și cum stătea Abra culcată în țarc, îmbrăcată în salopeta roșie, neștiind încă să meargă, dar dând din picioare mai abitir ca o regină a discotecilor.

– Interludiul instrumental e cântat aproape în întregime numai la pian și este extrem de simplu. Îl poți cânta doar cu mâna stângă. Are numai douăzeci și nouă de note – le-am numărat. Până și un copil ar fi în stare să-l cânte. Și copilul nostru l-a cântat.

Sprâncenele lui John se repeziră spre linia părului.

– Toată tărășenia a început în primăvara lui 2002. Lucy și cu mine citeam culcați în pat. La televizor se dădea buletinul meteo de la jumătatea programului de știri de la unsprezece noaptea. Abra era în camera ei, așa știam noi. Lucy mi-a cerut să închid televizorul pentru că voia să se culce. L-am închis din telecomandă și în clipa aia am auzit. Pasajul instrumental din „Not a Second Time". Toate cele douăzeci și nouă de note. Interpretate perfect. Nici măcar o singură ezitare. Și se auzea de la parter.

Crede-mă, doctore, când îți zic că ne-am speriat atât de tare, încât am crezut că facem pe noi. Ne-am imaginat că ne-a intrat cineva în casă, dar ce fel de hoț e ăla care se oprește să cânte nițeluș Beatles înainte să fure argintăria? N-am armă, iar crosele mele de golf erau în garaj, așa că am înșfăcat cea mai groasă carte cartonată pe care o aveam și m-am dus jos să văd ce se întâmpla. Am fost un dobitoc, știu. I-am zis lui Lucy să sune imediat la poliție dacă mă aude strigând. Însă n-am găsit pe nimeni în living și toate ușile erau încuiate. Și încă ceva: capacul era coborât peste claviatura pianinei.

Am urcat în dormitor și i-am zis că nu-i nimeni în afară de noi în toată casa. Și ne-am dus apoi amândoi să vedem ce face fetița. N-am vorbit că „hai să mergem până la ea"; pur și simplu ne-am dus. Cred că amândoi bănuiam că Abra avusese o legătură cu ceea ce tocmai se întâmplase, dar nici unul dintre noi nu voia să admită

o asemenea grozăvie. Abra nu dormea; stătea în pătuț și ne fixa cu privirea. Știi privirea aia a copiilor mici care pare foarte serioasă și foarte înțeleaptă?

John o știa. Privirea aceea care-ți spune că bebelușul cunoaște toate tainele universului, dar nu ți le poate împărtăși pentru că nu a învățat încă să vorbească. Erau momente când își imagina că era foarte posibil ca aceasta să fie realitatea, însă Dumnezeu aranjase lucrurile de o asemenea manieră încât, atunci când *trec* de etapa „gu-gu, ga-ga", copiii vor fi uitat deja totul, la fel cum noi uităm chiar și cele mai clare vise la câteva ore după ce ne-am trezit.

– Ne-a zâmbit atunci când ne-a văzut, a închis ochii și a adormit la loc. În noaptea următoare s-a întâmplat iar. Cam la aceeași oră. Toate cele douăzeci și nouă de note venind din living... și apoi liniște... și apoi ne-am dus iar în camera Abrei și iarăși am găsit-o trează. Dar nu se agita, nici măcar nu-și ținea degetul în gură. Nu făcea nimic decât să se uite fix la noi printre zăbrelele pătuțului. Și a adormit imediat, la fel ca prima dată.

– Și ăsta este adevărul, spuse John, fără să intenționeze a se arăta neîncrezător, ci doar pentru a vedea dacă înțelesese bine. Nu-i o glumă?

David rămase foarte serios.

– Nici prin cap nu mi-ar trece să glumesc cu așa ceva.

John se întoarse către Chetta.

– Dumneata ai auzit povestea asta?

– Nu. Lasă-l să termine.

– Vreo două nopți nu s-a mai întâmplat nimic, apoi... știi că se spune că secretul unei creșteri reușite a copiilor este planul făcut de părinți?

– Sigur.

Acesta era subiectul predilect al lui John Dalton atunci când avea de-a face cu cei care deveneau părinți pentru prima oară în viață. Cum vă veți descurca cu mesele din timpul nopții? Faceți-vă un program în așa fel încât unul din voi să fie mereu de serviciu și nici unul să nu iasă prea dărâmat din perioada asta. Cum aveți

de gând să organizați băile și mesele și schimbatul și joaca pentru ca micuțul să aibă parte de un program regulat și care să-i dea sentimentul de siguranță? Faceți un grafic. Faceți un plan. Știți să vă descurcați în cazuri neprevăzute? Orice fel de asemenea cazuri, de la pătuțul care s-a dărâmat, până la sufocarea celui mic dintr-un motiv sau altul? Dacă vă veți face un plan, veți reuși să vă descurcați și, în nouăsprezece din douăzeci de asemenea situații, totul va fi bine.

– Asta am făcut și noi. În următoarele trei nopți eu am dormit pe canapeaua de vizavi de pianină. În primele două nu s-a întâmplat nimic. În cea de-a treia, muzica a început chiar atunci când mă pregăteam de culcare. Capacul era coborât. M-am repezit acolo și l-am ridicat. Clapele nu se mișcau. Dar nu m-am mirat prea tare, pentru că îmi dădeam seama că muzica nu venea din pianină.

– Ce zici?

– Venea de *deasupra.* Din aer. Lucy era deja în camera Abrei. În celelalte dăți fuseserăm amândoi mult prea șocați ca să-i spunem ceva, dar acum știa ce are de făcut. I-a cerut Abrei să mai cânte o dată. A urmat o pauză scurtă, ca o ezitare... și apoi a cântat. Atunci am avut sentimentul că pot să întind mâna și să culeg notele din aerul de deasupra mea.

În cabinetul lui John Dalton se așternu tăcerea. Doctorul înmărmurise cu pixul pe foaia de blocnotes. Chetta îl privea cu gravitate. Într-un final, el spuse:

– Și toată povestea asta continuă și acum?

– Nu. În noaptea cu pricina, Lucy a luat-o pe Abra în brațe și i-a zis să nu mai cânte pentru că noi nu putem să dormim. Și cu asta s-a terminat.

Făcu o pauză ca pentru a se gândi mai bine.

– *Aproape* s-a terminat. Cam la trei săptămâni după aceea, am auzit iarăși muzica, dar în surdină și de la etaj. Din camera ei.

– Își cânta sieși, spuse Concetta. S-a trezit... n-a mai putut să adoarmă la loc... așa că și-a cântat un cântecel de leagăn.

6

Într-o după-amiază de luni, cam la un an după prăbușirea Turnurilor Gemene, Abra – care începuse să meargă și să articuleze câteva cuvinte inteligibile în bolboroseala ei aproape neîncetată – se duse cătinel și cu pași nesiguri până la ușa din față unde se așeză în fundulеț, cu păpușa în brațe.

– Ce faci, iubito? o întrebă Lucy, care cânta la pian un cântec al lui Scott Joplin.

– Ta-ti! anunță ritos Abra.

– Iubito, Tati nu ajunge acasă decât spre seară, spuse Lucy.

Însă peste nici cincisprezece minute, mașina opri în fața casei și Dave coborî. Se spărsese o conductă de apă în clădirea unde își ținea el cursurile de luni, miercuri și vineri și, drept urmare, toate activitățile fuseseră suspendate.

– Lucy mi-a povestit întâmplarea asta, zise Concetta, și firește că știam deja de povestea cu plânsul din unsprezece septembrie și de pianul-fantomă. Două săptămâni mai târziu am dat o fugă până la ei. I-am cerut lui Lucy să nu-i pomenească Abrei de vizita mea. Cu toate astea, a știut că urma să vin. S-a postat în fața ușii cu vreo zece minute înainte să apar eu. Și, când Lucy a întrebat-o cine vine, Abra a răspuns „Mo-mo".

– Face chestia asta destul de des, interveni David. Nu de fiecare dată când vine cineva... ci numai dacă musafirul e o persoană pe care o cunoaște și o îndrăgește.

Pe la sfârșitul primăverii lui 2003, Lucy își găsi fiica în dormitorul principal, trăgând de un sertar al măsuței de toaletă.

– Bai! îi explică ea mamei sale. Bai, bai!

– Nu pricep ce spui, păpușă, spuse Lucy, dar poți să te uiți în sertarul ăla, dacă vrei. N-ai să găsești decât niște lenjerie veche și niște resturi de farduri.

Dar nu sertarul o interesa pe Abra; nici măcar nu se uită înăuntru când Lucy îl deschise.

– Pate! Bai!

Apoi, trăgând mai mult aer în piept:

– Bai pate, Ma-mi!

Problema cu toți părinții este că, oricât s-ar strădui, nu ajung niciodată să vorbească la perfecție „bebelușa" – nu au suficient timp s-o învețe –, dar mulți dintre ei reușesc s-o înțeleagă într-o anumită măsură. Acesta era și cazul lui Lucy, care pricepu în cele din urmă că pe fetița ei o interesa ceva ce se afla în spatele măsuței.

Curioasă, mută toaleta de lângă perete. Abra se repezi imediat acolo. Lucy vru s-o apuce de cămășuță, gândindu-se că acolo trebuia să fie destul de mult praf, chiar dacă nu erau gândaci și șobolani. Dar copila îi scăpă printre degete. Când deplasase suficient de mult măsuța ca să poată ajunge și ea în spate, o văzu pe Abra ținând triumfătoare în mână o bancnotă de douăzeci de dolari care căzuse cumva între toaletă și perete.

– Uite! exclamă voioasă fetița. Bai! Bai *meu!*

– Ba nu, o contrazise Lucy, luând hârtia din pumnul micuț. Copiii nu au bai pentru că nu au nevoie de bai. Dar tocmai ce ți-ai câștigat o înghețată.

– E-țată! țipă Abra. E-țata *meu!*

– Acum povestește tu cum a fost cu doamna Judkins, continuă David, adresându-se Concettei. Ai fost de față.

– Am fost, recunoscu bătrâna. S-a întâmplat de Patru Iulie.

În vara lui 2003, Abra începuse să lege – într-o măsură mai mare sau mai mică – propoziții întregi. Concetta venise să-și petreacă weekendul de sărbătoare cu nepoata ei și soțul acesteia. În acea duminică, pe șase iulie, David se duse până la magazin să cumpere o canistră de propan Blue Rhino pentru grătarul pe care avea de gând să-l facă în curtea din spatele casei. Abra se juca în living cu cuburile. Lucy și Chetta stăteau de vorbă în bucătărie și o verificau din când în când pe micuță ca să fie sigure că nu-i venise să scoată televizorul din priză și să-i ronțăie cablul sau că nu se apucase să se urce singură pe Muntele Canapea. Dar Abra nu dădea niciun semn că ar fi fost interesată de asemenea aventuri, preocupată fiind să construiască ceva ce aducea cu un Stonehenge din cuburi colorate din plastic.

Lucy și Chetta tocmai scoteau farfuriile din mașina de spălat vase, când auziră țipetele Abrei.

– Ziceai că moare, nu alta, explică Concetta. Știi cât de înspăimântătoare sunt zbieretele astea, nu?

John dădu din cap. Știa.

– Nu mi-este ușor să alerg la vârsta mea, dar atunci am zbughit-o din loc ca Wilma Rudolph[1]. Am ajuns în living înaintea lui Lucy. Atât de sigură eram că fetița se rănise cumva, încât, o secundă sau două, chiar *am văzut* sânge. Dar n-avea nimic. Din punct de vedere fizic, vreau să spun. S-a repezit la mine și m-a apucat de picioare cu mânuțele. Am luat-o în brațe. Lucy ajunsese și ea și amândouă am reușit s-o liniștim cât de cât.

„Wannie!", ne-a zis ea. „Ajută Wannie, Momo! Wannie buf!"

Habar n-aveam cine era Wannie, dar Lucy mi-a spus că era vorba despre Wanda Judkins, vecina lor de vizavi.

– Abra o place foarte mult, spuse și David, pentru că-i aduce prăjituri pe care-i scrie numele cu stafide sau cu glazură. E văduvă. Locuiește singură.

– Așa că ne-am dus vizavi, continuă Chetta. Eu am luat-o înainte și Lucy a venit după mine cu Abra în brațe. Am bătut la ușă, dar nu mi-a răspuns nimeni.

„Wannie unde papa!" ne-a zis Abra. „Ajută Wannie, Momo! Ajută Wannie, Mami! Buba și sânge!"

Ușa nu era încuiată, așa că am intrat. Primul lucru de care ne-am dat seama era că mirosea puternic a prăjituri arse. Doamna Judkins era întinsă pe jos, lângă scara pliabilă. Încă mai ținea în mână cârpa de praf și, da, era sânge pe jos – o băltoacă de sânge în jurul capului bietei femei, ca un nimb. Am crezut că s-a dus – nu-mi dădeam seama dacă mai respiră sau nu –, dar Lucy i-a luat pulsul și mi-a zis că trăiește. Își spărsese capul când a căzut și avea un hematom mic

[1] Wilma Rudolph – campioană olimpică la 100 și 200 de metri plat, fapt pentru care a fost supranumită „gazela neagră" (n. tr.).

pe creier, dar și-a recăpătat cunoștința a doua zi. Dacă vii la ziua Abrei ai s-o cunoști, pentru că e și ea invitată.

Îl privi fără să clipească pe pediatrul Abrei Stone.

– Medicul de la Urgență ne-a zis că, dacă n-am fi descoperit-o atunci, ori ar fi murit, ori ar fi ajuns o legumă... ceea ce, după umila mea părere, e mult mai rău decât moartea. Oricum, ideea e că asta mică i-a salvat viața.

John lăsă pixul din mână.

– Nu știu ce să zic.

– Ar mai fi multe de povestit, spuse David, dar mi-e greu să-mi mai dau seama ce ar fi ieșit din comun și ce nu. Poate și pentru că Lucy și cu mine ne-am obișnuit cu ciudățeniile astea. Cam la fel cum te obișnuiești să ai un copil care s-a născut orb. Numai că nouă ni se întâmplă exact opusul acestei situații. Cred că ne dădusem seama de asta încă dinainte de povestea din timpul atentatelor. Cred că bănuiam că are ceva *aparte* încă de când am venit cu ea acasă de la spital. Ca și cum...

Oftă prelung și ridică ochii în tavan, căutând cuvintele potrivite. Concetta îi strânse brațul.

– Spune mai departe. Vezi că n-a chemat încă infirmierii de la ospiciu să ne bage în cămăși de forță.

– Ai dreptate. De când am adus-o pe Abra de la spital, am sentimentul că ne bate în permanență vântul prin casă. Deși nu-l simt. Îmi tot spun că, uite, acum-acum o să se înfoaie perdelele și o să cadă tablourile de pe pereți. Dar normal că nu se întâmplă așa ceva. Însă se întâmplă altele. De două sau trei ori pe săptămână – câteodată chiar de două sau trei ori pe *zi* – ni se strică toate întrerupătoarele. În vreo patru rânduri am chemat doi electricieni diferiți. Amândoi au verificat circuitele și ne-au spus că totul e „super". Sunt dimineți în care coborâm la parter și găsim pe jos pernele de pe scaune și canapea. I-am cerut Abrei să-și pună jucăriile la loc înainte de culcare și face lucrul ăsta cu multă încântare. Dar câteodată găsim lada deschisă dimineața și multe din jucării împrăștiate pe jos. De obicei cuburile. Sunt preferatele ei.

Se opri o clipă, privind fix planșa oftalmologică de pe perete. John crezu că Chetta îl va îmboldi să continue, dar bătrâna nu spuse nimic.

– Da, bine, îmi dau seama cât de aiurea sună tot ce-ți povestesc, dar mă jur că așa s-a întâmplat. Uite, într-o seară când am deschis televizorul, pe fiecare canal era *Familia Simpson*. Abra a început să râdă de parcă ar fi fost cel mai bun banc din lume. Lucy s-a speriat de moarte și i-a zis: „Abra Rafaella Stone, dacă tu faci asta, fă bine și te oprește imediat!" Lucy nu se răstește aproape niciodată la ea, dar atunci când se întâmplă s-o facă, Abra parcă se topește. Așa și în seara despre care-ți spun. Am închis televizorul și, când l-am deschis la loc, totul era în regulă. Ți-aș mai putea povesti încă vreo șase alte asemenea chestii... incidente... manifestări... dar multe dintre ele au fost atât de mărunte că de-abia dacă le-am băgat de seamă.

Ridică din umeri.

– Cum ți-am zis, până la urmă ajungi să te obișnuiești.

John zise:

– Am să vin la petrecere. Cum aș putea să refuz invitația după câte am auzit?

– Poate n-o să se întâmple nimic, spuse David. Știi bancul ăla vechi despre cum să faci un robinet să nu mai picure? Îl amenințI că ai să chemi instalatorul.

Concetta pufni supărată.

– Dacă chiar crezi una ca asta, băiețică, îți spun eu că o să ai parte de o mare surpriză.

Apoi îi explică lui Dalton.

– Mai degrabă m-ar fi lăsat să-i scot niște dinți decât să vină să vorbească cu tine.

– Haide, Momo, încetează.

David începuse să se cam aprindă la față.

John oftă necăjit. Mai simțise și înainte antagonismul dintre cei doi. Nu cunoștea motivul – probabil că ei credeau că se află într-o competiție pentru dragostea lui Lucy –, dar nu era cazul ca această rivalitate să se manifeste tocmai acum. Misiunea aceasta

bizară îi transformase în aliați – vremelnici, sigur că da, totuși aliați – și el își dorea ca lucrurile să rămână așa.

– Gata cu ciorovăiala.

Tonul tăios al doctorului îi făcu pe cei doi beligeranți să-l privească surprinși.

– Vă cred. N-am auzit în viața mea ceva asemănător...

Sau auzise? Vocea i se stinse când își aminti de ceasul pierdut.

– Doctore?

– Scuze. Mi s-a golit mintea o clipă.

Amândoi zâmbiră. Erau din nou aliați. Bravo.

– Oricum, vreau să vă spun că n-o să cheme nimeni oamenii în halate albe. Știu că sunteți două persoane cu scaun la cap, fără antecedente de isterie sau halucinații. Dacă unul singur mi-ar fi povestit... cum să zic eu... episoadele astea psihotice, l-aș fi bănuit că suferă de o formă mai ciudată a sindromului Münchausen[1]... dar nu este cazul. Ceea ce mă duce la întrebarea următoare: ce așteptați de la mine?

Dave rămase mut, dar bunica lui prin alianță avea toate vorbele la ea.

– Te rugăm s-o observi, așa cum faci cu orice copil care are o boală...

Culoarea reveni în obrajii lui David. *Cu forță.*

– Abra nu-i bolnavă, se răți el.

Bătrâna îl repezi de îndată:

– Știu că nu-i! *Cristo!* Mă lași să termin?

Dave își puse o mină de victimă și își ridică mâinile.

– Scuze, scuze, scuze.

– Nu încerca să-mi închizi gura, David.

Atunci interveni John:

– Copii, dacă nu vă potoliți, am să vă trimit în Camera de Reflecție.

Concetta oftă:

---

[1] Maladie psihică asociată cu forme de mitomanie (n. tr.).

– E cumplit de stresant. Pentru toți. Iartă-mă, Davey, nu trebuia să folosesc cuvântul acela.

– Nu-i nimic, *cara*. Suntem amândoi vârâți în povestea asta.

Pe buzele bătrânei se ivi un zâmbet mic.

– Da. Da, așa este. Observ-o, doctore Dalton, observ-o așa cum ai observa orice copil cu o afecțiune nediagnosticată încă. Nu-ți putem cere mai mult și cred că e suficient pentru moment. Poate o să-ți vină vreo idee. Sper să-ți vină. Pentru că, vezi tu...

Se întoarse spre David Stone cu o expresie de neputință prea rar întâlnită pe chipul ei sever.

– Suntem speriați, spuse David. Eu sunt speriat, Lucy, Chetta – toți suntem speriați de moarte. Nu de ea, ci pentru ea. Pentru că-i atât de *mititică*, pricepi? Cum ar fi dacă puterile astea ale ei... că nu știu cum să le zic altfel... cum ar fi dacă n-au ajuns încă în punctul lor maxim? Dacă vor crește în continuare? Ce ne vom face atunci? Dacă își va... nu știu...

– Ba *știe*, zise Chetta. Dacă își va pierde cumpătul și își va face rău sau va face rău altcuiva? Habar n-am cât de probabil ar fi să se întâmple una ca asta, dar numai gândul că *s-ar putea* întâmpla...

Îl apucă pe John de mână.

– ...e pur și simplu îngrozitor.

7

Dan Torrance știa că va locui în camera din turnul Căminului Helen Rivington încă de când îl văzuse pe Tony, vechiul lui prieten, făcându-i cu mâna de la fereastra aceea care, la o a doua privire, se dovedise a fi acoperită cu scânduri. O întrebă despre ea pe doamna Clausen, administratoarea-șefă a azilului, cam la șase săptămâni după ce începuse să lucreze acolo ca om de serviciu/infirmier... și medic pro bono. Alături de credinciosul lui amic Azzie, firește.

– Camera aia e vai de capul ei și e plină de tot felul de vechituri, se arătase indignată doamna Clausen de întrebarea lui.

Era o femeie cam la șaizeci și ceva de ani, cu părul de un roșu absolut imposibil. Avea în dotare o gură sarcastică, adesea spurcată, dar ca administrator era descurcăreață și plină de compasiune. Mai mult chiar, din punctul de vedere al consiliului de conducere a Căminului HR, se dovedea incredibil de eficientă la strângerea de fonduri. Dan nu nutrea o simpatie deosebită pentru ea, dar o respecta foarte mult.

– Am să fac eu curățenie. În timpul meu liber. Nu crezi că ar fi bine să fiu cât mai aproape de locatarii noștri? La datorie zi și noapte?

– Spune-mi ceva, Danny. Cum de-ai ajuns atât de priceput la ceea ce faci?

– Sincer, nu prea știu.

Răspunsul acesta era cel puțin pe jumătate adevărat. Poate șaptezeci la sută. Trăise cu strălucirea întreaga lui viață și tot nu o înțelegea.

– Pe lângă mizeria și toate boarfele de acolo, în camera din turn e cald vara ca în iad și iarna-i atât de frig că și unui maimuțoi din bronz i-ar îngheța ouăle.

– Asta se poate remedia, zise Dan.

– Să nu cutezi să-mi vorbești *mie* despre rectul tău, auzi? se rățoi doamna Clausen, privindu-l cu asprime pe deasupra ochelarilor. Dacă ar afla conducerea ce te las să faci, probabil că m-ar trimite să împletesc coșuri la ospiciul ăla din Nashua. Ăla cu pereții roz și gratii la geamuri.

Pufni disprețuitoare:

– Domnul doctor Somn[1], ce să-ți povestesc!

– Nu eu sunt doctorul, spuse Dan cu blândețe, știind că va primi ce ceruse. Azzie e. Eu sunt doar asistentul lui.

– Azreel e *pisica* aia împuțită, se ambală femeia. Un motan vagabond și rufos care s-a întâmplat să treacă pe aici și s-a pomenit brusc în Sânul lui Avraam când l-au adoptat niște pacienți de-ai

[1] *Doctor Sleep*, în original (n. tr.).

noştri care între timp s-au îmbarcat spre Marele Necunoscut. Află de la mine, domnule, cotoiului ăstuia plin de purici nu-i pasă decât de alea două castroane de Friskies pe care la primeşte în fiecare zi.

Dan nu răspunse. Nu era nevoie, deoarece amândoi ştiau că nu era adevărat.

– Credeam că ai unde să stai. Înţelesesem că ai o cameră bună pe strada Eliot. Plus că Pauline Robertson trăieşte cu senzaţia că-ţi răsare soarele din şezut. Ştiu chestia asta pentru că sunt cu ea în corul bisericii.

– Şi care-i imnul tău preferat? se interesă amuzat Dan. „Iisus ne e un prieten al dracului de bun"?

Îi adresă ceea ce ea, Rebecca Clausen, considera a fi un surâs drăgălaş.

– Foarte bine. Fă-ţi curăţenie. Mută-te. Pune-ţi cablu, ia-ţi combină cvadrafonică, deschide o cârciumă. La ce naiba să-mi pese ce faci? Doar nu-s decât şefa.

– Mulţumesc, doamnă C.

– A, să nu uiţi să-ţi iei şi un radiator electric, bine? Vezi, poate găseşti la târgul de vechituri vreunul cu cablul făcut franjuri. Să dai foc la blestematul ăsta de loc când o să vină gerurile de februarie. Atunci poate o să construiască o monstruozitate din cărămidă, ca să se asorteze cu pocitaniile alea din stânga şi din dreapta.

Dan se ridică de pe scaun şi-şi duse mâna la frunte într-o parodie prea puţin reuşită a salutului din armata britanică.

– Am înţeles, să trăiţi, şefa.

Doamna Clausen flutură o mână către el.

– Haide, şterge-o de-aici până nu mă răzgândesc, amice.

8

Dar şi-a *luat* un radiator, însă cablul acestuia nu era făcut franjuri şi aparatul se închidea de la sine dacă apărea o defecţiune. Nici vorbă să instaleze aer condiţionat în camera din turn, dar două

ventilatoare cumpărate de la Walmart și amplasate pe pervazul ferestrelor deschise aeriseau destul de bine locul. Cu toate acestea, era foarte cald acolo în zilele de vară, însă Dan nu era aproape niciodată în cameră pe durata zilei. Iar nopțile de vară în New Hampshire sunt, în mod normal, destul de răcoroase.

Cea mai mare parte din lucrurile depozitate acolo erau vechituri care nu mai foloseau la nimic, dar el își păstră o tablă mare de școală pe care o găsise lângă un perete, ascunsă vreme de cincizeci de ani în spatele unui maldăr de scaune cu rotile în fază terminală. Tabla îi era de folos. Nota pe ea numele pacienților din cămin și numărul camerei fiecăruia. Ștergea numele celor care se stinseseră și le adăuga pe cele ale noilor locatari. Treizeci și două de nume erau pe tablă în primăvara lui 2004. Zece în clădirea Rivington Unu și douăsprezece în Rivington Doi – cele două construcții hidoase care flancau conacul victorian în care trăise odinioară celebra Helen Rivington și în care își scrisese romanele de aventuri și de dragoste, sub vibrantul pseudonim Jannette Montparsse.

Ceilalți pacienți erau găzduiți la cele două etaje de sub apartamentul micuț, dar comod din turn unde locuia acum Dan.

A mai fost doamna Rivington vestită și pentru altceva decât romanele ei proaste? o întrebase Dan pe Claudette Albertson la puțină vreme după ce fusese angajat la cămin. Se aflau amândoi în locul pentru fumat, dedându-se cu voluptate sinucigașei îndeletniciri. Claudette, infirmieră calificată de origine afro-americană și cu umeri de fundaș stânga din Liga Națională de Fotbal, își dădu capul pe spate și izbucni în hohote energice de râs.

– Cred și eu! E vestită că a lăsat orașului ăstuia căcăcios o gălăgie de bani, drăguță! Și casa, firește. S-a gândit că bătrânii ar trebui să aibă un loc unde să poată muri cu demnitate.

Și majoritatea locatarilor Căminului Rivington chiar treceau într-un mod demn și calm pe lumea cealaltă. Iar Dan – ajutat de Azzie – făcea acum parte din acest proces. Își imagina că își găsise, în sfârșit, adevărata chemare. Începuse să simtă că a ajuns acasă.

9

În dimineața zilei în care urma să aibă loc petrecerea Abrei, Dan se trezi și văzu că fuseseră șterse toate numele de pe tablă. Și doar un singur cuvânt era acum acolo, scris cu litere mari și asimetrice:

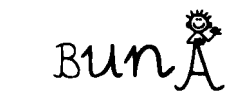

Dan rămase vreme îndelungată pe marginea patului, doar cu chiloții pe el, holbându-se la tablă. Într-un final se ridică și atinse literele, întinzându-le puțin, sperând să aibă o strălucire. Măcar o licărire care i-ar fi putut explica ce anume se întâmplase. Nimic. Își luă mâna de pe tablă și își șterse praful de cretă de piciorul gol.

– Bună și ție, spuse el... și continuă: Nu cumva te cheamă Abra?

Tot nimic. Își puse halatul, luă săpunul și prosopul și se duse la dușurile personalului de la etajul al doilea. Când se întoarse în cameră, luă buretele pe care îl găsise lângă tablă și începu să șteargă cuvântul. Pe la jumătatea mișcării, un gând

(tati zice că o să avem baloane)

îi trecu prin minte și se opri, așteptându-l să continue. Degeaba. Așa că termină de șters tabla și începu să rescrie numele și numerele camerelor, copiindu-le din registrul de prezență. La amiază, când urcă în cameră, se aștepta oarecum să găsească tabla șterșă din nou, iar cuvântul *BUNĂ* să fi înlocuit iarăși numele și numerele scrise de el, dar tabla era întocmai cum o lăsase.

10

Petrecerea pentru ziua de naștere a Abrei se ținea în curtea din spatele casei familiei Stone, o întindere plăcută și odihnitoare de iarbă verde, cu meri și sângeri abia înfloriți. La capătul curții era un gard din plasă metalică și o poartă încuiată cu un lacăt cu cifru. Fără discuție că acel gard era oribil, însă nici David, și nici Lucy

nu se sinchiseau de aspectul lui estetic pentru că își făcea treaba – dincolo de el șerpuia râul Saco pe drumul lui către sud-est, prin Frazier, North Conway și dincolo de graniță, în statul Maine. În opinia soților Stone, râurile și copiii mici n-au ce căuta la un loc, mai ales primăvara, când acest râu se umfla cu apa zăpezilor topite și devenea turbulent. În fiecare an citeai în ziarul local despre cel puțin un copil care se înecase acolo.

Astăzi copiii aveau la dispoziție o mulțime de distracții pe peluză. Singurul joc organizat la care reușiseră să participe – o rundă foarte scurtă – fusese „Urmați liderul". Dar se amuzară de minune alergând de colo-colo prin iarbă, cățărându-se ca niște maimuțici pe căsuța de joacă a Abrei, târându-se ca niște viermișori prin tunelurile din plastic și material textil instalate de David cu ajutorul câtorva tați și, în general, țopăind binedispuși printre baloanele care pluteau pretutindeni. Toate baloanele erau galbene (culoarea preferată a Abrei, cel puțin așa pretindea deocamdată) și, din câte își putuse da seama John Dalton, erau pe puțin șaptezeci. Le ajutase pe Lucy și pe Chetta să le umfle și rămăsese surprins în fața capacității pulmonare a bătrânei, de-a dreptul incredibilă pentru o femeie de optzeci și ceva de ani.

Cu tot cu Abra, erau nouă copii în curtea familiei Stone și, deoarece fiecare dintre cei mici venise însoțit de cel puțin unul din părinți, se aflau acolo mai mult decât suficienți adulți care să îi supravegheze. Când petrecerea se apropia cu repeziciune de punctul său culminant, John se așeză într-unul din șezlongurile de pe terasa casei, alături de Concetta care, în cinstea evenimentului, se gătise cu o pereche de jeanși de firmă și un tricou cu mâneci lungi pe care scria CEA MAI BUNĂ BUNI DIN LUME. Bătrâna era ocupată acum să-și croiască drum printr-o felie imensă de tort. John, care pusese pe el câteva kilograme în timpul iernii, se mulțumise cu o singură cupă de înghețată de căpșuni.

– Nu pricep unde vâri atâta dulce, comentă el, făcând un semn cu capul spre felia de tort care dispărea cu rapiditate de pe farfuria bătrânei. Nu pui nimic pe tine. Ești ca un biscuit pe dungă.

– Poate că da, *caro*, dar să-ți spun un secret: am o groapă de bombă în mine, acolo intră toată mâncarea.

Zâmbi ușor, amuzată de propria-i glumă, și se uită la jocul copiilor, oftând adânc.

– Mi-aș fi dorit să-i vadă și fata mea. N-am multe regrete, dar ăsta e unul din ele.

John se decise să nu se aventureze în direcția pe care o luase conversația. Mama lui Lucy murise într-un accident de mașină când Lucy era mai mică decât era Abra acum. Cunoștea aspectul acesta din antecedentele familiale pe care le completaseră cei doi soți Stone în fișa medicală.

Și oricum, Chetta însăși schimbă subiectul:

– Știi ce-mi place la copii când sunt de vârsta asta?

– Nici cea mai vagă idee.

Lui John îi plăceau copiii de toate vârstele... mă rog, până făceau paisprezece ani. Pentru că atunci glandele deveneau hiperactive și urmau cinci ani infernali, plini până la refuz cu toate tulburările emoționale și comportamentale aduse de pubertate și adolescență.

– Uită-te la ei, Johnny. Zici că sunt desprinși dintr-o variantă mai inocentă a tabloului lui Edward Hicks, *Regatul pașnic*. Avem șase copilași albi – normal, doar suntem în New Hampshire –, dar mai avem și doi negrișori și scumpetea aia micuță de coreeancă, leită cu un manechin din cataloagele cu haine pentru copii pe care le scoate Hanna Andersson. Știi cântecul care zice „Galbeni și roșii, negrii și albi, pe toți El îi iubește egal"? Asta avem noi aici. Au trecut două ore și încă se înțeleg de minune.

John, care, la viața lui, văzuse o mulțime de copii la vârsta primilor pași care nu se înțelegeau deloc de minune – dimpotrivă, dădeau din picioare, se îmbrânceau, se loveau, se mușcau – schiță un surâs în care cinismul și nostalgia se armonizau perfect. Toți merg la grădinița lui L'il Chums. E numai pentru copiii din familiile bune și practică prețuri în consecință. Asta înseamnă că toți părinții trebuie să facă parte din pătura superioară a clasei mijlocii, să fi absolvit o facultate și să fie devotați crezului care spune:

„Înțelege-te cu toată lumea ca să-ți meargă bine." În esență, copiii ăștia sunt niște animale sociale domesticite.

John se întrerupse pentru că bătrâna începuse să se încrunte la el, deși și-ar fi dorit să-și poată continua disertația. Ar mai fi putut spune că, până pe la șapte ani – așa-numita vârstă a rațiunii –, majoritatea copiilor erau aidoma unor camere acustice emoționale. Dacă creșteau lângă adulți care se înțelegeau și nu ridicau niciodată vocea, făceau și ei la fel. Pe de altă parte, dacă erau crescuți de scandalagii și bătăuși... ei bine...

Cei douăzeci de ani de carieră medicală petrecuți numai în preajma celor mici (plus cei doi de acasă care acum plecaseră la școli particulare de elită, aparținând tot categoriei „Înțelege-te cu toată lumea ca să-ți meargă bine") nu reușiseră să-i distrugă complet concepțiile romantice pe care le avusese atunci când se hotărâse să se specializeze în pediatrie, dar le mai temperaseră puțin. Poate că Wordsworth avusese dreptate să declare că micuții vin pe lumea asta „purtați pe nori de slavă", dar la fel de adevărat este și că durează ceva vreme până se deprind să nu mai facă pe ei.

11

Un clinchet argintiu de clopoței – ca de la o mașină cu înghețată – răsună prin văzduhul după-amiezii. Copiii se întoarseră să vadă ce se întâmpla. O ciudățenie simpatică își făcuse apariția pe peluza familiei Stone – un tânăr pe o tricicletă supradimensionată, vopsită într-un roșu-aprins. Purta mănuși albe și un costum excentric cu umeri caraghios de lați. La rever avea o floare de mărimea unei orhidee de seră. Pantalonii (la fel de largi) erau suflecați până în dreptul genunchilor, pentru a nu-i stânjeni pedalarea. De ghidon erau atârnați o sumedenie de clopoței pe care îi făcea să sune atingându-i ușor cu degetul. Tricicleta se clătina puternic, dar, cumva, reușea să nu se răstoarne. Nou-venitul avea pe cap un melon uriaș, de sub care se revărsa o perucă de un albastru tembel. În spatele

lui venea David Stone, aducând o valiză mare și o masă pliantă. Avea o privire de om năuc.

– Alo, copii! Alo, copii! strigă bărbatul de pe tricicletă. Veniți aici, veniți aici, pentru că *începe spectacolul!*

Nu a fost nevoie să le spună de două ori, căci cei mici deja alergau de-a valma spre tricicletă, zbierând și râzând de emoție.

Lucy se așează pe terasă lângă John și Chetta și își suflă părul din ochi cu un *puuf* nostim făcut din buza inferioară. Bărbia îi era mânjită cu glazură de ciocolată.

– Ăsta-i magicianul. Pe timpul verii își face numărul în colțuri de stradă și în Frazier și în North Conway. David i-a văzut anunțul într-una din fițuicile alea gratuite, l-a pus să dea o probă și l-a angajat. În realitate îl cheamă Reggie Pelletier, dar numele lui de scenă e Marele Mysterio. Sunt curioasă să văd câtă vreme va reuși să le capteze atenția după ce vor termina să-i admire și să-i pipăie tricicleta aia caraghioasă. Pun pariu că trei minute, cel mult.

John era de părere că se înșală. Individul își calculase perfect intrarea pentru a subjuga imaginația celor mici. În plus, peruca lui era caraghioasă, nu înspăimântătoare. Iar chipul lui vesel era natural, fără sulemeneli, și ăsta era un alt plus. După părerea lui John, clovnii erau mult supraapreciați. În realitate, îi speriau de moarte pe micuții sub șase ani și îi plictiseau pe cei trecuți de vârsta aceasta.

Vai, vai, vai, da' în ce dispoziție colerică suntem.

Poate unde venise pregătit să observe niște lucruri ieșite din comun și deocamdată nu se întâmplase absolut nimic. Din punctul lui de vedere, Abra părea cel mai normal copil din lume. Sigur, era mai veselă și mai exuberantă decât ceilalți, dar se părea că buna dispoziție era o trăsătură de familie. Sigur, cu excepția momentelor când Chetta și David își săreau la jugulară.

– Nu trebuie să subestimezi capacitatea micuților de a-și păstra concentrarea.

Se aplecă peste Chetta și șterse cu șervetul pata de ciocolată de pe bărbia lui Lucy.

– Dacă e cât de cât talentat, s-ar putea să-i țină cu gurile căscate cam vreo cincisprezece minute. Poate chiar douăzeci.

– Dacă *e* talentat, spuse sceptică Lucy.

Se dovedi că Reggie Pelletier, alias Marele Mysterio, avea *cât de cât* talent și își pregătise un număr destul de bunicel. În vreme ce asistentul lui, Dave Cel-Nu-Prea-Mare, aranjă masa și deschise valiza, Mysterio le ceru sărbătoritei și musafirilor ei să-i admire floarea de la butonieră. Când copiii se apropiară de el, din floare țâșniră stropi de apă: roșii mai întâi, apoi verzi, apoi albaștri. Toți izbucniră în țipete și hohote încântătoare de râs.

– Și acum, fetițe și băieți... *au! Ah! Oleu!* Ce mă gâdilă!

Își dădu jos melonul și din el scoase un iepure alb. Copiii oftară adânc. Mysterio i-l dădu Abrei, care îl mângâie și îl dădu mai departe fără să aștepte să i se spună. Iepurele părea obișnuit cu atenția de care se bucura. *Poate că fusese obligat să înghită câteva tablete de Valium înainte de spectacol*, își spuse John. Ultimul copil puse iepurele în brațele lui Mysterio, care-l îndesă la loc, în pălărie. Apoi își trecu mâna peste ea și le-o arătă. Cu excepția căptușelii în culorile drapelului american, melonul era gol.

– Unde s-a dus iepulașu'? vru să știe Susie Soong-Bartlett.

– În visele tale, păpușico, o lămuri Mysterio. O să țopăie prin ele la noapte. Acum, cine vrea o eșarfă magică?

Voiau cu toții – curtea se umplu de strigăte: *Eu! Eu! Eu!* Mysterio scoase eșarfele din pumnii strânși și le împărți copiilor. Urmară alte trucuri într-o succesiune rapidă ca de foc automat. Și chiar atunci când publicul începu să dea semne de agitație, Mysterio își încheie spectacolul. Scoase cinci farfurii din valiză (care fusese la fel de goală ca și pălăria) și începu să jongleze cu ele, cântând în același timp „Mulți ani trăiască". Copiii cântară și ei, iar Abra părea că levitează de fericire.

Magicianul puse la loc farfuriile, le arătă din nou valiza pentru a demonstra că este goală și apoi scoase șase linguri din ea. Pe acestea și le atârnă de obraji, iar pe ultima dintre ele de vârful

nasului. Acesta a fost trucul preferat al sărbătoritei. Abra şedea pe iarbă şi râdea de mama focului.

– Abba poate, zise ea (trecea printr-o fază în care adora să se refere la ea însăşi la persoana a treia – David o numea „faza Rickey Henderson[1]"). Abba poate cu lunguli.

– Bravo, scumpete, comentă neinteresat Mysterio.

Individul nu prea mai dădea atenţie copiilor, dar David nu-l putea condamna pentru asta; tocmai ce prezentase celor mici un matineu nemaipomenit de bun, era roşu şi năduşit la faţă, cu toată adierea răcoroasă care venea dinspre râu, şi mai trebuia să-şi facă şi ieşirea grandioasă din scenă, de data aceasta pedalând cu forţă pe uriaşa tricicletă în susul pantei.

Se aplecă şi mângâie capul Abrei cu mâna îmbrăcată în mănuşa albă.

– La mulţi ani, drăguţă, şi vă mulţumesc tuturor pentru că aţi fost un public atât de...

Chiar atunci din casă se auzi un zdrăngănit puternic şi melodios, cumva asemănător cu sunetul clopoţeilor de pe tricicleta demnă de Godzilla. Copiii nu părură prea interesaţi, ocupaţii fiind să-l urmărească pe Mysterio pedalând la greu, dar Lucy se duse să vadă ce se răsturnase în bucătărie.

După două minute ieşi şi spuse:

– John, cred că ar fi bine să vezi ceva. Cred că pentru asta ai venit.

12

John, Lucy şi Concetta erau în bucătărie, privind tavanul fără să scoată vreo vorbă. Nici unul nu întoarse capul când intră Dave. Erau ca hipnotizaţi.

– Ce... începu el, apoi văzu. Sfinte Hristoase!

[1] Rickey Henderson – renumit jucător de baseball (n. tr.).

Nu-i răspunse nimeni. David mai privi o vreme tavanul, încercând să priceapă la ce anume se uită, apoi ieși. Reveni după un minut sau două, aducându-și fiica de mână. În mânuța cealaltă Abra ținea un balon. În jurul mijlocului avea legată eșarfa primită de la Marele Mysterio.

John Dalton se lăsă într-un genunchi lângă ea.

– Tu ai făcut asta, iubito?

Era convins că știe răspunsul la întrebare, dar voia să audă ce avea ea de spus. Voia să afle dacă făcea ce făcea în mod conștient sau nu.

Abra se uită mai întâi la sertarul cu tacâmuri căzut pe jos. Se împrăștiaseră cât colo multe din furculițele și cuțitele dinăuntru, dar erau toate. Însă nu și lingurile. Lingurile atârnau de tavan, ca atrase de o bizară forță magnetică. Două se legănau leneș de lămpi. Cea mai mare, de fapt un polonic, se bălăbănea de hota aragazului.

Absolut toți copiii au propriile lor mecanisme de autoliniștire. Experiența îndelungată îi demonstrase lui John că, pentru majoritatea, acestea se reduceau adesea la un deget vârât în gură. Metoda Abrei era puțin mai diferită. Acum își puse mâna dreaptă peste partea de jos a feței și începu să-și frece buzele cu podul palmei. Ca urmare, cuvintele, și așa stâlcite, se auzeau înăbușit. John îi dădu – cu infinită blândețe – mâna la o parte.

– Ce zici, iubito?

Și fetița repetă cu o voce mică și speriată.

– Am înculcat-o? N... n-am...

Și pieptul micuț începu să-i tresalte. Încercă să-și ducă iar mâna la gură, dar John n-o lăsă.

– N-am vlut. Am vlut să fiu ca Minstlelio.

Începu să plângă. John îi dădu drumul la mână, iar ea începu să-și frece cu furie buzele.

David o luă în brațe și o sărută pe obraz. Lucy îi cuprinse pe amândoi și își sărută fiica pe creștet.

– Nu, iubita mea, nu, n-ai greșit cu nimic. Totul e în regulă.

Abra își îngropă fața sub capul mamei sale. Și atunci toate lingurile se prăbușiră cu zgomot prelung, făcându-i pe toți să tresară puternic.

13

Două luni după întâmplarea aceasta, pe la începutul verii, în Munții Albi din New Hampshire, Lucy și David Stone se aflau în cabinetul lui John Dalton. Pereții erau tapetați cu fotografiile tuturor copiilor pe care acesta îi tratase în decursul anilor – mulți deja suficient de mari ca să aibă, la rândul lor, copii.

– Am angajat pe banii mei, spuse John, un nepot de-al meu, mare maestru la computere. Nu vă faceți griji, că e destul de ieftin. Și l-am rugat să caute pe internet alte cazuri asemănătoare cu al fetiței voastre. Și-a restrâns căutările la ultimii treizeci de ani și a găsit peste nouă sute.

David fluieră lung:

– Atât de multe!

John clătină din cap.

– *Nu* sunt deloc multe. Dacă ar fi vorba de o *boală* – dar nu trebuie să reluăm această discuție pentru că am stabilit deja că nu este –, ar fi la fel de rară ca elefantiazisul[1]. Sau ca Liniile lui Blaschko, boală care te transformă într-un soi de zebră umană. Maladia asta a lui Blaschko afectează o persoană din șapte milioane. Cam aici se încadrează și chestia asta pe care o are Abra.

– Dar ce anume *este* chestia asta? îl întrebă Lucy, strângând cu putere mâna soțului ei. Telepatie? Telechinezie? Altceva care începe tot cu *tele*?

– Evident că aceste facultăți psihologice joacă un rol în toată povestea. Este Abra telepatică? Din moment ce știe cine anume

[1] Boală rară, caracterizată prin dezvoltarea exagerată a membrelor inferioare sau a organelor genitale (n. tr.).

vine în vizită și pentru că a știut de accidentul doamnei Judkins, răspunsul pare a fi afirmativ. Are capacități telechinetice? Răspunsul este un da hotărât, pentru că am văzut ce s-a întâmplat în bucătăria voastră. Este ea un medium? Este ea înzestrată cu darul clarviziunii, dacă vă place mai mult formularea aceasta? Nu avem cum să fim siguri, deși povestea din unsprezece septembrie și întâmplarea cu bancnota de douăzeci de dolari din spatele măsuței de toaletă sunt ambele grăitoare în acest sens. Dar cum rămâne cu seara când la televizorul vostru se vedea numai *Familia Simpson* pe toate canalele? Asta cum s-ar putea numi? Cum rămâne și cu melodia Beatleșilor? Am putea vorbi despre un soi de telechinezie dacă muzica ar fi venit din coardele pianului... dar mi-ai spus că nu a fost așa.

– Și ce urmează acum? îl întrebă Lucy. La ce trebuie să fim atenți?

– Nu știu. Nu există nicio metodă predictivă pe care s-o putem folosi în situația aceasta. Problema cu fenomenele psihice este că nu există un domeniu care să le studieze temeinic. E prea multă șarlatanie și sunt prea mulți oameni duși cu capul care se pretind a fi cercetători.

– Într-un cuvânt, nu ne poți spune ce să facem, murmură Lucy.

John zâmbi.

– Nici vorbă. Vă pot spune exact ce anume să faceți: continuați să o iubiți la fel de mult. Dacă nepotul meu are dreptate – trebuie să țineți cont că: unu, n-are decât șaptesprezece ani, și doi, își întemeiază concluziile pe informații neconfirmate –, înseamnă că veți tot vedea asemenea lucruri bizare până când va atinge vârsta adolescenței. Unele din ele s-ar putea să fie *foarte* bizare. Dar, pe la treisprezece, paisprezece ani, toată povestea va atinge un vârf și de acolo va începe să descrească. Pe la douăzeci de ani probabil că fenomenele pe care le generează vor fi neglijabile.

Zâmbi și mai larg.

De un lucru sunt însă sigur: toată viața va fi o jucătoare nemaipomenită de poker.

– Şi dacă începe să vadă morţi, aşa cum vedea puştiul ăla din film? întrebă Lucy. Ce ne facem atunci?

– Atunci, probabil că veţi avea dovada că există viaţă după moarte. Între timp, totuşi, nu vă apucaţi să vedeţi probleme acolo unde ele nu există. Şi nu vorbiţi despre asta, bine?

– Sigur că nu, spuse Lucy, schiţând şi ea un zâmbet stins, prea puţin încrezător, deoarece îşi mâncase tot rujul de pe buze. Ultimul lucru pe care ni-l dorim e să ne vedem copilul pe coperta de la *Inside View*[1].

– Slavă Domnului că niciunul din ceilalţi părinţi n-a văzut povestea aia cu lingurile, zise şi David.

– Dar vreau să vă pun o întrebare, continuă John. Voi credeţi că ea îşi dă seama cât de specială este?

Cei doi soţi schimbară o privire nedumerită.

– Nu... nu cred, răspunse Lucy în cele din urmă. Deşi, după episodul cu lingurile... am cam făcut ceva tevatură pe tema aia.

– O tevatură în minţile *voastre,* zise John. Probabil nu şi într-a ei. A plâns puţin şi după aia s-a dus râzând la ceilalţi copii. N-aţi ţipat, n-aţi certat-o, nu i-aţi tras o palmă la poponeţ, n-aţi făcut-o de râs în faţa musafirilor. Sfatul meu este să uitaţi ce s-a întâmplat şi să vă vedeţi de viaţă. Când va fi suficient de mare să înţeleagă, o s-o puteţi avertiza să nu facă scamatoriile astea la şcoală. Purtaţi-vă cu ea ca şi cum ar fi un copil normal, pentru că, în mare parte, asta şi este. În regulă?

– În regulă, spuse David. Oricum, nu-i ca şi cum ar face pete ori s-ar umfla ori ar avea un al treilea ochi.

– O, dar are, interveni Lucy, gândindu-se la căiţă. Are un al treilea ochi, nu-i nicio îndoială în privinţa asta. Nu-l putem vedea, dar îl are.

John se ridică de la birou.

---

[1] *Inside View* – revistă fictivă, din universul romanelor lui Stephen King, în care sunt publicate povestiri senzaţionale despre întâmplări sângeroase, răpiri ale pământenilor de extratereştri etc. (n. tr.).

– Dacă vreți, am să-l rog pe nepotul meu să printeze toate informațiile pe care le-a găsit și vi le voi trimite.

– Da, eu vreau, zise David. Îmi doresc foarte mult să le citesc. Cred că și draga de Momo și-ar dori să le aibă.

Strâmbă puțintel din nas când spuse cuvintele acestea, iar Lucy observă și se încruntă.

– Până una-alta, vă urez să vă bucurați de fetița voastră, le spuse John. Din câte mi-am putut da eu seama, este o copilă foarte simpatică. O să treceți voi și de asta.

Și o vreme, soții Stone chiar au crezut că doctorul a avut dreptate.

IV

AM NEVOIE DE TINE, DOCTORE SLEEP!

1

Ianuarie 2007. Radiatorul lui Dan funcţiona la capacitate maximă, dar camera din turnul Căminului Rivington era tot îngheţată. Un viscol puternic, cu vânturi de optzeci de kilometri la oră, coborâse din munţi şi aşternuse peste oraşul adormit un strat de zăpadă care creştea cu câte zece centimetri la fiecare oră. În după-amiaza zilei următoare, când viscolul se mai calmase, troienele de zăpadă din laturile estice şi nordice ale clădirilor de pe Cranmore Avenue măsurau peste patru metri înălţime.

Pe Dan nu-l deranja frigul; cuibărit sub două cuverturi din lână, se simţea ca în Sahara. Dar vântul reuşise să-şi facă drum în mintea lui, aşa cum reuşise să se strecoare printre canaturile ferestrelor şi pe sub pragurile uşilor din acest vechi conac victorian ce-i devenise casă. În vis, îl auzea cum urlă în jurul hotelului unde îşi petrecuse o iarnă demult, în copilărie. În vis, *el* era băieţelul acela.

Se află la etajul al doilea al Hotelului Overlook. Mami doarme şi Tati e la subsol. Se uită pe ziarele vechi de acolo. Se DOCUMENTEAZĂ. DOCUMENTAREA este pentru cartea pe care are de gând s-o scrie.

Danny n-ar trebui să se afle aici și n-ar trebui să țină strâns șperaclul în pumn, dar nu a fost capabil să se țină deoparte. Chiar acum se uită țintă la un furtun de incendiu agățat într-un cui din perete. Încolăcit de mai multe ori. Și seamănă cu un șarpe cu capul din alamă. Un șarpe care doarme. Firește că nu-i șarpe – e făcut din pânză, nu din solzi –, dar pe bune că seamănă *cu un șarpe.*

Uneori chiar *este.*

– Hai, mă, îi șoptește el în vis.

Tremură de groază, dar ceva îl îmboldește să continue. Și de ce? Pentru că și el se DOCUMENTEAZĂ, de-aia.

– Hai, mă, să te văd! Mușcă-mă! Nu poți, nu? Păi, îți zic eu de ce nu poți: pentru că nu ești decât un FURTUN tâmpit, uite de-aia!

Și vede cum capul furtunului tâmpit se mișcă și, dintr-odată, în loc să se uite la el din lateral, ca până atunci, Danny se pomenește că se holbează în deschizătura lui. Ori în gura lui căscată. Sub gaura aceea neagră apare o picătură de lichid care se alungește. În ea își vede reflectați propriii ochi mari de spaimă.

Picătură de apă ori de otravă?

Șarpe ori furtun?

Cine știe, dragul meu Amirc, Amirc, dragul meu? Cine știe?

Zbârnâie la el și, din inima-i înnebunită, groaza îi sare în gât, aproape sufocându-l. Numai șerpii cu clopoței zbârnâie așa.

Acum capul șarpelui-furtun se rostogolește de pe colacul din pânză pe care stătuse până atunci și cade pe covorul de pe jos cu un bufnet surd. Zbârnâie iarăși și Danny știe că ar trebui să plece de acolo, ca să nu se repeadă la el și să-l muște, dar a înghețat de spaimă și nu se poate mișca și șarpele-furtun zbârnâie...

– Trezește-te, Danny!

E vocea lui Tony. Tony, care îl strigă de undeva.

– Trezește-te, trezește-te!

Dar nu se mai poate trezi, așa cum nu se mai poate mișca, pentru că acesta este Hotelul Overlook și zăpada i-a blocat înăuntru și totul este altfel acum. Furtunurile se transformă în șerpi, femeile moarte

deschid ochii, iar tatăl lui... o, Doamne Dumnezeule, TREBUIE SĂ IEȘIM DE AICI PENTRU CĂ TATĂL MEU A ÎNNEBUNIT.

Șarpele cu clopoței zbârnâie. Și zbârnâie. Și...

2

Dan auzi urletul vântului, dar nu în jurul Hotelului Overlook. Nu, vântul urla în jurul turnului Căminului Rivington. Auzi și fulgi de zăpadă lovind în geamul dinspre nord. Suna ca nisipul aruncat pe sticlă. Și auzi bâzâitul grav al interfonului.

Dădu cuverturile la o parte și coborî din pat, strâmbându-se când tălpile lui încălzite intrară în contact cu dușumeaua rece. Traversă încăperea, străduindu-se să meargă doar pe vârfuri. Aprinse lampa de pe birou și expiră cu gura deschisă. Nu se vedeau aburii respirației, dar și cu radiatorul încins la maxim, temperatura de acolo trebuia să fie pe undeva în jur de zece grade.

Bâzzz.

Apăsă butonul interfonului și spuse:

– Eu sunt eu. Tu cine ești?

– Claudette. Cred că ai un pacient, doctore.

– Doamna Winnick?

Era aproape convins că despre ea era vorba, iar asta însemna că trebuie să-și pună hanoracul pe el, pentru că Vera Winnick era internată în Rivington Doi, iar în galeria acoperită care ducea la clădire era frig de crăpau pietrele. Sau cum s-o mai zice. De o săptămână viața Verei atârna de un fir de păr; femeia era în comă și avea perioade lungi de apnee. În plus, era un fapt dovedit că bătrânii grav bolnavi obișnuiau să aleagă asemenea nopți cumplite pentru a pleca dintre cei vii. Cam pe la patru dimineața. Dan se uită la ceas: trei și douăzeci. Suficient cât să se încadreze în statisticile oficiale.

Claudette Albertson spuse ceva ce-l luă prin surprindere:

– Nu. Domnul Hayes, de la primul etaj de aici.

– Ești sigură?

Dan jucase o partidă de șah cu Charlie Hayes chiar în acea după-amiază, iar bătrânul i se păruse vesel-cintezoi pentru un bolnav de leucemie mielocitară acută.

– Nu sunt deloc sigură, dar Azzie e la el. Și știi ce zici tu.

El zicea că Azzie nu se înșela niciodată și își baza această concluzie pe experiențele celor aproape șase ani de când lucra la azil. Azreel obișnuia să se plimbe nestingherit prin toate cele trei clădiri ale complexului Rivington, își petrecea după-amiezile încolăcit pe o canapea din sala de recreere, dar îl puteai întâlni și tolănit pe una din mesele de joc – foarte posibil alături de un joc de puzzle făcut doar pe jumătate –, aidoma unei etole aruncate neglijent acolo de o cucoană elegantă. Se părea că era îndrăgit de toți locatarii căminului (iar dacă existaseră obiecții față de prezența unei pisici, acestea nu ajunseseră la urechile lui Dan), iar Azzie îi îndrăgea și el. Se mai întâmpla să sară pe genunchii vreunui bătrân pe jumătate mort... dar foarte ușor, parcă având grijă să nu-i facă rău. Fapt absolut remarcabil dacă te gândeai la greutatea lui. Azzie avea aproape șase kilograme.

Motanul nu stătea multă vreme într-un singur loc, cu excepția perioadelor când își făcea somnul de după-amiază: era un plimbăreț, trebuia să ajungă în multe locuri, trebuia să vadă o grămadă de oameni, avea o mulțime de lucruri de făcut. („Cotoiul ăsta-i un *simpatic* fără pereche", îi spusese odată Claudette lui Danny.) Îl puteai întâlni la baie, unde se relaxa la căldură și își lingea lăbuțele. Ori în Sala de Gimnastică, unde se odihnea pe vreunul din instrumentele acelea de tortură. Ori pe o targă abandonată undeva, privind în gol la lucrurile acelea pe care doar pisicile le pot vedea. Uneori îl vedeai cum merge tiptil pe peluza din spatele clădirii, cu urechile date pe spate și lipite de țeastă, întruchipare perfectă a spiritului prădător al felinelor, dar, dacă prindea vreo pasăre sau vreo veveriță fălcoasă, își ducea victima într-una dintre curțile din vecini și doar acolo o făcea bucăți.

Sala de recreere era descuiată zi și noapte, dar Azzie nu intra decât rareori acolo dacă televizorul era stins, iar locatarii se duseseră

în camerele lor. Când seara trecea și venea noaptea, încetinind pulsul Căminului Rivington, Azzie devenea neliniștit și patrula pe coridoarele căminului ca o santinelă la granița cu teritoriul inamic. Și, dacă se micșorau și luminile, nici nu-l puteai observa dacă nu știai exact unde să te uiți, căci blana lui cenușie îl ajuta să se facă una cu umbrele.

Dar niciodată nu intra în camerele oaspeților, decât dacă unul dintre aceștia era pe moarte.

Și atunci, ori se strecura înăuntru (dacă ușa nu era închisă), ori stătea afară, cu coada încolăcită în jurul picioarelor, cerând voie să intre, cu miorlăieli prelungi, grave și politicoase. Iar atunci când i se deschidea ușa, sărea pe patul oaspetelui (în Căminul Rivington erau doar oaspeți, niciodată pacienți), se instala confortabil acolo și începea să toarcă. Dacă se întâmpla cumva ca persoana respectivă să fie trează, el – sau ea – mângâiau motanul. Deocamdată lui Dan nu-i ajunsese la ureche că ar fi cerut cineva ca Azzie să fie dat afară. Parcă știau toți că le era prieten.

– Care doctor e de gardă? întrebă Dan.

– Tu, veni răspunsul prompt al lui Claudette.

– Știi ce-am vrut să zic. Doctor adevărat.

– Emerson, dar când l-am sunat la spital, cucoana de acolo mi-a zis să nu fiu ridicolă. Cică totu-i înzăpezit de la Berlin la Manchester. Și că până și plugurile așteaptă să se lumineze de zi, mai puțin alea de pe autostradă.

– Am înțeles, spuse Dan. Vin acum.

3

După ce trecuse ceva vreme de când se angajase la cămin, Dan înțelesese că exista acolo o clasificare socială chiar și pentru muribunzi. Camerele oaspeților din clădirea principală erau mai spațioase și – evident – mai scumpe decât cele din Rivington Unu și Doi. În conacul victorian, unde odinioară trăise Helen Rivington

și unde își scrisese romanele, camerele se chemau „apartamente" și purtau numele unor locuitori faimoși ai statului New Hampshire. Charlie Hayes stătea în camera Alan Shepard[1]. Ca să ajungă acolo, Dan trebuia să treacă pe lângă chioșcul cu gustări de la piciorul scărilor, unde erau câteva automate și scaune din plastic. Pe unul dintre acestea stătea tolănit Fred Carling, molfăind cu spor biscuiți cu arahide și răsfoind o ediție veche a revistei *Popular Mechanics*. Carling era unul dintre cei trei infirmieri din schimbul de noapte. Ceilalți doi intrau de zi de două ori pe lună; Carling niciodată. Autoproclamat pasăre de noapte, individul cu pricina era un lingău aproape obez. Probabil că în trecut făcuse parte dintr-o bandă de motocicliști, pentru că mânecile suflecate îi descopereau încâlceala de tatuaje de pe brațe.

– Ie-te-te cine ne onorează cu prezența! exclamă el. Danny-băiețel! Sau ești ingogonito în noaptea asta?

Dan încă nu se trezise complet și n-avea absolut niciun chef de mișto uri.

– Ce poți să-mi spui despre domnul Hayes?

– Ni'ca, decât că-i mâța la el, și asta vrea să zică că o să sufle-n lampă cât de curând.

– N-are hemoragie?

Uriașul ridică din umeri.

– Mda, nițică pe la nas. Am vârât prosoapele cu sânge într-o pungă de ciumă, exact așa cum trebe. Le-am dus în Spălătoria A, dacă vrei să mă verifici.

Dan se gândi să întrebe cum de o hemoragie nazală la care se folosiseră mai multe prosoape putea fi caracterizată cu adjectivul „nițică", dar decise s-o lase baltă. Carling era un bou nesimțit și Dan nu putea pricepe în ruptul capului cum căpătase slujba de aici – chiar dacă nu lucra decât în schimbul de noapte când majoritatea locatarilor fie dormeau, fie încercau să facă cât mai puțină gălăgie

[1] Alan Bartlett Shepard – astronaut american, membru al echipajului Apollo 14 (n. tr.).

ca să nu-i deranjeze pe ceilalți. Bănuia că pe pile. În fond, așa mergeau lucrurile. Oare propriul său tată nu trăsese niște sfori ca să capete acea ultimă slujbă, cea de îngrijitor la Hotelul Overlook? Poate acesta nu era cel mai bun exemplu că în viața asta reușești să-ți găsești de lucru numai dacă cunoști pe cine trebuie, dar comparația părea sugestivă.

– O noapte plăcută îți doresc, doctore *Sooomnic*, strigă Carling în urma lui, fără să încerce să-și coboare vocea.

În oficiul infirmierelor, Claudette completa fișele, în vreme ce Janice Barker se uita la un televizor mic, cu sonorul dat la minimum. Tocmai se difuza una din reclamele acelea plicticoase, în schimb interminabile, la un anume medicament pentru curățarea colonului, dar Jan o urmărea cu ochii mari și gura întredeschisă. Când Dan bătu ușor cu degetele în birou, femeia tresări puternic și el își dădu seama că nu se uitase fascinată la ecran, ci că fusese pe jumătate adormită.

– Poate vreuna din voi să-mi spună ceva concret despre Charlie? Carling habar n-are de capul lui.

Claudette se uită în lungul coridorului, vrând să se asigure că Fred Carling nu se afla pe aproape, și spuse pe un ton scăzut:

– Tipu-i la fel de inutil ca țâțele pe un taur. Tot mai sper c-o să-l dea afară.

Și Dan spera, dar își ținea părerile pentru sine. Descoperise în ultima vreme că abstinența avea efecte realmente miraculoase asupra capacității omului de a fi discret.

– Am trecut pe la el acum vreo cincisprezece minute, răspunse Jan. Îi controlăm foarte des atunci când vine în vizită domnul Pisoiaș.

– De câtă vreme-i Azzie înăuntru?

– Mieuna în fața ușii când am intrat noi de gardă la miezul nopții, zise Claudette, așa că i-am deschis-o. S-a dus drept la pat și a sărit pe el. Știi doar cum face. De atunci am vrut să te chem, dar Charlie era treaz și răspundea la stimuli. Când i-am zis eu „bună", m-a salutat și el imediat și după aia a început să-l mângâie pe Azzie.

Așa că mi-am zis că-i mai bine să aștept. Cam după o oră a făcut hemoragia nazală. L-a curățat Fred. Nimic nu știe omul ăsta. A trebuit să-i spun eu să pună prosoapele într-o pungă de ciumă.

Așa botezase personalul sacii din plastic dizolvabil în care țineau hainele, așternuturile și prosoapele contaminate cu diverse secreții sau țesuturi ale organismului. La nivelul statului se dăduse o reglementare în acest sens, sperându-se că astfel va fi limitată răspândirea agenților patogeni transmisibili prin sânge.

– Dormea acum patruzeci, cincizeci de minute, când am trecut iar să-l văd, spuse Jan. L-am scuturat puțin ca să-l trezesc. Și când a deschis ochii am văzut că erau complet congestionați.

– Și atunci i-am dat telefon lui Emerson, interveni Claudette. Și după ce fata de la spital mi-a zis să-mi iau gândul, te-am chemat pe tine. Te duci la el?

– Da.

– Baftă, îi ură Jan. Sună dacă ai nevoie de ceva.

– Bine. De ce te uitai la reclama cu medicamentul pentru colon, Jannie? Sau e o întrebare prea intimă?

Femeia căscă.

– La ora asta nu se difuzează decât chestia asta cu colonul și un reportaj publicitar despre Sutienele Ahh. Or, țâțier am.

4

Ușa apartamentului Alan Shepard era pe jumătate deschisă, dar Dan tot ciocăni în ea. Nu-i răspunse nimeni, așa că o deschise cu totul. Cineva (probabil una dintre infirmiere; aproape sigur nu fusese Fred Carling) ridicase patul o idee. Pătura era trasă până pe pieptul lui Charlie Hayes. Bătrânul avea nouăzeci și unu de ani, era dureros de slab și atât de palid, încât parcă nici nu era acolo. Dan rămase absolut nemișcat treizeci de secunde ca să se asigure că bluza de pijama a lui Charlie se mișca în ritmul respirației. Încolăcit lângă umflătura de-abia deslușită făcută în așternuturi de

bazinul împuținat al bătrânului, Azzie îl scruta pe Dan cu ochii aceia enigmatici ai lui.

– Domnule Hayes? Charlie?

Ochii bătrânului rămaseră închiși. Pleoapele erau vineții. Pielea de dedesubt era mai închisă la culoare, un fel de negru-purpuriu. Când ajunse chiar lângă pat, Dan observă și altceva: câte o crustă de sânge închegat sub fiecare nară și într-un colț al gurii zbârcite.

Dan intră în baie, luă un prosop de față, îl udă cu puțină apă călduță, îl stoarse. Când reveni la patul lui Charlie, Azzie se sculă și, cu mișcări unduitoare, trecu în cealaltă parte a bătrânului, făcându-i loc să se așeze. Așternuturile purtau căldura trupului de motan. Foarte delicat, Dan curăță sângele de sub nasul lui Charlie. Când îl ștergea la gură, Charlie deschise ochii.

– Dan. Tu ești? Văd ca prin ceață.

Prin sânge, de fapt.

– Cum te mai simți, Charlie? Ai dureri? Dacă da, o chem pe Claudette să-ți dea o pastilă.

– Nu mă doare nimic, răspunse Charlie, uitându-se la Azzie, apoi din nou la Dan. Știu de ce a venit. Știu de ce ai venit și *tu*.

– Eu am venit pentru că m-a trezit vântul din somn. Iar Azzie probabil că a căutat compania cuiva. Știi că pisicile sunt animale nocturne.

Dan ridică mâneca pijamalei ca să ia pulsul bătrânului și descoperi patru vânătăi urâte aliniate pe brațul atrofiat. Bolnavii de leucemie în fază terminală se învinețesc dacă doar respiri asupra lor, sigur că da, însă acestea erau urme de degete, iar Dan știa foarte bine de unde veniseră. Pentru că renunțase la băutură, reușea să-și țină mult mai bine temperamentul în frâu, dar accesele vechi de furie îl pândeau de undeva, dinlăuntrul lui, la fel ca pofta ocazională de a bea un pahar.

Carling, nenorocitule. Nu ți-a convenit că nu s-a putut mișca suficient de repede? Sau te-au apucat dracii la gândul că trebuie să cureți urmele unei hemoragii nazale, când tot ce voiai era să stai cu cracii-n sus, să te uiți pe afurisita aia de revistă și să-ți mănânci porcăriile alea de biscuiți galbeni?

Încercă să nu arate ce simțea, dar Azzie păru a-i fi sesizat dispoziția și scoase un mieunat mic și neliniștit. În alte împrejurări, Dan l-ar fi întrebat pe bătrân despre vânătăi, însă acum avea chestiuni mai urgente de rezolvat. Încă o dată Azzie avusese dreptate. Doar ce-l atinsese pe Charlie și își dăduse seama că așa era.

– Mi-e cam frică, îți spun, zise bătrânul.

Până și geamătul înăbușit al vântului de afară era mai puternic decât vocea aceasta, aproape șoptită.

– N-am crezut c-o să-mi fie, dar îmi e.

– Nu ai de ce să te temi.

În loc să-i ia pulsul – nu mai avea niciun rost –, îi prinse una din mâini într-ale sale. Îi văzu pe gemenii lui Charlie, la vârsta de patru ani, dându-se în leagăne. O văzu pe soția lui Charlie trăgând jaluzelele din dormitor, îmbrăcată doar în furoul din dantelă belgiană pe care i-l dăruise el la prima aniversare a căsătoriei; văzu cum părul strâns în coadă de cal îi mângâie umărul când se întoarce să se uite la el, cu chipul luminat de un surâs care spunea *da*. Văzu un tractor Farmall cu o umbrelă în dungi deasupra scaunului. În nări îi veni miros de șuncă și îl auzi pe Frank Sinatra cântând „Come Fly with Me" dintr-un radio Motorola crăpat, așezat pe o măsuță de lucru plină cu scule. Văzu un capac de roată, plin cu apă de ploaie, în care se reflectă un hambar roșu. Simți gust de coacăze și spintecă o căprioară vânată și pescui într-un lac vălurit de ploaia fină de toamnă. Avea șaizeci de ani și dansa cu soția lui în sala Legiunii Veteranilor Americani. Avea treizeci de ani și tăia lemne. Avea cinci ani și purta pantaloni scurți și trăgea după el un cărucior roșu. Apoi imaginile se amestecară, devenind neclare, așa cum neclare sunt și cărțile dintr-un pachet amestecat de mâinile unui expert. Și vântul aducea zăpadă din munți, iar aici se așternuse tăcerea vegheată de ochii solemni ai lui Azzie. În momente ca acestea, Dan știa care era menirea lui pe lume. În momente ca acestea, nu regreta nimic din durerile și amărăciunile și supărările și ororile trecute, pentru că ele îl aduseseră aici, în această încăpere, în noaptea aceasta, când vântul urla pe afară. Charlie Hayes ajunsese la hotar.

– Nu mi-e teamă de iad. Am avut o viaţă decentă şi oricum nu cred că iadul există. Mi-e teamă că dincolo nu este *nimic*.

Se chinui să-şi recapete respiraţia. O lacrimă de sânge se aduna în colţul ochiului drept.

– N-a fost nimic *înainte* de viaţă, cu toţii ştim asta, aşa că nu ar fi logic să nu fie nimic nici după ea?

– Dar este, îl contrazise Dan ştergându-i faţa cu prosopul umed. Noi nu ne sfârşim niciodată cu adevărat, Charlie. Nu ştiu cum de se poate întâmpla una ca asta, nu ştiu ce înseamnă, dar ştiu că aşa este.

– Poţi să mă ajuţi să trec dincolo? Umblă vorba că îi ajuţi pe cei ca mine.

– Da. Pot să te ajut, spuse, luând şi cealaltă mână a bătrânului. Vei dormi, nimic mai mult. Şi atunci când te vei trezi – pentru că te *vei trezi*, crede-mă –, totul va fi mult mai bine.

– Voi fi în Rai? Asta vrei să zici?

– Nu ştiu, Charlie.

Energia era deosebit de puternică în noaptea aceasta. O simţea curgând prin mâinile lor strânse ca un curent electric şi îşi spuse că trebuie să fie blând. O parte din el sălăşluia acum în trupul acesta şubred care începuse decuplarea de la viaţă şi în simţurile degradate

(Te rog, grăbeşte-te!)

care se stingeau. Sălăşluia în mintea

(Te rog, grăbeşte-te, a venit clipa!)

care nu îşi pierduse agerimea şi care era conştientă că îşi gândeşte ultimele gânduri... ca Charlie Hayes.

Ochii injectaţi se închiseră, apoi se deschiseră din nou. Foarte lent.

– Totul e aşa cum trebuie să fie, îl linişti Dan. Nu trebuie decât să dormi. Şi somnul te va însănătoşi.

– Aşa îi zici tu?

– Da, eu îi zic somn. Şi somnul este un lucru bun.

– Să nu pleci.

– N-am să plec. Rămân cu tine.

Şi rămase. Acesta era cumplitul lui privilegiu.

Ochii lui Charlie se închiseră iarăși. Dan îi închise și el și văzu o pulsație albastră în întunericul din spatele pleoapelor. Una... două... stop. Una... două... stop. Și vântul gemea pe afară.

– Dormi, Charlie. Te simți bine, dar ești obosit și trebuie să dormi.

– O văd pe soția mea.

De-abia auzit.

– O vezi?

– Spune...

Și atât. O ultimă tresărire albastră pe retina ochilor lui Dan și o ultimă răsuflare a omului din pat. Dan deschise ochii și așteptă să se întâmple cel din urmă lucru. Și, da, după doar câteva secunde, o ceață de un roșu mohorât se ridică din nările, gura și ochii lui Charlie. O infirmieră bătrână din Tampa – înzestrată cam cu aceeași licărire ca și Billy Freeman – numea ceața aceasta „duhul". Povestea că i se întâmplase să-l vadă de multe ori.

Dan îl vedea de *fiecare* dată.

Se ridică și rămase suspendat deasupra trupului bătrânului. Apoi se stinse.

Dan ridică mâneca dreaptă a pijamalei lui Charlie și îi căută pulsul. Era doar o formalitate.

5

De obicei, Azzie pleca înainte de sfârșit, dar nu și în noaptea aceasta. Se ridicase în picioare pe cuvertură, lângă șoldul lui Charlie, privind fix la ușă. Dan se întoarse, așteptându-se să o vadă în prag pe Claudette, sau pe Jan. Dar nu era nimeni acolo.

Ba da.

– Alo?

Nimic.

– Ești fetița care-mi scrie câteodată pe tablă?

Niciun răspuns. Însă cineva era cu siguranță acolo.

– Te cheamă Abra?

Şi atunci, foarte, foarte slab, abia deslușite din cauza vântului, se auziră câteva acorduri de pian. Dan şi-ar fi putut spune că îi joacă imaginația feste (nu-şi dădea mereu seama de diferența dintre închipuiri şi strălucire) dacă nu ar fi văzut cum îi zvâcnesc urechile lui Azzie şi cum ochii lui nu părăsesc ușa goală. Da, acolo era cineva.

– Tu eşti, Abra?

Alte acorduri, apoi din nou tăcere. Mai mult decât tăcere: absență. Oricare i-ar fi fost numele, acum nu mai era acolo. Azzie se întinse, sări jos de pe pat şi părăsi camera fără să se uite înapoi.

Dan mai rămase puțin acolo, ascultând vântul. Apoi coborî patul, trase cearşaful peste chipul lui Charlie şi porni spre oficiul asistentelor ca să le anunțe că avusese loc un deces.

6

Când termină de completat actele, Dan merse până la chioşcul cu gustări. Pe vremuri s-ar fi dus până acolo în goana mare, cu pumnii încleştați, dar zilele acelea trecuseră de mult. Acum merse încet, respirând adânc, încercând să-şi calmeze inima şi mintea. O maximă a Alcoolicilor Anonimi spunea: „Gândeşte înainte să bei", dar Casey K. îl învățase în timpul *tête-à-tête*-urilor săptămânale să gândească înainte de a face orice. *Nu te lași de băutură ca să te tâmpeşti la cap, Danny. Gândeşte-te la asta data viitoare când asculți ce-ți spune gașca aia de nasoli din capul tău.*

Dar urmele alea blestemate de degete...

Carling stătea la fel de răscrăcărat pe scaun, îndopându-se acum cu bombonele Junior Mints. Schimbase *Popular Mechanics* cu o altă revistă pe a cărei copertă rânjea băiatul rău din cele mai noi sitcomuri.

– Domnul Hayes s-a stins, spuse Dan fără asprime.

– Nasol de el.

Fără să-şi ridice ochii din revistă.

– Da' *de-asta* sunt aici, nu...

Dan ridică un picior, îl vârî pe după unul din picioarele scaunului și trase. Scaunul se rostogoli cât colo, iar Carling ateriză pe dușumea. Cutia cu Junior Mints îi zbură din mână. Se holbă în sus la Dan, nevenindu-i să creadă că tocmai el pățise un asemenea afront.

– Am reușit să-ți captez atenția?

– Futu...

Carling dădu să se adune de pe jos, dar Dan îi propti piciorul în piept și-l țintui lângă perete.

– Înțeleg că am reușit. Bun. Cred că ți-ar fi mai bine dacă n-ai încerca să te ridici. Șezi frumos pe curul tău și ascultă ce am să-ți spun.

Dan se aplecă și își puse mâinile pe genunchi. Și le lipi de genunchi, pentru că mâinile lui nu voiau nimic altceva decât să lovească. Și să lovească. Și să tot lovească. Tâmplele îi pulsau dureros. *Ușurel*, își spuse. *Nu te lăsa învins.*

Însă era greu.

– Dacă mai văd o singură dată urmele degetelor tale pe vreun pacient, am să le pozez și am să le arăt doamnei Clausen și ai să ajungi în stradă indiferent de pilele pe care le ai. Și atunci când n-ai să mai faci parte din instituția noastră, am să te caut și în gaură de șarpe, am să te găsesc și am să te bat de ai să te caci pe tine.

Sprijinindu-se cu spatele de perete și nescăpându-l din ochi pe Dan, Carling reuși să se ridice în picioare. Era mai înalt și avea cel puțin cincizeci de kilograme în plus față de Dan. Strânse pumnii.

– Hai să te văd. Acum.

– De acord, spuse Dan, dar nu aici. Oamenii încearcă să doarmă și e și un mort. Unul care are urmele degetelor tale pe el.

– Da' nu i-am făcut nimica, doar i-am luat pulsul. Știi că ăia cu leucemie se învinețesc repede.

– Sigur că știu, dar tu i-ai făcut rău dinadins. Nu știu motivul, dar știu că ai făcut-o.

Prin ochii mâloși ai lui Carling trecu o licărire scurtă. Nu de rușine, sigur că nu, Dan nu credea că individul știe ce-i aia. Doar neliniște la gândul că îl descoperise cineva. Și teamă pentru că fusese prins.

– Mare sculă ce eşti tu. Doctorul *Sooomnic*. Zici că ţie nu-ţi pute căcatul?

– Haide afară, Fred. Habar n-ai ce bucurie îmi faci.

Iar acesta era adevărul gol-goluţ. Pentru că mai era un alt Dan înlăuntrul lui. Nu chiar atât de aproape de suprafaţă cum fusese pe timpuri, dar acelaşi mizerabil iraţional, vrednic de dispreţ dintotdeauna. Cu colţul ochiului le văzu pe Claudette şi Jan în mijlocul coridorului, cu ochii înspăimântaţi şi ţinându-se una de alta.

Carling se gândi mai bine. Da, era mai mare, şi da, avea braţele mai lungi. Dar la fel de adevărat era şi că-şi ieşise din formă – prea mulţi burrito cu de toate, prea multe beri, suflu mult mai scurt decât la douăzeci de ani – şi mai era încă ceva, ceva îngrijorător pe moaca prăpăditului ăstuia costeliv. Mai văzuse expresia asta pe vremuri, pe când bătea drumurile cu tovarăşii lui din clubul de bikeri Road Saints. Anumiţi indivizi aveau circuitele defecte în cap. Şi o luau foarte repede razna. Şi când îşi pierdeau minţile o ţineau tot aşa până când nu le mai rămânea nimic. Crezuse că Torrance nu-i decât un ciudat tăcut, incapabil să zică nici măcar „du-te mai încolo" dacă-l calci pe bombeu. Dar uite că se înşelase. Identitatea lui secretă nu era Doctorul Somnic, ci Doctorul Dilimache.

După aceste reflecţii atente, Fred zise:

– N-am de gând să-mi pierd vremea cu tine.

Dan se declară de acord cu acest punct de vedere:

– Bravo. Aşa o să scăpăm amândoi de degerături. Numai ai grijă să ţii minte ce ţi-am spus. Dacă nu vrei să ajungi la spital, fă bine şi ţine-ţi mâinile acasă de acum înainte.

– Da' cine zici c-a murit şi te-a lăsat pe tine să-mi comanzi?

– Nu ştiu, spuse Dan. Chiar că nu ştiu.

7

Dan se întoarse în cameră şi se culcă la loc, dar nu mai reuşi să adoarmă. De când era la Căminul Rivington făcuse în jur de cincizeci

de vizite la căpătâiul muribunzilor și nu-și pierduse calmul. Acum însă lucrurile stăteau complet pe dos. Încă mai tremura de furie. Mintea lui lucidă detesta furtuna aceasta roșie, dar o parte mai josnică a lui o iubea. Poate că totul se reducea la o chestiune genetică și atât; în limbaj profan: „Năravul din fire n-are lecuire". Pentru că nu se mai atingea de băutură, permisese amintirilor vechi să iasă la suprafață. Unele dintre cele mai clare erau ale crizelor de furie făcute de tatăl lui. Sperase că Fred Carling va dori să se bată. Că vor ieși amândoi în vântul și ninsoarea de afară, unde Dan Torrance îi va administra doctoria loazei ăsteia afurisite.

Dumnezeu știa că nu își dorea să semene cu tatăl lui, ale cărui perioade de abstinență erau petrecute cu pumnii încleștați și spume la gură. Alcoolicii Anonimi ar fi trebuit să te învețe cum să-ți stăpânești furia și, în linii mari, chiar te învăța. Însă erau momente precum cele din noaptea aceasta, când Dan își dădea seama cât de șubredă era bariera dintre calm și pierderea totală a cumpătului. Momente când simțea că este vrednic doar de dispreț și că nu merită decât să bea și să bea și să tot bea. Momente când se simțea foarte aproape de tatăl său.

Gândi: *Mami.*

Gândi: *Bobo.*

Gândi: *Loazele afurisite trebuie să-și ia doctoria. Și tu știi foarte bine de unde s-o cumperi, nu-i așa? Aproape de oriunde.*

Vântul se răzvrăti în rafale furioase, făcând turnul să geamă. Când se stinse, fata care-i scrisese pe tablă era acolo. Aproape că-i putea auzi respirația.

Scoase o mână de sub cuverturi. O clipă rămase cu ea întinsă în aerul rece, apoi simți cum mâna fetei – micuță, fierbinte – i-o atinge.

– Abra, șopti el. Numele tău este Abra, dar cei din jur îți spun adesea Abby, corect?

Nu primi niciun răspuns, dar nici nu avea nevoie. Nu-i trebuia decât senzația de căldură pe care i-o dădea mâna aceea. Dură doar câteva secunde, suficient însă cât să-l aline. Închise ochii și adormi.

8

La treizeci de kilometri depărtare, în orășelul Anniston, Abra Stone stătea trează în pat. Mâna aceea i-o strânsese pe a ei doar câteva secunde. Apoi se transformase într-o ceață fină și dispăruse. Dar fusese acolo. *El* fusese acolo. Îl descoperise într-un vis, iar atunci când se trezise își dăduse seama că visul fusese adevărat. Se afla în pragul unei uși. Iar ce vedea în încăpere era îngrozitor și minunat în același timp. Vedea moarte, iar moartea era înspăimântătoare. Dar vedea și cum un om îl ajuta pe altul în cel mai greu moment al vieții. El nu putuse să o vadă, dar pisica o văzuse. Pisica avea un nume asemănător cu al ei.

Nu m-a văzut, dar m-a simțit. Și tocmai ce ne-am ținut de mână. Cred că i-am fost de folos, așa cum a fost și el de folos celui care a murit.

Acesta era un gând bun, pozitiv. Ținându-se strâns de el (așa cum se ținuse și de mâna-nălucă), Abra se întoarse pe o parte, își strânse la piept iepurașul de pluș și adormi.

V

CLANUL LEGITIM

1

Clanul Legitim nu avea personalitate juridică, dar, dacă ar fi avut, atunci anumite comunități mărginașe din Maine, Florida, Colorado și New Mexico ar fi fost considerate „localități monoindustriale". Toate firmele importante și terenurile din orașele acelea, în aparență controlate de tot felul de holdinguri, erau, în realitate, deținute de Legitimi. Orașele Clanului, cu nume colorate ca Dry Bend, Jerusalem's Lot, Oree și Sidewinder, erau refugiile lor, dar niciodată nu stăteau multă vreme în ele; Legitimii erau nomazi. Probabil că i-ai văzut și tu atunci când ai călătorit pe vreuna din autostrăzile sau șoselele cele mai aglomerate ale Americii. Poate pe I-95 din Carolina de Sud, pe undeva pe la sud de Dillon și la nord de Santee. Sau poate pe I-80, în Nevada, în ținutul muntos de la vest de Draper. Sau în Georgia, în vreme ce ai trecut – foarte încet, pentru că nu voiai să ai probleme – prin binecunoscuta zonă cu radare de pe Drumul Național 41, lângă Tifton.

De câte ori nu te-ai pomenit în spatele vreunei rulote mătăhăloase, inhalându-i gazele de eșapament și așteptând nervos ocazia s-o depășești? De câte ori nu ai fost obligat să te târâi cu șaizeci și

patru de kilometri la oră, când ar fi fost perfect legal să mergi cu o sută sau chiar o sută zece? Și când, în cele din urmă, reușești să ieși din coloană și să intri pe banda a doua, atunci – Doamne sfinte! – vezi în față un cârd nesfârșit de astfel de blestemății, mașini lungi și greoaie, ca niște căruțe cu coviltir, care merg cu exact cincisprezece kilometri sub limita legală de viteză, pentru că sunt conduse de niște babalâci cu ochelari, probabil oameni în toată firea pe vremea Primului Război Mondial, cocârjați deasupra volanului pe care îl strâng aprig în mâini de zici că-și închipuie că-și vor lua zborul.

Ori poate că i-ai întâlnit în vreun popas de pe marginea autostrăzii, atunci când te-ai oprit ca să-ți dezmorțești picioarele și poate să scapi câțiva cenți într-unul din automatele care-ți vând biscuiți râncezi. Pretutindeni rampele de intrare în zonele acestea de repaus se bifurcă, nu-i așa? Mașinile normale într-una din parcări, camioanele cu gabarit depășit și rulotele într-alta. De obicei, locul de staționare pentru acestea din urmă se află puțin mai departe. Acolo s-ar putea să fi văzut rulotele Legitimilor, parcate una lângă alta. Poate i-ai văzut și pe proprietarii lor îndreptându-se spre clădirea principală – cu pași mici și greoi, pentru că mulți par foarte bătrâni, iar unii dintre ei mai sunt și al naibii de grași –, întotdeauna în grup, întotdeauna evitându-i pe ceilalți.

În alte dăți se opresc la vreuna din ieșirile de pe autostradă, unde sunt din belșug benzinării, moteluri și spelunci cu mâncare ieftină. Și dacă se întâmplă să vezi rulotele parcate la McDonald's ori la Burger King, atunci mergi mai departe, pentru că știi că s-au înșirat toți la coadă – bărbații, pe cap cu șepcile lor moi de golf ori cu pălăriile de pescuit cu boruri mari; femeile, cu pantaloni foarte strâmți (cel mai adesea de culoarea cobaltului) și cu bluze pe care sunt scrise chestii de genul: ÎNTREABĂ-MĂ CE-MI FAC NEPOȚII! ori IISUS E REGELE NOSTRU ori HOINARUL VESEL. Preferi să mergi încă un kilometru, până la Waffle House, ori Shoney's, corect? Pentru că știi că durează o veșnicie până se hotărăsc ce să comande și parcă îi apucă moțăitul cu nasul în meniu și întotdeauna cer să nu li se pună murături în hamburgeri și

sos pe chiftele. Și întotdeauna se interesează dacă nu cumva sunt niște obiective turistice de vizitat prin jur, când se vede cu ochiul liber că nu-i decât un orășel de provincie cu o singură intersecție, de unde copiii pleacă imediat ce au terminat liceul din apropiere.

Parcă nici nu-i observi, nu-i așa? Și de ce ai face-o? Nu sunt decât niște Rulotangii: pensionari vârstnici și câțiva compatrioți mai tinerei care își duc traiul dezrădăcinat pe autostrăzi și pe șoselele albastre, înnoptând în campinguri, unde lenevesc în șezlongurile lor cumpărate de la Walmart și unde își fac grătarele, discutând despre investiții și concursuri de pescuit și rețete de mâncare și numai Dumnezeu știe despre ce altceva. Ei sunt aceia care se opresc întotdeauna la târgurile de vechituri și la talciocuri, parcându-și afurisiții ăia de dinozauri pe roți bară la bară, jumătate pe acostament și jumătate pe drum, astfel încât te vezi nevoit să încetinești foarte mult ca să poți să te strecori pe lângă ei. Rulotangiii sunt exact opusul bikerilor cu bărbi și haine din piele cu ținte pe care îi vezi uneori pe aceleași autostrăzi și șosele albastre; Îngeri Blajini în loc de Îngeri Barbari.

Te enervează ca dracu' atunci când descind în masă într-o zonă de popas și ocupă toate toaletele; dar, după ce mațele lor nărăvașe și amorțite de drumul prea lung și vârsta prea înaintată își fac treaba și, în fine, apuci să te ușurezi și tu, îi dai imediat uitării, corect? Nu-ți atrag atenția mai mult decât un stol de păsări înșirate pe un cablu de telegraf ori decât o cireadă de vaci care pasc pe marginea șoselei. O, desigur, te-ai putea întreba cum de-și permit să întrețină monstruozitățile alea care înfulecă mult prea multă benzină (dar știi că *trebuie* să aibă un venit fix destul de confortabil, cum altfel și-ar putea permite să trăiască așa), și poate că nu vei înțelege de ce și-ar dori cineva să-și petreacă ultimii ani ai vieții bătând drumurile nesfârșite ale Americii de la o coastă la cealaltă, dar, în afară de asta, probabil că nu-ți vei mai pierde nicio altă clipă gândindu-te la ei.

Și, dacă cumva ești unul dintre nefericiții care și-au pierdut un copil – nerămânând în urma lui decât o bicicletă pe maidanul din

capătul străzii sau o șepcuță într-una din tufele de pe malul unui pârâu din apropiere –, cu siguranță că niciodată nu te-ai gândit la *ei*. De ce s-o fi făcut? Nu, ce treabă aveau ei, probabil că fusese vreun boschetar. Sau (gând și mai rău, dar înfiorător de plauzibil) vreun pedofil psihopat chiar din orașul tău, din cartierul tău, *poate chiar de pe strada ta*, care se preface de minune că ar fi normal și continuă să se prefacă până când găsește cineva oasele de om în pivnița casei lui sau îngropate în curte. Și niciodată-niciodată nu te vei gândi la Rulotangii, la pensionarii aceia de vârsta a treia, plini de bună dispoziție, cu șepci de golf și cu cozoroacele lor cu flori aplicate pe ele.

Și, în majoritatea cazurilor, ai avea dreptate. Sunt mii de Rulotangii în America, dar în 2011 nu mai era decât un singur Clan: *Clanul Legitim*. Membrilor lui le plăcea să călătorească, iar acesta era un lucru pozitiv, pentru că erau obligați să o facă. Dacă ar fi rămas prea multă vreme într-un loc, în cele din urmă ar fi reușit să atragă atenția, pentru că ei nu îmbătrânesc la fel ca oamenii normali. Annie Șorț ori Phil Jegosul (nume de mocofani: Anne Lamont și Phil Caputo) pot îmbătrâni cu douăzeci de ani peste noapte. Tot așa, gemenii Little (Măzărică și Păstaie) pot întineri de la douăzeci și doi de ani la doisprezece (sau cam așa ceva), vârsta la care făcuseră Transformarea, însă Transformarea lor avusese loc cu atât de multă vreme în urmă. Singura membră a Clanului Legitim realmente tânără este Andrea Steiner, cunoscută acum sub numele Andi Mușcătură-de-Șarpe... și nici măcar ea nu este atât de tânără cum pare.

O bătrânică de optzeci de ani, firavă și arțăgoasă, are din nou șaizeci. Un domn în vârstă de șaptezeci de ani, tot numai zbârcituri, renunță la baston și îi dispar tumorile cutanate de pe mâini și obraji.

Susie Ochi-Vânăt nu mai șchiopătează.

Doug Diesel capătă vedere de șoim în locul cataractelor care aproape îl orbeau și chelia îi dispare ca prin minune. Și, *presto*, cât ai bate din palme, are iar patruzeci și cinci de ani.

Spinarea cocârjată a lui Steve Capzălud se îndreaptă brusc. Nevasta lui, Baba Bolşevica, îşi aruncă cât colo scutecele pentru incontinenţă, îşi pune cizmele de cowboy bătute cu strasuri şi zice că vrea să meargă la dans.

Dacă ar avea timp să observe asemenea schimbări, oamenii s-ar minuna şi ar începe să vorbească. La un moment dat o să apară şi un reporter, iar Clanul Legitim se fereşte de publicitate tot aşa cum se presupune că s-ar feri vampirii de razele soarelui.

Însă, de vreme ce *nu rămân* prea mult într-un singur loc (iar atunci când se opresc pentru o perioadă mai îndelungată în vreunul din acele oraşe monoindustriale, evită contactul cu ceilalţi oameni), se integrează de minune în mediul respectiv. De ce nu s-ar integra? Sunt îmbrăcaţi la fel cu ceilalţi Rulotangii, poartă acelaşi tip de ochelari de soare, ieftini şi banali, cumpără acelaşi fel de tricouri inscripţionate de la tarabele cu suvenire şi consultă aceleaşi hărţi rutiere. Îşi pun pe maşini aceleaşi abţibilduri ţipătoare din locurile pe unde au fost (AM ÎMPODOBIT CEL MAI MARE BRAD DIN LUME ÎN CHRISTMASLAND!) şi te pomeneşti cu ochii proptiţi în acelaşi soi de autocolante atunci când rămâi blocat în spatele lor, aşteptând o şansă să-i poţi depăşi. (BĂTRÂN, DAR NU MORT, VREM ASIGURĂRI MEDICALE PENTRU VÂRSTNICI, SUNT CONSERVATOR ŞI *VOTEZ!!*) Mănâncă pui fripţi de la KFC şi cumpără uneori bilete de loterie din magazinele mici de pe marginea şoselei, unde se vinde doar bere, momeli pentru pescuit, muniţie, reviste *Motor Trend* şi vreo zece mii de tipuri diferite de batoane de ciocolată. Dacă există şi vreo sală de bingo în oraşele în care se opresc, este foarte posibil ca unii dintre ei să se ducă acolo şi să joace până la completarea ultimei linii. Odată, Haplea G. (Greta Moore, pe numele ei de mocofană) a câştigat cinci sute de dolari. *Luni în şir* a jubilat apoi pe tema asta şi, cu toate că Legitimii aveau toţi banii din lume, a reuşit să le irite foarte tare pe unele din celelalte cucoane. Nici Charlie Jeton n-a fost prea bucuros. Zicea că aştepta de cinci trageri la B7 când G. a anunţat bingo.

– Ce căţea norocoasă eşti, Hapleo, a felicitat-o el atunci.

– Ce bou ghinionist eşti tu, i-a mulţumit ea pentru vorbele frumoase. Bou *negru* şi ghinionist.

Şi a plecat râzând pe înfundate.

Dacă se întâmplă ca vreunul dintre ei să fie oprit pentru depăşirea vitezei legale ori pentru o oarecare infracţiune minoră în trafic – se întâmplă extrem de rar, dar se întâmplă totuşi –, poliţaiul găseşte doar permise de conducere valabile, asigurări actualizate şi toate celelalte acte într-o ordine perfectă. Nu se răsteşte nimeni la poliţistul care stă lângă maşină cu carnetul de procese verbale în mâini, chiar dacă este evident că toată povestea e o făcătură. Acuzaţiile nu sunt niciodată contestate, iar amenzile sunt plătite cu promptitudine. America este un organism viu, şoselele sunt arterele lui, iar Clanul Legitim este un virus tăcut care alunecă de-a lungul lor.

Dar nu există niciun câine.

Rulotangii normali călătoresc însoţiţi de o mulţime de companioni canini, de obicei de tipul acelor fabrici de răhăţei – blană albă, zgărzi în culori stridente şi temperamente isterice. Ştii despre ce vorbesc; lătratul lor ascuţit îţi perforează timpanele, ochişorii lor ca de şobolani sunt plini de o inteligenţă malefică. Îi vezi adulmecând prin iarbă în zonele special amenajate în popasurile de pe marginea autostrăzilor, iar stăpânii lor vin agale în urmă, pregătindu-şi ustensilele pentru adunarea produselor rău mirositoare. Pe lângă obişnuitele abţibilduri şi autocolante de pe casele pe roţi ale acestor Rulotangii, mai poţi vedea şi stickere în formă hexagonală pe care scrie POMERANIAN LA BORD sau ÎMI ♥ CĂŢELUL.

Însă aşa ceva nu există pe maşinile Clanului Legitim. Lor nu le plac câinii şi câinii nu-i plac pe ei. Ai putea zice că animăluţele acestea văd *prin* ei. Le văd ochii ageri şi atenţi din spatele ochelarilor de soare cumpăraţi la ofertă. Le văd picioarele puternice, numai fibră, din pantalonii de poliester cumpăraţi de la Walmart. Le văd dinţii ascuţiţi din spatele protezelor, de-abia aşteptând să iasă la lumină.

Legitimilor nu le plac câinii, dar le plac anumiţi copii.

O, da, le plac anumiţi copii foarte, foarte mult.

2

Într-o zi din luna mai 2011, la puțină vreme după ce Abra Stone își serbase cea de-a zecea zi de naștere, iar Dan Torrance cel de-al zecelea an de abstinență, Tati Fală ciocăni la ușa EarthCruiser-ului lui Rose Țilindru. Legitimii poposiseră în Campingul Kozy, de la marginea orașului Lexington, Kentucky. Mergeau spre Colorado, unde aveau de gând să-și petreacă vara într-unul din orașele proprietate personală, loc pe care Dan îl revizita uneori în coșmarurile sale. În mod obișnuit, nu se grăbeau să ajungă undeva anume, însă în vara aceasta erau stăpâniți de neastâmpăr. Toți știau care era graba, dar nimeni nu vorbea despre ea.

Rose se va ocupa de toate. Așa cum făcea mereu.

– Intră, zise ea.

Când trebuia să se ocupe de afacerile Clanului, Tati Fală se îmbrăca mereu în costume elegante și își punea în picioare pantofi scumpi, lustruiți oglindă. Ba chiar își lua și un baston dacă se simțea într-o dispoziție mai tradiționalistă. În dimineața aceasta, însă, purta o pereche de pantaloni largi, cu bretele, un maieu, cu un pește desenat pe burtă (PUPĂ-MĂ-N BIBAN scria dedesubt) și cu o șapcă de muncitor pe care și-o scoase de îndată ce închise ușa în urma lui. Era secundul ei și pe vremuri îi fusese amant, dar întotdeauna o trata cu cel mai mare respect, acesta fiind unul din multele lucruri care-i plăceau lui Rose la el. N-avea niciun dubiu că Legitimii ar fi putut merge mai departe sub conducerea lui în caz că ea ar fi murit. Măcar ceva vreme. Dar încă o sută de ani? Poate că nu. *Probabil* că nu. Sigur, Fală avea fagure de miere pe limbă când intra în contact cu mocofanii, pe care știa cum să-i curețe de bani, însă nu avea viziune și era un strateg prea puțin priceput.

Și în dimineața aceasta părea îngândurat.

Rose stătea pe canapea, îmbrăcată cu pantaloni trei sferturi și un sutien simplu, de culoare albă. Fuma o țigară și se uita la a treia oră din emisiunea *Today*, la plasma ei mare de pe perete. Era ora „showbizului", când invitați în platou erau bucătari renumiți

care-şi prezentau cele mai gustoase reţete şi actori care făceau reclamă celor mai noi producţii. Jobenul îi stătea într-o rână pe creştet. Tati Fală o cunoştea de mai mulţi ani decât o viaţă de mocofan şi tot nu aflase prin ce magie sfida gravitatea pălăria aia.

Rose închise sonorul din telecomandă.

– Pe legea mea, dacă nu-i chiar Henry Rothman! Teribil de apetisant, deşi mă cam îndoiesc că ai venit ca să te savurez. Nu la zece şi un sfert dimineaţa şi nu cu expresia aia pe faţă. Cine a murit?

O dăduse în glumă, dar sprâncenele încruntate ale bărbatului îi spuneau că nu era nimic de râs. Închise televizorul şi se concentră la stingerea ţigării, nedorind să-l lase să-i observe panica. Pe vremuri, Clanul avusese două sute de membri. Cu începere de ieri, nu mai rămăseseră decât patruzeci şi unu. Şi, dacă nu se înşela în privinţa căutăturii lui crunte, azi erau mai puţini cu încă unul.

– Tommy Dubă, spuse el. S-a stins în somn. A făcut un singur ciclu şi, după aia, bum! N-a suferit deloc. Iar asta se întâmplă al dracului de rar, după cum bine ştii.

– Nucu l-a văzut? *Când mai avea ce să vadă*, continuă gândul ei.

Nucu, pe al cărui permis de conducere şi carduri de mocofan era trecut numele Peter Wallis, din Little Rock, Arkansas, era felcerul Clanului.

– Nu, s-a dus prea repede. Mary Grasa era cu el. S-a trezit când Tommy a început să se zbată. A crezut că visează urât şi i-a dat un ghiont... numai că deja nu mai avea în ce să lovească în afară de pijamaua lui. Probabil că a făcut un stop cardiac. Tommy era foarte răcit. Nucu e de părere că răceala asta i-a pus capac. Şi ştii că fuma ca un turc.

– Noi *nu facem* stop cardiac.

Şi adăugă, fără tragere de inimă:

– Dar, pe de altă parte, nici nu răcim. Chiar că respira mai greu în ultimele zile, nu crezi? Săracul T.D.

– Mda, aşa-i, săracul T.D. Nucu zice că-i imposibil să ne spună mai multe fără autopsie.

Care nu putea avea loc. Deja nu mai exista niciun corp pentru disecție.

– Cum se simte Mary?

– Tu cum crezi? E praf de durere. Erau împreună de pe vremea când Tommy Dubă își zicea Tommy Camion. De aproape nouăzeci de ani. Ea a avut grijă de el după ce s-a Transformat. Ea i-a dat prima oară abur când s-a trezit a doua zi. Acum zice că vrea să se omoare.

Rose era arareori șocată, dar vorbele astea avură efectul scontat. Niciun Legitim nu se sinucisese vreodată. Viața era – dacă ne este permis să folosim o licență poetică – unicul lor motiv pentru a trăi.

– Poate că doar vorbește gura fără ea, spuse Tati Fală. Doar că...

– Doar că ce?

– Ai dreptate când zici că noi nu răcim, dar uite că în ultima vreme am cam avut parte de așa ceva. Sigur, majoritatea sunt doar niște guturaiuri minore care trec repede. Nucu crede că nu ne hrănim cum trebuie. Dar, sigur, își dă și el cu presupusul.

Cufundată în gânduri, Rose bătea ușor darabana pe abdomenul ei dezgolit, cu ochii țintă la dreptunghiul negru al televizorului. Într-un final, spuse:

– În regulă, e adevărat că n-am prea avut parte de hrană îndestulătoare în ultima vreme, dar am înghițit abur acum o lună, în Delaware, și Tommy era bine mersi atunci. Imediat a întinerit.

– Mda, dar, Rosie... știi bine că n-a fost mare lucru de capul puștiului din Delaware. Era mai mult intuiție decât abur.

Nu se gândise în termenii aceștia, dar era adevărat. În plus, conform permisului de conducere, băiatul respectiv avea nouăsprezece ani. Adică era trecut bine de pubertate și de perioada când avusese ceva abur. Nu mult. Peste vreo zece ani, poate chiar cinci, el ar fi fost doar un mocofan oarecare. Da, nu fusese mare lucru de capul lui, Fală avea dreptate. Dar nu e posibil să mănânci mereu doar friptură. Uneori trebuie să te mulțumești și cu germeni de fasole și tofu. Care te ajută să reziști până când poți să tai următoarea vacă.

Numai că tofu și fasolea metafizică nu l-au ajutat pe Tommy Dubă să reziste, nu-i așa?

– Pe vremuri era mai mult abur, spuse Fală.

– Ești prost ca noaptea. Parcă ai fi unul din mocofanii ăia care zic că oamenii erau mult mai cumsecade acum cincizeci de ani. Asta-i o poveste și nu vreau să te apuci să bați toba. Oamenii sunt și așa destul de agitați.

– Mă cunoști bine și știi că nu sunt genul. Dar nu cred că *ar fi* o poveste, așa cum zici tu, iubito. Dacă stai să te gândești, e perfect logic. Acum cincizeci de ani, *totul* era din abundență – petrol, faună și floră, terenuri arabile, aer curat. Ba existau chiar și câțiva politicieni onești.

– Da, cum de nu! exclamă Rose. Richard Nixon, de pildă. Îl mai ții minte? Regele Mocofanilor?

Dar el nu avea de gând să se lase atras în conversația asta. N-o fi avut viziune Tati Fală, dar rareori își pierdea concentrarea. Iar acesta era motivul pentru care îl făcuse secundul ei. Și vorbele lui chiar aveau oarecare sens. Cine putea ști dacă oamenii aceia care le ofereau hrana de care aveau atâta nevoie nu erau cumva pe cale de dispariție, asemenea coloniilor de ton roșu din Pacific?

– Ar fi bine să deschizi una din canistre, Rosie.

Observă cum face ochii mari și se grăbi să ridice o mână, împiedicând-o să vorbească.

– Nimeni nu spune asta cu voce tare, dar toată familia doar la asta se gândește.

Rose nu avea nici cea mai mică îndoială că așa stăteau lucrurile, iar ipoteza că Tommy murise din cauza complicațiilor produse de malnutriție părea a avea un dram de adevăr șocant. Pentru că, atunci când aburul se găsea în cantitate neîndestulătoare, viața devenea mai grea și își pierdea savoarea. Sigur, Legitimii nu erau vampiri, la fel cu aceia din filmele vechi de groază, produse de studiourile Hammer, dar tot trebuiau să se hrănească.

– Cât a trecut de la al șaptelea val? o întrebă Fală.

Dar cunoștea răspunsul, așa cum îl cunoștea și ea. Membrii Clanului Legitim erau înzestrați cu puteri precognitive limitate, însă, atunci când se apropia un dezastru cu adevărat mare pentru

mocofani – pe care îl numeau „al șaptelea val" –, îl simțeau cu toții. Deși de-abia pe la sfârșitul verii lui 2001 începuseră să fie conștienți de detaliile atacurilor asupra World Trade Center, știuseră cu câteva luni înainte că *ceva mare* urma să se petreacă în New York City. Rose încă-și mai amintea bucuria și febrilitatea așteptării. Bănuia că la fel trebuie să simtă și mocofanii flămânzi atunci când în nări le vine miros de mâncare din bucătărie.

În ziua aceea se ospătaseră toți din belșug. La fel și în zilele care au urmat. Poate că printre morții din Turnuri nu fuseseră decât vreo doi care să aibă abur, dar, atunci când dezastrul este cu adevărat mare, toată agonia și morțile violente îl fac infinit mai spornic. Din acest motiv Legitimii erau atrași de astfel de locuri, aidoma insectelor de lumina puternică. Le era mult mai greu să localizeze „aburinzi" izolați, și numai trei rămăseseră în rândurile lor care să aibă asemenea detectoare specializate în cap: Taica Flick, Barry Chinezoiul și Rose însăși.

Femeia se ridică, luă de pe scrin o bluză cu decolteu barcă și și-o trase la repezeală peste cap. Arăta splendid, ca întotdeauna, într-un fel cumva nepământean (din cauza pometilor înalți și a ochilor cenușii), dar incredibil de sexy. Își puse la loc jobenul și îi dădu un bobârnac ca să-i aducă noroc.

– Câte canistre pline îți închipui tu că mai avem, Fală?

Bărbatul ridică din umeri.

– Douăsprezece? Cincisprezece?

– Cam pe-acolo, confirmă ea.

Era mult mai bine să nu știe nimeni adevărul, nici măcar secundul ei. Ultimul lucru de care ar fi avut nevoie era ca neliniștea actuală să se transforme în panică fățișă. Atunci când oamenii intră în panică, o iau la goană în toate direcțiile. Și, dacă se întâmpla una ca asta, Clanul s-ar fi putut dezintegra.

În tot acest timp Fală o măsura din cap până în picioare cu deosebită atenție. Rose îl întrebă brusc, întrerupându-i contemplația:

– Crezi că poți să închiriezi locul ăsta pentru la noapte?

– Glumești? La cât s-au scumpit benzina și motorina, proprietarul nu-și poate ocupa nici măcar jumătate din locuri în weekenduri. N-are cum să nu profite de ocazia asta.

– Atunci mergi și înțelege-te cu el. Și dă de veste celorlalți că vom consuma aburul din canistră.

– Așa am să fac.

O sărută și-i mângâie unul dintre sâni.

– Asta-i bluza mea preferată, șopti el.

Rose începu să râdă și-l împinse la o parte.

– Orice bluză cu țâțe e bluza ta preferată. Haide, du-te.

Dar el mai zăbovi, cu un zâmbet șiret în colțul gurii.

– Spune-mi, frumoaso, mai adulmecă Fetița Mușcătură-de-Șarpe pe la ușa ta?

Rose întinse mâna și îl strânse scurt sub cureaua pantalonilor.

– Vai de mine și de mine! S-a gelozit cumva bastonul ăsta?

– Să zicem că da.

Nu-l credea, dar se simțea măgulită.

– S-a cuplat cu Sarey și sunt cum nu se poate mai fericite amândouă. Dar, dacă tot vorbim despre Andi, să știi că m-am gândit că ne poate fi de folos. Știi tu cum. Spune-le și celorlalți, dar mai întâi vorbește cu ea.

După ce Tati Fală o lăsă singură, Rose își încuie rulota, se duse în cabină și se lăsă în genunchi. Pipăi cu vârfurile degetelor covorașul în zona dintre scaunul șoferului și pedale. Desprinse o fâșie din el. Dedesubt se afla o bucată pătrată din metal, cu cifru. Rose introduse codul și ușa seifului sălta câțiva centimetri. O deschise până la capăt și se uită înăuntru.

Cincisprezece sau douăsprezece. Atâtea canistre bănuia Fală că le mai rămăseseră și, cu toate că ea nu era în stare să descifreze gândurile Legitimilor la fel de bine cum putea citi gândurile mocofanilor, Rose era convinsă că el subestimase dinadins numărul lor.

Dac-ar ști...

Seiful era căptușit cu polistiren pentru a proteja canistrele în caz de accident auto. Înăuntru erau patruzeci de suporturi. Și în

această minunată dimineață de mai, pe meleagurile statului Kentucky, treizeci și șapte dintre canistrele din suporturile acelea erau goale.

Rose scoase una din cele trei rămase. Era foarte ușoară. Și dacă ai fi cântărit-o ai fi ajuns la concluzia că era goală. Îi deșurubă capacul, verifică valva ca să se asigure că sigiliul era intact, apoi închise seiful. Cu mișcări domoale, aproape reverențioase, puse canistra pe scrinul de pe care își luase blùza.

De mâine le vor fi rămas doar două.

Se impunea să găsească de urgență o sursă majoră de abur ca să-și poată reumple măcar câteva din canistrele golite. Legitimii nu erau la strâmtoare, nu încă, dar nici mult nu mai aveau.

3

Proprietarul Campingului Kozy și soția lui aveau o rulotă, montată pe blocuri de beton vopsite, pe care o transformaseră într-o locuință permanentă. Ploile de aprilie săturaseră pământul, iar florile vesele de mai umpleau acum grădinița domnului și doamnei Kozy. Andrea Steiner se opri o clipă să admire lalelele și panselele, apoi urcă cele trei trepte și bătu la ușa uriașei rulote Redman.

Îi deschise domnul Kozy, un bărbat mic de statură, cu un abdomen proeminent, înghesuit acum sub un maiou roșu, fără mâneci. Într-o mână ținea o cutie de bere Pabst Blue Ribbon. În cealaltă, un cârnat mânjit cu muștar și împachetat într-o felie spongioasă de pâine albă. Pentru că nevasta se afla în cealaltă cameră, individul avu vreme să facă un inventar vizual al tinerei din pragul ușii, de la coada de cal, până la tenișii din picioare.

– Ce poftești?

Mai aveau și alții din Clan îndemânarea de a-i face pe mocofani să adoarmă la comandă, dar Andi era de departe cea mai talentată, iar Transformarea adusese mari beneficii Legitimilor. Încă își mai

folosea priceperea ca să șterpelească bani din portofelele domnilor în vârstă care îi făceau ochi dulci. Lui Rose, acțiunile astea i se păreau riscante și copilărești, însă știa din proprie experiență că, în timp, vor dispărea aceste *metehne*, cum le numea Andi. Pentru Legitimi, unica meteahnă era supraviețuirea.

– Am o întrebare scurtă, spuse Andi.

– Dacă-i despre bude, iubito, să știi că tipul cu pompa de caca vine de-abia joi.

– Nu despre asta.

– Da' despre ce?

– Nu te simți obosit? N-ai vrea să te culci și să dormi?

Și imediat domnul Kozy închise ochi. Berea și cârnatul îi căzură din mâini, mânjind rău covorul. *Ei, asta-i situația,* își zise Andi. *Fală i-a dat o mie două sute de dolari. Deci domnul Kozy își poate permite o sticlă cu detergent de covoare. Poate chiar două.*

Îl luă de braț și-l conduse în living, unde se aflau două fotolii îmbrăcate în creton, cu măsuțe pliante în fața lor.

– Stai jos, îi porunci.

Domnul Kozy se așeză. Nu deschise ochii.

– Și, zi așa, îți place să-ți faci de cap cu fetele tinere? îl întrebă Andi. Ai face-o dacă ai putea, nu? Dacă te-ar ține picioarele să fugi după ele și să le prinzi.

Îl studie bine, cu mâinile cocoțate în șolduri.

– Ești scârbos. Poți să zici asta?

– 's scârbos, fu de acord domnul Kozy și începu pe dată să sforăie.

Din bucătărie apăru doamna Kozy, ronțăind un biscuit cu înghețată.

– Ia stai așa, cine ești, fetițo? Ce-i zici lu' soțu'? Ce poftești?

– Să dormi, îi spuse Andi.

Doamna Kozy scăpă înghețata. Apoi i se relaxară genunchii și se așeză în poponeț pe ea.

– Of, futu-i! se enervă Andi. Nu acolo. Treci încoace.

Cu înghețata lipită de fund, doamna Kozy se ridică ascultătoare de jos. Andi Mușcătură-de-Șarpe îi curăță dosul de crema topită, apoi o cuprinse de talia aproape inexistentă și o conduse la celălalt fotoliu. Acum, cei doi soți se aflau unul lângă altul. Aveau ochii închiși. Dormeau.

– Veți dormi toată noaptea, îi instrui Andi. Conu' o să viseze că fugărește fetițe. Și tu, cucoană, ai să visezi că soțu' ți-a murit de inimă și ai încasat o asigurare de un milion de dolari. Cum vi se pare? E bine?

Deschise televizorul și-i dădu sonorul la maxim. Pat Sajak[1] era strâns în brațe de o femeie cu balcoane enorme, care tocmai completase careul și aflase că răspunsul era NU TE CULCA PE LAURI. Andi mai zăbovi puțin, cât să admire mamelele-mamut, apoi se întoarse iar spre cei doi Kozy.

– După ce se termină știrile de la unșpe, o să închideți televizorul și o să vă duceți să vă culcați în pat. Când vă veți trezi mâine, nu vă veți mai aduce aminte de mine. Întrebări?

Niciuna. Andi își terminase treaba, așa că se grăbi să ajungă la grupul de rulote ale Legitimilor. Îi era foame, o foame neastâmpărată de luni întregi, iar în noaptea aceasta toți se vor hrăni pe săturate. Iar mâine... ei bine, era problema lui Rose de unde vor mai face rost de mâncare și, din punctul de vedere al lui Andi Mușcătură-de-Șarpe, putea să se spele cu ea pe cap.

4

La ora opt era deja întuneric deplin. La nouă, Legitimii se strânseră în zona de picnic a Campingului Kozy. Rose Țilindru își făcu apariția ultima, cu canistra în mâini. La vederea ei, un murmur stins, dar lacom, străbătu mulțimea. Rose știa ce simt ceilalți. Și ei

[1] Pat Sajak – gazda emisiunii-concurs „Wheel of Fortune" (n. tr.).

îi era foarte foame. Se urcă pe una din mesele cu mii de inițiale scrijelite în lemnul ei și îi privi pe fiecare în parte.

– Noi suntem Clanul Legitim.

– *Noi suntem Clanul Legitim*, îi răspunseră, cu chipuri solemne, cu ochi avizi și flămânzi. *Ce a fost legat nu mai poate fi dezlegat.*

– Noi suntem Clanul Legitim și dăinuim peste vremuri.

– *Dăinuim peste vremuri.*

– Noi suntem aleșii. Noi suntem norociții sorții.

– *Noi suntem cei aleși de soartă.*

– Ei sunt producătorii; noi suntem strângătorii.

– *Noi strângem ce produc ei.*

– Luați și folosiți cum se cuvine.

– *Vom folosi cum se cuvine.*

Mai demult, în ultimul deceniu al secolului douăzeci, în Enid, Oklahoma, trăise un băiat pe nume Richard Gaylesworthy. *Pot să jur că băiatul îmi citește gândurile*, spunea mama lui uneori. Oamenii zâmbeau când o auzeau, dar femeia nu glumea. Și poate că băiatul era în stare de mai multe decât să-i citească *ei* gândurile. Richard lua note maxime la teste pentru care nu învățase deloc. Știa când tatăl lui va veni acasă binedispus și când va veni nervos la culme din cauza unor necazuri la fabrica de țevi pe care o avea. Odată, băiatul și-a implorat mama să joace la loterie, jurându-se că știe numerele câștigătoare. Doamna Gaylesworthy a refuzat – erau baptiști cu frică de Dumnezeu –, dar apoi i-a părut rău, pentru că ieșiseră cinci din cele șase numere notate de băiat pe un bilețel de pe panoul din bucătărie. Convingerile ei religioase au costat-o șaptezeci de mii de dolari. L-a rugat pe băiat să nu-i spună tatălui lui și Richard i-a promis că nu o va face. Era un băiat bun, un băiat minunat.

Cam la două luni după ratarea acestui câștig, doamna Gaylesworthy a fost găsită moartă în bucătărie, iar bunul și minunatul băiat dispăruse. Trupul lui era de multă vreme putrezit, îngropat în terenul părăginit din spatele unei ferme părăsite; dar, atunci când Rose Țilindru deschise canistra, esența băiatului – *aburul* lui –

ieşi dinăuntru ca un nor din argint spumos. Se ridică la un metru deasupra canistrei, întinzându-se apoi în plan orizontal. Legitimii îşi ridicaseră spre el chipurile avide. Mulţi tremurau de nerăbdare. Câţiva plângeau.

– Hrăniţi-vă şi dăinuiţi, spuse Rose, ridicând mâinile până când degetele ei răsfirate ajunseră chiar sub întinderea plană a ceţii.

Făcu un semn. Şi atunci ceaţa luă formă de umbrelă şi coborî încet spre cei care o aşteptau. Când le învălui capetele, toţi începură să respire adânc. Câţiva intrară în hiperventilaţie şi îşi pierdură cunoştinţa.

Rose simţi cum trupul i se înzdrăveneşte, iar mintea i se ascute. Toate parfumurile acestei nopţi de primăvară îşi intensificară aromele. Ştia că liniile fine din jurul gurii şi ochilor ei începuseră să dispară. Ştia că firele albe din părul ei se făceau iarăşi negre. Mai târziu, Fală va veni în rulota ei şi vor arde împreună ca două torţe.

Îl inhalară pe Richard Gaylesworthy până nu mai rămase nimic din el, până când dispăru cu totul, în adevăratul sens al cuvântului. Ceaţa argintie se subţie şi se evaporă. Cei care leşinaseră se treziră şi priviră zâmbind în jur. Taica Flick o înhăţă de mijloc pe Petty Chinezoaica, nevasta lui Barry, şi făcură împreună câteva mişcări sprintene de dans.

– Ia-ţi mâinile de pe mine, măgar bătrân! îl certă ea printre hohote de râs.

Andi Muşcătură-de-Şarpe şi Sarey Tăcuta se sărutau cu patimă. Andi îşi cufundase mâinile în părul cenuşiu, ca de şobolan, al iubitei sale.

Rose sări de pe masa de picnic şi se întoarse spre Fală. Bărbatul îi surâse făcând cu degetul mare şi cel arătător semnul care spune că totul este cum nu se poate mai bine.

Super, spunea zâmbetul acela, şi aşa şi era. Deocamdată. Însă, în pofida euforiei care o cuprinsese, Rose se duse cu gândul la canistrele din seif. Acum erau treizeci şi opt goale în loc de treizeci şi şapte. Strâmtoarea se apropiase cu un pas.

5

Legitimii plecară a doua zi în zori. Porniră pe Route 12 în direcția autostrăzii interstatale 64, cele paisprezece case pe roți înșiruindu-se de-a lungul drumului într-o lungă caravană bară la bară. Când vor ajunge pe autostradă se vor împrăștia ca să nu atragă atenția, rămânând în contact radio în caz că apărea vreo problemă.

Sau dacă le ieșea în cale vreo ocazie nesperată.

În camping, Ernie și Maureen Salkowicz, tocmai deșteptați din somnul revigorant, ajunseră la concluzia că tipii ăștia cu rulotele au fost cei mai buni clienți pe care-i avuseseră ei vreodată. Nu numai că plătiseră cu bani gheață și lăsaseră locul lună de curat, dar cineva le lăsase un pandișpan cu mere pe treptele rulotei, împreună cu un bilețel drăguț de mulțumire. *Cu ceva noroc,* își spuseră soții Salkowicz, îndopându-se cu desertul primit în loc de mic dejun, *o să vină și anul viitor.*

– Știi ceva? zise Maureen. Am visat că madama aia din reclamele la asigurări de viață – parcă Flo o cheamă, nu? – ți-a vândut o poliță mare. Nu zici că-i un vis aiurea?

Ernie mârâi și-și mai turnă niște frișcă peste felia de pandișpan.

– Tu ai visat ceva, scumpule?

– Nu.

Dar își feri privirea.

6

Norocul Legitimilor se schimbă în bine într-o zi fierbinte de iulie, în statul Iowa. Ca întotdeauna, Rose se afla în fruntea caravanei și, chiar atunci când ocolea orașul Adair pe la vest, detectorul din capul ei scoase un tril de avertizare. Nu cât să-i zboare creierii, dar suficient de puternic. Se repezi la stația radio și luă legătura cu Barry Chinezoiul, care era cam tot atât de asiatic ca Tom Cruise.

– Barry, ai simțit? Întoarce-te.

– Îhî.

Barry nu era genul locvace.

– Cu cine merge Taica Flick azi?

Înainte ca Barry să poată răspunde, transmisia pârâi de câteva ori și se auzi vocea lui Annie Șorț:

– E cu mine și cu Paul Lunganul, scumpete. Zici... zici că e bun?

Vocea lui Annie era încordată, iar Rose o înțelegea perfect. Richard Gaylesworthy fusese *foarte* bun, însă șase săptămâni reprezintă o pauză mult prea mare între mese și efectele lui începuseră să cam dispară.

– E *compos*[1] moșu'?

O voce răgușită răspunse în locul lui Annie:

– Sunt bine mersi, femeie.

Pentru un bătrân care adesea nu-și putea aminti cum îl cheamă, Taica Flick părea destul de bine. Era într-adevăr irascibil, dar nu cu mințile duse pe pustii.

Detectorul lui Rose scoase un al doilea tril, nu la fel de puternic ca primul. De parcă ar fi vrut să sublinieze evidența, Taica Flick zise:

– Mergem în direcție greșită, ce pana mea!

Rose nu se obosi să-i răspundă. Apăsă butonul microfonului pentru a intra în legătură cu altcineva.

– Fală? Întoarce-te, iubire.

– Aici sunt.

Întotdeauna prompt. Întotdeauna așteptând să fie chemat.

– Adună-i în primul popas. Eu cu Barry și cu Flick ne întoarcem.

– Nu ai nevoie de o echipă mai mare?

– O să știu doar când ajungem acolo, dar... nu prea cred.

– Bine.

O pauză, apoi adăugă:

– Rahat.

Rose puse microfonul la loc, în furca lui, și se uită pe geam la nesfârșitele lanuri de porumb de pe ambele margini ale șoselei cu

[1] Din expresia latinească *compos mentis* – „în toate mințile" (n. tr.).

patru benzi. Firește că Fală se simțea dezamăgit. Așa se simțeau toți. Aburinzii cu greutate le făceau probleme pentru că nu se lăsau ispitiți. Ceea ce însemna că trebuiau luați cu forța. Foarte des se întâmpla ca prietenii ori rudele să încerce să intervină. Uneori aceștia puteau fi adormiți, însă nu întotdeauna; un copil cu mult abur în el era capabil să blocheze chiar și eforturile lui Andi Mușcătură-de-Șarpe. Așa că, de multe ori, oamenii erau uciși. Gest deloc lăudabil, însă recompensa justifica întotdeauna prețul acesta: viață și forță îmbuteliate într-o canistră argintie. Puse bine pentru zile negre. În multe cazuri, erau și beneficii secundare. Aburul era ereditar și de cele mai multe ori rudele țintei aveau și ele puțin.

7

În vreme ce majoritatea membrilor Clanului așteptau într-un popas umbros, la vreo șaizeci de kilometri mai la est de Council Bluffs, rulotele cu cei trei căutători făcură stânga împrejur, ieșiră de pe autostradă la Adair și se îndreptară spre nord, la vânătoare. Se împrăștiară din nou și porniră pe drumurile pietruite de țară care împărțeau această parte a statului Iowa în întinse terenuri agricole. Se ghidau după semnalele emise de detectoarele lor din cap. Apropiindu-se de locul respectiv din trei direcții. Triangulând.

Și semnalul deveni mai puternic... mai puternic... și se stabiliză. Abur bun, dar nu *nemaipomenit*. Mă rog, asta este. Calul de dar nu se caută la dinți.

8

În ziua aceea, lui Bradley Trevor i se dăduse liber de la fermă ca să se antreneze cu echipa lui din liga a doua de baseball. Dacă taică-său ar fi refuzat să-l scutească de la treburi, probabil că antrenorul și restul băieților ar fi venit să-l linșeze, pentru că Brad era

cel mai bun jucător la bătaie pe care îl avea echipa. Și n-ai fi zis, dacă te uitai la el – n-avea decât unsprezece ani și era mai slăbănog decât o coadă de greblă –, dar era în stare să întreacă la fugă pe oricare dintre cei mai buni aruncători ai districtului. Îi lua oricând în adâncime pe durduliii amatori de hamburgeri. Asta se datora în parte vigorii sale de copil crescut la fermă. Însă doar în parte. Pentru că Brad părea să știe cu exactitate ce fel de aruncare va urma. Și nu din cauză că știa să descifreze semnele adversarilor (posibilitate asupra căreia ceilalți antrenori ai districtului făcuseră speculații sumbre). *Știa*, pur și simplu. La fel cum știa și care era cel mai bun loc pentru o nouă adăpătoare sau încotro a luat-o vaca rătăcită de cireadă sau unde era verigheta pe care o pierduse mămica. *Uită-te sub covorașul din camionetă*, îi spusese el și chiar acolo era.

Antrenamentul de azi fusese unul bun, dar, în timpul consfătuirii de după, Brad păru cu gândurile aiurea și refuză să-și ia cutia cu suc din căldarea cu gheață. Spuse că ar fi mai bine să se ducă acasă ca să-și ajute mămica să strâmteze niște haine.

– Ce zici? O să plouă? îl întrebă Micah Johnson, antrenorul.

Ajunseseră toți să se bazeze pe el în chestiuni de genul acesta.

– Nu știu, răspunse Brad nepăsător.

– Te simți bine, băiete? Mi se pare că ești cam tras la față.

De fapt, Brad *nu* se simțea deloc bine. Se trezise de dimineață cu durere de cap și ceva febră. Însă nu acesta era motivul pentru care voia să se întoarcă acasă chiar acum; avea un presentiment puternic ce-i spunea că nu trebuie să mai rămână pe terenul de baseball. Parcă mintea lui nu... nu mai era a lui. Nici nu mai era sigur dacă se afla cu adevărat acolo, sau totul nu era decât un vis – cât de aiurea era chestia asta, ce zici? Își scărpină absent pata roșie de pe antebraț.

– Mâine la aceeași oră, da?

Antrenorul Johnson răspunse că da, așa era planul, iar Brad se îndepărtă încet, cu mănușa atârnându-i din mână. De obicei alerga – toți alergau atunci când plecau spre casă –, însă astăzi parcă nu avea chef. Durerea de cap nu-l lăsase încă, iar acum îl dureau și picioarele. Dispăru în lanul de porumb din spatele tribunelor,

intenționând să o apuce pe scurtătură ca să ajungă mai repede la ferma aflată la trei kilometri depărtare. Când ieși pe Drumul Local D, scuturându-și mătasea de porumb din păr cu mișcări apatice, se pomeni în fața unei rulote marca WanderKing, de dimensiuni medii, care aștepta acolo cu motorul pornit. Lângă ea, zâmbind cu gura până la urechi, era Barry Chinezoiul.

– Ei, iată-te, spuse Barry.

– Cine ești?

– Un prieten. Urcă. Te duc eu până acasă.

– Bine, zise Brad.

Pentru că nu era deloc în apele lui, se bucură că găsise o ocazie cu care să ajungă mai repede. Își scărpină iarăși pata roșie de pe braț.

– Tu ești Barry Smith. Un prieten. Am să urc și ai să mă duci acasă.

Intră în rulotă. Ușa se închise în spatele lui. WanderKing-ul se îndepărtă.

În ziua următoare, toată suflarea districtului a pornit în căutarea celui mai bun jucător al echipei de baseball din Adair. Un reprezentant al poliției statale le-a cerut localnicilor să raporteze prezența oricăror automobile sau furgonete mai dubioase. Au fost multe asemenea rapoarte, care nu au dus însă nicăieri. Și, cu toate că rulotele cu cei trei căutători erau mult mai mari decât orice fel de furgonetă (cea a lui Rose Țilindru era chiar uriașă), nu le-a menționat nimeni. În fond, nu erau decât niște Rulotangii care călătoreau împreună. Brad intrase... în pământ.

La fel ca mii de alți asemenea copii nefericiți, el fusese înfulecat dintr-o singură înghițitură.

9

Îl duseră mai la nord, într-o fabrică de procesare a alcoolului etilic, abandonată acum și situată la mulți kilometri distanță de cea mai apropiată fermă. Fală îl scoase pe băiat în brațe din

EarthCruiser-ul lui Rose și îl culcă cu blândețe pe jos. Brad era legat cu bandă adezivă și plângea amarnic. Atunci când Legitimii se strânseră în jurul lui (ca bocitoarele la un mormânt deschis), îi rugă suspinând:

– Vă rog, duceți-mă acasă. N-o să vă părăsc niciodată.

Rose se lăsă în genunchi lângă el și oftă:

– Te-aș duce, dacă aș putea, fiule, dar nu pot.

Ochii băiatului îl descoperiră pe Barry.

– Mi-ai zis că ești bun! Te-am auzit! Așa ai *zis*!

– Îmi pare rău, prietene.

Dar Barry nu părea deloc cuprins de regrete. Nu părea decât foarte înfometat.

– Nu-i ceva personal.

Brad se uită la Rose.

– O să-mi faci rău? Nu-mi face rău, te rog.

Dar bineînțeles că aveau să-i facă rău. Regretabil, dar durerea purifica aburul, iar Legitimii aveau nevoie de hrană. Și homarii suferă atunci când îi arunci în apa clocotită, dar asta nu-i împiedică pe mocofani să-i gătească. Mâncarea-i mâncare și supraviețuirea-i supraviețuire.

Rose își duse mâinile la spate. Haplea G puse un cuțit într-una din ele. Un cuțit mic, dar foarte tăios. Rose îi surâse băiatului întins pe jos.

– Am să încerc.

Băiatul a rezistat multă vreme. A urlat până când i s-au rupt coardele vocale și urletele i s-au transformat în vaiete răgușite. La un moment dat, Rose s-a oprit și s-a uitat în jur. În mâinile lungi și puternice parcă avea mănuși roșii de sânge.

– S-a întâmplat ceva? o întrebă Fală.

– Vorbim mai târziu, zise Rose și se reapucă de treabă.

Razele de la douăsprezece lanterne transformaseră maidanul din spatele fabricii de alcool etilic într-o sală de operații improvizată ad-hoc.

Brad Trevor a mai reușit să șoptească:

– Omoară-mă, te rog.

Rose Ţilindru i-a adresat un zâmbet încurajator:

– Îndată.

Dar nu a fost să fie.

Vaietele uscate au reînceput şi, în cele din urmă, s-au transformat în abur.

Au îngropat trupul băiatului în zori. Apoi au plecat mai departe.

VI

RADIOUL TRĂSNIT

1

Nu se mai întâmplase nimic cam de vreo trei ani, dar sunt lucruri în viaţă pe care nu ai cum să le uiţi. Ca atunci când copilul tău începe să zbiere în miez de noapte. Lucy era singură, deoarece David plecase pentru două zile la o conferinţă în Boston, dar ştia că, dacă ar fi fost acasă, ar fi ajuns înaintea ei în camera Abrei. Pentru că nici el nu uitase.

Fetiţa lor stătea ridicată în pat, palidă, cu părul zburlit de la somn, cu ochii mari privind în gol. Cearşaful – cu care o înveleau atunci când vremea era caldă – i se înfăşurase în jurul trupului micuţ ca o crisalidă fantastică.

Lucy se aşeză pe pat şi o luă în braţe pe Abra. Avea senzaţia că îmbrăţişează un bolovan. Asta era partea cea mai rea. Era îngrozitor să fii trezită din somn de urletele fiicei tale, dar lipsa ei de reacţie era cu mult mai cumplită. În perioada dintre cinci şi şapte ani, aceste întâmplări nocturne fuseseră destul de obişnuite, iar Lucy se temuse ca nu cumva, mai devreme sau mai târziu, copila să nu-şi piardă minţile. Da, sigur, va continua să respire, dar ochii ei nu se vor mai dezlipi de lumea aceea înspăimântătoare pe care numai ea putea s-o vadă.

Nici vorbă de așa ceva, încercase David s-o liniștească, iar John Dalton îi întărise spusele. *Copiii sunt rezistenți. Dacă nu prezintă consecințe de durată ale acestor episoade – detașare, izolare, comportament obsesiv, incontinență urinară –, înseamnă că totul e în regulă.*

Însă nu era în regulă ca un copil să aibă coșmaruri și să se trezească urlând din somn. Nu era în regulă că uneori, după asemenea momente, pianul de la parter cânta neatins de nimeni și nici că robinetele din baia de la capătul holului se deschideau singure și nici că becul veiozei de la căpătâiul patului se ardea atunci când ea sau David apăsau comutatorul.

Apoi își găsise un prieten invizibil, iar perioadele dintre coșmaruri deveniseră mai lungi. Și, în cele din urmă, încetară. Până în noaptea asta. Nu că mai era *noapte,* nu tocmai; Lucy vedea prima dâră de lumină la est și mulțumescu-Ți Ție, Doamne, pentru asta.

– Abby? Mami e cu tine. Spune ceva.

Cinci ori zece secunde fetița nu spuse nimic. Apoi statuia pe care o ținea Lucy în brațe se relaxă și redeveni o copilă. Abra scoase un oftat prelung, înfiorat.

– Am visat urât. Ca pe vremuri.

– Mi-am închipuit, iubito.

Abra nu-și amintea mai nimic din coșmarurile ei. Uneori era vorba despre oameni care țipau unii la alții sau se băteau cu pumnii. *A răsturnat masa când a fugit după ea,* a spus fetița odată. Cu altă ocazie fusese o păpușă din cârpă cu un singur ochi, abandonată în mijlocul unei șosele. Pe când Abra avea patru ani, le spusese că văzuse fantomițe care se dădeau cu trenulețul *Helen Rivington* – atracție turistică din orașul Frazier. Trenulețul acela mergea de la Orășelul Liliput până la Spărtura din Nori și înapoi. *Am văzut fantomițele că era lună,* le spusese Abra atunci părinților ei. Lucy și David ședeau de o parte și de cealaltă a patului, ținând-o în brațe. Lucy încă își mai amintea cât de jilavă i se păruse pijamaua îmbibată de transpirație a Abrei. *Știu că erau fantomițe pentru că aveau fețele ca niște mere vechi și luna trecea prin ele.*

Până în după-amiaza zilei următoare, Abra își revenise și alerga și se juca și râdea iarăși cu prietenii ei, însă Lucy nu putuse să uite imaginea descrisă de fiica ei: morți care mergeau cu un trenuleț de jucărie prin păduri, morți cu fețe ca de mere zbârcite prin care treceau razele de lună. O întrebase pe Concetta dacă o dusese vreodată pe Abra cu trenul într-una din zilele acelea „petrecute ca între noi, fetele". Chetta spusese că nici vorbă. Da, vizitaseră Orășelul Liliput, dar trenulețul era în reparații în ziua respectivă, așa că se dăduseră în călușei.

Acum Abra își ridică privirea la mama ei:

– Când vine Tati?

– Poimâine. A zis că ajunge pe la prânz.

– Nu-i destul de repede, șopti Abra și o lacrimă îi alunecă pe obraz.

– Destul de repede pentru ce? Ce-ți aduci aminte din vis, Abba-Doo?

– Îi făceau rău băiatului.

Lucy nu dori să continue discuția aceasta, dar simți că nu are încotro. Mult prea multe corelații fuseseră între coșmarurile de mai de mult ale Abrei și lucruri care se întâmplaseră cu adevărat. David fusese cel care descoperise în ziarul North Conway *Sun* poza unei păpuși din cârpă, cu un singur ochi, sub titlul TREI MORȚI ÎN ACCIDENTUL DIN OSSIPEE. Lucy fusese cea care căutase știri despre cazuri de violență domestică în zilele de după două din visele Abrei cu *oameni care țipau și se băteau*. Chiar și John Dalton părea a fi de acord cu ideea că Abra intercepta anumite transmisiuni prin ceea ce el numea „radioul ăla trăsnit pe care-l are în căpșor".

Așa că o întrebă:

– Ce băiat? Stă prin zonă? Îl cunoști?

Abra scutură din cap.

– Departe. Nu mai știu.

Și se lumină la față. Rapiditatea cu care ieșea din stările acestea aproape amnezice i se părea lui Lucy la fel de cumplită ca stările în sine.

– Da' cred că i-am zis lui Tony. Și Tony o să-i zică lu' tati *al lui*.

Tony – adică prietenul ei invizibil. Nu-l mai pomenise de vreo doi ani, iar Lucy se rugă la Dumnezeu să nu fie vorba de un soi de regres. Abra avea deja zece ani – cam mult ca să mai aibă prieteni imaginari.

– Şi tăticul lui Tony o să poată să facă ceva, continuă Abra.

Şi se întunecă din nou la faţă.

– Da' cred că-i prea târziu.

– Nu-i aşa că Tony n-a mai venit pe la tine de ceva vreme? o întrebă pe un ton nepăsător Lucy, ridicându-se de pe pat şi întinzând aşternuturile.

Abra chicoti când cearşaful îi atinse obrajii. Lui Lucy acesta i se părea cel mai minunat sunet din toate câte există pe lume. În primul rând pentru că era un sunet *sănătos*. Şi în cameră se făcea tot mai multă lumină. Şi în curând se vor auzi trilurile păsărilor.

– Mami, mă gâdili!

– Mămicilor le place să gâdile. Ăsta-i farmecul lor. Ia spune, cum e chestia cu Tony?

– Zice că o să vină la mine oricând am nevoie de el, răspunse Abra întinzându-se sub cearşaf.

Bătu uşor locul de lângă ea, iar Lucy se întinse alături de fiica ei, punând capul pe aceeaşi pernă.

– Şi am visat urât şi am avut nevoie de el. Cred că a venit, da' nu-mi aduc aminte. Tăticul lui lucrează la un canin.

Ei, uite, pe asta n-o mai auzise.

– Adică e veterinar? Are grijă de căţei?

– Nu, cum nu ştii? „Canin" e acolo unde se duc oamenii care o să moară.

Tonul Abrei era indulgent, profesoral aproape, dar Lucy nu se simţi deloc amuzată. O luase cu fiori pe şira spinării.

– Tony zice că atunci când oamenii sunt prea bolnavi şi nu se mai fac bine, se duc la canin şi tăticul lui încearcă să-i ajute. Tăticul lui Tony are o pisică pe care o cheamă cam ca pe mine. Eu sunt Abra şi pisica e Azzie. Nu că-i *aiurea*, da' e şi haios?

– Ba da. Aiurea, dar haios.

Probabil că John și David ar fi spus, bazându-se pe asemănarea celor două nume, că toată povestea cu pisica nu era decât fabulația unei fetițe foarte inteligente de numai zece ani. Însă nici ei n-ar fi crezut decât pe jumătate explicația aceasta, iar Lucy n-o credea deloc. Câți copii de zece ani știu ce e acela un cămin de bătrâni, chiar dacă nu pronunță cuvântul cum trebuie?

– Povestește-mi despre băiatul pe care l-ai văzut în vis, îi ceru ea, părându-i-se mai puțin periculoasă discuția acum, când Abra se liniștise. Spune-mi cine voia să-i facă rău, Abba-Doo.

– Nu mai știu, da' știu că se gândea că Barney i-a zis că e prietenul lui. Sau Barry. Mami, mi-l dai pe Țopăilă?

Iepurele ei clăpăug din pluș, exilat în fundul dulapului. Abra nu mai dormise cu el de mai bine de doi ani. Lucy îl luă pe Țopăilă și îl puse în brațele fiicei sale. Abra strânse iepurașul la piept și adormi instantaneu, cu el lipit de bluza de la pijamaua roz. Cu ceva noroc, va dormi încă o oră, poate chiar două. Lucy rămase lângă ea, privind-o lung.

Te rog, Doamne, ajută-ne și fă ca toată povestea asta să înceteze peste câțiva ani, așa cum a zis John. Sau, și mai bine, fă să înceteze chiar astăzi, chiar în dimineața asta. Ajunge. Nu mai pot să caut știri prin ziare, ca să văd dacă într-adevăr vreun băiețel a fost omorât de tatăl lui vitreg sau de niște aurolaci sau de altcineva. Fă să înceteze.

Și cu voce șoptită spuse:

– Doamne Dumnezeule, dacă exiști cu adevărat, vrei să faci ceva pentru mine? Vrei, Te rog, să spargi radioul ăla din capul fetiței mele?

2

Când Legitimii porniră din nou spre vest, pe I-80, îndreptându-se spre acel oraș din munții statului Colorado unde aveau de gând să-și petreacă vara (presupunând, desigur, că nu li se va ivi cumva ocazia să facă rost de abur mult și bun din apropiere), Tati Fală călătorea pe scaunul-mortului din EarthCruiser-ul lui Rose. La volanul

microbuzului Affinity Country Couch al lui Fală se afla pentru moment remarcabilul contabil al Clanului, Jimmy Numere. Rose prinsese la radioul prin satelit al rulotei ei un post cu muzică country și chiar acum se auzea cântecul „Whisky Bent and Hell Bound" al lui Hank Jr. Era un cântec frumușel, iar Fală îl ascultă până la capăt și abia apoi închise aparatul.

– Ai zis că vorbim mai târziu. Acum e mai târziu. Ce s-a întâmplat acolo?

– Am avut un spectator, răspunse Rose.

– Pe bune? ridică Fală din sprâncene.

Inhalase la fel de mult abur din băiatul Trevor ca și ceilalți, dar nu părea deloc mai tânăr. De fapt, rareori întinerea după ce se hrănea. Pe de altă parte însă, rareori i se întâmpla să îmbătrânească în perioadele dintre mese, dacă acestea nu erau prea îndelungate. Compromis foarte bun, în opinia lui Rose. Probabil ceva din genele lui. Presupunând că *mai* aveau gene. Nucu zicea că aproape sigur mai au.

– Un aburind, vrei să zici.

Rose îi confirmă supoziția cu un gest scurt din cap. În față li se desfășura autostrada sub un cer ca de denim spălăcit, pe care pluteau leneși câțiva nori cumulus.

– Mult abur?

– O, daaa. Colosal.

– Cât de departe?

– Pe coasta de est. Așa mi se pare.

– Adică tu vrei să-mi spui că cineva s-a uitat la ce făceam noi de la... de la cât? Aproape două mii patru sute de kilometri?

– Poate chiar de mai departe. De undeva de la mama naibii, poate chiar din Canada.

– Băiat sau fată?

– Probabil fată, dar înțelege că n-a fost decât o străfulgerare. Cel mult trei secunde. Are vreo importanță?

Nu avea.

– Câte canistre crezi că ai putea să umpli dintr-un copil cu atât de mult abur în boiler?

– Greu de spus. Pe puțin trei.

De această dată, Rose subestimă dinadins cantitatea. Bănuia că din acel spectator necunoscut se puteau umple zece canistre, douăsprezece chiar. Prezența aceea fusese foarte scurtă, dar extrem de intensă. Văzuse ce fac, iar oroarea ei (dacă despre o *ea* era vorba) fusese într-atât de puternică, încât să-i înghețe mâinile lui Rose și s-o facă să simtă o repulsie de moment față de activitatea din care fusese întreruptă. Dar senzația aceea nu fusese a ei, sigur că nu – eviscerarea unui mocofan era pentru ea la fel de scârboasă ca eviscerarea unei căprioare –, ci fusese un soi de ricoșeu psihic.

– Poate că ar trebui să întoarcem, zise Fală. Să ajungem la ea cât încă mai e bună.

– Nu. Cred că aburul ei o să se facă și mai bun și mai puternic. O lăsăm să se mai coacă puțin.

– Știi precis sau doar intuiești?

Rose făcu un semn cu mâna: așa și așa.

– Și intuiția asta a ta e atât de tare cât să ne permitem să riscăm ca fata asta să moară într-un accident făcut de vreun șofer dement, ori să fie ucisă de vreun pedofil pervers? o întrebă Fală fără strop de ironie. Și cum ar fi dacă, între timp, ar face leucemie? Ori vreo altă formă de cancer? Știi că sunt predispuși la de-astea.

– Dacă l-ai întreba pe Jimmy Numere, te-ar liniști spunându-ți că statistica speranței de viață e de partea noastră, zâmbi Rose, bătându-l afectuoasă pe picior. Îți faci prea multe griji, Tati. O să ne ducem la Sidewinder, așa cum am stabilit, și, după vreo două luni, o să mergem în Florida. Și Barry și Taica Flick sunt de părere că ăsta o să fie anul uraganelor.

Fală se strâmbă.

– E ca și cum ai cotrobăi prin tomberoane.

– Poate că da, însă trebuie să recunoști că și în tomberoane poți da peste niște resturi extrem de gustoase. Și hrănitoare. Îmi vine să-mi smulg părul din cap numai când mă gândesc cum am ratat tornada aia din Joplin. Dar adevărul e că n-ai cum să prevezi asemenea furtuni subite.

– Şi fetiţa asta. Zici că ne-a *văzut*.

– Da.

– Şi a văzut şi ce făceam.

– Unde baţi, Fală?

– Ne-ar putea da de urmă?

– Iubitule, îmi mănânc jobenul dacă are mai mult de unşpe ani.

Şi Rose îşi lovi uşor ţilindrul ca pentru a da mai multă greutate spuselor sale.

– Probabil că părinţii ei habar nu au ce este sau ce-i în stare să facă. Şi chiar dacă au o vagă idee, probabil că o minimalizează ca naiba, ca să nu-şi facă prea multe griji din cauza unui fenomen peste puterile lor de înţelegere.

– Sau poate că o vor duce la psihiatru şi ăla o s-o îndoape cu pastile, se întărâtă Fală. Pastile care or s-o amortizeze şi o să ne fie şi mai greu s-o găsim.

Rose zâmbi.

– Din câte am reuşit eu să înţeleg – şi sunt destul de sigură că am înţeles bine –, tranchilizantele ar fi tot atât de folositoare în cazul ăsta ca o folie alimentară pusă peste un reflector. O s-o găsim când va veni vremea. Nu-ţi face probleme.

– Dacă zici... Tu eşti şefa.

– Chiar aşa, iubitule.

În loc să-l mângâie iar pe picior, acum îl strânse de umflătura pantalonilor.

– Diseară? În Omaha?

– La Hanul La Quinta. Am rezervat jumătate din primul etaj.

– Bun. Am de gând să te dau în montagne russe.

– O să vedem cine pe cine dă, spuse Fală.

Se simţea ca drogat după aburul puştiului Trevor. La fel se simţea şi Rose. Toţi se simţeau aşa. Deschise iar aparatul de radio. Nimeri peste grupul Cross Canadian Ragweed care se zbuciumau pe acorduri de rock, povestind despre băieţii din Oklahoma care habar n-au cum să-şi răsucească ţigările cu marijuana.

Legitimii mergeau spre vest.

3

Există îndrumători AA blânzi, există îndrumători AA duri și mai există și îndrumători precum Casey Kingsley, care nu înghit absolut nicio tâmpenie de la protejații lor. La începutul relației, Casey îi ceruse lui Dan să participe la nouăzeci de întruniri ale Alcoolicilor Anonimi în nouăzeci de zile și să-i telefoneze în fiecare dimineață la ora șapte. La terminarea celor nouăzeci de întruniri consecutive, a renunțat la telefoanele obligatorii de dimineață. Cei doi au început atunci să se întâlnească de trei ori pe săptămână la Cafeneaua Sunspot.

Când Dan ajunse acolo, într-o după-amiază de iulie a anului 2011, îl găsi pe Casey într-un separeu. Deși Casey nu împlinise încă vârsta de pensionare, lui Dan i se păru că vechiul lui îndrumător AA (și primul șef pe care îl avusese în New Hampshire) arăta foarte îmbătrânit. Chelise aproape complet și șchiopăta vizibil. Avea nevoie de o operație la șold, pe care, însă, o tot amâna.

Dan îl salută, se așeză, își încrucișă mâinile și așteptă să audă ceea ce Casey numea Catehismul.

– Ești treaz astăzi, Danny?

– Da.

– Cum crezi tu că s-a întâmplat miracolul abstinenței?

Dan începu să recite:

– Mulțumită programului Alcoolicilor Anonimi și cu ajutorul dat de Dumnezeul înțelegerii mele. Se poate ca și îndrumătorul meu să-și fi adus o contribuție modestă.

– Frumos compliment, dar nu e cazul să mă perii.

Patty Noyes se apropie de masă cu cafetiera și-i turnă o ceașcă lui Dan, fără ca acesta să i-o fi cerut.

– Ce faci, frumosule?

Dan îi zâmbi cu toți dinții.

– Excelent.

Femeia îi zburli părul, apoi se întoarse la tejghea, legănând și mai mult din șolduri. Cei doi urmăriră cu privirile ritmul senzual

al feselor ei, că, de! bărbați erau, și apoi Casey se concentră iarăși asupra lui Dan.

– Ceva progrese cu înțelegerea căilor lui Dumnezeu?

– Nu prea multe, răspunse Dan. Am vaga senzație că-i o treabă care va dura toată viața.

– Măcar azi de dimineață i-ai cerut să te ajute să nu te atingi de băutură?

– Da.

– În genunchi?

– Da.

– I-ai mulțumit azi-noapte când te-ai dus la culcare?

– Da, tot în genunchi.

– De ce?

– Pentru că nu trebuie să uit că băutura m-a îngenuncheat, spuse Dan, având convingerea că acesta era adevărul.

Casey dădu mulțumit din cap.

– Astea-s primele trei etape. Spune-mi acum varianta prescurtată.

– Nu pot eu să ți-o spun, numai Dumnezeu poate. Dumnezeul înțelegerii mele.

– Pe care *nu*-L înțelegi încă.

– Da.

– Spune-mi acum de ce ai băut.

– Pentru că sunt un alcoolic.

– Nu pentru că nu te-a iubit Mami când erai mic?

– Nu.

Wendy avusese defectele ei, dar nu încetase niciodată să-l iubească – și nici el pe ea.

– Pentru că nu te-a iubit Tati?

– Nu.

Cu toate că mi-a rupt mâna și la sfârșit aproape m-a omorât.

– Pentru că e o chestiune ereditară?

– Nu, spuse Dan și luă o înghițitură de cafea. Deși este. Știi că este, nu?

– Sigur că știu. Dar mai știu și că nu contează. Bem pentru că suntem alcoolici. Și nu ne îndreptăm niciodată. Doar căpătăm păsuiri zilnice pe baza condiției noastre spirituale, atâta *tot*.

– Cum zici tu, șefule. Am terminat cu partea asta?

– Aproape. Te-ai gândit la băutură astăzi?

– Nu. Tu te-ai gândit?

– Nu, rânji Casey, iar zâmbetul îi lumină chipul, întinerindu-l la loc. E un miracol. Nu crezi și tu că-i un miracol, Danny?

– Ba da.

Patty se întoarse cu o farfurie mare cu budincă de vanilie – cu două cireșe deasupra, nu una singură – pe care o așeză în fața lui Dan.

– Poftă bună. Din partea casei. Ești prea slab.

– Cu mine cum rămâne, iubito? o întrebă Casey.

Patty pufni.

– Tu ești cât un bivol. Dacă vrei, o să-ți aduc o scobitoare într-un pahar cu apă.

Lăsându-l pe Casey cu gura căscată, femeia se îndepărtă agale de masa lor.

– Tot mai ești cu ea? îl întrebă Casey pe Dan când acesta începu să-și mănânce prăjitura.

– E o femeie încântătoare, răspunse el. Foarte sensibilă și foarte New Age.

– Mulțam de descriere. Tot mai ești cu ea?

– Am avut o relație de vreo patru luni, iar asta s-a întâmplat acum trei ani, Case. Patty e acum logodită cu un băiat de treabă din Grafton.

– Din Grafton, ce să-ți povestesc! spuse indiferent Casey. Peisaje drăguțe, oraș de tot căcatul. Și nu pare prea logodită când e în preajma ta.

– Casey...

– Nu, nu mă înțelege greșit. Niciodată nu mi-aș sfătui un pupil de-al meu să-și vâre nasul – ori acadeaua – într-o relație existentă. Ăsta-i pretextul cel mai bun să te reapuci de băut. Da'... tu acum ai pe *cineva*?

– E treaba ta?

– Uite că e.

– N-am pe nimeni. A fost o infirmieră de la Căminul Rivington... ți-am povestit despre ea...

– Sarah nu-mai-știu-cum.

– Olson. Chiar ne gândiserăm să ne mutăm împreună, dar a primit un post foarte bun la Spitalul Municipal din Massachusetts. Mai ținem legătura prin email.

– Nu trebuie să ai nicio relație serioasă în primul an, asta-i legea nescrisă a abstinenței, spuse Casey. Sunt prea puțini alcoolicii care o iau în serios. Tu ai luat-o. Dar, Danno, băiatule... a cam venit timpul să ai și tu un suflet *alături*.

– Haida de! Îndrumătorul meu s-a transformat în Doctorul Phil! se amuză Dan.

– Spune-mi, ai senzația că viața ta e mai bună acum? Mai bună decât era atunci când te-ai dat jos din autobuz, tremurând și din gaura curului și cu ochii roșii?

– Știi că da. Mai bună decât mi-aș fi putut închipui vreodată că va fi.

– Atunci gândește-te s-o împarți cu cineva. Atâta-ți zic.

– Am luat notă. Acum, putem să vorbim și despre altele? Despre Red Sox, poate?

– Mai trebuie să-ți pun încă o întrebare în calitate de îndrumător. Și după aia redevenim prieteni care tăifăsuiesc la o cafea.

– Bine...

Dan îl privi cu luare-aminte.

– Noi n-am prea discutat despre treburile pe care le faci tu la azil. Despre cum îi ajuți pe pacienții de acolo.

– Nu, recunoscu Dan, și aș prefera nici să nu discutăm. Știi ce se spune la sfârșitul fiecărei întruniri AA. Ce ai văzut aici, ce ai auzit aici, aici să rămână atunci când vei pleca. Exact așa simt eu față de latura aia a vieții mele.

– Câte asemenea laturi ale vieții ți-au fost afectate de băutură?

Dan oftă.

– Știi răspunsul: toate.

– Deci?

Şi când Dan nu spuse nimic, Casey continuă:

– Angajaţii de la azil îţi spun „Doctorul Somn". Ştii şi tu că zvonurile circulă repede, Danno.

Dan rămase mut. Nu terminase budinca, iar Patty urma să-i facă tărăboi dacă lăsa vreo bucăţică în farfurie, dar îi pierise pofta de mâncare. Probabil că ar fi trebuit să se aştepte la discuţia asta şi ştia că, după zece ani în care nu mai pusese picătură de alcool în gură (şi după ce devenise şi el îndrumătorul altora), Casey îi va respecta intimitatea şi nu va intra în prea multe detalii, dar tot nu voia să vorbească despre asta.

– Tu îi ajuţi pe oameni să moară. Nu zic că le pui o pernă pe faţă sau ceva de genul ăsta, nimeni nu-şi închipuie una ca asta, dar... nu ştiu cum faci. Se pare că *nimeni* nu ştie.

– Stau cu ei când vine clipa, atâta tot. Vorbesc cu ei. Dacă vor.

– Urmezi Paşii din program, Danno?

Dan s-ar fi bucurat dacă ar fi ştiut că îndrumătorul lui schimbase vorba, dar era convins că nu aşa stăteau lucrurile.

– Ştii că-i urmez, doar eşti îndrumătorul meu.

– Mda, ce să-ţi zic! Ceri ajutor dimineaţa şi mulţumeşti seara la culcare. În genunchi. Ăştia sunt doar primii trei Paşi. Al patrulea e prostia aia cu inventarul moral. Cum rămâne cu numărul cinci?

Erau cu totul doisprezece Paşi în programul Alcoolicilor Anonimi. După ce-i auzise repetaţi la începutul fiecărei întruniri la care participase, Dan îi ştia pe de rost.

– Să ne recunoaştem absolut toate greşelile în faţa lui Dumnezeu, a noastră înşine şi a unei alte persoane.

– Aşa, vezi?

Casey sorbi din cafea, privindu-l peste marginea ceştii.

– Pasul ăsta l-ai făcut?

– În mare.

Dan îşi dorea să se fi aflat acum în cu totul altă parte. Oriunde altundeva, numai aici nu. De asemenea, pentru prima oară după foarte mult timp, se pomeni că-şi doreşte să bea ceva.

– Uite ce cred eu. Ţi-ai mărturisit toate greşelile *ţie însuţi* şi ţi-ai mărturisit toate greşelile Dumnezeului ne-înţelegerii tale şi ţi-ai mărturisit *aproape* toate greşelile unei alte persoane, adică mie. Şi zici că ai terminat cu asta?

Dan nu răspunse.

– Uite ce presupun eu, continuă Casey, şi te rog să mă corectezi dacă greşesc. Paşii opt şi nouă se referă la repararea greşelilor pe care le-am lăsat în urma noastră, pe vremea când eram beţi mangă, douăzeci şi patru de ore pe zi, şapte zile din şapte. Şi eu presupun că o parte din munca ta de la azil, partea cea mai *importantă*, are de-a face cu faptul că tu vrei să te revanşezi pentru faptul că ai fost un nemernic nenorocit. Şi mai cred că există o greşeală anume peste care nu poţi să treci, pentru că ţi-e mult prea ruşine să vorbeşti despre ea. Şi, dacă e adevărat ce spun eu acum, să ştii că nu eşti nici primul, nici ultimul care e în situaţia asta.

Dan îşi aduse aminte: *Mami.*

Dan îşi aduse aminte: *Bobo.*

Văzu portofelul roşu şi teancul jalnic de bonuri de masă. Văzu şi nişte bani. Şaptezeci de dolari, suficienţi pentru patru zile de beţie năprasnică. Ba chiar cinci, dacă îi cheltuia cu măsură şi reducea mâncarea la minimum. Văzu banii mai întâi în mâna sa, apoi călătorind spre buzunarul de la pantaloni. Văzu copilul cu tricoul cu Atlanta Braves şi pampersul plin şi lăbărţat.

Îşi aduse aminte: *Pe băieţel îl chema Tommy.*

Îşi spuse, nici pentru prima, şi nici pentru ultima oară: *N-am să vorbesc niciodată despre asta.*

– Danno? Vrei să-mi spui ceva? Eu cred că da. Nu ştiu de câtă vreme te chinuieşte amintirea asta, dar mi-o poţi împărtăşi ca să te eliberezi definitiv. Aşa funcţionează treaba cu mărturisitul.

Îşi aduse aminte cum tropăise mărunţel copilaşul spre locul unde dormea mama lui

(Deenie, o chema Deenie!)

şi cum, chiar şi în somnul ei de beţivă, femeia îşi pusese o mână în jurul lui şi îl strânsese la piept. Şi dormiseră faţă în faţă în raza soarelui de dimineaţă care intra prin geamul murdar al dormitorului.

– Nu e nimic de spus, zise.

– Haide, Dan, eliberează-te. Te sfătuiesc și ca prieten, și ca îndrumător.

Dan îl privi țintă și nu răspunse.

Casey oftă adânc.

– În câte întruniri ai auzit vorba „ești întunecat ca secretele din sufletul tău"? O sută? O mie, mai degrabă. Dintre toate poantele răsuflate de la AA, asta cred că-i cea mai veche.

Dan tot nu spuse nimic.

– Cu toții avem o taină care ne-a făcut să atingem limita de jos. Probabil că într-o bună zi o vei mărturisi cuiva pe a ta. Căci, dacă n-o vei face, te vei pomeni la un moment dat într-un bar, cu un pahar în mână.

– Am recepționat mesajul, zise Dan. Acum, putem să vorbim despre Red Sox?

Casey se uită la ceas.

– Altă dată. Trebuie să mă duc acasă.

Corect, își spuse Dan. *Te așteaptă cățelul și peștișorul auriu.*

– În regulă, zise cu voce tare, punând mâna pe nota de plată înaintea lui Casey. Faci tu cinste cu altă ocazie.

4

Când Dan ajunse în camera lui din turnul conacului victorian, se opri în fața tablei, o privi vreme îndelungată și apoi șterse foarte încet cuvintele scrise pe ea:

ÎL OMOARĂ PE BĂIATUL CARE JOACĂ BASEBALL!

Când tabla rămase goală, întrebă în șoaptă:

– Despre ce băiat e vorba?

Niciun răspuns.

– Abra? Mai ești aici?

Nu. Dar fusese. Iar dacă el s-ar fi întors măcar cu zece minute mai devreme de la întâlnirea neplăcută cu Casey, poate că i-ar fi văzut umbra. Dar la el venise ea, oare? Nu prea credea. Ideea era de-a dreptul absurdă, însă el credea că era foarte posibil ca Abra să-l fi căutat pe Tony. Care, odată ca niciodată, fusese prietenul *lui* invizibil. Cel care uneori îi arăta lucruri. Cel care uneori îl avertiza. Cel care se dovedise a fi o versiune mai profundă și mai înțeleaptă a lui.

Tony fusese un frate protector pentru băiețelul speriat care încerca să supraviețuiască în Hotelul Overlook. Ironia era că acum, scăpat de blestemul băuturii, Daniel Anthony Torrance devenise adultul autentic, în vreme ce Tony rămăsese tot copil. Poate chiar copilul lăuntric din fiecare dintre noi, despre care bat câmpii toți acei guru ai curentului New Age. Dan era convins că toată treaba asta despre copilul-lăuntric fusese inventată ca scuză pentru comportamentele noastre egoiste și distructive (ori, cum îi plăcea lui Casey să zică, „sindromul Musai-Acum"), dar, de asemenea, nu se îndoia nici de faptul că bărbații și femeile în toată firea păstrau pe undeva prin minte fiecare etapă a dezvoltării lor. Și nu era acolo doar copilul-lăuntric, ci mai erau și sugarul-lăuntric, adolescentul-lăuntric, tânărul-lăuntric. Iar dacă misterioasa Abra venise la el, nu era normal să caute acea parte din mintea lui care să fie de vârsta ei?

Un tovarăș de joacă?

Poate chiar un protector?

Dacă da, aceasta era o treabă pe care Tony o mai făcuse. Dar avea Abra nevoie de protecție? Fără îndoială că simțise suferință

(îl omoară pe băiatul care joacă baseball)

în mesajul ei, dar suferința venea la pachet cu strălucirea, așa cum aflase pe pielea lui Dan, cu mult timp în urmă. Copiii obișnuiți nu trebuiau să știe și să vadă prea multe. Ar putea s-o caute, să încerce să descopere mai multe, dar ce le-ar spune părinților ei? *Bună ziua, nu mă cunoașteți, dar eu o cunosc pe fiica voastră, vine câteodată la mine în cameră și ne-am împrietenit?*

Dan nu credea că l-ar asmuți pe șeful poliției locale asupra lui, dar nu le-ar lua-o în nume de rău dacă ar face-o. Și, având în vedere

trecutul lui destul de tulbure, nu avea nicio dorință să afle cum s-ar desfășura o asemenea întrevedere. Cel mai bine era să-l lase pe Tony să fie prietenul ei de la distanță, dacă despre asta era într-adevăr vorba. O fi fost Tony invizibil, dar măcar era cam de aceeași vârstă cu Abra.

Se hotărî să treacă mai târziu pe tablă toate numele locatarilor din azil și numerele camerelor lor. Deocamdată luă o bucățică de cretă de pe margine și scrise: **Tony și cu mine îți dorim o zi frumoasă de vară, Abra! CELĂLALT prieten al tău, Dan.**

Mai citi o dată ce scrisese, dădu mulțumit din cap și se duse la fereastră. După-amiaza sfârșitului de vară era splendidă și, în plus, era și ziua lui liberă. Se gândi că i-ar face bine o plimbare care să-l ajute să-și șteargă din minte discuția supărătoare avută cu Casey. Da, probabil că ceea ce se întâmplase în apartamentul lui Deenie din Wilmington era taina lui ascunsă, dar, dacă reușise să acumuleze zece ani de abstinență fără s-o mărturisească nimănui, nu vedea de ce l-ar împiedica acum să parcurgă alți zece fără să pună băutură în gură. Sau poate nu doar zece. Poate douăzeci. Și de ce să se gândească la ani, când motto-ul Alcoolicilor Anonimi era „trăiește fiecare zi ca și cum ar fi ultima"?

Wilmington fusese de mult. Partea aceea a vieții lui se încheiase.

Când plecă, încuie ușa camerei, așa cum făcea totdeauna, dar nu exista zăvor pe lume care s-o poată ține deoparte pe Abra dacă ea voia să-i facă o vizită. Și, când se va întoarce, poate că va găsi alt mesaj pe tablă.

Poate vom deveni prieteni prin corespondență.

Da, sigur, și o gașcă de manechine de lenjerie intimă de la Victoria's Secret o să descopere secretul fuziunii atomilor de hidrogen.

Râzând cu gura până la urechi, Dan ieși din cameră.

5

Ca în fiecare an, la Biblioteca Publică din Anniston se organiza târgul estival de carte și, atunci când Abra își manifestă dorința de

a lua parte, Lucy își lăsă baltă cu nespusă bucurie toate treburile pe care le avea programate pentru după-amiaza respectivă și porni spre strada principală de mână cu fiica ei. Pe gazonul din fața clădirii fuseseră înșirate mese din mucava încărcate cu felurite volume provenite din donații. În vreme ce Lucy căuta pe masa cu cărți broșate (1$ BUCATA, 6 LA 5$, LA ALEGERE) romanele lui Jodi Picoults pe care nu apucase încă să le citească, Abra studia colecțiile de pe mesele cu semnul TINERI ADULȚI. Sigur că mai avea cale lungă până să devină adult, fie el chiar și foarte tânăr, însă era o cititoare vorace (și precoce), cu o înclinație deosebită către genurile fantasy și science-fiction. Pe tricoul ei preferat era desenată o mașinărie uriașă, extrem de complicată, deasupra declarației ferme STEAMPUNK[1] E SUPERTARE.

Tocmai când Lucy își spunea că va trebui să se mulțumească doar cu un Dean Koontz mai vechi și o Lisa Gardner ceva mai nouă, se pomeni cu Abra alergând spre ea. Fetița zâmbea larg:

– Mama! Mami! Îl cheamă Dan!

– Pe cine, iubito?

– Pe tata lui Tony! Mi-a zis că să am o zi frumoasă de vară!

Lucy se uită în jur, așteptându-se să vadă un bărbat străin de mână cu un băiețel cam de vârsta Abrei. Și acolo erau mulți bărbați străini – căci era vară, iar ei erau vilegiaturiști –, însă nu văzu pe nimeni care să corespundă descrierii.

Abra își dădu seama ce face mama ei și începu să chicotească.

– Da' nu-i aici.

– Atunci unde e?

– Nu știu precis. Dar știu că e aproape.

– Mă rog... bănuiesc că-i un lucru bun, iubito.

Lucy ciufuli în grabă părul fiicei sale, care se repezi înapoi la cărțile cu piloți ai spațiului, călători în timp și magicieni. Mama își privi lung fiica, uitând de romanele pe care intenționase să și

---

[1] *Steampunk* (din lb. engl: *steam* – „abur" și *punk* – „conflict, protest") – subgen al literaturii SF (n. tr.).

le cumpere. Să-i povestească lui David întâmplarea asta când va suna din Boston, sau nu? Mai bine nu.

Un radio trăsnit, atâta tot.

Mai bine s-o lase baltă.

6

Dan voia să dea o fugă până la Java Express, să cumpere două cafele și să-i ducă una lui Billy Freeman în Orășelul Liliput. Cu toate că Dan lucrase o perioadă extrem de scurtă în cadrul Departamentul de Lucrări Publice din Frazier, cei doi ținuseră legătura și după aceea, pe de-o parte pentru că amândoi depindeau într-un fel de Casey – lui Billy îi era șef, lui Dan, îndrumător –, dar mai cu seamă pentru că se simpatizau. Lui Dan îi plăcea nespus de mult atitudinea francă a lui Billy.

Și îi mai plăcea să conducă trenulețul *Helen Rivington.* Probabil tot o chestie care ținea de treaba aia cu copilul-lăuntric; cu siguranță că aceasta ar fi fost opinia oricărui psihiatru. Iar Billy era de acord să-l lase în locul lui, ba vara chiar se bucura că are ocazia să se mai odihnească. Între Patru Iulie și Ziua Muncii, trenulețul *Riv* făcea de zece ori pe zi drumul de șaisprezece kilometri până la Spărtura din Nori și înapoi, iar Billy nu mai era tinerel.

Pe când traversa peluza spre Cranmore Avenue, Dan îl observă pe Fred Carling pe o bancă de pe aleea dintre Căminul propriu-zis și clădirea Rivington Doi. Infirmierul care cândva lăsase urmele degetelor sale pe trupul sărmanului Charlie Hayes lucra tot în schimbul de noapte și era la fel de indolent și nevricos ca și înainte, dar măcar învățase că era mai bine să se țină la distanță de Doctorul Somn. Iar asta îi convenea de minune lui Dan.

Carling, care mai avea puțin și intra de serviciu, ținea pe genunchi o pungă de la McDonald's pătată cu grăsime și molfăia dintr-un Big Mac. Cei doi se priviră fix o clipă. Nu salută nici unul. Dan era de părere că Fred Carling era un nemernic puturos

cu apucături sadice, iar Carling era de părere că Dan era un băgăcios prefăcut, așa că erau *chit*. Câtă vreme se țineau la distanță unul de celălalt, totul avea să fie bine, și totul avea să fie bine și toate lucrurile de pe fața pământului vor coexista în armonie[1].

Dan cumpără cafelele (cu patru măsuri de zahăr pentru Billy), apoi traversă parcul aglomerat și fremătând de activități în lumina aurie a înserării. Frisbee-uri zburau în toate direcțiile. Mame și tați își dădeau piticii în leagăne ori îi prindeau la capete de tobogane. Pe terenul de fotbal se desfășura un meci – echipa Asociației Tinerilor Creștini din Frazier împotriva unor puști pe ale căror tricouri portocalii scria DEPT. SPORT ȘI REC. ANNISTON. Îl văzu pe Billy în gară, urcat pe un taburet și lustruind cromul trenulețului *Riv*. Totul părea în ordine. Dan se simțea acasă.

Și chiar dacă nu-i acasă, își zise el, *e cel mai aproape. Nu îmi mai trebuie decât o nevastă pe care s-o cheme Sally, un copil Pete și un câine Rover.*

Traversă varianta liliputană a Cranmore Avenue și intră în umbra Gării Liliput.

– Bună, Billy, uite, ți-am adus niște cafea din aia cu mult zahăr, așa cum îți place ție.

La sunetul vocii sale, primul om din Frazier care-i spusese o vorbă bună se întoarse și exclamă:

– Măi, să fie! Ce amabil ești! Tocmai mă gândeam că mi-ar prinde bine – o, futu-i, am scăpat-o...

Tava din carton căzu din mâinile lui Danny. Cafeaua fierbinte i se vărsă pe tenișii. Dar toate astea i se păreau ca din altă lume, neimportante.

Pe chipul lui Billy Freeman se târau câteva muște.

---

[1] În original: *all would be well and all would be well and all manner of things would be well* – maximă ce aparține lui Julian of Norwich (sec. XIV–XV), pustnică din Anglia, adeptă a misticismului (n. tr.).

7

Billy nu voia să stea de vorbă cu Casey Kingsley în dimineaţa următoare, nu voia să-şi ia liber, şi *nici să n-audă* de doctori. Îi repeta lui Dan că se simte bine, că se simte în formă, că se simte excelent. Ba unde mai pui că scăpase de guturaiul de vară care îl pocnea de obicei prin iunie, iulie.

Dan, însă, nu dormise toată noaptea de grijă şi nu accepta fasoanele lui Billy. Poate că l-ar fi lăsat în pace dacă ar fi crezut că era prea târziu şi nu se mai putea face nimic. Dar nu credea. Mai văzuse muşte pe obraji de oameni şi înainte şi învăţase să le descifreze sensul. Dacă erau multe, un roi, care să colcăie pe chipul persoanei respective, acoperindu-i cu totul trăsăturile, ca un văl, atunci nu mai era nicio speranţă. Dacă erau doar vreo zece, cincisprezece, însemna că se mai *putea* face ceva. Dacă erau doar câteva, însemna că şansele erau foarte bune. Iar pe faţa lui Billy fuseseră trei sau patru.

Dar pe pacienţii azilului nu văzuse niciodată muşte.

Îşi aminti de vizita făcută mamei lui cu vreo nouă luni înainte ca ea să se stingă, într-o zi când şi Wendy Torrance susţinuse sus şi tare că se simţea bine, că se simţea în formă, că se simţea excelent. *La ce te uiţi, Danny?* îl întrebase ea. *M-am murdărit cu ceva pe faţă?* Şi se ştersese pe vârful nasului, trecând cu degetele prin sutele de muşte ale morţii care îi acopereau faţa de la linia părului până la bărbie, ca o căiţă.

8

Lui Casey îi plăcea rolul de mediator. Glumeţ de felul lui, se amuza explicând oricui avea chef să-l asculte că aşa îşi câştiga enormul salariu anual de şase cifre.

Mai întâi îl ascultă pe Dan. Apoi ascultă protestele lui Billy – nici vorbă să-şi ia liber, ce prostie mai era şi asta, mai ales în toiul sezonului, cu oameni înşiraţi la coadă încă de la opt dimineaţa ca

să facă o tură cu trenulețul *Riv*. În plus, niciun doctor nu l-ar primi fără programare prealabilă. În fond, și pentru ei sezonul era în toi.

– Când ai fost ultima dată să-ți faci un control? îl întrebă Casey atunci când Billy își epuiză argumentele.

Dan și Billy stăteau în picioare în fața biroului lui, Casey își sprijinise scaunul de perete și stătea cu capul lipit de locul obișnuit, chiar sub cruce, și cu degetele împletite pe abdomenul proeminent.

Billy adoptă o atitudine defensivă.

– Păi, cred că pân' 2006. Da' mi-au ieșit toate analizele bine, Case. Doctoru' chiar mi-a zis că am tensiunea mai mică decât a lui.

Casey se uită la Dan. În privirea lui se citea bănuială și curiozitate, însă nu și neîncredere. Membrii AA dădeau dovadă de mare discreție atunci când interacționau cu restul lumii, dar în interiorul grupurilor lor discutau, și uneori chiar bârfeau, destul de liber. De aceea Casey știa că Dan mai avea și un *alt* talent pe lângă cel de a-i ajuta să moară mai ușor pe bolnavii în faze terminale. La Radio-Șanț se anunța că uneori Dan T. avea anumite revelații extrem de folositoare, dar care nu puteau fi nicicum explicate.

– Te ai bine cu Johnny Dalton, nu? îl întrebă el acum. Medicul pediatru?

– Da. Mă întâlnesc cu el la întrunirile de joia. Din North Conway.

– Ai numărul lui de telefon?

– Da.

Dan avea o mulțime de numere de contact la spatele carnețelului pe care i-l dăduse Casey demult și pe care încă îl mai purta cu el.

– Sună-l. Zi-i că-i musai ca obraznicu' ăsta să fie văzut de un doctor. Nu se întâmplă cumva să știi tu ce fel de doctor, nu? Oricum, e al naibii de sigur că nu are nevoie de pediatru la vârsta lui.

– Casey... începu Billy.

– O șoaptă să n-aud, i-o reteză Casey și se întoarse spre Dan. Pe cinstea mea, mi se pare că tu ai o oarecare idee. Să fie vorba de plămâni? E cel mai probabil, dacă ne gândim la cât fumează.

Dan își dădu seama că mersese prea departe și că nu mai era cale de întors. Oftă și recunoscu:

– Nu. Cred că are o problemă digestivă.

– În afară de o indigestie ușoară, burta mea e...

– *Taci* am spus.

Apoi, tot către Dan:

– Deci înseamnă că-i trebuie un doctor de mațe. Zi-i lu' Johnny D. că-i foarte important.

Făcu o pauză și continuă pe un ton nesigur:

– O să te creadă?

Dan se bucură să audă întrebarea asta. De când venise în New Hampshire își ajutase mai mulți colegi de la Alcoolicii Anonimi și, cu toate că-i rugase să păstreze secretul, știa foarte bine că unii nu se putuseră abține și povestiseră mai departe. Dar era fericit că Johnny D. nu se număra printre aceștia.

– Cred că da.

– În regulă, spuse Casey arătând spre Billy. Te învoiesc pe ziua de azi și nu-ți opresc banii. Ai scutire medicală.

– Da' trenu...

– Sunt zece oameni în afurisitul ăsta de oraș care știu să conducă trenulețul. Am să le dau telefon și, până apare vreunul, am să-l conduc eu în primele două ture.

– Da' șoldul tău...

– La naiba cu șoldul meu. Fă-mi hatârul și ieși de-aici.

– Da', Casey, mă simt...

– Mă doare exact undeva dacă te simți atât de bine încât să fii în stare să faci turul Lacului Winnipesaukee. În fuga mare. Te duci la doctor și cu asta basta.

Billy se uită cu reproș la Dan.

– Vezi în ce m-ai băgat? Nici nu mi-am băut cafeaua de dimineață.

Nu se mai zăreau mustele acum, dar tot acolo erau. Și Dan știa că, dacă se concentra mai mult, le-ar fi putut vedea iarăși, dacă voia... dar cine, pentru numele lui Dumnezeu, ar *vrea* să le vadă?

– Știu, spuse el. Viața e de tot rahatul, prietene. Casey, pot să folosesc telefonul tău?

– Te rog, zise Casey ridicându-se de pe scaun. Vasăzică eu acum mă duc până la gară ca să compostez niscai bilete. Ai vreo șapcă de mecanic care să-mi vină, Billy?

– Nu.

– Am eu una, zise Dan.

9

Pentru o organizație care nu bătea toba pe seama existenței ei, nu vindea nimic și se susținea doar prin bancnotele mototolite aruncate în coșurile ori șepcile trecute din mână în mână, Alcoolicii Anonimi exercita o influență puternică și tăcută dincolo de ușile sălilor închiriate și ale subsolurilor de biserici unde își desfășura activitățile. Nu era însă o rețea a foștilor colegi de școală, își zise Dan, ci una a beților reformați.

Îl sună pe John Dalton, iar John îl sună pe un specialist în medicină internă, pe nume Greg Fellerton. Fellerton nu făcea parte din programul AA, dar îi era dator lui Johnny D. Dan nu cunoștea motivul și nici nu-i păsa. Tot ce conta era că, în decursul aceleiași zile, Billy Freeman s-a aflat pe masa de consultații din cabinetul lui Fellerton din Lewiston. Respectivul cabinet se afla la o distanță de o sută doisprezece kilometri de Frazier, iar Billy s-a văicărit întregul drum.

– Ești convins că nu te mai supără și altceva în afară de indigestie? îl întrebă Dan când opriră în fața cabinetului lui Fellerton de pe strada Pine.

– Îhî, răspunse Billy adăugând fără prea multă tragere de inimă: Parcă m-a necăjit mai tare în ultima vreme, dar nu atât cât să mă țină treaz noaptea.

Mincinosule, îl admonestă Dan în gând, dar nu zise nimic cu glas tare. Reușise să-l aducă până aici pe bătrânul căpos și asta era tot ce conta.

El rămase apoi în sala de aşteptare, unde răsfoi cu minţile aiurea un exemplar al revistei *OK!*, pe coperta căruia era o fotografie cu prinţul William şi mireasa lui drăguţică, dar mult prea slabă. La un moment dat se auzi un strigăt puternic de durere dinspre cabinetul medicului. Cam la zece minute după aceea, apăru Fellerton şi se aşeză alături de Dan. Aruncă o privire la coperta revistei şi comentă:

– O fi individul ăsta moştenitorul coroanei regale, dar tot o să fie mai chel ca o bilă de popice înainte de patruzeci de ani.

– Cred că ai dreptate.

– Firește că am dreptate. În lumea oamenilor, singura regină adevărată este genetica. Vezi că-l trimit pe prietenul tău la Central Maine General, ca să-şi facă o tomografie. Deşi îmi cam închipui ce o să se vadă acolo. Şi, dacă am dreptate, am să-l programez pe domnul Freeman la un chirurg cardiovascular pentru mâine dimineaţă.

– Dar ce are?

Billy tocmai venea spre ei, încheindu-se la curea. Chipul lui bronzat era acum pământiu şi transpirat.

– Zice că am o umflătură în aortă. Ca o băşică într-un cauciuc. Da' cauciucurile nu zbiară când le împungi.

– Un anevrism, explică Fellerton. Sigur, s-ar putea să fie chiar o tumoare, dar nu cred. În orice caz, timpul este esenţial. Blestemăţia aia e de mărimea unei mingi de ping-pong. Ai făcut foarte bine că l-ai adus la control. Dacă îi plesnea şi nu era în apropierea unui spital...

Şi Fellerton clătină mâhnit din cap.

10

Tomografia confirmă diagnosticul lui Fellerton: da, era un anevrism. Şi la ora şase seara Billy era deja instalat într-un pat de spital. Dan stătea alături, spunându-şi că prietenul lui pare dintr-odată mai împuţinat la trup în lumina rece şi puternică a neonului.

– Aş ucide pentru un fum, zise Billy cu mult dor.

– N-am ce-ţi face.

Billy oftă.

– Oricum, cam de mult ar fi trebuit să mă las. N-ai treabă la Căminul Rivington?

– Sunt în ziua liberă.

– Și al naibii de bine te-ai găsit să ți-o petreci. Fii atent la mine ce-ți zic acum: dacă n-o să mă omoare mâine de dimineață cu toate cuțitele alea și cu ce-or mai vârî în mine, înseamnă că-ți datorez viața. Habar n-am cum de-ai știut, dar, dacă o să pot să te ajut vreodată, cu absolut orice, nu va trebui decât să-mi spui.

Dan își aduse aminte cum, cu zece ani în urmă, coborâse din cursa interstatală pe o ninsoare delicată ca dantela unei rochii de mireasă. Își aduse aminte de încântarea pe care o simțise la vederea locomotivei roșii a trenulețului *Helen Rivington*. Și își mai aminti cum omul din fața lui îl întrebase dacă îi place trenul, în loc să-i zică să se care dracului de acolo. Un gest micuț de amabilitate, care însă deschisese ușa spre tot ce avea el astăzi.

– Billy, băiatule, eu îți sunt dator ție mai mult decât ți-aș putea plăti vreodată.

11

Observase o ciudățenie în toți anii de abstinență. Când lucrurile nu prea mergeau bine cu viața lui – ca de pildă în dimineața aceea din 2008 când descoperise că îi spărsese cineva geamul de la mașină cu o piatră –, nu se gândea la băutură. Însă, când totul era bine și frumos, setea cea veche îl încerca din nou. În seara aceea, după ce-și luase la revedere de la Billy și se întorcea acasă dinspre Lewiston și totul era în regulă, observă la marginea șoselei un bar pe a cărui firmă scria „Cizmă de Cowboy" și simți că trebuie să intre. Că trebuie să-și ia o carafă cu bere și să schimbe bani în fise pentru tonomat. Că trebuie să stea acolo și să-i asculte pe Jennings și Jackson și Haggard, fără să vorbească cu nimeni, fără să iște vreun tărăboi, doar bând și ametindu-se. Simțind cum dispare

toată greutatea abstinenței – uneori avea sentimentul că lipsa băuturii îl încălțase cu pantofi din plumb. Și când n-o să-i mai rămână decât cinci fise, o să pună „Whisky Bent and Hell Bound" de cinci ori la rând.

Trecu de bar, intră în parcarea mare a unui Walmart din apropiere și deschise telefonul. Rămase cu degetul în aer deasupra numărului lui Casey, dar își aminti discuția neplăcută din cafenea. S-ar putea să vrea să redeschidă subiectul, mai ales partea aceea cu secretul lui Dan. Deci, nu. Proastă idee.

Ca străin de propriul corp, se întoarse la barul de pe marginea șoselei și opri mașina în spatele parcării. Se simțea foarte încântat. Dar se simțea și ca un om care tocmai ce și-a lipit de tâmplă țeava unui pistol încărcat. Geamul mașinii era deschis pe partea lui și se auzeau niște indivizi interpretând un vechi cântec al grupului Derailers – „Lover's Lie". Nu cântau prea rău, ba chiar, dacă ar fi avut câteva băuturi în organism, i s-ar fi părut că muzica lor sună excelent. Probabil că înăuntru erau și câteva doamne care și-ar fi dorit să danseze. Doamne cu cârlionți, doamne cu șiraguri de perle false, doamne cu fuste scurte, doamne cu cămăși de cowboy. Întotdeauna erau. Se întrebă ce marcă de whisky curgea din butoaie și, Doamne, o, Doamne Dumnezeule, ce sete îi era. Deschise portiera mașinii, puse un picior afară și rămase așa, cu capul în piept.

Zece ani. Zece ani *buni.* Pe care i-ar putea arunca la gunoi în doar zece minute. Cât de ușor ar fi. *Ușor ca apa de izvor.*

Cu toții avem o taină care ne-a făcut să atingem limita de jos. Probabil că într-o bună zi o vei mărturisi cuiva pe a ta. Căci, dacă n-o vei face, te vei pomeni la un moment dat într-un bar cu un pahar în mână.

Și vina ar fi numai a ta, Casey, sună gândul lui rece. *Aș putea spune că tu mi-ai vârât ideea asta în cap atunci când ne beam cafelele la Sunspot.*

Deasupra intrării era o săgeată roșie care lumina intermitent și un afiș care anunța CARAFE 2$ PÂNĂ LA 9 PM BERE MILLER LITE VĂ AȘTEPTĂM.

Dan trânti portiera, își deschise iarăși telefonul și îl sună pe John Dalton.

– Cum se simte prietenul tău? îl întrebă John.

– Acum face nani și mâine dimineață la șapte intră în operație. Uite de ce te-am sunat, John, simt că aș bea ceva.

– *O, nuuu!* strigă John într-un falsetto vibrant. *Fără alcool!*

Și uite așa, setea îi dispăru cât ai bate din palme. Dan izbucni în râs.

– Bravo, aveam nevoie de asta. Dar, dacă-l mai imiți vreodată pe Michael Jackson, chiar am să *beau*.

– Ar trebui să mă auzi cum cânt „Billie Jean". Sunt un monstru la karaoke. Pot să te întreb ceva?

– Sigur.

Prin parbriz, Dan vedea clienții de la „Cizmă de Cowboy" venind și plecând, discutând probabil despre orice în afară de arta lui Michelangelo.

– Povestea aia care te chinuie... atunci când te îmbătai... nu știu cum să zic... reușeai s-o amuțești?

– Doar s-o înăbuș. Ca și cum i-aș fi pus o pernă pe față și aș fi încercat s-o sufoc.

– Și acum?

– Nici Superman nu-i mai tare decât mine. Îmi folosesc puterile ca să susțin adevărul, dreptatea și modul de viață american.

– Adică nu vrei să vorbești despre asta.

– Nu, spuse Dan. Nu vreau. Dar mi-e mai bine acum. Mai bine decât aș fi crezut vreodată că-mi poate fi. În adolescență...

Se întrerupse. În adolescență, fiecare zi fusese o luptă pentru păstrarea sănătății mintale. Vocile pe care le auzea în cap erau cumplite; imaginile pe care le vedea erau adesea și mai rele. Îi jurase mamei lui și își promisese lui însuși că niciodată nu va bea așa cum o făcuse tatăl lui. Dar atunci când se apucase de băut, în primul an de liceu, se simțise atât de incredibil de ușurat, că îi păruse rău – în primă fază – că nu se apucase mai de mult. Mahmurelile de dimineață erau de o mie de ori mai suportabile decât coșmarurile din

timpul nopții. Toate acestea ducând la o singură întrebare: Cât de mult *semăna* el cu tatăl lui? În câte privințe?

– Ce a fost în adolescență? îl întrebă John.

– Nimic. Nu contează. Ascultă, ar fi bine s-o iau din loc. Sunt în parcarea unui bar.

– Pe bune?

Tonul lui John părea plin de curiozitate.

– Care?

– Unul pe care îl cheamă „Cizmă de Cowboy". Cu carafe la doi dolari până la nouă seara.

– Dan.

– Da, John.

– Știu locul ăla de pe vremuri. Dacă tot vrei să-ți arunci viața la budă, nu începe de acolo. Femeile sunt curve îndopate cu metamfetamină, iar closetul bărbaților pute mai tare decât niște bandaje pline de puroi. „Cizma" e pentru momentul în care ți-ai atins limita de jos.

Și uite-o! Iarăși expresia aia nenorocită.

– Cu toții avem o taină care ne face să atingem limita de jos, spuse Dan. Nu-i așa?

– Pleacă de-acolo, Dan, spuse John foarte serios. Chiar în clipa asta. Nu mai pierde vremea. Și rămâi la telefon până când îți dispare din oglinda retrovizoare cizma aia de neon de pe acoperiș.

Dan porni mașina, ieși din parcare și se întoarse pe Route 11.

– Dispare, spuse el. Dispare... șiiii... a dispărut.

Nu era în stare să pună în cuvinte ușurarea pe care o simțea. Dar simțea și un regret amar – oare câte carafe cu bere la doi dolari ar fi fost capabil să dea gata înainte de ora nouă?

– N-ai de gând cumva să-ți iei un bax de bere ori vreo sticlă de vin înainte să ajungi în Frazier, nu?

– Nu. Mă simt bine.

– Atunci ne vedem joi seară. Vino mai devreme și am să te servesc cu o cafea de excepție. „Folgers", din rezerva mea personală.

– Așa am să fac, promise Dan.

12

Când intră în camera lui din turn și aprinse lumina, văzu un mesaj nou pe tablă.

Am avut o zi minunată!
Prietena ta,
ABRA

– Foarte bine, scumpo, șopti Dan. Mă bucur.

Bâzzzz. Interfonul. Se duse și răspunse.

– Bună seara, Doctore Somn, se auzi vocea Lorettei Ames. Mi s-a părut mie că te-am văzut când ai intrat. Teoretic încă mai ești în ziua ta liberă, dar ai chef să faci o vizită la domiciliu?

– La cine? Domnul Cameron sau domnul Murray?

– Cameron. Azzie a intrat la el imediat după cină.

Ben Cameron stătea în Rivington Unu. La etajul al doilea. Un fost contabil de optzeci și trei de ani, cu insuficiență cardiacă. Un bătrânel al naibii de simpatic. Jucător foarte bun de scrabble și o adevărată pacoste la Parcheesi, unde ridica blocade peste blocade, înnebunindu-i pe ceilalți jucători.

– Vin imediat, zise Dan.

În drumul spre ușă, se opri o clipă în fața mesajului de pe tablă.

– Noapte bună, scumpo, șopti el.

Vreme de doi ani după seara aceasta nu a mai știut nimic de Abra Stone.

Tot pe perioada celor doi ani, ceva hiberna în sângele Legitimilor. Un dar de despărțire din partea lui Bradley Trevor, alias Băiatul care joacă baseball.

PARTEA A DOUA

DIAVOLII GOI

VII

„M-AI VĂZUT?"

1

Într-o dimineață de august a anului 2013, Concetta Reynolds se trezi devreme în apartamentul ei proprietate personală din Boston. Ca în fiecare zi, primul lucru de care își dădu seama era lipsa cățelușei încovrigate în colț, lângă măsuța de toaletă. Betty murise de ani buni, dar tot îi mai era dor de ea. Își puse halatul și porni spre bucătărie ca să-și prepare cafeaua de dimineață. Făcuse de mii de ori drumul acesta și nu avea niciun motiv să-și închipuie că de data aceasta va fi diferit. Cu atât mai puțin nu-i trecuse vreodată prin minte că va fi primul dintr-un lanț de evenimente nefericite. Nu s-a împiedicat, cum să se împiedice? îi va spune nepoatei sale, Lucy, mai târziu, în aceeași zi, și nici nu s-a lovit de vreo mobilă. A auzit doar un pocnet fără importanță imediată de undeva, din jumătatea inferioară a trupului ei, pe partea dreaptă, și după aia s-a pomenit pe jos, cu piciorul în flăcări de durere.

Rămase acolo vreo trei minute, uitându-se la reflexia ei în parchetul lustruit, așteptând ca durerea să se diminueze. Și vorbind singură. *Femeie proastă ce ești! Cum să nu ai tu un companion? De cinci ani te tot bate David la cap spunându-ți că ești prea bătrână*

ca să locuiești singură și acum uite ce-ai făcut! N-o să te lase niciodată să uiți ce-ai pățit azi.

Dar o îngrijitoare permanentă ar fi avut nevoie de o cameră, iar asta ar fi însemnat să renunțe la cea aranjată special pentru Lucy și Abra. Or, nu putea face așa ceva: Chetta trăia pentru vizitele lor. Cu atât mai mult acum, că murise Betty, parcă o părăsise și toată inspirația și nu mai scria nimic. Dar, cu toate că avea nouăzeci și șapte de ani, reușise să se descurce singură. Și se simțise bine. Probabil datorită genelor bune din partea femeiască a familiei. Oare nu îngropase momo a ei patru soți și șapte copii și trăise până la o sută doi ani?

Deși, dacă era să recunoască cinstit (și numai față de ea însăși), parcă nu se simțise în apele ei vara asta. Vara asta fusese... mai grea.

În sfârșit, când o mai lăsă durerea – puțin, foarte puțin –, începu să se târască pe holul mic spre bucătăria scăldată acum în lumina zorilor. Cu această ocazie află că îi era mult mai dificil să aprecieze cum se cuvine razele acelea trandafirii de la nivelul parchetului. De fiecare dată când durerea devenea prea insuportabilă, se oprea cu capul sprijinit pe brațul uscat, gâfâind amarnic. În timpul acestor halte de odihnă, medită asupra celor șapte vârste ale omului, la felul cum ele descriu un cerc perfect (și absolut tâmpit). Exact la fel ca acum se deplasase ea cu mult timp în urmă, în al patrulea an al Primului Război Mondial, cunoscut și sub numele – să mori de râs, nu alta – Războiul care va Pune Capăt Tuturor Războaielor. Pe vremea aceea ea era Concetta Abruzzi și ieșea de-a bușilea din ferma părinților ei din Davoli, hotărâtă să prindă puii de găină care o întreceau fără probleme. După aceste începuturi petrecute în țărâna Italiei, a ajuns să ducă o viață prolifică și interesantă. A publicat douăzeci de volume de poezie, a luat ceaiul cu Graham Greene, a luat cina cu doi președinți și – lucrul cel mai minunat dintre toate – fusese binecuvântată cu o strănepoată frumoasă, inteligentă și înzestrată cu un talent straniu. Și la ce au dus toate lucrurile astea bune?

Înapoi la mersul de-a bușilea, acolo au dus. Înapoi la începuturi. *Dio mi benedica.* Doamne, apără și păzește.

Ajunse în bucătărie și se târî prin dreptunghiul de lumină spre măsuța unde mânca de obicei. Acolo era telefonul mobil. Chetta se apucă de un picior al mesei și o zgâlțâi până ce mobilul alunecă de pe ea și căzu pe jos. Și, *meno male*, ce bine! nu se sparse. Formă numărul impus de asemenea situații de tot căcatul, apoi așteptă ceva vreme o voce înregistrată ce rezuma toată absurditatea secolului douăzeci și unu, explicându-i că respectiva convorbire urma a fi înregistrată.

Într-un sfârșit, lăudată fie Preasfânta Fecioară Maria, o voce de om adevărat spuse:

– Ați sunat la Serviciul Urgențe, ce problemă aveți?

Femeia de pe jos, care pe vremuri se târâse de-a bușilea după pui de găină în sudul însorit al Italiei, rosti clar și deslușit, în ciuda durerii care-i sfârteca piciorul.

– Numele meu este Concetta Reynolds și locuiesc pe strada Marlborough, numărul doi-nouăsprezece, la etajul al treilea. Cred că am făcut o fractură de șold. Puteți să trimiteți o ambulanță?

– Mai este cineva cu dumneavoastră, doamnă Reynolds?

– Nu, păcatele mele, nu e nimeni. Uite ce e, băiete: tu stai acum de vorbă cu o babă proastă care a crezut că poate să locuiască singură. Și, că tot veni vorba, prefer să mi se spună *Signora*.

2

Lucy primi telefonul de la bunica ei cu puțin înainte ca aceasta să intre în operație.

– Mi-am fracturat șoldul, dar mi-au zis c-o să mă repare, îi spuse Chetta. Cred c-o să-mi bată niște cuie și alte chestii de-astea.

– Ai căzut, Momo?

Lucy se gândi la fiica ei, ce-și petrecea o săptămână în tabără.

– O, da, sigur c-am căzut, dar fractura s-a petrecut din senin și ea mi-a *provocat* căderea. Se pare că așa ceva se întâmplă destul de des celor de vârsta mea și, de vreme ce sunt tot mai mulți bătrâni

pe lumea asta, doctorii știu foarte bine ce au de făcut. Nu-i cazul să vii imediat, deși cred că vei dori să vii destul de curând. Am impresia că trebuie să discutăm despre anumite aranjamente.

Lucy simți că o ia cu răceală la stomac.

– Ce fel de aranjamente?

Pentru că era sub influența Valiumului, ori a morfinei, ori a altei drăcii pe care o vârâseră în ea, Concetta se simțea împăcată acum.

– Se pare că fractura de șold e cea mai mică din problemele mele.

Și-i explică. Nu dură prea mult. Încheie spunând:

– Nu-i spune Abrei, *cara*. Am primit o droaie de e-mailuri de la ea, ba chiar și o *scrisoare* adevărată și am sentimentul că se distrează de minune în tabără. N-are niciun rost s-o necăjești. Va fi suficientă vreme să afle că bătrâna ei Momo e cu un picior în groapă.

Lucy o contrazise în gând: *Dacă tu chiar crezi că trebuie să-i spun ca să afle...*

– Îmi dau seama ce gândești și fără să fiu medium, *amore*, dar poate de data asta veștile rele o vor ocoli.

– Poate, zise Lucy.

Dar nici nu pusese bine în furcă receptorul că telefonul sună iarăși.

– Mama? Mami?

Era Abra. Plângea în hohote.

– Vreau să vin acasă. Momo are cancer și eu vreau să vin acasă!

3

După întoarcerea ei precipitată din Tabăra Tapawingo, Maine, Abra începu oarecum să înțeleagă cum ar fi fost să facă naveta între părinți divorțați. Împreună cu mama ei, petrecu ultimele două săptămâni din august și prima săptămână din septembrie în apartamentul Chettei, de pe strada Marlborough din Boston. Operația de șold a bătrânei doamne fusese un succes, iar ea refuzase să rămână mai

mult în spital, așa cum refuzase orice fel de tratament pentru cancerul de pancreas pe care i-l descoperiseră doctorii.

– Nici pastile, nici citostatice. Nouăzeci și șapte de ani înseamnă deja prea mult. Cât despre tine, Lucia, îți interzic să-ți petreci următoarele șase luni din viață hrănindu-mă și aducându-mi plosca la pat. Ai o familie de care să te îngrijești, iar eu îmi pot permite să angajez o infirmieră permanentă.

– Nu te las să-ți trăiești ultimele clipe ale vieții printre străini, se supără Lucy.

Vorbise pe tonul ei nu-te-pune-cu-mine, ton pe care și Abra și tatăl ei știau că nu trebuie să-l contrazică. Nici măcar Concetta nu o făcea.

Nimeni nu a protestat față de șederea Abrei în Boston. În data de nouă septembrie trebuia să înceapă clasa a opta la Gimnaziul din Anniston. David Stone își luase anul liber de la universitate ca să scrie o carte în care să compare Furtunosul Deceniu[1] cu spectaculoasa cultură hippie a anilor șaizeci și astfel – la fel ca multe alte fete pe care le cunoscuse în tabără – Abra începu să facă naveta de la un părinte la celălalt. În timpul săptămânii stătea cu tatăl ei. În weekenduri se ducea să fie cu mami și cu Momo. Își zicea că situația nu poate fi mai rea... dar se poate... și cel mai adesea chiar așa se și întâmplă.

4

Cu toate că acum lucra acasă, David Stone nu se ostenea să ia corespondența din căsuța de la poartă. Susținea sus și tare că Serviciul Poștal al Statelor Unite nu este decât o birocrație miriapodă care și-a pierdut relevanța odată cu noul mileniu. Din când în când mai apărea câte un colet – cărți necesare documentării pentru

[1] Perioada prohibiției în SUA – 1919–1935 (n. tr.).

lucrarea lui ori vreun obiect comandat de Lucy din cataloage –, dar tot restul nu era nimic altceva decât maculatură.

Când Lucy era acasă, ridica ea corespondența și o sorta în vreme ce-și bea cafeaua de dimineață. În *mare* parte erau doar prostii care luau imediat drumul coșului de gunoi. Însă, la începutul acelui septembrie, Lucy se afla în Boston, așa că Abra – acum gospodina oficială a casei – era cea care umbla la căsuța poștală atunci când venea de la școală. Mai spăla și vasele, punea mașina de spălat rufe de două ori pe săptămână și dădea cu aspiratorul dacă își aducea aminte. Făcea toate treburile astea fără să se vaite, deoarece știa că mama ei avea grijă de Momo și că tatăl ei lucra la o carte importantă. David pretindea că aceasta va fi o lucrare ACCESIBILĂ, deloc ABSTRACTĂ. Iar dacă va avea succes, atunci s-ar putea să renunțe la catedra de la facultate și să se dedice scrisului. Măcar pentru o vreme.

În ziua aceasta, 17 septembrie, în cutia poștală se aflau: un pliant de la Walmart, o carte poștală anunțând deschiderea unui nou cabinet stomatologic în oraș (GARANTĂM KILOMETRI DE ZÂMBETE!) și două reclame lucioase de la niște agenți imobiliari locali care vindeau proprietăți pe perioadă limitată în stațiunea de schi Mount Thunder.

Mai era și fițuica locală, *Ghidul Cumpărătorului din Anniston*, cu știri preluate de la agențiile de presă pe primele două pagini și câteva reportaje locale (cele mai multe din lumea sportului) în mijloc. În rest, doar reclame, anunțuri și cupoane. Dacă ar fi fost acasă, Lucy ar fi păstrat cupoanele și ar fi aruncat restul *Ghidului* la gunoi. Și fiica ei nu l-ar fi văzut niciodată. Dar astăzi, pentru că Lucy era în Boston, Abra l-a văzut.

Începu să-l răsfoiască venind spre casă, apoi îl întoarse la ultima pagină. Acolo erau patruzeci sau cincizeci de fotografii cam de mărimea unor timbre, majoritatea color, doar câteva în alb și negru, cu un titlu mare deasupra:

M-AI VĂZUT?

Rubrică săptămânală a *Ghidului Cumpărătorului din Anniston*

La început, Abra crezu că era vorba de vreun concurs, ca o vânătoare de comori. Apoi își dădu seama că în fotografii erau copii dispăruți și parcă simți cum o mână rece îi stoarce stomacul ca pe o cârpă. Își cumpărase trei pachete de biscuiți Oreo de la cantina școlii, din care mâncase în autobuz, pe drumul spre casă. Iar acum i se părea că biscuiții i se pun în gât, împinși de mâna aceea din stomacul ei.

Nu te uita dacă te necăjește, își spuse ea, cu vocea aceea severă și didactică pe care o folosea adesea atunci când era supărată sau tulburată (vocea lui Momo, deși nu era conștientă de asta). *Aruncă-l la tomberonul din garaj împreună cu celelalte mizerii.* Doar că nu se simțea în stare să *nu* se uite.

Iat-o pe Cynthia Abelard, DN 9 iunie 2005. După ce se gândi puțin, Abra înțelese că DN însemna data nașterii. Deci Cynthia avea acum opt ani. Dacă mai era în viață. Dispăruse încă din 2009. *Cum poți să pierzi un copil de patru ani?* se minună Abra. *Trebuie că avea părinți de tot rahatul.* Dar, firește, era foarte posibil ca nu părinții să o fi *pierdut.* Poate că era vorba despre un ciudat care dădea târcoale prin zonă, a văzut-o, a profitat de ocazie și a răpit-o.

Iată-l pe Merton Askew, DN 4 septembrie 1998. Dispăruse în 2010.

Și cam pe la jumătatea paginii era fotografia unei foarte frumoase fetițe hispanice, pe nume Angel Barbera, care dispăruse din casa ei din Kansas City la vârsta de șapte ani și de care nu se mai știa nimic de mai bine de nouă ani. Abra se întrebă dacă părinții ei chiar credeau că poza asta minusculă îi va ajuta să o găsească. Și, dacă o găseau, ar mai fi putut ei să o recunoască? Sau *ea* pe *ei?*

Aruncă naibii prostia asta, spuse vocea de Momo. *Ai suficiente griji și fără să te uiți la o droaie de copii dispă...*

Ochii i se opriră asupra unei fotografii de pe ultimul rând. Scoase un sunet mic, gâtuit. Poate un geamăt. La început nu înțelese, deși parcă... Exact ca atunci când știi precis cuvântul pe care vrei să-l folosești într-o compunere pentru la școală, dar îți zburătăcește prin minte și nu poți să-l prinzi.

În poza aceasta era un băiat alb, cu păr scurt și cu un zâmbet larg de prostălău. Parcă avea și pistrui pe obraji. Sigur, poza era mult prea mică pentru a-și putea da seama, dar

(pistrui sunt, știi foarte bine)

cumva Abra era sigură. Da, pistrui erau, iar frații lui mai mari îl luaseră la mișto pe chestia asta, iar mama lui îl liniștise spunându-i că-i vor dispărea cu timpul.

– Și i-a mai spus că pistruii sunt semn de noroc, șopti Abra.

Bradley Trevor, DN 2 martie 2000. Data dispariției 12 iulie 2011. Rasă: caucaziană. Adresă: Bankerton, Iowa. Vârstă actuală: 13. Dedesubt – sub toate fotografiile acelor copii surâzători – scria: *Dacă aveți impresia că l-ați văzut pe Bradley Trevor, vă rugăm să contactați Centrul Național pentru Copii Dispăruți & Exploatați Sexual.*

Din păcate, însă, nimeni nu va contacta Centrul Național pentru Copii, pentru că nimeni nu îl va vedea pe Bradley. Și nici vârsta lui actuală nu era de treisprezece ani. Bradley Trevor se oprise la unsprezece. Se oprise aidoma unui ceas defect care arată aceeași oră întreaga zi. Abra se pomeni întrebându-se dacă pistruii i se șterseseră sub pământ.

– Băiatul care joacă baseball, șopti ea din nou.

Erau sădite flori de-o parte și de cealaltă a aleii care ducea spre casă. Abra se aplecă cu mâinile pe genunchi, simțindu-și rucsacul de școală prea greu pe spate, și vomită biscuiții Oreo și prânzul nedigerat peste romanițele mamei ei. Când se convinse că nu avea să vomite și a doua oară, intră în garaj și azvârli la gunoi corespondența. *Toată* corespondența.

Tati avea dreptate, nu era decât maculatură.

5

Ușa de la camera mică unde își instalase tatăl ei biroul era deschisă, iar Abra, oprită în bucătărie ca să bea un pahar cu apă cu care să spele gustul acru al biscuiților nemistuiți, auzi zgomotul

stins, dar regulat, al tastaturii computerului. Ăsta era un lucru bun. Atunci când încetinea, ori nu se mai auzea deloc, tatăl ei devenea morocănos. În plus, putea s-o bage mai mult în seamă. Iar Abra nu voia asta acum.

– Tu eşti, Abba-Doo? intonă el.

În mod normal, l-ar fi rugat să înceteze de-a mai folosi numele ăla de bebeluş, *te rog foarte frumos,* însă nu şi astăzi.

– Da, eu sunt.

– Toate bune la şcoală?

Clic-clic-clic-ul încetase. *Te rog mult, nu ieşi din birou,* se rugă Abra. *Nu veni aici ca să mă vezi şi să mă întrebi de ce sunt atât de palidă.*

– Da. Cum merge cartea?

– Am avut o zi minunată, răspunse el vesel. Am scris despre dansurile epocii, Charleston şi Black Bottom. Di-ba-da-di-ba-pa-diri-dara.

Ce-o mai fi însemnat şi chestia *aia.* Singurul lucru care conta era că se reluase *clic-clic-clic*-ul. Slavă Ţie, Doamne!

– Super, spuse ea, clătind paharul şi punându-l în scurgător. Mă duc sus să mă apuc de teme.

– Brava, fata mea. Gândeşte-te la Harvard – 2018.

– Bine, Tati.

Şi poate că se va gândi. Se va gândi la orice care s-o împiedice să se gândească la Bankerton, Iowa – 2011.

6

Dar nu reuşi.

Pentru că...

Pentru că...? Pentru că ce? Pentru că... ei bine...

Pentru că eu pot face ceva.

Conversă un timp pe messenger cu prietena ei Jessica, dar mai târziu Jessica plecă la mallul din North Conway ca să ia cina cu

părinții ei la Panda Garden. Așa că Abra deschise manualul de cultură civică, având intenția de a citi capitolul al patrulea – douăzeci de pagini plictisitoare purtând titlul „Cum funcționează guvernul nostru", dar cartea se deschise singură la capitolul al cincilea: „Responsabilitățile tale cetățenești".

O, Doamne, dacă era vreun cuvânt pe care nu avea chef să-l vadă în după-amiaza aceasta, acela era *responsabilități*. Se duse la baie să-și mai ia un pahar cu apă, pentru că încă mai avea un gust scârbos în gură, și se trezi că-și analizează propriii pistrui în oglinda de deasupra chiuvetei. Erau trei, unul pe obrazul stâng și doi pe nas. Deloc rău. Avusese noroc. Nici vreun semn din naștere nu avea, ca Bethany Stevens, ori un ochi leneș ca Norman McGinley și nici nu era bâlbâită ca Ginny Whitlaw, și nu avea un nume oribil ca bietul Pence Effersham, de care râdeau toți copiii. Da, firește, Abra era puțin mai ciudată, dar Abra era drăguță, iar lumea credea că era mai degrabă interesantă, iar nu anormală, așa ca Pence, cunoscut în grupul băieților (iar fetele reușeau cumva întotdeauna să le afle secretele) drept Penis-Pence.

Și ce e mai important, eu nu am fost tăiată în bucăți de niște străini nebuni cărora nu le păsa de urletele și rugămințile mele. Eu nu am fost nevoită să-i văd pe demenții ăia cum îmi ling sângele de pe mâinile lor înainte să mor. Abba-Doo e o gagicuță băftoasă.

Poate totuși nu chiar atât de băftoasă. Gagicuțele băftoase nu află lucruri care nu le privesc.

Lăsă jos capacul closetului, se așeză pe el, își acoperi fața cu palmele și începu să plângă. Îi părea rău că fusese nevoită să se gândească iar la Bradley Trevor și la moartea lui îngrozitoare, însă asta nu era totul. Mai erau și ceilalți copii, mai erau și pozele acelea, atât de multe încât fuseseră îngrămădite unele într-altele pe ultima pagină a *Ghidului Cumpărătorului*, ca un colectiv școlar din iad. Toate zâmbetele acelea știrbe și toți ochii aceia care apucaseră să vadă mai puțin din lumea asta decât văzuse ea, Abra, și, în fond, ce văzuse *ea*, ce știa *ea?* Nici măcar „Cum funcționează guvernul nostru".

Ce-și închipuiau părinții acelor copii dispăruți? Cum reușeau să meargă mai departe cu viețile lor? Oare la Cynthia sau la Merton sau la Angel se gândeau ei mai întâi și mai întâi atunci când se trezeau dimineața și când se duceau seara la culcare? Le păstrau camerele pregătite pentru atunci când se vor întoarce acasă, sau le dăduseră de pomană hainele și jucăriile? Abra auzise că așa făcuseră părinții lui Lennie O'Meara după ce băiatul căzuse dintr-un copac, se lovise la cap și murise. Lennie O'Meara, care ajunsese până în clasa a cincea și apoi... se oprise. Sigur, părinții lui Lennie *știau* că e mort și exista un mormânt unde se duceau și-i puneau flori la căpătâi. Și poate că asta făcea ca situația să fie diferită. Sau poate că nu. Deși Abra nu credea. Pentru că altminteri îți pui mii de întrebări, nu? De pildă, atunci când îți iei micul dejun, te întrebi dacă nu cumva

(Cynthia Merton Angel)

copilul tău dispărut mănâncă și el pe undeva, ori înalță un zmeu, ori culege portocale cu un grup de emigranți, sau ceva de genul ăsta. Probabil că în străfundurile minții tale știi că el sau ea a murit, pentru că așa se întâmplă în majoritatea cazurilor (trebuie doar să te uiți la programul de știri de la ora șase ca să primești confirmarea), dar nu ești tocmai sigur.

Nu avea ce face în privința nesiguranței care-i măcina pe părinții Cynthiei Abelard sau ai lui Merton Askew ori Angel Barbera, pentru că habar nu avea ce se întâmplase cu ei, dar nu la fel stăteau lucrurile și cu Bradley Trevor.

Aproape că-l uitase, și, uite, *ziarul* ăla tâmpit... *pozele* alea tâmpite... și toate chestiile alea pe care și le adusese aminte, chestii pe care nici măcar nu știa că le știe, ca și cum fotografiile fuseseră developate din subconștientul ei...

Asta putea să facă. Putea să facă niște lucruri despre care nu le povestise niciodată părinților, pentru că știa că i-ar fi îngrijorat, așa cum bănuia că s-ar fi îngrijorat și dacă ar fi aflat că se pupase cu Bobby Flannagan – un pic doar, și fără limbă sau vreo altă atingere la fel de grețoasă – într-o zi după ore. Părinții ei nu ar fi

vrut să afle una ca asta. Abra bănuia (și aici nu se înșela prea mult, cu toate că nu era vorba de niciun fel de telepatie) că, pentru părinții ei, ea se oprise la opt ani și probabil că acolo va rămâne cel puțin până îi vor crește sânii, pe care acum nici nu-i observai.

Încă nu purtaseră DISCUȚIA cu ea. Julie Vandover zicea că aproape în toate cazurile mama era aceea care îți oferea prețioasele informații despre pubertate, însă singurele informații prețioase primite de Abra se referiseră la obligativitatea de a scoate gunoiul afară în zilele de joi, înainte să plece la școală. „Nu-ți cerem să faci prea multe prin casă", îi spusese Lucy, „dar în toamna asta este deosebit de important ca toți să ne achităm de sarcinile noastre."

Măcar Momo abordase tangențial subiectul DISCUȚIEI. În primăvară, o luase deoparte pe Abra într-o zi și-i zisese:

– Știi ce vor băieții de la fetele de vârsta ta?

– Cred că sex, răspunsese Abra... deși se părea că bietul Pence Effersham, mereu blând ca un mieluțel, nu voia de la ea decât una din prăjiturile aduse de acasă, ori o fisă pentru automatul cu dulciuri, ori să-i povestească de câte ori văzuse *Răzbunătorii.*

Momo o aprobase dând din cap.

– N-ai cum să acuzi natura omenească, asta este și n-ai cum s-o schimbi, dar să nu fii de acord cu ce-ți cer ei. Punct. Am încheiat discuția. Ai să te poți răzgândi la nouăsprezece ani, dacă ai să vrei. Momentul fusese puțin cam jenant, dar cel puțin conversația fusese directă și clară. Însă nu era nimic clar despre ce avea ea în cap. Acela era semnul *ei* de naștere, invizibil, dar foarte, foarte real. Părinții nu mai vorbeau despre prostiile întâmplate pe când era mică. Poate unde își imaginau că dispăruse aproape complet chestia aia. Da, sigur, știuse că Momo e bolnavă, dar asta nu semăna nici pe departe cu muzica aia de pian, sau cu deschiderea robinetelor din baie, sau cu povestea aia de la ziua ei (pe care abia dacă și-o mai amintea), când atârnase lingurile de tavanul bucătăriei. Pur și simplu învățase să o controleze. Nu de tot. Dar mult.

Și chestia aia din ea se schimbase. Doar rareori mai vedea lucruri înainte de a se întâmpla. Și nici nu mai muta obiectele de colo-colo.

Pe la șase, șapte ani, dacă se concentra bine asupra teancului de manuale, reușea să-l ridice până la tavan. Nu era nicio scofală. La fel de ușor cum ai tricota niște pantalonași de pisoiaș, cum îi plăcea lui Momo să spună. Acum, și dacă ar fi fost vorba de o singură carte, putea să se concentreze, și să se concentreze, până simțea că-i ies creierii prin urechi, dar nu izbutea s-o deplaseze decât câțiva centimetri mai încolo pe birou. Asta în zilele bune. În cele mai multe, însă, nici măcar nu reușea să-i răsfoiască paginile.

Dar erau alte lucruri pe care *putea* să le facă, și chiar mai bine decât înainte. Putea să intre în mințile oamenilor, de pildă. Da, sigur, nu în ale tuturor – unii erau complet închiși, alții emiteau doar licăriri intermitente –, însă majoritatea erau aidoma unor ferestre fără perdele. Se putea uita înăuntru ori de câte ori ar fi avut chef. Dar de obicei nu voia s-o facă, pentru că adeseori descoperea acolo lucruri triste sau scandaloase. Cel mai mare șoc de până acum, și nu unul pozitiv, îl simțise atunci când descoperise că doamna Moran, iubita ei profesoară din clasa a șasea, avea o legătură AMOROASĂ cu un bărbat CĂSĂTORIT.

În ultima vreme decuplase acea parte a minții ei care *vedea*. Și învățase destul de greu cum să o facă, la fel de greu cum îi fusese să învețe să patineze cu spatele sau să scrie cu mâna stângă. Dar *învățase*. Nu se perfecționase prea mult (cel puțin, nu încă), dar cu siguranță că exercițiile îi fuseseră de folos. Se mai uita și acum în mințile oamenilor, dar mai rar și într-o doară, gata în orice clipă să se retragă dacă ar fi dat peste ceva ciudat sau peste vreo scârboșenie. Și nu trăgea *niciodată* cu ochiul în mintea părinților ei ori în mintea lui Momo. Ar fi fost urât. Probabil că era un gest urât și în celelalte cazuri, dar, așa cum îi spusese Momo odată: N-ai cum să acuzi natura omenească – și ce era oare mai omenesc decât curiozitatea?

Erau momente când îi putea determina pe oameni să facă anumite lucruri. Nu pe toți. Nici măcar pe *jumătate* dintre ei. Însă mulți erau *foarte* deschiși la sugestii. (Poate aceiași care credeau că produsele de la teleshopping îți netezesc ridurile și îți fac părul să crească la loc.) Abra știa că își poate dezvolta acest talent prin

exerciții repetate, la fel cum îți dezvolți mușchii, dar nu voia s-o facă. O speria.

Mai erau și alte lucruri, pe care nu știa cum să le numească, dar cel la care se gândea acum avea un nume. Îi zicea „vedere la distanță". Și, la fel ca alte laturi ale talentului ei, și acesta apărea și dispărea, însă reușea să-l invoce dacă voia cu adevărat și dacă avea un subiect asupra căruia să se concentreze.

Aș putea face asta chiar acum.

– Pune-ți lacăt la gură, Abba-Doo, șopti ea pe un ton încordat. Pune-ți lacăt la gură, Abba-Doo-Doo.

Deschise *Introducere în algebră* la pagina cu tema pentru a doua zi, marcată cu o foaie de hârtie pe care scrisese numele Boyd, Steve, Cam, Pete, de cel puțin douăzeci de ori fiecare. Împreună, ele alcătuiau „Round Here", formația ei preferată. *Atât* de sexy toți, mai cu seamă Cam. La fel i se părea și celei mai bune prietene a ei, Emma Deane. Of, ochii ăia albaștri... părul ăla blond și ondulat...

Poate aș putea să fac ceva. Părinții lui vor fi și mai îndurerați decât sunt acum, dar măcar vor ști.

– Taci, Abba-Doo. Taci, Abba-Doo-Doo, nu fi proastă!

Dacă 5x – 4 = 26, *cu cât este egal* x?

– Șaizeci de catralioane! exclamă ea. Cui îi pasă?

Ochii îi căzură pe numele drăgălașilor din „Round Here", caligrafiate cu caracterele acelea prețioase, cursive și durdulii, pe care le foloseau ea și cu Emma când voiau să facă pe grozavele („Scrierea pare mult mai romantică așa", decretase Emma) și dintr-odată i se părură tâmpite și infantile și nepotrivite. *L-au tăiat și i-au lins sângele și după aia i-au făcut ceva și mai rău.* Într-o lume în care se putea întâmpla așa ceva, era mai mult decât greșit să stai cu mințile duse la niște băieți care cântă.

Abra închise manualul, coborî la parter (din biroul tatălui ei *clic-clic-clic*-ul computerului continuă netulburat) și intră în garaj. Scoase *Ghidul Cumpărătorului* din lada de gunoi, îl luă cu ea în cameră, îl puse pe birou și îl netezi cu palmele.

Toate chipurile acelea... dar acum nu-i păsa decât de unul singur.

7

Inima îi bubuia tare-tare-tare. Și înainte fusese speriată atunci când încercase să „vadă la distanță" sau să citească gândurile oamenilor, dar niciodată ca acum. Nici măcar pe aproape.

Ce ai de gând să faci dacă ai să afli ce ți-ai propus?

La întrebarea asta avea să răspundă mai târziu, pentru că s-ar fi putut foarte bine să nu afle nimic. Și o parte fricoasă și lașă a minții ei chiar spera să se întâmple așa.

Abra puse primele două degete ale mâinii stângi pe fotografia lui Bradley Trevor, pentru că mâna stângă „vedea" mai bine. Ar fi vrut să pună toate cele cinci degete (dacă ar fi fost un obiect, l-ar fi luat în mână), dar poza era prea mică. Și când degetele ei au acoperit-o, nu s-a mai văzut. Doar că ea putea. O vedea foarte bine.

Ochi albaștri, ca ai lui Cam Knowles din „Round Here". N-aveai cum să-ți dai seama din fotografie, însă aveau exact aceeași nuanță. *Știa* asta.

Dreptaci, ca și mine. Dar și stângaci, tot ca și mine. Mâna lui stângă știa cum va fi următoarea traiectorie a mingii, razantă sau cu bol...

Abra scoase un suspin mic. Băiatul care juca baseball *știa.*

Băiatul care juca baseball fusese la fel ca ea.

Da, așa este. De asta l-au răpit.

Închise ochii și îl văzu. Bradley Trevor. Brad, pentru prieteni. Băiatul care juca baseball. Uneori își purta șapca întoarsă pe dos, pentru că așa făceau fanii. Tatăl lui era fermier. Mama lui făcea plăcinte și le vindea la restaurantul din localitate și la taraba familiei. Când fratele lui a plecat la colegiu, Brad i-a luat toate discurile cu AC/DC. Lui și celui mai bun prieten, Al, le plăcea în mod deosebit cântecul „Big Balls". Obișnuiau să-l cânte, tolăniți pe patul lui Brad. Și râdeau... râdeau...

A mers prin lanul de porumb și acolo îl aștepta un bărbat. Lui Brad i s-a părut că e un om cumsecade, un om bun, pentru că...

– Barry, șopti răgușit Abra.

În spatele pleoapelor închise, globii oculari i se mișcau cu rapiditate încolo și încoace, la fel cum se mișcă atunci când dormi și ai un vis foarte intens.

– Numele lui era Barry Cintezoiul. Și te-a păcălit, Brad. Nu-i așa?

Dar nu era vorba doar de Barry. Dacă n-ar fi fost decât el, Brad ar fi știut. Probabil că se asociaseră toți Oamenii Luminii ca să-i transmită același gând: că era în regulă să se urce cu Barry Cintezoiul în camionul, sau rulota, sau mașina lui, pentru că Barry era un om cumsecade. Era unul dintre băieții buni. Un prieten.

Și îl răpiseră...

Abra se duse și mai adânc. Nu zăbovi asupra celor văzute de Brad, pentru că el nu văzuse decât un covoraș cenușiu. Îl legaseră cu bandă adezivă și zăcea cu fața în jos pe podeaua mașinii conduse de Barry Cintezoiul. Dar nu conta. Acum, că reușise să intre pe lungimea lui de undă, putea să vadă ea ce era în jur. Putea să vadă ea...

Mănușa lui. O mănușă Wilson de baseball. Și Barry Cintezoiul...

Atunci imaginile acelea se risipiră. Poate se vor întoarce, sau poate nu.

Era noapte. Simți miros de bălegar. O fabrică. Un fel de

(e închisă)

fabrică. Înspre ea se îndreptau o mulțime de mașini, în șir indian, unele mai mici, majoritatea mari, vreo două uriașe. Farurile erau stinse pentru a nu atrage atenția. Dar pe cerul senin răsărise luna în al treilea pătrar, luminând locul. Vehiculele acelea coborâră pe un drum accidentat, acoperit cu gudron, trecură pe lângă un turn de apă, pe lângă o magazie cu acoperișul spart, și intrară printr-o poartă ruginită, care era larg deschisă. Pe poartă era o placă. Trecuseră atât de repede, încât Abra nu reuși să descifreze ce scria acolo. Ajunseră la fabrică. O fabrică dărăpănată, cu coșurile dărâmate și geamurile sparte. O altă placă pe care *reuși* s-o citească mulțumită luminii de lună: TRECEREA INTERZISĂ DIN ORDINUL SECȚIEI DE POLIȚIE A DISTRICTULUI CANTON.

Acum ocoleau clădirea. Se duceau în spatele ei. Și când vor ajunge acolo aveau de gând să înceapă să-l tortureze pe Brad,

băiatul care juca baseball, și să-l tortureze și să-l tot tortureze, până îl vor ucide. Abra nu voia să vadă partea aceea, așa că încercă să dea înapoi șirul evenimentelor. Asta era puțin mai greu, cam ca atunci când încerci să desfaci un capac prea strâns pe un borcan cu dulceață. Dar reuși. Când ajunse acolo unde voise, lăsă din nou imaginile să curgă de la sine.

Lui Barry Cintezoiul îi plăcea mănușa pentru că-i amintea de copilăria lui. De asta a încercat-o. A încercat-o și a adulmecat vaselina cu care obișnuia Brad s-o ungă ca să nu i se întărească pielea. Și a lovit de câteva ori cu pumnul în...

Dar acum totul se derula cu rapiditate și uită de mănușa de baseball a lui Brad.

Turn de apă. Magazie cu acoperișul spart. Poartă ruginită. Apoi, prima placă. Ce scria pe ea?

Nu. Tot prea repede, chiar dacă o ajuta luna. Derulă iar înapoi (pe frunte îi apărură broboane de transpirație) și din nou de la capăt. Turn de apă. Magazie cu acoperișul spart. *Pregătește-te că vine.* Poartă ruginită. Placa. Acum reuși să citească, deși nu era tocmai convinsă că înțelegea ce scria acolo.

Abra înhăță foaia de hârtie pe care scrisese cu înfloriturile toate numele alea ridicole de băieți și o întoarse pe cealaltă parte. Și foarte repede, ca să nu uite, mâzgăli pe ea tot ce-și amintea că citise pe firma aceea: PRODUSE ALIMENTARE ECOLOGICE și FABRICA DE ETANOL NR. 4 și FREEMAN, IOWA și ÎNCHIS PÂNĂ LA NOI DISPOZIȚII.

Bun. Acum știa unde îl omorâseră și unde – era convinsă – îl îngropaseră, cu tot cu mănușa lui de baseball. Și? Dacă sună la numărul Centrului Național pentru Copii Dispăruți, cei de la capătul firului vor auzi o voce de copil și nu îi vor da atenție... și poate vor informa poliția, iar ea va fi arestată pentru că încercase să-și bată joc de niște oameni și așa foarte nefericiți. Se gândi apoi la mama ei, dar era exclus să apeleze la ea, pentru că era mult prea ocupată cu boala lui Momo și prea tristă la gândul morții iminente a acesteia. Mami avea suficiente probleme și fără asta.

Abra se ridică de la birou, se duse la fereastră și se uită la strada ei, la prăvălia din colț („La doi pași", dar copiii îi ziceau „La doi pișii" din cauza vagabonzilor care urinau în spatele ei, printre pubelele cu gunoi) și la Munții Albi care perforau cerul albastru al verii. Începuse să-și frece buzele, tic nervos pe care îl avea mereu când era tulburată și de care părinții încercau s-o dezveațe, dar părinții nu erau aici, așa că la naiba cu el. La naiba cu *toate.*

Tata e la parter.

Dar nici lui nu voia să-i spună. Nu pentru că trebuia să-și termine cartea, ci pentru că nu s-ar fi băgat în așa ceva nici chiar dacă ar fi crezut-o. Abra n-avea nevoie să-i citească gândurile ca să știe că era adevărat.

Atunci, cui?

Înainte de a apuca să se gândească la un răspuns, lumea de dincolo de fereastra ei începu să se rotească, de parcă ar fi fost o muscă pe un disc uriaș. Scoase un țipăt slab și se apucă strâns de cadrul ferestrei, strângând perdeaua în pumni. I se mai întâmplase asta și înainte, mereu fusese luată prin surprindere și mereu se îngrozise pentru că avea senzația că face o criză. Nu mai era în propriul trup; acum nu mai „*vedea* la distanță", ci „*exista* la distanță", și dacă nu se mai putea întoarce?

Placa turnantă încetini, apoi se opri cu totul. Abra nu mai era în camera ei, ci într-un supermarket. Știa că-i un supermarket pentru că în fața ei era raionul cu carne. Deasupra lui atârna un anunț (pe care îl putu citi lesne, datorită luminilor fluorescente) care promitea: LA SAM, DOAR CARNE FĂRĂ RIVAL! Tejgheaua raionului se apropie de ea pentru că placa turnantă de mai devreme o introdusese în cineva care mergea într-acolo. Cineva care mergea și *făcea cumpărături.* Barry Cintezoiul? Nu, nu el, deși Barry era în apropiere; prin Barry *ajunsese* ea acolo. Numai că fusese absorbită din el de cineva mult mai puternic. Cu coada acelui ochi interior Abra văzu și un cărucior plin cu produse. Apoi mișcarea încetă și o cuprinse senzația asta, senzația asta

(de scotocire)

absurdă că ar fi cineva ÎNLĂUNTRUL EI și dintr-odată pricepu că nu mai era singură pe placa turnantă. Ea se uita la raionul cu carne din capătul unui supermarket și, de la fereastra ei, cealaltă persoană se uita la Intrarea Richland și la Munții Albi din zare.

Panica explodă în ea; cu intensitatea unui foc peste care a fost azvârlită o canistră plină cu benzină. Niciun sunet nu-i scăpă de pe buzele atât de strâns lipite că din gură nu-i mai rămăsese decât o cusătură, dar mintea ei scoase un urlet mai puternic decât își imaginase vreodată că există:

(NU! IEȘI AFARĂ DIN CAPUL MEU!)

8

Când David simți cum se zguduie casa și văzu cum se clatină lampa din tavan, primul lui gând a fost

(Abra)

că fiica lui avusese una din izbucnirile ei paranormale, deși de ani buni nu mai avuseseră loc manifestări dintr-alea telechinetice și niciodată înainte nu mai fusese vreuna de o asemenea intensitate. Când lucrurile se domoliră, al doilea gând – mult mai logic, din punctul lui de vedere – a fost că tocmai ce avusese parte de primul cutremur în New Hampshire. Știa că se petrec cutremure uneori, dar... uau!

Se ridică de la birou (fără să uite ca mai întâi să-și salveze în calculator materialul scris) și ieși grăbit în hol. De la piciorul scării strigă spre etaj:

– Abra! Ai simțit?

Cu chipul palid și puțin speriat, fiica lui ieși din cameră:

– Da, parcă. Cred... cred că eu...

– A fost un cutremur! îi zise David, radiind. Primul tău cutremur din viață! Cât de tare e asta?

– Da, spuse Abra fără să pară prea entuziasmată. Tare.

David se uită pe geam și zări oameni ieșiți în pragul caselor și pe peluze. Printre ei era și bunul lui prieten, Matt Renfrew.

– Mă duc până vizavi să vorbesc cu Matt, iubito. Vrei să vii cu mine?

– Cred că mai bine mi-aș termina tema la mate.

David porni spre ușă, apoi se opri să se mai uite o dată la ea.

– Nu ești speriată, nu? Nu trebuie să fii. S-a terminat.

Măcar de-ar fi așa, își zise Abra.

9

În ziua aceea, de aprovizionare se ocupa Rose Țilindru, pentru că iarăși Taica Flick nu se simțea bine. Văzu câțiva membri ai Clanului în raionul lui Sam și îi salută cu o mișcare scurtă a capului. Zăbovi o vreme în zona conservelor ca să discute cu Barry Chinezoiul, care ținea în mână lista de cumpărături făcută de nevasta lui. Barry era îngrijorat din cauza lui Flick.

– O să-și revină, îi zise Rose. Îl știi pe Taica.

Barry rânji:

– Mai tare decât o buhă împăiată.

Rose dădu din cap și își împinse căruciorul mai departe:

– Ba bine că nu.

Se anunța a fi doar o altă zi obișnuită la magazin. Dar, după ce se despărți de Barry, confundă senzația care o cuprinsese cu ceva mai banal, probabil o scădere a glicemiei. Era predispusă la asemenea stări și de aceea avea mereu un baton de ciocolată în poșetă. Apoi își dădu seama că cineva intrase în capul ei. Și *se uita* în jur.

Rose nu ajunsese la cârma Clanului Legitim pentru că ar fi fost o fire nehotărâtă. Își opri căruciorul pe direcția raionului cu carne (unde intenționase să ajungă) și sări de îndată în conducta de transmisie deschisă de persoana aceea indiscretă și posibil periculoasă.

Nu era vorba de vreun Legitim, l-ar fi recunoscut imediat, dar nu era nici vreun mocofan obișnuit.

Nu, nu era deloc obișnuit.

Supermarketul dispăru brusc și se trezi că se uită la niște munți. Nu erau Stâncoșii, pe aceia i-ar fi identificat fără probleme. Munții aceștia erau mai mici. Să fi fost Catskill? Adirondack? Puteau fi oricare dintre aceștia, sau alții. Cât despre persoana respectivă... Rose avu senzația că era vorba de un copil. Aproape cu siguranță o fată, una pe care o mai întâlnise și în trecut.

Trebuie să văd și eu ce vede ea, ca să o pot găsi când o să vreau. Trebuie s-o fac să se uite în ogli...

Un gând la fel de puternic ca o împușcătură într-o cameră închisă

(NU! IEȘI AFARĂ DIN CAPUL MEU!)

îi goli brusc mintea și o expedie în rafturile cu conserve de legume și supe. Cutiile se dărâmară, rostogolindu-se în toate direcțiile pe pardoseala magazinului. O clipă, Rose avu sentimentul că le va urma și ea, leșinând aidoma eroinei impresionabile dintr-un roman siropos. Apoi își reveni. Fata întrerupsese conexiunea într-o manieră destul de spectaculoasă.

Îi curgea oare sânge din nas? Se șterse cu mâna și își verifică vârfurile degetelor. Nu. Bine.

Unul dintre angajații supermarketului veni în fuga mare spre ea.

– Ați pățit ceva, doamnă?

– Nu, n-am nimic. Doar că m-a luat o clipă cu leșin. Mi-am scos o măsea ieri și probabil că nu mi-a trecut încă anestezia. Mi-a trecut acum. Ia te uită ce mizerie am făcut aici! Scuze. Bine că au fost conserve și nu sticle.

– Nicio problemă. Absolut nicio problemă. Vreți să vă conduc până afară să vă odihniți puțin pe bancheta unuia dintre taxiurile din parcare?

– Nu e nevoie, răspunse Rose.

Şi chiar nu era, dar ea, una, terminase cumpărăturile pe ziua respectivă. Îşi duse căruciorul două culoare mai departe şi îl abandonă acolo.

10

Venise cu camioneta ei Toyota Tacoma (veche, dar încă de nădejde) din campingul de la vest de Sidewinder şi, odată urcată în cabină, îşi scoase mobilul din geantă şi apăsă tasta de apelare rapidă. La celălalt capăt telefonul sună o singură dată.

– Care-i treaba, Rose-fetiţo?

Tati Fală.

– Avem o problemă.

Dar firește că era şi o şansă. Un copil cu atâta abur în boiler de fusese în stare să provoace o asemenea detunătură – nu numai s-o găsească pe Rose şi s-o dea de-a berbeleacul – nu era doar un „aburind", ci era descoperirea secolului. Înţelegea acum ce simţise Căpitanul Ahab când văzuse pentru prima oară uriaşa balenă albă.

– Spune-mi.

Foarte serios acum.

– Acum vreo doi ani. Puştiul din Iowa. Ţi-l mai aduci aminte?

– Sigur.

– Mai ţii minte şi că ţi-am spus că am avut un spectator?

– Da. De pe coasta de est. Ai avut senzaţia că era o fată.

– Da, chiar fată era. Tocmai ce m-a descoperit din nou. Eram la raionul lui Sam, văzându-mi liniştită de cumpărăturile mele, şi, uite aşa, a apărut acolo.

– De ce, după atâta vreme?

– Nu ştiu şi nici nu-mi pasă. Dar trebuie s-o prindem, Fală. *Trebuie* să fie a noastră.

– Ştie cine eşti? Unde *suntem?*

Rose avusese timp să-şi pună întrebările astea atunci când mergea spre camioneta din parcare. Intrusa nu o văzuse, măcar de

atâta lucru era sigură. Fetița fusese înăuntrul ei și se uita afară. Cât despre ce anume *văzuse* ea? Nimic important – doar un culoar de supermarket. Câte din acestea existau în America? Milioane.

– Nu cred, dar nu asta-i important.

– Atunci ce este?

– Ți-aduci aminte că ți-am zis că are mult abur? *Colosal* de mult? Ei bine, acum are și mai mult. Când am vrut să-l întorc împotriva ei, m-a azvârlit afară din cap ca pe un puf de păpădie. Niciodată n-am mai pățit ceva asemănător. Și aș fi zis că e imposibil.

– Ce crezi, are potențial de Legitimă, ori de hrană?

– Nu știu.

Dar știa. Aveau mai mare nevoie de abur – aveau nevoie de *rezerve* de abur – decât de noi recruți. De altminteri, Rose nu voia pe nimeni în Clan cu atât de multă putere.

– În regulă. Cum putem să dăm de ea. Ai vreo idee?

Rose se gândi la ce văzuse prin ochii fetei înainte de a fi expediată cu atâta nerușinare înapoi, în măcelăria lui Sam din supermarketul din Sidewinder. Nu văzuse prea multe, dar fusese acolo o prăvălioară...

Murmură:

– Copiii-i zic „La doi pișiˮ.

– Ce spui?

– Nimic, nu contează. Trebuie să mă gândesc. Dar o să punem mâna pe ea, Falã. *Trebuie* să punem mâna pe ea.

Urmă o pauză. Când vorbi din nou, vocea îi sună extrem de circumspectă.

– După cum vorbești, înțeleg că vom putea umple vreo douăsprezece canistre, dacă nu mai mult. Și dacă așa este, n-ai de ce să vrei s-o Transformi.

Rose scoase un hohot preocupat de râs, strident ca un scheunat.

– Dacă am dreptate, nu vom avea *suficiente* canistre pentru aburul ei. Dacă ar fi munte, fata asta ar fi Everestul.

Bărbatul nu comentă. Rose nu avea nevoie să-l vadă ori să-i intre în minte ca să-și dea seama că era stupefiat.

– Poate că nu va fi nevoie să facem nici una, nici alta.

– Nu pricep.

Firește că nu. Gândirea pe termen lung nu fusese niciodată specialitatea lui Fală.

– Poate că nu va fi nevoie nici s-o Transformăm, nici s-o *omorâm.* Gândește-te la vaci.

– La vaci, zici.

– Poți să tai una și să mănânci fripturi și hamburgeri vreo două luni. Dar, dacă o ții în viață și ai grijă de ea, atunci vei avea lapte din belșug vreme de șase ani. Poate chiar opt.

Tăcere. Îndelungată. O lăsă să se prelungească. Când Fală vorbi, părea mai prudent ca niciodată.

– N-am mai auzit de una ca asta. Îi omorâm după ce le luăm aburul ori altceva ce ei au și nouă ne trebuie, sau, dacă ni se pare că sunt suficient de puternici ca să supraviețuiască, încercăm să-i Transformăm. Așa cum am transformat-o pe Andi prin anii optzeci. Sigur, știu că Taica Flick m-ar contrazice, dacă ar sta cineva să-l creadă că mai ține minte întâmplări încă de pe vremea când Henric al VIII-lea își omora nevestele, dar nu am auzit ca Legitimii să fi încercat vreodată să se hrănească doar dintr-un singur „aburind". În plus, dacă e atât de puternică precum spui, s-ar putea să ne aducă necazuri.

Spune-mi ceva ce nu știu. Dacă ai fi simțit și tu ce-am simțit eu, ai zice că sunt de-a dreptul nebună și să mă gândesc la așa ceva. Poate că sunt. Dar...

Dar obosise să irosească atât de mult din timpul ei – din timpul întregii familii – în căutare de hrană. Obosise să trăiască precum țiganii nomazi din secolul X, când ar fi trebuit să trăiască la fel ca regii și reginele creației. Ceea ce și erau.

– Vorbește cu Taica, dacă se simte mai bine. Și cu Mary Grasa, că-i aproape la fel de bătrână ca Flick. Și cu Andi Mușcătură-de-Șarpe. E nouă, ce-i drept, dar are ceva minte în cap. Și mai vorbește cu oricine crezi tu că ar avea vreo idee care să ne fie de folos.

– Iisuse, nu știu, Rosie...

– Nici eu nu știu. Nu încă. Tot mai sunt năucită. Nu-ți cer decât să faci niște muncă de cercetare. În fond, tu ești antemergătorul nostru, tu ești administratorul Clanului.

– Bine...

– A! Și ai grijă să vorbești și cu Nucu. Întreabă-l ce fel de medicamente pot face cuminte și ascultător un copil mocofan pe perioadă îndelungată de timp.

– Mie fata asta nu mi se prea pare că ar fi mocofan.

– O, ba da. Este. O vacă-mocofan mare și plină cu lapte.

Nu tocmai adevărat. O balenă mare și albă, asta este.

Rose închise telefonul fără să mai aștepte să vadă dacă Tati Fală ar mai fi avut vreun comentariu. Ea era șefa și, din punctul ei de vedere, discuția era încheiată.

E o balenă mare și albă și am nevoie de ea.

Dar Ahab nu-și dorise acea balenă anume pentru că Moby i-ar fi dat tone de slănină și nenumărate butoaie cu ulei; și nici Rose nu-și dorea fata aceasta pentru că ar fi putut – cu cocktailul potrivit de medicamente și multă și perseverentă consolare sufletească – să le furnizeze rezerve aproape infinite de abur. Dorința ei era de natură mult mai personală. S-o Transforme? S-o facă parte din Clanul Legitim? Niciodată. Fătuca o alungase pe Rose Țilindru din capul ei de parcă ar fi fost o habotnică enervantă care bate din ușă în ușă, împărțind fițuici ce vestesc apropierea Apocalipsei. Nimeni nu mai îndrăznise vreodată să-i dea papucii; cu atât mai puțin în maniera asta. Indiferent cât de puternică ar fi fost, trebuia să i se dea o lecție.

Iar eu sunt persoana potrivită să o fac.

Rose Țilindru porni motorul camionetei, ieși din parcarea supermarketului și o apucă spre Campingul Bluebell, proprietate a Clanului. Era un loc cu adevărat superb. Și de ce nu ar fi fost? Acolo se înălțase pe vremuri unul dintre cele mai faimoase hoteluri din lume.

Dar, firește, Overlook arsese până în temelii cu mult timp în urmă.

11

Soţii Renfrew, Matt şi Cassie, erau petrecăreţii cartierului şi, drept urmare, hotărâră pe loc să organizeze un grătar în onoarea cutremurului. Îi invitară pe toţi locuitorii de pe Intrarea Richland şi aproape toţi se prezentară la eveniment. De la prăvălia din capătul străzii, „La doi paşi", Matt achiziţionă o ladă cu sucuri, câteva sticle cu vin ieftin şi un butoiaş cu bere. Petrecerea se dovedi un mare succes, iar David Stone se distră de minune. Din câte îşi putu da el seama, la fel de bine se distra şi Abra. Fata stătea împreună cu prietenele ei, Julie şi Emma, iar el avusese grijă să-i ducă un hamburger şi puţină salată. Lucy îl atenţionase să fie atent la deprinderile culinare ale fetei lor, pentru că aceasta ajunsese la vârsta la care fetele încep să-şi conştientizeze greutatea şi aspectul – vârstă la care anorexia şi bulimia le pot transforma în nişte schelete ambulante.

Ceea ce nu observase el însă, deşi Lucy ar fi văzut, dacă ar fi fost acolo, era că Abra nu participa activ la chicoteala nedomolită a prietenelor ei. Şi, după ce mâncase un bol cu îngheţată (un bol *foarte mic)*, îşi întrebă tatăl dacă are voie să se întoarcă acasă ca să-şi termine temele.

– Bine, sigur, du-te, zise David. Dar, mai întâi, mulţumeşte domnului şi doamnei Renfrew.

Abra le-ar fi mulţumit gazdelor şi fără să i se aducă aminte, dar nu-şi contrazise tatăl.

– Cu foarte multă plăcere, Abby, îi răspunse doamna Renfrew, cu ochi nefiresc de lucioşi din cauza celor trei pahare cu vin băute până în momentul acela. Nu ţi se pare fooaarte tare? Ar trebui să avem cutremure mai des. Deşi, când am stat de vorbă cu Vicky Fenton – o ştii, soţia domnului Fenton de pe strada Pound? E doar la câteva case distanţă de noi şi mi-a zis că acolo nu s-a simţit nimic. Nu că-i *naşpa?*

– Ba da, foarte naşpa, fu de acord Abra, spunându-şi în sinea ei că doamna Renfrew habar n-avea ce era naşpa şi ce nu.

12

Își terminase temele și era la parter, uitându-se la televizor cu tatăl ei, când sună Mami. Abra vorbi o vreme cu ea, apoi îi dădu receptorul lui David. Lucy spuse ceva, iar Abra știu ce era, chiar înainte de a-și observa tatăl cum o privește pe furiș.

– Da, e bine, doar puțin obosită de la teme. Le dau atât de mult de lucru pentru acasă, nu ca pe vremea noastră. Ți-a zis că a fost un cutremur mic?

– Mă duc la mine în cameră, Tati, spuse Abra.

Tatăl îi făcu un semn neatent cu mâna.

Se așeză la birou, deschise computerul, apoi îl închise la loc. N-avea niciun chef să se joace Fruit Ninja și cu siguranță n-avea chef să vorbească pe mess cu nimeni. Trebuia să se gândească la ce va face, pentru că trebuia să facă *ceva.*

Își puse manualele în ghiozdan, apoi ridică privirea și o văzu pe femeia de la supermarket cum se zgâiește la ea prin fereastră. Ceea ce, evident, nu era cu putință, pentru că respectiva fereastră se afla la etajul al doilea. Dar, uite-o chiar acolo. Tenul imaculat, de albul cel mai pur, pometii înalți, ochii întunecați, distanțați și puțin ridicați la colțuri. Abrei i se păru cea mai frumoasă femeie pe care o văzuse vreodată. Dar, în același timp, își dădu seama, fără putință de tăgadă, că femeia aceea era nebună. Cascade de păr negru îi încadrau chipul desăvârșit, dar arogant, coborând apoi pe umeri. Iar deasupra acelei bogății de păr, neclintit, în ciuda unghiului absurd în care era așezat, stătea țanțoș un joben din catifea roasă.

Nu-i acolo, și nu-i nici în capul meu. Nu-mi dau seama cum de pot s-o văd, dar o văd și nu cred că ea știi...

Și atunci nebuna de la fereastra întunecată de înserare rânji larg, iar atunci când deschise buzele Abra observă că nu avea decât un singur dinte în partea de sus, un colț grotesc și decolorat. Și atunci pricepu că acela fusese ultimul lucru pe care îl văzuse Bradley Trevor și începu să urle... și urlă cât de tare era în stare... dar numai în sinea ei, pentru că țipătul i se oprise în gât și îi înghețaseră coardele vocale.

Abra închise ochii. Când îi deschise la loc, femeia cu faţa albă şi rânjetul monstruos dispăruse.

N-a fost aici. Dar a aflat de mine şi poate veni oricând.

În momentul acela realiză ceea ce ar fi trebuit să înţeleagă încă de când văzuse fabrica părăsită. Şi nu exista decât o singură persoană pe care o putea chema. O singură persoană în stare să o ajute. Închise din nou ochii, de data aceasta nu pentru a se feri de o vedenie înspăimântătoare care se holba la ea prin fereastră, ci ca să ceară ajutor.

(TONY, AM NEVOIE DE TATĂL TĂU! TE ROG, TONY, TE ROG!)

Fără să deschidă ochii – simţind acum căldura lacrimilor pe gene şi obraji – şopti:

– Ajută-mă, Tony. Mi-e foarte frică.

VIII

TEORIA RELATIVITĂȚII - ÎN VERSIUNEA ABREI

1

Ultima cursă din fiecare zi a trenulețului *Helen Rivington* se numea Drumul Amurgului și, în serile când nu era de serviciu la azil, Dan primea voie să-l conducă. Ba chiar cu multă bucurie îl lăsa Billy Freeman în locul lui, pentru că el făcuse cursa asta deja de douăzeci și cinci de mii de ori de când se afla în slujba municipalității.

– Nu te plictisești niciodată, nu? îl întrebase odată pe Dan.

– Pune-o pe seama unei copilării cu lipsuri.

Deși nu fusese așa. Nu chiar. Dar el și cu mama lui schimbaseră multe locuințe după ce se isprăviseră banii primiți ca despăgubire. Wendy își luase tot soiul de slujbe, dar, din cauză că nu absolvise facultatea, majoritatea erau plătite cu salariul minim. Sigur, aveau un acoperiș deasupra capului și mâncare pe masă, dar nu mai rămâneau prea mulți bani și pentru distracții.

Odată – pe când locuiau în Bradenton, în apropiere de Tampa, iar el era deja la liceu – o întrebase de ce nu iese niciodată cu alți bărbați. Era deja suficient de mare ca să-și dea seama că mama lui

rămăsese o femeie foarte atrăgătoare. Atunci, Wendy Torrance îi aruncase un zâmbet chinuit și îi zisese: „Mi-a ajuns un bărbat, Danny. În plus, acum te am pe tine."

– A știut că bei? îl întrebase Casey K. în timpul uneia din întâlnirile lor de la cafeneaua Sunspot. Ai început foarte devreme, nu?

Dan se gândise destul de mult înainte de a-i răspunde:

– Probabil că știa mai mult decât îmi dădeam eu seama la vremea respectivă, dar nu am vorbit niciodată despre asta. Cred că-i era teamă să deschidă discuția. În plus, nici nu am avut probleme cu legea – mă rog, nu am avut atunci – și am absolvit liceul *cum laude*.

Îi zâmbise crunt lui Casey peste ceașca de cafea.

– Și, firește, n-am lovit-o niciodată. Probabil că asta a contat cel mai mult.

Nu primise trenulețul de jucărie la care jinduise în trecut, însă principiul după care își călăuzeau viețile cei din Alcoolicii Anonimi spunea: „nu mai bea și totul va fi mai bine". Și așa era. Uite că acum avea cel mai mare trenuleț uu-uu pe care și-l putea dori un băiețel, iar Billy avea dreptate: nu reușea să se plictisească de el. Poate după vreo zece, douăzeci de ani, însă Dan bănuia că și atunci se va oferi să facă ultima cursă a zilei, doar pentru bucuria de a conduce *Riv*-ul în lumina amurgului, până la Spărtura din Nori și înapoi. Priveliștea era de mare efect și, atunci când râul Saco era liniștit (adică atunci când se domoleau convulsiile primăverii), vedeai toate culorile de câte două ori: o dată sus și a doua oară în ape. La capătul traseului trenulețului domnea liniștea absolută, ca și cum Dumnezeu Însuși Și-ar fi ținut respirația.

Cele mai plăcute erau cursele dintre Ziua Muncii și Ziua lui Columb[1], după care *Riv* se închidea pentru perioada iernii. Turiștii dispăruseră, iar puținii călători erau localnici pe care Dan ajunsese să-i cunoască după nume. Iar în serile din timpul săptămânii – cum

[1] 12 octombrie (n. tr.).

era și aceasta – dacă erau zece călători cu bilet. Chestie care îi convenea de minune.

Se întunecase de-a binelea când Dan aduse trenul pe platforma lui din Gara Liliput. Se sprijini de latura primului vagon de pasageri, cu șapca (deasupra cozorocului erau brodate cu roșu cuvintele MECANICUL DAN) dată spre ceafă, urându-le o noapte cât mai bună celor câțiva pasageri. Billy ședea pe o băncuță. Jarul țigării îi lumina intermitent chipul. Se apropia de șaptezeci de ani, dar arăta bine, își revenise complet după operația suferită cu doi ani în urmă și zicea că n-are de gând să iasă prea curând la pensie.

– Și ce să fac? întrebase el singura dată când Dan deschisese discuția. Să mă retrag la ferma aia a morții la care lucrezi tu? Să mă tem când motanul tău o să vină în vizită? Mersi frumos, da' nu-i de mine.

Când ultimii doi, trei călători părăsiră agale gara, probabil cu gândul la cină, Billy își stinse țigara și se apropie de el.

– Îl duc eu în depou. Dacă nu cumva vrei s-o faci tu.

– Nu, du-l tu. Ai frecat destul menta. Când ai de gând să te lași de fumat, Billy? Știi că doctorul ți-a zis că țigările au contribuit și ele la problema pe care ai avut-o cu burta.

– Le-am redus aproape la zero, răspunse Billy, cu căutătura furișă a celui care minte.

Dan ar fi putut să afle foarte simplu cu cât anume își redusese prietenul lui țigările – probabil că nici n-ar fi avut nevoie să îl atingă –, dar nu o făcu. Într-una din zilele verii de-abia trecute, văzuse un puști îmbrăcat cu un tricou pe care era desenat un semn rutier octogonal. Însă în mijlocul lui, în loc de STOP, scria TMI. Când Danny îl întrebase ce vrea să zică inscripția de pe tricoul lui, puștiul îi aruncase un zâmbet plin de compătimire, rezervat, probabil, numai domnilor anacronici, săriți de patruzeci de ani. „Prea multe informații"[1], îi răspunsese puștiul. Dan îi mulțumise și se îndepărtase gândind: *Povestea vieții mele, tinere.*

---

[1] TMI – acronim pentru *Too Much Information* – „Prea multe informații" (n. tr.).

Toată lumea are secrete. Aflase asta încă din copilărie. Dar oamenii buni meritau să și le păstreze. Iar Billy Freeman era bunătatea în persoană.

– Vrei să mergem la o cafea, Danno? Ai timp? Îl duc pe ticălosul ăsta la culcare în mai puțin de zece minute.

Dan mângâie drăgăstos latura locomotivei.

– Sigur. Dar ai grijă cum vorbești. Nu-i un ticălos, e un...

Și atunci îi explodă capul.

2

Când își reveni, era culcat pe băncuța pe care stătuse prietenul lui la fumat. Billy ședea lângă el, cu o expresie îngrijorată pe chip. La naiba, ce-i aia „îngrijorată"? Speriat ca dracu' – așa arăta bietul om. Într-o mână ținea telefonul, pregătindu-se să sune la Urgențe.

– Pune-l în buzunar, croncăni zgrunțuros Dan.

Își drese glasul și încercă din nou:

– N-am nimic.

– Sigur? Iisuse Hristoase, am crezut că ai făcut o comoție cerebrală. Pe bune că așa mi s-a părut.

Cam așa m-am și simțit.

Pentru prima oară după mulți ani, Dan se gândi la Dick Hallorann, maestrul bucătar de pe vremuri al Hotelului Overlook. Dick își dăduse imediat seama că băiatul lui Jack Torrance are același talent ca și el. Acum Dan se întrebă dacă Dick mai trăia. Aproape sigur că nu; se apropia de șaizeci de ani atunci când se cunoscuseră.

– Cine-i Tony? îl întrebă Billy.

– Ce?

– Ziceai „Te rog, Tony, te rog". Cine-i Tony?

– Un tip pe care l-am cunoscut pe vremea când îmi beam mințile.

Ca minciună, nu era cine știe ce, dar fusese primul lucru care-i venise în mintea încă zdruncinată.

– Un prieten bun.

Billy mai contemplă câteva secunde ecranul luminos al telefonului, apoi îl închise încet și îl puse în buzunar.

– Știi că nu cred nicio clipă ce-ai spus. Eu zic că ai avut una din străfulgerările tale. Ca în ziua când ai aflat de...

Nu continuă, ci se lovi ușor pe burtă.

– Păi...

– Nu mai zice nimica. Câtă vreme ți-e bine, vreau să spun. Și câtă vreme nu e vreo veste proastă în ce mă privește. Pentru c-aș vrea să știu ce e. Nu cred că toți oamenii gândesc așa, dar uite că eu da.

– N-a fost nimic despre tine.

Dan se ridică de pe bancă, bucurându-se nespus să-și dea seama că îl mai țineau picioarele.

– Dar aș dori să lăsăm pe altă dată cafeaua aia, dacă nu te superi.

– Nici vorbă. Trebuie să te duci acasă și să te întinzi. Tot mai ești palid. Indiferent ce-a fost, te-a pălit rău tare.

Billy se întrerupse și aruncă o privire spre trenulețul *Riv*.

– Bine că nu s-a întâmplat când conduceai drăcia aia cu șaizeci pe oră.

– Hai, nu mai spune!

3

Traversă Cranmore Avenue spre trotuarul cu Azilul Rivington, intenționând să respecte sfatul lui Billy – să se ducă direct acasă și să se culce. Dar, în loc să intre pe poarta care dădea pe vechea alee victoriană mărginită de flori, hotărî să se mai plimbe puțin. Își recăpătase suflul, se recăpătase pe el *însuși*, iar văzduhul nopții era îmbietor. Mai mult încă, simțea nevoia să se gândească – foarte bine să se gândească – la ceea ce tocmai se întâmplase.

Indiferent ce-a fost, te-a pălit rău tare.

Și vorbele astea îl duseră iar cu gândul la Dick Hallorann și la toate lucrurile pe care nu i le mărturisise niciodată lui Casey Kingsley. Și pe care nu i le va mărturisi vreodată. Răul pe care i-l

făcuse lui Deenie și fiului ei, probabil, pur și simplu stând cu mâinile în sân, prinsese rădăcini în sufletul lui, aidoma unei măsele de minte care nu se dădea scoasă. Dar, la vârsta de cinci ani, Danny Torrance fusese cel căruia i se făcuse rău, împreună cu mama lui, firește, iar tatăl lui nu fusese singurul vinovat. Iar Dick *făcuse* ceva în privința aceea. Căci, dacă și el s-ar fi spălat pe mâini, atunci Dan și mama lui și-ar fi găsit moartea în Overlook. Încă îl mai dureau amintirile astea vechi, purtând vii, ca și atunci, culorile fundamentale ale spaimei și groazei, așa cum numai un copil le poate percepe. Și-ar fi dorit să nu mai fie nevoit vreodată în viață să se mai gândească la ele, însă acum era obligat s-o facă. Pentru că... ei bine...

Pentru că e o zicală: ce semeni aia culegi. Poate că-i vorba de noroc, sau poate că așa e soarta mea, dar oricum ar fi, trebuie să culeg ce am semănat. Ce a zis Dick în ziua aia când mi-a dat caseta de valori? Profesorul apare doar atunci când elevul e pregătit. Acum, nu că aș fi eu pregătit să fiu profesorul cuiva. Singura teorie pe care aș putea s-o demonstrez e că, dacă nu bei, n-ai cum să te îmbeți.

Ajunsese în capătul străzii; acum făcu stânga împrejur și porni înapoi. Era singur pe tot trotuarul. Straniu cât de iute se golea orașul la sfârșitul verii, la fel cum se golise și Hotelul Overlook. Și membrii familiei Torrance rămăseseră singuri.

Nu. Nu complet singuri. Mai erau și stafiile. *Ele* nu plecau niciodată.

4

Hallorann îi zisese lui Danny că se duce la Denver, de unde va lua avionul spre Florida. Și îl întrebase dacă voia să-l ajute să-și care bagajele până în parcarea hotelului și Danny dusese unul dintre ele până la mașina închiriată a bucătarului. Era doar un sac cu fermoar, dar copilul fusese nevoit să-l ia în brațe ca să îl poată transporta până acolo. După ce Hallorann pusese valizele în portbagaj și se urcară amândoi în mașină, bucătarul cel negru al Hotelului

Overlook dăduse un nume lucrului aceluia din capul lui Danny Torrance, lucru pe care părinții lui îl credeau doar pe jumătate.

Ai un har. Eu unul l-am numit întotdeauna strălucire. Așa îi spunea și bunica mea. Nu te simți puțin cam singur când te gândești că nu mai e nimeni ca tine?

Da, se simțise singur, și da, își imaginase că nu mai era nimeni ca el. Hallorann îl scăpase de ideea aceea eronată. De atunci încoace Dan întâlnise mulți oameni care aveau, așa cum spunea bucătarul cel negru, „nițică strălucire în ei". Billy, de exemplu.

Dar nimeni ca fata care tocmai ce-i urlase în cap. Cât pe ce să-l facă bucăți.

Oare și *el* fusese atât de puternic? Parcă da, sau pe aproape. În ziua când se închisese Hotelul Overlook, Hallorann îi ceruse acelui băiețel tulburat să... cum spusese?

Să-i transmită un gând cu toată forța pe care o avea.

Dan ajunsese în fața Căminului Rivington și se oprise la poartă. Începuseră să cadă primele frunze ale toamnei, iar adierea mătăsoasă a serii le învolbura pe lângă picioarele lui.

Și atunci când l-am întrebat la ce să mă gândesc, el mi-a zis că la orice. „Dar gândește tare". *Și m-am gândit, însă în ultima clipă am încercat să reduc forța gândului. Cred că altminteri l-aș fi omorât. A tresărit puternic – ba nu, mai mult,* s-a zdruncinat *de parcă nu mai avea oase în el – și și-a mușcat rău buza. Mi-aduc aminte că i-a curs sânge. Mi-a spus că sunt ca un pistol. Și după aia m-a întrebat despre Tony. Prietenul meu invizibil. Așa că i-am spus.*

Și acum Tony se întorsese, dar nu ca prieten al lui Dan. Acum era prietenul unei fetițe pe care o chema Abra. Și ea intrase într-un necaz, așa cum i se întâmplase și lui Dan atunci, de mult. Însă ar fi atras atenția și ar fi stârnit suspiciuni dacă el, bărbat în toată firea, ar fi început să caute o fetiță. Și, în plus, avea o viață bună aici, în Frazier, o viață care i se cuvenea pe drept după toți anii irosiți.

Însă...

Însă atunci când *el* avusese nevoie de Dick – la Overlook și, mai târziu, în Florida, atunci când se întorsese doamna Massey –, Dick

venise de îndată. În limbajul Alcoolicilor Anonimi chestia asta se numește „misiunea celui de-al Doisprezecelea Pas". Pentru că profesorul apare doar atunci când elevul este pregătit.

De mai multe ori fusese împreună cu Casey Kingsley și cu alți tipi din cadrul Programului AA să-și îndeplinească misiunea presupusă de Al Doisprezecelea Pas, ajutând oameni care se înecau în droguri sau alcool. Uneori erau chemați de prietenii sau de șefii celor cu probleme; cel mai adesea însă de rudele care epuizaseră toate soluțiile și ajunseseră la capătul puterilor. E drept că, de-a lungul anilor, avuseseră și câteva succese, dar în majoritatea cazurilor, vizitele lor se încheiau cu uși trântite în nas, iar Casey și prietenii lui erau poftiți fără menajamente să-și vâre undeva toate tâmpeniile alea fariseice. Ba chiar unul dintre subiecții cu pricina, un veteran al splendidei aventuri din Irak concepută de George Bush, cu mințile năclăite de metamfetamină, fluturase un pistol sub nasurile lor. Și atunci, pe când se întorceau de la maghernița din Chocorua unde locuia veteranul împreună cu biata lui nevastă înfricoșată, Dan spusese:

– *Asta* chiar că a fost o pierdere de vreme.

– Așa ar fi fost, dacă am fi făcut-o pentru ei, răspunsese Casey. Am făcut-o pentru noi. Îți place viața pe care o duci, Danny-băiețelule?

Nu era prima oară când îi punea această întrebare și nu avea să fie nici ultima.

– Da.

Nici urmă de ezitare. Nu era el președintele General Motors și nici nu juca în scene de amor la pielea goală cu Kate Winslet, dar, din punctul lui de vedere, Dan avea tot ce-și putea dori.

– Crezi că tu ți-ai câștigat-o?

– Nu, răspunse Dan. Nu chiar. N-ai cum să câștigi așa ceva.

– Și atunci ce crezi tu că te-a adus într-un loc unde îți face plăcere să te trezești dimineața? Norocul sau pronia cerească?

Avusese sentimentul că îndrumătorul lui și-ar fi dorit ca răspunsul să fie „pronia", dar în timpul anilor de abstinență se deprinsese cu obiceiul – adesea incomod – al sincerității.

– Habar n-am.

– Nu-i nimic, pentru că nu-i nicio diferență atunci când ești pus cu spatele la zid.

5

– Abra, Abra, Abra, murmură el mergând spre intrarea în Cămin. În ce te-ai băgat, măi, fetițo? Și în ce vrei să mă bagi *pe mine*?

Își spunea că va fi nevoie să-și folosească strălucirea ca să încerce să intre în legătură cu ea, deși metoda asta nu era întotdeauna sigură, însă atunci când intră în camera lui din turnul clădirii, înțelese că nu era cazul. Pe tablă era frumos scris:

cadabra@nhmlx.com

Privi perplex literele acelea, apoi pricepu despre ce era vorba și izbucni în râs:

– Bună treabă, puștoaico, tare bună.

Își deschise laptopul. Câteva secunde mai târziu se uita la un formular gol de e-mail. Tastă adresa, apoi rămase cu ochii la pâlpâirea cursorului. Oare câți ani avea? Din câte își putea da el seama, luând în calcul puținele mesaje anterioare, pe undeva între înțeleapta vârstă de doisprezece ani și ușor naivii șaisprezece. Poate mai aproape de prima. Și uite-te la el, bărbat în toată firea, cu peri cărunți în barbă. Uite-te la el, cum e gata să discute cu ea pe mail. *Prădătorul de lângă noi*[1], ce părere aveți de chestia asta?

Poate nu s-a întâmplat nimic. În fond, e doar un copil.

Da, dar un copil al naibii de speriat. În plus, voia să afle mai multe despre ea. De mai multă vreme îl mâncau curiozitățile astea. Cam la fel cum și Hallorann fusese curios în privința lui.

---

[1] În orig. *To Catch a Predator* – aluzie la un serial reality al postului de televiziune american NBC (n. tr.).

Aș cam avea nevoie de nițică pronie cerească acum. Și de o căruță de noroc.

În caseta pentru SUBIECT a formularului de e-mail, Dan scrise: *Bună, Abra.* Coborî apoi cursorul, trase aer adânc în piept, și tastă cuvintele: *Spune-mi ce s-a întâmplat.*

6

În după-amiaza însorită a următoarei zile de duminică, Dan stătea pe una din băncile de lângă clădirea îmbrăcată în iederă a Bibliotecii Publice din Anniston. Deschisese exemplarul ziarului *Union Leader* pe care îl avea la el, dar habar nu avea ce însemnau cuvintele tipărite pe paginile acelea. Era mult prea emoționat.

Fix la ora două, o fată în blugi coborî de pe bicicletă, pe care și-o puse în rastelul de la marginea peluzei. Îi zâmbi larg și îi făcu un semn vesel cu mâna.

Deci așa. Ea era Abra. Ca în Cadabra.

Fetița era înaltă pentru vârsta ei; picioarele lungi fiind răspunzătoare pentru asta. Părul blond, bogat și ondulat, era strâns la spate într-o coadă de cal ce părea gata să se desfacă la orice mișcare. Ziua era nițeluș cam răcoroasă și ea era îmbrăcată cu o jachetă pe al cărei spate scria ANNISTON CYCLONES. Luă cele câteva cărți legate la spatele bicicletei și veni în fugă spre el, cu același zâmbet voios pe buze. Drăguță, dar nu frumoasă. Doar ochii – ochii aceia albaștri și mari – *ochii* erau frumoși.

– Unchiu' Dan! Ce bine-mi pare că te văd!

Și-l luă prin surprindere țocăindu-l viguros pe obraz. Scena asta nu făcea parte din scenariu. Era pur și simplu înspăimântătoare convingerea ei că avea de-a face cu un om bun, iar nu cu vreun pervers sadic.

– Și eu mă bucur, Abra. Stai aici, pe bancă, lângă mine.

O avertizase că vor trebui să dea dovadă de maximă prudență, iar Abra – copilă a epocii ei – pricepuse de îndată. Conveniseră ca

întâlnirea să aibă loc undeva în văzul lumii, şi puţine locuri din Anniston erau mai potrivite pentru asta decât peluza din faţa bibliotecii, chiar în apropiere de micuţul centru comercial al oraşului.

Acum se uita la el cu interes nedisimulat, poate şi cu un strop de aviditate. Iar Dan simţea cum ceva, ca nişte degete micuţe, îi pipăie uşurel interiorul capului.

(Unde-i Tony?)

Dan îşi duse un deget la tâmplă.

Surâsul desăvârşi frumuseţea Abrei, transformând-o într-o fată care avea să frângă inimi peste vreo patru sau cinci ani.

(BUNĂ, TONY!)

Suficient de tare cât să-l facă să tresară şi iar îşi aduse aminte de reculul suferit de Dick Hallorann atunci, de mult, în maşina lui închiriată, în parcarea Hotelului Overlook. Îşi aduse aminte cum ochii acestuia se goliseră pentru o clipă de orice expresie.

(trebuie să vorbim tare)

(ok, bine)

– Eu sunt vărul tatălui tău, da? Nu chiar unchi, dar tu aşa îmi spui.

– Da, da, eşti Unchiul Dan. N-o să păţim nimic atâta vreme cât nu apare cea mai bună prietenă a mamei mele. O cheamă Gretchen Silverlake. Cred că ne cunoaşte tot arborele genealogic – tufişul, mai bine zis.

Splendid, gândi Dan. *Prietena cea băgăcioasă.*

– Nu-ţi face griji, spuse Abra. Băiatul ei e în echipa de fotbal şi ea nu pierde niciun meci de-al Cyclonilor. Aproape *toată* lumea se duce la meciul ăla, aşa că nu-ţi mai face griji că ar putea crede cineva că tu eşti...

Îşi încheie fraza cu o imagine mentală – o caricatură, mai degrabă. Apăru într-o fracţiune de secundă, neprelucrată, dar teribil de limpede. O fetiţă ameninţată pe o alee întunecată de un individ mătăhălos, îmbrăcat într-un trenci. Picioarele fetiţei tremurau puternic şi, chiar înainte ca imaginea să se şteargă, deasupra capului ei apăru un balon în care scria: *Iete monstru'!*

– Nu-i de râs, să ştii.

Își făcu propriul desen și i-l trimise. Dan Torrance, în zeghe, dus spre celulă de doi polițiști. Niciodată nu mai încercase să deseneze cu mintea, iar caricatura lui nu era la fel de reușită ca a ei, dar era nespus de încântat să-și dea seama că putea s-o facă. Apoi, aproape înainte să înțeleagă ce se petrece, Abra îi puse stăpânire pe desen. În el, Dan scoase un pistol de la brâu, îl îndreptă spre unul dintre polițiști și trase. Din țeavă ieși o batistă pe care scria POC!

Cu falca picată, Dan se holbă la fetiță.

Abra își duse pumnii strânși la gură și chicoti.

– Scuze. N-am putut să mă abțin. Am putea s-o ținem așa toată ziua, nu? Și ce distracție ar mai fi!

Ar mai fi fost și o mare ușurare după părerea lui Dan. Fata asta petrecuse toată viața cu o minge minunată în brațe, dar fără vreun tovarăș cu care să se joace. Și, bineînțeles, la fel stăteau lucrurile și în cazul lui. Pentru prima oară din copilărie – de la Hallorann – putea să și transmită, dar să și recepționeze.

– Așa este, dar nu-i acum momentul. Trebuie să-mi mai spui o dată totul de la capăt. În e-mail mi-ai dat doar câteva indicii.

– De unde să încep?

– Cu numele tău de familie, de pildă. De vreme ce sunt unchiul tău onorific, mi se pare că ar fi bine să-l știu.

Vorbele lui o făcură să izbucnească în râs. Dan încercă să rămână serios, dar nu fu în stare. Dumnezeu să-l aibă în paza Lui, deja era topit după ea.

– Mă numesc Abra Rafaella Stone, spuse fetița și brusc zâmbetul îi dispăru de pe buze. Sper doar ca doamna aia cu joben să nu-l afle niciodată.

7

Au rămas pe banca din fața bibliotecii vreme de trei sferturi de oră. Soarele blând al începutului de toamnă le mângâia obrajii. Și, pentru prima dată în viață, Abra se simți împăcată – încântată,

chiar – cu talentul care o nedumerise mereu și o înspăimântase adesea. Datorită acestui bărbat, acum știa și cum să-l numească: strălucirea. Era un nume bun, un nume încurajator, cu atât mai mult cu cât ea îl considerase întotdeauna un har al întunericului.

Și aveau o mulțime de lucruri de vorbit – tomuri de însemnări pe care să le compare – și de-abia începuseră când de ei se apropie ca să-i salute o cucoană corpolentă, cam la cincizeci și ceva de ani, îmbrăcată cu o fustă de tweed. Se uită la Dan plină de curiozitate, dar nu o curiozitate *ostilă*.

– Bună ziua, doamnă Gerard. Acesta este unchiul meu, Dan. Unchiule, doamna Gerard mi-a fost profesoară anul trecut la Lingvistică Generală.

– Mă bucur să vă cunosc, doamnă. Dan Torrance e numele meu.

Doamna Gerard îi strânse mâna întinsă – o singură dată, într-o manieră ce-i trăda spiritul pragmatic. Abra îl simți pe Dan – pe *Unchiul* Dan – relaxându-se. Bun așa.

– Locuiți prin zonă, domnule Torrance?

– Puțin mai încolo, în Frazier. Lucrez la căminul de bătrâni de acolo. Poate ați auzit de el. Căminul Helen Rivington?

– O, da. Minunată muncă faceți, domnule. Abra, ai apucat să citești *Cârpaciul*? Romanul lui Bernard Malamud pe care vi l-am recomandat?

Abra se posomorî.

– L-am primit în format electronic de ziua mea, dar nu m-am apucat încă de el. Mi se pare greu.

– Ești pregătită pentru cărți grele, o contrazise doamna Gerard. Mai mult decât pregătită. Vei ajunge la liceu înainte să-ți dai seama, apoi la facultate. Îți sugerez să începi chiar de astăzi. Mi-a făcut plăcere, domnule Torrance. Aveți o nepoată extrem de inteligentă. Dar ascultă la mine ce-ți spun, Abra: inteligența presupune și responsabilitate.

O atinse ușor la tâmplă, ca pentru a da mai mare efect spuselor ei, apoi urcă treptele și intră în bibliotecă.

Abra se întoarse spre Dan.

– N-a fost prea rău, nu?

– Deocamdată nu, recunoscu Dan. Dar, dacă se apucă să vorbească cu părinții tăi...

– N-o să vorbească. Mama are grijă de Momo în Boston. Are cancer.

– Îmi pare foarte rău să aud asta. Momo e...

(bunica ta)

(străbunica mea)

– Și, în fond, continuă Abra, nici n-am mințit prea mult când am zis că îmi ești unchi. Anul trecut, la biologie, domnul Staley ne-a zis că toți oamenii împart același plan genetic. Că lucrurile care ne fac să fim diferiți unii de alții sunt foarte mici. Știai că avem cam nouăzeci și cinci la sută din structura genetică a *câinilor?*

– Nu știam, zise Dan, dar așa se explică de ce îmi plouă în gură când văd pungile cu boabe la pet-shopuri.

Fata începu să râdă.

– Ideea e că ai *putea* să-mi fii unchi sau văr, sau ceva de genul ăsta.

– Asta-i teoria relativității în versiunea Abrei, nu?

– Așa cred. Oare trebuie să avem părul de aceeași culoare ca să fim rude? Noi avem în comun ceva ce nu au ceilalți oameni. Iar asta ne face să fim înrudiți într-un fel mai special. Crezi că-i o genă, ca aia care-ți face ochii albaștri ori părul roșu? Apropo, știai că în Scoția trăiesc cei mai mulți oameni cu părul roșu?

– N-am știut, spuse Dan. Ești un izvor nesecat de informații.

Zâmbetul ei păli puțin.

– Mă iei la mișto?

– Absolut deloc. S-ar putea ca strălucirea noastră să fie un soi de genă, dar nu prea cred. Ce cred eu e că nu poate fi cuantificată.

– Adică nu putem s-o definim? Așa cum nu-L putem defini pe Dumnezeu... și nici raiul sau alte chestii dintr-astea?

– Da.

Se trezi că se gândește la Charlie Hayes și la toți cei de dinainte și de după el, pe care, sub identitatea Doctorului Somn, îi ajutase să plece de pe lumea asta. Erau oameni care numeau acest moment

al morții *trecere*. Iar lui Dan îi plăcea cuvântul pentru că i se părea cum nu se poate mai potrivit. Adevărul este că ți se schimbă modul de a gândi atunci când vezi bărbați și femei trecând mai departe chiar sub ochii tăi, părăsind ceea ce liliputanii consideră a fi realitate, pentru Spărtura din Nori a vieții de apoi. Pentru cei aflați pe patul de moarte, lumea era cea care trecea mai departe. Întotdeauna în aceste clipe de răscruce, Dan se simțise în prezența unei nemărginiri nevăzute. Oamenii dormeau, se trezeau, plecau *undeva*. Treceau mai departe. Mereu crezuse asta, chiar și în copilărie.

– La ce te gândești? îl întrebă Abra. Văd, dar nu înțeleg. Și vreau să înțeleg.

– Nu știu cum să-ți explic, zise el.

– Era și despre fantomițe, nu? Odată le-am văzut și eu, în trenulețul ăla din Frazier. De fapt, a fost un vis, dar eu cred că a fost adevărat.

Dan făcu ochii mari.

– Pe bune?

– Da. Nu cred că voiau să-mi facă vreun rău, doar se uitau la mine, dar tot erau un pic cam înspăimântătoare. Poate că erau cei care au mers cu trenul ăla pe vremuri. Tu ai văzut vreodată fantomițe? Ai văzut, nu-i așa?

– Da, dar nu prea mult.

Iar unele fuseseră mai mult decât niște simple fantome. Pentru că fantomele nu lasă urme pe scaunul de la toaletă și pe perdeaua de la duș.

– Abra, cât de mult știu părinții despre strălucirea ta?

– Tata zice că mi-a trecut, cu excepția câtorva lucruri, ca atunci când eram în tabără și am dat telefon pentru că am știut că Momo e bolnavă, și se bucură. Mama știe că încă mai e acolo, fiindcă uneori mă mai roagă să-i găsesc câte ceva, luna trecută nu mai știa unde pusese cheile de la mașină și de fapt le lăsase pe masa de lucru a lui Tati din garaj, dar nu-și dă seama cât de *mult* mai este. În orice caz, nici unul dintre ei nu mai vorbește despre... cum să zic... povestea asta.

Făcu o pauză, apoi continuă:

– Momo știe totul. Nu se teme, ca mama și tata, dar mi-a spus că trebuie să am mare grijă. Pentru că, dacă ar afla restul oamenilor...

Și se strâmbă, dându-și ochii peste cap și scoțându-și limba prin colțul gurii.

– Iete monstru'. Pricepi?

(da)

Fata schiță un zâmbet recunoscător.

– Sigur că pricepi.

– Și nu mai știe nimeni altcineva?

– Păi... Momo a zis că ar trebui să vorbesc cu Doctorul John, pentru că el știe deja niște chestii. A... mă rog... a văzut ce am făcut cu niște linguri pe vremea când eram foarte mică. Le-am cam agățat de tavan.

– Nu cumva e vorba de John Dalton?

I se lumină chipul.

– Îl cunoști?

– Da, ce să vezi! Odată am găsit eu ceva ce pierduse *el.*

(Un ceas!)

(Corect.)

– Să nu-i zici nimic, se neliniști Abra. Nu i-am spus de băiatul care joacă baseball și *niciodată* nu i-aș spune de doamna aia cu joben. Pentru că le-ar spune alor mei și ei au și așa destule pe cap. Și, în fond, ce ar putea face?

– Vorbim mai târziu despre asta. Acum spune-mi: cine-i băiatul care joacă baseball?

– Bradley Trevor. Brad. Uneori își întoarce șapca pe dos așa cum poartă fanii. Știi cum?

Dan dădu din cap. Știa.

– E mort. *Ei* l-au omorât. Dar mai întâi l-au torturat. L-au torturat atât de *tare!!!*

Începu să-i tremure buza de jos și, cât ai bate din palme, părea mai aproape de nouă ani decât de treisprezece.

(Nu plânge, Abra, nu trebuie să atragem...)

(Știu, știu.)

Își lăsă capul în jos, inspiră adânc de câteva ori, apoi își ridică iarăși privirea. Avea ochii foarte strălucitori, dar nu-i mai tremura bărbia.

– Pe bune acum. Habar n-ai ce mă bucur că nu sunt singura de pe lume cu o chestie ca asta în cap.

8

O ascultă foarte atent atunci când îi povesti ce-și mai aducea aminte despre prima ei întâlnire cu Bradley Trevor, din urmă cu doi ani. Nu era prea mult de spus. Cea mai clară imagine pe care o mai avea era cum băiatul zăcea pe jos în lumina încrucișată a mai multor raze de lanterne. Și urletele lui. Își amintea urletele.

– Trebuiau să-l lumineze, pentru că-i făceau un fel de operație, spuse Abra. Sau, mă rog, așa-i ziceau ei; dar de fapt îl torturau.

Apoi îi spuse cum îl descoperise pe Bradley pe ultima pagină a *Ghidului Cumpărătorului din Anniston*, laolaltă cu pozele tuturor celorlalți copii dispăruți. Și cum atinsese fotografia lui ca să vadă dacă putea afla mai multe despre el.

– Tu poți? îl întrebă pe Dan. Ți se formează vreo imagine în minte dacă atingi o poză? Și atunci reușești să afli mai multe?

– Câteodată. Nu întotdeauna. Când eram mic puteam s-o fac mai bine.

– Crezi că o să-mi treacă atunci când am să mă fac mare? Nu m-aș supăra.

Abra se întrerupse ca să se gândească mai bine.

– Ba, de fapt, mi-ar cam părea rău. E greu de explicat.

– Știu ce vrei să spui. E talentul nostru. E ceea ce știm noi să facem.

Abra zâmbi.

– Ești sigură că știi unde l-au omorât pe băiatul ăsta?

– Da, și l-au îngropat tot acolo. I-au îngropat și mănușa de baseball.

Îi întinse o foaie de hârtie. Era o copie, nu originalul. S-ar fi simțit stânjenită să arate cuiva cum scrisese ea numele băieților din „Round Here" – nu o singură dată, ci iar și iar și iar. Chiar și caligrafia aia i se părea acum caraghioasă, literele mari și umflate care ar fi trebuit să exprime nu iubire, ci *L-O-V-E*.

– Nu-ți face probleme din cauza asta, spuse distrat Dan, studiind cuvintele de pe foaie. Când eram cam de vârsta ta și eu eram topit după Stevie Nicks[1]. Și după Ann Wilson, de la Heart. Probabil n-ai auzit niciodată de ea, nu mai e de mult la modă, dar visam cu ochii deschiși la cum ar fi fost s-o invit la una din petrecerile de la Liceul Glenwood. Ei, uite, cât de prost puteam să fiu?

Abra se zgâia la el cu gura căscată.

– Prost, da, dar și perfect normal. Amorurile astea de la pubertate sunt cele mai normale lucruri din lume, așa că nu te mai judeca cu atâta asprime. Și să știi că n-am tras cu ochiul. Pur și simplu mi-a sărit în față.

– Of, Doamne, șopti Abra, roșie ca focul în obraji. O să dureze ceva până am să mă obișnuiesc cu chestia asta, nu crezi?

– La amândoi o să cam dureze, puștoaico.

Dan își îndreptă iarăși atenția asupra hârtiei.

TRECEREA INTERZISĂ DIN ORDINUL
SECȚIEI DE POLIȚIE A DISTRICTULUI CANTON

PRODUSE ALIMENTARE ECOLOGICE
FABRICA DE ETANOL NR. 4
FREEMAN, IOWA

ÎNCHIS PÂNĂ LA NOI DISPOZIȚII

– Și ai aflat toate astea... cum? Te-ai uitat de mai multe ori? Ca la un film?

– Mi-a fost ușor să citesc semnul cu TRECEREA INTERZISĂ, dar, da, ai dreptate, a fost nevoie să mă uit de mai multe ori ca să

[1] Stevie Nicks – cântăreață a grupului Fleetwood Mac (n. tr.).

prind toate chestiile cu produsele ecologice și fabrica de etanol. Tu nu poți să faci asta?

– N-am mai încercat. Poate o dată, mai de mult, dar atât.

– Am căutat pe internet orașul Freeman din Iowa, spuse Abra. Și când am intrat pe Google Earth, am văzut și fabrica. Locurile astea chiar există, să știi.

Dan se gândi iar la John Dalton. Alți colegi din Programul AA vorbiseră despre abilitatea lui neobișnuită de a găsi obiecte rătăcite, dar nu și John. Deloc surprinzător, dacă stai să te gândești. Doctorii depuneau un jurământ de confidențialitate asemănător cu cel al Alcoolicilor Anonimi. Ceea ce, în cazul lui John, însemna o dublă asumare a datoriei tăcerii.

Abra tocmai spunea:

– Nu-i așa că tu poți să dai telefon părinților lui Bradley Trevor? Sau la secția de poliție din Districtul Canton? Pe mine nu m-ar crede, dar cu siguranță că ar crede un adult.

– Aș putea.

Dar firește că un adult care ar cunoaște locul unde era îngropat trupul băiatului ar ajunge automat în fruntea listei de suspecți, așa că, dacă se hotăra s-o facă, trebuia să fie foarte, foarte atent la *ce* și *cum* spunea.

Of, Abra, în ce belele mă bagi tu pe mine.

– Iartă-mă, șopti fetița.

Dan își puse mâna peste a ei și o strânse ușurel.

– N-ai de ce să-ți ceri iertare. Nu mi-am dorit să auzi gândul ăla.

Abra se îndreptă de spate.

– Vai de mine, uite-o pe Yvonne Stroud. E în clasă cu mine.

Dan își retrase rapid mâna și se uită în direcția în care privea mica lui prietenă. Văzu o fată durdulie, cu păr castaniu, cam de vârsta Abrei. Purta un ghiozdan în spate, așa cum era moda, iar la piept strângea un caiet cu foi detașabile. Îi privea pe amândoi cu ochi lacomi, indiscreți.

– O să vrea să știe absolut tot despre tine, zise Abra. *Tot-tot-tot.* Și *bârfește.*

Aha.

Dan se uită iarăşi la fata care se apropia de ei.

(Nu suntem interesanţi pentru tine.)

– Haide, Abra, ajută-mă.

Şi o simţi cum i se alătură. Şi imediat gândul căpătă mai multă intensitate şi profunzime.

(NU SUNTEM DELOC-DELOC INTERESANŢI PENTRU TINE.)

– E bine aşa, zise Abra. Poate puţin mai tare. Haide, odată cu mine, ca şi când am cânta în cor.

(NICI NU NE VEZI, NU SUNTEM INTERESANŢI PENTRU TINE ŞI AI LUCRURI MAI BUNE DE FĂCUT.)

Yvonne Stroud porni grăbită mai departe pe trotuar, fluturând o mână către Abra într-un vag gest de salut, dar fără să încetinească. Urcă în fugă treptele din faţa bibliotecii şi dispăru înăuntru.

– Ai, nu mă-nnebuni! Maimuţică şmecheră ce eşti! exclamă Dan.

Abra îl privi cu seriozitate.

– Ai grijă ce spui. În conformitate cu teoria relativităţii în versiunea mea, înseamnă că tu eşti unchiul maimuţicii.

Şi îi transmise imaginea unui urangutan bătrân, îmbrăcat în blugi.

Izbucniră amândoi în hohote nestăpânite de râs.

9

De trei ori îi ceru Dan să-i relateze întâmplarea cu placa turnantă, dorind să fie sigur că nu-i scapă niciun amănunt.

– Tu n-ai făcut niciodată chestia asta? îl întrebă Abra. Chestia cu „vederea-la-distanţă"?

– Chestia cu proiecţia astrală? Nu. Ţie ţi se întâmplă des?

– Doar o dată sau de două ori... sau de trei. Prima dată am intrat în corpul unei fete care înota în râu. Mă uitam la ea din curtea casei noastre. Aveam doar nouă sau zece ani. Şi nu ştiu de ce s-a întâmplat chestia asta, pentru că nu avea nicio problemă.

Pur și simplu înota împreună cu prietenii ei și se simțea bine. Asta a fost cea mai lungă. A durat vreo trei minute, pe puțin. Tu îi zici proiecție astrală? Adică ceva ca în cosmos?

– E un termen vechi. Vine de la ședințele de spiritism care se făceau foarte des acum o sută de ani sau mai mult. Și probabil că nu-i foarte potrivit. Înseamnă „experiență extracorporală".

De parcă puteai să etichetezi așa ceva.

– Dar – te întreb doar ca să mă asigur că am înțeles bine – fata aia care înota nu a intrat ea în tine?

Abra scutură din cap cu vehemență, făcându-și coada de cal să zboare în dreapta și în stânga.

– Nici măcar nu știa că sunt acolo și că mă uit la ea. În ambele părți a fost doar cu femeia aia. Femeia cu pălărie. Numai că *atunci* nu i-am văzut pălăria pentru că eram în interiorul ei.

Dan schiță un cerc cu degetul în aer.

– Tu ai intrat în ea, ea a intrat în tine.

– Da, murmură Abra înfiorându-se la aducerea aminte. Ea l-a torturat pe Bradley Trevor până când l-a omorât. Și când zâmbește, vezi că n-are decât un dinte mare și lung sus.

Ceva din cuvintele ei îi atinse o coardă sensibilă. Ceva îl duse cu gândul la Deenie din Wilmington. Pentru că Deenie purtase pălărie? Nu, sau, cel puțin, el nu-și amintea așa ceva. Fusese destul de pilit atunci. În fond, poate că nu însemna nimic – creierul face uneori asocieri care mai de care mai bizare, atât și nimic mai mult, mai ales în situații de stres. Oricât de puțin ar fi vrut el să recunoască, adevărul era că Deenie se afla mai mereu în gândurile lui. Ceva la fel de banal ca niște sandale cu talpă de plută din vitrina vreunui magazin i-o readuceau imediat în minte.

– Cine-i Deenie? îl întrebă Abra.

Apoi clipi repede, dându-se puțin mai în spate, ca și când Dan și-ar fi fluturat mâna în fața ochilor ei.

– Ups! Nu trebuia să văd asta. Scuze.

– Nu face nimic, spuse el. Să revenim la femeia cu pălărie. Mai târziu, când ai văzut-o la geam, nu a fost același lucru?

– Nu. Nici măcar nu sunt sigură dacă a fost o strălucire sau nu. Cred că a fost o *aducere aminte*, de atunci de când am văzut-o cum îl tortura pe băiat.

– Înseamnă că nu te-a văzut nici ea. Nu te-a văzut *niciodată*.

Dacă femeia cu pricina era periculoasă, așa cum credea Abra, acesta era un aspect important.

– Nu. Sunt sigură că nu m-a văzut. Dar știu că vrea.

Se uită la el cu ochii mari și cu buzele tremurându-i din nou.

– Când a fost chestia aia cu placa turnantă, gândul ei spunea *oglindă*. Voia să mă duc în dreptul unei oglinzi. Voia să mă vadă folosindu-mi ochii.

– Dar *ce anume* a văzut prin ochii tăi? Crezi că ar avea suficiente indicii ca să te găsească?

Abra încercă să-și aducă aminte. Într-un final, spuse:

– Când s-a întâmplat, mă uitam pe geamul de la camera mea. De acolo nu se vede decât strada. Și munții, sigur că da, dar în America sunt foarte mulți munți, nu-i așa?

– Așa este.

Oare femeia aceea putea descoperi munții văzuți prin ochii Abrei dacă făcea o căutare exhaustivă pe internet? Ca la atât de multe alte întrebări referitoare la acest domeniu, nici asta nu avea un răspuns sigur.

– De ce l-au omorât, Dan? De ce l-au omorât pe băiatul ăla?

Și-ar fi dorit să poată ascunde motivul pe care îl bănuia, dar discuția lor, deși foarte scurtă, îl convinsese că niciodată nu va avea acest gen de relație cu Abra Rafaella Stone. Alcoolicii pocăiți caută să atingă „sinceritatea absolută din toate punctele de vedere", dar rareori o dobândesc. Însă el și Abra nu aveau cum să o evite.

(Hrană.)

Se holbă la el îngrozită, nevenindu-i să creadă.

– Adică tu spui că i-au mâncat *strălucirea*?

(Așa cred.)

(Sunt VAMPIRI?)

Și cu glas tare:

– Ca în *Saga Amurg?*

– Nu, nici vorbă, spuse Dan. Pentru numele lui Dumnezeu, Abra, îmi dau și eu cu părerea, nimic mai mult.

Se deschise ușa bibliotecii. Dan se uită în spate, temându-se ca nu cumva să apară iarăși mult prea curioasa Yvonne Stroud. Însă erau doar un băiat și o fată care nu aveau ochi decât unul pentru celălalt. Se întoarse spre Abra.

– Trebuie să terminăm.

– Știu.

Fata ridică o mână la gură și începu să-și frece buzele, apoi realiză ce face și lăsă mâna la loc pe genunchi.

– Dar, știi... am atât de multe să te întreb. Atât de multe lucruri pe care vreau să le aflu. Ar dura *ore întregi.*

– Exact asta nu avem. Ești convinsă că supermarketul în care se afla raionul de măcelărie se numea „La Sam"?

– Ce?

– Femeia asta. Era într-un supermarket în care era un raion de carne; „La Sam" se chema raionul?

– Da.

– Cunosc lanțul ăsta de supermarketuri. Ba chiar eu însumi mi-am făcut cumpărăturile într-unul sau două. Dar nu se găsesc în regiunea asta.

Fata zâmbi larg.

– Sigur că nu, Unchiule Dan, sigur că nu-s pe-aici. Sunt mai la vest. Și asta am căutat pe Google.

Și zâmbetul începu să pălească.

– Sunt sute de magazine dintr-astea, din Nebraska până în California.

– Cred că trebuie să mă gândesc mai mult la detaliul ăsta și la fel trebuie să faci și tu. Dacă ai ceva important să-mi spui, trimite-mi un e-mail. Deși cred că ar fi mai bine dacă am...

Se lovi cu un deget în frunte.

– ...dacă am coresponda așa, ța-ca-paca. Pricepi?

– Da, surâse ea din nou. Cea mai bună chestie din toată povestea asta e că mi-am găsit un prieten care știe cum să țaca-paca.

– Poți să-mi scrii pe tabla din cameră?

– Sigur. E destul de ușor.

– Trebuie să ții minte un lucru, mai presus de toate celelalte. N-o fi știind femeia cu pălărie cum să te găsească, dar știe sigur că ești pe undeva.

Fata nu se mai mișca. Parcă nici nu mai respira. El vru să-i citească gândurile, dar ea nu-i dădu voie.

– Poți să-ți pui în minte un fel de alarmă antifurt? Ca să prinzi de veste dacă e prin apropiere, fie fizic, fie mental?

– Tu crezi c-o să vină să mă caute, nu?

– S-ar putea să încerce. Din două motive. Primul – pentru că tu știi că există.

– Și ea, și prietenii ei, șopti Abra. Are mulți prieteni.

(Cu lanterne.)

– Și al doilea motiv?

Înainte ca el să apuce să-i răspundă, Abra i-o luă înainte:

– Pentru că eu sunt gustoasă. Așa cum era și băiatul care juca baseball. Un aliment nutritiv și gustos. Am dreptate?

Nu avea niciun rost să încerce să nege. Pentru Abra, fruntea lui era ca o fereastră deschisă.

– *Poți* să-ți pui alarma aia? Un fel de alarmă de proximitate. Asta înseamnă...

– Știu ce-i aia *proximitate*. Și nu, nu știu dacă pot să mi-o instalez în minte. Dar am să încerc.

Dan știu ce urma să-i spună, fără să fie nevoie să-i citească gândurile. În fond, Abra nu era decât un copil. Acum ea îl apucă de mână, iar el nu se feri.

– Promite-mi că n-ai să-i lași să pună mâna pe mine, Dan. *Promite-mi.*

Îi promise, pentru că era un copil și avea nevoie de asigurări. Dar bineînțeles că nu exista decât un singur mod prin care și-ar fi putut ține promisiunea, iar acesta era să distrugă amenințarea.

Și își zise din nou: *Of, Abra, în ce belele mă bagi tu pe mine.*

Ca și mai devreme, ea îi răspunse, tot fără cuvinte:

(Iartă-mă.)

– Nu-i vina ta, copilă. Nu tu...

(...ai vrut să ți se întâmple asta,)

așa cum nici eu nu am vrut. Haide, du-te să-ți schimbi cărțile. Pornesc și eu spre Frazier. Intru în schimbul de noapte.

– Bine. Dar suntem prieteni, da?

– Cei mai buni prieteni.

– Mă bucur.

– Și pun pariu că îți va plăcea *Cârpaciul.* În fond, și tu ai dres câteva lucruri până acum. Am dreptate?

Două gropițe adorabile îi apărură în colțurile gurii.

– Tu știi mai bine.

– O, da, crede-mă că știu, oftă Dan.

Abra începu să urce treptele. Apoi se opri și se întoarse la el.

– Nu știu cine e femeia cu pălărie, dar știu cum îl cheamă pe unul din prietenii ei. Barry Cintezoiul, sau cam așa ceva. Cred că Barry ăsta e mereu pe lângă ea, oriunde s-ar afla. Și l-aș putea găsi, dacă aș avea mănușa de baseball a băiatului.

Frumoșii ei ochi albaștri îl priveau neclintiți.

– L-aș putea găsi pe Barry Cintezoiul pentru că *și-a pus câteva secunde mănușa în mână.*

10

Cam pe la jumătatea drumului spre Frazier, pe când se gândea la femeia cu pălărie din povestea Abrei, Dan își aminti un lucru ce-l făcu să tresare puternic. Aproape că pierdu controlul mașinii și depăși linia dublă, alegându-se cu o admonestare iritată din partea claxonului de la camionul care venea din direcție opusă pe Route 16.

Se întâmplase cu doisprezece ani în urmă, când de-abia venise în Frazier, iar dependența încă îi mai dădea târcoale. Se întorcea

la camera lui închiriată în casa doamnei Robertson. Se anunțase viscol, așa că Billy Freeman îi făcuse rost de o pereche de cizme. *Nu-s arătoase, dar măcar sunt pereche.* Și tocmai ce dăduse colțul de pe strada Morehead pe Eliot, când văzuse...

În față era un popas. Dan intră acolo, opri mașina, coborî și se duse către sunetul de apă curgătoare. Râul Saco, firește; curgea prin vreo douăsprezece orășele din New Hampshire, între North Conway și Crawford Notch, unindu-le ca pe niște mărgele pe o ață.

Am văzut o pălărie rostogolindu-se spre rigolă. Un joben vechi și ponosit, la fel cu cele purtate de magicieni. Ori de actorii din vechile comedii muzicale. Doar că nu era cu adevărat acolo, pentru că am închis ochii, am numărat până la cinci și, când i-am deschis iar, dispăruse.

– Bine, am înțeles, a fost o strălucire, se adresă el apei curgătoare. Dar asta nu înseamnă neapărat că era pălăria pe care a văzut-o și Abra.

Numai că nu credea ce spune, pentru că în aceeași noapte o visase pe Deenie. Murise, obrajii îi atârnau pe oasele craniului ca aluatul pe un sucitor. Era moartă și învelită în pătura pe care o furase Dan din căruciorul unui boschetar. *Ferește-te de femeia cu joben, Ursuleț.* Așa-i spusese. Și încă ceva... ce anume?

E Regina Zgripțuroaică din Castelul Iadului.

– Nu-ți aduci aminte, spuse el apei curgătoare. Nimeni nu-și poate aminti un vis după doisprezece ani.

Dar și-l amintea. Și acum își amintea și ce-i mai spusese femeia moartă din Wilmington: *Dacă te pui cu ea, o să te mănânce de viu.*

11

Ajunse în camera sa din turn imediat după șase seara, cu o tavă cu mâncare de la cantină. Se uită la tablă și zâmbi:

Mulțumesc pentru că m-ai crezut.

De parcă aș fi avut de ales, draga mea.

Șterse mesajul Abrei și apoi se așeză să mănânce. După ce plecase din popasul de la marginea șoselei, se gândise iarăși la Dick Hallorann. Lucru perfect normal: atunci când cineva îți cere să-i dai lecții, te întorci la profesorul tău ca să îl întrebi cum s-o faci. Dan nu mai păstrase legătura cu Dick în perioada anilor de beție (îi fusese rușine), dar acum își spuse că ar putea încerca să afle ce se întâmplase cu vechiul lui prieten. Poate chiar să reia legătura cu el, în cazul că Dick mai trăia încă. Hei, ce vorbă-i asta, o grămadă de oameni trăiesc peste nouăzeci de ani dacă știu să se îngrijească așa cum trebuie. Uite, străbunica Abrei, de pildă – și ea se învârte cam pe la vârsta aia.

Am nevoie de răspunsuri, Dick, și tu ești singura persoană care mi le-ar putea da. Așa că, prietene, te rog, fă-mi un serviciu și fii în viață.

Deschise calculatorul și intră pe Firefox. Știa că Dick își petrecea iernile ca bucătar la câteva hoteluri din Florida, dar nu mai ținea minte numele acestora și nici măcar pe care coastă se aflau. Probabil că pe amândouă – Naples într-un an, Palm Beach în anul următor, Sarasota sau Key West în celălalt an. Întotdeauna se găsea ceva de lucru pentru un om care știa cum să încânte simțul gustativ, mai ales simțul gustativ al celor bogați, iar Dick se pricepuse la asta ca nimeni altul. Scrise repede **Dick Hallorann** și **Florida** în caseta de căutare, apoi apăsă tasta ENTER. Primi imediat mii de răspunsuri, dar avu sentimentul că cel pe care îl căuta era al treilea de sus în jos și oftă dezamăgit. Merse pe link și pe ecran apăru un articol din *The Miami Herald*. Și atunci nu mai avu niciun dubiu. Când văzu și vârsta scrisă alături de nume, înțelese că prietenul lui nu mai era.

Renumitul maestru bucătar din South Beach,
Richard „Dick" Hallorann, 81 de ani

Era și o poză. Mică, dar Dan ar fi recunoscut oriunde chipul acela vesel, plin de înțelegere. Murise singur? Dan se îndoia. Omul acesta fusese mult prea sociabil... și mult prea mult îi plăcuse

compania femeilor. Probabil că fusese multă lume alături de el în ultimele sale clipe. Multă lume, da... însă lipsiseră cei doi oameni pe care îi salvase în iarna aceea de demult, în Colorado. Wendy Torrance avea o scuză întemeiată: murise înaintea lui. Fiul ei, pe de altă parte...

Oare se afla într-o speluncă, îmbibat cu whisky și punând la tonomat cântece adorate de șoferii de tiruri, atunci când murise Dick? Sau petrecea noaptea la pușcărie, sub acuzația de ultraj contra bunelor moravuri?

În articol scria că murise în urma unui infarct. Deplasă cursorul în partea de sus a paginii și găsi data: 19 ianuarie 1999. Bărbatul care le salvase viața lui Dan și pe cea a mamei lui murise de aproape cincisprezece ani. Prin urmare nu avea la ce ajutor să se aștepte din partea lui.

Auzi scârțâitul șoptit al cretei pe tablă. Rămase nemișcat câteva clipe în fața computerului și a cinei care se răcise deja. Apoi se întoarse. Foarte încet.

Creta nu se mișcase din suportul ei, dar pe tablă se închega un desen. Rudimentar, dar lesne de recunoscut. O mănușă de baseball. La sfârșit, creta Abrei – invizibilă, firește, dar scoțând totuși scârțâitul caracteristic – desenă un semn de întrebare în mijlocul ei.

– Trebuie să mă gândesc, răspunse el.

Dar, înainte de a începe să reflecteze la povestea cu băiatul care juca baseball, interfonul prinse viață, chemându-l pe Doctorul Somn.

IX

VOCILE PRIETENILOR NOȘTRI MORȚI

1

În acea toamnă a anului 2013, cea mai bătrână locatară a Căminului Rivington era Eleanor Ouellette, în vârstă de o sută doi ani. Atât de bătrână, încât numele ei nu fusese americanizat. Din cauza accentului franțuzesc, de care doamna nu reușise să se dezbare în timpul vieții ei lungi petrecute în Statele Unite, Dan îi zicea uneori Don'șoara O-La-La, poreclă ce o făcea să zâmbească. Ron Stimson, unul din cei patru doctori care veneau zilnic la azil, îi spusese lui Dan odată că Eleanor era dovada faptului că viața putea fi câteodată mai puternică decât moartea.

– Funcțiile ficatului sunt zero, plămânii sunt numai găuri de la optzeci de ani de fumat, are cancer colorectal, care avansează ca melcul, dar e extrem de malign, iar pereții inimii îi sunt subțiri ca aripa de fluture. Cu toate acestea, nu se dă bătută.

Dacă Azreel avea dreptate (și, din câte știa Dan, Azreel nu se înșela niciodată), contractul pe termen lung pe care îl încheiase Eleanor cu viața era pe punctul de a expira. Însă bătrâna nu părea deloc că s-ar fi aflat în pragul morții. Când Dan intră în cameră, era ridicată în capul oaselor și mângâia drăgăstos motanul.

Permanentul era proaspăt și elegant – coafeza fusese la ea cu doar o zi în urmă –, iar cămașa roz de noapte era la fel de imaculată ca întotdeauna, culoarea aceea proaspătă reflectându-se puțin în obrajii ei ofiliți. Partea de jos a cămășii era întinsă peste picioarele ei uscate ca o rochie de bal.

Dan duse mâinile la față, bâțâind din degete:

– *O-la-la! Une belle femme! Je suis amoureux!*

Bătrâna își dădu ochii peste cap, apoi, cu o mișcare cochetă, își lăsă obrazul pe umăr și îi surâse.

– Cu siguranță că nu ești Maurice Chevalier, dar tot te iubesc, *mon cher*. Îl ai pe vino-ncoa', ceea ce-i important; ești impertinent, ceea ce-i și mai important; și ai un popou absolut adorabil, iar ăsta e *cel mai* important. Fundul bărbatului este poansonul cu care conduce lumea, iar fundul tău e numai bun. Probabil că în tinerețile mele ți l-aș fi frământat în palme și te-aș fi mâncat bucățică cu bucățică în văzul lumii. De preferat, lângă piscina hotelului Le Meridien din Monte Carlo.

Vocea ei aspră dar cadențată reuși cumva să confere farmec imaginii, iar nu vulgaritate. Pe Dan, răgușeala ei tabagică îl ducea cu gândul la vocea unei cântărețe de cabaret care le văzuse și le făcuse pe toate încă dinainte de marșul în pas de gâscă al armatei naziste pe Champs-Élysées, din primăvara lui 1940. Istovită, da, însă departe de a fi scoasă de pe afiș. Și, cu toate că arăta precum „moartea lui Dumnezeu", în pofida culorii reflectate în obraji din cămașa de noapte, iscusit aleasă, adevărul este că arăta așa încă din 2009, anul când se mutase în Camera 15 din Rivington Unu. Doar prezența lui Azzie dovedea că seara aceasta era diferită.

– Sunt convins că ai fi făcut un spectacol de toată lauda, îi spuse el.

– Te vezi cu vreo doamnă, *mon cher*?

– În prezent, nu.

Cu o singură excepție, mult prea tânără pentru a fi considerată *amour*.

– Mare păcat. Pentru că mai târziu, *ăsta*...

Și ridică un deget descărnat, pe care-l lăsă apoi să cadă.

– ...devine *ăsta*. Ai să vezi.

El zâmbi și se așeză pe marginea patului. Așa cum se așezase pe atât de multe până atunci.

– Cum te simți, Eleanor?

– Nu prea rău.

Bătrâna îl urmări din privire pe Azzie care sări jos de pe pat și se unduia spre ușă, pentru că-și încheiase misiunea pe seara respectivă.

– Am avut mulți musafiri. Ți-au speriat motanul, dar dragul de el a rezistat până ai venit tu.

– Nu-i motanul meu, Eleanor. E al căminului.

– Ba nu, îl contrazise ea pe un ton care sugera că discuția nu mai prezenta vreun interes, al tău e.

Dan nu credea că Eleanor ar fi avut vizitatori, nici măcar unul singur, în afară de Azreel. Nu avusese vizitatori nici în seara aceasta, așa cum nu avusese nici în ultima săptămână, ultima lună sau ultimul an. Era singură pe lume. Chiar și dinozaurul acela de contabil care avusese grijă ani în șir de chestiunile ei financiare și care venea în vizită o dată pe trimestru, cu mers greoi și șovăielnic și cărând cu el o servietă de dimensiunile unui portbagaj de Saab, chiar și el plecase să-și întâlnească Creatorul. Don'șoara O-La-La pretindea că ar fi avut ceva rude în Montreal, „dar nu mai am suficienți bani cât să merit să se ostenească pentru mine".

– Cine a fost pe la tine?

Gândindu-se că poate se referea la Gina Weems sau Andrea Bottstein, cele două infirmiere din tura dintre trei și unsprezece de la Rivington Unu. Sau poate că trecuse pe la ea, ca să mai stea la taclale, Poul Larson, îngrijitorul mocăit, dar cumsecade, pe care Dan îl considera a fi antiteza perfectă a lui Fred Carling.

– Ți-am zis, mulți. Chiar și acum mai vin. O paradă nesfârșită. Zâmbesc, fac plecăciuni, un copil și-a scos limba și și-o mișcă de

zici că-i o coadă de cățel. Unii vorbesc. Ai auzit de poetul George Seferis[1]?

– Nu, doamnă, recunosc că n-am auzit.

Ceilalți erau acolo? Avea motive să creadă că era posibil, însă nu reușea să-i simtă. Nu că strălucirea i-ar fi dat întotdeauna de veste.

– Domnul Seferis se întreabă: „Să fie acestea vocile prietenilor noștri morți, ori este doar gramofonul?" Copiii sunt cei mai triști. Am văzut un băiețel care a căzut într-o fântână.

– Chiar așa?

– Da. Și o femeie care s-a sinucis cu un arc de la pat.

Dan tot nu reușea să simtă nici cel mai mic indiciu al vreunei alte prezențe în cameră. Să-l fi secătuit întâlnirea avută cu Abra Stone? Posibil. Și, oricum, strălucirea venea și pleca după un grafic pe care niciodată nu reușise să-l înțeleagă. Însă nu credea că despre asta era vorba. Avea sentimentul că Eleanor începuse să sufere de demență senilă. Ori poate se distra pe socoteala lui. Nu era exclus. Ce mucalită mai era Eleanor O-La-La! Se spunea despre un scriitor renumit – Oscar Wilde să fi fost? – că făcuse o glumă pe patul morții: *Ori dispare tapetul ăla, ori dispar eu.*

– Trebuie să aștepți, continuă Eleanor, de data aceasta fără strop de haz în voce. Luminile îl vor anunța pe următorul sosit. S-ar putea să mai fie și alte interferențe. Ușa se va deschide. Și atunci va veni și vizitatorul *tău.*

Dan privi nesigur la ușa dinspre hol, rămasă deschisă. Întotdeauna lăsa ușile deschise, pentru ca să poată ieși Azzie, dacă voia. Și de obicei motanul pleca de îndată ce apărea Dan să preia problema.

– Vrei să-ți torn puțin suc rece, Eleanor?

– Aș vrea, dacă... începu ea.

Și atunci viața i se scurse din obraji ca apa dintr-un lighean găurit. Ochii îi rămaseră fixați asupra unui punct deasupra capului lui,

[1] Giorgios Seferis (1900–1971), poet grec contemporan, laureat al Premiului Nobel (n. tr.).

iar gura i se deschise. Obrajii i se veștejiră și mai mult, iar bărbia îi căzu până pe pieptul uscat. I se desprinse proteza, alunecă peste buză și rămase atârnată într-o parte, într-un rânjet sinistru, fără trup.

Fantastic! Ce repede s-a dus!

Cu infinită grijă, apucă proteza cu două degete și o desprinse. Buza bătrânei se întinse după dinții vârstei a treia, apoi reveni cu un sunet mic – *ptț!* Dan puse placa pe noptieră și vru să se ridice, dar se răzgândi. Aștepta să vadă ceața aceea roșie, căreia bătrâna infirmieră din Tampa îi spunea „duhul"... dar nu văzu nimic.

Trebuie să aștepți.

În ordine, putea să aștepte, o vreme măcar. Căută gândurile Abrei, însă nu găsi nimic. Poate că era mai bine așa. Poate că deja începuse să-și păzească mintea. Sau poate că el rămăsese fără talentul – *sensibilitatea* – de a scotoci în mințile altor oameni. Nu conta. Și-o va recăpăta. Până acum și-o recăpătase mereu.

Se întrebă (așa cum o mai făcuse în nenumărate alte ocazii) de ce nu vedea niciodată muște pe fețele locatarilor din Căminul Rivington. Poate pentru că nu avea nevoie. În fond, pentru asta îl avea pe Azzie. Dar oare Azzie vedea ceva cu ochii aceia verzi și profunzi ai lui? Poate nu neapărat muște, dar *ceva?* Precis vedea.

Să fie acestea vocile prietenilor noștri morți ori este doar gramofonul?

Ce liniște era pe etajul acesta! Și încă era devreme! Nu se auzeau murmurele niciunei conversații din sala de relaxare de la capătul culoarului. Niciun sunet de radio ori de televizor. Nu auzea nici măcar scârțâitul tenișilor lui Poul pe linoleum, ori șoaptele Ginei și Andreei din oficiul infirmierelor. Nu suna niciun telefon. Cât despre ceasul lui de la mână...

Dan se uită la el. Nu era de mirare că nu-i mai auzea ticăitul. Se oprise.

Tuburile de neon din tavan se stinseră, lăsând în cameră doar lumina de la veioza de lângă patul lui Eleanor. Neonul se aprinse, veioza pâlpâi de câteva ori și se stinse. Se aprinse din nou, apoi se stinse iarăși, împreună cu tuburile de neon. Se aprinseră... se stinseră... se aprinseră.

– E cineva aici?

Carafa cu apă de pe noptieră se clătină cu zgomot, apoi se potoli. Proteza scoase un singur țăcănit neliniștitor. Valuri stranii trecură de-a lungul cearșafului de pe patul bătrânei, ca și cum ceva de sub el începuse brusc să se miște. O boare caldă îi sărută în fugă obrazul lui Dan și dispăru.

– Cine e?

Inima lui nu-și grăbise bătăile, dar și le simțea acum în gât și la încheietura mâinilor. Își simți firele de păr de pe ceafă groase și țepene. Și dintr-odată înțelese ce anume văzuse Eleanor în ultimele ei clipe: o paradă a

(fantomițelor)

morților, intrând în camera ei printr-un perete și ieșind prin celălalt. Ieșind? Nu, mergând mai departe. Nu citise poeziile lui Seferis, dar le citise pe cele ale lui Auden[1]: *Moartea îi ia pe cei ce se scaldă în bani, pe amuzanții contemporani și pe femeile cu sânii mult prea mari.* Bătrâna îi văzuse pe toți aceștia, iar ei veniseră acum să...

Dar nu. Nu mai erau aici. Sigur că nu. Fantomele văzute de Eleanor plecaseră, iar ea se alăturase paradei lor. Iar lui i se ceruse să aștepte. Așa că așteptă.

Ușa dinspre culoar se închise încet. Și se deschise ușa de la baie.

Din gura cea fără de viață a lui Eleanor Ouellette ieși un singur cuvânt:

– *Danny.*

2

La intrarea în orașul Sidewinder se află un semn care te întâmpină spunându-ți: BUN VENIT PE ACOPERIȘUL AMERICII! În realitate, nu-i situat la cea mai mare altitudine, dar e pe aproape. La treizeci de kilometri de locul unde Versantul de Est devine

[1] Wyston Hugh Auden (1907–1973), poet american, de origine britanică (n. tr.).

Versantul de Vest, un drum de țară se desprinde din șoseaua principală și pornește, șerpuind, către nord. Pe panoul cu finisaje de lemn ars care se arcuiește deasupra acestui drum stă scris: BINE AI VENIT ÎN CAMPINGUL BLUEBELL! ȘEDERE PLĂCUTĂ, PRIETENE!

Urarea aceasta pare a fi în spiritul tradiționalei ospitalități vestice, însă localnicii știu că, cel mai adesea, drumul acela este blocat și atunci un semn mult mai puțin prietenos atârnă deasupra lui: ÎNCHIS PÂNĂ LA NOI DISPOZIȚII. Cum de nu dă faliment campingul acesta rămâne un mister pentru locuitorii din Sidewinder, care l-ar dori mereu deschis cât timp drumurile pe munte nu sunt troienite. Le lipsesc banii pe care-i aducea Hotelul Overlook în regiune și speră ca acest camping să acopere măcar o parte din pierdere (deși sunt conștienți că vilegiaturiștii care dorm în corturi și rulote nu dispun de banii pe care turiștii cazați pe vremuri la hotel îi pompau în economia locală). Dar nu a fost așa. Părerea generală este că acest camping reprezintă paradisul fiscal al vreunei corporații, loc dinadins nerentabil, destinat spălării de bani.

Da, este un paradis, dar corporația pe care o adăpostește este Clanul Legitim, iar atunci când vin Legitimii, singurele rulote din parcare sunt rulotele lor, dintre care iese în evidență cea mai înaltă – rulota lui Rose Țilindru.

În seara aceea de septembrie, nouă membri ai Clanului se strânseră în clădirea cu tavan înalt și aer rustic, cunoscută sub numele de Cabana Overlook. În perioadele când campingul era deschis publicului, Cabana era transformată în restaurant unde se serveau două mese pe zi: micul dejun și cina. Mâncarea era pregătită de Eddie cel Mic și Mo cea Mare (nume de mocofani Ed și Maureen Higgins). Nici unul dintre cei doi nu se ridica la nivelul standardelor culinare ale lui Dick Hallorann – puțini o făceau! –, dar e cam greu s-o dai în bară atunci când gătești felurile preferate ale îndrăgostiților de camping: chiftele, macaroane cu brânză, chiftele, clătite cu sirop de la magazin, chiftele, tocăniță de pui, chiftele, ton cu tăiței și chiftele cu sos de ciuperci. După cină, la aceleași mese

se jucau partide de bingo sau de cărți. În weekenduri se organizau seri dansante. Toate aceste petreceri aveau loc doar atunci când campingul era deschis pentru public. În seara despre care vorbim acum – tot atunci când, la trei meridiane spre est, Dan Torrance stătea lângă o femeie moartă așteptându-și musafirul –, în Cabana Overlook se desfășurau treburi de o cu totul altă factură.

Jimmy Numere stătea în capul mesei așezate pe mijlocul dușumelei din lemn de arțar. Pe monitorul laptopului deschis se vedea o fotografie a orașului său natal, care se întâmpla să se afle în Munții Carpați. (Lui Jimmy îi plăcea să glumească spunând că bunicul său oferise pe vremuri găzduire unui tânăr avocat din Londra, pe nume Jonathan Harker[1].)

În jurul lui se strânseseră Rose, Tati Fală, Barry Chinezoiul, Andi Mușcătură-de-Șarpe, Charlie Jeton, Annie Șorț, Doug Diesel și Taica Flick. Nici unul dintre ei nu voia să stea aproape de Taica, pentru că acesta puțea de parcă în nădragii lui s-ar fi produs un oarecare dezastru, iar apoi uitase completamente să se spele (lucru care se întâmpla tot mai des în ultima vreme), dar ceilalți se vedeau nevoiți să-l suporte pentru că era mult mai important ce făceau ei acolo.

Jimmy Numere era un tip la locul lui, cu început de chelie și cu o mutră simpatică, deși vag asemănătoare cu a unei maimuțe. Părea cam de cincizeci de ani, de fapt o treime din vârsta lui reală.

– Am căutat „La doi pișii" pe Google și, așa cum de altfel m-am și așteptat, n-am găsit niciun răspuns care să ne mulțumească. Dacă vă interesează cumva, „La doi pișii" este o expresie din jargonul locuitorilor unor cartiere, care denumește prăvăliile mici, aflate la colț de stradă, de unde te poți aproviziona cu produse de strictă necesitate și...

– Nu ne interesează, îl repezi Doug Diesel. Dar, fiindcă veni vorba de produse de strictă necesitate, tre' să te anunț că cam puți, Taică. Nu mi-o lua în nume de rău, da' când te-ai șters ultima oară la cur?

---

[1] Jonathan Harker – personaj din romanul *Dracula* al lui Bram Stoker (n. tr.).

Taica Flick mârâi, dezgolindu-şi dinţii erodaţi şi galbeni, dar toţi ai lui, proprii şi personali.

– Mi l-a şters nevastă-ta mai de dimineaţă, Deez. Întâmplător chiar cu buzităle ei drăgălaşe. Cam perversă micuţa, da' nu m-am contrat cu gusturile...

– Gura, amândoi! spuse Rose.

Tonul ei era inexpresiv şi paşnic, dar şi Doug, şi Taica tresăriră şi se îndepărtară de lângă ea, cu feţe ca ale şcolarilor admonestaţi de profesoară.

– Continuă, Jimmy. Dar nu mai bate câmpii. Am nevoie de un plan concret. Cât mai curând.

– Pe ceilalţi nu-i interesează ce vrei tu să faci, indiferent cât de concret ţi-ar fi planul, interveni Fală. Îţi vor spune că am avut un an cu abur mult şi bun. Chestia aia de la cinematograf, incendiul bisericii din Castle Rock, atentatul ăla terorist din Austin. Ca să nu ne mai amintim de Juárez. Ştii că am fost sceptic când ai zis că trebuie să trecem graniţa, dar s-a dovedit că ai avut dreptate.

Ba chiar mai mult decât atât. Localitatea Juárez devenise cunoscută drept capitala mondială a asasinatelor, câştigându-şi acest titlu cu peste două mii cinci sute de crime pe an. Majoritatea precedate de tortură. Ambianţa fusese una extrem de intensă. Aburul, deşi nu foarte pur, le dăduse puţin stomacurile peste cap, dar, în mare, îşi făcuse treaba.

– Am făcut diaree de la toate tâmpeniile alea, spuse Charlie Jeton, dar tre' să recunosc că resturile au fost delicioase.

– *A fost* un an bun, încuviinţă Rose, dar nu trebuie să ne luăm după ce s-a întâmplat în Mexic. Sărim mult prea tare în ochi. Acolo suntem *americanos* bogaţi. Aici ne contopim cu fundalul. Nu v-aţi săturat să trăim de pe un an pe altul? Să fim tot timpul pe drumuri şi să avem grija canistrelor? Ce vă propun eu acum este cu totul altceva. Acum este vorba despre filonul principal.

Nu-i răspunse nimeni. Era căpetenia lor şi, până la urmă, vor face ce le va ordona, dar nu înţelegeau prea bine care era treaba cu fata. Însă nu conta. Atunci când o vor cunoaşte, vor înţelege

singuri. O vor captura și vor scoate abur din ea ori de câte ori vor avea nevoie. Și atunci vor dori să se arunce la picioarele lui Rose și să-i sărute tălpile. Ba chiar s-ar putea ca ea însăși să le pretindă asemenea manifestări de recunoștință.

– Continuă, Jimmy, dar treci la subiect.

– Sunt sigur că expresia respectivă se referă la lanțul de prăvălii micuțe din New England, care se numesc, de fapt, „La doi pași". Sunt șaptezeci și trei cu toatele, din Providence până în Presque Isle. Și un copil de școală primară le-ar fi găsit în doar două minute pe iPad-ul lui. Am printat adresele și am folosit programul Whirl 360 ca să le localizez. Am găsit șase de unde se văd niște munți. Două în Vermont, două în New Hampshire și două în Maine.

Jimmy pusese husa laptopului sub scaun. Acum scoase din buzunarul ei o mapă pe care i-o înmână lui Rose.

– Ai aici poze cu munții care pot fi văzuți din locurile unde se află prăvăliile astea. Tot mulțumită lui Whirl 360, care e mult mai bun decât Google Earth, binecuvântat să-i fie motorașul. Uită-te bine și vezi dacă îți aduci aminte de ceva. Și dacă nu, hotărăște pe care adrese să le eliminăm definitiv.

Rose desfășură mapa și răsfoi atentă fotografiile. Le dădu deoparte pe cele două cu Munții Verzi din Vermont. De asemenea și pe cea cu o imagine din Maine: acolo era un singur munte, ori ea văzuse un lanț de creste. Se uită lung la celelalte trei. Într-un final i le înapoie lui Jimmy Numere.

– Una din astea.

El se uită pe spatele fotografiilor.

– Fryeburg, Maine... Madison, New Hampshire... Anniston, New Hampshire. Simți ceva mai special pentru vreuna?

Rose le luă iarăși și se hotărî asupra celor două înfățișând Munții Albi văzuți din Fryeburg și Anniston.

– Mi se pare că e una din astea două, dar trebuie să verific.

– Și cum ai s-o faci? o întrebă Fală.

– Am să-i fac o vizită fetei.

– Dacă ai dreptate, s-ar putea să fie periculos.

– Am s-o fac când doarme. Fetele mici au somnul adânc. Nici n-o să știe c-am trecut pe acolo.

– Ești convinsă că vrei să faci asta? Cele trei orașe sunt aproape unul de altul. Putem să trecem să le vedem.

– Da, cum de nu! strigă nervoasă Rose. O să dăm târcoale pe acolo cu rulotele noastre deloc modeste și o să zicem: „Bună ziua, căutăm o fetiță din orașul dumneavoastră, dar se pare că nu-i putem da de urmă prin metodele noastre, așa că vă rugăm frumos să ne ajutați. Spuneți, ați observat pe aici, vreo fată de gimnaziu ori în primul an de liceu cu talente paranormale?

Tati Fală oftă adânc, își vârî mâinile mari în buzunare și se uită lung la ea fără o vorbă.

– Scuze, zise Rose. Sunt cam nervoasă, bine? Vreau să fac treaba asta, ca să terminăm o dată. Și nu trebuie să-ți faci griji pentru mine. Știu să mă păzesc.

3

Dan se uita la Eleanor Ouellette. La ochii ei deschiși, care începuseră să devină sticloși. La mâinile ei micuțe, cu palmele întoarse în sus. Dar mai ales la gura ei deschisă. În care se afla toată tăcerea infinită a morții.

– Cine ești?

Gândind: *De parcă n-aș ști.* Oare nu el ceruse niște răspunsuri?

Te-ai făcut mare.

Buzele nu se mișcaseră, iar cuvintele păreau lipsite de orice emoție. Poate că moartea îl golise pe vechiul lui prieten de toate sentimentele omenești și ce mare păcat ar fi fost să fie adevărat. Sau poate că era altcineva care se prefăcea că e Dick. Altcineva sau *altceva.*

– Dovedește-mi că ești Dick. Spune-mi ceva ce numai noi doi știm.

Tăcere. Dar simțea o prezență acolo. Apoi:

– M-ai întrebat de ce ar vrea doamna Brant pantalonii bărbatului din parcarea hotelului.

La început Dan nu înțelese despre ce anume vorbea vocea aceea. Apoi își aminti. Așezase amintirea aceasta pe unul din rafturile înalte ale minții lui, acolo unde păstra toate amintirile urâte din Overlook. Alături de casetele de valori, desigur. În ziua când el și părinții lui ajunseseră la hotel, doamna Brant tocmai pleca, iar el îi interceptase un gând fugar atunci când valetul parcării îi adusese mașina: *Ce-aș mai vrea să intru în pantalonii lui.*

– Erai un băiețel cu o antenă uriașă în cap. Și mi-a părut rău pentru tine. Și m-am temut pentru tine. Am avut dreptate să mă tem, nu crezi?

În cuvintele acestea răzbăteau vag bunătatea și simțul umorului care îl caracterizaseră pe vechiul lui prieten. Da, Dick era aici cu el. Dan se uită consternat la bătrâna moartă. Luminile din cameră pâlpâiră iarăși. Carafa cu apă se clătină din nou.

– Nu pot să stau prea mult. Mă doare.

– Uite, Dick, e o fetiță...

– Abraaa... nume rostit prelung, ca într-un oftat. *Te place. Ce semeni aia culegi.*

– Crede că o urmărește o femeie. O femeie cu pălărie. De fapt, un joben demodat. Și uneori nu are decât un singur dinte, foarte lung, pe maxilarul superior. Atunci când îi este foame. Așa mi-a zis.

– Întreabă-mă ce vrei să mă întrebi, băiete. Nu pot să stau prea mult. Pentru mine acum lumea este visul unui vis.

– Mai sunt și alții. Prietenii femeii cu joben. I-a văzut Abra. Aveau toți lanterne. Cine sunt ăștia?

Din nou tăcere. Dar Dick era tot acolo. Era schimbat, dar tot acolo. Dan îl putea simți în terminațiile sale nervoase și ca pe un soi ciudat de electricitate care patina pe suprafețele umede ale ochilor.

– Sunt diavolii goi. Sunt bolnavi și nu își dau seama.

– Nu înțeleg.

– Sigur că nu. Și e bine că nu înțelegi. Dacă te-ai fi întâlnit cu ei, dacă ți-ar fi simțit vreodată mirosul, n-ai mai fi acum în viață. Te-ar

fi folosit și te-ar fi aruncat ca pe o cutie goală. Asta s-a întâmplat cu băiatul despre care vorbește Abra. Și cu mulți alții. Caută și vânează copiii care strălucesc. Dar deja bănuiai asta, nu? Diavolii goi sunt cancerul de piele al acestei lumi. Odinioară mergeau cu cămilele prin deșert; odinioară mergeau cu căruțele prin Europa de Est. Mănâncă urlete și beau durere. Ai avut partea ta de grozăvii la Overlook, Danny, dar măcar ai fost scutit de întâlnirea cu ei. Acum, că femeia aia a ajuns să fie obsedată de fetiță, nu se vor opri până nu vor pune mâna pe ea. Și s-ar putea s-o ucidă. Sau s-ar putea s-o Transforme. Sau s-ar putea să încerce s-o țină captivă și s-o folosească până când o vor termina, iar asta ar fi cel mai rău dintre toate.

– Tot nu înțeleg.

– *Adică îi vor seca toată strălucirea. O vor goli de tot, așa cum și ei sunt goi.*

Din gura cea moartă ieși un oftat uscat.

– Și ce naiba ar trebui să fac eu?

– *Fă ce ți-a cerut fata.*

– Unde i-aș putea găsi pe diavolii ăștia goi?

– *În copilăria ta, acolo de unde vin toți diavolii. Nu am voie să îți spun mai multe.*

– Cum să-i opresc?

– *Omorându-i. Nu există altă cale. Obligă-i să-și bea propriul venin. Fă asta și vor dispărea.*

– Și femeia aia ciudată, femeia aia cu pălărie, știi cum o cheamă?

De pe culoar se auzi pleoscăitul unui mop stors în găleată, însoțit de fluieratul lui Poul Larson. Se modifică și calitatea aerului din cameră. Ceea ce până atunci se aflase într-un echilibru fragil începu să se încline într-o parte.

– *Du-te la prietenii tăi. La cei care știu cine ești. Mi se pare că ai crescut așa cum trebuie, băiete, dar tot mai ai o datorie de plătit.*

Urmă o pauză, apoi vocea aceea care era – și nu era – vocea lui Dick Hallorann vorbi o ultimă oară, pe un ton de ordin categoric:

– *Plătește-o.*

Ceața roșie se ridică de pe ochii, nasul și gura deschisă a lui Eleanor. Rămase cam vreo cinci secunde suspendată deasupra ei, apoi dispăru. Luminile nu mai pâlpâiau. Apa din carafă nu se mai cutremura. Dick plecase. Dan rămăsese singur cu cadavrul bătrânei.

Diavolii goi.

Nu-și amintea dacă mai auzise în toată viața lui vreo expresie atât de înspăimântătoare. Dar avea sens... în lumina a ceea ce reprezentase cu adevărat Hotelul Overlook. Și locul acela fusese plin de diavoli, dar măcar fuseseră diavoli *morți*. Și nu prea credea că la fel stăteau lucrurile cu femeia cu joben și prietenii lui.

Tot mai ai o datorie de plătit. Plătește-o.

Da. Îl abandonase, lăsându-l să-și poarte singur de grijă, pe băiețelul cu pampersul plin și cu tricoul cu sigla echipei Braves. Nu va proceda la fel cu fata.

4

Dan rămase în oficiul infirmierelor cât așteptă mașina de pompe funebre, după care conduse targa acoperită până la ușa din spate a căminului Rivington Unu. Apoi urcă în cameră și privi de la fereastră Cranmore Avenue. La ora aceea din noapte era complet pustie. Începuse să bată vântul, smulgând frunzele deja îngălbenite ale stejarilor și trimițându-le să facă piruete învoalte pe asfaltul străzii. Se vedea și Orășelul Liliput, la fel de pustiu sub felinarele portocalii.

Du-te la prietenii tăi. La cei care știu cine ești.

Billy Freeman știa, știuse aproape din prima clipă, pentru că și el avea puțin din harul lui Dan. Iar dacă el avea o datorie de plătit, probabil că și Billy avea una, pentru că strălucirea mult mai mare și mai intensă a lui Dan îi salvase viața.

Normal că nu m-aș exprima astfel.

Nici nu va fi nevoie.

Şi mai era şi John Dalton, care îşi pierduse ceasul şi care se întâmpla să fie chiar pediatrul Abrei. Ce-i spusese Dick prin gura moartă a lui Eleanor O-La-La? *Ce semeni aia culegi.*

Cât despre rugămintea Abrei, asta era chiar mai uşor. Dar să facă rost de mănuşă... s-ar putea să fie niţeluş mai complicat.

5

Când Abra se trezi duminică dimineaţă, o aştepta un e-mail de la dtor36@nhmlx.com.

> Abra, am vorbit cu un prieten, folosindu-mă de talentul pe care îl avem amândoi, şi m-am convins că eşti în primejdie. Vreau să discut situaţia asta şi cu un alt prieten, unul pe care îl cunoaştem amândoi: John Dalton. Dar nu o voi face dacă tu nu eşti de acord. Cred că John poate să recupereze obiectul pe care mi l-ai desenat pe tablă.
>
> Ţi-ai instalat alarma? Sunt anumiţi oameni care s-ar putea să te caute şi nu trebuie să te găsească. Fii foarte atentă. Toate cele bune şi AI MARE GRIJĂ DE TINE. Şterge neapărat mesajul acesta.
>
> Unchiul D.

Faptul că primise e-mailul o convinsese mai mult decât conţinutul lui, pentru că ştia că lui nu-i plăcea să comunice în maniera aceasta; se temea ca nu cumva părinţii să-şi vâre nasul prin calculatorul ei şi să-şi închipuie că fata lor corespondează cu Pedofilul Chester.

Oare ce ar face mama şi tata dacă ar afla de bestiile care o căutau *pe bune*?

Era speriată, dar, pentru că se făcuse dimineaţă şi nu o mai pândea nicio nebună cu joben de la geam, se simţea şi destul de emoţionată. Parcă intrase într-unul din romanele alea fantastice

de dragoste și groază, pe care doamna Robinson, bibliotecara școlii, le numea strâmbând din nas „pornografie pentru adolescenți". Fetele din cărțile acelea flirtau cu vârcolaci, cu vampiri, ba chiar și cu zombi, dar nu se *transformau* niciodată.

Și i se părea drăguț că un om mare sărise s-o apere și nu era deloc rău că era un tip chipeș, chiar dacă într-o manieră mai neglijentă, care-i aducea aminte de Jax Teller, din *Fiii anarhiei*, serial pe care ea și Emma Deane îl urmăriseră pe ascuns pe computerul lui Em.

Expedie mesajul Unchiului Dan nu doar la coșul de gunoi al calculatorului, ci la coșul lui *permanent*, căreia Emma îi zicea „fișierul iubitului atomic". *(De parcă ai avea vreun iubit, Em*, zâmbi sarcastic gândul Abrei.) Apoi își închise calculatorul. Nu-i răspunse la mesaj. Nu era nevoie s-o facă prin e-mail. Nu trebuia decât să închidă ochii.

Țaca-paca.

Mesaj expediat. Abra plecă spre baie.

6

Când Dan reveni în cameră cu ceașca de cafea, găsi pe tablă un nou comunicat.

Poți să-i zici Doctorului John, dar NU ȘI PĂRINȚILOR MEI.

Nu. Sigur că nu le va spune nimic părinților. Cel puțin nu încă. Totuși, Dan era convins că ei își vor da seama că se petrece *ceva* și probabil că asta se va întâmpla mult mai curând decât spera cea mică. Va traversa podul acela (sau îi va da foc) atunci când va veni clipa. Deocamdată avea alte treburi. În primul și în primul rând trebuia să dea un telefon.

Îi răspunse o voce de copil, iar atunci când el o ceru pe Rebecca, auzi pocnetul receptorului lăsat jos și un țipăt îndepărtat: *Buni! La telefon!* După câteva secunde, Dan vorbea cu Rebecca Clausen.

– Bună, Becka. Dan Torrance la telefon.

– Dacă mă suni despre povestea cu doamna Ouellette, să ştii că am primit un e-mail de dimineaţă de la...

– Nu-i asta. Vreau să-ţi cer nişte zile libere.

– Doctorul Somn vrea zile libere? Nu pot să cred. Primăvara trecută aproape c-a trebuit să-ţi dau un şut în fund, ca să te oblig să-ţi iei concediu. Chiar şi aşa, tot ai dat pe la azil o dată sau de două ori pe zi. Ai vreo problemă în familie?

Cu gândul la teoria relativităţii în versiunea Abrei, Dan răspunse afirmativ.

X

BIBELOURI DIN STICLĂ

1

Când se auzi telefonul, tatăl Abrei, îmbrăcat doar cu halatul de baie, stătea lângă blatul bufetului din bucătărie și bătea niște ouă pentru omletă. De la etaj se auzea apa curgând la duș. Dacă Abra avea de gând să se țină de programul ei obișnuit din dimineţile de duminică, înseamnă că dușul va merge până când se va termina apa caldă.

Se uită la ecranul telefonului, ca să vadă numele persoanei care suna. Prefixul era 617, dar nu-i urma numărul din Boston pe care el îl cunoștea atât de bine: numărul telefonului fix din apartamentul bunicii soției sale.

– Alo?

– O, David, ce bine că te-am găsit acasă!

Vocea lui Lucy, complet epuizată.

– Unde ești? De ce nu suni de pe mobil?

– La spitalul Mass General. Vorbesc de la un telefon public. Nu-i voie să folosești mobilul aici. Sunt anunţuri peste tot în sensul ăsta.

– Momo e bine? Tu cum ești?

– Eu sunt bine. Iar Momo... ce să spun... deocamdată starea ei e stabilă... deocamdată... dar i-a fost destul de rău.

Se auzi cum femeia își înghite nodul uscat din gât.

– De fapt, tot rău îi e...

Și atunci Lucy își pierdu stăpânirea de sine. Nu începu să plângă cu lacrimi, ci să suspine disperată.

David o aștepta să se liniștească. Se bucura că Abra era încă la duș și spera din suflet ca apa caldă să dureze o veșnicie. Pentru că era convins că soția lui îl sunase cu vești foarte proaste.

Într-un final, Lucy își regăsi glasul:

– Acum și-a rupt mâna.

– Of. Bine. Doar atât?

– Nu, nu *doar atât!*

Aproape țipase la el pe tonul acela care probabil că făcea parte din genele ei italienești, ton care părea a întreba nervos: „de ce, Dumnezeule, sunt bărbații atât de cretini?", ton pe care el îl detesta cu toată ființa, fără să se gândească nici măcar o singură clipă că uneori se putea întâmpla chiar să fie *cretin.*

Inspiră adânc, încercând să se calmeze.

– Spune-mi ce s-a întâmplat, scumpo.

Și i-a spus. De vreo două ori a izbucnit iarăși în suspine sfâșietoare, iar David a fost nevoit să aștepte răbdător să-i treacă. Era terminată de oboseală, dar asta era doar o părticică mică a problemei. De fapt, își dădea el seama acum, Lucy încerca să accepte cu sufletul ceea ce mintea ei știa de săptămâni bune: că lui Momo îi venise sfârșitul. Și poate nu tocmai în pace.

Concetta, care acum dormea în reprize foarte mici, se trezise după miezul nopții și avusese nevoie la toaletă. În loc să-i ceară lui Lucy să-i aducă plosca, încercase să se scoale din pat și să se ducă singură la baie. Reușise să-și dea jos picioarele și să se ridice, dar atunci o apucase amețeala și căzuse pe brațul stâng. Nu se rupsese doar: se făcuse fărâme. Țipetele ei o treziseră pe Lucy, care adormise obosită după săptămânile lungi când o făcuse zi și noapte pe infirmiera.

– Nu erau niște simple țipete după ajutor, zise ea acum. Erau niște *zbierete* înfiorătoare, așa cum cred că ar zbiera o vulpe care-și rupe piciorul în vreo capcană din aia odioasă.

– Trebuie că a fost îngrozitor, scumpo.

Lucy se afla în holul de la primul etaj al spitalului, unde erau câteva automate cu dulciuri și biscuiți și – *mirabile dictu* – câteva telefoane publice care chiar funcționau. O durea tot corpul și i se uscase transpirația pe ea (își simțea prea bine mirosul și precis nu era Light Blue de la Dolce & Gabbana), iar capul îi era prins în menghina primei migrene pe care o avea după patru ani. Lucia Stone era conștientă că niciodată nu-i va putea descrie cât de îngrozitor fusese totul în realitate. Cât de împuțită fusese revelația avută și cât de tare o șocase. Ți se pare că pricepi cum merg lucrurile în viață – femeia îmbătrânește, femeia slăbește, femeia moare – și apoi descoperi că e mult mai mult decât atât. Descoperi asta atunci când o găsești pe femeia care a scris unele din cele mai însemnate poeme ale generației ei zăcând în propria-i urină, zbierând la nepoata ei, implorând-o să-i *oprească* durerea, *o, madre de Cristo,* fă-o să *înceteze!* Descoperi asta atunci când vezi mâna aceea, pe vremuri netedă și catifelată, răsucită ca o cârpă stoarsă și o auzi pe poetă cum o numește „curvă ordinară" și o auzi pe poetă cum își dorește să vină moartea să o ia, pentru că numai așa va înceta durerea.

Poți oare să-i mărturisești soțului tău că erai încă pe jumătate adormită și înghețată de spaimă că orice ai face ar fi ceva rău? Poți oare să-i povestești cum te-a zgâriat pe față atunci când ai încercat să o miști din locul unde căzuse și cum a urlat mai tare decât un câine călcat de mașină? Poți oare să-i explici cum te-ai simțit atunci când ai lăsat-o pe draga ta bunică zăcând pe jos câtă vreme tu ai sunat la Urgențe și apoi te-ai așezat lângă ea ca să aștepți ambulanța și i-ai dat să bea cu paiul Oxicontin dizolvat în apă? Și cum ambulanța întârzia și tot întârzia, iar tu ți-ai adus aminte de cântecul ăla al lui Gordon Lightfoot[1], „Epava lui *Edmund Fitzgerald*",

[1] Compozitor și cântăreț canadian de folk și folk-rock (n. tr.).

în care se întreabă unde dispare iubirea lui Dumnezeu atunci când valurile transformă minutele în ore? Valurile care o înecau pe Momo erau valuri de durere, iar ea se ducea la fund și valurile nu se mai opreau.

Când a început iarăși să țipe, Lucy și-a trecut ambele brațe pe sub ea și a ridicat-o pe pat, ca un halterofil începător care exersează stilul aruncat și nu prea îi iese, convinsă fiind că va simți efortul acesta în umeri și spate multe zile de acum încolo și astupându-și urechile în fața urletelor lui Momo – *lasă-mă jos, ai să mă omori!* Apoi Lucy, cu părul lipit de obrajii uzi de transpirație și lacrimi, s-a sprijinit gâfâind de perete, în vreme ce Momo își ținea brațul deformat la piept și hohotea, întrebând de ce Lucia voise să-i facă un rău atât de mare și de ce i se întâmplau tocmai ei toate astea.

În cele din urmă a venit și ambulanța. Un bărbat – Lucy nu știa cum îl cheamă, însă îi mulțumi în rugăciunile ei incoerente – i-a făcut lui Momo o injecție care a tranchilizat-o. Poți oare să-i mărturisești soțului tău că ți-ai fi dorit ca injecția aia s-o omoare?

Și atunci îi răspunse doar:

– Da, a fost destul de urât. Nu-ți închipui cât de fericită sunt că Abra n-a vrut să vină și în weekendul ăsta.

– A vrut, dar a avut o mulțime de teme pentru la școală, plus că ieri a trebuit să meargă la bibliotecă. Probabil că a fost ceva foarte important, pentru că nu m-a mai bătut la cap s-o las la meciul de fotbal.

Dobitoc. Îndrugă vrute și nevrute. Dar ce să facă?

– Luce, draga mea, îmi pare teribil de rău că a trebuit să treci singură prin toată povestea asta.

– Doar că... dacă ai fi auzit-o cum țipă. Doar atunci ai putea să înțelegi cum a fost. Nu mai vreau să aud țipete din alea în viața mea. Întotdeauna a fost plină de calm... și-a păstrat mereu cumpătul când toți din jur o luau razna...

– Știu...

– Şi să ajungă în halul în care a fost azi-noapte... Singurele cuvinte pe care şi le mai amintea erau *pizdă* şi *căcat* şi *pişat* şi *fut* şi *meretrice*[1] şi...

– Gata, iubito.

Nu se mai auzea duşul de la etaj. În câteva minute Abra se va şterge şi îşi va pune hainele de duminică; curând va coborî la parter, cu cămaşa scoasă din pantaloni şi cu şireturile desfăcute la tenişi.

Însă Lucy nu terminase.

– Mi-aduc aminte de o poezie de-a ei. Nu pot s-o reproduc cuvânt cu cuvânt, dar începea cam aşa: „Dumnezeu este un fin cunoscător al lucrurilor fragile şi Îşi decorează turnul Său de strajă dintre nori cu bibelouri din cea mai delicată sticlă." La vremea respectivă mi se părea o idee stranie pentru scrierile Concettei Reynolds.

Şi iat-o pe fata lui – pe fata *lor* – iat-o pe Abba-Doo îmbujorată de la duş.

– Totu-i bine, Tati?

David ridică mâna: *Aşteaptă puţin.*

– Acum am înţeles ce voia să spună şi sunt convinsă că nu voi mai fi în stare să citesc poezia aia vreodată.

– A venit Abby, draga mea, o întrerupse el pe un ton plin de voioşie prefăcută.

– Bine. Vreau să vorbesc şi cu ea. Nu-ţi face griji, că n-am să mai bâzâi, dar ştii şi tu că nu-i putem ascunde ce s-a întâmplat.

– Măcar partea cea mai urâtă? o întrebă el cu blândeţe.

Abra stătea lângă masă. Codiţele în care-şi legase părul ud o făceau să arate iar de zece ani. Dar chipul îi era grav.

– Am să încerc, spuse Lucy. Dar, Davey, să ştii că nu mai pot continua aşa, nici măcar cu femeia care mă ajută în timpul zilei. Am crezut că am să pot, dar uite că nu-i adevărat. Infirmiera mi-a povestit că există un azil pentru persoane în vârstă chiar lângă noi, în Frazier. Se numeşte Căminul Helen Rivingon. I-am sunat

[1] *Meretrice* (lb. italiană) – „curvă" (n. tr.).

înainte să te sun pe tine și mi-au spus că au un loc liber, cu începere de astăzi. Probabil că Dumnezeu a mai dărâmat un bibelou de pe raft azi-noapte.

– Chetta s-a trezit? Ai discutat cu...

– Și-a revenit acum vreo două ore, dar avea mințile vraiște. Amesteca trecutul cu prezentul într-o salată de groază.

Când eu dormeam, își spuse David simțindu-se vinovat. *Când visam la cartea mea, fără doar și poate.*

– Când se mai limpezește – sper că așa va fi – am să-i spun, cu cât de multe menajamente sunt eu în stare, că nu mai hotărăște ea. Că a venit vremea să aibă parte de îngrijire medicală într-un cămin.

– Bine.

Atunci când Lucy lua o hotărâre – una importantă –, cel mai bine era să te dai la o parte și s-o lași să și-o pună în practică.

– Tati? Mami e bine? Și Momo?

Abra știa că mama ei era bine și că străbunica nu. Aflase încă de la duș mare parte din lucrurile pe care Lucy le povestise soțului ei. Le ascultase cu șamponul și lacrimile curgându-i pe obraji. Dar știa deja cum să-și pună o mască veselă până când îi spunea cineva cu voce tare ce anume se întâmplase. Se întrebă dacă și noul ei prieten, Dan, știuse în copilărie șmecheria cu masca veselă. Precis o știuse.

– Iubito, cred că Abra vrea să vorbească cu tine.

Lucy oftă și spuse:

– Dă-mi-o la telefon.

David îi întinse receptorul fiicei lui.

2

La 2 p.m., în aceeași duminică, Rose Țilindru agață pe ușa uriașei ei rulote un carton pe care scria: NU MĂ DERANJAȚI DECÂT DACĂ ESTE ABSOLUT NECESAR. Își planificase cu mare grijă orele următoare. Nu va mânca nimic și nu va bea decât apă întreaga zi. În loc de cafeaua de dimineață, va lua un vomitiv.

Când va veni timpul să se ducă după mintea fetei, va fi pură ca un pahar gol.

Fără să mai fie distrasă de funcțiile fiziologice, Rose va fi în stare să afle tot ce dorea: numele fetei, adresa exactă, cât anume știa, și – cel mai important – cu cine discutase. Rose va sta lungită pe patul ei dublu din EarthCruiser de la patru după-amiaza până la zece seara, privind la tavan și meditând. Când mintea îi va fi la fel de curată ca și trupul, va inhala abur dintr-una din canistrele ascunse în compartimentul secret – va trage doar o dată și va fi suficient – și va învârti din nou lumea până când ea va fi în mintea fetei, iar fata va fi în mintea ei. Când pe coasta de est se va face ora unu dimineața, prada va dormi dusă, iar Rose va putea să cerceteze după plac conținutul minții ei. Ba chiar s-ar putea să planteze acolo o sugestie: *Vor veni niște oameni să te caute. Vor să te ajute. Du-te cu ei.*

Dar, așa cum spusese vechiul poet și fermier Bobbie Burns[1] cu mai bine de două secole în urmă, „cele mai chibzuite planuri, de șoareci și de oameni, se duc apoi de râpă", iar ea de-abia începuse să recite frazele de introducere ale mantrei ei de relaxare, când exact „de râpă" se duseră toate din cauza unor bubuituri în ușa rulotei.

– Pleacă! strigă ea. Nu știi să citești anunțul?

De afară se auzi vocea lui Fală:

– Rose, sunt eu cu Nucu. Cred că a făcut rost de ce i-ai cerut, dar trebuie să-i dai aprobarea, iar timpul ne presează al dracu' de tare.

Femeia mai rămase întinsă câteva clipe, apoi slobozi un șuierat nervos și se ridică din pat. Puse mâna pe un tricou personalizat pe care și-l cumpărase din Sidewinder (HAI SĂ NE PUPĂM PE ACOPERIȘUL LUMII!) și și-l trase peste cap. Îi ajungea până la fund. Deschise ușa.

– Sper că aveți un motiv întemeiat.

– Putem reveni, se grăbi Nucu să spună.

---

[1] Robert Burns (n. tr.).

Era un individ mărunțel, chel în creștetul capului și cu smocuri sârmoase de păr cărunt deasupra urechilor. Ținea o foaie de hârtie în mâini.

– Nu. Dar grăbiți-vă.

Se așezară toți la masa din bucătăria/living. Rose smulse hârtia din mâna lui Nucu și își aruncă în fugă ochii peste ea. Văzu un soi de formulă chimică foarte complicată, plină cu tot felul de hexagoane. N-avea niciun sens pentru ea.

– Ce-i asta?

– Un sedativ extrem de puternic, răspunse Nucu. Nou și curat. Jimmy a făcut rost de formula asta de la unul din contactele noastre de la NSA[1]. O s-o adoarmă pe loc, dar fără risc de supradoză.

– Da, s-ar putea să fie exact ce ne trebuie.

Rose își dădea seama că vorbește pe un ton răstit.

– Nu puteați să așteptați până mâine?

– Îmi pare rău, tare rău, spuse umil Nucu.

– Ba mie nu-mi pare deloc rău, interveni Fală. Dacă vrei să te grăbești și să răpești fata aia fără bătăi de cap, va trebui să fac din timp aranjamentele să ni se trimită medicamentul ăsta la una din căsuțele noastre poștale. Or, chestia asta durează ceva.

Clanul deținea sute de căsuțe poștale, majoritatea în clădirile MBE și în diferite sedii UPS. Ca să ajungă la ele, era nevoie să-și planifice din timp drumul, pentru că întotdeauna călătoreau doar cu rulotele lor. Legitimii nu aveau nici cea mai mică intenție să pună piciorul în vreun mijloc de transport public, așa cum nu aveau nici intenția de a-și tăia vreodată beregatele. Da, sigur, ar fi putut închiria un avion particular, dar toți sufereau cumplit de rău de înălțime. Nucu bănuia că deficiența aceasta avea de-a face cu sistemul lor nervos, care se deosebea în mod radical de cel al mocofanilor. Pe de altă parte, Rose își făcea griji din cauza sistemului nervos al Americii. *Foarte* nervos. De la evenimentele din unsprezece septembrie, toate serviciile secrete monitorizau îndeaproape

[1] Agenția Națională de Securitate (n. tr.).

chiar şi cursele private, iar prima regulă a supravieţuirii căreia i se supuneau Legitimii era să nu atragă niciodată atenţia.

Datorită reţelei de şosele interstatale, ajungeau cu uşurinţă la destinaţia propusă cu ajutorul rulotelor şi la fel va fi şi în cazul acesta. Dacă vor porni la drum cu doar câteva maşini şi vor schimba şoferii la fiecare şase ore, ar putea ajunge din Sidewinder în New England în mai puţin de treizeci de ore.

– În regulă, spuse ea mai calmă. Ce avem pe I-90 în nordul statului New York şi în Massachusetts?

Fală nu se bâlbâi şi nici nu-i spuse că trebuie mai întâi să se intereseze şi de-abia apoi să-i răspundă:

– Poşta din Sturbridge, Massachusetts.

Rose lovi uşor cu vârfurile degetelor în foaia de hârtie pe care o ţinea Nucu în mână.

– Trimite chestia asta acolo. Foloseşte un traseu format din cel puţin trei segmente, ca să nu putem fi suspectaţi în caz că merge ceva prost.

– Crezi că avem atât de mult timp la dispoziţie? o întrebă Fală.

– Nu văd de ce n-am avea, răspunse Rose – replică ce se va întoarce s-o bântuie. Trimite-o mai întâi la sud, apoi spre Midwest, apoi în New England. Ai grijă doar să ajungă până joi în Sturbridge. Şi foloseşte Express Mail, *nu* FedEx sau UPS.

– Se face, spuse Fală.

Fără nicio ezitare.

Rose se întoarse către medicul Clanului.

– Ai face bine să ai dreptate, Nucu. Că dacă-i dai o *supradoză*, în loc s-o adormi, am să am grijă ca tu să fii primul Legitim trimis în exil de la bătălia de la Little Big Horn[1] încoace.

Nucu păli. Minunat. Normal că nu va exila pe nimeni, dar nu suporta să fie întreruptă.

– O să primim sedativul în Sturbridge, iar Nucu ne va spune cum să-l folosim, zise Fală. Nicio problemă.

---

[1] 1876 (n. tr.).

– Nu există nicio altă cale mai simplă? Vreun medicament de care să putem face rost de pe aici?

Acum îi răspunse Nucu:

– Nu, dacă nu cumva vrei să se transforme în Michael Jackson. Chestia asta e sigură și are efect imediat. Dacă-i atât de puternică precum zici, efectul e de maximă impor...

– Bine, bine, am priceput. Am terminat?

– Mai este ceva, spuse Nucu. Cred că ar mai putea aștepta, dar...

Rose se uită pe geam și, o, măiculița mea, uite-l și pe Jimmy Numere cum traversează zorit parcarea de lângă Cabana Overlook cu o altă hârtie în mână. De ce se mai obosise să atârne semnul cu NU MĂ DERANJAȚI pe ușă? Mai bine ar fi pus unul cu SUNTEȚI INVITAȚII MEI!

Rose își adună toți nervii și îi puse într-un sac pe care-l aruncă în dosul minții. Apoi schiță un zâmbet curajos:

– Ce s-a mai întâmplat?

– Taica Flick face pe el, îi răspunse Fală.

– De douăzeci de ani face pe el, zise Rose. Nu vrea să poarte pampersi și nu pot să-l oblig. Nu poate să-l oblige nimeni.

– E altfel de data asta, interveni Nucu. De-abia dacă se mai dă jos din pat. Baba și cu Susie Ochi-Vânăt îl curăță cât de bine se pricep, da' rulota tot pute de zici că s-a revărsat furia lui Dumnezeu peste ea...

– O să se facă bine. Îi dăm niște abur.

Dar nu-i plăcea expresia de pe chipul lui Nucu. Tommy Dubă murise în urmă cu doi ani, ceea ce, în timpul Legitimilor, însemna cam două săptămâni. Și acum Taica Flick?

– Nu-i mai funcționează mintea, spuse Fală fără menajamente. Și...

Îi aruncă o privire lui Nucu.

– De dimineață l-a spălat Petty și zice că i s-a părut că a făcut un ciclu.

– *I s-a părut*, accentuă cuvintele Rose, care nu voia să creadă că așa ceva se putea întâmpla în familia ei. L-a mai văzut și altcineva? Baba? Sue?

– Nu.

Femeia ridică din umeri ca și cum ar fi vrut să le spună *ei, poftim!* Și se bucură când îi întrerupse ciocănitul lui Jimmy în ușa rulotei.

– Intră!

Jimmy vârî capul cu teamă prin deschizătură.

– Nu te superi?

– De ce să mă supăr? Și dacă tot ai venit, puteai să le aduci și pe fetele de la Rockettes[1] și fanfara de la Universitatea California! Ce mama mă-sii? Nu voiam decât să intru într-o stare propice meditației după ce mi-am petrecut câteva ore deosebit de plăcute vărsându-mi mațele.

Fală îi aruncă o privire de dojană blândă. Poate că o merita – *cel mai probabil* că o merita, pentru că oamenii ăștia nu-și făceau decât treaba, făceau doar ce le ceruse ea –, dar Fală va înțelege ce simțea ea acum, dacă va ajunge vreodată conducătorul Clanului. Responsabilitatea aceasta presupunea să nu ai niciodată nicio clipă doar pentru tine, decât dacă îi amenințai cu pedeapsa capitală. Și, în cele mai multe dintre cazuri, nici măcar atunci.

– Vreau să-ți arăt ceva, spuse Jimmy. Și m-am gândit că, dacă tot sunt aici Fală și Nucu...

– Știu la ce te-ai gândit. Despre ce e vorba?

– Am căutat pe internet știri despre alea două orașe de care ne-ai spus – Fryeburg și Anniston. Și uite ce am găsit în *Union Leader*[2]. E numărul de joia trecută. Poate nu înseamnă nimic, nu știu...

Rose îi luă hârtia din mână. Articolul principal se referea la o școală dintr-un oarecare orășel obscur de provincie care renunța la echipa de fotbal din cauza tăierilor bugetare. Dar știrea mai mică de dedesubt era cea încercuită de Jimmy.

---

[1] Rockettes – companie de dans, înființată în 1925 în St. Louis, Missouri (n. tr.).

[2] *Union Leader* – cotidian din New Hampshire (n. tr.).

„MINISEISM" ÎN ANNISTON

Cât de mic poate fi un cutremur? Destul de mic, dacă e să le dăm crezare locuitorilor de pe Intrarea Richland, străduță din Anniston, care se termină în râul Saco. În după-amiaza zilei de marți, câteva persoane cu domiciliul pe strada respectivă au raportat o trepidație care a zgâlțâit ferestrele, a scuturat podelele și a dărâmat bibelourile de pe rafturi. Dane Borland, un pensionar care locuiește la capătul străzii, ne-a arătat o crăpătură de-a latul aleii nou asfaltate din fața casei sale. „Iată dovada", ne-a declarat el.

Cu toate că Centrul de Geologie și Seismologie din Wrentham, Massachusetts, ne-a comunicat că nu au fost înregistrate cutremure marțea trecută. Matt și Cassie Renfrew au profitat de această ocazie ca să organizeze o „petrecere în onoarea cutremurului", la care au luat parte majoritatea locuitorilor de pe strada aceea.

Andrew Sittenfeld, de la Centrul de Geologie și Seismologie, ne-a declarat că zguduitura resimțită de cei de pe Intrarea Richland s-ar fi putut datora unui aflux mai mare de apă în sistemul de canalizare, ori vreunui avion militar supersonic care spărsese bariera sunetului. Când aceste ipoteze i-au fost sugerate domnului Renfrew, acesta a izbucnit în râs: „Știm foarte bine ce am simțit", ne-a spus el. „A fost un cutremur. Nu-i nici urmă de îndoială. Stricăciunile sunt neglijabile și, ce să vezi, cu ocazia asta am făcut o petrecere de milioane."

(Andrew Gould)

Rose citi de două ori articolul, apoi își ridică ochii scânteietori spre ceilalți.

– Bună treabă, Jimmy.

– Mulțam, zâmbi el. Acu' vă las să vă vedeți de-ale voastre.

– Ia-l și pe Nucu cu tine. Trebuie să vadă cum se simte Taica. Fală, tu mai stai puțin.

După plecarea celor doi, Tati Fală închise ușa rulotei.

– Crezi că fata aia a provocat cutremurul din New Hampshire?

– Da. Nu sunt chiar sută la sută sigură, dar măcar optzeci tot sunt. Și la noapte îmi va fi totul mult mai ușor atunci când voi încerca s-o găsesc, pentru că acum știu pe ce să mă concentrez – nu mai e vorba de un oraș întreg, ci de o singură *stradă*.

– Ascultă la mine, Rose, dacă ai putea să-i plantezi în minte dorința de a veni la noi de bună voie, poate că nu va mai fi nevoie s-o sedăm.

Femeia zâmbi, gândindu-se din nou că Fală habar nu avea cât de specială era fetița asta. Mai târziu își va spune: *Nici eu n-am știut. Doar mi s-a părut că aș ști.*

– Nu există nicio lege care să-ți interzică să speri. Dar să știi că, odată ce-o vom prinde, vom avea nevoie de ceva mai puternic decât un simplu drog, chiar dacă-i unul de ultimă generație. Vom avea nevoie de un medicament miraculos, care s-o facă să stea liniștită până când va înțelege că-i spre binele ei să coopereze.

– Ai să vii și tu când mergem s-o luăm?

Așa intenționase, dar acum ezită, gândindu-se la Taica Flick.

– Nu știu.

Fală nu-i mai puse alte întrebări, fapt pentru care ea îi fu recunoscătoare, și se întoarse spre ușă.

– Am eu grijă să nu te mai deranjeze nimeni.

– Bine. Și vezi să-i facă Nucu un control complet lui Taica Flick, adică de la cur până în stomac. Și vreau să aflu imediat ce ies din izolare dacă într-adevăr i-au început *ciclurile*.

Deschise compartimentul de sub podeaua rulotei și scoase o canistră.

– Ia-o. Dă-i tot ce a mai rămas înăuntru.

– *Tot?* exclamă consternat la culme Fală. Păi, bine, Rose, dacă i-au început ciclurile, nu l-ar ajuta cu nimic.

– Dă-i tot aburul ăsta. Am avut parte de un an bun, așa cum ați zis și voi mai devreme. Ne putem permite o mică extravaganță. De altminteri, Clanul nu are decât un singur tăicuț. Numai el e în stare să-și aducă aminte de vremurile când europenii se închinau

la arbori, nu la blocuri turn. Vom face tot ce ne stă în putință ca să nu-l pierdem. Nu suntem brute.

– Mocofanii n-ar fi de acord cu tine.

– Păi, vezi? De-aia sunt ei mocofani. Acum du-te de-aici.

3

Imediat după Ziua Muncii, programul Orășelului Liliput se modifica. Duminica se închidea mai devreme – la 3 p.m. În după-amiaza aceasta, pe la șase fără un sfert, trei bărbați stăteau pe băncuțele de la capătul copiei minuscule a Cranmore Avenue. Trei uriași în Liliput, uitându-se de sus la Drogheria Liliputană și la Teatrul Music Box (unde, în sezon și doar dacă te aplecai până la nivelul geamurilor, puteai să vezi videoclipuri micuțe proiectate pe un ecran micuț). John Dalton venise la această întâlnire cu o șapcă Red Sox, pe care o așeză pe capul micuței statui reprezentând-o pe Helen Rivington, din micuțul scuar în care se afla micuțul tribunal al orășelului.

– Sunt convins că era o fană înfocată, explică el. Toți cei de pe aici sunt fani. Doar exilații ca mine mai au un dram de admirație pentru echipa Yankees. Spune-mi, Dan, cu ce te pot ajuta? Am plecat de-acasă tocmai când se punea masa pentru cină. O fi nevastă-mea o femeie înțelegătoare, dar și răbdarea ei are limite.

– Ce-ar zice dacă te-aș lua cu mine în Iowa câteva zile? îl întrebă Dan. Pe cheltuiala mea, firește. Trebuie să fac Pasul al Doisprezecelea și să-l ajut pe un unchi de-al meu care-și prăpădește viața din cauza băuturii și a cocainei. Mă imploră toate rudele să intervin, dar nu cred că aș putea s-o fac singur.

Programul Alcoolicii Anonimi nu are reguli, însă are numeroase tradiții (considerate, în fapt, a fi reguli). Una dintre cele mai stricte îți interzice să faci de unul singur vizita cerută de Pasul al Doisprezecelea la un dependent activ, cu excepția cazurilor când respectivul ar fi închis într-un spital, la dezalcoolizare ori într-un

balamuc. Riscul este că s-ar putea să ajungi să te îndopi cu alcool ori cu prafuri cot la cot cu el. Pentru că, așa cum îi plăcea să spună lui Casey Kingsley, adicția e un dar care te ține toată viața.

Dan se uită zâmbind la Billy Freeman:

– Vrei să spui ceva? Haide, spune, te rog!

– Nu cred că ai vreun unchi. De fapt, nu prea cred că mai ai vreo rudă în viață.

– Asta e? Nu crezi?

– Păi... nu vorbești niciodată despre nimeni.

– Mulți oameni nu vorbesc despre rudele lor. Dar tu *știi sigur* că nu mai am pe nimeni, nu-i așa, Billy?

Billy tăcu, vizibil stingherit.

– Măi, Danny, eu nu pot să merg în Iowa, interveni John. Am consultații programate tot weekendul.

Însă Dan se uita țintă la Billy și nu-i dădu atenție. Scoase ceva din buzunar și întinse pumnul închis.

– Ce am aici?

Billy părea mai stânjenit ca oricând. Aruncă o privire la John, înțelese că nu are cum să aștepte ajutor din direcția aceea, apoi se uită iarăși la Dan.

– John știe cum sunt eu, spuse Dan. L-am ajutat odată și știe că i-am ajutat și pe alții din Program. Nu te speria, îți suntem prieteni.

Billy se gândi puțin, apoi zise:

– S-ar putea să fie o monedă, dar cred că e una din medaliile pe care le-ai primit la Alcoolici. Din alea care ți se dau pentru fiecare an când nu te-ai atins de băutură.

– Și asta din ce an este?

Billy șovăi, privind concentrat pumnul strâns al lui Dan.

– Să te ajut, spuse John. Nu mai bea din 2001, așa că medalia pe care o poartă la el ar trebui să fie cea primită pentru Anul al Doisprezecelea.

– Așa ar fi logic, dar nu-i medalia aia, îl contrazise Billy cu privirea țintă și cute adânci de concentrare pe frunte. Cred că e... anul șapte?

Dan deschise pumnul. Pe medalie era gravat un **VI** mare.

– Futu-i! exclamă Billy. Și eram bun la ghicit!

– Ai fost aproape, îl liniști Dan. Și nu-i ghicit. E strălucire.

Billy își scoase țigările, aruncă o privire timidă la doctorul așezat pe bancă lângă el și le puse înapoi în buzunar.

– Dacă zici tu...

– Hai să-ți povestesc ceva despre tine, Billy. Când erai mic, te pricepeai de *minune* la ghicit. Știai când mama ta era în pasă bună, ca s-o poți tapa de un dolar sau doi. Știai când tatăl tău era prost dispus și încercai să nu-i ieși în cale.

– Mi-amintesc că știam că ar fi fost o idee proastă să mă vait că mănânc la cină resturi de la friptura de duminică, murmură Billy.

– Ai pariat la curse?

– La alea de cai din Salem. Am făcut bani frumoși. Și pe la două-j-cinci de ani, uite-așa, din senin, parcă n-am mai știut să aleg câștigătorii. Într-o lună am fost nevoit să mă rog de proprietar să mă amâne cu chiria și asta m-a lecuit pe veci de curse.

– Așa este, harul dispare pe măsură ce omul înaintează în vârstă, dar tot ți-a mai rămas ceva.

– Tu ai mult mai mult, spuse Billy, fără ezitarea de mai devreme.

– Toată chestia asta e reală, nu? spuse John, mai degrabă constatând decât punând o întrebare.

– Nu ai decât o singură programare de la care nu poți să lipsești, ori pe care n-o poți amâna, zise Dan. O fetiță cu cancer la stomac. Felicity...

– Frederika, îl întrerupse John. Frederika Bimmel. E internată la Spitalul Merrimack Valley. Trebuie să discut cu oncologul și cu părinții ei.

– Sâmbătă dimineață.

– Da. Sâmbătă dimineață. Se uită uluit la Dan. Iisuse. Iisuse Hristoase. Ce ai... Nu mi-am imaginat că poți atât de *mult*.

– Ne vom întoarce din Iowa până joi. Cel târziu până vineri.

Dacă nu cumva vom fi arestați, își spuse el. *Caz în care s-ar putea să întârziem ceva mai mult*. Se uită la Billy, curios să afle dacă-i

citise gândul acesta nu prea optimist. Dar prietenul lui nu dădea niciun semn de neliniște.

– Despre ce-i vorba?

– Despre o altă pacientă de-a ta. Abra Stone. Are același har pe care-l avem Billy și cu mine, John. Dar cred că deja bănuiai asta. Numai că ea este mult, mult mai puternică. Uite, și eu sunt mai puternic decât Billy, dar fata asta mă face să arăt ca o ghicitoare de la iarmaroc.

– Dumnezeule mare, lingurile!

Dan nu înțelese în prima clipă la ce se referea doctorul, apoi își aduse aminte.

– Le-a atârnat de tavan.

Lui John îi ieșiră ochii din orbite:

– Ai văzut asta în *mintea* mea?

– Nu, nimic paranormal, scuze. Abra mi-a povestit.

– Când? *Când?*

– Ajungem și acolo, ai răbdare. Mai întâi haideți să încercăm ceva citire autentică a gândurilor, să vedem cum merge.

Dan îi luă mâna lui John în mâna sa. Contactul fizic îi era mai mereu de ajutor.

– Părinții ei te-au căutat atunci când Abra abia începuse să facă primii pași. Sau poate nu părinții – poate mătușa sau străbunica. Își făcuseră probleme din cauza ei încă dinainte de povestea cu tacâmurile, pentru că în casa lor se petreceau tot felul de fenomene anormale. Unul din ele avea cumva de-a face cu pianul... ajută-mă, Billy.

Billy îl apucă pe John de cealaltă mână. Dan luă mâna liberă a lui Billy. Acum formau un cerc. O ședință de spiritism în Orășelul Liliput.

– Muzica Beatleșilor, spuse Billy. La pian, nu la chitară. Și... nu-mi dau seama... parcă i-a scos din minți...

John se holbă la el.

– Ascultă-mă, îi zise Dan, Abra îți dă voie să vorbești. Vrea să vorbești. Crede-mă, John.

John Dalton căzu pe gânduri. După un minut începu să vorbească. Le spuse totul, cu o singură excepție.

Chestia aia cu *Familia Simpson* pe toate canalele televizorului era mult prea abracadabrantă.

4

Când isprăvi, John puse întrebarea evidentă: de unde o cunoștea Dan pe Abra Stone?

Din buzunarul de la spatele pantalonilor, Dan scoase un carnețel jerpelit. Pe copertă era o poză cu valurile unui ocean care se spărgeau de un promontoriu stâncos și mottoul NICIUN LUCRU MĂREȚ NU SE FACE PESTE NOAPTE.

– Îl ai mereu cu tine, nu? îl întrebă John.

– Da. Știi că îndrumătorul meu e Casey Kingsley, da?

John își dădu ochii peste cap.

– Cine ar putea să uite? De fiecare dată când caști gura la întruniri începi cu cuvintele „Îndrumătorul meu, Casey Kingsley, obișnuiește să spună".

– Ești antipatic când faci pe șmecherul, John.

– Ba uite că nevastă-mea zice că sunt simpatic foc, zise pediatrul. Pentru că sunt un șmecher *dotat*, dacă pricepi ce vreau să spun.

Dan oftă prelung.

– Uită-te în carnețel.

John îl luă și începu să-l răsfoiască.

– Ți-ai notat toate întrunirile. Din 2001.

– Casey mi-a zis că trebuie să particip la nouăzeci de întruniri în nouăzeci de zile și să mi le notez pe toate. Uită-te la a opta.

John o găsi. Avusese loc în Biserica Metodistă din Frazier. Auzise despre întrunirile acelea, chiar dacă el nu se ducea până acolo. Sub dată și locul de desfășurare era scris cu litere de tipar cuvântul ABRA.

Își ridică ochii la Dan cu expresia unuia care tocmai ce a fost lovit cu leuca în cap.

– A luat legătura cu tine atunci când nu avea decât *două luni*?

– Vezi că dedesubt e trecută următoarea întrunire, zise Dan, așa că nu am avut cum să-i scriu numele mai târziu doar ca să te impresionez pe tine. Doar dacă nu transcriam întregul carnet; și nici așa n-ar fi fost posibil, pentru că mulți din Program m-au văzut mereu cu el.

– Inclusiv eu, șopti John.

– Da, inclusiv tu. În zilele alea aveam în permanență carnețelul într-o mână și o ceașcă cu cafea în mâna cealaltă. Pe atunci astea două erau punctele mele de sprijin. Habar nu aveam despre cine era vorba și, sincer, nici nu-mi păsa. Fusese doar un contact din acelea întâmplătoare, ca atunci când un bebeluș dă din mânuțe și te atinge peste nas.

Și apoi, după vreo doi sau trei ani, am găsit un cuvânt scris pe tabla pe care o țin în cameră ca să-mi notez date despre pacienții azilului. Cuvântul era *bună*. După aia a păstrat legătura cu mine, chiar dacă la intervale neregulate. Ca și cum voia să afle ce mai fac. Nu sunt ferm convins că își dădea seama ce face. Dar îi răspundeam. Iar atunci când a avut nevoie de ajutor, a apelat la mine, pentru că numai pe mine mă cunoștea.

– De ce fel de ajutor are nevoie? În ce necazuri a intrat?

John se întoarse tulburat la Billy, întrebându-l și pe el:

– *Tu* știi?

Billy clătină din cap.

– N-am auzit niciodată de ea și nici nu prea trec prin Anniston.

– Cine a zis că Abra locuiește în Anniston?

Billy întinse un deget spre Dan.

– *El* a zis. Nu-i așa?

John i se adresă lui Dan:

– În regulă. Să zicem că m-ați convins. Spune-mi toată povestea.

Și Dan îi povesti despre coșmarul Abrei cu băiatul care juca baseball. Despre siluetele cu lanterne aprinse. Despre femeia cu cuțit, cea care linsese sângele băiatului de pe palme. Despre cum, mult mai târziu, Abra dăduse peste o poză de-a lui în *Ghidul Cumpărătorului*.

– Și cum de a putut să vadă toate astea? Pentru că puștiul ăla omorât avea și el strălucire?

– Sunt aproape sigur că asta a fost cauza primului contact. Probabil că a cerut ajutor atunci când îl torturau oamenii ăia – pentru că Abra e convinsă că așa s-a întâmplat – și s-a format o legătură între ei.

– O legătură care continuă și după moartea băiatului? Cum ziceai că-l cheamă? Brad Trevor?

– Cred că ultimul ei punct de contact a fost un obiect de-al băiatului – mănușa lui de baseball. Și a fost în stare să dea de urma ucigașilor pentru că unul din ei și-o pusese pe mână. Nu știe cum a putut să facă asta, și nici eu nu știu. Dar sunt sigur că este colosal de puternică.

– Ca și tine.

– Uite care-i chestia, continuă Dan. Oamenii ăștia – dacă *sunt* cu adevărat oameni – sunt conduși de femeia care a comis crima. În ziua când Abra a găsit fotografia lui Brad Trevor pe pagina cu anunțuri despre copiii dispăruți din ziarul local, a reușit să intre în capul acestei femei. Iar femeia a intrat în capul ei. Timp de câteva secunde, fiecare dintre ele s-a uitat în jur prin ochii celeilalte. Își strânse pumnii și începu să-i rotească: Adică au făcut schimb. Și Abra crede că ei s-ar putea s-o caute și s-o răpească. La fel cred și eu. Pentru că ar putea reprezenta un pericol pentru ei.

– Nu ne-ai spus totul, nu-i așa? îl întrebă Billy.

Dan se uită la el, așteptându-l să continue.

– Oamenii care sunt în stare de chestia asta cu strălucirea au *ceva* în ei, așa-i? Ceva ce caută oamenii ăia răi. Ceva ce nu pot obține decât dacă-i omoară pe cei care strălucesc.

– Așa este.

– Femeia asta știe unde e Abra? întrebă John.

– Abra crede că nu, dar trebuie să ne gândim că nu are decât treisprezece ani. S-ar putea să se înșele.

– Abra știe unde e femeia?

– Știe doar că, atunci când a avut loc contactul respectiv, femeia era în raionul de carne „La Sam" al unui supermarket. Adică pe undeva în vest. Dar sunt măcelării Sam în cel puțin nouă state.

– Și în Iowa?

Dan clătină din cap.

– Atunci nu pricep ce anume căutăm acolo.

– Trebuie să recuperăm mănușa, explică Dan. Abra crede că, dacă ar atinge mănușa, ar putea să dea de urma celui care a purtat-o câteva secunde. Zice că îl cheamă Barry Cintezoiul.

John își prinse tâmplele în palme, gândindu-se la toată povestea aceasta fantastică. Dan nu-l întrerupse.

– Bine, spuse doctorul în cele din urmă. Știu că e o nebunie, dar vă cred. Având în vedere ce știu eu despre trecutul Abrei și ce am aflat despre voi, ar fi și greu să nu vă cred. Dar, dacă femeia asta nu știe unde se află Abra, n-ar fi mai bine să nu ne amestecăm? Adică să nu dăm cu piciorul în fiara care doarme, cum se zice?

– Eu nu cred că fiara doarme, spuse Dan. Monștrii *(diavolii goi)* ăștia vor să pună mâna pe Abra din același motiv pentru care l-au omorât pe Brad Trevor – sunt convins că Billy are dreptate în privința asta. În același timp, și-au dat seama de pericolul pe care îl reprezintă ea pentru ei. În termenii folosiți de Alcoolicii Anonimi, Abra are puterea de a le înlătura anonimatul. Și poate că ei au resurse pe care noi nici nu le putem bănui. Ți-ai dori ca o pacientă de-a ta să trăiască cu spaima în suflet luni în șir, poate chiar ani întregi, așteptându-se în orice clipă să apară în calea ei vreun soi de Familie Manson[1] cu puteri paranormale și s-o răpească din mijlocul străzii?

– Sigur că nu.

– Nenorociții ăștia se *hrănesc* cu copii ca ea. Cu copii cum am fost și eu. Cu copii care au strălucire.

---

[1] Familie ai cărei membri au comis o serie de crime îngrozitoare în anii șaizeci (n. tr.).

Îl privi posomorât pe John Dalton.

– Și, dacă așa stau lucrurile, trebuie să-i oprim.

– Mie mi-ai zis că nu trebuie să merg în Iowa, interveni Billy. Atunci, ce trebuie să fac?

– Să te familiarizezi cu orașul Anniston în următoarele zile, răspunse Dan. Ba chiar, dacă reușești să-l convingi pe Casey să-ți dea liber o săptămână, ți-aș sugera să te cazezi la unul din motelurile de acolo.

5

Rose reuși să intre în starea de meditație dorită. Cel mai greu îi fusese să lase deoparte grijile pentru Taica Flick. Dar reușise să treacă peste ele. Să treacă pe *deasupra* lor. Acum pornise în călătoria prin sinele propriu, repetând iar și iar străvechile incantații – *sabbatha hanti* și *lodsam hanti* și *cahanna risone hanti* – aproape fără să-și miște buzele. Era mult prea devreme să o caute pe fata aia nerușinată, dar nu se mai grăbea acum, pentru că era singură, iar lumea își recăpătase calmul și înlăuntru, și în afară. Meditația de dragul meditației era un lucru minunat. Încet și meticulos, Rose își făcu exercițiile care o ajutau să ajungă în punctul maxim al concentrării.

Sabbatha hanti, lodsam hanti, cahanna risone hanti: cuvinte vechi încă de pe vremea când Legitimii traversau Europa cu căruțele, făcând negoț cu turbă și tot felul de podoabe ieftine. Probabil că fuseseră vechi și pe când Babilonul era tânăr. Fata era puternică, dar Legitimii erau *atot*puternici, iar Rose nu se aștepta să întâmpine vreo problemă serioasă. În plus, fata va dormi profund atunci când ea se va furișa pe nesimțite, culegând informații și plantând sugestii ca pe niște mici dispozitive explozive. Nu doar o singură viespe, ci un cuib întreg. Pe unele fata le va putea detecta și dezactiva.

Pe altele nu.

6

În seara aceea, după ce-și termină temele, Abra vorbi la telefon cu mama ei aproximativ patruzeci și cinci de minute. Conversația se desfășură pe două planuri. Pe cel superior, se aflară următoarele subiecte: cum și-a petrecut Abra ziua respectivă, ce urma să facă la școală în săptămâna care începea a doua zi, ce costum își dorea pentru balul de Halloween; de asemenea mai discutară și despre transferul în curs al lui Momo în căminul din Frazier (pe care Abra încă-l mai numea „canin" în gândurile ei); Lucy o puse la curent cu starea lui Momo, despre care ea zicea că „este destul de bună, dacă stăm să ne gândim la toate cele petrecute".

De pe celălalt plan, Abra află despre îngrijorarea obsedantă a lui Lucy, care credea că își dezamăgise cumva bunica, precum și despre starea reală a lui Momo: înspăimântată, confuză, sfâșiată de durere. Abra încercă să-i trimită mamei sale tot felul de gânduri bune, care să o consoleze: *e în ordine, Mami* și *te iubim, Mami* și *ai făcut tot ce-ai putut atât cât ai putut*. Și-ar fi dorit să creadă că măcar unele din gândurile acestea ajungeau la mama ei, dar, de fapt, știa că nu era așa. Avea multe talente, din acelea care sunt și minunate și îngrozitoare în același timp, dar printre ele nu se număra abilitatea de a schimba temperatura emoțională a unei alte persoane.

Oare Dan putea să facă asta? Poate că da. Poate că își folosea partea aceea din strălucire ca să-i ajute pe oamenii de la „canin". Și, dacă era adevărat, înseamnă că o va ajuta și pe Momo când ea va ajunge acolo. Foarte bine.

Coborî la parter, îmbrăcată cu pijamaua din flanel roz pe care i-o dăruise Momo de Crăciun. Tatăl ei bea un pahar cu bere și se uita la un meci al echipei Red Sox. Îi depuse un țocăit asurzitor pe vârful nasului (îi zisese mereu că nu poate suferi pupătura asta, dar ea avea senzația că îi cam plăcea, însă nu voia să recunoască) și îl anunță că se duce la culcare.

– *Le* temă *est complete, mademoiselle?*

– Da, Tati, da' să știi că pe franțuzește la „temă" se zice *devoir*.

– Uite o chestie pe care am s-o țin minte. Ce mai zice Mami? Nu că aș fi indiscret, dar nu apucasem să vorbesc cu ea nici un minut jumate când mi-ai smuls telefonul din mână.

– Zice că e bine.

Abra știa că, de fapt, acesta era adevărul; dar mai știa și că *bine* e un termen relativ. Porni spre hol, dar se întoarse și continuă:

– Zice că Momo e ca un bibelou de sticlă.

Lucy nu-i spusese asta, dar o gândise.

– Zice că toți suntem așa.

Dave închise sonorul televizorului.

– Ce să spun... cam așa este. Dar să știi că unii dintre noi suntem făcuți dintr-o sticlă surprinzător de rezistentă. Nu uita că Momo a ta a stat ani buni, foarte mulți ani a stat pe raftul ei, în cea mai perfectă stare. Vino-ncoace, Abba-Doo, și îmbrățișează-l pe tăticul tău. Nu știu dacă tu ai nevoie, dar mie mi-ar face bine.

7

Douăzeci de minute mai târziu, era în pat. Pe comodă licărea blând lampa de noapte cu Winnie the Pooh, reminiscență a copilăriei trecute. Îl căută pe Dan și îl găsi într-o sală de recreere, unde erau mai multe jocuri de puzzle, reviste, o masă de ping-pong și un televizor mare, agățat pe perete. Dan era la o partidă de cărți cu câțiva locatari ai „caninului".

(Ai vorbit cu Doctor John?)

(Da, plecăm poimâine spre Iowa.)

Gândul acesta fu însoțit de o imagine fugară reprezentând un biplan vechi. În cabina lui se vedeau doi bărbați cu căști de zbor demodate, eșarfe la gât și ochelari uriași. Abra zâmbi ușor.

(Dacă îți aducem...)

Desen cu o mănușă, nu tocmai asemănătoare cu cea pe care o avusese băiatul care juca baseball, dar Abra înțelese ce voise să spună.

(...ai să te sperii?)

(Nu.)

Nu se va speria. Vor fi îngrozitoare momentele când va ține în mâini mănușa băiatului mort, dar trebuia s-o facă.

8

În sala de recreere a clădirii Rivington Unu, domnul Braddock se uita la Dan cu privirea aceea de iritare monumentală, deși ușor nedumerită, pe care numai cei foarte în vârstă și aproape senili sunt capabili s-o pună în practică.

– Ai de gând să decartezi ceva, Danny, ori o să stai să te zgâiești la colțul ăla până o să se topească toate calotele glaciare?

(Noapte bună, Abra!)

(Noapte bună, Dan! Spune-i noapte bună și lui Tony din partea mea.)

– Danny?

Domnul Braddock lovi în masă cu încheieturile noduroase ale degetelor.

– Danny Torrance, răspunde, Danny Torrance, recepție!

(nu uita să-ți pui alarma)

– Hei, Danny! îl strigă și Cora Willingham.

Dan își întoarse privirea spre ei.

– Am dat ceva jos, sau tot rândul meu e?

Domnul Braddock se holbă la Cora; Cora se holbă la domnul Braddock.

– Și fetele mele cred că *eu* sunt aia plecată cu sorcova, comentă bătrâna.

9

Abra își puse iPad-ul s-o trezească pentru că a doua zi nu era doar zi de școală, ci și ziua când era rândul ei să pregătească micul dejun – se gândea să facă ouă jumări cu ciuperci, ardei și cașcaval.

Dar nu la alarma aceasta se referise Dan. Închise ochii și se încruntă încercând să se concentreze cât mai bine. Scoase o mână de sub așternuturi și începu să-și frece buzele. Era o chestie complicată ce făcea ea acum, dar poate că merita osteneala.

Sigur că alarmele erau bune, nu avea nimic împotriva lor, dar, dacă femeia cu joben chiar avea de gând să vină după ea, atunci poate că o capcană ar fi mult mai bună.

După vreo cinci minute, ridurile de pe frunte i se netezire și mâna îi plecă de la gură. Se întoarse pe o parte și își trase pilota până sub bărbie. Adormi imaginându-se în straie de războinic și călare pe un armăsar alb. De pe comodă, Ursulețul Pooh îi veghea somnul, așa cum o făcuse încă de când Abra avusese patru anișori, luminându-i blând obrazul stâng.

În vis, fata galopa pe câmpii nesfârșite, sub patru miliarde de stele.

10

Rose își continuă meditația până la unu și jumătate în dimineața zilei de luni, când decise că este pregătită pentru ce avea să urmeze. La ora aceea toți Legitimii dormeau duși, cu excepția lui Annie Șorț și Mo cea Mare, care îl vegheau pe Taica Flick. Într-o mână Rose ținea o fotografie, scoasă la imprimantă, reprezentând deloc impresionantul orășel Anniston, din statul New Hampshire. În cealaltă avea una din canistrele cu abur. Cu toate că înăuntru nu mai rămăsese decât foarte puțin, cât pentru o singură inhalare, era convinsă că îi va fi îndeajuns. Puse degetele pe dop, gata să-l desfacă.

Noi suntem Clanul Legitim și dăinuim peste vremuri: Sabbatha hanti.

Noi suntem aleșii: Lodsam hanti.

Noi suntem norocițiii sorții: Cahanna risone hanti.

– Ia-l, Rosie-fetițo, și folosește-l cum se cuvine.

Când răsuci dopul, din canistră ieși o boare argintie, ca o șoaptă a crăiesei ceților. Inhală, se întinse pe perne, iar canistra-i căzu

din mână cu o bufnitură moale. Ridică în fața ochilor poza cu strada principală a orașului Anniston. Și parcă nici braț nu mai avea, și nici mână, iar fotografia parcă plutea singură înaintea ei. Nu departe de centru, pe o străduță care probabil se numea Intrarea Richland, locuia fetița pe care o căuta ea. Fără doar și poate că dormea bușteau deja, dar pe undeva prin mintea ei se afla Rose Țilindru. Cu siguranță că nu știe cum arată Rose Țilindru (așa cum nici Rose nu știa cum arată fata... deocamdată, cel puțin), însă cunoștea *senzația* pe care i-o producea Rose Țilindru. Și mai știa și la ce se uitase Rose în raionul de carne „La Sam" dintr-un supermarket. Acesta era reperul ei, biletul ei de intrare.

Cu ochi visători, Rose privi îndelung fotografia orașului Anniston, însă în realitate ea se uita la raionul lui Sam, unde nu exista decât CARNE FĂRĂ RIVAL. Se uita țintă, căutându-se pe sine. Și chiar se găsi, după o explorare mulțumitor de scurtă. La început, doar un indiciu auditiv: muzica ambientală din supermarket. Apoi văzu un cărucior pentru cumpărături. Mai departe, însă, totul era cufundat în întuneric. Nu se îngrijora; va vedea și restul. Rose merse pe urmele muzicii, acum răsunând în depărtare, ca într-un tunel.

Întuneric, întuneric, întuneric; apoi o rază firavă de lumină; apoi mai multe raze. Și uite rafturile supermarketului și uite acum un culoar, iar ea își dădu seama că reușise să intre. Inima își acceleră bătăile. Foarte puțin.

Întinsă pe pat, Rose strânse mai tare ochii pentru ca fata să nu poată vedea nimic, presupunând că ar fi înțeles ce se petrece – lucru puțin probabil, dar nu imposibil. Apoi se opri câteva secunde ca să-și treacă în revistă obiectivele principale: cum o chema, care era adresa ei exactă, cât anume știa, cui i-ar fi putut spune.

(Învârtește-te, lume!)

Își adună puterile și împinse. Acum senzația de *rotație* nu o mai luă prin surprindere pentru că o plănuise și avea control deplin asupra ei. O clipă încă mai rămase în culoarul acela – conductă între mințile lor – și apoi se pomeni într-o încăpere spațioasă, unde o fetiță cu codițe se plimba cu bicicleta, lălăind niște aiureli. Acesta

era visul fetiței, iar Rose putea să-l vadă. Dar avea lucruri mai importante de făcut. Ce crezuse ea că sunt pereții camerei erau, de fapt, niște fișete. Iar acum, că se afla înăuntru, le putea deschide după bunul ei plac. Fetița visa mai departe în capul lui Rose. Visa că avea iarăși cinci ani și că primise în dar prima ei bicicletă. Minunat. *Visează în continuare, prințesă mică.*

Fără s-o vadă, fetița trecu pe lângă ea, lălăind *la-la-la* și *la-la-li*. Bicicleta avea roți ajutătoare, care însă acum apăreau, acum dispăreau. Rose presupuse că prințesica visează la ziua când va putea merge fără ele. Excepțională zi în viața oricărui copil.

Bucură-te cât mai poți, drăgălașo, până voi afla tot ce e de aflat despre tine.

Fără să ezite, Rose deschise unul din sertarele cu dosare.

Dar chiar în clipa când întinse mâna, o alarmă asurzitoare începu să urle și de jur împrejurul încăperii explodară reflectoare albe, atacând-o cu lumină și căldură. Pentru întâia dată după foarte, foarte mulți ani, Rose Țilindru, odinioară Rose O'Hara din Comitatul Antrim, Irlanda de Nord, fu luată complet, dar absolut complet, prin surprindere. Înainte se apuce să-și tragă mâna, sertarul se trânti de la sine. Durerea fu cumplită. Zbieră și vru să se dea înapoi, însă era țintuită în loc.

Observă cum i se mișcă umbra pe perete, dar acolo era și umbra fetiței. Întoarse capul și o văzu cum se năpustește asupra ei. Doar că nu mai era o fetiță. Ci o tânără cu sânii dați în pârg, o vestă din piele pe care era pictat un dragon și părul prins la spate cu o panglică albastră. Iar bicicleta cu roți ajutătoare se transformase într-un armăsar alb ai cărui ochi aruncau flăcări, la fel ca aceia ai prințesei-războinice.

Și prințesa-războinică avea o suliță în mână.

(Te-ai întors. Dan a zis c-o să te întorci și te-ai întors.)

Și apoi – lucru absolut de necrezut pentru un mocofan, fie chiar și unul înzestrat cu atât abur – îi simți *încântarea.*

(SUPER)

Copila – care nu mai era o copilă – o aşteptase. Îi întinsese o cursă. Voia s-o ucidă... şi, dată fiind actuala stare de vulnerabilitate mentală a lui Rose, probabil că o va face.

Încordându-şi puterile, Rose ripostă; dar nu cu o suliţă din benzile desenate, ci cu un berbec de asediu, acţionat de toţi anii şi voinţa ei.

(LASĂ-MĂ ÎN PACE! DĂ-TE-N PIZDA MĂ-TII DE-AICI! NU CONTEAZĂ CE CREZI TU CĂ POŢI SĂ FACI. NU EŞTI DECÂT O MUCOASĂ MICĂ!)

Imaginea persoanei adulte – avatarul fetiţei – tresări când o lovi gândul lui Rose, iar suliţa se frânse în peretele de fişete din stânga intrusei, nu în piept aşa cum intenţionase ea.

Copila (*pentru că asta este, nimic mai mult,* încerca să se liniştească Rose) îşi redresă calul, iar Rose profită de ocazie şi se întoarse la sertarul care o ţinea prizonieră. Îşi propti mâna liberă deasupra lui şi trase cu toată forţa, ignorând durerea. În primul moment sertarul nici nu se clinti. Apoi cedă puţin şi reuşi să-şi tragă podul palmei. Era zdrelit şi plin de sânge.

Se mai întâmpla ceva. Avu senzaţia că o pasăre îi zburătăcea prin cap. Ce mama dracului mai era şi asta?

Aşteptându-se ca, dintr-o clipă într-alta, afurisita aia de suliţă să i se împlânte în spate, Rose se smuci cât putu de tare. Îşi eliberă mâna şi îşi strânse la timp degetele. Dacă ar mai fi zăbovit, fie şi o fracţiune de secundă, sertarul i le-ar fi retezat atunci când se închise. Până şi unghiile îi pulsau de durere şi era convinsă că, dacă s-ar fi uitat la ele, probabil că le-ar fi văzut că sunt învineţite.

Se întoarse. Fata dispăruse. Încăperea era goală. Dar senzaţia de aripi înnebunite de păsări nu încetase. Mai curând se putea spune că se intensificase. Şi dintr-odată uită de durerea din mână şi degete. Nu era singura care folosise placa turnantă şi nu conta absolut deloc că încă mai ţinea ochii închişi acolo, în lumea reală, unde ea stătea întinsă pe patul din rulotă.

Obrăznicătura aia afurisită era în altă cameră plină cu fişete.

Camera ei. Mintea ei.

Din jefuitor, Rose ajunsese să fie ea cea jefuită.

(IEȘI AFARĂ! IEȘI AFARĂ! IEȘI AFARĂ! IEȘI AFARĂ!)

Dar fâlfâitul nu se opri. Ba chiar se înteți mai mult. Rose își lepădă panica, se chinui să-și regăsească limpezimea și concentrarea, izbuti întru câtva. Suficient cât să pună iar în mișcare placa turnantă, cu toate că devenise ciudat de grea.

(Învârtește-te, lume!)

Și lumea începu să se învârtească, iar ea simți cum zburătăcitul acela înnebunitor din cap slăbește, apoi încetă cu totul, pe când fetița era readusă acolo de unde venise.

Numai că nu e așa cum trebuie și e mult prea grav ca să-ți permiți luxul de a te minți singură. Tu *ai căutat*-o pe ea. *Și ai intrat drept în capcană. De ce? Pentru că, în ciuda a tot ce știai, ai subestimat-o.*

Rose deschise ochii, se ridică în capul oaselor, apoi își coborî picioarele din pat. Se lovi de canistra goală de pe jos și o lovi, aruncând-o cât colo. Tricoul cu emblema orașului Sidewinder pe care și-l pusese mai devreme era acum jilav și lipicios. Toată pielea îi mirosea a transpirație. Duhoare neplăcută, ca de cocină. Își privi mâna, parcă nevenindu-i să creadă ce vede: era umflată și zgâriată și vânătă. Unghiile începuseră să i se înnegrească și presupuse că avea să-și piardă vreo câteva.

– Dar *nu* am știut, murmură ea. Nu aveam cum să știu.

Își detesta scâncetul acesta. Era vocea unei babe miorlăite.

– Sub nicio formă nu aveam de unde să știu.

Trebuia să iasă din rulota asta păcătoasă. O fi fost ea cea mai mare și cea mai luxoasă din întreaga lume, dar acum i se părea că o apasă ca un coșciug. Reuși să ajungă până la ușă, ținându-se de mobile ca să nu-și piardă echilibrul. Înainte să iasă, aruncă o privire la ceasul de la bordul mașinii. Două fără zece. Totul se întâmplase în doar douăzeci de minute. Incredibil. *Oare cât a apucat să afle până când am scăpat de ea? Cât știe ea acum?*

Nu avea cum să-și dea seama. Dar și o fărâmă de ar fi aflat, tot nu era bine. Trebuie să se ocupe de nerușinata aia mică. Cât mai curând.

Rose ieși la lumina palidă a lunii și inspiră adânc aerul proaspăt de câteva ori, încercând să-și revină. Se simțea puțin mai bine acum, dar tot nu putea scăpa de senzația aceea de *neliniște*. De senzația că era un străin în mintea ei – un mocofan, nici mai mult nici mai puțin – care îi cotrobăia prin cele mai intime secrete. Da, durerea fusese cumplită, iar uluirea simțită atunci când realizase că fusese prinsă în cursă fusese și mai rea, dar cele mai oribile erau umilința și sentimentul că fusese violată. Că fusese *jefuită*.

Ai să plătești cu vârf și îndesat pentru asta, prințesă mică. Te-ai pus cu cine nu trebuie.

O siluetă venea spre ea. Rose se așezase pe prima treaptă a rulotei, dar acum se ridică, încordată, pregătită de orice. Silueta se apropie și ea își dădu seama că era Fală, doar în pantaloni de pijama și papuci.

– Rose, cred c-ar fi bine... Ce dracu' ai pățit la mână?

– Dă-o-n pizda mă-sii de mână, se răsti ea. Ce cauți aici la două dimineața? Mai ales că știai că voi fi ocupată?

– Taica Flick, spuse Fală. Annie Șorț zice că e pe moarte.

XI

THOME 25

1

În dimineața aceea rulota Fleetwood a lui Taica Flick nu mai mirosea a odorizant de cameră cu aromă de pini și nici a trabucuri Alcazar, ci a fecale, boală și moarte. Era și foarte aglomerată. Cel puțin doisprezece membri ai Clanului se îngrămădiseră înăuntru, unii strânși în jurul patului bătrânului, cei mai mulți în living, cu cafelele în mâini. Restul Legitimilor se adunaseră în fața rulotei. Toți șocați și înfricoșați. Clanul nu era obișnuit cu morțile alor săi.

– Valea, le ordonă scurt Rose. Fală și Nucu, voi rămâneți.

– Uită-te la el, zise cu voce tremurată Petty Chinezoaica. Iete petele ălea! Și ciclele vine unu după altu', 'ose! Vai-de-noi, vai-de-noi, e olibil ce se-ntâmplă!

– Haide, du-te de aici, îi spuse Rose cu mai multă blândețe.

O strânse ușor de umăr când, de fapt, și-ar fi dorit nespus să-i tragă un șut în dosul ăla mare de mahalagioaică. Era o putoare intrigantă din Londra, care nu se pricepea la nimic altceva decât să-i încălzească așternuturile lui Barry, și poate nici asta n-o făcea prea bine. În realitate, Rose presupunea că specialitatea lui Petty era cicăleala – bineînțeles, doar atunci când nu era înnebunită de frică.

– Haideți, oameni buni, spuse Fală. Dacă tot o să *moară*, nu-i cazul s-o facă în public.

– O să se facă bine, zise Sam Muzicuță. Taica Flick al nostru-i mai tare decât o buhă împăiată.

Dar, în ciuda vorbelor sale optimiste, o luă de umeri pe Baba Bolșevica, complet distrusă, și o strânse tare la piept.

Legitimii ieșiră încet din rulotă, unii dintre ei oprindu-se ca să mai arunce o privire peste umăr, înainte de a coborî treptele lângă cei de afară. Când înăuntru nu mai rămăseseră decât ei trei, Rose se apropie de pat.

Taica Flick se holba la ea, fără să o vadă. Buzele îi dezveliseră gingiile. Fața de pernă era plină de smocuri din părul lui alb. Avea privirea hăituită a unui câine bolnav – ochi mari și umezi și plini de suferință și nedumerire. Nu avea pe el decât o pereche de boxeri, iar trupul lui costeliv era acoperit cu pete roșii care semănau cu niște coșuri ori cu pișcături de insecte.

Rose se întoarse spre Nucu:

– Ce mama naibii sunt alea?

– Petele lui Koplik[1], răspunse el. Cel puțin așa cred eu. De obicei erupția asta apare doar în gură.

– Vorbește să te pot pricepe.

Nucu își trecu nervos mâinile prin părul rar.

– Cred că are pojar.

Rose rămase cu gura căscată. Apoi scoase un hohot urât de râs, ca un lătrat. Nu avea de ce să-și piardă vremea cu tâmpeniile astea; voia să ia câteva aspirine pentru mâna care-i pulsa dureros cu fiecare bătaie a inimii. Se tot gândea la cum arată mâinile personajelor din desene animate lovite cu un ciocan.

– Noi nu facem boli de mocofani!

– Nu... nu *făceam*.

---

[1] Petele lui Koplik – erupție specifică rujeolei (n. tr.).

Îi aruncă o privire furibundă. Avea nevoie de joben; se simțea dezbrăcată fără el, dar țilindrul care îi dăduse numele era în EarthCruiser.

Nucu spuse mai departe:

– Îți spun ce văd, și eu văd pojărel, boală cunoscută și sub numele de rubeolă.

Boală de mocofani purtând numele de rubeolă. Perfect!

– Dar e... *absurd!*

Bărbatul tresări speriat. Normal: vocea îi rașchetase până și propriile-i timpane, însă... o, Doamne, Dumnezeule, *pojar?* Adică cel mai bătrân membru al Clanului murea din cauza unei boli a copilăriei pe care n-o mai fac nici măcar copiii în zilele astea?

– Băiatul ăla din Iowa, ăla care juca baseball, avea câteva pete din astea, dar nici nu m-am gândit... pentru că, da, așa cum zici și tu: noi nu ne molipsim de bolile lor.

– Băiatul ăla a fost acum câțiva *ani!*

– Știu. Nu pot decât să presupun că virusul s-a aflat în abur și că a hibernat cumva până acum. Sunt infecții latente, să știi că da. Există în organism, dar uneori nu se manifestă ani întregi și după aia izbucnesc dintr-odată.

– La mocofani, poate!

Revenea iar și iar la ideea ei fixă.

Nucu clătină din cap.

– Dacă taica a făcut boala asta, de ce n-am făcut-o cu toții? Pentru că toți copiii de mocofani se molipsesc imediat de toate bolile astea – vărsat de vânt, pojar, oreion. N-are niciun sens.

Se întoarse la Tati Fală și se contrazise singură:

– La ce dracu' te-ai gândit când le-ai dat voie să intre și să-i inspire aerul?

Fală ridică din umeri, fără să-și ia nicio clipă ochii de la bătrânul zgâlțâit de frisoane. Chipul său arătos părea îngândurat.

– Lucrurile se mai schimbă, zise Nucu. Doar pentru că am fost imuni la bolile de mocofani acum cincizeci, ori o sută de ani, nu

înseamnă neapărat că suntem imuni și acum. S-ar putea ca totul să facă parte dintr-un proces normal.

– Adică tu vrei să-mi spui că povestea aia e *normală?* țipă Rose arătând spre Taica Flick.

– Un singur caz nu reprezintă o epidemie, încercă Nucu s-o liniștească. Și, în fond, s-ar *putea* să fie vorba despre altceva. Dar, dacă se mai îmbolnăvește și altcineva, va trebui să-l băgăm în carantină.

– Și ne va ajuta?

Medicul Clanului ezită îndelung, apoi răspunse:

– Nu știu. Poate și noi îl avem. Toți. Poate e ca un ceas deșteptător programat să sune, ori ca o bombă cu ceas. Cam așa îmbătrânesc mocofanii, după ultimele descoperiri științifice. Trăiesc și înaintează în vârstă fără mari probleme și, la un moment dat, li se declanșează ceva în gene. Și le apar ridurile și au nevoie de baston ca să poată merge.

Fală le atrase atenția:

– Se stinge. *Futu-i.*

Pielea lui Taica Flick se făcuse lăptoasă. Apoi translucidă, înaintând spre transparența completă. Și Rose îi văzu ficatul, sacii veștejiți ai plămânilor colorați în negru-cenușiu, nodul roșu al inimii bătând încet. Îi vedea venele și arterele – atât de asemănătoare cu șoselele și autostrăzile de pe ecranul GPS-ului ei de la bord. Îi vedea chiar și nervii optici care-i legau ochii de creier. Ca niște firișoare spectrale de ață.

Apoi Flick reveni. Ochii i se mișcară, îi întâlniră pe cei ai lui Rose, îi fixă. Se întinse și o apucă de mâna teafără. Instinctiv, femeia vru să se smulgă din strânsoare – dacă avea ce bănuia Nucu, însemna că era contagios –, dar ce mama dracului. Dacă Nucu avea dreptate, înseamnă că toți fuseseră contaminați.

– Rose, hârâi el abia auzit, nu mă părăsi.

– N-am să te părăsesc.

Se așeză pe pat lângă el, împletindu-și degetele cu ale lui.

– Fală?

– Da, Rose.

– Pachetul pe care l-ai trimis la Sturbridge – o să-l țină acolo, nu-i așa?

– Sigur.

– Bine. Mai întâi vom avea grijă de Taica Flick. Dar nu ne putem permite să așteptăm prea mult. Fata aia e mult mai periculoasă decât mi-am imaginat.

Oftă adânc și mai spuse:

– De ce vin necazurile doar de-a valma?

– Ea ți-a rănit mâna, nu?

Nu avea niciun chef să dea un răspuns direct la întrebarea asta.

– Eu n-am să pot să merg cu voi, pentru că acum mă cunoaște.

Și pentru că, spuse ea mai departe doar în gând, *dacă Nucu are dreptate, ceilalți vor avea nevoie de mine să stau cu ei și să fac pe Mutter Courage.*

– Dar trebuie neapărat să punem mâna pe ea. Ăsta e cel mai important lucru acum.

– De ce?

– Dacă a avut pojar, înseamnă că și-a dezvoltat imunitatea și nu-l mai poate face din nou. Așa e la mocofani. Iar aburul ei ne va fi folositor și în privința asta.

– Acum copiii sunt vaccinați pentru toate rahaturile, zise Fală.

Rose dădu din cap.

– Și asta ne-ar putea fi de folos.

Taica Flick intră într-un nou ciclu. Era o priveliște teribilă, dar Rose se forță să nu-și ferească ochii. Însă, atunci când nu mai suportă să vadă toate organele bunului și vechiului său prieten sub pielea transparentă, se întoarse spre Fală și îi arătă mâna lovită și zgâriată.

– În plus... vreau să-i dau o lecție.

2

Când Dan se trezi în camera lui din turn în dimineața zilei de luni, văzu imediat că programul îi fusese iar șters de pe tablă,

înlocuit fiind cu un mesaj de la Abra. Deasupra lui era desenat un „zâmbilici" extrem de vesel, cu toți dinții la vedere.

A venit! Eram pregătită și i-am făcut rău!
PE BUNE!
Merită ce i-am făcut! URAAAA! Bravo mie!
Vreau să vorbesc cu tine, dar nu așa, și nici pe net.
În același loc, la 3PM.

Dan se întinse la loc, își acoperi ochii și porni în căutarea ei. O găsi pe drumul spre școală. Era însoțită de trei prietene, fapt care în sine i se păru periculos. Și pentru celelalte fete, și pentru Abra. Spera ca Billy să fie la post. Și mai spera ca Billy să fie prudent și să nu intre în atenția vreunui tip prea zelos din Paza Cartierului.

(Pot să vin. Abia mâine plec cu John, dar trebuie să fie o întâlnire scurtă și trebuie să fim precauți.)

(Da. În regulă. Bine.)

3

Și iată-l din nou pe banca din fața clădirii îmbrăcate în iederă a Bibliotecii Publice din Anniston. Abra apăru la ora stabilită, îmbrăcată de școală, cu un pulover roșu și pantofi sport tot roșii și foarte șic. Își ținea ghiozdanul de o curea. Lui Dan i se păru că parcă mai crescuse vreo doi centimetri de când se văzuseră data trecută.

Fata îi făcu veselă cu mâna:

– Hei! Unchiu' Dan!

– Bună, Abra. Cum a fost la școală?

– Super! Am luat un zece pe lucrarea de la biologie!

– Vino încoace și povestește-mi.

Se apropie de bancă cu pași grațioși, dar totodată plini de energie, ca de balerină. Ochii îi străluceau, obrajii i se îmbujoraseră: o fată la începutul adolescenței, de-abia ieșită de la cursuri, cu toate sistemele

în perfectă stare de funcționare. Toată atitudinea ei părea a spune „pe locuri, fiți gata, start!". Dan știa că nu are de ce să se simtă îngrijorat, dar nu se putea stăpâni. Însă mai observă ceva ce-i aduse bucurie: o camionetă Ford, absolut banală, parcată pe la jumătatea străzii; șoferul cam bătrâior sorbea dintr-un pahar cu cafea de la automat și citea o revistă. De fapt, prefăcându-se că citește o revistă.

(Billy?)

Nu primi niciun răspuns, dar individul cu pricina își ridică o secundă ochii din revistă, iar asta i-a fost suficient.

– Bine, spuse Dan pe ton foarte coborât. Vreau să-mi spui exact tot ce s-a întâmplat.

Iar Abra îi povesti despre capcana pe care o întinsese femeii cu pălărie, îi povesti cât de bine a mers totul. Dan o ascultă cu surprindere, cu admirație... și cu sentimentul acela tot mai apăsător de îngrijorare. Îl neliniștea faptul că era atât de încrezătoare în talentul ei. Era o încredere de copil, iar cei cu care aveau de-a face nu erau câtuși de puțin copii.

– Nu ți-am cerut decât să-ți instalezi o alarmă, îi spuse el la sfârșit.

– Da' a fost mai bine cum am făcut. Nu cred că aș fi reușit s-o rănesc în halul ăla dacă nu mi-aș fi închipuit că sunt Daenerys din *Urzeala tronurilor*. Sau poate că aș fi putut oricum. Pentru că ea l-a omorât pe băiatul care juca baseball și pe mulți alții. Și pentru că...

Iar acum zâmbetul îi păli. În timpul când îi povestise ce se întâmplase, Dan o privise și își dăduse seama cum va arăta la optsprezece ani. Acum vedea cum arătase la nouă.

– Pentru că ce?

– Nu-i om așa ca noi. Niciunul dintre ei nu e. Poate au fost odată, dar acum nu mai sunt.

Își îndreptă umerii și își dădu părul pe spate.

– Dar eu sunt mai puternică. Și a aflat și ea.

(Mi s-a părut că ai zis că te-a dat la o parte.)

Se încruntă iritată la el, își frecă buzele, apoi, dându-și seama ce face, își obligă mâna să se reîntoarcă pe genunchi. Odată cumințită, o apăsă cu mâna cealaltă, ținând-o locului. Lui Dan gestul acesta i se

părea cunoscut. Dar, în fond, de ce nu? O mai surprinsese făcându-l și la prima întâlnire. Și, în fond, avea lucruri mai importante la care să se gândească.

(Voi fi pregătită mai bine data viitoare, dacă va fi *o dată viitoare.)*

Poate că avea dreptate. Dar, dacă va mai exista o dată viitoare, și femeia cu joben va fi pregătită.

(Te rog doar să fii prudentă.)

– O să fiu. Sigur că o să fiu.

Și chiar dacă știa că toți copiii răspund astfel ca să-i împace pe adulții din viețile lor, Dan se simți mai bine auzind-o. Mă rog, doar *puțin* mai bine. În plus, mai era și Billy în camioneta lui F-150 decolorată, care să vegheze asupra ei.

Ochii Abrei redeveniră jucăuși.

– Am descoperit o grămadă de chestii. De-asta am vrut să ne vedem.

– Ce fel de chestii?

– N-am aflat unde e, că n-am reușit să ajung până acolo, dar... tu înțelegi ce-ți spun? Atunci când ea intrase în capul meu, am intrat și eu într-al ei. Adică am făcut schimb, pricepi? Și acolo era plin de sertare, de ziceai că-i cea mai mare sală cu fișe de bibliotecă din lume. Sau poate că eu am văzut-o așa pentru că ăsta-i felul în care și-o imaginase *ea.* Poate că la mine în cap a găsit monitoare de computere.

– În câte sertare ai reușit să te uiți?

– În trei. Poate patru. Oamenii ăștia, sau ce-or fi ei, își zic Clanul Legitim. Majoritatea sunt foarte bătrâni și seamănă foarte tare cu vampirii. Caută numai copii așa ca mine. Și ca tine când erai mic. Dar ei nu beau sângele nostru, ci inhalează ce iese din copiii speciali atunci când mor.

Se strâmbă scârbită și continuă:

– Și cu cât îi torturează mai tare înainte de moarte, cu atât chestia aia e mai puternică. „Abur" o numesc ei.

– Aburul ăsta e roșu, așa-i? Roșu sau roz foarte închis?

Era aproape sigur că așa era, dar Abra se încruntă și clătină din cap.

– Nu. E alb. Ca un norișor alb și foarte luminos. N-are nimic roșu. Și, fii atent ce chestie: stochează ce le rămâne! Bagă în niște sticle ca de termos tot ce nu folosesc pe loc. Dar aburul nu le ajunge niciodată. Am văzut odată un documentar despre rechini, știi? Și în el se spunea că rechinii sunt în permanentă mișcare pentru că nu se satură niciodată. Și cred că ăștia din Clanul Legitim sunt la fel.

Se strâmbă în fața aducerii-aminte.

– Da, sunt niște creaturi foarte rele.

Chestia aia era albă. Nu roșie. Albă. Dar tot era convins că trebuia să fie cam același lucru cu „duhul", așa cum îl numise infirmiera aceea bătrână din Tampa. Dar de un alt soi. Pentru că venea de la oameni tineri și sănătoși, nu de la niște bătrâni muribunzi suferind de toate bolile posibile? Pentru că venea de la „copiii speciali", cum le zisese Abra? Din ambele motive?

Fata dădea din cap, aprobându-l.

– Probabil că din ambele.

– Bine. Dar cel mai important lucru acum e că au aflat despre tine. *Ea* a aflat despre tine.

– Le e teamă că s-ar putea să vorbesc cu cineva despre ei, dar nu foarte teamă.

– Pentru că nu ești decât un copil și nu te-ar crede nimeni.

– Corect.

Își suflă șuvițele de păr căzute pe frunte.

– Momo m-ar crede, dar Momo o să moară. Vezi că o s-o aducă la „caninul" tău, Dan. Scuze, la „cămin" am vrut să zic. Ai s-o ajuți, da? Dacă n-ai să fii în Iowa?

– Am să fac tot ce pot. Abra, tu ce crezi, au de gând să vină după tine?

– S-ar putea, dar nu pentru că am aflat de existența lor, ci pentru că sunt *ceea ce* sunt.

I se evaporase toată voioșia acum, când discuta pe față despre problema ei. Își frecă iarăși buzele strâmbate într-un zâmbet furios. *Ce fire are copila asta*, își zise Dan. Și o înțelegea perfect, căci

la fel fusese și el pe vremuri. Iar firea lui năbădăioasă îl vârâse de multe ori în belele.

– Da' *ea* n-o să vină. Nemernica aia n-o să vină. Știe că acum o cunosc și că o să simt dacă se apropie de mine, pentru că suntem conectate cumva. Dar o să-i trimită pe ceilalți. Și dacă vor veni să mă ia, vor distruge pe oricine le va sta în cale.

Abra îl apucă de mâini și i le strânse cu putere. Îngrijorarea lui Dan mai urcă o treaptă, dar nu și le retrase. Fata avea nevoie să simtă atingerea cuiva în care avea încredere deplină.

– Trebuie să-i împiedicăm să le facă rău lui tati și lui mami sau prietenilor mei. Și să-i împiedicăm să mai omoare și alți copii.

Dan surprinse o secvență fugară aflată în prim-planul gândurilor ei – un colaj de fotografii. Copii, zeci de copii, deasupra cărora era un titlu scris cu litere mari: M-AI VĂZUT? Abra se întreba oare câți dintre aceștia fuseseră răpiți de Clanul Legitim, câți fuseseră uciși pentru ultima lor răsuflare – incalificabilă delicatesă cu care se hrănea haita asta – și aruncați în gropi anonime.

– *Trebuie să găsești mănușa aia de baseball.* Cu ajutorul ei cred că aș putea să dau de urma lui Barry Cintezoiul. Sunt convinsă că voi putea. Și toți ceilalți vor fi cu el. Și dacă n-ai să poți să-i omori, măcar îi vei putea da pe mâna poliției. Adu-mi mănușa aia, Dan, *te rog mult.*

– Dacă e acolo unde zici, ți-o vom aduce. Dar până atunci tu trebuie să ai mare grijă, Abra.

– O să am, deși nu cred că va mai încerca să mi se furișeze în minte.

Și zâmbetul copilei înflori din nou. În el, Dan o deslușì pe războinica aceea aprigă în care Abrei îi plăcea uneori să creadă că se transformă – Daenerys, sau cum o chema.

– Iar dacă va încerca, se va căi amarnic.

Dan nu mai insistă. Deja stăteau de multă vreme pe banca din fața bibliotecii. De prea multă vreme.

– Mi-am instalat și eu un sistem de avertizare în minte. Probabil că tu l-ai putea detecta dacă te-ai uita în capul meu, dar te-aș ruga

să nu o faci. Dacă altcineva din Clan – nu femeia cu joben, ci altcineva – ar mai încerca să-ți cotrobăie prin minte, nu ar avea cum să descopere ceva ce nici tu nu știi.

– O, da, înțeleg.

Își dădea seama că Abra se gândește cum ar putea pedepsi persoana care ar încerca una ca asta și neliniștea lui iar făcu un salt.

– Însă... dacă ți se pare că nu ești în siguranță, strigă din toate puterile *Billy*. Ai înțeles?

(da, la fel cum l-ai chemat tu pe prietenul tău Dick)

Dan tresări ușor. Abra zâmbi:

– N-am tras cu ochiul; doar...

– Am priceput. Acum mai spune-mi un singur lucru și după aia ne despărțim.

– Ce?

– Chiar ai luat un zece la biologie?

4

Luni seara, la ora opt fără un sfert, Rose primi un apel la stația ei de emisie-recepție. Era Fală.

– Vino încoace, îi zise el. A început.

Toți membrii Clanului se strânseseră într-un cerc mut în jurul rulotei lui Taica Flick. Rose (acum cu jobenul cocoțat pe cap în cunoscuta poziție de dispreț față de legile gravitației) trecu printre ei, oprindu-se doar cât s-o îmbrățișeze pe Andi, urcă treptele, bătu o singură dată în ușă și intră. Nucu era lângă Mo cea Mare și Annie Șorț, infirmierele răvășite ale lui Flick. Fală stătea pe marginea patului. Se ridică în picioare când o văzu pe Rose. În seara aceasta bărbatul cel chipeș își arăta vârsta. Riduri adânci îi înconjurau gura, iar în părul lui negru se observau șuvițe din mătase albă.

Trebuie să luăm abur, își zise Rose. *O vom face imediat ce terminăm cu povestea asta.*

Ciclurile lui Taica Flick se succedau acum cu mare rapiditate: se făcea transparent, apoi iar compact, apoi transparent din nou. Însă fiecare secvență de transparență era mult mai lungă și dispărea mult mai mult din trupul lui. Bătrânul era conștient de ceea ce i se întâmplă. Avea ochii mari și îngroziți; corpul i se zvârcolea din cauza durerilor cumplite ale acestor transformări. La un anume nivel al minții ei, Rose își îngăduise întotdeauna să creadă că Legitimii sunt nemuritori. Da, bine, sigur, mai murea câte cineva o dată la cincizeci, o sută de ani – ca dobitocul ăla de olandez, Hans Jos-Labele, care fusese electrocutat de un cablu electric în timpul unei furtuni din Arkansas, la puțină vreme după încheierea celui de-Al Doilea Război Mondial; sau Katie Petice, care se înecase; sau Tommy Dubă – însă acestea erau excepțiile. De cele mai multe ori, erau rodul nesăbuinței respectivilor. Așa crezuse mereu. Iar acum se vedea obligată să recunoască faptul că fusese la fel de fără minte ca și copiii de mocofani, care se agață de credința lor în Moș Crăciun ori Iepurașul de Paște.

Gemând și plângând și scuturându-se de durere, Taica Flick reveni de la transparență la starea solidă.

– Fă ceva ca să înceteze, Rosie, fetița mea, fă să înceteze. Mă *doare*...

Înainte de a apuca să-i răspundă – și, de fapt, ce i-ar fi putut spune? –, bătrânul începu iar să dispară, până când din el nu mai rămaseră decât ochii mari, plutind în aer, și crochiul oaselor. Ochii aceia erau îngrozitori.

Rose încercă să intre în legătură telepatică cu el și să-l consoleze cumva, dar își dădu seama că nu mai are cu cine să comunice. În locul lui Taica Flick – individ foarte adesea cu capsa pusă, uneori afabil – acum nu mai era decât o furtună de imagini sfărâmate. Zguduită, Rose se retrase și își spuse din nou: *Nu-i cu putință așa ceva.*

– Poate că am face bine să-l scăpăm de chinuielile aistea, spuse Mo cea Mare, înfigându-și unghiile în brațul lui Annie, care părea să nu simtă nimic. Să-i facem o injecție, să-i dădem un hap. Nucu, tu tre' să ai ceva în geanta aia a ta, nu? Tre' să ai.

– Și la ce i-ar folosi? șopti Nucu răgușit. Poate dacă am fi făcut-o mai devreme. Acum e mult prea târziu. Orice i-aș da, nu mai are prin ce să circule. Dacă i-aș face o injecție, tot medicamentul s-ar duce imediat în așternuturi. Cel mai bine e să-l lăsăm să se stingă de la sine. Nu mai durează mult.

Și așa a fost. Rose mai apucă să numere doar patru cicluri complete. În timpul celui de-al cincilea, i se topiră până și oasele. O clipă, din tot bătrânul nu mai rămaseră decât globii oculari, holbându-se mai întâi la ea, apoi rostogolindu-se spre Tati Fală. Rămaseră în aer deasupra pernei, care încă mai purta urma capului său și era pătată cu loțiunea tonică pentru păr Wildroot Cream-Oil, din care bătrânul păruse a avea rezerve nelimitate. Parcă își amintea că Haplea G îi spusese odată că și-o cumpăra de pe eBay. De pe eBay, pentru Dumnezeu, ce ziceți de chestia asta!

Apoi, încet, foarte încet, dispărură și ochii. Nu de tot însă; Rose știa că-i va vedea în visele de la noapte. Îi vor vedea și ceilalți strânși în jurul lui acum. Dacă vor reuși să doarmă.

Așteptau toți, deloc siguri că bătrânul nu își va mai face din nou apariția, la fel ca tatăl lui Hamlet, ori ca Jacob Marley[1], ori ca altă fantomă faimoasă. Dar în fața lor nu mai erau acum decât amprenta capului său pe pernă, petele de loțiune pentru păr și boxerii pătați cu urină și fecale, goliți acum de conținutul lor din carne și oase.

Mo izbucni în suspine sfâșietoare și își îngropă capul între sânii generoși ai lui Annie Șorț. Cei de afară o auziră și cineva (Rose nu află niciodată cine anume) începu să vorbească. I se alătură o altă persoană, apoi o a treia, a patra și tot așa. Curând psalmodiau toți sub cerul plin de stele, iar Rose simți un fior șerpuindu-i pe șira spinării. Se întinse și îi apucă strâns mâna lui Fală. Annie începu și ea să scandeze. Apoi Mo, cu vorbele înăbușite de pieptul prietenei sale. Nucu. Fală. Rose Țilindru trase aer adânc în piept și își alătură vocea celorlalți Legitimi.

---

[1] Jacob Marley – personaj din povestirea *Un colind de Crăciun*, de Charles Dickens (n. tr.).

Lodsam hanti, *noi suntem aleşii.*
Cahanna risone hanti, *noi suntem norocitii sorţii.*
Sabbatha hanti, sabbatha hanti, sabbatha hanti.
Noi suntem Clanul Legitim şi dăinuim peste vremuri.

5

Mai târziu, Tati Fală intră în EarthCruiser-ul ei.

– Chiar nu vii cu noi?

– Nu vin. Ai să te ocupi tu de toate.

– Ce vom face acum?

– Acum îl vom jeli, firește. Din păcate, nu avem decât două zile la dispoziţie.

Perioada tradiţională de doliu era de şapte: fără relaţii sexuale, fără vorbe de clacă, fără abur. Doar meditaţie. La sfârşit se forma un cerc de rămas-bun în care fiecare dintre Legitimi trebuia să povestească o amintire dragă cu Taica Jonas Flick şi să doneze un obiect pe care îl avea de la el (Rose îl alesese deja: un inel cu gravură celtică pe care i-l dăruise Taica pe vremea când partea aceasta a Americii era încă sub stăpânirea triburilor de indieni, iar pe ea o chema Rose Irlandeza). Amintirile acestea erau învelite în pânză albă şi îngropate, deoarece nu exista niciodată un cadavru în cazul morţii Legitimilor.

– Deci când zici tu c-ar fi bine să plecăm? Miercuri noapte ori joi dimineaţă?

– Miercuri noapte.

Rose voia să pună mâna pe fată cât mai curând posibil.

– Mergeţi direct acolo. Eşti sigur că vor păstra sedativul în cutia poştală din Sturbridge?

– Da, sunt sigur. Nu-ţi mai face griji din cauza asta.

Am să încetez să-mi mai fac griji în momentul când o s-o văd pe jigodia aia mică la mine în rulotă, legată şi drogată până-n vârful unghiilor şi plină cu abur delicios.

– Spune-mi pe cine ai de gând să iei cu tine.

– Păi, am fi așa: eu, Nucu, Jimmy Numere, dacă te poți lipsi de el...

– Mă pot lipsi. Și mai cine?

– Andi Mușcătură-de-Șarpe. În caz că va fi nevoie să adormim pe cineva. Și Chinezoiul. Neapărat. Cel mai bun detector al nostru acum, că Taica nu mai este. În afară de tine, am vrut să spun.

– Categoric, ia-l, deși nu vei avea nevoie de detector ca s-o găsești, spuse Rose. Asta nu va fi o problemă. Și nu luați decât o singură mașină. Winnebago-ul lui Steve Capzălud.

– Am vorbit deja cu el.

Ea dădu mulțumită din cap.

– Încă ceva. În Sidewinder e o prăvălioară amărâtă care se cheamă District X.

Fală ridică din sprâncene.

– Dugheana aia porno cu păpușa gonflabilă în vitrină?

– Bag de seamă că știi despre ce vorbesc, zise Rose pe un ton uscat. Acum ascultă-mă cu luare aminte, Tati.

Și Fală o ascultă.

6

Dan și John Dalton au decolat de pe aeroportul Logan marți, la răsăritul soarelui. Au schimbat avionul la Memphis și au aterizat pe Des Moines la 11:15, ora locală, într-o zi ce aducea mai mult cu jumătatea lunii iulie decât cu sfârșitul lui septembrie.

Dan își petrecuse prima parte a drumului de la Boston la Memphis prefăcându-se că doarme, evitând astfel să se confrunte cu toate îndoielile și reevaluările pe care le simțea încolțind ca niște buruieni în mintea lui John. La un moment dat, deasupra statului New York, încetase să se mai prefacă și adormise de-a binelea. Iar John dormise buștean tot drumul de la Memphis la Des Moines, așa că totul era *deocamdată* în regulă. Iar atunci când au ajuns în

Iowa și se îndreptau spre orașul Freeman într-un Ford Focus discret, închiriat de la Hertz, Dan simți că John își îngropase îndoielile. Cel puțin pentru moment. Fuseseră înlocuite de curiozitate și de un soi de entuziasm speriat.

– Parcă am fi niște copii plecați la vânătoare de comori, comentă Dan.

El conducea mașina pentru că era cel mai odihnit. Pe marginile șoselei se întindeau lanurile de porumb galben, gata de a fi cules.

John tresări puțin.

– Ce?

Dan zâmbi.

– Nu la asta te gândeai? Că parcă am fi niște copii plecați la vânătoare de comori?

– Mă sperii de fac pe mine, Daniel.

– Probabil. M-am cam obișnuit cu asta.

Deși nu era întru totul adevărat.

– Când ți-ai dat seama că poți să citești gândurile oamenilor?

– Nu-i chiar citit de gânduri. Strălucirea este un talent schimbător. *Dacă* este un talent. Uneori – cel mai adesea – o simt ca pe un semn din naștere care mă sluțește. Și sunt convins că Abra simte la fel. Mă întrebi când mi-am dat seama... Niciodată. Dintotdeauna. Cititul gândurilor a venit la pachet cu instalația inițială.

– Și te-ai apucat de băut ca să-l distrugi.

O marmotă durdulie traversa tacticoasă Route 150 chiar în fața lor. Dan trase de volan ca să o ferească, iar marmota dispăru în lanul de porumb, tot fără să se grăbească. Era frumos acolo. Cerul se întindea parcă pe mii de kilometri de jur împrejur și nu se vedea niciun munte. Era bine în New Hampshire. Ajunsese să se simtă acasă acolo. Dar mereu se va simți mai liniștit la câmpie. În mai multă siguranță.

– Știi că nu-i așa, Johnny. De ce bea alcoolicul?

– Pentru că-i alcoolic?

– Bingo. Nu se poate mai simplu de atât. Treci peste psihopupu și dai de adevărul gol-goluț. Bem pentru că suntem bețivi.

John izbucni în râs.

– Ce te-a mai îndoctrinat Casey K.!

– Mă rog, mai e și chestia cu ereditatea, spuse Dan. Casey nu-i de acord, dar n-are dreptate. Tatăl tău obișnuia să bea?

– Și el, și scumpa de mama. Amândoi. Doar ei singuri ar fi putut să acopere cifra de afaceri a barului din clubul unde erau membri. Mi-aduc și acum aminte de ziua aia când mama și-a scos costumul de tenis și a sărit în piscină unde eram numai noi, copiii. Toți bărbații au aplaudat-o. Taică-miu s-a dat în vânt după acrobația ei. Eu nu prea. Aveam doar nouă ani și de atunci și până am plecat la facultate am fost băiatul cu Mămica Stripteuză. Ai tăi cum au fost?

– Mama n-avea nicio treabă cu băutura. Uneori zicea că porecla ei e „Wendy-Două-Beri-și-Cade-Lată". Tata, pe de altă parte... un pahar cu vin, ori o cutie cu bere... și nu te mai înțelegeai cu el.

Aruncă o privire la kilometrajul de la bordul mașinii și văzu că mai aveau încă șaizeci și patru de kilometri până la destinație.

– Vrei să auzi o poveste? Una pe care nu am mai spus-o nimănui? Te avertizez că e cam ciudată. Dacă tu îți închipui că strălucirea începe și se termină cu o bagatelă ca telepatia, să știi că ești cum nu se poate mai departe de adevăr.

Șovăi puțin, apoi spuse încet:

– Mai există și alte lumi în afară de asta.

– Și tu... hm... adică tu ai văzut lumile astea?

Dan nu mai fusese atent la gândurile lui, dar D.J. părea acum cam agitat. Ca și cum s-ar fi așteptat ca individul de lângă el să-și înfigă brusc mâna în deschizătura cămășii și să declare că el este Napoleon Bonaparte. Reîncarnat.

– Nu, dar am văzut niște oameni din ele. „Fantomițe", cum le-ar zice Abra. Vrei să ți-o spun sau nu?

– N-aș prea vrea, dar cred că ar fi bine s-o aud.

Dan nu avea habar ce părere va avea acest pediatru din New England despre istorisirea iernii pe care familia Torrance o petrecuse în Hotelul Overlook, dar își dădu seama că nu-i pasă în mod deosebit dacă îl va crede sau nu. El se va simți bine spunându-și

povestea în această mașină anonimă, sub cerul acesta senin al Midwest-ului. Cunoștea o singură persoană care l-ar fi crezut cu totul și cu totul, însă Abra era mult prea tânără, iar povestea lui era mult prea înspăimântătoare. Va trebui să se mulțumească cu John Dalton. Dar cum să înceapă, oare? Cu Jack Torrance, nu? Un om profund nefericit, care eșuase complet în meseria de profesor, în cariera de scriitor, în căsnicie. Cum se zice în baseball atunci când ratezi de trei ori la rând? Sombrero de Aur? Tatăl lui Dan cunoscuse un singur succes remarcabil: atunci când venise clipa – cea spre care îl împinsese Hotelul Overlook încă din prima lor zi acolo –, refuzase să-și ucidă fiul. Dacă exista vreun epitaf potrivit pentru el, atunci acesta ar fi...

– Dan?

– Tatăl meu s-a străduit, zise. E tot ce pot spune despre el. Cele mai malefice spirite din viața asta sunt cele închise în sticle. Dacă ar fi încercat să se înscrie în Alcoolicii Anonimi, poate că lucrurile ar fi stat altfel. Dar n-a făcut-o. Și cred că mama nici nu știa că există un asemenea program, altminteri i-ar fi cerut să-l încerce. Atunci când ne-am dus în vârf de munte, la Hotelul Overlook, unde-i găsise de lucru un prieten de-al lui – îngrijitor pe perioada iernii –, i-ai fi putut pune poza în dicționar lângă simptomul *beției fără băutură*.

– Acolo ai văzut fantomele?

– Acolo. Dar numai eu. El nu le-a văzut, însă le-a simțit. Poate și el strălucea în felul lui. Probabil că da. În fond, multe lucruri sunt ereditare, nu doar înclinația spre alcoolism. Și l-au influențat. Credea că ele – că fantomele alea – pe el îl vor, dar asta nu era decât o altă minciună. În realitate îl voiau pe băiețelul acela mic cu strălucire mare. La fel cum Legitimii o vor pe Abra.

Se întrerupse, amintindu-și cum îi răspunsese Dick, prin gura cea moartă a lui Eleanor Ouellette, atunci când el îl întrebase unde se află diavolii goi: *În copilăria ta, acolo de unde vin toți diavolii.*

– Dan? Ți-e rău?

– N-am nimic, răspunse el. Cu toate astea, eu mi-am dat seama încă dinainte să-i calc pragul că în hotelul ăla blestemat ceva nu

era deloc în regulă. Am știut încă de când locuiam în Boulder, în partea de est a statului Colorado, și trăiam cam de pe o zi pe alta. Însă tata avea nevoie de slujba aia ca să poată termina lucrul la o piesă pe care începuse s-o scrie...

7

Intrau în Adair când ajunse la partea cu explozia boilerului și cu incendiul care mistuise până în temelii Hotelul Overlook într-o noapte cu un viscol fioros. Cu toate că Adair era un orășel cu doar două intersecții, acolo se găsea totuși un motel din lanțul Holiday Inn Express, iar Dan își notă adresa acestuia.

– Acolo o să ne cazăm peste vreo câteva ore, îi explică el lui John. Nu putem să dezgropăm comori în plină zi, plus că eu unul mor de somn. N-am prea dormit în ultima vreme.

– Chiar ți s-au întâmplat toate câte mi le-ai povestit? îl întrebă doctorul cu glas stins.

– Da, zâmbi Dan. Poți să mă crezi?

– Dacă o să găsim mănușa acolo unde ne-a spus Abra, o să fiu obligat să cred multe lucruri. De ce mi-ai spus povestea asta?

– Pentru că o parte din tine crede că e o nebunie ce facem noi aici, chiar dacă știi ce știi despre Abra. Și pentru că meriți să afli că există... niște forțe. Eu le-am mai întâlnit; tu, nu. Tot nu ai văzut decât o fetiță făcând niște scamatorii mai ciudate, ca atunci când a agățat lingurile de tavan. Nu ne jucăm de-a căutătorii de comori, John; ce facem noi acum este un lucru extrem de serios. E clar că am intra și noi în vizorul Clanului Legitim în caz că ar prinde de veste. Să știi că n-am să ți-o iau în nume de rău dacă nu te simți în stare și vrei să renunți.

– Și să mergi mai departe singur?

Dan schiță un zâmbet mic.

– Păi... mai e și Billy.

– Omule, Billy are șaptezeci și trei de ani, dacă nu și mai mult!

– Te-ar contrazice, zicând că vârsta-i în avantajul lui. Lui Billy îi place să spună că folosul bătrâneții e că nu mai trebuie să-ți faci griji că vei muri tânăr.

– Uite că intrăm în Freeman, anunță John, cu un surâs chinuit. Parcă nu-mi vine să cred că fac asta. Ce ai să spui dacă o să aflăm că fabrica de etanol a dispărut de tot? Dacă a fost complet demolată după ce i s-a pus poza pe Google Earth și în locul ei s-a plantat porumb?

– O s-o găsim la locul ei, fii pe pace, îi răspunse Dan.

8

Și la locul ei au găsit-o: o suită de construcții din beton, mânjite cu funingine, cu acoperiș din tablă ondulată, ruginită. Un singur coș mai stătea în picioare; celelalte două se dărâmaseră și zăceau pe jos ca doi șerpi rupți în bucăți. Toate geamurile fuseseră sparte, iar zidurile erau acoperite cu niște graffiti neîndemânatice care ar fi stârnit râsul așa-zișilor pictori ai marilor orașe. Un drum de acces plin cu hârtoape se desprindea din șoseaua cu două benzi, ducând până la parcarea părăsită pe care încolțiseră semințe de porumb aduse de vânt. Turnul de apă pe care îl văzuse Abra se contura la orizont ca o mașinărie de război a marțienilor, descrisă de H.G. Wells în romanele sale. Pe o latură a lui era scris cu litere mari FREEMAN, IOWA. Și magazia cu acoperișul spart era acolo, exact așa cum povestise fetița.

– Mulțumit? îl întrebă Dan. Fabrică, turn de apă, magazie. Anunț cu *Trecerea interzisă*. Așa cum a spus ea.

John îi arătă poarta ruginită de la capătul drumului de acces.

– Dacă-i încuiată? N-am mai sărit un gard din școala generală.

– Nu era încuiată atunci când asasinii l-au adus pe băiat, altminteri ne-ar fi avertizat Abra.

– Ești sigur?

Un camion cu remorca încărcată cu legume se apropia de ei din direcție opusă. Dan acceleră puțin și îi făcu un semn prietenos

cu mâna celui de la volan. Individul respectiv – cu șapcă de la firma de utilaje agricole John Deere, ochelari de soare și salopetă de lucru – răspunse la salut, însă fără să se uite atent la ei. Excelent.

– Te-am întrebat dacă...

– Știu ce m-ai întrebat, zise Dan. Dacă-i încuiată, o să vedem atunci ce facem. Acum haide înapoi la motel. Sunt rupt.

9

În vreme ce John cerea două camere alăturate la Holiday Inn – plătind firește cu bani gheață, nu cu cardul –, Dan se duse la feroneria din Adair, de unde cumpără o cazma, o greblă, două sape, o lopățică de grădină, două perechi de mănuși și o geantă din pânză în care să-și pună cumpărăturile. Adevărul era că nu avea nevoie decât de cazma, dar i se păruse mai sigur să cumpere mai multe lucruri, pentru a nu da de bănuit.

– Cu ce treburi prin Adair, dacă nu te superi? îl întrebă vânzătorul în timp ce bătea la casa de marcat.

– Sunt în trecere. Soră-mea locuiește în Des Moines și are o grădină frumușică. Probabil că are și ce-i trebuie ca s-o întrețină, dar am observat de-a lungul anilor că-i mai primitoare dacă-i duc câte un cadou.

– Așa să *faci*, frate. Crede-mă c-o să-ți mulțumească pentru sapa asta cu mâner scurt. Nu-i unealtă mai folositoare ca ea, dar cei mai mulți dintre grădinarii amatori nici nu se gândesc să-și ia una. Primim MasterCard, Visa...

– Cred că n-am să plătesc cu bani din plastic, spuse Dan scoțându-și portofelul. Dar dă-mi chitanța ca să aibă și Fiscul ce mânca.

– Sigur, imediat! Și dacă-mi lași numele și adresa – sau adresa surorii –, o să-ți trimitem și catalogul nostru.

– Știi ceva? Să nu te superi, dar cred c-am să zic pas.

Și puse pe tejghea câteva bancnote de douăzeci de dolari, răsfirate ca niște cărți de joc.

10

În noaptea aceea, pe la ora unsprezece, Dan auzi o bătaie ușoară în ușă. Deschise și îl invită pe John în cameră. Pediatrul Abrei era palid și agitat.

– Ai dormit?

– Am dormit ceva, răspunse Dan. Tu?

– Așa și așa. Mai mult „așa nu". Sunt mai agitat decât un motan la prima împerechere. Ce o să zicem dacă ne oprește vreun polițist?

– Că am auzit că în Freeman e o bombă cu un tonomat super și ne-am hotărât să trecem pe acolo.

– În Freeman nu-i decât porumb. Cam vreo nouă miliarde de pogoane.

– Sigur că da, însă *noi* nu știm asta, zise Dan cu blândețe. Noi tocmai ce treceam prin oraș. Dar n-o să ne oprească niciun polițist, John. Nici măcar n-o să ne bage în seamă cineva. Însă dacă vrei să rămâi aici...

– N-am bătut juma' de țară ca să stau într-o cameră de hotel și să mă uit la Jay Leno. Lasă-mă doar să mă duc la baie. Am fost și la mine în cameră, dar se pare că am iar nevoie. *Iisuse,* nevricos mai sunt!

Drumul până la Freeman i se păru foarte lung lui Dan, dar nu se mai întâlniră cu nicio altă mașină după ieșirea din Adair. Fermierii se culcau devreme, iar camioanele care transportau mărfuri între state foloseau alte rute.

Când ajunseră la fabrica de etanol, Dan stinse farurile mașinii închiriate, intră pe drumul de acces și rulă încet până la poarta închisă. Deschiseră portierele să coboare, iar John începu să înjure în șoaptă atunci când se aprinse plafoniera Fordului.

– Ar fi trebuit să deconectez drăcia asta când am plecat de la motel. Ori să-i fi spart becul dacă n-are comutator.

– Liniștește-te, îi spuse Dan. Nu mai e nimeni aici.

Dar și inima lui începu să se zbată mai tare în piept pe măsură ce se apropiau de poartă. Dacă Abra avea dreptate, un băiețel

fusese ucis și îngropat acolo. Dar mai întâi fusese torturat cu bestialitate. Dacă există locuri bântuite...

John încerca poarta. Când nu reuși s-o deschidă împingând-o, încercă s-o tragă spre el.

– Nu merge. Ce facem acum? Presupun că trebuie s-o sărim. Vreau să-ncerc, sigur că vreau, da' probabil c-o să-mi rup...

– Stai așa, îl întrerupse Dan.

Scoase din buzunar un pix cu lanternă și începu să cerceteze poarta. Observă mai întâi lacătul spart, apoi cablurile groase de deasupra și de sub el. Se întoarse la mașină și fu rândul lui să se sperie când se aprinse lumina din portbagaj. Da, futu-i. N-ai cum să te gândești la toate. Luă geanta de pânză și trânti capota. Se făcu din nou întuneric.

– Uite, îi spuse el lui John, întinzându-i una din perechile de mănuși. Puneți-le.

Și le puse și el, desfăcu cablurile și le atârnă de grilajul porții pentru a le folosi la plecare.

– În regulă. Haide.

– Îmi vine iar să fac.

– Of, măi, omule! Abține-te!

11

Dan conduse încet și atent Fordul până la platforma de încărcare. Erau o sumedenie de gropi – unele destul de adânci – greu de sesizat fără faruri. Ultimul lucru de care avea nevoie ar fi fost să rupă axul mașinii în vreuna. Terenul din spatele fabricii era un amestec de pământ și bucăți de asfalt. Optsprezece metri mai departe se vedea un alt gard din sârmă, iar dincolo de el, întinderi nesfârșite de porumb. Zona de încărcare nu era la fel de mare ca parcarea, dar nici prea mică nu era.

– Dan? Cum ne dăm noi seama unde...

– Taci.

Dan își lăsă capul în jos până atinse volanul cu fruntea și închise ochii.

(Abra)

Nimic. Dormea. Normal că dormea. În Anniston trecuse deja de miezul nopții. John își mușca nervos buzele, dar nu îl întrerupse.

(Abra)

O mișcare ușoară. Poate doar i se păruse. Dar spera să nu fie așa.

(ABRA!)

Alți ochi se deschiseră în capul lui. Urmă un moment de dezorientare, senzația că vede dublu și apoi Abra începu să se uite afară odată cu el. Și lui Dan i se păru că vede mult mai clar și puntea de încărcare și grămezile de cărămizi ale coșurilor dărâmate, deși locul nu era luminat decât de stele.

Ce vedere ageră are fata asta!

Dan coborî din mașină, aproape neobservându-l pe John care coborâse și el. Îi cedase tot controlul fetiței care stătea acum trează în patul ei la mai bine de o mie șapte sute de kilometri depărtare. Avea sentimentul că se transformase într-un detector uman de metale. Doar că nu un metal căuta el – *ei doi.*

(Du-te până la chestia aia din beton.)

Dan merse până la platforma de încărcare și rămase cu spatele la ea.

(acum mișcă-te într-o parte și în alta)

Urmă o pauză – Abra încerca să găsească un mod prin care să-i explice ce anume voia de la el.

(Cum fac criminaliștii din CSI.)

Dan se deplasă cam cincisprezece metri spre stânga, apoi se întoarse la dreapta, îndepărtându-se în diagonală de platformă. John scosese cazmaua din geanta de pânză și îl urmărea de lângă mașina închiriată.

(Acolo și-au lăsat rulotele.)

Dan o luă iar spre stânga, încet, lovind din când în când cu piciorul câte o cărămidă sau bucată de beton din drum.

(Ești aproape.)

Se opri. Aici se simțea un miros rău. Un iz de gaze și de descompunere.

(Abra? Crezi...?)

(Da, o, Doamne, Dan!)

(Ușurel, iubito!)

(Te-ai dus prea departe. Întoarce-te încet.)

Dan făcu stânga împrejur, ca un soldat beat, nimerit la instrucție. Porni înapoi spre platforma de încărcare.

(La stânga, puțin la stânga ta. Mai încet.)

O apucă în direcția indicată, oprindu-se după fiecare pas. Iarăși mirosul acela. Mai pătrunzător aici. Brusc noaptea aceea nefiresc de clară începu să se încețoșeze: ochii lui se umpluseră cu lacrimile Abrei.

(Acolo. Băiatul care juca baseball. Stai chiar deasupra lui!)

Dan trase aer în piept și își șterse obrajii. Tremura. Nu lui îi era frig. Ei îi era. Se ridicase în capul oaselor în pat, își strângea la piept iepurașul jerpelit din pluș și tremura ca o frunză veche pe o ramură moartă.

(Du-te de aici, Abra!)

(Dan, ești...?)

(Da, sunt bine, dar tu nu trebuie să vezi asta.)

Și atunci dispăru acea fantastică claritate a vederii. Abra întrerupsese legătura. Foarte bine.

– Dan? îl strigă răgușit John. Ai reușit?

– Da, răspunse el cu vocea încă înecată cu lacrimile Abrei. Adu cazmaua.

12

Nu dură decât douăzeci de minute. Dan săpă primele zece, apoi îi dădu cazmaua lui John, care îl descoperi pe Brad Trevor. Se îndepărtă iute de groapă, acoperindu-și gura și nasul. Vorbele îi erau înăbușite, dar inteligibile.

– Da, bine, acolo-i un cadavru. *Iisuse!*

– N-ai simțit mirosul?

– De la adâncimea aia, și după doi ani? Adică zici că tu l-ai simțit?

Dan nu-i răspunse, așa că John reveni lângă groapă. Rămase aplecat câteva secunde, ca și cum ar fi intenționat să se reapuce de săpat, dar se îndreptă de mijloc când Dan lumină locul cu lanterna.

– Nu pot. Am crezut că pot, dar nu e adevărat. Nu... Parcă am cauciuc în brațe.

Dan îi dădu lanterna. John lumină groapa, îndreptând raza asupra lucrului care-l speriase atât de tare: un pantof de sport plin cu noroi. Cu mișcări încete, foarte atente, ca să nu deranjeze mai mult decât ar fi fost necesar rămășițele pământești ale băiatului care jucase pe vremuri baseball, Dan curăță țărâna de pe trupul acestuia. Se duse cu gândul la arheologii din *National Geographics* care curățau gravurile de pe sarcofagele descoperite.

Mirosul de putrefacție era foarte puternic acum.

Dan se dădu înapoi și trase aer adânc în piept. Își ținu respirația și coborî în capătul gropii, unde se vedeau acum ambii pantofi ai lui Brad Trevor. Se târî în genunchi până unde își imagina că ar fi trebuit să fie mijlocul băiatului și apoi întinse mâna după lanternă. John i-o întinse și se îndepărtă iarăși de groapă. Se auzea cum icnește.

Dan prinse pixul luminos între buze și începu să dea țărâna la o parte cu mâinile. Apăru un tricou lipit de un piept uscat. Apoi mâinile. Degetele – doar niște oase înfășurate în piele pergamentoasă și galbenă – strângeau ceva. Pe Dan începuse să-l doară deja pieptul din lipsă de aer, dar desfăcu degetele lui Bradley cât de ușor fu în stare. Dar unul tot se frânse cu un zgomot sec, de surcea uscată.

Își ținuse mănușa la piept atunci când îl îngropaseră. Iar acum colcăiau viermii pe pielea aceea îngrijită cu atât de multă dragoste.

Aerul ieși din plămânii lui Dan cu un *hhhuuu* îngrozit. Inspiră putregai dulceag. Se repezi în dreapta, spre marginea gropii, reușind să vomite pe movila de pământ și nu pe rămășițele bietului

Bradley Trevor, a cărui singură vină fusese că se născuse înzestrat cu ceva dorit de o șleahtă de monștri. Ceva ce-i fusese răpit chiar din urletele lui îngrozite.

13

Îl îngropară la loc. De data aceasta John munci mai mult, acoperind locul cu o lespede funerară improvizată din bucăți de asfalt. Nici unul dintre ei nu voia să-și închipuie cum s-ar fi putut ospăta vulpile sau câinii vagabonzi din puțina carne rămasă pe oasele băiatului.

Când terminară, se urcară în mașină și rămaseră acolo fără să-și vorbească, fără să se miște. Într-un final, John zise:

– Ce facem cu el, Danno? Nu-l putem lăsa aici. Are părinți. Bunici. Poate are și frați și surori. Și niciunul nu știe ce s-a întâmplat cu el.

– Trebuie să mai rămână puțin aici. Ca să nu-și aducă nimeni aminte de noi și să spună „Ia te uită, s-a primit telefonul ăla anonim imediat după ce un străin a cumpărat o cazma de la feroneria din Adair." Probabil că nu e cazul, dar nu ne putem asuma riscul ăsta.

– Cât de mult înseamnă „puțin"?

– Cam o lună.

John oftă.

– Poate chiar două. Să-i mai lăsăm un pic pe părinți să se amăgească cu gândul că a fugit de acasă. Să-i mai lăsăm să se amăgească puțin înainte să le frângem inimile. Nu cred că aș mai fi putut să dorm noaptea dacă m-aș fi uitat la chipul lui.

– Ai fi mirat să afli cu câte se poate obișnui un om, îi zise Dan.

Se gândea la doamna Massey, închisă bine acum pe raftul din fundul minții lui. Doamna Massey nu mai bântuia pe nimeni de multă vreme. Porni mașina, deschise geamul din partea lui și lovi de câteva ori mănușa de portieră ca să o curețe mai bine de bulgării de pământ. Apoi și-o puse în mână, trecându-și degetele în

locurile unde fuseseră degetele acelea de copil într-atât de multe după-amiezi însorite. Închise ochii. Îi deschise după treizeci de secunde.

– Ai simțit ceva?

– „Tu ești Barry. Un prieten."

– Ce vrea să-nsemne asta?

– Nu știu, dar sunt în stare să pun prinsoare că ăsta-i cel căruia Abra îi zice Barry Cintezoiul.

– Doar atât?

– Abra va fi în stare să afle mai multe.

– Ești sigur?

Dan își aminti cum i se ascuțise vederea atunci când Abra deschisese ochii în capul lui.

– Da. Luminează puțin palma mănușii, te rog. E ceva scris acolo.

Amândoi văzură scrisul migălos de copil: THOME 25.

– Ce e asta? întrebă nedumerit John. Parcă mi-ai zis că îl chema Trevor.

– Jim Thome e un jucător de baseball. Și are numărul douăzeci și cinci.

Se mai uită câteva secunde la numele scris pe mănușă, apoi o așeză cu blândețe pe bancheta din spate.

– Era idolul băiatului. Și de-aia și-a botezat mănușa cu numele lui. Am să-i prind pe nenorociții ăștia. Mă jur în fața Domnului Atotputernic că am să-i prind. Și am să-i fac să se căiască amarnic.

14

Rose Țilindru strălucea – întregul Clan strălucea –, dar nu ca Dan ori Billy. Nici Rose și nici Fală nu simțiseră, atunci când își luau rămas-bun, că băiatul pe care-l omorâseră cu ani în urmă în Iowa era chiar atunci dezgropat de doi bărbați care știau deja prea multe despre ei. Dacă ar fi fost în stare de meditație profundă, poate că Rose ar fi putut surprinde dialogul dintre Dan și Abra,

dar firește că fetița ar fi simțit-o imediat. În plus, despărțirea care avea loc în EarthCruiser-ul lui Rose în noaptea aceea era de o natură deosebit de intimă.

Femeia se întinse pe spate cu mâinile sub cap și îl privi pe Fală cum se îmbracă.

– Nu-i așa că te-ai dus la magazinul ăla? La District X?

– Nu eu personal. Am o reputație pe care trebuie să mi-o protejez. L-am trimis pe Jimmy Numere, rânji Fală încheindu-și cureaua. Ar fi putut lua ce i-am cerut într-un sfert de ceas, da' a fost plecat mai bine de două ore. Am senzația că Jimmy și-a găsit o casă nouă.

– Mă bucur. Sper să vă distrați.

Încerca să vorbească pe un ton frivol, dar frivolitatea nu era de găsit după cele două zile de doliu după Taica Flick, care culminaseră cu acest ritual al despărțirii.

– Nimic din ce a găsit el acolo nu se poate compara cu tine.

Femeia ridică din sprâncene.

– Ai avut parte de o avanpremieră, Henry?

– N-am avut nevoie.

O mângâie din priviri. Întinsă pe spate, cu părul lung răsfirat pe pernă ca un evantai întunecat. Înaltă, chiar și culcată. Întotdeauna îi plăcuseră femeile înalte.

– Tu ești filmul meu preferat. Și așa vei fi mereu.

Exagerarea aceasta făcea parte din arsenalul de fante al lui Fală, însă Rose tot se simți măgulită. Se ridică și se lipi de el, trecându-și mâinile prin părul lui.

– Să fii prudent. Și adu-i pe toți teferi înapoi. Și adu-mi-o pe *ea*.

– Așa voi face.

– Atunci ai face bine să o iei din loc.

– Stai cuminte. O să ajungem vineri dimineață în Sturbridge, chiar când se deschide poșta. Iar la prânz vom fi în New Hampshire. Până atunci Barry o va fi localizat deja.

– Dacă nu cumva *ea* îl va localiza pe *el*.

– Nu-mi fac griji în privința asta.

În regulă, își zise Rose. *Am să-mi fac eu griji pentru amândoi. Și n-am să încetez până n-am s-o văd legată fedeleș, cu cătușe la mâini și lanțuri la picioare.*

– Frumusețea este, spuse Fală, că, dacă totuși o să ne *simtă* și o să încerce să ne bruieze, Barry va ști cum s-o împiedice.

– S-ar putea să cheme poliția, dacă se sperie prea tare.

Bărbatul zâmbi amuzat peste măsură.

– Zici tu? Cum crezi că i-ar răspunde polițiștii? „Da, fetițo, suntem convinși că te urmăresc niște monștri. Așa că te rugăm să ne spui dacă e vorba de niște extratereștri ori doar de niște zombi de grădină. Așa vom ști ce anume căutăm."

– Nu glumi și nu-ți bate joc. Trebuie să vă infiltrați pe nesimțite și la fel să și ieșiți. Fără să implicați pe cineva din afară. Fără să implicați vreun martor nevinovat. Omorâți-i părinții, dacă trebuie, omorâți pe *oricine* încearcă să se amestece. Dar faceți totul în cea mai mare liniște.

Fală parodie salutul militar.

– 'țeles, să trăiți, domnu' căpitan!

– Ieși de-aici, tâmpitule. Ba nu, stai! Mai sărută-mă o dată! Cu puțin din limba aia a ta de miere.

Îi oferi ce îi ceruse. Rose îl ținu strâns în brațe. Mult timp.

15

Dan și John merseră în tăcere mare parte din drumul înapoi la motelul din Adair. Cazmaua era în portbagaj. Mănușa – pe bancheta din spate, înfășurată într-un prosop de la Holiday Inn. La un moment dat, John rupse tăcerea:

– Acum trebuie să-i punem la curent și pe părinții Abrei. Știu că ea o să supere pe noi, la fel cum știu că Lucy și David n-o să ne creadă, dar trebuie s-o facem.

Dan se uită la el cu o expresie cât se poate de serioasă și îl întrebă:

– Ce faci acum? Îmi citești gândurile?

Nu. Nu John i le citea, ci Abra. Iar strigătele ei stridente din capul lui îl făcu să se bucure nespus că îl lăsase pe doctor să conducă mașina. Dacă ar fi fost el la volan, cel mai probabil că ar fi intrat cu Fordul într-unul din lanurile de porumb.

(NUUUUU!)

– Abra, zise el cu glas tare pentru ca John să poată auzi măcar jumătate din discuție. Abra, ascultă-mă, te rog.

(NU, DAN! EI CRED CĂ NU MAI AM NIMIC! CRED CĂ M-AM FĂCUT BINE! CRED CĂ SUNT APROAPE NORMALĂ ACUM!)

– Scumpo, dacă oamenii ăia ar fi nevoiți să o omoare pe mama ta sau pe tatăl tău ca să pună mâna pe tine, tu crezi că ar ezita? Eu sunt sigur că nu. Mai ales după ce am găsit ce am găsit aici.

Abra nu încercă să-l contrazică, nu avea cum... dar brusc mintea lui Dan se umplu cu tristețea și spaima ei. Și din ochi începură iarăși să-i curgă lacrimi.

Rahat.

Rahat. *Rahat.*

16

Dimineața zilei de joi.

Vestul statului Nebraska.

Rulota marca Winnebago a lui Steve Capzălud, condusă în momentul acesta de Andi Mușcătură-de-Șarpe, se îndrepta spre est pe I-80, cu viteza de o sută patru kilometri la oră, viteză perfect legală pe autostradă. Primele raze de lumină abia începuseră să brăzdeze orizontul. Anniston era cu două ore înainte. Dave Stone, îmbrăcat în halatul de baie, făcea cafeaua atunci când se auzi telefonul. Era Lucy, care îl suna din apartamentul Concettei de pe strada Marlborough din Boston. Soția lui avea vocea unei femei care ajunsese la capătul puterilor.

– Dacă nu se întâmplă nimic rău, deşi eu cred că numai asta *se poate* întâmpla acum, o să-i dea drumul lui Momo din spital la începutul săptămânii viitoare. Aseară am discutat cu doi doctori despre starea ei.

– Şi de ce nu m-ai sunat după aia, iubito?

– Eram prea frântă. Şi prea deprimată. Am crezut că dacă dorm o să mă simt mai bine, dar n-am prea reuşit să dorm. O simt peste tot în apartamentul ăsta, dragul meu. Şi nu doar că-i văd cărţile peste tot, dar şi *energia* ei...

O înecă plânsul. David o aşteptă să se liniştească. Erau împreună de peste cincisprezece ani şi ştia că era mult mai bine să tacă şi să aştepte atunci când Lucy era supărată.

– Nu ştiu ce o să facem cu *toate* lucrurile astea. Obosesc numai când mă uit la cărţi. Trebuie să fie mii de volume pe rafturi şi sunt stive mari în biroul ei şi administratorul zice că mai sunt alte câteva mii în boxa de la subsol.

– Nu trebuie să ne hotărâm chiar în momentul ăsta.

– Şi mai zice că acolo-i şi un cufăr pe care scrie *Alessandra*. Ştii că aşa o chema pe mama, deşi ea-şi spunea mereu Sandra sau Sandy. N-am ştiut că Momo mai păstrează lucruri de-ale ei.

– Cu toate că-şi punea tot sufletul în versuri, Chetta putea să fie o cucoană al naibii de discretă dacă aşa voia ea.

Lucy nu dădu semne că l-ar fi auzit şi continuă cu acelaşi glas monoton, puţin agasant, obosit de moarte.

– Am făcut toate aranjamentele, dar mai trebuie să reprogramez ambulanţa particulară dacă totuşi o vor externa duminică şi nu luni. Pentru că au zis că-i foarte posibil. Slavă Domnului că asigurarea ei acoperă totul. Asta-i de pe vremea când preda la Universitatea Tufts din Boston, ştii? N-a făcut niciun ban din poezie. În fond, cine din ţara asta întoarsă cu curu-n sus ar mai da vreun ban ca să *citească* aşa ceva?

– Lucy...

– Şi i-au pregătit un apartament mic în clădirea principală a Căminului Rivington. L-am văzut pe internet. Nu că va sta acolo

mult. M-am împrietenit cu asistenta-şefă a secţiei de la spitalul de aici şi ea mi-a zis că Momo a ajuns la capătul...

– Cia, te iubesc, scumpa mea.

Şi numele de alint pe care i-l dăduse Concetta în copilărie reuşi să o potolească.

– Te iubesc cu toată inima şi sufletul meu deloc italieneşti.

– Ştiu şi îi mulţumesc lui Dumnezeu pentru asta. Mi-a fost cumplit de greu să trec prin toate astea, dar acum mai e puţin şi se termină. O să ajung acasă cel mai târziu luni.

– Ne e dor de tine.

– Tu ce mai faci? Ce face Abra?

– Suntem bine amândoi.

Şi aşa va mai crede încă vreo şaizeci de secunde.

O auzi pe Lucy căscând.

– Cred că o să încerc să mai dorm o oră sau două. Cred că acum am să reuşesc.

– Du-te. Şi eu trebuie s-o trezesc pe Abra şi s-o pregătesc de şcoală.

Şi-au luat la revedere şi, când David se întoarse de la telefonul de pe peretele bucătăriei, văzu că Abra se trezise deja. Era tot în pijama, cu părul răvăşit în toate direcţiile, ochii roşii şi chipul palid. Îl strângea tare la piept pe Ţopăilă, bătrânul ei iepuraş de pluş.

– Abba-Doo? Iubito? Te simţi rău?

Da. Nu. Dar tu ai să te simţi rău atunci când ai să auzi ce o să-ţi spun.

– Vreau să vorbesc cu tine, Tati. Şi nu vreau să mă duc azi la şcoală. Şi nici mâine. Poate n-am să mă mai duc un timp.

Şovăi, apoi spuse:

– Am probleme.

Primul gând care-i trecu prin minte era atât de înspăimântător, că îl respinse de îndată, dar nu înainte ca Abra să i-l citească.

Fata surâse stins.

– Nu, nu sunt însărcinată.

David se opri în mijlocul bucătăriei, cu falca de jos căzută.

– Ai... ce-ai spus...

– Da, zise ea. Ți-am citit gândurile. Deși oricine și-ar fi putut da seama la ce te gândeai, Tati. Ți se citea pe toată fața. Și ce fac eu se cheamă „strălucire", nu „citit de gânduri". Încă mai pot să fac o mulțime din lucrurile alea care te speriau atunci când eram mică. Nu chiar pe toate, dar multe.

David șopti zdruncinat.

– Știu că ai uneori niște premoniții. Și mama știe.

– E mult mai mult. Uite, eu am un prieten. Îl cheamă Dan. El și cu Doctorul John s-au dus în Iowa...

– John Dalton?

– Da.

– Și cine-i Dan ăsta? Un pacient de-al lui? Un puști pe care-l tratează Doctorul John?

– Nu, e om mare.

Își luă tatăl de mână și îl conduse până la masă. Se așezară amândoi, Abra tot cu Țopăilă în brațe.

– Dar a fost ca mine atunci când era mic.

– Abs, nu pricep nimic din ce-mi spui.

– Sunt niște oameni răi, Tati.

Știa că, până Dan și John nu vor veni ca s-o ajute să-i explice, nu avea cum să-i spună că, de fapt, erau mai mult decât niște simpli oameni, *mai răi* decât niște simpli oameni.

– Și s-ar putea să mă caute ca să-mi facă rău.

– De ce să-ți facă rău cineva? N-are niciun sens. Cât despre lucrurile alea pe care le făceai, dacă le-ai mai putea face încă, sunt convins că am obs...

Sertarul de sub oalele atârnate se deschise brusc. Se închise. Se deschise din nou. Nu mai putea să ridice lingurile, dar reuși și așa să capteze atenția tatălui ei.

– Atunci când am priceput cât de mult vă îngrijorează ce fac, cât de tare vă sperie, am început să mă ascund. Dar nu se mai poate. Dan zice că trebuie să vă spun.

Își lipi obrazul de blana roasă a lui Țopăilă și începu să plângă.

XII

I SE ZICE „ABUR"

1

Joi după-amiază, de îndată ce ieşi din terminalul Aeroportului Logan, alături de Dan, John îşi deschise telefonul mobil. Abia apucă să observe că avea cam douăsprezece apeluri nepreluate, când mobilul îi sună în mână. Se uită la numele de pe ecran.

– Stone? îl întrebă Dan.

– Am o mulţime de apeluri de la acelaşi număr, aşa că-mi închipui că el trebuie să fie.

– Nu răspunde. Ai să-l suni de pe autostradă şi ai să-i zici că ajungem la el pe la...

Şi Dan îşi verifică ceasul pe care nu-l trecuse la ora locală.

– Pe la şase. Şi că îi vom explica totul când ne vedem.

Cam fără tragere de inimă John vârî telefonul la loc în buzunar.

– Tot drumul m-am gândit dacă nu cumva am să-mi pierd dreptul de a profesa din cauza poveştii ăsteia. Acum sper doar să nu ne înhaţe poliţia cum oprim în faţa casei lui David Stone.

Dan, care se sfătuise de câteva ori cu Abra pe parcursul zborului de întoarcere, clătină din cap.

– L-a convins să ne aştepte. Numai că în familia lor se petrece acum şi o altă dramă, iar domnul Stone nu-i decât un biet american complet debusolat.

La vorbele astea, John schiţă un zâmbet a cărui tristeţe nu putea fi egalată.

– Nu-i singurul.

2

Abra îi aştepta pe treptele din faţa casei împreună cu tatăl său. Ajunseseră repede; nu era decât cinci şi jumătate.

Înainte ca Dave s-o poată opri, Abra sări în picioare şi alergă spre ei, cu părul lung fluturându-i pe spate. Dan observă că spre el se îndreaptă şi-i întinse lui John mănuşa de baseball învelită într-un prosop de hotel. Abra i se aruncă în braţe. Tremura din tot corpul.

(L-ai găsit. L-ai găsit şi ai găsit şi mănuşa! Dă-mi-o!)

– Încă nu, îi zise Dan lăsând-o jos. Mai întâi trebuie să lămurim toată povestea asta cu tatăl tău.

– Ce anume ar fi de lămurit? se interesă Dave, apucând-o pe Abra de mână şi trăgând-o de lângă Dan. Cine sunt oamenii ăia răi despre care vorbeşte? Şi cine mama dracului eşti tu?

Îşi mută atenţia asupra lui John, dar nu era nimic prietenos în privirea pe care i-o aruncă pediatrului fiicei sale.

– În numele Bunului şi Dragului Iisus, ce se petrece aici?

– El e Dan, Tati. E la fel ca mine. Ţi-am *spus*.

Acum interveni şi John:

– Unde-i Lucy? Ei i-aţi spus?

– Nu-i spun nimic până nu înţeleg ce se întâmplă.

Le explică Abra, cu ochii ţintă la mănuşa împachetată în prosop:

– Mami e tot în Boston, cu Momo. Tati a vrut s-o sune, dar l-am convins să vă aştepte pe voi mai întâi.

– Dan Torrance, spuse Dave. Aşa te cheamă?

– Da.

– Și lucrezi la azilul din Frazier?

– Da.

David simțea că nu își mai poate păstra multă vreme aparența de calm. Își strângea și își desfăcea nervos pumnii.

– De când o cunoști pe fata mea? Ai agățat-o pe internet? Pun pariu că așa a fost.

Îl fulgeră cu privirea pe John.

– Dacă n-ai fi fost medicul Abrei chiar din prima ei zi de viață, aș fi chemat poliția încă de acum șase ceasuri, când nu mi-ai răspuns la telefon.

– Eram în avion, șopti John. De-aia n-am răspuns.

– Domnule Stone, zise Dan. Nu o cunosc pe fiica dumitale chiar de la naștere, cum o cunoaște John, dar tot de foarte multă vreme. Când am întâlnit-o prima dată era doar un bebeluș. Și ea a luat legătura cu mine.

Dave scutură puternic din cap. Era perplex, furios și întru câtva dispus să creadă orice i-ar fi spus Dan.

– Haideți să intrăm în casă, le sugeră John. Cred că-ți putem explica tot – *aproape* tot – și atunci vei fi foarte bucuros că suntem aici și că ne-am dus în Iowa să facem ce-am făcut.

– Așa sper și eu, John, dar am mari îndoieli.

Intrară. Mai întâi Dave, ținând-o pe Abra de după umeri, arătând mult mai mult ca un temnicer conducând un deținut, decât ca un tată cu fiica lui. Apoi John și Dan, ultimul. Înainte să treacă de pragul ușii, aruncă o privire peste drum la camioneta roșie și veche parcată acolo. Billy îl încurajă, ridicând degetul mare al mâinii... apoi încrucișându-le pe celelalte două în semn de „Doamne, ajută". Dan îi răspunse cu același gest și îi urmă pe ceilalți înăuntru.

3

Pe când David Stone se așeza pe un fotoliu din livingul casei sale de pe Intrarea Richland, împreună cu misterioasa lui fiică și

cu și mai misterioșii lui oaspeți, rulota Winnebago în care se afla echipa Legitimilor ajunsese la sud-est de Toledo. Andi Steiner și Barry dormeau – Andi, buștean; Barry, răsucindu-se de pe o parte pe cealaltă și bodogănind cuvinte fără sens. Crow răsfoia *The New Yorker* în partea amenajată ca salonaș. Nu-i plăceau din revista aceia decât caricaturile și anunțurile trăsnite ca, de exemplu, cele despre puloverele din blană de iac, căței rasa coolie-vietnamez, și trabucuri cubaneze contrafăcute.

Jimmy Numere se trânti pe canapea lângă el, cu laptopul în mână.

– Am navigat pe net. A trebuit să sparg vreo două site-uri, dar... pot să-ți arăt ceva?

– Cum, Doamne, iartă-mă, poți să navighezi pe net de pe autostradă?

Jimmy îi aruncă un zâmbet superior:

– Conexiune 4G, drăguță. Asta înseamnă epoca modernă.

– Dacă zici tu... răspunse amuzat Falã, punând ziarul alături. Ce-ai găsit?

– Poze de la Gimnaziul din Anniston.

Jimmy mângâie ușor mouse-ul și pe ecran apăru o fotografie. Nu o poză neclară de ziar, ci un portret de mare rezoluție, ca de album, înfățișând o fată în rochie roșie, cu mâneci bufante, păr castaniu, împletit în coadă, zâmbet larg și încrezător.

– Julianne Cross, o prezentă Jimmy.

Atinse din nou mouse-ul și apăru o roșcată cu un surâs strengăresc.

– Emma Deane.

O altă mișcare și pe ecran se ivi o fată și mai drăguță. Ochi albaștri, păr blond încadrându-i chipul și revărsându-i-se pe umeri. Mină serioasă, dar gropițele din obraji sugerau zâmbetul interior.

– Asta-i Abra Stone?

– Abra?

– Mda, habar n-ai ce nume născocesc părinții zilele astea. Mai ții minte timpurile când Jane și Mabel erau nume perfecte pentru

copiii de mocofani? Am citit pe undeva că Sly Stallone și-a botezat băiatul Sage Moonblood. S-a întors lumea pe dos, ascultă la mine.

– Și tu crezi că una din ele e fata lui Rose.

– Dacă într-adevăr fata aia e la începutul adolescenței, atunci da. Probabil Deane sau Stone, că ele două locuiesc pe străduța aia unde s-a simțit cutremurul, da' nu o putem exclude cu totul pe Julianne Cross care stă chiar după colț.

Jimmy Numbers apăsă din nou mouse-ul și cele trei fotografii apărură una după alta. Sub ele scria cu litere ondulate: *COLEGELE MELE*.

Fală le studie cu atenție.

– Crezi că s-a putut prinde cineva că ai descărcat poze de fetițe de pe Facebook? Știi că o chestie ca asta declanșează tot felul de semnale de alarmă în Mocofenia.

Jimmy păru profund jignit.

– Curu' Facebook! Le-am luat din arhiva Gimnaziului Frazier. Din computerul lor direct într-al meu, se mândri el, scoțând un sunet deloc atrăgător, ca de supt. Și mai știi ceva? Nici măcar un expert cu acces la toate computerele de la NSA nu mi-ar putea da de urmă. Cine-i ăl mai tare din parcare?

– Cred că tu, răspunse Fală.

– Care zici tu că-i fata?

– Dacă ar fi să o aleg eu...

Fală arătă cu degetul fotografia Abrei.

– Are o privire aparte. O privire *plină cu abur*.

Jimmy își frământă nițel creierii, încercând să priceapă cum era cu privirea aia, și ajunse la concluzia că era ceva porno, apoi izbucni în hohote umede de râs.

– Și te-ajută chestia asta?

– Sigur. Poți să printezi pozele și să le dai și celorlalți? Lui Barry în primul rând, căci el trebuie s-o localizeze.

– Acuș-acuș. Mi-am luat un scaner portabil Fujitsu. Marfă, ce să-ți zic. Avusesem un S1100, da' mi l-am schimbat atunci când am citit în *Computerworld*...

– Printează-le și nu mă mai ameți de cap, bine?

– Sigur, acușica.

Fală reveni la revista lui și întoarse repede paginile, nerăbdător să ajungă la caricaturile de la sfârșit, unde cititorul trebuia să completeze textul. În desenul din ediția aceasta era o femeie în vârstă care intra într-un bar cu un urs în lesă. Avea gura deschisă, prin urmare trebuia să-și imagineze care ar fi putut fi cuvintele ei. Fală se gândi puțin, apoi scrise: *Vreau să știu care măgar m-a făcut bagaboantă?*

Mda, nu era chiar cea mai bună creație a lui.

Winnebago-ul înghițea mai departe kilometri prin întunericul tot mai adânc. În cabina rulotei, Nucu aprinse plafoniera. Într-una din cușete, Barry Chinezoiul se întoarse pe partea cealaltă și-și scărpină în somn încheietura mâinii. Acolo îi apăruse o pată roșie.

4

Cei trei bărbați nu scoaseră niciun cuvânt în timpul cât Abra se duse să aducă ceva din camera ei. Dave se gândi să le ofere o cafea – păreau obosiți și clar aveau nevoie de un duș și de ceva spumă de ras –, dar hotărî să nu le dea nici măcar un covrigel sărat până când nu primea o explicație care să-l mulțumească. Discutase cu Lucy despre reacția pe care o vor avea în momentul când, în viitorul nu prea îndepărtat, Abra îi va anunța că i-a dat întâlnire un băiat. Dar ăștia din livingul lui erau bărbați în toată firea, *bărbați*, dacă pricepeți ce vreau să spun, și se părea că ăla pe care nu-l cunoștea se întâlnea cu fiica lui de ceva vreme. Mă rog, se întâlnea într-un anume fel... dar nu asta era, de fapt, întrebarea: *Care* era felul ăla?

Înainte că vreunul dintre ei să se hazardeze demarând o conversație penibilă – poate și sarcastică –, se auziră pașii înăbușiți ai Abrei pe scări. Fata intră cu un exemplar al ziarului *Ghidul Cumpărătorului din Anniston* în mână.

– Uită-te pe ultima pagină.

Dave se uită unde îi ceruse și se strâmbă.

– Ce-i mizeria asta căcănie?

– Zaț de cafea. Am aruncat ziarul la gunoi, dar n-am putut să nu mă mai gândesc la el și l-am scos de acolo. N-am putut să nu mă mai gândesc la *el*.

Îi arătă tatălui ei fotografia lui Bradley Trevor de pe rândul de jos.

– Și la părinții lui. Și la frații și surorile lui, dacă avea, continuă fata cu ochii plini de lacrimi.

– Avea pistrui, Tati. Și nu putea să-i sufere, dar mama lui i-a zis că sunt semn de noroc.

– N-ai de unde să știi asta, murmură Dave deloc convins.

– Ba știe, îl contrazise John. Și știi și tu. Crede-ne, Dave. Te rog. E foarte important.

– Mai întâi vreau să-mi spui cum ai ajuns s-o cunoști pe fetița mea, i se adresă David Stone lui Dan. Povestește-mi tot.

Și Dan îi povesti. Îi povesti cum mâzgălise fără să-și dea seama numele Abrei în carnețelul lui de la întrunirile Alcoolicilor Anonimi. Îi povesti despre primul salut scris cu cretă pe tabla din camera lui. Îi povesti despre cum fusese el sigur de prezența Abrei în noaptea când murise Charlie Hayes.

– Am întrebat-o dacă ea era fetița care scria pe tabla mea. Nu mi-a răspuns prin cuvinte, ci cu niște acorduri de pian. Cred că era o melodie veche de-a Beatleșilor.

David se uită acuzator la John.

– Tu i-ai zis de chestia aia!

John clătină din cap.

Dan continuă:

– Acum doi ani am primit un mesaj de la ea, tot scris pe tablă, în care zicea: „Îl omoară pe băiatul care joacă baseball." Nu am știut ce înseamnă și cred că nici Abra nu știa la vremea respectivă. Și poate că atunci s-ar fi terminat totul, dar a văzut *asta*.

Și întinse arătătorul spre fotografiile mici cât niște timbre de pe ultima pagină a *Ghidului*.

Abra spuse povestea mai departe.

Când isprăvi, Dave comentă amuzat:

– Deci ați zburat până în Iowa bazându-vă pe spusele unei fetițe de treisprezece ani.

– O fetiță de treisprezece ani foarte deosebită, interveni John. Cu un talent neobișnuit.

– Am crezut că s-a terminat, oftă Dave, uitându-se cu reproș la Abra. Mai avea doar niște premoniții. În rest, am crezut că i-a trecut.

– Iartă-mă, Tati, șopti ea.

– Poate că n-ar *trebui* să-ți ceară iertare, spuse Dan, sperând ca tonul lui să nu trădeze furia pe care o simțea. Și-a ascuns harul pentru că știa că voi – dumneata și soția dumitale – voiați să dispară. Și l-a ascuns pentru că vă iubește și voia să fie un copil bun.

– Bănuiesc că tot de la ea știi asta, nu?

– Nu am discutat niciodată despre relația voastră, îi răspunse Dan. Dar și eu am avut o mamă pe care am iubit-o foarte mult și, tocmai pentru că am iubit-o, m-am ascuns și eu de ea.

Abra îi aruncă o privire de recunoștință pură. Apoi își lăsă iar ochii în jos și îi trimise un gând. Ceva ce i-ar fi fost rușine să mărturisească cu voce tare.

– Nici prietenilor nu le-a spus nimic. Își închipuia că n-o s-o mai placă. Credea că se vor speria de ea. Și probabil că avea dreptate.

– Să nu ne îndepărtăm de subiect, zise John. Am mers cu avionul în Iowa, da. Am găsit fabrica de etanol din orășelul Freeman, exact acolo unde ne-a spus Abra că va fi. Am găsit corpul băiatului. Și mănușa. Pe palma ei e scris numele idolului lui din lumea baseballului, dar numele *lui* – Brad Trevor – e scris pe șiret.

– A fost omorât. Asta vrei să zici. De un grup de nebuni care merg de colo-colo prin țară.

– Au rulote mari, spuse Abra. Cu ele merg.

Vocea fetei era scăzută și tulbure. Se uita țintă la mănușa înfășurată în prosop. Îi era frică de ea. Voia să o țină în mână. Cu atât de multă claritate îi percepu Dan toate aceste emoții contradictorii, încât simți că i se face rău de la stomac.

– Și au nume caraghioase. Ca de pirați.

Aproape rugându-se să nu fie așa, Dave o întrebă:

– Ești *convinsă* că băiatul ăla a fost omorât?

– Femeia cu pălărie i-a lins sângele de pe palmele ei, zise Abra.

Până atunci, fetița stătuse pe scară. Acum se ridică, se apropie de tatăl ei și își lipi obrazul de pieptul lui.

– Când vrea, are un dinte special. Toți au.

– Și puștiul ăsta chiar era ca tine?

– Da.

Cuvintele Abrei erau înăbușite, dar distincte.

– Putea să vadă cu mâna.

– Cum adică?

– Adică atunci când venea o minge spre el, putea s-o lovească pentru că mâna lui o vedea mai întâi. Și când mama lui nu mai găsea ceva, el își acoperea ochii cu mâna și se uita prin ea ca să vadă unde era lucrul ăla. Așa cred. Nu știu prea bine partea asta, dar și eu îmi folosesc câteodată mâna la fel.

– Și din cauza asta l-au omorât?

– Sunt convins, răspunse Dan.

– Pentru ce? Pentru ceva care te face să ai percepții extrasenzoriale? Tu auzi cât de ridicol sună?

Nu-i răspunse nimeni.

– Și indivizii ăștia știu că Abra e la curent cu afacerile lor?

– Da. Știu.

Fetița își ridică fruntea. Avea obrajii îmbujorați și uzi de lacrimi.

– Nu știu cum mă cheamă și unde locuiesc, dar știu că *exist*.

– Atunci trebuie să mergem la poliție, spuse pe un ton hotărât David. Sau poate că... poate că FBI-ul se ocupă cu cazuri din astea. S-ar putea să nu ne creadă la început, dar dacă acolo e un cadavru, așa cum spuneți voi...

Îl întrerupse Dan:

– N-am de gând să-ți zic că e o idee proastă până când vedem ce poate să facă Abra cu mănușa. Însă trebuie să te gândești foarte bine la consecințele unui asemenea gest. Pentru mine,

pentru John, pentru dumneata și soția dumitale, dar mai ales pentru Abra.

– Nu văd cum v-ar putea afecta...

John se foi iritat în scaun.

– Haide, David, pune mâna de gândește! Cine a găsit cadavrul? Cine l-a dezgropat și l-a îngropat la loc după ce a furat o probă pe care criminaliștii ar considera-o esențială? Cine a adus proba aia în capătul celălalt al țării pentru ca o elevă de clasa a opta s-o folosească drept placă de spiritism?

Deși nu avusese această intenție, începu și Dan să înșire motive pentru care anunțarea autorităților nu era chiar cea mai bună soluție posibilă. Acum el și cu John îl atacau la foc automat. În alte circumstanțe i-ar fi părut rău de bietul om, nu și acum.

– Domnule Stone, familia dumitale deja trece printr-o criză. Bunica soției e pe moarte, soția dumitale e îndurerată și epuizată. Povestea asta va exploda în paginile ziarelor și pe internet. Clan nomad de asasini împotriva unei fetițe cu abilități presupus paranormale. O s-o cheme la toate posturile de televiziune și tu o să-i refuzi, iar asta o să-i întărâte și mai tare. Strada voastră o să se transforme într-un platou TV în aer liber. Nancy Grace[1] o să se mute în casa de alături și, într-o săptămână sau două, absolut toată media o să urle din rărunchi că n-a fost decât o *șarlatanie*. Ți-aduci aminte de tatăl Băiatului-din-Balon[2]? Așa o să ajungi și dumneata. Iar indivizii ăia o să fie tot în libertate.

– Și atunci cine să-mi apere fetița dacă ăia vin după ea? Voi doi? Un doctor și un infirmier de azil? Sau ești doar om de serviciu?

Mă întreb ce-ai zice dacă ai afla de paznicul ăla de șaptezeci și trei de ani care face de strajă peste drum? surâse Dan gândului.

– Câte puțin din amândouă. Uite cum stă treaba, domnule Stone...

---

[1] Nancy Grace – cunoscută jurnalistă și moderatoare TV, fostă procuror (n. tr.).

[2] Băiatul-din-Balon – escrocherie pusă la cale în 2009 de familia Heene care pretindea că fiul lor în vârstă de doar 6 ani se afla în interiorul unui balon umflat cu heliu care plutea la 2100 m altitudine (n. tr.).

– De vreme ce ești prieten la cataramă cu fiică-mea, cred c-ar fi mai bine să mă tutuiești și să-mi zici „Dave".

– În regulă. Așa am să-ți zic. Ai de gând să riști, presupunând că autoritățile o vor crede pe Abra? Mai ales atunci când le va spune că Rulotangii ăia sunt un fel de vampiri care sug viața din anumiți copii cu har?

– Hristoase, murmură David. Nici lui Lucy nu pot să-i spun una ca asta. O s-o apuce toți dracii. Într-un mare fel or s-o apuce. Nici nu vreau să mă gândesc.

– Cred că tocmai ne-ai răspuns la întrebarea cu anunțatul poliției, remarcă John.

Câteva secunde nu mai spuse nimeni nimic. De undeva din casă se auzea ticăitul grav al unui ceasornic. De undeva de afară se auzea lătratul trist al unui câine.

– Cutremurul, zise Dave pe neașteptate. Cutremurul ăla mic. Tu l-ai produs, Abby?

– Cam așa ceva, șopti copila.

David o strânse la piept, apoi se ridică și îndepărtă prosopul de pe mănușa de baseball. O luă în mână și o cercetă pe toate părțile.

– L-au îngropat cu ea? zise el. L-au răpit, l-au torturat, l-au ucis și după aia l-au îngropat cu mănușa lui?

– Da, zise Dan.

David se întoarse spre fiica sa.

– Vrei cu adevărat să pui mâna pe ea, Abra?

Ea întinse mâinile, spunând:

– Nu. Dar dă-mi-o.

5

David Stone ezită la început, apoi i-o întinse. Abra o luă și citi numele din palmă.

– Jim Thome, rosti ea.

Dan ar fi fost în stare să pună prinsoare pe toate economiile lui (deloc de neglijat după doisprezece ani de muncă neîntreruptă și la fel de neîntreruptă cumpătare) că fata nu mai auzise niciodată numele acela. Și totuși îl rostise foarte corect.

– E în topul celor mai buni jucători.

– Așa este, o aprobă Dave. E...

– Ssst, îl dojeni Dan.

O urmărire în tăcere. Abra ridică mănușa și o mirosi. (Amintindu-și de viermii care colcăiseră acolo cu nici o zi în urmă, Dan abia reuși să-și stăpânească dezgustul.)

– Nu îl cheamă Barry Cintezoiul, spuse ea. Barry *Chinezoiul*, așa îl cheamă. Da' nu-i chinez. I se spune așa pentru că are ochii oblici. Este... este... nu știu... stați așa...

Strânse mănușa la piept, ca pe o păpușă. Respirația i se acceleră. Gura i se deschise și prin ea îi scăpă un geamăt. Alarmat, David puse mâna pe umărul ei. Abra se scutură, dându-i-o la o parte.

– Nu, Tati, *nu mă atinge*!

Închise ochii și îmbrățișă mai strâns mănușa.

După un timp îi deschise și zise:

– Vin după mine.

Dan se ridică de pe scaun, se lăsă în genunchi lângă ea și puse mâna peste mâinile ei.

(Câțiva sau toți?)

– Câțiva doar. Și cu Barry. Atâta văd. Încă trei. Poate patru. O doamnă cu un tatuaj. Un șarpe. Ei ne numesc „mocofani". Noi suntem mocofani pentru ei.

(femeia cu pălărie)

(nu e printre ei)

– Când vor ajunge? o întrebă John. Poți să afli?

– Mâine. Mai întâi trebuie să se oprească să ia...

Se opri. Scotoci cu privirea prin toate cotloanele încăperii, fără să le vadă. Își trase o mână de sub palma lui Dan și începu să-și frece buzele. Cu mâna cealaltă strânse și mai tare mănușa.

– Trebuie să... nu știu...

I se prelinseră câteva lacrimi din colţurile ochilor. Nu erau lacrimi de tristeţe, ci de efort.

– Un medicament? Un... stai... stai puţin, ia mâna, Dan, trebuie să... trebuie să-mi dai drumul...

Dan îşi trase mâna. Se auzi un pocnet ascuţit şi se observă o flamă albastră produsă de electricitatea statică. Pianul bolborosi câteva acorduri distonante. Cele câteva figurine din ceramică de pe măsuţa de lângă uşă începură să se zgâlţâie. Abra îşi puse mănuşa. Deschise larg ochii.

– Unul arată bine şi e fălos! Altul e doctor şi asta e bine pentru ei pentru că Barry e bolnav! E bolnav!

Se holbă la bărbaţii din jurul ei, fără să-i vadă, apoi izbucni într-un râs straniu. La auzul hohotelor ei sălbatice, Dan simţi cum i se ridică firişoarele de păr de pe ceafă. Îşi spuse că aşa probabil râd nebunii atunci când nu-şi iau medicamentele la timp. Se încordă, încercând să se stăpânească şi să nu-i smulgă mănuşa din mână.

Are pojar! S-a molipsit de la Taica Flick şi în curând i se vor termina ciclurile! Din cauza puştiului! Futu-i mama mă-sii de puşti! Probabil nu se vaccinase! Trebuie să-i spunem lui Rose! Trebuie să...

Lui Dan îi fu de ajuns. Trase mănuşa din mâna fetei şi o azvârli în cealaltă parte a camerei. Acordurile pianului încetară brusc. Figurinele din ceramică se mai clătinară o singură dată şi înlemniră. Una din ele ajunsese chiar pe marginea măsuţei. Cu gura şi ochii căscaţi, Dave se uita ţintă la fiica lui. John se ridicase în picioare, dar părea incapabil să mai facă vreo altă mişcare.

Dan o apucă pe Abra de umeri şi o zgâlţâi cu putere.

– Abra, ieşi din transă!

Fata se uită la el cu ochi mari, dezorientaţi.

(Revino-ţi, Abra, e în regulă!)

Umerii fetei, rigizi şi ridicaţi aproape până în dreptul urechilor, începură să se relaxeze uşor. Ochii ei se opriră asupra lui, văzându-l şi înţelegând cine este. Scoase un suspin prelung şi se prăbuşi în braţele tatălui său. Gulerul tricoului era ud de transpiraţie.

– Abby? se bâlbâi Dave. Abba-Doo? Eşti bine?

– Da, da' nu-mi mai zice așa.

Trase aer în piept și îl expiră într-un alt oftat șuierător.

– Doamne, cum a fost!

Se uită la tatăl ei.

– Să știi că nu eu am vorbit urât, Tati; așa zicea unul din ei. Cred că ăla fălosu'. El e șeful grupului care vine aici.

Dan se așeză pe canapea lângă Abra.

– Sigur te simți bine?

– Da. Acum mă simt bine. Dar nu mai vreau să pun niciodată mâna pe mănușa aia. Ei nu sunt ca noi. Seamănă cu noi, arată ca oamenii și chiar cred că au fost cândva oameni, dar acum sunt ca niște hiene.

– Ai zis că Barry are pojar. Mai ții minte?

– Barry, da. Ceilalți îi zic Chinezoiul. Mi-aduc aminte tot. Mi-e foarte sete.

– Ți-aduc un pahar cu apă, se oferi John.

– Nu, ceva dulce, te rog.

– Avem în frigider niște cutii cu cola, îi zise David.

Își mângâie fiica pe păr, apoi pe obraz, apoi pe ceafă. Ca și cum ar fi vrut să se asigure că era acolo, că nu dispăruse în coșmarul acela care-i înghițise fără de veste.

Îl așteptară pe John, care se întoarse cu o doză de cola. Abra o înșfăcă nerăbdătoare, bău cu înghițituri mari, lacome și râgâi.

– Pardon, murmură ea și chicoti ușurel.

Dan își zise că nu mai fusese în viața lui atât de fericit să audă o fetiță chicotind.

– Spune-mi, John, pojarul e mult mai grav la adulți, nu?

– Să știi că da. Poate duce la pneumonie, ba chiar la pierderea permanentă a vederii din cauza leziunilor de pe cornee.

– Moarte?

– Sigur, dar mai rar.

– La ei e altfel, interveni Abra, pentru că mi se pare că nu se îmbolnăvesc niciodată. Doar că acum Barry *e bolnav*. Și au de gând

să se oprească să ia un colet de undeva. Probabil că acolo sunt doctorii pentru el. Din alea pe care le dai prin injecție.

– La ce te-ai referit când ai vorbit despre ciclurile care se termină? o întrebă Dave.

– Nu știu.

– Dar, dacă Barry e bolnav, problema asta n-o să-i împiedice să-și continue drumul? o întrebă John.

– Nu cred. Probabil că toți au luat boala de la Barry și știu asta. Așa că n-au nimic de pierdut, dar au totul de câștigat – așa zice Fală.

Mai bău niște cola, ținând cutia cu ambele mâini. Apoi îi privi pe rând pe cei trei bărbați din jurul ei. Ultimul la care se uită era tatăl ei.

– Ei știu pe ce stradă stau. Și s-ar putea să știe și cum mă cheamă. Ba cred că au și o poză cu mine. Nu sunt sigură, însă. Mintea lui Barry e dată rău peste cap din cauza bolii. Dar ei cred... cred că, dacă eu nu pot să fac pojar, atunci...

– Atunci esența ta s-ar putea să-i vindece, îi termină Dan fraza. Sau măcar îi poate imuniza pe ceilalți.

– Nu i se zice „esență", spuse Abra. I se zice „abur".

David bătu din palme o singură dată.

– Gata. Asta e. Sun la poliție. O să-i aresteze.

– Nu se poate, spuse Abra pe tonul înecat al unei femei deprimate, pe tonul unei femei de cincizeci de ani care își dă seama că viața i-a trecut într-o clipă. *Fă ce vrei,* părea a spune tonul acela. *Eu doar îți spun ce cred.*

Domnul Stone își scosese mobilul din buzunar, dar nu formă încă numărul.

– De ce nu?

– Au o acoperire bună pentru faptul că vin în New Hampshire și mai au și o grămadă de acte de identitate care par în regulă. Și sunt bogați. *Foarte-foarte* bogați, cam așa ca băncile și companiile de petrol și lanțul de magazine Walmart. Atât de bogați sunt. Și poate că vor fi convinși să plece, dar se vor întoarce. Nu renunță niciodată la ceea ce vor. Îi omoară pe cei care încearcă să le stea în

cale și pe cei care încearcă să-i denunțe. Și, dacă e nevoie să dea mită ca să scape de probleme, atunci așa fac.

Lăsă cutia pe măsuța de cafea și își strânse tatăl în brațe.

– Te rog mult, Tati, nu spune *nimănui*. Mai bine mă duc cu ei decât să vă facă rău ție sau lui Mami.

Interveni Dan:

– Zici că acum nu sunt decât patru sau cinci.

– Da.

– Știi unde sunt ceilalți?

– Într-un loc care se cheamă Campingul Bluebird. Sau Bluebell. E proprietatea lor. Lângă un oraș. Și în orașul ăla e supermarketul, supermarketul ăla cu măcelăria „La Sam". Orașul e Sidewinder. Acolo e Rose. Acolo sunt ceilalți Legitimi. Așa își spun ei, Legi... Dan? Ce s-a întâmplat?

Dan nu-i răspunse. Se simțea incapabil să scoată vreun sunet. Își aminti de vocea lui Dick Hallorann auzită prin gura moartă a lui Eleanor Ouellette. Îl întrebase pe Dick de unde vin diavolii goi. Și acum răspunsul avea sens.

Din copilăria ta.

– Dan?

Vocea lui John, ca de la mii de kilometri depărtare.

– Ești alb ca varul.

Da. Totul era logic acum. Logic într-un fel monstruos. Știuse de la bun început, încă dinainte să-l vadă, că Hotelul Overlook era un loc al răului. Și acum nu mai era, arsese din temelii, dar oare cine putea spune cu certitudine că arseseră și răul din el? Cu siguranță că nu Dan Torrance, pentru că el fusese vizitat în copilărie de fantomele care scăpaseră de acolo.

Campingul ăsta al lor... e chiar pe locul unde fusese hotelul. Sunt convins. Și, mai curând sau mai târziu, va trebui să mă întorc acolo. Și de asta sunt convins. Probabil că mai curând. Dar înainte de...

– N-am nimic, spuse el.

– Vrei o cola? îl întrebă Abra. Că mie mi se pare că zahărul rezolvă o mulțime de probleme.

– Mai încolo. Mi-a venit o idee. Deocamdată doar în fază incipientă. Dar, dacă ne punem toți mințile la contribuție, poate reușim s-o transformăm într-un plan.

6

Andi Mușcătură-de-Șarpe parcă rulota în zona rezervată camioanelor din popasul de lângă Westfield, New York. Nucu intră în complexul comercial ca să ia niște suc pentru Barry, care avea febră și dureri mari în gât. Fală profită de oprire și o sună pe Rose. I se răspunse de la primul tril al telefonului. O puse repede la curent cu situația, apoi o așteptă să vorbească.

– Ce se-aude de lângă tine? îl întrebă Rose.

Fală oftă, frecându-și barba nerasă.

– Jimmy Numere. Plânge.

– Spune-i să înceteze. Spune-i că baseballiștii nu plâng.

Fală transmise mesajul, omițând intenționat gluma sadică a lui Rose. Jimmy, care îi ștergea obrajii lui Barry cu o cârpă udă, încercă să-și stăpânească suspinele sonore și (Fală se văzu nevoit să fie de acord cu Rose) extrem de enervante.

– Așa. Parcă-i ceva mai bine, spuse femeia.

– Ce ne zici să facem?

– Lasă-mă o clipă. Încerc să mă gândesc.

Ideea că Rose ar fi trebuit să *încerce* să se gândească i se păru bărbatului la fel de tulburătoare ca erupția de pe fața și corpul lui Barry. Și făcu ce i se ceruse, rămânând cu telefonul la ureche, dar tăcând mâlc. Începuse să transpire? Făcuse oare și el febră, ori era foarte cald în rulotă? Își cercetă brațele și nu văzu nicio pată roșie. Nu încă.

– Vă încadrați în timp? îl întrebă Rose.

– Da, deocamdată. Ba chiar avem un mic avans.

Se auzi o bătaie puternică în ușă. Andi se uită să vadă cine era, apoi deschise.

– Fală? Mai eşti la telefon?

– Da. A venit Nucu. S-a dus să cumpere nişte suc pentru Barry. Îl doare gâtul.

– Încearcă să bei asta, îl îndemnă Nucu pe Chinezoi, deşurubând capacul sticlei. E suc de mere. De la frigider. O să te ungă pe beregată ceva ce n-ai pomenit.

Barry se ridică în coate şi sorbi din sticla pe care Nucu i-o ţinea la buze. Lui Fală îi era greu să se uite. Văzuse miei neputincioşi, de-abia născuţi, hrăniţi cu biberonul în exact aceeaşi manieră.

– Poate să vorbească? Dacă da, dă-mi-l la telefon.

Fală îl împinse la o parte pe Jimmy şi se aşeză pe marginea patului lui Barry.

– E Rose. Vrea să-ţi vorbească.

Vru să-i ţină el mobilul la ureche, dar Barry i-l smulse din mână. Căpătase ceva vlagă – ori de la suc, ori de la aspirina pe care i-o dăduse Nucu.

– Rose, croncăni el. Îmi pare rău, drăguţă.

Ascultă, dând din cap, la ce îi spunea femeia.

– Ştiu. Pricep. Eu...

Se opri iar, ascultând.

– Nu, încă nu, dar... da. Pot. Aşa o să fac. Şi eu te iubesc. Ţi-l dau.

Îi întinse mobilul lui Fală şi se prăbuşi înapoi pe perne. Îşi epuizase doza efemeră de energie.

– Alo, spuse Fală.

– I-au început ciclurile?

Bărbatul îi aruncă o privire lui Barry.

– Nu.

– Măcar şi pentru atâta şi tot ar trebui să fim recunoscători. Zice că încă mai e în stare s-o găsească. Şi sper să nu se-nşele. Pentru că altfel va trebui să daţi voi singuri de ea. *Trebuie să punem mâna pe fata aia.*

Fală ştia foarte bine că Rose şi-o dorea pe fată – Julianne poate, poate Emma, probabil Abra – din motive strict personale, iar pentru el asta era suficient. Însă acum erau mai multe în joc. Poate

chiar supraviețuirea Clanului. Avusese o discuție cu Nucu în spatele rulotei, departe de urechile celorlalți, și acesta îi spusese că, deși fata poate că nu avusese *niciodată* pojar, aburul ei îi va proteja datorită vaccinurilor care i se făcuseră în copilărie. Nu era o chestie sută la sută sigură, dar oricum era ceva.

– Fală? Spune ceva, scumpule.

– O s-o găsim, zise el uitându-se la expertul în computere al Clanului. Jimmy a redus aria căutărilor la trei variante, toate aflându-se pe raza unui singur cvartal. Avem și fotografii.

– *Excelent.*

Rose făcu o pauză scurtă și, când i se auzi din nou vocea, aceasta era mai gravă, mai caldă și parcă și puțin emoționată. Lui Fală nu-i plăcea deloc gândul că lui Rose i-ar fi putut fi teamă, dar avea sentimentul că așa era. Nu-i era teamă pentru ea, ci pentru Clanul pe care ea era obligată să-l apere.

– Știi bine că nu l-aș fi trimis la drum pe Barry așa bolnav cum e, dacă n-aș fi crezut că e absolut necesar.

– Da.

– Prinde-o, scoate-o dracului din funcțiune și adu-o la mine. Bine?

– Bine.

– Dacă vă îmbolnăviți și voi și dacă tu crezi că-i mai bine să închiriați un avion ca să vă întoarceți...

– Dacă va fi cazul, așa vom face.

Dar pe Fală perspectiva aceasta îl îngrozea de moarte. Oricare dintre ei care nu va fi bolnav la urcarea în avion, va fi cu siguranță la coborâre – pierderi de echilibru, pierderea auzului vreme de o lună, ori mai mult, paralizie, vomă, vai de steaua lor. Ca să nu mai punem la socoteală faptul că închirierea unui avion presupunea o grămadă de semnături pe hârtii oficiale și lăsa urme. Ceea ce – nu-i așa? – nu ar fi fost deloc în avantajul acelor pasageri care însoțeau o fetiță răpită și drogată. Dar, cum se spune, nevoia te duce și pe unde nu ți-e voia, nu?

– Hai, porniți la drum, spuse Rose. Și ai grijă de Barry al meu, bărbate. Și de ceilalți.

– Acasă e totul bine?

– Sigur, răspunse Rose scurt, închizând înainte s-o mai poată întreba ceva.

Nu se supără. Uneori nu ai nevoie de telepatie ca să-ţi dai seama când cineva minte. Atâta lucru îl ştiu până şi mocofanii.

Azvârli telefonul pe masă şi plesni o dată din palme.

– Haideţi să-i dăm bătaie. Următoarea oprire: Sturbridge, Massachusetts. Nucu, tu stai cu Barry. Şase ore de-acum înainte o să conduc eu, după aia mă schimbi tu, Jimmy.

– Vreau să mă-ntorc acasă, mormăi posomorât Jimmy.

Vru să continue, dar o mână fierbinte îl apucă de încheietură, împiedicându-l.

– N-avem de ales, îi zise Barry.

Ochii îi luceau din cauza febrei, dar îşi păstraseră privirea ageră. Fală se simţi nespus de mândru de el în momentul acela.

– N-avem încotro, Computeraş, pricepe şi nu te mai căca pe tine. Clanul e pe primul loc. Întotdeauna.

Fală se aşeză la volan şi porni motorul.

– Jimmy, vino cu mine. Vreau să stăm niţel de vorbă.

Jimmy Numere se prăbuşi în scaunul de lângă el.

– Ştii cumva ce vârstă au fetele astea trei?

– Ştiu mult mai multe despre ele. Am făcut rost şi de foilė lor matricole atunci când am spart site-ul şcolii ca să iau pozele. Că unde merge mia merge şi suta. Păi, nu? Fata Deane şi fata Cross au paişpe ani. Fata Stone e cu un an mai mică. A sărit o clasă în primară.

– Asta pare a sugera abur, comentă Fală.

– Cam da.

– Şi toate locuiesc în acelaşi cartier.

– Corect.

– *Asta* pare a sugera prietenie.

Cu toate că mai avea încă ochii umflaţi de plâns, Jimmy izbucni într-un râs maliţios.

– Păi, da. Ştii cum sunt fetele. Probabil că se dau cu acelaşi ruj şi venerează aceiaşi cântăreţi. Unde baţi?

– Nu bat nicăieri, răspunse Fală. Este o simplă informație. Și se spune că informația înseamnă putere.

Două minute mai târziu, rulota lui Steve Capzălud intra din nou pe autostrada interstatală 90. Când vitezometrul ajunse la o sută patru kilometri la oră, Fală activă pilotul automat și îl lăsă pe el să-i conducă.

7

Dan le descrise în mare propunerea lui, apoi așteptă părerea lui David Stone. Așezat lângă Abra, cu capul plecat și mâinile încleștate între genunchi, acesta întârzie să le răspundă.

– Tati? îndrăzni Abra. Spune ceva, te rog.

David își ridică ochii și zise:

– Vrea cineva o bere?

Dan și John schimbară o privire uluită și refuzară.

– Eu vreau. De fapt, aș vrea un whisky dublu, dar nu am nevoie de comentariile voastre ca să-mi dau seama că n-ar fi o idee prea strălucită.

– Ți-aduc eu berea, Tati.

Abra se repezi la bucătărie. De acolo se auzi plesnetul capacului și sâsâitul berii – sunete ce deșteptară la viață amintirile lui Dan, atât de amăgitoare, atât de perfide. Fetița se întoarse cu o cutie cu bere Coors și un pahar înalt.

– Pot să ți-o torn eu?

– N-ai decât.

Fascinați, Dan și John o urmăriră pe Abra care, cu dexteritatea nonșalantă a unui barman cu vechime, turnă încetișor berea în paharul înclinat, tocmai pentru a reduce gulerul de spumă. Întinse paharul tatălui ei, apoi puse cutia pe un suport alături de el. David sorbi prelung, oftă, închise ochii, îi deschise.

– Ce bine e, exclamă el.

Cred și eu, își spuse Dan, surprinzând-o apoi pe Abra care se uita la el cu ochi mari. Acum chipul ei, de obicei atât de sincer și deschis, era impenetrabil, iar lui îi fu imposibil să citească gândurile din spatele acelei priviri ca de gheață.

Dave se hotărî să le răspundă:

– E nebunie curată ce zici tu acolo, dar tre' să recunosc că ideea mă atrage. În primul rând pentru că așa aș reuși să-i văd pe... pe monștrii ăștia... cu propriii mei ochi. Și e musai să-i văd, pentru că mi-e imposibil să cred că așa ceva există cu adevărat. În ciuda explicațiilor voastre și a mănușii și a cadavrului pe care ziceți că l-ați găsit.

Abra deschise gura să spună ceva. Tatăl ei o opri cu un gest al mâinii.

– Și mai cred că *voi* credeți ce spuneți, continuă el. Toți trei. Și cred că există un grup de oameni periculoși și cu probleme la mansardă care s-ar putea – *s-ar putea*, zic – să fie pe urmele fetei mele. Și aș fi de acord cu ideea dumitale, domnule Torrance, dacă nu ar implica-o și pe Abra. Nu am de gând să-mi folosesc copilul ca momeală.

– Nici nu va trebui s-o faci, îi spuse Dan.

Își amintea foarte bine ce se întâmplase lângă platforma de încărcare din spatele fabricii de etanol, când doar comunicarea cu Abra îl transformase într-un soi de câine polițist în corp de om. Își amintea cum i se ascuțise vederea când fata deschisese ochii în mintea lui. Și își mai amintea cum din ochii lui curseseră lacrimile ei, chiar dacă un eventual test ADN l-ar fi contrazis.

– Ce vrei să spui?

– Fata ta nu trebuie să fie cu noi pentru ca să fie cu noi. Crede-mă, harul ei este cu adevărat unic. Spune-mi, Abra, poți să te duci să stai la o prietenă mâine după ore? Poate chiar peste noapte?

– Sigur, Emma Deane.

Din sclipirea entuziasmată a ochilor ei, Dan își dădu seama că ea înțelesese deja ce avea de gând să facă.

– Nu-i bine, interveni David. N-o las nesupravegheată.

– Abra a fost supravegheată tot timpul cât am fost noi în Iowa, zise John.

Fata rămase cu gura căscată și cu sprâncenele *ridicate*, bucurându-i sufletul lui Dan. Știa bine că ar fi putut să-i citească gândurile oricând ar fi vrut, dar uite că făcuse ce îi ceruse el.

Dan își scoase telefonul mobil și sună la un număr aflat pe lista de apelare rapidă.

– Billy? Ce-ar fi să intri și să te distrezi și tu cu noi?

Trei minute mai târziu, Billy Freeman intră în casa familiei Stone. Purta jeanși, o cămașă din flanel roșu, care-i atârna până aproape de genunchi, și o șapcă inscripționată cu emblema Orășelului Liliput, pe care și-o scoase înainte de a da mâna cu Dave și Abra.

– L-ai ajutat când a avut probleme cu stomacul, îi zise Abra lui Dan. Mi-aduc aminte.

– Înseamnă că tot mi-ai cotrobăit prin minte, spuse Dan.

Fata se îmbujoră brusc.

– Nu dinadins. Crede-mă. Mi se întâmplă uneori fără să vreau.

– Nu te necăji, știu prea bine cum e.

– Cu tot respectul, domnule Freeman, începu David Stone, mi se pare că sunteți nițeluș prea în vârstă pentru misiunea de bodyguard. Plus că noi aici discutăm despre siguranța fiicei mele.

Billy își ridică poalele cămășii, descoperind un pistol automat într-un toc uzat din piele neagră.

– Colt M1911, își prezentă el arma. Stare excelentă. Antichitate din Al Doilea Război Mondial. Și el e bătrân, dar își face treaba.

– Abra? o întrebă John. Crezi că și gloanțele îi pot omorî pe nemernicii ăia sau doar bolile copilăriei?

– O, da, răspunse ea cu ochii la pistol. Și gloanțele sunt bune, pentru că ei nu sunt fantome, sunt la fel de adevărați ca oricare dintre noi.

John se uită la Dan.

– Bănuiesc că n-ai nicio armă, nu?

Dan clătină din cap și se uită la Billy, care îi spuse:

– Mai am o pușcă de vânătoare. Ți-o împrumut, dacă vrei.

– S-ar putea... să nu fie suficient, șopti Dan.

Billy se gândi puțin, apoi se lumină la față.

– Bine, uite care-i chestia: știu un tip în Madison. Se ocupă cu comerțul cu arme mici și mari. Unele foarte mari.

– Iisuse, gemu David. E din ce în ce mai rău.

Dar nu mai continuă.

– Billy, am putea mâine să rezervăm trenulețul numai pentru noi și să zicem că mergem să facem un picnic la Spărtura din Nori? se interesă Dan.

– Sigur. Se practică destul de des, mai ales după Ziua Muncii, când se ieftinesc biletele.

Abra zâmbi. Dan îi mai văzuse zâmbetul acela. Era zâmbetul ei furios. Se întrebă dacă nu cumva Clanul Legitim s-ar răzgândi dacă ar ști că prada lor are un asemenea zâmbet în repertoriu.

– Bine, zise fata. *Bine.*

– Abra? bolborosi David uluit și puțin speriat. Ce e?

Abra îl ignoră și i se adresă lui Dan:

– Merită să fie pedepsiți pentru ce i-au făcut băiatului cu mănușa.

Își frecă buzele cu podul palmei, ca și cum ar fi vrut să șteargă zâmbetul acela. Dar, când își dădu mâna la o parte, zâmbetul era tot acolo, dezvelind vârfurile dinților printre buzele subțiate. Strânse pumnul.

– *Merită.*

PARTEA A TREIA

CHESTIUNI DE VIAȚĂ ȘI DE MOARTE

XIII

SPĂRTURA DIN NORI

1

Oficiul de poştă şi curierat se afla într-un complex comercial, între o cafenea Starbucks şi un magazin de piese auto din lanţul O'Reilly. Puţin după ora zece dimineaţa, Fală ajunse acolo, îşi prezentă actul de identitate pe numele Henry Rothman, semnă de primire pentru un pachet de mărimea unei cutii de pantofi şi ieşi cu el sub braţ. Cu tot aerul condiţionat dat la maximum, rulota mirosea urât a boală, însă ei se obişnuiseră şi aproape că nu mai simţeau nimic. Adresa expeditorului de pe cutie era cea a unei firme de instalaţii sanitare din Flushing, New York. Firma era cât se poate de reală, dar firesţe că nu avusese nicio treabă cu respectiva livrare. Înconjurat de Fală, Muşcătură şi Jimmy Numere, Nucu despică banda adezivă cu briceagul lui elveţian şi deschise cutia. Scoase mai întâi o folie de protecţie, apoi două straturi de vată. Dedesubt, într-un cuib de polistiren, se aflau: o sticlă mare, fără etichetă, cu un lichid galben, opt seringi, opt săgeţi şi un pistol medical pentru injecţii.

– Măiculița mea, cu cât e aici îi trimitem toată clasa pe Pământul de Mijloc[1], exclamă Jimmy.

– Rose nutrește o stimă deosebită pentru *chiquita* asta, spuse Fală.

Scoase arma din culcușul de polistiren, se uită bine la ea și o puse la loc.

– Și așa vom face și noi.

– Fală!

Vocea lui Barry era aspră și înecată.

– Vino-ncoa!

Fală se apropie de bolnav. Acum trupul lui Barry era acoperit cu sute de pete roșii. Ochii i se umflaseră atât de tare încât abia dacă-i mai putea ține deschiși, părul încâlcit i se lipise de fruntea transpirată. Dogorea ca un cuptor încins. Dar Chinezoiul era mult mai rezistent decât fusese Taica Flick și încă nu-i începuseră ciclurile.

– Voi sunteți bine? întrebă Barry. N-aveți fierbințeli? Pete?

– Suntem bine. Nu-ți bate tu capul cu noi. Trebuie să te odihnești. Poate ar fi bine să încerci să dormi puțin.

– O să dorm suficient când o să fiu mort, dar deocamdată nu-i cazul, spuse Barry cu un licăr în ochii injectați. Am găsit-o.

Fără să-și dea seama ce face, Fală îl apucă strâns de mână. Își zise că va trebui să țină minte să se spele cu apă fierbinte și mult săpun, apoi se întrebă la ce i-ar *folosi*. În fond, respirau toți același aer cu el și toți îl ajutaseră pe rând să ajungă la budă, atingându-l de nenumărate ori.

– Știi care e? Ai aflat cum o cheamă?

– Nu.

– Știe că venim după ea?

– Nu. Și taci odată ca să-ți zic ce știu. Fata se gândește la Rose, așa am reușit să dau de ea, da' nu îi zice pe nume. Îi zice „Femeia cu pălărie și cu un dinte lung", așa îi zice, să știi. I-e...

Barry se ridică în cot și expectoră într-o batistă jilavă.

---

[1] Pământul de Mijloc – continent din trilogia *Stăpânul Inelelor* de J.R.R. Tolkien (n. tr.).

– I-e frică de ea.

– Așa și trebuie, spuse sumbru Fală. Altceva?

– Sandviciuri cu șuncă. Ouă umplute.

Fală îl aștepta să explice.

– Nu-s sigur, da' cred... cred că vrea să meargă la picnic. Poate cu ai ei. O să ia un... un tren de jucărie?

Se încruntă nedumerit.

– Ce tren de jucărie? Unde?

– Nu știu. Du-mă mai aproape de ea și o să aflu.

Strânse tare, dureros de tare, mâna lui Fală.

– Cred că ar putea să mă salveze, Tati. Dacă am să mai rezist și tu ai s-o prinzi și ai s-o rănești cât să sufle ceva abur spre mine... poate că...

– Poate, fu de acord Fală, dar când își coborî privirea văzu – o fracțiune de secundă doar – oasele din degetele lui Barry.

2

În vinerea aceea Abra a fost neobișnuit de tăcută la școală. Însă profesorilor nu li s-a părut ciudat, chiar dacă în mod normal ea era extrem de energică și guralivă. Iar asta pentru că David Stone sunase la cabinetul medical al școlii și o rugase pe asistentă să le ceară profesorilor să fie mai îngăduitori cu fetița lui. Primiseră vești proaste despre străbunica Abrei. „Încă le mai procesează", spusese David.

Asistenta l-a asigurat de toată înțelegerea și compasiunea ei, spunând că va transmite mai departe rugămintea lui.

În realitate, Abra încerca să se concentreze ca să poată fi în două locuri în același timp. Era cam ca atunci când încerci să te lovești cu palma în creștetul capului și să te freci pe burtă: greu la început, dar nu imposibil odată ce prinzi șpilul.

O parte din ea trebuia să rămână acolo unde îi era trupul și să răspundă la întrebările din timpul orelor (încă din cursul primar

era prima care ridica mâna în clasă, dar acum o irita să i se ceară să ia cuvântul atunci când își ținea mâinile așezate cuminte pe bancă), să stea la palavre cu prietenele în timpul pauzei de prânz și să o roage pe Antrenoarea Rennie să o scutească de ora de sport și să-i permită să meargă la bibliotecă, pentru că „mă doare burta" – adică *mi-a venit ciclul* în limbaj codificat.

Nici după ore, când a ajuns acasă la prietena ei, Emma, nu a fost mai vorbăreață, dar asta nu a constituit o problemă, deoarece Emma provenea dintr-o familie de oameni înclinați spre studiu și lectură, iar acum tocmai ce citea – a treia oară! – *Jocurile Foamei*. Tatăl ei, domnul Deane, schimbase câteva vorbe cu Abra când venise acasă de la serviciu, dar a renunțat degrabă la conversație atunci când fata i-a răspuns monosilabic și s-a cufundat în ultimul număr al revistei *The Economist*, sub privirile mustrătoare ale doamnei Deane.

Ca prin vis, Abra realiză că Emma lăsase cartea din mână și o întrebase dacă nu cumva vrea să meargă în curtea din spatele casei. Cea mai mare parte a minții ei era împreună cu Dan: vedea prin ochii lui, simțea cu mâinile și tălpile lui manetele și pedalele locomotivei miniaturale a trenulețului *Helen Rivington*, simțise gustul sandviciului cu șuncă pe care îl mâncase el și al limonadei de după. Nu Dan era cel care vorbea cu tatăl ei, ci ea însăși. Și Doctorul John? Ei bine, Doctorul John se afla la coada trenulețului, departe de ei. Prin urmare erau doar ei doi în locomotivă, fiică și tată, consolându-se reciproc după veștile proaste pe care le primiseră despre Momo.

Din când în când se gândea și la femeia cu pălărie, cea care îl torturase pe băiatul care juca baseball până îl omorâse și apoi îi linsese sângele cu gura ei diformă și nesățioasă. Abra nu credea că imaginea aceasta ar fi ajutat-o cumva, și totuși nu se putea abține. Însă, dacă mintea lui Barry o descoperise, atunci frica ei față de Rose nu l-ar fi mirat câtuși de puțin, iar ăsta era în avantajul lor.

Bănuia că nu l-ar fi putut păcăli pe Chinezoi, detectorul Clanului Legitim, dacă acesta ar fi fost sănătos. Dar Barry era foarte bolnav

și habar nu avea că ea cunoștea deja numele lui Rose. Și nici prin cap nu-i trecuse să se întrebe cum de conducea trenulețul prin pădurea de la vest de Frazier o fată care-și va putea lua carnetul de conducere abia în 2015. Iar dacă s-ar fi întrebat, atunci ar fi presupus că trenul nu avea nevoie de un mecanic.

Pentru că-și închipuie că e un trenuleț de jucărie.

– ...scrabble?

– Ce?

Se uită în jur și o văzu pe Emma. Îi trebuiră însă câteva secunde ca să-și dea seama unde se află. Văzu că ținea în mâini o minge de baschet. Bun, înseamnă că suntem în curte. Și jucăm TUNUL.

– Te-am întrebat dacă nu vrei să joci scrabble cu mine și cu mama, pentru că m-am plictisit de moarte.

– Ai câștigat, nu-i așa?

– Daaah! Toate cele trei jocuri. Parcă n-ai mințile la tine!

– Scuze, mă gândeam la Momo. Ai dreptate, mai bine hai să jucăm scrabble.

Chiar că era mai bine. Emma și mama ei erau cele mai mocăite jucătoare de scrabble din întregul univers cunoscut și fără îndoială că ar fi sărit de fund în sus dacă cineva ar fi sugerat să li se cronometreze timpul de gândire la fiecare mutare. Și astfel, Abra va putea să-și diminueze prezența în locul acesta. Da, sigur, Barry era bolnav, dar nu era mort și, dacă s-ar fi prins că ea era un soi de ventriloc telepatic, consecințele ar fi fost foarte grave. Cu siguranță că și-ar fi putut da seama unde se afla ea cu adevărat.

Nu mai e mult. Se vor întâlni curând. Te rog, Doamne, fă să meargă totul bine.

În timp ce Emma curăța masa din salonașul de la parter, iar doamna Deane pregătea tabla și jetoanele, Abra se scuză spunând că are nevoie la toaletă. Și chiar avea nevoie, dar mai întâi făcu un ocol prin living și se uită pe fereastra mare, întinsă pe trei laturi. Camioneta lui Billy era parcată vizavi. Bărbatul observă mișcarea perdelei și-i ură „baftă" cu degetele mari ridicate în sus. Abra îi răspunse cu același gest. Apoi partea aceea foarte mică din ea care

se mai afla acolo se duse la baie, în vreme ce restul stătea în cabina locomotivei de la trenulețul *Helen Rivington.*

O să ne mâncăm gustările, o să strângem gunoiul făcut, o să urmărim apusul și după aia o să ne întoarcem.

(Mâncăm gustările, strângem gunoiul, urmărim apusul și după aia...)

Gândurile îi fură întrerupte în mod neașteptat și neplăcut și cu atâta forță, încât simți cum i se duce capul pe spate. Un bărbat și două femei. Bărbatul avea un vultur tatuat pe spate, iar femeile aveau niște floricele deasupra crăpăturii dintre fese. Abra le vedea tatuajele pentru că cei trei erau în pielea goală și făceau sex pe marginea unei piscine pe acorduri de muzică disco. Femeile gemeau ascuțit și prefăcut. Peste ce naiba nimerise?

Șocul și dezgustul distruseră echilibrul fragil de până atunci, și, câteva secunde, Abra se află *cu totul* într-un singur loc. Se uită din nou, cu foarte multă prudență, și își dădu seama că trăsăturile oamenilor de lângă piscină erau neclare. Adică nu erau adevărați. Adică erau ca niște fantomițe. Adică de ce? Pentru că și Barry aproape ajunsese fantomiță și nu-l mai interesa să tragă cu coada ochiului la unii care fac sex lângă...

Nu sunt lângă piscină, sunt la televizor.

Oare Barry Chinezoiul își dădea seama că ea îl urmărește cum se uită la un film porno? Și pe el, și pe ceilalți? Nu era sigură, dar nu prea credea. Însă luaseră în calcul și această posibilitate. O, da. Luaseră în calcul și posibilitatea ca ei s-o descopere și să încerce s-o sperie și s-o alunge, ori s-o forțeze să-și facă apariția, ori și una și alta.

– Abra? o strigă Emma. Putem începe jocul!

Deja ne jucăm, dar jocul acesta e mult mai important decât scrabble-ul.

Trebuia să reintre în starea de mai devreme. Și trebuia s-o facă degrabă. Dă-l încolo de film porno și de muzică de tot rahatul. Ea se afla acum în trenuleț. Asta și numai asta conta. Ea *conducea* trenulețul. Și se distra de minune.

O să ne mâncăm gustările, o să strângem gunoiul, o să urmărim apusul și după aia o să ne întoarcem. Mi-e frică de femeia cu pălărie,

dar nu prea tare, *pentru că nu sunt acasă. Mă duc la Spărtura din Nori cu tata.*

– Abra! Ai căzut în WC?

– Vin acum! Mă spăl pe mâini și vin!

Sunt cu tata. Sunt cu tata și atâta tot.

Privindu-se în vitrină, Abra își spuse:

– Repetă-ți asta mereu.

3

Jimmy Numere parcă rulota în popasul de la Bretton Woods, în apropiere de Anniston, orașul în care locuia obrăznicătura aia de fată. Însă nu era acasă. Barry le spusese că fata se afla într-un orășel situat puțin mai la sud-est de locul unde se aflau ei acum. Orășelul se chema Frazier. Plecase la picnic cu tatăl ei. Spălase putina. Că tare mult o să-i mai folosească una ca asta.

Mușcătură vârî primul film în DVD player. Se numea *Aventurile de la piscină ale lui Kenny.* Ciclurile lui Barry începuseră pe bune.

– Să vezi ce-o să-și mai îmbogățească cunoștințele aia mică dacă se uită la filmul ăsta, râse ea și apăsă butonul PLAY.

Nucu stătea pe marginea patului lui Barry și-i dădea să bea suc... îi dădea când putea. Pentru că începuseră ciclurile, iar Barry nu mai avea chef nici de suc, nici de posibilul *ménage à trois* de lângă piscină. Se uita la ecran pentru că așa i se ceruse. Și gemea din ce în ce mai tare de fiecare dată când revenea la formă complet solidă.

– Fală, șopti el. Stai cu mine, Tati.

Fală îl împinse la o parte pe Nucu și se apropie de Barry.

– Apleacă-te, murmură muribundul și, după câteva clipe de șovăială, bărbatul se conformă.

Barry deschise gura să-i spună ceva, dar chiar atunci începu un nou ciclu. Pielea i se făcu lăptoasă, apoi se subție tot mai mult, devenind transparentă. I se vedeau dinții încleștați în spatele buzelor, orbitele în care erau agățați ochii plini de suferință și, cel

mai rău dintre toate, circumvoluțiunile întunecate ale creierului. Fală aștepta, strângând o mână care nu mai era decât un cuibar de oase. De undeva, ca de la mare depărtare, se auzea muzica aia zbuciumată. Iar Fală își zise: *Probabil că sunt drogați. N-ai cum să ți-o tragi pe muzică din asta dacă nu ești cu drogu-n vână.*

Încet, foarte încet, Barry Chinezoiul redeveni opac. Și scoase un urlet înfiorător. Fruntea îi era acoperită cu stropi mari de transpirație. Petele roșii semănau acum cu picuri mari de sânge.

Își umezi buzele și spuse:

– Ascultă-mă.

Și Fală îl ascultă.

4

Dan încercă să-și golească cât mai bine mintea pentru ca Abra să i-o poată umple. Condusese de destule ori *Riv*-ul la Spărtura din Nori, așa că drumul nu prezenta vreo problemă deosebită; iar John se afla în vagonul de serviciu de la capătul trenulețului, cu toate armele lor (două pistoale automate și pușca de vânătoare a lui Billy). Bine așa. Nu-l vedea, deci nu avea de ce să se gândească la el. Sau pe aproape. N-ai cum să-ți golești complet mintea nici măcar în somn. Iar prezența atât de copleșitoare a Abrei îl speria puțin. Își spuse că, dacă fetița ar fi stat mai mult în capul lui și ar fi continuat transmisia cu aceeași intensitate, probabil că el va ajunge în scurt timp să-și cumpere farduri și săndăluțe cu floricele. Fără să mai punem la socoteală visele cu ochii deschiși la sexoșii din formația 'Round Here.

Abra avusese dreptate să insiste – idee de ultim moment – să-l ia cu el pe Țopăilă, iepurașul ei de pluș.

– Așa voi avea pe ce să mă concentrez, zisese ea.

Cel mai bine ar fi înțeles-o un domn-neom, pe numele lui de mocofan Barry Smith. Acesta învățase șmecheria de la Taica Flick și o folosise de multe ori.

La fel de mult o ajuta și faptul că David Stone povestea tot soiul de întâmplări de familie, multe dintre ele necunoscute de Abra. Chiar și așa, Dan tot nu era sigur că toate astea ar fi dat rezultate dacă cel care trebuia s-o găsească nu ar fi fost grav bolnav.

– Dar nu te poate localiza vreunul din ceilalți? o întrebase el.

– Doamna cu pălărie ar fi putut, chiar și din celălalt capăt al țării, numai că ea nu mai vrea să se bage în chestia asta.

Și zâmbetul acela feroce apăru iarăși pe buzele Abrei, dezvelind vârfurile dinților și îmbătrânind-o cu mulți ani.

– Lui Rose i-e teamă de mine.

Însă prezența Abrei în capul lui Dan nu era constantă. O simțea din când în când cum pleacă să-l atingă – cu atât de mare prudență – pe cel care fusese într-atât de prost încât să-și pună mănușa de baseball a lui Bradley Trevor. Fata află că se opriseră într-un oraș care se numea Starbridge (Dan era convins că voise să zică „Sturbridge"), iar acolo ieșiseră de pe autostradă și porniseră pe drumuri secundare către semnalul luminos emis de conștiința ei. Mai târziu se opriseră să ia masa de prânz la o cafenea de pe marginea drumului, mâncaseră în tihnă, deloc grăbiți să parcurgă această ultimă etapă a călătoriei lor. Pentru că acum știau unde se îndrepta ea și chiar doreau s-o lase să ajungă acolo, deoarece Spărtura din Nori era un loc retras, departe de ochii eventualilor spectatori nepoftiți. Aveau senzația că Abra le ușurează sarcina, iar asta era cum nu se poate mai bine; dar treaba pe care aveau s-o facă era extrem de dificilă, ca un fel de operație telepatică efectuată cu laserul.

Avusese loc un singur incident mai ciudat – când mintea lui Dan se umpluse cu imagini pornografice (sex în grup pe marginea unei piscine), dar acestea dispăruseră aproape imediat. Dan presupunea că surprinsese o frântură din subconștientul ei, unde – dacă e să-i dăm crezare lui Freud – pot fi găsite tot soiul de imagini primare. Avea să regrete această ipoteză; se educase să nu tragă cu ochiul în gândurile cele mai intime ale oamenilor. Cu o mână ținea mânșa locomotivei, cu cealaltă mângâia iepurașul zdrențăros de pe genunchi. *Riv*-ul trecea acum printr-o pădure bogată, cu frunzele

înroşite de incendiul toamnei. De pe bancheta din dreapta, Dave turuia fără oprire, povestindu-i fiicei sale întâmplări vechi de familie şi împărtăşindu-i cel puţin un secret neplăcut din viaţa lor.

– Când mămica ta a sunat ieri de dimineaţă, mi-a zis că a găsit un cufăr în boxa din subsolul blocului unde stă Momo. Şi pe el scrie *Alessandra*. Ştii cine e, nu?

– Buni Sandy, răspunse Dan.

Iisuse, până şi vocea îi suna mai subţire! Mai tânără.

– Aşa este. Mai e ceva ce s-ar putea să *nu* ştii şi, dacă aşa stau lucrurile, promite-mi că n-ai să spui că ai aflat de la mine.

– Promit, Tati.

Dan simţi cum i se arcuiesc buzele atunci când, de la câteva zeci de kilometri depărtare, Abra surâse peste grămăjoara ei de jetoane de scrabble: S P O N D L A.

– Buni Sandy a absolvit Universitatea statului New York – SUNY Albany – şi făcea practica pedagogică la o şcoală particulară din Vermont, Massachusetts, ori din New Hampshire, nu mai ţin minte. Pe la jumătatea celor opt săptămâni cât trebuia să predea ea acolo, a renunţat şi a plecat din şcoala respectivă. Dar nu şi din oraş. A mai rămas pe acolo, a avut câteva slujbe cu jumătate de normă – chelneriţă şi chestii de-astea – şi s-a dus la o mulţime de concerte şi petreceri. Era...

5

(O tipă de viaţă.)

Vorbele astea o duseră pe Abra cu gândul la cei trei obsedaţi de lângă piscină, care se mozoleau şi se pipăiau pe muzică disco de acum o sută de ani. *Câhhh!* Unii pricepeau foarte aiurea ideea de distracţie.

– Abra?

Doamna Deane.

– E rândul tău, scumpo.

Dacă povestea asta mai continua mult, precis că va face o criză. Mult mai uşor i-ar fi fost dacă ar fi stat acasă, dacă ar fi fost singură. Îi transmise ideea aceasta tatălui ei, care, firește, nici nu vru să audă de așa ceva. Chiar dacă era domnul Freeman care o păzea cu strășnicie.

Folosi litera U de pe tablă ca să formeze cuvântul NODUL.

– Mersi, Abba-Doofus, de asta aveam nevoie, zise Emma.

Întoarse placa şi începu să studieze literele cu privire chiorâşă şi concentrată ca de ajun de examen. O să mai stea așa încă vreo cinci minute, pe puțin. Poate chiar zece. Iar rezultatul va fi unul cât se poate de jalnic, de genul DOP sau LUT.

Abra se întoarse în *Riv*. Era interesant ce povestea tatăl ei, chiar dacă ea ştia mai multe decât îşi închipuia el.

(Abby? Mă)

6

– Abby? Mă asculți?

– Sigur, răspunse Dan. *Mi-am luat doar o pauză scurtă ca să formez un cuvânt.* E interesant ce spui.

– Așa... şi Momo locuia pe vremea aia în Manhattan şi Alessandra a venit în vizită în iunie şi era însărcinată.

– Însărcinată cu Mami?

– Da, cu Mami, Abba-Doo.

– Deci Mami e *din flori*?

Reacție de surpriză totală, chiar dacă niţeluş exagerată. Dan, aflat în postura incomodă de participant şi martor indiscret la discuție, înțelese un lucru emoționant, dar şi teribil de amuzant: Abra ştia foarte bine că mama ei era un copil nelegitim. Îi spusese chiar Lucy, în urmă cu un an. Şi în mod straniu, dar perfect adevărat, ea proteja acum inocența tatălui ei.

– Da, iubito. Dar să ştii că asta nu-i o crimă. Se mai întâmplă ca oamenii să fie... nu ştiu cum să-ți explic... să fie debusolați.

Uneori pe arborii genealogici apar mlădițe de te miri unde. Și nu mi s-a părut corect să-ți ascund asta.

– Buni Sandy a murit la câteva luni după ce s-a născut Mami. Așa e? Într-un accident de mașină.

– Așa e. În după-amiaza aia Momo avea grijă de Lucy și uite-așa a ajuns să-i fie și mamă, și tată. De asta sunt ele atât de apropiate și de asta Mami a ta a suferit atât de mult când Momo s-a îmbolnăvit.

– Cine a lăsat-o însărcinată pe Buni Sandy? A zis?

– Foarte bună întrebare, spuse Dave. Dar, dacă Alessandra a mărturisit vreodată numele acelui bărbat, Momo nu l-a spus nimănui.

Se întrerupse și arătă la drumul care străbătea pădurea.

– Uite, scumpo, aproape am ajuns.

Pentru că treceau pe lângă o tablă indicatoare pe care scria ZONĂ DE PICNIC. SPĂRTURA DIN NORI. 3 KM.

7

Grupul lui Fală mai făcu un popas scurt în Anniston ca să alimenteze Winnebago-ul. Dar asta se întâmplă pe strada principală, cam la un kilometru și jumătate distanță de Intrarea Richland. Când ieșiră din oraș – cu Andi la volan și o epopee intitulată *Clubul swingerilor* la DVD player –, Barry îl chemă lângă el pe Jimmy Numere.

– Tre' să-i dați bătaie, spuse Barry. Aproape c-au ajuns. Locul se cheamă Spărtura din Nori. V-am zis asta?

– Da, ne-ai zis.

Jimmy vru să-l mângâie pe mână, dar se răzgândi în ultima clipă.

– Acuș-acuș o să se așeze la picnic. Și atunci tre' să-i atacați, când stau la masă și nu sunt atenți.

– Așa vom face, îi promise Jimmy. Și vom scoate niște abur din ea ca să te înzdrăvenim. Rose n-are de ce să se supere.

– Sigur că nu, deși e prea târziu pentru mine. Poate nu la fel de târziu pentru tine.

– Ce zici?

– Uită-te la brațele tale.

Jimmy se uită și descoperi primele pete apărute pe pielea netedă din pliul cotului. Moartea roșie. Și i se uscă instantaneu gura.

– Of, Iisuse, iar începe, gemu Barry și imediat hainele i se mototoliră, lipsite de corpul din ele.

Jimmy îl văzu cum încearcă să înghită... dar îi dispăru și gâtul.

– Mișcă, îi ceru Nucu. Lasă-mă pe mine.

– Nu mai spune? Și ce-ai să-i faci? E terminat, nu vezi?

Și totuși Jimmy se ridică de pe marginea patului și se prăbuși în scaunul din cabina rulotei, tocmai eliberat de Fală.

– Mergi pe Route 14-A, pe lângă Frazier, îi spuse el lui Andi. E mai rapid decât prin oraș. O să ajungi la Drumul Râului Saco și...

Mușcătură îi arătă GPS-ul.

– Mi l-am programat pe ăsta. Tu chiar crezi că-s chioară, sau doar tâmpită?

Jimmy nici n-o auzi. Nu se gândea decât la moarte. Dar nu! Nu se poate să moară! Era mult prea tânăr, trebuia să se bucure de toate noile descoperiri din domeniul computerelor, nu? Și numai gândul la cicluri, la durerea aia nimicitoare care însoțea fiecare revenire... o, Doamne...

Nu. *Nu.* Nici vorbă. Absolut imposibil.

Razele după-amiezii târzii pătrundeau prin parbrizul mare al rulotei. Superbă lumină de toamnă. Iar toamna era anotimpul preferat al lui Jimmy, iar el intenționa să o trăiască și pe cea din anul următor și din anul celălalt și, tot așa, foarte multe toamne din foarte mulți ani, alături de prietenii lui din Clanul Legitim. Din fericire, existau toate condițiile pentru ca operațiunea aceasta a lor să fie încununată de succes. Tati Fală era un conducător curajos, inteligent și ingenios. Clanul mai fusese la ananghie și pe vremuri. Iar Fală îi va ajuta să izbândească și de această dată.

– Fii atentă să nu pierzi indicatorul spre zona de picnic de la Spărtura din Nori. Barry zice că-i pe aici, pe undeva.

– Jimmy, mă apucă durerea de cap de la pisălogeala ta, îl repezi Andi. Du-te și stai cuminte undeva. Ajungem în mai puțin de o oră.

– Dă-i bătaie, o îndemnă Jimmy Numere.

Andi Mușcătură-de-Șarpe îi rânji larg și apăsă pedala de accelerație.

Tocmai intraseră pe Drumul Râului, când Barry își încheie ultimul ciclu și dispăru cu totul. Din el nu mai rămaseră decât hainele, fierbinți încă de la febra care îl mistuise.

8

(Barry a murit.)

Niciun strop de oroare în gândul acesta. Nici măcar o fărâmă de compasiune. Ci numai satisfacție pură. O fi arătat Abra Stone ca o fetiță obișnuită din America acestor ani, mai drăgălașă decât altele, mai isteață decât majoritatea, dar când treceai dincolo de aparența aceasta – și nici nu trebuia să treci prea departe – descopereai o tânără walkirie cu suflet aprig și însetat de sânge. Păcat că nu avea frați și surori, își zise Dan. I-ar fi protejat cu prețul propriei vieți.

La ieșirea din pădure, drumul se întindea de-a lungul unui mal înalt. Amurgul transformase în aur pur apele râului Saco. Arborii de pe malurile lui ardeau în cinstea toamnei cu flăcări portocalii, roșii, galbene și purpurii. Și, dacă te uitai la cer, aveai sentimentul că poți atinge cu mâna norii pufoși.

Cu pufnet și șuierat de frâne pneumatice, locomotiva se opri în dreptul indicatorului care anunța GARA SPĂRTURA DIN NORI. Dan opri motorul. Se uită în jur, neștiind ce să spună, dar îl ajută de îndată Abra, vorbind cu gura lui:

– Mersi că m-ai lăsat să conduc, Tati. Acum haide să ne ocupăm de pradă.

În salonul familiei Deane, Abra tocmai ce formase cuvântul acesta.

– De picnic, vreau să zic.

– Nu pot să cred că încă-ți mai este foame după cât ai mâncat în tren, o tachină Dave.

– Uite că-mi e. Nu te bucuri că nu-s anorexică?

– Ba da, spuse Dave. Ba da, mă bucur.

Cu coada ochiului, Dan îl zări pe John Dalton care traversa zona special amenajată pentru picnicuri, cu capul aplecat, pași furișați pe covorul gros din ace de conifere, pistolul într-o mână și pușca de vânătoare a lui Billy Freeman în cealaltă. Mai multe pâlcuri de copaci despărțeau parcarea pentru camioane de zona aceasta liniștită. John aruncă o singură privire peste umăr și apoi se făcu nevăzut printre trunchiurile lor. Dacă ar fi fost vară, locul acela ar fi fost plin de oameni veseli. În această după-amiază a unei zile de lucru de la sfârșitul lui septembrie nu erau decât ei acolo.

Dave se uită la Dan, care îi făcu un semn din cap. Tatăl Abrei – agnostic din fire și catolic prin căsătorie – făcu semnul crucii în aer și merse după John în pădure.

– Ce frumos e aici, Tati, exclamă Dan, adresându-se lui Țopăilă, pentru că numai Țopăilă rămăsese cu el.

Dan puse pe una din mesele de picnic iepurașul chel, zdrențăros și cu un singur ochi și se întoarse după coșul de picnic, aflat în primul vagon de pasageri.

– Stai liniștit, vorbi el în poiana pustie. Pot să-l iau eu, Tati.

9

În salonul familiei Deane, Abra se ridică de pe scaun.

– Trebuie să mă duc iar la baie. Mă doare burta. Și după aia cred c-ar fi mai bine să plec acasă.

Emma își dădu ochii peste cap, dar doamna Deane se înduioșă dintr-odată.

– Of, scumpa mea, ți-a venit știi tu ce?

– Da, și e cam nasol.

– Ai tot ce-ți trebuie?

– În rucsac. Nu vă faceţi griji. Scuze.

– Bravo ţie, se enervă Emma. Normal să nu mai vrei să joci ca să nu pierzi.

– *Emmaaa!* exclamă oripilată doamna Deane.

– Nu face nimic, doamnă Deane. M-a bătut la baschet.

Abra urcă spre baia de la etaj, ţinându-şi o mână pe burtă şi sperând din suflet ca atitudinea ei prefăcută să nu fie prea exagerată. Se uită iar pe geam, observă camioneta domnului Freeman, dar nu se mai obosi să facă semnul cu degetul mare în sus. Când ajunse în baie, încuie uşa şi se aşeză pe capacul toaletei. Ce bine că acum nu mai trebuia să păcălească pe nimeni! Barry murise; Emma şi mama ei se aflau la parter. Nu mai erau decât Abra din baie şi Abra de la Spărtura din Nori. Închise ochii.

(Dan!)

(Sunt aici.)

(Nu mai trebuie să te prefaci.)

Îi simţi suspinul de uşurare şi zâmbi. Unchiul Dan se străduise cum putuse el mai bine, dar nu era făcut pentru rolul de fată.

O bătaie timidă în uşă.

– Ce faci, fată? Eşti bine? Îmi pare rău c-am fost mitocancă.

– Sunt bine, dar o să mă duc acasă şi o să iau o pastilă de durere şi o să stau întinsă. Poate aşa o să-mi treacă puţin.

– Credeam c-o să dormi la mine.

– Pot să dorm şi singură în casă. N-o să păţesc nimic.

– De ce singură? Tatăl tău e plecat?

– O să încui bine toate uşile.

– Cum zici tu... vrei să te duc eu acasă?

– Nu, mersi. Mă simt bine.

Îşi dorea să fie singură ca să se poată bucura cum se cuvine atunci când Dan şi Tati şi Doctorul John le vor face felul *chestiilor* ălora. Pentru că aşa se va întâmpla. Pentru că Barry murise, ceilalţi erau orbi ca nişte lilieci. Nimic nu mai putea merge prost.

10

Nicio adiere nu mișca frunzele fragile. Și, pentru că motorul *Riv*-ului fusese oprit, în zona de picnic de la Spărtura din Nori se așternuse o tăcere de mormânt, întreruptă când și când de susurul râului, de croncănitul vreunei ciori rătăcite și, acum, de zgomotul unei mașini de pe drum. Ei erau. Cei trimiși de femeia cu joben. Rose. Dan deschise jumătate din capacul coșului de răchită și puse mâna pe pistolul Glock .22 de care îi făcuse rost Billy – de unde anume, nu știa și nici nu-i păsa. Nu-i păsa decât că putea trage cincisprezece focuri fără să fie nevoie să-l reîncarce, iar dacă cincisprezece focuri nu s-ar fi dovedit suficiente, chinurile îi vor fi cumplite. Umbra lui Jack Torrance îi apăru în fața ochilor, cu zâmbetul lui cam șui, dar fermecător, și îi spuse: *Dacă asta nu merge, habar n-am ce sfat să-ți dau.* Dan se uită la jucăria din pluș a Abrei.

– Ești pregătit, Țopăilă? Sper că da. Sper că amândoi suntem.

11

Billy Freeman stătea relaxat la volanul camionetei, dar se îndreptă de urgență atunci când o văzu pe Abra ieșind din casa familiei Deane. Prietena ei – Emma – rămase în pragul ușii. Cele două fete își luară la revedere, lovindu-și palmele mai întâi deasupra capului, apoi în dreptul șoldului. Abra porni spre casa ei care se afla peste stradă, la patru numere mai jos. Nu *așa* stabiliseră ei, ce Dumnezeu! Când fata se uită la el, Billy ridică mâinile în semn de *care-i treaba?*

Abra îi surâse, făcând iar gestul cu degetul mare în sus. Billy pricepu că ea credea că totul este în regulă. Dar îl apucase o neliniște ciudată atunci când o văzuse singură pe stradă, chiar dacă știa bine că bestiile alea erau la mai bine de treizeci și cinci de kilometri distanță. În fond, ea conduce ostilitățile și poate știe ce face, dar, oameni buni, să nu uităm că nu are decât treisprezece ani.

Cu ochii la fata care intra pe aleea din fața casei ei și se scotocea în buzunar după chei, Billy se aplecă și deschise torpedoul unde se afla Glock-ul lui, tot de calibrul .22. Închiriase pistoalele de la un biker, membru emerit al clubului Road Saints, filiala New Hampshire. În tinerețe Billy mersese în câteva excursii cu ei, dar nu se înscrisese în clubul lor. Și, una peste alta, se bucura că n-o făcuse, deși era capabil să-i înțeleagă farmecul. Camaraderia care îi lega pe membri. Probabil că la fel se simțeau Dan și John. Ei deveniseră camarazi luptând împotriva dependenței de băutură.

Abra se strecură în casă și închise ușa în urma ei. Billy nu scoase din torpedo nici pistolul, nici celularul – nu încă –, dar nici nu-l închise la loc. Nu știa dacă era vorba de chestia aia căreia Dan îi zicea „strălucire", dar avea o presimțire nu tocmai bună despre toată povestea. Abra ar fi trebuit să rămână la prietena ei acasă.

Ar fi trebuit să nu se abată de la planul lor.

12

Au rulote mari. Cu ele merg. Așa le spusese Abra. Și chiar așa, o rulotă Winnebago intră în parcarea în care se termina drumul de acces la Spărtura din Nori. Dan o urmări cu privirea, fără să-și scoată mâna din coșul de picnic. Se simțea foarte calm, acum că venise momentul adevărului. Întoarse coșul în așa fel încât unul din capete să fie îndreptat pe direcția rulotei și trase siguranța Glock-ului cu degetul mare. Ușa Winnebago-ului se deschise și dinăuntru coborâră, unul după altul, potențialii răpitori ai Abrei.

Le mai zisese și că au nume caraghioase – nume de pirați. Însă oamenii care coborâseră din rulotă i se păreau lui Dan foarte normali. Genul de bătrâni plimbăreți pe care-i vezi mai mereu prin campinguri, dând vânturi la greu pe lângă rulotele lor impresionante. Femeia, însă, era tânără și-l duse cu gândul la majoretele

care-și păstrează silueta și la zece ani după liceu și, poate, după una sau două sarcini. Și atunci, o clipă doar, nu se mai simți atât de sigur. În fond, acesta era un loc turistic, iar în New England tocmai începuse sezonul ciudaților care se holbează toată ziua la frunzele toamnei. Spera din suflet ca John și David să nu deschidă încă focul; ar fi fost o eroare îngrozitoare dacă oamenii aceștia se dovedeau a fi doar niște drumeți inocenți...

Și atunci văzu șarpele cu clopoței dezgolindu-și colții pe brațul stâng al femeii. Și îi observă și seringa din mână. Bărbatul care mergea lângă ea avea și el o seringă. Iar cel din frunte avea la curea ceva ce semăna foarte mult cu un pistol. Se opriră chiar lângă stâlpii din lemn de mesteacăn de la intrarea în zona de picnic. Primul bărbat îl scăpă pe Dan de orice urmă de îndoială atunci când scoase arma de la brâu. Nu semăna cu un pistol obișnuit. Era mult prea subțire.

– Unde-i fata?

Cu mâna pe care nu o ținea în coș, Dan îl arătă pe Țopăilă, iepurașul din pluș.

– Asta-i tot ce ai să vezi vreodată de la ea.

Bărbatul cu arma aceea ciudată era scund, cu linia părului în formă de „V" deasupra unor trăsături de contabil cumsecade. Burta de ins hrănit bine îi atârna moale peste curea. Purta pantaloni largi, din bumbac, și un tricou pe care scria DUMNEZEU NU SCADE DIN PERIOADA DE VIAȚĂ ALOCATĂ INDIVIDULUI ORELE PETRECUTE LA PESCUIT.

– Vreau să te întreb o chestie, scumpici, spuse femeia.

Dan ridică din sprâncene.

– Întreabă-mă.

– Nu ești obosit? Nu vrei să dormi?

Voia. Și dintr-odată își simți pleoapele grele, grele ca niște greutăți din plumb. Mâna de pe pistol începu să i se relaxeze. Încă două secunde și s-ar fi prăbușit sforăind cu capul pe suprafața scrijelită a mesei de picnic. Însă chiar atunci Abra țipă:

(UNDE-I FĂLOSUL? NU-L VĂD PE FĂLOS!)

13

Dan tresări puternic, ca un om speriat din somn. Mâna din coș zvâcni; pistolul se descărcă împroșcând o mulțime de fragmente de nuiele în toate direcțiile; glonțul se duse la mama naibii; înspăimântați, oamenii coborâți din rulotă făcură un pas îndărăt și starea de somnolență dispăru din capul lui Dan ca o iluzie, ceea ce și fusese de fapt. Femeia cu șarpele tatuat pe braț și bărbatul cu smocul de păr de culoarea pop-cornului tresăriră, dar cel cu arma aceea caraghioasă se năpusti spre el, urlând:

– *Pe el! Pe el!*

– Ia luați *voi* de-aici, hoți de copii, leprelor care sunteți! zbieră David Stone, ieșind din pădure și împroșcând cu gloanțe. Multe nu-și atinseră țintele, dar unul îl nimeri pe Nucu în gât, iar doctorul Clanului se prăbuși pe covorul din ace de pin, scăpând seringa din mână.

14

A fi conducătorul Legitimilor era o misiune ce implica o sumedenie de responsabilități, dar și câteva avantaje. Unul dintre acestea era EarthCruiser-ul, achiziționat din Australia la un preț năucitor, și căruia apoi i se instalase volanul pe partea stângă. Un altul era faptul că avea dreptul să folosească singură dușul femeilor din Campingul Bluebell ori de câte ori voia. După atâtea luni pe drum, nimic nu putea fi mai plăcut decât un duș fierbinte în încăperea aceea cu pereți din faianță, unde puteai întinde mâinile fără să te lovești de nimeni și puteai chiar să faci niște pași de dans, dacă aveai chef. Și unde apa caldă nu se termina după numai patru minute.

Lui Rose îi plăcea să stingă luminile și să facă duș pe întuneric. I se părea că așa îi vin cele mai bune idei și tocmai din motivul acesta se îndreptă spre dușuri imediat după telefonul acela neplăcut primit la 1 p.m., ora locală. Încă mai credea că totul merge bine, deși în

minte începuseră să-i îmbobocească niște îndoieli, aidoma narciselor pe o pajiște de un verde perfect până atunci. Dacă fata aia era mai inteligentă decât își închipuiseră ei... ori dacă își luase ajutoare...

Nu. Nu se poate. Era o „aburindă", sigur că era – mai aburindă decât toți aburinzii întâlniți până atunci –, cu toate astea nu era decât un copil. Un copil *mocofan*. Oricum ar fi stat lucrurile, Rose nu putea face altceva decât să aștepte derularea evenimentelor.

După cincisprezece minute reconfortante, ieși de sub duș, se șterse, se înfășură într-un prosop mare și pufos și porni înapoi spre rulotă, ducându-și hainele în mână. Eddie cel Mic și Mo cea Mare curățau grătarul în aer liber, unde tocmai ce fusese pregătit un alt prânz excelent. Din păcate, toată lumea era îngrijorată din cauza afurisitelor ălora de pete roșii care apăruseră pe alți doi Legitimi și nimeni nu prea avusese poftă de mâncare. Îi făcură cu mâna. Rose își ridică și ea mâna să le răspundă și chiar în clipa aceea un pachet de dinamită îi explodă în cap. Se întinse pe jos cât era de lungă, scăpându-și pantalonii și bluza în țărână. Prosopul de baie se desfăcu, lăsând-o goală.

Dar nici nu observă. Se întâmplase ceva cu oamenii ei. Ceva rău. De îndată ce i se mai limpeziră puțin mințile, începu să scotocească după celular în buzunarul jeanșilor boțiți. Niciodată nu-și mai dorise cu atâta ardoare (și amărăciune) ca Tati Fală să fi fost înzestrat cu capacități telepatice. Însă – cu foarte puține excepții, printre care se număra și ea – harul acela părea a fi rezervat pentru aburinzii mocofani, cum era și fata aia din New Hampshire.

Eddie și Mo se repeziră spre ea s-o ajute. Din spate mai veneau Paul Lunganul, Charlie Jeton și Sam Muzicuță. Rose apăsă butonul pentru apelare rapidă. De la o mie cinci sute de kilometri distanță, telefonul lui Fală scoase doar jumătate de tril.

– Ați sunat la Henry Rothman. Nu pot vorbi acum, dar, dacă veți lăsa numărul dumneavoastră și un mesaj, am...

Futu-i mama mă-sii de mesagerie vocală! Ceea ce însemna că Fală ori își închisese telefonul, ori nu avea semnal. Rose nu credea în ruptul capului că și-l închisese, deci probabil treaba cu semnalul

era de vină. În genunchi, așezată pe călcâie în țărână și fără să-și dea seama că-i în pielea goală, Rose se plesni nervoasă peste frunte cu mâna în care nu avea telefonul.

Unde ești, Fală? Ce faci? Ce s-a întâmplat?

15

Bărbatul cu tricou și pantaloni largi trase spre Dan cu pistolul acela bizar. Se auzi un pufăit de aer comprimat și o săgeată se înfipse în spinarea lui Țopăilă. Dan scoase Glock-ul dintre fărâmele coșului de picnic și trase din nou. Domnul Nădragi Lăbărțați primi glonțul în piept și se răsuci grohăind în loc, prăbușindu-se apoi pe burtă. Stropi fini de sânge îi țâșniră din spatele tricoului.

Nu mai rămăsese în picioare decât Andi Steiner. Tânăra se întoarse, dădu cu ochii de David Stone care încremenise, complet năucit, și se repezi la el, cu seringa ridicată deasupra capului ca un pumnal. Coada de cal i se legăna aidoma unui pendul. Urla din toți rărunchii. Lui Dan i se părea că totul căpătase mai multă claritate și se desfășura cu încetinitorul. Avu timp să observe că femeia nu scosese încă protecția din plastic de pe acul seringii și avu timp să-și spună uluit: *Ce fel de clovni mai sunt și ăștia?* Dar bineînțeles că știa răspunsul: nu erau clovni, nu, nici vorbă. Erau vânători, nedeprinși să întâmpine rezistență din partea victimelor lor. Sigur însă că, spre deosebire de cei cu care se confruntau acum, victimele lor obișnuite erau copiii, copiii foarte creduli.

Fără să schițeze vreun gest, David se holba la harpia care se apropia zbierând de el. Poate că rămăsese fără gloanțe; cel mai probabil nu avusese încărcătură decât pentru o singură rafală. Dan își ridică pistolul, dar nu trase. Era prea mare riscul s-o rateze pe cucoana cu tatuaj și să-l nimerească pe tatăl Abrei.

Atunci, John Dalton ieși în fugă din pădure, izbindu-se de Dave și împingându-l în femeia care venea spre el. Urletele acesteia (de furie? de spaimă?) se înecară într-un icnet scurt. Amândoi se prăvăliră

la pământ. Seringa îi zbură din mână. Tatuata se repezi după ea de-a buşilea. John o izbi în cap cu patul puştii de vânătoare. Cu toată forţa insuflată de adrenalina care-i pompa în vene. Se auzi un scrâşnet puternic când îi sparse maxilarul. Trăsăturile femeii o cârmiră spre stânga. Ochiul şocat aproape îi ieşise din orbită. Se prăbuşi pe burtă şi se rostogoli pe spate. Prin colţurile gurii îi curgeau firicele de sânge. Încleşta şi descleşta pumnii, îi încleşta şi îi descleşta.

John scăpă puşca din mâini şi se întoarse înspăimântat spre Dan.

– N-am vrut s-o lovesc aşa de tare! N-am vrut, Iisuse! Da' m-am *speriat* atât de rău!

– Uită-te la ăla cu părul creţ, îl îndemnă Dan, ridicându-se pe picioare parcă prea lungi şi deloc sigure. Uită-te, John.

Şi John se uită. Nucu zăcea într-o baltă de sânge, cu mâna la gâtul sfârtecat. Ciclurile i se succedau cu rapiditate. Hainele i se mototoliră pe un trup ce nu mai era acolo. Apoi se umflară la loc. Sângele ce-i curgea printre degete dispăru. Apoi reapăru. La fel şi degetele. Parcă individul se transformase într-o radiografie de film SF.

John se dădu înapoi cu mâinile peste gură şi nas. Senzaţia de ralanti şi claritate nu-l părăsise încă pe Dan. Mai avu suficientă vreme să vadă cum apar şi dispar de pe patul puştii Remington petele de sânge şi şuviţa din părul blond al Tatuatei. Îşi aduse atunci aminte cum i se balansase coada de cal, aidoma unui pendul atunci când

(Dan unde-i Fălosul UNDE-I FĂLOSUL???)

se năpustise spre David. Abra le spusese că lui Barry îi începuseră ciclurile. Acum Dan pricepu despre ce era vorba.

– La fel face şi ăla cu cămaşa de pescar, spuse David Stone.

Vocea îi tremura de-abia perceptibil şi Dan înţelese acum de unde moştenise fiica lui dârzenia. Numai că acum nu mai avea timp să dezvolte ideea. Abra tocmai îi spunea că nu făcuseră de petrecanie întregii echipe.

Se repezi la Winnebago. Uşa era deschisă. Urcă în goană treptele şi se aruncă înăuntru pe podeaua mochetată, lovindu-şi cam tare capul de suportul mesei. Câteva clipe în faţa ochilor îi dansară mulţimi de steluţe verzi – şi alte culori. *Chestia asta nu se întâmplă*

niciodată în filme, comentă el în gând. Se rostogoli pe spate, așteptându-se ca individul care asigura ariergarda, cel pe care Abra îl numea „fălosul", să-l împuște, ori să-l calce în picioare, ori să-i facă o injecție letală. Așa vezi, deci nu erau chiar într-atât de tâmpiți și de vanitoși încât să nu-și fi luat măsuri de precauție.

Rulota era goală.

Părea goală.

Dan se ridică în picioare și ieși din chicinetă. Trecu pe lângă un pat pliant, cu așternuturi mototolite, dovedind că cineva dormise în el. O parte din mintea lui înregistră faptul că, în ciuda aerului condiționat dinăuntru, rulota mirosea mai rău decât pucioasa adusă de furia lui Dumnezeu peste Sodoma și Gomora. Acolo mai era și un dulap, cu ușa întredeschisă. Nu văzu nimic în afară de niște haine. Se aplecă, încercând să vadă dacă nu cumva se ascundea cineva înăuntru. Nimeni. Se duse până în fundul Winnebago-ului și rămase lângă ușa de la baie.

Își mai zise *uite așa ne-au intoxicat filmele* și deschise brusc ușa, lăsându-se în același timp pe vine. Și toaleta rulotei era goală, dar asta nu-l mai surprinse. Duhoarea l-ar fi ucis în chinuri pe cel care ar fi avut inspirația să se ascundă acolo.

(Poate că a murit cineva aici. Poate fălosul.)

Abra reveni, speriată la culme, transmițându-și gândurile cu atâta forță, încât Dan avu sentimentul că îi va sfărâma țeasta.

(Nu. Barry a murit. UNDE-I FĂLOSUL? CAUTĂ-L! GĂSEȘTE-L!)

Dan coborî din rulotă. Din cei doi bărbați care intenționaseră s-o răpească pe Abra nu mai rămăseseră decât hainele. Femeia – cea care încercase să-l adoarmă – mai era încă acolo, dar nu pentru mult timp. Se târâse până la masa de picnic pe care se aflau resturile coșului din răchită, iar acum stătea sprijinită de una dintre bănci, holbându-se la Dan, John și Dave, cu o expresie de uimire totală pe fața ei strâmbă. Sângele care îi curgea din nas și gură i se strângea pe bărbie, desenând acolo un barbișon roșu, strălucitor. Îi cursese și pe bluză, îmbibând-o. Când Dan se apropie de ea, văzu cum i se topește pielea de pe obraji și hainele i se ofilesc, nemaifiind

susținute decât de schelet. În lipsa umerilor, îi căzură și bretelele sutienului. Nu-i mai rămăseseră decât ochii ațintiți asupra lui Dan. Și imediat pielea i se refăcu și hainele se rotunjiră iar în jurul trupului. Bretelele sutienului îi intrară în carnea brațelor, cea din stânga chiar peste gura șarpelui cu clopoței. În jurul oaselor care sprijineau maxilarul sfărâmat se formă o mână.

– Ne-ați futut, bolborosi Andi Mușcătură-de-Șarpe. Ne-au futut niște mocofani. Nu-mi vine să cred.

Dan i-l arătă pe Dave.

– Mocofanul de colo e tatăl fetei pe care ați vrut s-o răpiți. În caz că te întrebi cine suntem.

Mușcătură reuși să schițeze un rânjet chinuit. Avea dinții mânjiți cu sânge.

– Și ai senzația că mă doare undeva de chestia asta? Pentru mine nu-i decât un alt purtător de sculă. Chiar și Papa de la Roma e purtător de sculă. Și nici unuia dintre voi nu-i pasă unde și-o vâră. *Bărbați* scârboși și nesimțiți. Trebuie să câștigați mereu, nu? Mereu trebuie să...

– Unde-i celălalt? Unde-i fălosul?

Andi începu să tușească. La colțurile gurii i se formară clăbuci de sânge. Odată, demult, își rătăcise drumul. Iar apoi, într-un cinematograf întunecat, cineva i-l arătase și o adusese pe calea cea bună – o zeiță cu o coamă sălbatică de păr negru. Acum murea, dar nu ar fi schimbat nimic din trecut. Fuseseră buni anii dintre președintele-fost-actor și președintele-cel-negru; noaptea aceea magică petrecută cu Rose fusese și mai și. Zâmbi veselă la purtătorul de sculă, înalt și chipeș. O durea cumplit să zâmbească, dar n-avea de gând să înceteze.

– A, ăla? E în Reno. Fute striperițele.

Începu iar să dispară. Dan auzi șoapta șocată a lui John:

– Doamne, Dumnezeule, ce-i asta? Hemoragie cerebrală. Cum de se poate vedea?

Dan așteptă să vadă dacă Tatuata se mai întoarce. Și, după un timp, așa se întâmplă: femeia se reîncarnă cu un geamăt lung scos printre dinții încleștați și plini de sânge. Probabil că transformările

acestea ciclice produceau mai multă suferință decât rana de la cap, dar Dan se gândi că poate remedia această nedreptate. Trase mâna Tatuatei de la falca sfărâmată și apăsă cu putere locul acela. Avu senzația concretă că strângea în mână țăndările unei vaze lipite cu bandă adezivă. De data aceasta Tatuata nu mai gemu. Ci urlă îndelung, încercând, cu mișcări slăbite, să-i dea mâna la o parte. Dan nici nu o luă în seamă.

– *Unde-i fălosul?*

– *Anniston!* zbieră Andi. *A rămas în Anniston! Te rog, Tati, nu mă mai chinui! Te rog, nu! O să fac tot ce vrei!*

Dan își aminti povestea Abrei despre cum se purtaseră monștrii aștia cu Brad Trevor, cum îl torturaseră și Dumnezeu știe ce-i mai făcuseră, și simți un impuls irezistibil de a-i smulge ticăloasei falca din articulații. Și să o lovească în capul ăla spart și plin de sânge cu propriul ei maxilar, până când și țeasta și mandibula vor fi dispărut cu totul.

Și apoi – cum nu se poate mai ridicol, având în vedere împrejurările – se gândi la puștiul cu tricoul echipei Braves, care întinsese mâna după cocaina împrăștiată pe revista de pe masă. *Bobo,* spusese el. Femeia asta n-avea nici în clin nici în mânecă cu băiețelul acela, absolut *nimic.* Dar nu-l ajută la nimic să-și spună asta. Și brusc îi dispăru toată furia, lăsându-l dezgustat și vlăguit și gol pe dinăuntru.

Nu mă mai chinui, Tati.

Se ridică, ștergându-și mâna de cămașă, și se îndreptă cu pași șovăielnici spre trenuleț.

(Ești aici, Abra?)

(Da!)

Parcă nu mai era la fel de speriată. Bine.

(Trebuie s-o rogi pe mama prietenei tale să sune la poliție și să le spună că ești în pericol. Fălosul e în Anniston.)

Ultimul lucru pe care și-l dorea Dan era să implice poliția într-o treabă care era, în esență, de domeniul supranaturalului, dar în momentul acesta nu vedea nicio altă soluție.

(nu mai sunt)

Înainte să poată termina, gândul îi fu înghiţit de zbieretul puternic al unei femei furioase.

(PUTOARE CE EŞTI!)

Şi, pe neaşteptate, femeia cu joben îşi făcu iar apariţia în capul lui Dan, însă nu ca parte a unui vis, ci era chiar acolo, în spatele ochilor lui treji, arzându-i vederea: creatură de o frumuseţe înspăimântătoare, complet goală, cu părul ud atârnându-i pe umeri în cozi de Medusă. Dar căscă larg gura şi toată splendoarea dispăru ca şi când nici n-ar fi existat vreodată. Gura ei era un hău întunecat cu un singur dinte galben, proeminent. Ca un colţ de mistreţ.

(CE AI FĂCUT?)

Dan se clătină pe picioare şi se sprijini cu mâna de primul vagon de pasageri al *Riv*-ului. Lumea din cap i se învârtea nebuneşte. Femeia cu joben dispăru şi se pomeni înconjurat de o mulţime de chipuri îngrijorate. Îl întrebau dacă se simte bine.

Îşi aminti cum îi povestise Abra despre cum se învârtise lumea în ziua când găsise fotografia lui Brad Trevor în *Ghidul Cumpărătorului din Anniston* şi cum Abra ajunsese să se uite prin ochii femeii, iar femeia prin ochii ei. Şi înţelese. Se întâmpla iarăşi, numai că de această dată ajunsese el să privească prin ochii femeii cu joben.

Rose era întinsă pe jos. Vedea o bucată din cerul serii. Cei adunaţi în jur făceau cu siguranţă parte din tribul ei de ucigaşi de copii. Asta vedea Abra.

Dar întrebarea esenţială era: ce anume vedea *Rose?*

16

Muşcătură-de-Şarpe făcu un ciclu, apoi se întoarse. O *mistuia* durerea. Se uită la bărbatul îngenuncheat lângă ea.

– Pot să te ajut cu ceva? o întrebă John. Sunt doctor.

Cu toată durerea fioroasă, Mușcătură izbucni într-un râs urât. Doctorul ăsta, din grupul celor care tocmai îl omorâseră pe doctorul Clanului, se oferea s-o ajute. Ce-ar zice Hippocrate de chestia asta?

– Vâră un glonț în mine, cur belit. Nu știu ce altceva ai putea face.

Tolomacul celălalt, boul care îl împușcase pe Nucu, veni lângă cel care se pretindea a fi doctor.

– Așa ai merita, îi zise Dave. Credeați că am să vă las să-mi luați fata? S-o torturați și s-o ucideți așa cum ați făcut cu băiețelul ăla din Iowa?

Știau? Dar cum? Mă rog, nu mai conta acum. Cel puțin pentru Andi nu mai conta.

– Voi sacrificați porci și vaci și oi. De ce ar fi diferit ce facem noi?

– După umila mea părere, uciderea ființelor omenești este cu totul altceva, spuse John. Poți să-mi zici că-s prost și sentimental, dar eu așa cred.

Gura lui Andi era plină de sânge și de un rahat zgrunțuros. Dinții, cel mai probabil. Nici asta nu conta. În fond, moartea asta ar putea fi mai ușoară decât cea a lui Barry. Mai rapidă, cu siguranță. Însă mai trebuia să facă o singură rectificare. Ca să priceapă și proștii ăștia cu cine se pun.

– *Noi suntem ființe omenești.* Voi... doar niște mocofani.

Dave zâmbi, dar ochii îi erau înverșunați.

– Și totuși tu ești cea doborâtă, cu pământ în păr și plină de sânge. Sper doar să te simți bine în iad.

Mușcătură simți apropierea iminentă a unui alt ciclu. Cu ceva noroc ar fi putut fi ultimul, dar deocamdată se agăță strâns de forma ei concretă.

– Nu știți cum eram eu. Înainte de asta. Nu știți ce am pățit noi. Am rămas puțini și suntem bolnavi. Avem...

– Știu ce aveți, o întrerupse David. Aveți pojar și să vă fie de bine. Sper să distrugă tot Clanul ăsta odios al vostru.

Andi șopti:

– Nu noi am ales să fim ceea ce suntem, așa cum nici voi nu ați avut de ales. Ați fi procedat la fel dacă ați fi fost în locul nostru.

John clătină încet din cap.

– Niciodată. *Niciodată.*

Ciclul începu. Dar Andi mai reuși să articuleze câteva cuvinte.

– *Bărbați scârboși.*

Și, cu un ultim icnet, privindu-i țintă cu ochii de pe fața care nu mai era acolo:

– *Mocofani cretini.*

Și dispăru.

17

Încet, cu pași măsurați, apucându-se din când în când de mesele de picnic pentru a-și regăsi echilibrul, Dan se apropie de John și David. Fără să-și dea seama, ridicase de pe jos iepurașul de pluș al Abrei. I se mai limpezise capul, dar nu avea niciun motiv de bucurie.

– Trebuie să ne întoarcem urgent în Anniston. Nu mai pot să iau legătura cu Billy. Și înainte am putut.

– Abra? strigă David. A pățit ceva?

Dan nu dorea să-l privească în ochi – chipul tatălui Abrei era întruchiparea spaimei pure –, dar se forță să o facă.

– Nici cu ea nu mai pot să iau legătura. A dispărut. A dispărut și femeia cu pălărie.

– Și asta ce înseamnă? țipă Dave apucându-l de gulerul cămășii. *Ce înseamnă?*

– Nu știu.

Acesta era adevărul. Iar lui îi era teamă.

XIV

FALĂ

1

Stai cu mine, Tati, îi ceruse Barry Chinezoiul. *Apleacă-te.*

Asta se întâmplase imediat după ce Andi pusese primul film porno. Fală se așezase pe marginea patului și chiar îl ținuse pe muribund de mână când acesta îndura chinurile următorului ciclu. Și când a revenit...

Ascultă-mă bine. Am avut dreptate. Ne-a urmărit. Dar când a început filmul...

Complicată explicație pentru cineva care nu era înzestrat cu acel talent al localizării; și infinit mai complicat atunci când persoana care explica era pe moarte, dar Fală reuși să prindă esența. Zbenguiala futăcioșilor de la piscină o șocase pe fată, exact așa cum sperase Rose. Dar, pe lângă faptul că o făcuse să se deconcerteze și să se retragă puțin, mai adusese încă un avantaj: o clipă sau două simțurile lui Barry se ascuțiseră și o văzu în două locuri. Era tot cu tatăl ei în trenulețul ăla liliputan, îndreptându-se către locul unde aveau de gând să se relaxeze la picnic. Dar tulburarea ei produse o iluzie optică ce nu avea nicio logică. În această a doua imagine, fata era într-o baie, așezată pe WC.

– Poate ai văzut o amintire de-a ei, spuse Fală. E posibil?

– Mda, mârâi Barry. Mocofanii se gândesc la tot felul de căcaturi. Probabil că nu-i nimic important. Dar o clipă am avut senzația că văd două gemene, pricepi?

Fală nu prea pricepea, nu tocmai, dar dădu conștiincios din cap.

– Dar dacă nu-i un gând din capul ei, înseamnă că știe și își bate joc de noi. Dă-mi harta.

Jimmy Numere afișase harta statului New Hampshire pe ecranul laptopului. Fală îl aduse lângă pat și îl ridică în dreptul ochilor lui Barry.

– Uite, aici e ea, lovi ușor Barry ecranul. Cu taică-său, pe drumul spre Spărtura din Sori.

– Din Nori, spuse Fală. Spărtura din Nori se cheamă locul de picnic.

– Spărtura din Pizda Mă-sii, sau cum l-o chema, se enervă Barry, mișcându-și degetul spre nord-estul hărții. Și de aici mi-a venit al doilea semnal.

Fală luă laptopul și se uită printre dârele de transpirație septică lăsate pe ecran.

– Din Anniston? Păi, acolo locuiește, Barry. Probabil că a lăsat urme psihice peste tot pe acolo. Ca pielea moartă.

– Sigur. Amintiri. Reverii. Și alte tâmpenii. Exact ce-am zis eu mai devreme.

– Și acum a dispărut.

– Da, da'...

Barry îl apucă pe Fală de încheietura mâinii.

– Dacă-i așa de puternică cum zice Rose că e, s-ar putea să ne tragă pe sfoară. Să-și proiecteze cumva vocea, știi? Așa cum fac ventrilocii.

– Ai întâlnit vreodată un „aburind" capabil de așa ceva?

– Nu, dar toate au un început. Sunt aproape convins că e pe drum, cu tac-su, da' tu ești ăla care tre' să hotărască dacă „aproape convins" e destul de...

Și atunci începu un nou ciclu al lui Barry, punând capăt oricărei conversații cât de cât logice. Iar Fală se trezi în fața unei decizii

dificile. Da, sigur, aceasta era misiunea lui și el era sigur că o va duce la bun sfârșit, însă era, totodată, și planul lui Rose și – mai important decât asta – era obsesia lui Rose. Dacă, prin absurd, ar fi dat greș, ar fi plătit cu vârf și îndesat pentru nepriceperea lui.

Se uită la ceas. Trei după-amiaza, ora locală de aici, din New Hampshire; unu în Sidewinder. În Campingul Bluebell tocmai ce se terminase masa de prânz, ceea ce însemna că Rose era liberă și putea sta de vorbă cu el. Asta îl făcu să se decidă. O sună. Se aștepta ca Rose să-l ia în râs, să-l facă băbătie superstițioasă, dar nici vorbă de așa ceva.

– Îți dai seama că nu ne mai putem lăsa cu totul pe mâna lui Barry, îi zise ea. Dar în tine am încredere. Ce-ți spune instinctul?

Instinctul lui nu-i zicea nimic; tocmai de aceea o sunase. Îi mărturisi adevărul și o aștepta să hotărască.

– Fă cum crezi tu că e mai bine, spuse Rose. Numai să n-o dai în bară.

Mersi beaucoup, scumpișor, se enervă el... sperând ca Rose să nu-i fi interceptat gândul.

Rămase cu telefonul închis în mână, legănându-se încet în ritmul rulotei, inspirând duhoarea bolii lui Barry, întrebându-se cât va mai dura până când îi vor apărea și lui primele pete pe piept, pe mâini și pe picioare. Într-un final, se ridică și puse mâna pe umărul lui Jimmy.

– Să oprești când ajungem în Anniston.

– De ce?

– Pentru că am să cobor acolo.

2

Tati Fală se uită lung după rulota care pleca din fața benzinăriei Gas 'n Go de pe strada principală din Anniston, încercând să reziste tentației de a-i trimite lui Andi un gând cu rază mică de acțiune (doar de atâta comunicare telepatică era el capabil) până nu se îndepărtau prea mult: *Întoarceți-vă să mă luați, nu-i bine ce fac.*

Dar dacă era bine?

Când nu mai văzu Winnebago-ul, se uită cu jind la mașinile uzate înșirate spre vânzare la spălătoria de lângă benzinărie. Indiferent ce se va întâmpla în Anniston, el tot va avea nevoie de un mijloc de transport ca să plece de acolo. Sigur că avea în portofel mai mulți bani decât cei care i-ar fi fost necesari achiziționării unei mașini care să-l ducă la locul de întâlnire stabilit, pe autostrada 87, în apropiere de Albany. Timp nu prea avea. Tranzacția ar fi durat cel puțin o jumătate de oră, iar o jumătate de oră ar fi putut fi prea mult. Până nu se va convinge că era vorba doar de o alarmă falsă, va trebui să improvizeze și să se bazeze pe puterea lui de persuasiune. Care încă mai dădea randament maxim.

Intră, totuși, în benzinărie, de unde-și cumpără o șapcă cu emblema echipei Red Sox brodată pe cozoroc. Când ești în regatul fanilor, poartă-te la fel ca ei. Se mai gândi dacă nu cumva să-și ia și o pereche de ochelari de soare, dar renunță la idee. Mulțumită bășinilor de filme de la televizor, o mare parte din populația țării considera că un bărbat bine, de vârstă mijlocie, dar cu ochelari de soare pe nas, nu putea fi nimic altceva decât un ucigaș plătit. Așa că va trebui să se mulțumească doar cu șapca.

Merse pe strada principală spre biblioteca unde, mai de mult, Abra și Dan ținuseră un consiliu de război. În holul acesteia găsi ce căuta: o hartă a orașului Anniston, cu fiecare stradă și alee desenată în cel mai mic detaliu, sub titlul IATĂ ORAȘUL NOSTRU. Căută adresa fetei și și-o fixă bine în memorie.

– Tare meciul de-aseară, nu? îl întrebă un bărbat cu brațele pline cu cărți.

La început Fală nu înțelese la ce anume se referea individul. Apoi și aduse aminte de șapcă.

– Foarte tare, fu el de acord, neluându-și ochii de la hartă.

Îl lăsă pe fanul Red Sox să se îndepărteze înainte de a ieși din clădire. Bună deghizare șapca aia, dar n-avea absolut niciun chef să trăncănească despre baseball. I se părea o tâmpenie de sport.

3

Intrarea Richland era o străduţă plăcută, în buclă, cu case în stil New England[1] şi în stil Cape Cod[2]. Fală luase de la bibliotecă un ziar gratuit, *Ghidul Cumpărătorului din Anniston*, şi acum stătea la colţ, sprijinit cu spatele de trunchiul unui stejar, prefăcându-se că-l studiază. Coroana stejarului îl ferea de ochii trecătorilor, ceea ce constituia un avantaj deoarece cam la jumătatea străzii staţiona o camionetă roşie cu un individ la volan. Camioneta era veche, iar în spate se puteau vedea câteva unelte şi ceva ce semăna cu un motocultor. Probabil că individul era grădinar – era evident că oamenii de pe strada aceasta îşi puteau permite să angajeze pe cineva care să le îngrijească grădinile –, dar, dacă aşa stăteau lucrurile, ce căuta încă în maşină?

Dar dacă nu îngrijea grădini, ci avea grijă de *copii*? De unul anume?

Şi atunci Fală se bucură că luase în serios bălmăjeala lui Barry şi coborâse în Anniston. Însă întrebarea era: bun, şi ce trebuia să facă el acum? Sigur, ar fi putut s-o sune iarăşi pe Rose, numai că ultima lor conversaţie nu-i revelase mai mult decât ar fi putut-o face o bilă magică – din alea cu care se joacă ţâncii.

Stătea pe jumătate ascuns în spatele stejarului bătrân, încercând să se hotărască asupra următoarei mişcări, când primi un semn de la providenţa care-i avantajase mereu pe Legitimi în faţa mocofanilor. Uşa uneia din casele de pe stradă se deschise şi dinăuntru ieşiră două fete. Vederea lui Fală era la fel de ageră ca în tinereţea lui reală, de demult, şi le identifică imediat: erau două din cele trei fetiţe ale căror poze i le arătase Jimmy pe computer. Cea cu fustă maronie era Emma Deane. Cea cu pantaloni negri – Abra Stone.

Se uită iar la camionetă. Şoferul, la fel de bătrân ca şi maşina, relaxat până atunci, se ridică brusc în capul oaselor, cu ochii

[1] Cu acoperişul în pantă (n. tr.).

[2] Stil arhitectural inspirat din cel colonial (n. tr.).

scânteind, cum se zice. În alertă. Care vasăzică, pișichera aia micuță chiar îi *trăsese pe sfoară*. Fală tot nu știa care dintre cele două fete era „aburinda", dar de un lucru era sigur: tovarășii lui din Winnebago alergau după potcoave de cai morți.

Își scoase mobilul, dar nu formă niciun număr, ci rămase cu el în mână, uitându-se după fata cu pantaloni negri care ieșea din curte. Cealaltă – cea în fustă – o mai urmări câteva secunde cu privirea, apoi intră în casă. Fata cu pantaloni – Abra – traversă Intrarea Richland și, când trecu prin fața camionetei, omul de la volan ridică mâinile în semn de *care-i treaba?* Ea îi răspunse cu degetul mare ridicat: *Fii pe pace, totul e OK.* Iar Fală simți cum îl inundă senzația copleșitoare a triumfului, amețitoare ca o dușcă bună de whisky. Primise răspunsul la întrebare. Abra Stone era „aburinda". Nu mai încăpea nicio îndoială. Și Abra Stone era păzită. Iar paznicul ei era un boșorog cu o camionetă în stare perfectă. Iar Fală era convins că va fi de acord să-l ducă pe el și pe încă un pasager, de vârstă mai mică, până în Albany.

Apăsă tasta de apelare rapidă ca să vorbească cu Andi și nu fu deloc mirat să primească un SMS cu textul CONEXIUNE EȘUATĂ. Spărtura din Nori era o atracție turistică și, Doamne, apără-ne și păzește-ne de turnurile de telefonie mobilă care ar fi întinat fotografiile făcute de excursioniști. Dar era în regulă. Dacă nu mai era în stare să aibă grijă de un bătrân și de o fetiță înseamnă că venise vremea să se retragă din activitate. Se uită lung la telefon și apoi îl închise. În următoarele douăzeci de minute – mai mult sau mai puțin – nu voia să vorbească cu nimeni. Și la „nimeni" o includea și pe Rose.

Misiunea lui, răspunderea lui.

Avea la el patru seringi pline, două în buzunarul stâng al jachetei subțiri, două în cel drept. Lipindu-și pe buze cel mai fermecător surâs de mocofan pe care era capabil să-l imite, cel pe care îl folosea când închiria campinguri sau moteluri pentru Legitimi, Fală ieși din umbra stejarului și traversă strada. În mâna stângă încă mai ținea exemplarul împăturit din *Ghidul Cumpărătorului din*

Anniston. Cea dreaptă era în buzunar, scoțând cu grijă căpăcelul din plastic al uneia dintre seringi.

4

– Scuzați-mă, domnule, am senzația că m-am rătăcit. Mă întreb dacă ați putea dumneavoastră să mă îndrumați.

Billy Freeman era agitat, era cu nervii întinși la maximum, parcă avea o presimțire rea... cu toate acestea se lăsă înșelat de vocea aceea veselă și de zâmbetul sclipitor ce părea a-i spune „sigur că poți avea încredere în mine". Două secunde doar, suficiente însă. Când se aplecă să deschidă torpedoul, simți o înțepătură pe latura gâtului.

M-a ciupit o gânganie, mai apucă el să-și zică și se prăbuși moale într-o parte, cu ochii dați peste cap.

Fală deschise portiera și îl împinse pe bancheta de alături. Capul bătrânului se lovi puternic de geamul din dreapta camionetei. Fală îi ridică picioarele blegi peste cutia de viteze, închise capacul torpedoului ca să le facă loc și se urcă la volan. Trase aer adânc în piept și se uită în jur, așteptându-se la orice. Însă nu avea la ce să se aștepte. Intrarea Richland își făcea somnul de după-amiază. Superb.

Cheia era în contact. Fală porni motorul și atunci cabina camionetei se umplu de răgetele country ale lui Toby Keith: Dumnezeu să binecuvânteze America și să ne dea bere din belșug. Când întinse mâna să închidă radioul, o lumină de un alb arzător îi inundă vederea. Chiar dacă Fală nu avea talente telepatice, era strâns legat de clanul său; într-un fel se putea spune că Legitimii erau apendice ale aceluiași organism. Iar unul dintre ei tocmai murise. Spărtura din Nori nu fusese o pistă falsă, ci o capcană blestemată.

Înainte de a se hotărî cum să procedeze în continuare, fulgerul alb apăru din nou și, după o pauză scurtă, încă o dată.

Muriseră chiar toți?

Iisuse Hristoase, *toți trei*? Așa ceva nu era cu putință... sau era?

Inspiră adânc. O dată. Încă o dată. Se sili să accepte faptul că da, era cu putință. Și dacă așa stăteau lucrurile, știa pe cine să dea vina.

Pe aburinda aia mică, futu-i mama mă-sii.

Se uită la casa Abrei. Nicio mișcare. Mulțumescu-Ți Ție, Doamne, pentru micile favoruri. Intenționase să meargă cu camioneta până în fața ușii de la intrare, dar acum ideea asta nu i se mai părea chiar atât de bună. Coborî, se întoarse și îl trase de cămașă și curea pe hodorogul inconștient, aducându-l iarăși în spatele volanului. Îl percheziționă în grabă. N-avea nicio armă. Nasol. Lui unul i-ar fi fost de folos un pistol.

Fixă centura peste trupul boșorogului, ca nu cumva să alunece peste volan și să apese claxonul. Apoi, fără să se grăbească, traversă strada spre casa fetei. Dacă ar fi observat-o la una din ferestre sau dacă ar fi văzut fie și o singură tresărire a unui singur fald de perdea, ar fi luat-o la goană. Dar nu detectă absolut nicio mișcare.

Încă mai putea să facă ceva, dar misiunea lui devenise subsidiară din cauza acelor străfulgerări de lumină albă. Acum nu voia decât să pună mâna pe nenorocita care le făcuse atât de mult rău și s-o scuture până când i-ar fi căzut capul de pe umeri.

5

Abra traversă holul cu pași moi, ca de somnambulă. Familia Stone amenajase la subsol un salonaș confortabil, dar locul lor de suflet era bucătăria, iar fata se duse direct acolo. Se propti cu mâinile pe masa la care ea și părinții ei luaseră de nenumărate ori micul dejun și prânzul și cina, uitându-se pe fereastră cu ochi mari și goi. De fapt, ea nici nu era aici. Era în Spărtura din Nori, unde personajele negative se dădeau jos din Winnebago: Andi Mușcătură-de-Șarpe și Nucu și Jimmy Numere. Știa cum îi cheamă de la Barry. Dar ceva nu era în regulă. Lipsea cineva.

(UNDE-I FĂLOSUL, DAN? NU-L VĂD PE FALĂ!)

Nu primi niciun răspuns pentru că Dan și tatăl ei și Doctorul John aveau treabă. Îi doborau pe tipii cei răi unul după altul: pe Nucu mai întâi – isprava tatălui ei, bravo ție, Tati! –, apoi Jimmy Numere, apoi Mușcătura. Simțea fiecare rană aducătoare de moarte ca pe o bufnitură puternică în minte. Iar bufniturile acestea, aproape identice cu loviturile repetate ale unui ciocan greu într-o ușă din lemn de stejar, erau înfiorătoare, însă nu chiar cu totul neplăcute. Pentru că...

Pentru că merită ce li se întâmplă. Sunt niște ucigași de copii și nimic altceva nu i-ar fi oprit. Doar că...

(Dan, unde-i Fală? UNDE-I FALĂ?)

Acum Dan o auzi. Slavă Domnului. Văzu Winnebago-ul. Dan credea că Fală e înăuntru și poate că avea dreptate. Totuși...

Se întoarse repede în hol și se uită pe una din ferestrele de lângă ușa principală. Aleea din fața casei era pustie, iar camioneta domnului Freeman era parcată chiar acolo unde trebuia. Nu-i vedea fața pentru că soarele bătea în parbriz, dar deslușI o *siluetă* la volan. Iar asta însemna că totul era în ordine.

Probabil.

(Mă auzi, Abra?)

Dan. Ce mult se bucura să-l audă iar. Își dorea să fie acolo, lângă ea, dar era doar în capul ei și asta era aproape la fel de bine.

(Da.)

Aruncă o ultimă privire la aleea pustie și la camioneta domnului Freeman, verifică dacă încuiase ușa după ce intrase în casă și porni iar spre bucătărie.

(Trebuie s-o rogi pe mama prietenei tale să sune la poliție și să le spună că ești în pericol. Fălosul e în Anniston.)

Se opri la jumătatea holului. Mâna consolatoare se duse la gură și începu să frece buzele. Dan nu știa că plecase de la familia Deane. Cum să fi știut? Fusese ocupat.

(Nu mai sunt.)

Înainte de a apuca să-și ducă vorbele la capăt, în cap îi bubui vocea mentală a lui Rose Țilindru, alungând orice alt gând.

(PUTOARE CE EȘTI, CE AI FĂCUT?!)

Holul familiar dintre ușa de la intrare și bucătărie începu să gliseze. Ultima oară când i se întâmplase asta fusese pregătită. Acum nu era. Abra încercă să se împotrivească, dar nu reuși. Casa dispăru. Anniston dispăru. Ea era întinsă pe pământ și se uita la cer. Înțelese că pierderea celor trei la Spărtura din Nori o dăduse literalmente pe spate pe Rose. Și își îngădui o clipă de satisfacție sălbatică. Se străduí să găsească ceva cu care să se apere. Nu mai avea timp.

6

Trupul lui Rose zăcea pe jos cam pe la jumătatea distanței dintre dușuri și Cabana Overlook, dar mintea ei era în New Hampshire, mișunând prin capul fetei. Nici vorbă de vreo prințesă-războinică, armăsar alb și lance de data aceasta, o, nu, doamnelor și domnilor. De data aceasta nu mai erau decât ele două: porumbița luată prin surprindere și draga de Rosie, iar Rosie crăpa de dorul răzbunării. Va ucide fata doar dacă nu va avea încotro, căci era mult, mult prea prețioasă. O va face să simtă ce au simțit și prietenii ei. Sunt multe locuri delicate, vulnerabile în mințile de mocofani, iar ea știa foarte bine unde...

(IEȘI DE-AICI, JAVRĂ CE EȘTI, LASĂ-MĂ-N PACE ORI AM SĂ TE OMOR ÎN PIZDA MĂ-TII!)

O explozie în spatele ochilor. Rose tresări puternic și scoase un urlet prelung. Mo cea Mare, care tocmai se întinsese s-o ajute, sări înapoi șocată la culme. Rose nici nu băgă de seamă. Care va să zică, tot nu se învățase minte, tot se încăpățâna să subestimeze puterea fetei. Încercă din răsputeri să se țină tare, să rămână în capul ei, însă lepădătura aia mică o împingea afară.

Incredibil! Și enervant. Și înspăimântător. Dar foarte adevărat. Mai rău încă: simțea cum i se ridică mâinile spre față. Dacă n-ar fi fost acolo Mo și Eddie cel Mic s-o împiedice, fata ar fi făcut-o să-și scoată ochii.

Se văzu nevoită să se dea bătută și să plece de acolo. Dar înainte să o facă, reuși să vadă ceva prin ochii fetei, ceva ce o umplu de o bucurie nemăsurată: Tati Fală cu o seringă în mână.

7

Abra își folosi întreaga-i forță psihică, mai multă decât în ziua când pornise în căutarea lui Brad Trevor, mai multă decât folosise vreodată în toată viața ei, și tot parcă nu era suficient. Și chiar când își spunea că nu va fi în stare să și-o scoată din cap pe femeia cu pălărie, lumea începu să se rotească din nou. *Ea* o făcea să se rotească, însă îi era atât de înfiorător de greu, parcă se opintea la o roată uriașă din piatră. Dispărură și cerul și chipurile acelea străine care se holbau la ea. Și urmă un moment de beznă totală atunci când ea ajunse

(între lumi)

nicăieri. Apoi ușa de la intrare alunecă iar în câmpul ei vizual. Dar nu mai era singură în casă. În pragul bucătăriei era un bărbat.

Unul fălos.

– Bună, Abra, îi zâmbi el și se repezi la ea.

Încă ametită în urma confruntării cu Rose, Abra nici măcar nu încercă să-l respingă cu forța minții. Pur și simplu se răsuci pe călcâie și o luă la fugă.

8

În momentele de stres maxim, Dan Torrance și Tati Fală erau foarte asemănători, deși niciunul nu va ajunge să știe asta vreodată.

Fală avu aceeași senzație că totul se petrece într-un ralanti minunat, vederea lui căpătă aceeași claritate uimitoare. Observă brățara roz de la încheietura stângă a Abrei și avu vreme să gândească *campania pentru cancerul la sân.* Observă cum geanta de școală alunecă la stânga de pe umerii fetei care se răsucise spre dreapta și își dădu seama că era plină cu cărți. Ba chiar avu vreme să admire cum îi flutura părul pe spate – mănunchi de raze strălucitoare.

O prinse lângă ușa pe care încerca s-o descuie. Când o imobiliză cu brațul stâng pe după gât și o trase spre el, o simți cum încearcă – descumpănită, vlăguită – să-l respingă cu puterea minții.

N-am să-i fac toată injecția. Toată cantitatea s-ar putea s-o omoare, nu cred să cântărească mai mult de cincizeci de kilograme.

Și Fală înfipse acul sub clavicula fetei care se zbătea, încercând să scape din strânsoare. Nu avea de ce să-și facă griji că ar fi putut să-i injecteze întreaga doză deoarece Abra îl lovi, făcându-l să scape seringa din mână. Dar – nu-i așa? – providența îi avantajează mereu pe Legitimi în fața mocofanilor. Așa fusese mereu, așa era și acum. Reușise să-i inoculeze suficient drog. Simți cum slăbește forța minții ei și, apoi, cum dispare cu totul. La fel și zbaterea mâinilor. Abra îl privi cu ochi consternați, năuciți.

Fală o bătu ușor pe umăr.

– Mergem la plimbare, Abra. Ai să cunoști niște oameni fascinanți.

De necrezut! Fata schiță un zâmbet. Unul destul de înfricoșător pentru o fetiță care ar fi putut fi confundată cu un băiețel, dacă ar fi avut părul acela frumos strâns sub o șapcă.

– Monștrii ăia, prietenii tăi, sunt morți. Sunnn...

Dar cuvântul se pierdu într-o bolboroseală ametită. Ochii i se dădură peste cap și genunchii i se înmuiară. Fală se simți tentat să o lase să cadă – așa ar fi meritat –, dar se stăpâni și o prinse de sub brațe. Fata asta era un bun de mare valoare.

Era *proprietatea* Clanului.

9

Fală intrase în casa familiei Stone prin ușa din spate, descuind-o cu cardul American Express Platinum emis pe numele Henry Rothman. Joacă de copii. Dar nu avea de gând să plece tot pe acolo. În spatele casei nu era decât un gard înalt care despărțea curtea de malul râului. În plus, mijlocul lui de transport era în direcție opusă. O luă în brațe pe Abra și traversă bucătăria, ieșind în garajul gol. Poate că ambii părinți erau la serviciu... dacă nu cumva erau la Spărtura din Nori, savurându-și victoria în fața lui Andi, Nucu și Jimmy. Deocamdată îl durea undeva de povestea aia; cei care o ajutaseră pe fată își vor primi răsplata. La momentul cuvenit.

Trânti trupul moale al Abrei sub masa cu unelte a tatălui ei. Apoi deschise ușa garajului și ieși, având grijă să-și înfigă pe buze fermecătorul surâs de Henry Rothman. Secretul supraviețuirii în lumea mocofanilor era să arăți mereu de parcă ai avea tot dreptul din lume să te afli acolo și nimeni nu se pricepea la asta mai bine decât Fală. Merse cu pași sprinteni și hotărâți la camionetă și îl împinse iarăși pe boșorog spre mijlocul banchetei. Apoi intră cu mașina pe aleea din fața casei, cu capul lui Billy sprijinit de umăr.

– Vezi că ne-am împrietenit, bătrâne? râse Fală și intră cu camioneta în garaj.

Prietenii lui muriseră, iar situația era teribil de periculoasă, însă pentru toate acestea exista și o compensație uriașă: pentru prima dată după mulți, foarte mulți ani, se simțea cu desăvârșire viu și cu toate simțurile în alertă. Culorile lumii erau mai intense, văzduhul vibra ca un cablu de înaltă tensiune. Dumnezeule, și voi, sfinți din ceruri, uite că reușise să pună mâna pe ea! Cu toată puterea ei bizară și cu toate subterfugiile ei murdare, reușise să pună mâna pe ea. Acum o să i-o ducă lui Rose. Prinos al iubirii pe care i-o poartă.

– Am dat lovitura, șopti el cuprins de exaltare și trase un pumn în bordul camionetei. Dădu jos rucsacul de pe umerii Abrei și o urcă pe scaunul din dreapta. Fixă centura de siguranță în jurul celor doi pasageri care dormeau buștean. Normal că îi trecuse prin

minte să-i rupă gâtul hodorogului ăluia și să-i abandoneze cadavrul în garaj, dar se gândi mai bine și ajunse la concluzia că s-ar putea să aibă nevoie de el. Firește, în cazul că drogul nu îl va ucide. Fală îi căută și îi găsi pulsul rar, dar puternic, pe latura gâtului zbârcit. Nu-și făcea probleme cu fata; capul i se sprijinea de geamul camionetei și i se vedeau aburii respirației pe sticlă. Excelent.

Fală mai zăbovi câteva secunde ca să-și inventarieze armele. Nu avea pistol, nu, nici vorbă de așa ceva, căci Legitimii nu călătoreau cu arme de foc asupra lor. Dar mai avea două seringi pline cu licoare de-aia aducătoare de somnic bun și mic în mintea nătărăilor. Habar n-avea cât îl va ține rezerva asta, dar, oricum, fata era prioritatea lui. Ceea ce însemna că va fi nevoit să renunțe destul de curând la boșorog. Ei, n-ai ce-i face. Asta-i viața: mocofanii vin și se duc.

Își scoase mobilul și formă numărul lui Rose. Telefonul sună mult timp și chiar atunci când vru să-i lase un mesaj în căsuța vocală, femeia îi răspunse. Vorbea încet și rostea cuvintele cu greutate, de parcă ar fi fost beată.

– Rose? Ce-ai pățit?

– Fata aia m-a necăjit mai mult decât anticipasem, dar sunt bine acum. N-o mai simt. Spune-mi că ai prins-o.

– Am prins-o. Face nănică acum. Dar să știi că are prieteni pe care eu nu vreau să-i cunosc. Pornesc imediat spre vest și n-am timp de pierdut cu hărțile. Trebuie să-mi spuneți drumurile secundare care mă duc prin Vermont până în New York.

– Îi zic lui Slim Lingeblide să ți le caute.

– Și mai trebuie să trimiți *imediat* pe cineva înaintea mea cu ce fel de doctorii mai găsești tu pe acolo ca s-o țin potolită pe duduița asta, pentru că mie nu mi-a mai rămas cine știe ce din drogul ăla. Caută prin lucrurile lui Nucu. Trebuie să fie *ceva*...

– Nu-mi spune tu ce să fac, se răsti femeia. Lingeblide se va ocupa de tot. Poți să-mi spui ce s-a întâmplat? Ai aflat ceva?

– Da. Rosie, draga mea, povestea cu picnicul a fost o cursă. Fetița asta ne-a tras-o de nu ne-am văzut. Și dacă prietenii ei

anunță poliția? Eu sunt într-o camionetă F-150 veche, cu doi zombi lângă mine. La fel de bine aș putea să-mi scriu HOȚ DE COPII pe frunte.

Dar rânjea cu gura până la urechi. Al naibii să fie dacă nu rânjea. De la celălalt capăt nu se mai auzi nimic câteva secunde. În garajul familie Stone, Fală o așteptă pe Rose să continue.

– Dacă vezi girofaruri în spate, ori un baraj rutier în față, sugrumă fata și suge cât de mult abur poți din ea. Și după aia predă-te. Știi bine că vom avea grijă de tine.

Acum Fală ezită să răspundă. În cele din urmă, spuse:

– Ești sigură că e bine așa, draga mea?

– Sunt, zise Rose neîndurătoare. Din cauza ei au murit Jimmy, Nucu și Mușcătură-de-Șarpe. Îi jelesc pe toți trei, dar cel mai rău îmi pare de Andi, pentru că eu am transformat-o și viața ei cea nouă abia începuse. Și mai e și Sarey...

Oftă mâhnită și tăcu. Fală nu spuse nimic, pentru că, de fapt, nu era nimic de spus. De când intrase în Clan, Andi Steiner se iubise cu mai multe femei – lucru deloc surprinzător, de altminteri, deoarece foarte adesea novicii se purtau ca niște maimuțe în călduri, din cauza aburului –, dar în ultimii zece ani, ea și cu Sarah Carter formaseră un cuplu și erau extrem de devotate una alteia. În multe privințe Andi părea mai degrabă fiica lui Sarey Tăcuta decât iubita ei.

– Sarey e distrusă, zise Rose, iar Susie Ochi-Vânăt nu se simte nici ea mai bine din cauza morții lui Nucu. Fata aia o să plătească pentru morțile prietenilor noștri. Cum-necum, viața ei de mocofan s-a încheiat. Mai ai vreo întrebare?

Fală nu mai avea niciuna.

10

Dar nimeni nu-i băgă în seamă pe Tati Fală și pe cei doi pasageri adormiți din cabina camionetei când ieșiră din Anniston pe

autostrada Statului de Granit[1]. Cu câteva excepții notabile (babele cu vedere ageră și copiii mici erau cei mai răi), America Mocofană era cutremurător de lipsită de vigilență în cel de-al doisprezecelea an de la intrarea în Epoca Sumbră a Terorismului. *Anunță dacă vezi ceva* era o lozincă al dracului de bună, dar trebuia să fii atent ca să vezi ceva.

Începuse să se întunece atunci când trecură granița statului Vermont, iar șoferii mașinilor care veneau din direcție opusă nu vedeau decât farurile camionetei, pe care Fală le lăsase dinadins în faza mare. Primise deja trei telefoane de la Slim Lingeblide care-i furniza informații referitoare la traseu. Multe din drumurile pe care era direcționat erau laterale, cel mai adesea nemarcate. Lingeblide îi mai comunicase lui Fală că Doug Diesel, Phil Jegosul și Annie Șorț porniseră deja spre el. Plecaseră cu un Caprice din 2006 care arăta ca o potaie răpciugoasă, dar care avea patru sute de cai-putere sub capotă. Excesul de viteză nu avea să constituie o problemă; datorită răposatului Jimmy Numere, toți trei aveau documente aparent emise de Departamentul de Securitate Națională, care urmau să le deschidă drumul.

Cu ajutorul sistemului sofisticat de comunicații prin satelit al Clanului, gemenii Little, Măzărică și Păstaie, monitorizau discuțiile dintre patrulele de poliție și deocamdată nu apăruse nicio informație despre posibila răpire a unei fetițe. Vestea aceasta era una bună, însă deloc surprinzătoare. Acei prieteni care avuseseră atâta minte-n cap cât să întindă o capcană probabil că mai aveau destulă cât să-și dea seama ce-ar fi pățit păpușica lor dacă s-ar fi dus la poliție.

Se auzi sunetul înăbușit al unui alt telefon. Fără să-și ia ochii de la drum, Fală se întinse peste pasagerii lui inconștienți, deschise torpedoul și scoase dinăuntru un celular. Al hodorogului, cu siguranță. Îl ridică în dreptul ochilor. Pe ecran nu era afișat niciun nume, ceea ce însemna că apelantul nu se afla în memoria telefonului, însă numărul avea prefix de New Hampshire. Să fi fost

[1] New Hampshire (n. tr.).

oare unul dintre ticăloşii care îi ucisese prietenii? Şi care voia acum să afla dacă moşul şi fata erau bine? Foarte posibil. Se gândi dacă nu cumva să răspundă, dar hotărî că era mai bine să nu o facă. Mai încolo va verifica să vadă dacă cel care sunase lăsase vreun mesaj. Căci, nu-i aşa, informaţia înseamnă putere.

Când băgă telefonul înapoi în torpedo, atinse ceva rece. Puse bine mobilul şi scoase un pistol automat. Ce baftă! Ce descoperire norocoasă! Dacă hodorogul s-ar fi trezit mai devreme, poate că ar fi ajuns la armă înainte ca el să-i ghicească intenţia. Fală puse Glock-ul sub scaun, apoi închise torpedoul.

Şi armele înseamnă tot putere.

11

Se întunecase de-a binelea şi camioneta înainta pe Şoseaua 108, care traversa Munţii Verzi[1], când Abra începu să se mişte. Lui Fală nu-i păru rău că se trezeşte. Încă se simţea incredibil de viu şi de alert şi voia să afle mai multe lucruri despre ea. În plus, indicatorul de la bordul camionetei îl înştiinţa că benzina era pe sfârşite şi cineva trebuia să umple rezervorul.

Dar nu trebuia să rişte.

Cu dreapta scoase din buzunar una din cele două seringi rămase. Aşteptă până când fata îşi deschise ochii înceţoşaţi şi ameţiţi. Atunci îi spuse:

– Bună seara, domniţă. Mă cheamă Henry Rothman. Pricepi ce-ţi spun?

– Eşti...

Abra îşi drese glasul, îşi umezi buzele şi mai încercă o dată.

– Nu te cheamă niciun Henry nu-mai-ştiu-cum. Tu eşti Fală.

– Deci pricepi. Minunat. Îmi închipui că te simţi ca şi cum ai avea câlţi în cap şi aşa te vei simţi şi în continuare, pentru că aşa

[1] Munţii Verzi – munţi din vestul statului Vermont (n. tr.).

îmi place mie să fii. Dar n-am să te mai adorm dacă promiți că ai să te porți cum se cuvine. Ai înțeles?

– Unde ne ducem?

– La Hogwarts[1] ca să asistăm la Turneul Internațional de Vâjthaț[2]. O să-ți iau un hotdog magic și niște vată de zahăr fermecată. Răspunde la ce te-am întrebat. Ai de gând să te porți cum se cuvine?

– Da.

– Suavă muzică pentru urechile mele este acest acord instantaneu al tău, dar trebuie să mă scuzi dacă nu te cred pe cuvânt. Trebuie să-ți împărtășesc niște informații vitale înainte să încerci să faci vreo prostie pe care sunt convins că ai s-o regreți. Vezi acul de la seringa asta?

– Da.

Abra încă își mai sprijinea capul de geamul camionetei, dar se uită la seringa hipodermică. Apoi ochii i se închiseră, iar ea se forță să și-i deschidă.

– Mi-e sete.

– De la drog, sunt sigur. Din păcate nu avem nimic de băut la noi, am plecat cam în grabă...

– Cred că am o cutie cu suc în ghiozdan.

Voce răgușită. Slăbită. Ochii i se redeschideau cu mare efort de fiecare dată când clipeau.

– Mă tem că ghiozdanul a rămas în garaj. S-ar putea să luăm ceva din următorul oraș prin care vom trece – cu condiția să fii o fetiță cuminte. Dacă nu, ai să-ți astâmperi setea cu scuipatul pe care-l ai în gură. Ai priceput, Bucle-Aurii[3]?

– Da...

– Dacă te simt că-ți cauți de treabă prin capul meu – da, nu face ochii mari, știu de ce ești în stare – ori dacă încerci să atragi atenția atunci când o să ne oprim, o să-i fac o injecție acestui domn.

---

[1] Școala de Magie, Farmece și Vrăjitorii din seria „Harry Potter" (n. tr.).

[2] Vâjthaț – sport ficțional din seria Harry Potter (n. tr.).

[3] Bucle-Aurii – personaj din poveștile pentru copiii mici (n. tr.).

Și, pe lângă ce i-am dat deja, asta o să-i pună capac. O să fie la fel de mort ca Amy Winehouse. Ne-am înțeles?

– Da. Fata își umezi iar buzele, apoi începu să și le frece cu mâna. Nu-i face rău, te rog.

– Numai de tine depinde.

– Unde mă duci?

– Bucliță-Aurii? Drăguță?

– Ce? se bâlbâi Abra, privindu-l zăpăcită.

– Taci din gură și bucură-te de plimbare.

– Hogwarts, mai zise ea. Vată... de... zahăr.

Iar când clipi, pleoapele îi rămaseră închise. Începu să sforăie ușurel, scoțând niște sunete vioaie, chiar plăcute. Fală nu credea că se preface, dar, pentru orice eventualitate, păstră seringa la îndemână. Căci, așa cum spusese odată Gollum despre Frodo Baggins, era șmecher, preaslăvite. Era foarte șmecher.

12

Abra nu adormise complet; încă mai putea auzi motorul camionetei, dar ca de la mare depărtare. Și parcă de undeva de deasupra ei. Și își aduse aminte cum mergea cu părinții ei la Lacul Winnipesaukee în după-amiezile toride de vară și cât de înfundat se auzea huruitul bărcilor cu motor dacă îți băgai capul sub apă. Înțelegea că fusese răpită și știa că ar trebui să se simtă mai îngrijorată, dar acum o inundase o stare de liniște și se mulțumea doar să plutească între somn și starea de veghe. O deranja însă uscăciunea cumplită din gură și gât. Avea senzația că limba i se transformase într-o bucată de covor vechi și plin de praf.

Trebuie să fac ceva. Mă duce la femeia cu pălărie și trebuie să fac ceva. Dacă nu, o să mă omoare tot așa cum l-au omorât pe băiatul din Iowa. Sau o să-mi facă ceva și mai rău.

Și *va* face ceva. De îndată ce-și va potoli setea. Și după ce mai dormea puțin...

Din huruitul motorului nu se mai auzea decât un bâzâit slab când lumina îi străpunse pleoapele închise. Apoi sunetul încetă complet, iar Fală începu s-o lovească în picior. Mai încet la început, apoi mai tare. Atât de tare că o durea.

– Scularea, Bucliţe. Ai să dormi mai încolo.

Se chinui să deschidă ochii, tresărind din cauza luminii prea puternice. Se aflau lângă nişte pompe de benzină. Deasupra erau multe becuri fluorescente. Îşi feri ochii din faţa strălucirii lor orbitoare. Acum, pe lângă sete, o mai chinuia şi o durere de cap. De parcă...

– Ce e de râs, Bucliţe?

– Mmm?

– Zâmbeşti.

– Tocmai mi-am dat seama ce-i cu mine. Sunt mahmură.

Fală se gândi puţin, apoi rânji larg.

– Cam aşa. Şi nici măcar nu ai dansat cu un abajur pe cap. Eşti suficient de trează ca să pricepi ce-ţi zic?

– Da.

Cel puţin aşa credea. Dar, o, Doamne, bubuiturile alea cumplite din tâmple. Groaznic.

– Ia asta.

Întins cu tot trupul şi mâna stângă peste Billy, Fală ţinea ceva în dreptul nasului ei. Mâna cealaltă era tot pe seringă, ascunsă lângă pulpa domnului Freeman.

Abra miji ochii, încercând să desluşească despre ce era vorba. Un card bancar. Ridică o mână care i se părea incredibil de grea şi îl luă. Ochii începură să i se închidă, iar Fală o plesni peste faţă. Îi deschise brusc, şocată la culme. Nu mai fusese niciodată lovită de un adult. Dar, dacă stăm să ne gândim bine, nici răpită nu mai fusese vreodată.

– Au! *Aau!*

– Dă-te jos. Citeşte instrucţiunile de pe pompă şi fă întocmai – eşti o fată deşteaptă şi sunt convins că ai să te descurci. Umple rezervorul. După aia, pune-i la loc capacul şi urcă-te îndărăt în camionetă. Dacă mă asculţi şi faci ce ţi-am spus, Bucliţe, am să-ţi dau voie să te duci la automatul ăla cu sucuri.

Și arătă în colțul îndepărtat al benzinăriei.

– Și o să-ți iei o sticlă de cola. Sau de apă, dacă așa vrei; văd de-aici că au apă de-aia bună, Dasani. Dacă ești o fetiță *neascultătoare*, Bucliță, am să-l omor pe bătrân și am să intru în prăvălie și am să-l omor și pe puștiul ăla care vinde. Să nu crezi că nu pot. Arma prietenului tău e acum la mine în buzunar. Am să te iau cu mine și ai să vezi cu ochișorii tăi cum îi împrăștii creierii pe pereți. Depinde doar de tine, pricepi? Spune, ai înțeles?

– Da, spuse Abra puțin mai lucidă acum. Pot să-mi iau o cola *și* o apă?

Rânjetul lui se lărgi și mai mult. În pofida necazului în care se găsea, în pofida durerii fioroase de cap și chiar în pofida palmei tocmai primite, rânjetul acela i se păru fermecător Abrei. Își zise că multor oameni li se părea așa, mai ales femeilor.

– Cam lacomă, micuțo, dar asta nu-i mereu ceva rău. Haide să vedem cum știi tu să fii fată cuminte și ascultătoare.

Abra își desfăcu centura – de-abia din a treia încercare – și apucă mânerul portierei. Înainte să coboare, se întoarse către el și îi spuse:

– Și nu-mi mai zice „Bucliță". Știi foarte bine cum mă cheamă, așa cum știu și eu cum te cheamă pe tine.

Înainte ca bărbatul să apuce să caște gura, fata coborî din camionetă și se îndreptă (cam nesigură pe picioare) spre oaza pompelor de benzină. Avea ceva tupeu fetița asta, nu doar abur. Ar fi putut chiar s-o admire. Însă, dat fiind ce li se întâmplase lui Mușcătură, Nucu și Jimmy, nici nu putea fi vorba de așa ceva.

13

La început, Abra nu reuși să citească instrucțiunile, deoarece literele se tot dublau și se încălecau unele peste celelalte. Mîji ochii și cuvintele deveniră puțin mai clare. Fală se uita fix la ea. Îi simțea privirea, ca pe o greutate fierbinte care-i apăsa ceafa.

(Dan?)

Nimic. Nu se mira. Cum îşi imagina că ar putea lua legătura cu Dan, când de-abia îşi dădea seama cum să manevreze pompa asta idioată? În viaţa ei nu se simţise mai puţin „strălucitoare" ca acum.

Într-un final, reuşi să pompeze benzina, dar puse cardul cu susul în jos în aparat şi fu nevoită să o ia de la capăt. Umplerea rezervorului părea că nu se mai termină, dar măcar ciocul furtunului era prevăzut cu un manşon din cauciuc care împiedica evaporarea aburilor de benzină în atmosferă, iar aerul nopţii o ajută să-şi mai limpezească minţile. Pe cer erau miliarde de stele. De obicei se simţea copleşită în faţa splendorii lor. Însă în seara asta nu se simţea decât foarte speriată. Stelele acelea era mult prea departe. Stelele acelea nu puteau s-o vadă pe Abra Stone.

Când isprăvi de umplut rezervorul camionetei, se uită cruciş la noul mesaj apărut pe ecranul pompei şi se întoarse către Fală.

– Vrei chitanţă?

– Cred că ne descurcăm şi fără, tu ce zici?

Şi iar apăru zâmbetul acela orbitor, capabil să te facă să mori de fericire dacă tu l-ai fi stârnit. Abra era convinsă că individul ăsta avea multe iubite.

Ba nu. N-are decât una singură. Iubita lui e femeia cu pălărie. Rose. Dacă ar mai avea o alta, Rose ar omorî-o. Probabil ar sfâşia-o cu dinţii şi ghearele.

Se târî înapoi la camionetă şi urcă în cabină.

– Foarte, foarte bine, spuse Fală. Te declar câştigătoarea marelui premiu – o cola *şi* o apă. Aşa, vezi... şi, ce-i zici lu' Tati al tău?

– Mersi, spuse apatică Abra. Da' nu eşti Tati al meu.

– Însă aş putea să fiu. Sunt un tati foarte drăguţ pentru fetiţele care se poartă frumos cu mine. Pentru fetiţele care se poartă cum se cuvine.

Opri camioneta în faţa automatului cu sucuri şi-i întinse o bancnotă de cinci dolari.

– Ia-mi şi mie o Fanta, dacă au. Dacă nu, o Coca-Cola.

– Tu bei suc, aşa ca toată lumea?

Bărbatul făcu o figură prefăcut rănită:

– Dacă ne-nțepi, nu sângerăm noi oare? Dacă ne gâdili, nu izbucnim în râs?

– Shakespeare, nu? șopti Abra frecându-se iarăși la gură. *Romeo și Julieta.*

– *Negustătorul din Veneția,* tăntăloaică mică, se amuză Fală. Pun pariu că nu știi continuarea.

Abra clătină din cap. Mare greșeală. Îi reveni în forță durerea care începuse să se mai ostoiască.

– Dacă ne otrăvești, nu murim?

Bătu ușor cu seringa de piciorul domnului Freeman.

– Gândește-te la asta cât aduci sucurile.

14

Nu o scăpă din ochi nicio fracțiune de secundă cât alegea băuturile de la automat. Benzinăria asta se afla în zona împădurită de la marginea unui orășel oarecare și, la o adică, fata s-ar fi putut hotărî să-l lase în plata Domnului pe hodorog și să o ia la fugă printre copaci. Îi trecu prin minte să scoată pistolul, dar se gândi mai bine și îl lăsă la locul lui. În fond, nu i-ar fi fost deloc greu s-o urmărească și să o prindă, dată fiind starea ei de slăbiciune. Dar fata nici nu se uită spre pădure. Introduse în automat hârtia de cinci dolari și luă sticlele, una după alta, întârziind doar cât să bea câteva înghițituri lungi de apă. Se întoarse la camionetă și-i dădu lui Fală sticla de Fanta, dar nu se urcă la locul ei. Întinse mâna spre clădire.

– Trebuie să fac pipi.

Consternat, bărbatul își bulbucă ochii la ea. Nu prevăzuse chestia asta, deși ar fi trebuit. Fata fusese drogată, iar acum organismul ei trebuia să se curețe de toxinele alea.

– Nu poți să te mai ții puțin?

Probabil că peste câțiva kilometri va găsi un loc pe marginea șoselei unde să poată opri. Și o tufă în spatele căreia fata să facă ce

trebuia să facă. Totul va fi în regulă câtă vreme îi va putea vedea creștetul.

Dar Abra clătină din cap. Bineînțeles că nu mai putea să se țină.

Se gândi mai bine.

– Ascultă-mă cu atenție. Îți dau voie să te duci la toaletă doar dacă e ușa descuiată. Dacă nu, o să-ți faci treaba în spatele clădirii. Nici să nu-ți treacă prin minte că am să te las să intri ca să ceri cheia de la vânzător.

– Și dacă mă duc în spatele casei, ai să te uiți la mine. Perversule.

– Tre' să fie acolo un tomberon sau ceva după care să te ascunzi. Sigur, o să fiu distrus sufletește că n-o să-ți văd bucișoarele drăgălașe, dar cred că am să supraviețuiesc. Mișcă în mașină.

– Da' ai zis...

– Mișcă-te, ori îți zic iar „Bucliță".

Abra se urcă, iar Fală conduse camioneta până în fața ușilor de la toalete.

– Întinde mâna.

– De ce?

– Fă cum îți spun și nu mai pune atâtea întrebări.

Cu multă reticență, Abra întinse mâna. Fală o apucă cu a lui. La vederea acului, fata încercă să se smulgă din strânsoare.

– Nu te speria. Îți dau doar o picătură. Nu putem risca să-ți vină cine știe ce idee trăsnită, nu? Sau să-ți transmiți gândurile mai știu eu cui. Știi că oricum am să-ți fac injecția, așa că la ce bun tot tam-tamul ăsta?

Fata se liniști. Era mai ușor să se lase în voia sorții. Simți o pișcătură pe spatele mâinii, apoi bărbatul îi dădu drumul.

– Haide, du-te. Du-te și fă pișu. Grăbește-te. Cum zice cântecul ăla vechi, nisipul curge prin clepsidră în casa părintească.

– Nu știu cântecul ăsta.

– Nu mă mir. N-ai putut nici măcar să deosebești *Romeo și Julieta* de *Negustătorul din Veneția*.

– Ești rău.

– Aș putea să nu fiu, îi zise el.

Fata coborî și rămase câteva clipe lângă camionetă inspirând adânc.

– Abra?

Se uită la el.

– Nu încerca să te încui pe dinăuntru. Știi cine ar plăti pentru isprava asta, nu?

Și lovi ușor piciorul lui Billy Freeman.

Știa.

De-abia ce începuse să i se limpezească mintea și acum i se năclăia din nou. Îngrozitor om – îngrozitoare *creatură* – se ascundea în spatele acelui zâmbet fermecător. În plus, era și foarte isteț. Se gândea la tot. Încercă ușa toaletei. Era descuiată. Bine măcar că nu va trebui să-și facă nevoile în bălării. Intră, închise ușa și se ocupă de problemă. Apoi rămase așezată pe WC, cu capul în jos. Începuse deja să amețească. Încercă să se imagineze în baia din casa Emmei, când crezuse ca o proastă că totul se va termina cu bine. Parcă trecuse o veșnicie de atunci.

Trebuie să fac ceva.

Dar era drogată și începuse să i se facă somn.

(Dan)

Expedie gândul cu toată forța de care mai era în stare... adică destul de puțină. Câtă vreme o va mai lăsa Fală să stea aici? Simți cum o copleșește disperarea, zădărnicindu-i încercările firave de a opune rezistență. Nu mai voia decât să se încheie la pantaloni, să se urce în camionetă și să se culce. Dar mai încercă o ultimă dată.

(Dan! Dan, te rog!)

Și așteptă să se petreacă o minune.

Însă nu auzi decât claxonul camionetei. Mesajul era clar: *ți-a expirat timpul.*

XV

TRANSFER DE MINȚI

1

Îți vei aminti ce a fost uitat.

Imediat după victoria însângerată de la Spărtura din Nori, fraza aceasta începu să-l obsedeze pe Dan, așa cum te poate chinui numai un fragment de melodie enervantă și absurdă care-ți intră în cap și nu se mai dă dus și pe care te pomenești că-l fredonezi și în creierii nopții, când te împleticești până la budă ca să te ușurezi. Fraza asta era, într-adevăr, teribil de enervantă, însă deloc absurdă. Dintr-un motiv anume o asocia cu Tony.

Îți vei aminti ce a fost uitat.

Nici vorbă să ducă rulota Legitimilor cu ei la Gara Liliput din Frazier. Nici unul dintre ei nu voia să facă asta – deci nu era cazul să supună chestiunea la vot –, chiar dacă nu se temeau că ar fi fost văzuți când coborau din ea, ori că ar fi lăsat amprente înăuntru. Pentru că în rulota aceea mirosea nu doar a boală și moarte. Mirosea a răutate. Dan avea un motiv în plus. Nu știa dacă membrii Clanului Legitim se întorceau pe lumea aceasta sub formă de fantomițe sau nu, și nici nu-și dorea să afle.

Așa că azvârliră în râul Saco hainele golite de trupuri, seringile și restul obiectelor, unde lucrurile care nu se vor duce la fund vor pluti în aval spre Maine, și se întoarseră tot așa cum veniseră: cu trenulețul *Helen Rivington.*

David Stone se prăbuși în scaunul mecanicului și întinse mâna după iepurașul de pluș al Abrei, pe care Dan încă îl mai ținea strâns la piept. Dan i-l dădu cu dragă inimă, observând totodată ce ținea tatăl fetei în cealaltă mână: telefonul mobil.

– Ce ai de gând cu ăla?

David se uită la copacii din dreapta și stânga șinelor înguste, apoi își întoarse privirea spre Dan.

– De îndată ce ajungem într-un loc unde să fie semnal, am să sun la familia Deane acasă. Dacă nu-mi răspunde nimeni, am să sun la poliție. Am să sun la poliție și dacă mi se *răspunde* și Emma ori mama ei îmi spun că Abra a plecat de acolo. Asta în cazul că nu au sunat ele până acum.

Privirea lui era rece și neclintită, absolut deloc prietenoasă, dar măcar reușea să-și țină în frâu teama – groaza, mai degrabă – pentru ce i s-ar putea întâmpla fiicei lui. Dan se simți cuprins de respect în fața unei asemenea atitudini. În plus, știa că va putea discuta mult mai rațional cu un om care nu căzuse pradă istericalelor.

– Pe dumneata te consider răspunzător pentru toată povestea asta, domnule Torrance. A fost ideea dumitale. Ideea dumitale tâmpită.

N-avea niciun sens să-l contrazică amintindu-i că fuseseră cu toții de acord cu planul acela tâmpit. Sau că și el, și John erau la fel de îngrijorați din cauza tăcerii prelungite a Abrei ca și tatăl ei. În esență, omul avea dreptate.

Îți vei aminti ce a fost uitat.

O altă amintire de la Overlook? Așa credea. Dar, de ce tocmai acum? De ce aici?

– Dave, aproape *sigur* a fost răpită.

Vocea lui John Dalton care venise în spatele lor. Ultimele raze ale soarelui la apus se strecurau printre crengile copacilor, luminându-i chipul.

– Și dacă așa stau lucrurile și tu suni la poliție, ce crezi că ar păți Abra?

Să te aibă Dumnezeu în paza Lui, îi zise Dan în gând. *Nu cred că m-ar fi ascultat dacă aș fi spus eu una ca asta. Pentru că, la urma urmei, eu sunt străinul care a complotat cu fata lui. Niciodată nu va fi sută la sută convins că nu eu am vârât-o în necazul ăsta.*

– Ce altceva am putea face? întrebă David, pierzându-și tot calmul, și așa foarte firav.

Începu să plângă, cu fața îngropată în iepurașul fetiței lui.

– Ce o să-i spun soției mele? Că am avut treabă să împușc oameni în Spărtura din Nori și în vremea asta un baubau ne-a furat fata?

– Vom lua toate problemele pe rând, spuse Dan.

Nu credea că maximele Alcoolicilor Anonimi de tipul *Lasă-l pe Dumnezeu să lucreze în locul tău* sau *Fiecare lucru la timpul lui* ar fi avut vreun înțeles pentru tatăl Abrei în momentele acestea.

– *Ar trebui* să suni la familia Deane imediat ce ai semnal. Cred că o să ți se răspundă la telefon și o să afli că totul e în regulă.

– De ce crezi asta?

– Când am luat ultima oară legătura cu Abra, i-am zis să o roage pe mama prietenei ei să sune la poliție.

David bătu des din pleoape, nevenindu-i să creadă.

– Chiar așa? Sau doar încerci să-ți salvezi pielea?

– Chiar așa. Abra a început să-mi răspundă. Mi-a zis „nu mai sunt". Atâta doar și am pierdut-o. Cred că voia să-mi spună că nu mai era la familia Deane.

– Trăiește? David îl apucă pe Dan de cot cu o mână rece ca moartea însăși. Mai e fiica mea în viață?

– Nu am mai putut lua legătura cu ea, dar sunt sigur că da.

– Normal să răspunzi așa, murmură Dave printre dinți. Normal că vrei să-ți scapi curul.

Dan își înghiți replica. Dacă se luau acum la harță, s-ar fi ales praful de orice șansă – oricât de mică – să o poată salva pe Abra.

– E logic, interveni John.

Deşi încă palid şi în ciuda tremurului nefiresc al mâinilor, doctorul vorbise pe tonul folosit în preajma copiilor bolnavi.

– Nu i-ar fi de niciun folos moartă individului ăluia care a mai rămas. Ăla care a răpit-o. Vie, reprezintă un ostatic. Plus că au nevoie de ea pentru... cum să zic...

– Pentru esenţa ei, spuse Dan. Pentru abur.

– Încă ceva, mai zise John. Ce o să le spunem poliţiştilor despre oamenii ăia pe care i-am omorât? Că au intrat în cicluri, că acum erau aici, acum erau invizibili şi după aia au dispărut de tot? Şi că ne-am descotorosit de... de resturile lor?

– Nu-mi vine să cred că te-am lăsat să mă bagi în rahatul ăsta, mormăi David răsucind furios iepuraşul în mâini. Probabil că în scurtă vreme jucăria aceea veche se va rupe şi din ea va ieşi toată umplutura. Dan nu era sigur că va suporta să vadă aşa ceva.

– Ascultă-mă, Dave, spuse John. Măcar de dragul fiicei tale şi tot trebuie să te calmezi. Ea singură a intrat în povestea asta din clipa când a dat peste poza băiatului în *Ghidul Cumpărătorului* şi a încercat apoi să afle ce se întâmplase cu el. Şi atunci când individa aia căreia Abra îi zice „femeia cu pălărie" a aflat de existenţa ei, a vrut să pună cât mai repede mâna pe ea. Habar n-am ce-i ăla „abur" şi pricep foarte puţin spre deloc ce-i chestia aia căreia Dan îi zice „strălucire", dar ştiu sigur că oameni de tipul celor cu care avem noi de-a face nu obişnuiesc să lase martori în urma lor. Iar în cazul băieţelului din Iowa, exact asta a fost fiica ta: un martor.

– Sună la familia Deane, dar încearcă să nu-i impacientezi, spuse Dan.

– Să nu-i impacientez? Să nu-i *impacientez?*

Dave părea dezorientat ca un om care încerca să pronunţe un cuvânt în limba suedeză şi nu-i ieşea neam.

– Spune că vrei s-o întrebi pe Abra dacă are nevoie de ceva de la magazin – pâine, sau lapte, sau ceva de genul ăsta, vezi tu. Dacă îţi zic că a plecat acasă, spune că nu-i nimic, îţi pare rău că i-ai deranjat şi că ai s-o suni acolo.

– Şi după aia?

Dan nu mai știa ce avea să fie „după aia". Nu știa decât că trebuie să se gândească bine la ce fusese uitat.

Dar John *știa*.

– După aia ai să încerci să dai de Billy Freeman.

Se înserase deja și farul trenulețului *Riv* lumina șinele dinaintea lor, când David avu, în cele din urmă, semnal la telefonul mobil. Sună la familia Deane și Dan, uitându-se la el, își spuse că se ținea destul de tare, chiar dacă tatăl Abrei strângea cu toată puterea la piept ce mai rămăsese din bietul Țopăilă și stropi mari de transpirație i se prelingeau pe obraji. Bună seara, mă întreb dacă ați putea s-o chemați o clipă pe Abby la telefon ca să-mi spună ce vrea să-i iau de la magazin? o? a plecat? mulțumesc, am s-o sun acasă. David mai ascultă câteva secunde ce i se spunea de la celălalt capăt, spuse că sigur că da și încheie conversația. Se uită la Dan cu ochii scufundați în orbite.

– Doamna Deane a vrut să mă anunțe că Abra nu s-a simțit prea bine. Se pare că a plecat acasă din cauza durerilor lunare.

Își lăsă capul în piept și murmură:

– Nici n-am știut că a început să-i vină ciclul. Lucy nu mi-a pomenit despre asta.

– Sunt anumite lucruri pe care tații nu trebuie să le știe, zise John. Acum sună-l pe Billy.

– N-am numărul lui.

Scoase un hohot gâtuit de râs – *HA!*

– Ce comando de tot căcatul suntem!

Îi spuse Dan numărul lui Billy. Îl știa pe de rost. În fața lor, copacii începuseră să se rărească și se puteau vedea deja felinarele de pe strada principală a orașului Frazier.

Dave apăsă tastele și duse telefonul la ureche. Ascultă și închise.

– Căsuța vocală.

Cei trei bărbați nu mai spuseră nimic în vreme ce *Riv*-ul ieși din pădure și parcurse ultimii trei kilometri până la Orășelul Liliput. Dan mai încercă o dată să ia legătura cu Abra, folosindu-și vocea mentală cu toată energia de care era în stare. Niciun răspuns. Probabil că fusese cumva lăsată inconștientă de cel căruia ea îi

spunea Fală. Femeia cu tatuajul avusese o seringă la ea. Poate că și Fală avusese una.

Îți vei aminti ce a fost uitat.

Și atunci explicația gândului aceluia se înălță de undeva din fundul minții lui, din locul unde ținea cutiile încuiate în care se aflau toate amintirile îngrozitoare din Hotelul Overlook și toate fantomele care-l infestaseră.

– Boilerul.

Din locul lui de pe scaunul mecanicului de locomotivă, Dave se holbă la el:

– Ce?

– Nimic.

Sistemul de încălzire al hotelului fusese foarte vechi. Presiunea aburului trebuia să fie coborâtă de câteva ori pe zi, altminteri ar fi urcat și ar fi tot urcat, până când boilerul ar fi explodat, trimițând hotelul în înaltul cerului. În goana lui impetuoasă spre demență, Jack Torrance uitase de pericolul acesta. Dar fiul lui fusese avertizat. De către Tony.

Să fi fost acum vorba de un alt avertisment, ori nu era decât o convulsie exasperantă a memoriei sale, provocată de stres și de sentimentul de vină? Pentru că, da, *se simțea* vinovat. Sigur, John avea dreptate când spunea că Abra ar fi devenit oricum ținta Clanului Legitim, însă sentimentele sunt de obicei imune în fața rațiunii. Așa că se simțea vinovat, foarte vinovat. Fusese planul lui. Planul dăduse greș și vina era doar a lui.

Îți vei aminti ce a fost uitat.

Era oare vocea vechiului său prieten, încercând să-i comunice ceva despre situația actuală, ori doar un disc zgâriat de gramofon?

2

Dave și John se întoarseră acasă la familia Stone în aceeași mașină. Dan îi urmă cu mașina lui, bucuros că a rămas singur cu gândurile

lui. Nu că singurătatea l-ar fi ajutat cine știe ce. Era aproape sigur că era vorba despre ceva *real*, dar nu reușea să-și dea seama ce anume. Ba chiar încercă să-l cheme pe Tony, lucru pe care nu-l mai făcuse din adolescență, însă și încercarea aceasta se soldă cu un eșec.

Camioneta lui Billy nu se mai afla pe Intrarea Richland. Perfect logic, din punctul de vedere al lui Dan. Legitimii veniseră cu rulota Winnebago. Dacă Fală coborâse în Anniston, însemna că era pe jos și avea nevoie de un mijloc de transport.

Ușa de la garaj era deschisă. Dave coborî din mașina lui John înainte ca aceasta să se fi oprit și se repezi înăuntru strigând numele Abrei. Apoi, la lumina farurilor de la Chevrolet-ul lui John, ca un actor în luminile rampei, ridică ceva de pe jos și scoase un sunet aflat pe undeva între geamăt și urlet. Dan opri lângă mașina doctorului și reuși să vadă despre ce era vorba: rucsacul de școală al Abrei.

Și atunci i se făcu sete. Nevoia de a bea era acum mai neostoită chiar decât în noaptea aceea de demult, când îl sunase pe John din parcarea barului „Cizmă de Cowboy", mai puternică decât fusese vreodată în toți anii care trecuseră de când primise jetonul alb la prima întrunire AA la care participase. Ce-ar fi să dea în marșarier, să iasă de pe aleea din fața casei familiei Stone, ignorându-le cu totul strigătele și să se întoarcă în Frazier? Știa un bar acolo. „Elanul Albastru". Trecuse de nenumărate ori prin fața lui, mereu cu aceleași gânduri de alcoolic adus pe calea cea bună – oare cum e înăuntru? oare serveau și bere la halbă? ce fel de muzică aveau la tonomat? ce fel de whisky aveau pe raft și care marcă era cea a casei? oare înăuntru erau și ceva dudui arătoase? și oare ce fel de gust ar fi avut prima înghițitură? gustul bun și drag care să-i amintească de casă? gustul bun și drag care să-l facă să priceapă că acolo era casa lui? Ar fi putut să-și răspundă la câteva din întrebările astea înainte să-l ridice polițiștii chemați de David Stone și să-l ducă la secție, unde avea să fie interogat în cazul dispariției unei anumite fetițe.

Va veni o vreme, îi spusese Casey în zilele acelea trăite cu pumnii încleștați, *când vor da chix toate sistemele tale de apărare mentală și între tine și sticla cu băutură nu va mai rămâne decât Puterea Supremă.*

Dan nu avea nicio problemă cu Puterea Supremă, pentru că avusese ocazia să afle ceva informații din interior. Sigur, Dumnezeu rămânea o ipoteză nedemonstrată încă, dar el cunoscuse și un alt plan al existenței. La fel ca Abra, și Dan văzuse „fantomițele". Așa că da, sigur, posibil ca Dumnezeu să fie real. Pentru că întrezărise de mai multe ori lumea de dincolo de lume, lui Dan i se părea chiar probabil... deși, ce fel de Dumnezeu e ăla care stă cu mâinile în sân când se întâmplă nenorociri dintr-astea?

De parcă tu ai fi primul om care pune întrebarea asta, se ironiză el în gând.

Casey Kingsley îl sfătuise să se așeze în genunchi de două ori pe zi, cerând sprijin dimineața și aducând mulțumiri seara. *Primii trei pași: eu nu pot, dar Dumnezeu poate, așa că mai bine îl las pe el. Și n-am să mă mai gândesc la asta.*

Casey avea obiceiul să le povestească o întâmplare din viața regizorului de film John Waters nou-veniților care nu dădeau semne că ar dori să-i urmeze sfaturile. Într-o scenă a unuia dintre primele sale filme, *Pink Flamingos,* actorul principal, travestitul Divine, mâncase o bucățică de excrement de câine de pe jos. Chiar și la mulți ani după aceea, Waters încă mai era rugat să vorbească despre acel moment de glorie din istoria cinematografiei. La un moment dat regizorul izbucnise iritat: „N-a fost decât *o bucățică* de căcat de câine", îi spusese el unui reporter, „și bucățica aia l-a făcut vedetă".

Așa că pune-te în genunchi și cere ajutor, chiar dacă nu-ți convine, era morala cu care încheia mereu Casey. *În fond, nu-i decât* o bucățică *de căcat de câine.*

Dan nu prea avea cum să se pună în genunchi în spatele volanului, drept pentru care își luă poziția obișnuită în timpul rugilor din fiecare dimineață și noapte – ochi închiși și palma lipită de buze, ca și cum ar fi vrut să se ferească cu totul de licoarea aceea vrăjită ce-i otrăvise douăzeci de ani din viață.

Doamne, ajută-mă să nu mai be...

Atât apucă să spună când, pe neașteptate, i se făcu lumină în minte.

Ceva ce spusese David pe drumul spre Spărtura din Nori. Zâmbetul furios al Abrei (și se întrebă dacă Fală avusese ocazia să-l vadă și, dacă îl văzuse, ce părere avusese despre el).

– O, Dumnezeul meu, șopti el.

Coborî din mașină, dar picioarele refuzară să-l mai susțină. Uite, până la urmă tot în genunchi a ajuns. Se ridică repede și porni grăbit spre garaj, unde ceilalți doi bărbați se uitau muți la ghiozdanul fetei.

Îl înșfăcă pe David de umăr.

– Sună-ți soția. Spune-i că te duci la ea.

– O să mă întrebe ce s-a întâmplat, comentă Dave.

Din întreaga lui atitudine – tremurul gurii și ochii plecați – se putea observa cât de puțin își dorea să aibă această conversație.

– E la Chetta acasă. O să-i zic... Hristoase, nu știu ce să-i zic.

Dan îl strânse mai tare, și mai tare, până când bărbatul își ridică privirea.

– Mergem toți trei la Boston, dar John și cu mine avem alte treburi acolo.

– Ce treburi? Nu pricep.

Dan pricepea. Nu chiar tot, dar destul.

3

Plecară cu Chevrolet-ul lui John. David în față, Dan întins pe bancheta din spate, cu capul pe rezemătoarea banchetei.

– Lucy a insistat să afle despre ce e vorba, zise Dave. A spus că o sperii. Normal că s-a gândit că e ceva cu Abra, pentru că și ea are puțin din talentul ei. Am știut asta de la bun început. I-am zis că a rămas peste noapte acasă la Emma. Știți voi de câte ori mi-am mințit soția de când suntem căsătoriți? Aș putea să-mi număr minciunile pe degetele de la o singură mână și trei dintre ele se referă la cât am pierdut la partidele de poker organizate de șeful departamentului meu în serile de joi. Minciuni inofensive, nimic ca nebunia asta. Și în doar trei ceasuri o să fiu nevoit să dau cărțile pe față.

Sigur că Dan și John știau ce spusese despre Abra și cât de supărată fusese Lucy atunci când soțul ei refuzase să dea mai multe amănunte, explicându-i că problema e mult prea complicată și importantă pentru a fi discutată la telefon. Amândoi fuseseră lângă el, în bucătărie, când dăduse telefonul cu pricina. Dar David simțea nevoia să vorbească. Să *se descarce,* cum se spune în limbaj AA. John oferi răspunsurile atunci când era cazul: *aha, hm* și *înțeleg* și *știu.*

La un moment dat, Dave se opri și se uită în spate.

– Iisuse Hristoase, acum ți-ai găsit să *dormi?*

– Nu dorm, spuse Dan fără să deschidă ochii. Încerc să iau legătura cu fiica ta.

Răspunsul lui puse capăt monologului lui David. Acum nu se mai auzea decât foșnetul făcut de roți pe Route 16, prin zeci de orășele adormite. Se circula ușor și, de când intraseră pe șoseaua cu patru benzi, acul vitezometrului arăta nouăzeci și șase de kilometri la oră.

Dan nu mai încercă s-o contacteze pe Abra; nu credea că era posibil. În schimb, se strădui să-și deschidă complet mintea. Să se transforme într-un post de ascultare. Niciodată nu mai încercase așa ceva, iar rezultatul îl luă prin surprindere. Parcă își pusese cele mai puternice căști din lume. Auzi un fâșâit înfundat și își spuse că probabil acesta era iureșul gândurilor omenești. Nu se aștepta să-i deslușească vocea în oceanul acela, dar ce altceva putea face?

La scurt timp după ce intraseră pe Autostrada Spaulding și mai aveau doar nouăzeci de kilometri până la Boston, reuși, în sfârșit, să o audă.

(Dan!)

Foarte slab. O șoaptă. La început își zise că era doar un joc al imaginației sale, o iluzie provocată de dorința lui fierbinte de a lua legătura cu ea, dar încercă, totuși, să-și canalizeze toată concentrarea pe direcția de unde i se păruse că o auzise pe Abra. Și o auzi din nou. Puțin mai tare de această dată. Și nu, nu i se părea. *Ea* era.

(Dan, te rog!)

Din nefericire fetița era drogată, iar el nu mai făcuse niciodată în viața lui ceva nici pe departe asemănător cu ce avea să facă acum... dar Abra făcuse. Și, chiar dacă era drogată, tot va putea să-i arate cum să procedeze.

(Împinge! Trebuie să mă ajuți!)

(La ce să ajut? Cum?)

(Schimbăm.)

(???)

(Ajută-mă să învârt lumea!)

4

Dave tocmai căuta monedele potrivite pentru următorul punct de plată de pe autostradă, când Dan începu să vorbească de pe bancheta din spate. Doar că nu era vocea lui.

– Mai lasă-mă puțin, trebuie să-mi schimb tamponul!

John tresări puternic și trase tare de volan, făcând Chevrolet-ul să derapeze.

– Ce *dracu'*?

David își desfăcu centura și se lăsă în genunchi, răsucindu-se ca să se poată uita la bărbatul din spatele lui. Ochii lui Dan erau pe jumătate închiși, dar se deschiseră brusc atunci când Dave rosti numele Abrei.

– Nu, Tati, nu acum, trebuie să-l ajut... trebuie să încerc...

Trupul lui Dan se crispă. Ridică mâna și se frecă la gură, gest pe care Dave îl văzuse de mii de ori, apoi o lăsă jos.

– Spune-i să nu-mi mai zică așa. Spune-i...

Capul lui Dan se înclină într-o parte până ajunse să se sprijine pe umăr. Gemu. Mâinile îi zvâcneau incontrolabil.

– Ce se petrece? strigă John. Ce să fac?

– Nu știu, zise David.

Întinse brațul printre scaune și apucă strâns una din mâinile lui Dan.

– Condu mai departe, murmură el.

Apoi trupul celui de pe bancheta din spate începu să se zvârcolească violent și Abra țipă cu vocea lui Dan.

5

Descoperi drumul până la Abra, urmând curentul leneș al gândurilor ei. Văzu roata uriașă din piatră pentru că ea o vizualiza, dar era mult prea slăbită și dezorientată ca să o poată roti. Își folosea toată forța mentală pe care o mai avea doar ca să țină deschisă linia de comunicare. Ca el să poată intra în mintea ei, iar ea în a lui. Dar Dan simțea că o parte însemnată din el se află tot în Chevrolet, luminat de farurile mașinilor care treceau pe lângă ei din sens opus. Lumină... întuneric... lumină... întuneric.

Și roata aia era atât de grea.

De undeva se auziră niște bătăi puternice, apoi o voce de bărbat:

– Haide, Abra, ieși de-acolo. Ți-a expirat timpul. Trebuie să plecăm.

Strigătul acela o înspăimântă și îi dădu ceva mai multă forță. Roata se urni din loc, trăgându-l pe Dan mai adânc în canalul care-i unea. Niciodată nu mai avusese o senzație atât de stranie: revigorantă, în pofida grozăviei situației.

De undeva, de la mare depărtare, auzi glasul Abrei:

– Mai lasă-mă puțin, trebuie să-mi schimb tamponul!

Tavanul Chevrolet-ului lui John începu să dispară. Începu să se *rotească*. Urmă întunericul însoțit de senzația că se afla într-un tunel și avu timp să-și spună: *Dacă mă rătăcesc aici, n-am să mai găsesc în veci drumul înapoi. O să ajung în vreun balamuc cu diagnosticul de schizofrenie incurabilă.*

Dar chiar atunci lumea reveni la locul de dinainte, deși nu întocmai. Chevrolet-ul dispăruse. Dan se afla într-o toaletă rău mirositoare, cu podeaua din plăci de faianță albastră foarte pătată și

cu o hârtie atârnată lângă chiuvetă – SCUZE, DOAR APĂ RECE. Iar el şedea pe WC.

Înainte să apuce să se ridice de acolo, uşa se dădu de perete cu atâta putere că fisură câteva din dalele vechi şi un bărbat apăru în pragul ei. Părea a avea în jur de treizeci şi cinci de ani. Părul foarte negru şi-l pieptănase pe spate, faţa îi era ascuţită, dar atrăgătoare într-un mod aspru. Într-o mână ţinea un pistol.

– Da, sigur, schimbă-ţi tamponul, spuse el. Da' unde-l ascunseseşi, Bucliţe, în buzunarul de la pantaloni? Probabil că da, pentru că rucsacul tău e departe.

(Spune-i să nu-mi mai zică aşa.)

– Ţi-am spus să nu-mi mai zici aşa.

Fală şovăi, privind lung la fata de pe toaletă. Micuţa se clătina încet, sigur că se clătina, ăsta era un efect al drogului. Dar vocea de ce-i suna altfel? *Tot* din cauza drogului?

– Ce-ai păţit? Parcă nu-i vocea ta.

Dan încercă să ridice din umerii Abrei şi izbuti doar să-l facă pe unul să zvâcnească. Fală o apucă pe Abra de braţ şi îl smuci pe Dan, ridicându-l în picioare. Pe picioarele Abrei. Ţipă de durere.

De altundeva – la mulţi kilometri depărtare – cineva ţipă gâtuit: *Ce se petrece? Ce să fac?*

– Condu mai departe, îi spuse el lui John când Fală îl îmbrânci pe uşă afară.

– Fii sigură că aşa am să fac, mârâi Fală, urcând-o cu forţa pe Abra lângă Billy Freeman, care nu se trezise în tot acest timp.

Apoi îşi înfăşură în jurul pumnului o şuviţă din părul ei şi trase tare. Dan ţipă, ştiind că vocea lui nu este *identică* cu cea a Abrei. Semăna foarte mult, dar nu era identică. Fală sesiză diferenţa, dar nu pricepu care anume era cauza. Femeia cu pălărie ar fi priceput într-o clipită; în fond, ea o învăţase pe Abra – fără să-şi dea seama, firește – trucul cu transferul de minţi.

– Înainte să pornim la drum, vreau să facem un pact. Fără minciuni, ăsta-i pactul. Dacă îl mai minţi pe Tăticuţul tău, fie şi o singură dată, îţi iei adio de la hodorogul ăsta care sforăie lângă

tine. Da' să știi că n-am să folosesc drogul. I-ar fi prea ușor. Am să caut un drum lăturalnic, am să opresc acolo și am să-i vâr un glonț în burtă. Așa o să se mai chinuiască ceva vreme. Și tu o să stai cuminţică și o să-l asculți cum urlă de durere. Ne-am înțeles?

– Da, șopti Dan.

– Sper să spui adevărul acum, fetiţo, pentru că mie nu-mi place să-mi bat gura de două ori.

Fală trânti portiera și se îndreptă iute spre locul șoferului. Dan închise ochii Abrei. Se gândi la lingurile de la ziua de naștere. La sertare care se deschideau și se închideau singure – și la ele se gândi. Abra era mult prea slabă ca să aibă vreo șansă într-o eventuală confruntare fizică cu bărbatul care se urcase la volan și pornea acum camioneta. Însă o anumită parte a ei era incredibil de puternică. Dacă ar putea găsi partea aceea... partea care atârnase lingurile de tavan și deschisese sertare și cântase la clapele unui pian invizibil... partea aceea care scrisese mesaje pe tabla din camera lui, deși fetița se afla la mulți kilometri depărtare... dacă ar putea s-o găsească și să o controleze...

Așa cum, mai de mult, Abra plăsmuise o prințesă-războinică pe un armăsar alb, Dan își imagină acum un șir de comutatoare pe peretele unui centru de comandă. Unele din acestea îi activau mâinile, altele picioarele, câteva mișcările umerilor. Însă erau acolo și unele contacte mult mai importante. Ar trebui să le poată manevra. Și el era înzestrat cu aceleași circuite.

Camioneta se pusese în mișcare, dădea înapoi și se întorcea. Câteva clipe mai târziu se aflau iar pe șosea.

– Bine faci, rânji Fală. Culcă-te. Ce mama dracului îți închipuiai că poți face acolo? Să te arunci în budă și să tragi apa după...

Vorbele i se stinseră, deoarece Dan descoperise contactele căutate. Contactele acelea speciale, cu manete roșii. Nu știa dacă existau cu adevărat și dacă erau conectate la puterile Abrei sau dacă aceasta nu era decât o pasiență pe care, evident, o juca de unul singur. Nu știa decât că trebuie să încerce.

Haide, strălucește, se îndemnă el și trase toate manetele.

6

Camioneta lui Billy Freeman ajunsese cam la zece kilometri de benzinărie și străbătea întunericul șoselei 108 printre satele din Vermont, când Fală simți primul junghi de durere cumplită. Ca și cum un inel subțire din argint îi înconjura ochiul stâng. Rece, apăsător. Apoi simți același lucru și la ochiul drept. Parcă avea un binoclu din metal.

Sau cătușe pentru ochi.

Apoi începu să-i țiuie urechea stângă și îi amorți tot obrazul de pe aceeași parte, întoarse capul și văzu că fata îl privea țintă, cu ochi mari și neclintiți. Nu erau câtuși de puțin ochii unei persoane drogate. De fapt, nici nu semănau cu ochii ei. Păreau mai bătrâni. Mai înțelepți. Și la fel de reci cum își simțea el acum obrazul.

(oprește mașina)

Fală pusese la loc capacul din plastic pe acul seringii, dar încă mai ținea în mână pistolul pe care îl scosese de sub scaun când își dăduse seama că fata întârzie prea mult la budă. Vru să o amenințe iar că-l va împușca pe boșorog dacă nu va înceta imediat, dar mâna îi îngheță brusc, de parcă ar fi ținut-o în congelator. Și pistolul devenise foarte greu: parcă avea trei kilograme, cinci... imposibil, zece. Cel puțin zece. Și, pe când se chinuia să-l urnească, piciorul drept i se ridică de pe pedala de accelerație, iar mâna stângă trase de volan, făcând camioneta să iasă de pe șosea și să se îndrepte încet spre șanțul de pe margine.

– Ce-mi faci?

– Ce meriți. *Tati.*

Camioneta se lovi de trunchiul unui mesteacăn doborât, îl frânse în două și se opri. Fata și moșul aveau centurile de siguranță puse, dar Fală uitase să o cupleze pe a lui. Așa că se izbi puternic de volan, declanșând claxonul. Când se uită în jos, văzu cum pistolul bătrânului i se răsucește în mână. Foarte, foarte încet. Se răsucea spre el. Foarte încet. Nu se putea întâmpla așa ceva. Pentru asta folosise drogul. La dracu', drogul chiar avusese *efectul* scontat,

însă ceva se schimbase în toaleta aia. Cine se uita acum la el cu ochii ăia blestemați era cât se poarte de lucid și calculat.

Și îngrozitor de puternic.

Rose! Rose, am nevoie de tine!

– Nu cred că te aude, spuse vocea care nu era a Abrei. Oi avea tu ceva talente, lepădătură ce ești, dar nu mi se pare că ai fi vreun telepatic. Cred mai degrabă că folosești telefonul atunci când vrei să vorbești cu amanta ta.

Forțându-se din răsputeri, Fală începu să întoarcă țeava Glock-ului înapoi spre fată. Acum i se părea că arma cântărește douăzeci și cinci de kilograme. Tendoanele gâtului păreau niște cabluri groase. Stropi grei de transpirație i se adunară pe frunte, curgându-i apoi în ochi și usturându-l. Fală clipi des, încercând să-și recapete vederea.

– O... să-ți... împușc... prietenul, se bâlbâi el.

– Nu, îl contrazise persoana din capul Abrei. N-am să te las.

Dar Fală observă că și ea se încorda acum, iar asta îi dădu speranță. Cu un efort uriaș încercă să îndrepte gura armei spre pieptul fetei și aproape reuși, când pistolul porni să se rotească în direcție opusă. O auzea pe javra aia mică gâfâind. Drace, gâfâia și el. Tare. După sunetele scoase, parcă erau doi maratoniști care se apropie umăr la umăr de linia de finiș.

Pe lângă ei trecu o mașină, fără să încetinească. Nu o observă niciunul. Se țintuiau cu privirile.

Fală încercă să se ajute și cu mâna stângă. Acum, pistolul parcă se mișca mai ușor. O învingea, zău că o învingea. Dar ochii lui! Iisuse!

– Billy! strigă Abra. Billy, ajută-mă puțin!

Billy mai fornăi o dată și deschise brusc ochii.

– Ce...

O clipă doar Fală își pierdu concentrarea. Mușchii i se destinseră, iar pistolul începu imediat să se rotească din nou spre el. Își simțea mâinile reci, foarte, foarte reci. Inelele acelea metalice îi apăsau ochii, amenințând să-i transforme în gelatină.

Arma se declanșă, făcând o gaură în bordul camionetei, chiar deasupra aparatului de radio. Billy tresări cu putere, trezindu-se de-a binelea. Dădu năuc din mâini, aidoma cuiva care se smulge din cel mai cumplit coșmar, lovind-o pe Abra în tâmplă și pe Fală în piept. Cabina camionetei se umpluse de o pâclă albăstruie și de mirosul puternic al prafului de pușcă.

– Ce-a fost aia? Ce dracu' a fost a...

Fală mârâi:

– *Nu, căţea ordinară! Nu!*

Învârti iar pistolul spre Abra și simți atunci cum fata începe să-și piardă controlul. Din cauza loviturii la tâmplă, precis. Îi vedea disperarea și groaza din ochi și se simți cuprins de o bucurie sălbatică.

Trebuie s-o omor. Nu pot s-o mai las în viaţă după toată povestea asta. Dar n-am s-o împușc în cap. În burtă am s-o împușc. Și după aia am să-i sorb abu...

Billy îl izbi foarte puternic cu umărul. Pistolul zvâcni și se descărcă din nou, făcând acum o gaură în plafon, nu departe de capul Abrei. Înainte ca Fală să mai apuce să-l coboare, mâinile îi fură acoperite de alte mâini. Avu vreme să înțeleagă că adversarul lui folosise doar o parte din forța de care dispunea. Căci panica descătușase o rezervă uriașă, poate chiar incomensurabilă. Și când arma se întoarse iarăși spre el, încheieturile mâinilor i se frânseră ca două vreascuri uscate de foc. O clipă văzu un ochi negru privindu-l și mai avu vreme pentru o jumătate de gând:

(Rose, te iu...)

Un fulger alb, apoi întuneric deplin. Patru secunde mai târziu, din Tati Fală nu mai rămăsese nimic cu excepția hainelor.

7

Când începură zbieretele, Steve Capzălud, Baba Bolșevica, Dick Ghebosul și Haplea G. jucau, cam fără tragere de inimă, o partidă de canastă în rulota marca Bounder pe care o împărțeau Phil Jegosul

și Haplea G. Toți patru aveau nervii întinși la maximum – ca, de altfel, toți Legitimii – și, aruncându-și cărțile, se repeziră la ușă.

Ceilalți coborau și ei din rulote să vadă ce se întâmplase, dar încremeniră cu toții când au dat cu ochii de Rose Țilindru, în lumina puternică, alb-gălbuie, a reflectoarelor din jurul Cabanei Overlook. Îi privea ca o nebună, cu ochii bulbucați. Își smulgea părul din cap ca un proroc din Vechiul Testament, torturat de vedenii cumplite.

– *Scârba aia afurisită l-a omorât pe Tati al meu!* urla ea. *O s-o omor eu pe ea acum! O S-O OMOR ȘI O SĂ-I MĂNÂNC INIMA!*

Se prăbuși în genunchi și începu să plângă cu obrajii în palme.

Legitimii erau șocați. Niciunul nu știa ce să spună ori ce să facă. În cele din urmă, Sarey Tăcuta își luă inima în dinți și se apropie de ea. Rose o îmbrânci cu putere la o parte. Sarey căzu pe spate, se ridică și, fără nicio ezitare, se întoarse la Rose. De această dată, Rose își ridică privirea și o văzu pe cea care voia să o consoleze, femeie care pierduse, la rândul ei, pe cineva drag în noaptea aceasta absurdă. O luă în brațe și o strânse atât de tare încât ceilalți auziră cum îi trosnesc oasele Tăcutei. Dar Sarey nu încercă să se desprindă din îmbrățișare și, după câteva clipe, cele două femei se ajutară reciproc să se ridice. Rose se uită lung la Sarey Tăcuta, apoi la Mo cea Mare, apoi la Mary Grasa, apoi la Charlie Jeton, de parcă atunci îi vedea pentru prima oară în viață.

– Vino, Rose, îi zise Mo. Ai suferit un șoc puternic. Trebuie să te înti...

– *NU!*

Se îndepărtă de Sarey Tăcuta și se plesni puternic peste amândoi obrajii, răsturnându-și jobenul de pe creștet. Se aplecă să-l ridice de pe jos și, când se uită iar la toți Legitimii strânși în jurul ei, privirea i se mai limpezi puțin. Își aduse aminte de Doug Diesel și de ceilalți pe care-i trimisese să-i iasă înainte lui Tati și fetei.

– Trebuie să iau legătura cu Diesel. Să-i spun să se întoarcă. Să-i ia pe Phil și pe Annie și să se întoarcă. Acum trebuie să fim toți împreună. Trebuie să sorbim abur. Trebuie să sorbim mult abur. Și după ce ne recăpătăm puterile, *o s-o prindem pe jegoasa aia.*

Nimeni nu spuse nimic. Pe chipurile tuturor se aşternuse aceeaşi expresie de îngrijorare şi incertitudine. Şi Rose turbă de-a dreptul la vederea tuturor acelor priviri înspăimântate şi guri căscate prosteşte.

– Vă îndoiţi de judecata mea?

Sarey Tăcuta se apropiase din nou de ea şi din nou Rose o îmbrânci cât colo.

– Cine se îndoieşte de mine să facă acum un pas înainte.

– Nu se îndoieşte nimeni, Rose, încercă să o calmeze Steve Capzălud, dar poate că ar trebui să o lăsăm în pace.

Omul vorbea cu prudenţă, incapabil să o privească în ochi.

– Dacă e adevărat că Fală a murit, înseamnă că am pierdut deja cinci dintr-ai noştri. Niciodată n-am mai pierdut atâţia într-o singură zi. Niciodată n-am mai pierdut...

Rose făcu un pas înainte şi imediat Steve făcu un pas înapoi, vârându-şi capul între umeri aidoma unui copil în faţa furiei părinţilor.

– Din faţa unei copilişe aburinde vreţi voi să fugiţi? După toţi anii ăştia, vreţi să faceţi stânga-mprejur şi să daţi bir cu fugiţii din faţa unui *mocofan*?

Nu-i răspunse nimeni, cu atât mai puţin Steve, însă Rose citi adevărul în ochii lor. Da, voiau. Incredibil, dar aşa era. Avuseseră parte de foarte mulţi ani buni. Ani îmbelşugaţi. Ani fără griji. Acum dăduseră peste cineva care nu doar că poseda abur de o calitate extraordinară, dar îşi dăduse seama cine sunt şi cu ce se ocupă ei. În loc să îşi dorească să-l răzbune pe Tati Fală – care, la fel ca şi Rose, fusese alături de ei la bine şi la greu –, nu voiau decât să-şi vâre coada între picioare şi să o ia la sănătoasa chiţăind. Îi venea să-i omoare pe toţi, fără regrete. Iar Legitimii îi simţiră furia şi se traseră şi mai departe, făcând loc în jurul ei.

Mai puţin Sarey Tăcuta, care se holba ca hipnotizată la Rose, cu falca prăvălită în piept. Rose o apucă de umerii sfrijiţi.

– Nu, Rose! guiţă Mo. Nu-i face rău!

– Tu ce zici, Sarey? Din cauza fetiţei ăleia a murit femeia pe care o iubeai. Şi tu vrei să renunţi?

– Nee, spuse Sarey, privind-o drept în ochi.

Chiar și în centrul atenției, ca acum, Sarey își păstrase aerul smerit.

– Vrei să te răzbuni?

– Sigul, răspunse Sarey. Lăsbunale vleau.

În ciuda vocii mai stinse decât o șoaptă și în ciuda defectului ei de vorbire, o auziră cu toții și îi înțeleseră vorbele.

Rose privi în jur la Legitimi.

– Ăia dintre voi care nu vreți ce vrea Sarey, ăia dintre voi care vor să se ascundă în fundul pământului...

Se întoarse brusc spre Mo cea Mare și o apucă de brațul fleșcăit. Luată prin surprindere, Mo chirăi înspăimântată și vru să se smulgă din strânsoare. Dar Rose o ținu bine și-i ridică brațul mai sus, ca să poată fi văzut de toată lumea. Era acoperit cu pete roșii.

– Puteți să vă ascundeți de asta?

Legitimii scoaseră câteva bolboroseli încurcate și mai făcură câțiva pași înapoi.

Rose continuă:

– E în noi toți.

– Da' mulți ne simțim bine! strigă Dulcica Terri Pickford. *Eu* sunt bine! N-am nicio pată!

Drept dovadă, își întinse brațele albe și netede.

Rose își întoarse spre Terri ochii arzători și plini de lacrimi.

– *Deocamdată*. Dar cât timp vei mai fi așa?

Terri Dulcica nu răspunse și își lăsă capul în jos.

Rose o cuprinse pe Sarey pe după umeri și se uită lung la ceilalți.

– Nucu a zis că fata asta s-ar putea să fie unica noastră șansă să scăpăm de boală înainte de a ne răpune pe toți. Are careva altă soluție? Dacă da, s-o auzim.

Nu, nu avea nimeni nicio altă soluție.

– O să așteptăm până se întorc Deez, Annie și Phil Jegosul și după aia desfacem canistrele și ne îndopăm cu abur. Ne vom îndopa cum nu am mai făcut-o niciodată. Vom sorbi aburul din toate canistrele pe care le avem.

Vestea aceasta fu întâmpinată cu priviri uluite și alte murmure speriate. Oare credeau că își pierduse mințile? Lasă-i să creadă. Nu doar pojarul pusese stăpânire pe Clanul Legitim, ci și panica. Or, asta era mult, mult mai grav.

– Când vom fi cu toții împreună, ne vom strânge în cerc. Și atunci vom deveni mai puternici. *Lodsam hanti,* noi suntem aleșii – ați uitat cumva? *Sabbatha hanti,* noi suntem Clanul Legitim și dăinuim peste vremuri. Spuneți odată cu mine.

Îi cuprinse pe toți cu privirea:

– *Spuneți!*

Și rostiră cu toții incantația, prinzându-se de mâini și formând un cerc. *Noi suntem Clanul Legitim și dăinuim peste vremuri.* Începuse să li se citească dârzenia în priviri. Speranța. În fond, numai pe șase dintre ei apăruseră petele acelea prevestitoare de moarte; mai aveau timp să îndrepte lucrurile.

Rose și Sarey Tăcuta intrară și ele în cerc. Terri și Baba își desprinseră mâinile, făcându-le loc, dar Rose o conduse pe Sarey în centru. Sub lumina puternică a reflectoarelor, trupurile celor două femei aruncau mai multe umbre, aidoma spițelor unei roți.

– Când vom redeveni puternici, când vom fi din nou toți ca unul, o vom găsi și o vom prinde. Vă spun asta în calitate de conducător al vostru. Și chiar dacă aburul ei nu va putea să vindece boala care ne macină, măcar vom ști că se va fi terminat cu nenorocita...

Și atunci fata îi vorbi chiar din capul ei. Rose nu avea cum să vadă zâmbetul fioros al Abrei Stone, dar cu siguranță îl putea simți.

(nu te obosi să mă cauți, Rose.)

8

De pe bancheta din spate a Chevrolet-ului lui John Dalton, Dan Torrance rosti șase cuvinte cu vocea Abrei:

– Am să te găsesc eu prima.

9

– Billy? *Billy!*

Billy Freeman se uită la fata care nu prea avea *voce* de fată. Imaginea ei se dublă, se făcu iar una, se dublă din nou. Bătrânul se frecă la ochi, apoi pe obraji. Își simțea pleoapele grele și parcă avea gelatină în loc de gânduri. Nu înțelegea absolut nimic din ce tocmai se întâmplase. Era beznă afară – când trecuse ziua? Și era cât se poate de sigur că nu se mai afla pe strada Abrei.

– Cine trage? Și de ce am gust de căcat în gură? *Hristoase!*

– Billy, trebuie să-ți revii. Trebuie să...

Trebuie să plecăm de aici, voise Dan să spună, dar Billy Freeman nu era în stare să conducă. Deocamdată. Ochii i se închideau încet, iar Dan împinse un cot de-al Abrei în coastele bătrânului ca să-l trezească. Măcar pentru moment.

Farurile unei mașini care venea din sens opus inundară cu lumină cabina camionetei. Dan își ținu răsuflarea Abrei. Dar și această mașină trecu mai departe fără să încetinească măcar. Poate că la volan era o femeie, speriată că e singură pe drum la ora aceea târzie; poate un comis-voiajor grăbit să ajungă acasă. Evident, un samaritean rău, însă în cazul acesta „rău" însemna „bine" pentru ei, deși a treia oară s-ar putea să nu mai fie atât de norocoși. În mod obișnuit, oamenii de la țară sunt prietenoși. Dar mai ales băgăcioși.

– Stai treaz, îi spuse lui Billy.

– *Cine* ești?

Billy încerca din răsputeri să-și concentreze privirea asupra fetei, dar îi era imposibil.

– Că nu vorbești deloc ca Abra.

– E complicat. Deocamdată încearcă să rămâi treaz.

Dan coborî și trecu pe partea șoferului, împiedicându-se de câteva ori. Picioarele fetei, care păruseră atât de lungi prima oară când o văzuse, erau al dracului de scurte pentru el. Spera doar să nu fie nevoit să se obișnuiască cu ele.

Hainele goale ale lui Fală erau pe scaunul de la volan. Espadrilele erau pe mocheta murdară, cu șosetele ieșite din ele. Dispăruseră în neant și bucățile de creier și stropii de sânge de pe cămașă și jachetă, dar lăsaseră pete mari și umede. Dan strânse toate lucrurile și, după ce se mai gândi puțin, luă și pistolul. Nu ar fi vrut să renunțe la el, dar dacă aveau ghinion și îi oprea cineva...

Duse resturile acelei creaturi în fața camionetei și le îngropă sub un maldăr de frunze moarte. Apoi luă o bucată din trunchiul mesteacănului de care se lovise mașina și îl târî deasupra acelui mormânt. Nu-i fu ușor să facă toată treaba asta cu brațele slăbuțe ale Abrei, dar reuși în cele din urmă.

Își mai dădu seama că nu putea să se urce ca de obicei în cabina camionetei, ci se văzu nevoit să se prindă de volan și să se salte, căci Abra nu era suficient de înaltă. Însă disperarea îl apucă atunci când observă că abia atingea pedalele mașinii. *Futu-i.*

Billy scoase un sforăit impozant, iar Dan îi mai arse un cot în coaste. Billy căscă ochii și se uită dezorientat în jur.

– Unde suntem? M-a drogat individul ăla?

Și imediat:

– Cred că am să mă culc la loc.

În timpul luptei pe viață și pe moarte de mai devreme, sticla nedeschisă de Fanta a lui Fală se rostogolise și căzuse pe jos. Dan se aplecă repede, o luă, puse mâna Abrei pe capac, apoi se opri, aducându-i aminte ce se întâmplă cu o băutură acidulată care a suferit un șoc zdravăn. De undeva o auzi pe Abra

(vai de mine și de mine)

care zâmbea, dar nu cu furie. Și Dan își spuse că totul era bine.

10

Să nu mă lași să adorm, spuse vocea venind din gura lui Dan, așa că John ieși de pe autostradă și opri în capătul îndepărtat al parcării de lângă mallul Fox Run. Acolo, el și cu David traseră trupul lui

Dan afară din mașină și-l plimbară încolo și încoace, sprijinindu-l între ei. Parcă era un beţiv la capătul unei nopți de pomină – când și când capul îi cădea în piept, de unde revenea cu o tresărire puternică la poziția verticală. Ceilalți doi bărbați îl întrebară pe rând ce anume se întâmplase, ce se întâmpla acum și *unde* se întâmpla ce se întâmpla. Însă Abra clătină din capul lui Dan.

– Fală mi-a făcut o injecție în mână înainte să-mi dea voie să mă duc la toaletă. Tot restul mi-e foarte neclar. Ssst, acum trebuie să mă concentrez.

Pe când înconjurau a treia oară Chevrolet-ul lui John, gura lui Dan se destinse într-un zâmbet larg și emise un chicotit aproape identic cu al Abrei. Peste capul poverii lor care abia se ținea pe picioare, David îl privi întrebător pe John. Doctorul ridică din umeri: nici el nu avea habar ce mama naibii se petrece acolo.

– Vai de mine și de mine, zise Abra. Fanta.

11

Dan înclină sticla de Fanta și o deschise. Un jet puternic cu aromă de portocale îl izbi în plină față pe Billy. Bărbatul se trezi complet și începu să tușească și să scuipe.

– Iisuse Hristoase! Ce ai, măi, copilă? De ce ai făcut asta?

– A funcționat, nu?

Dan îi întinse sucul încă efervescent.

– Bea restul. Îmi pare rău, dar nu pot să te las să adormi la loc, indiferent cât de mult ți-ai dori asta.

Cât timp Billy bea sucul cu înghițituri mari și lacome, Dan se aplecă după maneta de reglare a scaunului. Cu o mână trase de ea, în vreme ce cu cealaltă se ținea de volan. Scaunul înaintă cu o smucitură zdravănă, făcându-l pe Billy să se înece și să-și verse sucul pe el (murmurând, totodată, o expresie pe care adulții nu obișnuiau să o rostească în preajma fetițelor din New Hampshire). Dan era mulțumit: acum reușea cât de cât să ajungă la pedale cu

picioarele Abrei. „Cât de cât" e foarte bine spus. Dan bagă camioneta în marşarier şi dădu încet înapoi. Odată ajunşi pe asfaltul drumului, scoase un oftat lung de uşurare. Nu i-ar fi ajutat cu nimic să rămână împotmoliţi într-un şanţ de pe marginea unei şosele puţin umblate din Vermont.

– Măcar ştii ce faci? îl întrebă Billy.

– Da, am permis de conducere de ani buni... cu o pauză, totuşi, când mi l-a suspendat poliţia din Florida. Eram în alt stat la vremea respectivă, dar există un lucru minunat numit reciprocitate în faţa pacostei reprezentate de beţivii hoinari de-a lungul şi de-a latul acestei minunate ţări în care noi cu drag trăim.

– Tu eşti Dan.

– Vinovat, răspunse el, întinzând gâtul pe deasupra volanului ca să vadă drumul. Îşi dorea să fi avut o carte groasă pe care să şi-o pună sub fund, dar nu avea şi trebuia să se descurce fără.

– Cum ai ajuns în Abra?

– Nu mă întreba.

Fală spusese ceva (sau gândise, Dan nu-şi dădea seama cum fusese) despre nişte drumuri de ţară şi după vreo şase kilometri parcurşi pe şoseaua 108, observă o potecă şi un semn rustic din lemn, bătut în cuie de un pin: PARADISUL LUI BOB ŞI DOT. Dacă nici ăsta nu era un drum de ţară, atunci nu ştia ce ar putea fi. Dan intră pe el. La vreo patru sute de metri mai încolo, drumul era barat cu un lanţ gros de care atârna un alt semn, mai puţin bucolic de această dată: TRECEREA INTERZISĂ. Lanţul acela era un semn bun. Însemna că Bob şi Dot nu avuseseră de gând să-şi petreacă sfârşitul de săptămână în paradisul lor. Însemna şi că erau singuri acolo, iar distanţa de patru sute de metri de la drumul principal le asigura oarece intimitate. Locul mai avea şi un alt avantaj: un canal din care picura apă curată.

Dan stinse farurile şi opri motorul, apoi se întoarse spre Billy.

– Vezi canalul ăla? Du-te şi spală-te pe faţă, eşti plin de suc. Şi după aia piaptănă-te puţin. O să ne întoarcem printre oameni.

– Unde suntem?

– În Vermont.

– Unde-i boul care m-a răpit?

– E mort.

– Adio și n-am cuvinte! se bucură Billy, continuând după ce procesă puțin informația: Și cadavrul? Unde l-ai pus?

Excelentă întrebare, însă una la care Dan nu voia să răspundă. Nu voia decât să se termine totul cât mai repede. Era istovitor și bulversant în mii de feluri.

– Nu mai e. Și crede-mă că doar atâta vrei să știi.

– Dar...

– Nu acum. Spală-te pe față și după aia plimbă-te încoace și încolo. Dă din mâini, respiră adânc și încearcă să-ți limpezești mințile.

– Mă doare capul de nu mai știu de mine.

Dan nu se miră.

– Când te întorci, probabil că fata va fi iar aici, ceea ce înseamnă că va trebui să conduci tu. Dacă te simți în putere, oprește în primul oraș cu motel și ia o cameră. Fata e nepoata ta, ai înțeles?

– Îhî, mormăi Billy. Nepoata mea. Abby Freeman.

– Și când ajungi în cameră, să mă suni pe mobil.

– Pentru că tu ai să fii acolo... acolo unde ți-e și trupul.

– Corect.

– Nici cu mintea n-am gândit că e posibil să ajungem într-un rahat așa de mare.

– Da, spuse Dan. Dar uite că este. Treaba noastră e acum să încercăm să ieșim din el.

– În regulă. Care zici că-i următorul oraș?

– Nu zic, pentru că nu știu. Ascultă-mă, Billy, nu vreau să aveți vreun accident. Dacă simți că nu te-ai limpezit destul la minte ca să conduci patruzeci ori cincizeci de kilometri și să îți iei o cameră la un motel fără ca recepționerul să cheme poliția, atunci mai bine rămâi cu Abra în camionetă și dormiți aici. Nu vă va fi prea confortabil, dar măcar veți fi în siguranță.

Billy deschise portiera din partea lui.

– Lasă-mă zece minute. Și după aia ai să juri că sunt treaz. Am mai trecut prin de-astea.

Și-i făcu cu ochiul fetei de la volan.

– Nu uita că lucrez pentru Casey Kingsley. Care are boală pe beți, mai știi?

Dan îl urmări cum se duce la canal și se așază în genunchi. Apoi închise ochii Abrei.

În parcarea mallului Fox Run, Abra îi închise pe ai lui Dan.

(Abra!)

(Aici sunt.)

(Te-ai trezit?)

(Cam așa ceva.)

(Trebuie să întoarcem iar roata. Poți să mă ajuți?)

Da. Acum putea.

12

– Gata, dați-mi drumul, spuse Dan cu o voce ce semăna cu a lui. Cred că mi-am revenit.

John și David îl lăsară în pace, dar erau gata să îl prindă în brațe, dacă n-ar fi reușit să se țină pe picioare. Însă nu fu cazul. Dan își verifică trupul – păr, față, piept, picioare – și dădu mulțumit din cap.

– Da, sunt cu totul aici, zise el uitându-se în jur. Aici adică unde?

– Mallul Fox Run, spuse John. Cam la o sută de kilometri de Boston.

– În regulă, hai să mergem mai departe.

– Dar Abra? îl opri David neliniștit. Ce face Abra?

– Abra e bine. Și e acolo unde îi e locul.

– *Locul* ei e acasă, spuse Dave indignat. În camera ei, stând de vorbă pe *mess* cu prietenele ori ascultându-i la iPod pe puștii ăia din 'Round Here.

Dar acasă și este, îi răspunse Dan doar în gând, ca să nu-l contrarieze și mai mult. *Dacă trupul unui om este casa lui, atunci putem spune că Abra e acasă.*

– E cu Billy. Are Billy grijă de ea.

– Și ce s-a întâmplat cu ăla care a răpit-o? Cu Fală ăla?

Dan se opri lângă portiera Chevrolet-ului lui John.

– Nu mai trebuie să-ți faci probleme din cauza lui. Acum trebuie să ne temem doar de Rose.

13

Primul motel din drum se afla, de fapt, dincolo de granița statului Vermont, în Crownville, New York. Era o șandrama amărâtă, la intrare cu un anunț din becuri chioare pe care scria AV M CAME E și CA LU TV! Din cele treizeci și ceva de locuri ale parcării nu erau ocupate decât patru. Individul de la recepție era un munte de grăsime, cu părul slinos strâns într-o coadă de cal ce-i ajungea până la jumătatea spatelui. Trecu prin POS cardul Visa al lui Billy și-i înmână cheile de la două camere, totul fără să-și ia ochii de la ecranul televizorului, unde două femei se pupau cu foc, îmbârligate pe catifeaua roșie a unei canapele.

– Sunt cuplate? îl întrebă Billy.

Privi la femeile de la televizor și se simți dator cu o explicație:

– Despre camere vorbesc.

– Da, da, toate-s cuplate. Tre' să deschizi ușa.

– Mulțam.

Conduse până la rândul pe care se aflau camerele douăzeci și trei și douăzeci și patru și parcă bine camioneta. Abra dormea dusă, ghemuită în scaun, cu capul sprijinit pe un braț. Billy descuie camerele, aprinse luminile din amândouă și deschise ușa dintre ele. Condițiile i se păreau mizere, dar nu dramatice. Nu voia decât să o aducă pe Abra înăuntru și să se culce și el. Își dorea să doarmă vreo zece ore în șir, dacă ar fi fost posibil. Doar

rareori i se întâmpla să se simtă bătrân, dar în noaptea aceasta avea senzația că e matusalemic.

Abra se trezi când o întindea pe pat.

– Unde suntem?

– În Crownville, New York. Suntem în siguranță. Eu am să fiu în camera de alături.

– Vreau la Tati. Și la Dan.

– Curând.

Sperând că nu o mințea.

Ochii fetei se închiseră și se deschiseră iar, foarte încet.

– Am vorbit cu femeia aia. Cu *jigodia* aia.

– Da?

Billy habar nu avea despre ce era vorba.

– Știe ce am făcut. A simțit. Și a *durut-o*.

O lumină nemiloasă se aprinse în ochii Abrei. Lui Billy i se păru că întrezărește o rază de soare la capătul unei zile reci și mohorâte de februarie.

– Și mă bucur.

– Culcă-te, scumpo.

Și lumina aceea rece de iarnă se aprinse din nou pe chipul palid și epuizat al fetei.

– Știe că o caut.

Billy vru să-i dea părul la o parte din ochi... dar dacă îl mușca? Tâmpită idee, sigur, dar... lumina aia din privirea ei... Mama lui arătase uneori așa, atunci când își ieșea din fire și îl bătea pe el sau pe unul din frații lui.

– Ai să te simți mai bine mâine dimineață. Și eu aș fi vrut să ne putem întoarce din seara asta și sunt convins că așa și-ar fi dorit și tăticul tău, dar nu mă simt în stare să conduc. Am avut mare noroc că am ajuns până aici fără să ieșim de pe șosea.

– Aș vrea să vorbesc cu Mami și cu Tati.

Mama și tatăl lui Billy, care nici măcar în cele mai bune momente ale lor n-ar fi putut candida la titlul de Părinți ai Anului, muriseră de multă vreme, iar el nu voia decât să doarmă. Aruncă

o privire plină de dor spre patul din cealaltă cameră care se vedea prin ușa deschisă. Va dormi curând, dar nu chiar acum. Își scoase telefonul și îl deschise. Formă un număr și începu să vorbească cu Dan. După câteva secunde, i-l întinse fetei.

– E tatăl tău. Hai, vorbește.

Abra îi smulse mobilul din mână.

– Tati? *Tati?*

Ochii i se umplură de lacrimi.

– Da, sunt... încetează, Tati, sunt *bine*. Doar că mi-e atât de somn că de-abia pot...

Încremeni, ca lovită de trăsnet, dându-și seama că nu pusese întrebarea esențială:

– Da' tu, *tu* ești bine?

Apoi ascultă răspunsul. Ochii lui Billy se închiseră ușor, iar el îi deschise cu un efort colosal. Acum fata plângea în hohote, iar el se simțea cum nu se poate mai bucuros. Spera ca lacrimile să-i spele lumina aceea crudă din privire.

Abra îi întinse telefonul.

– E Dan. Vrea să-ți mai spună ceva.

Luă mobilul și ascultă. Apoi spuse:

– Abra, Dan vrea să știe dacă tu crezi că mai sunt și alți nenorociți din ăștia. Care ar putea ajunge la noi în noaptea asta.

– Nu. Mi se pare că Fală trebuia să se întâlnească cu unii, dar sunt încă departe. Și nici nu-și pot da seama unde suntem noi...

Căscă lung de-i pârâiră maxilarele. Apoi continuă:

– ...dacă el nu mai e să le spună. Zi-i lui Dan că suntem în siguranță. Și mai spune-i să-l convingă și pe tata de chestia asta.

Billy transmise mesajul. Când încheie convorbirea, Abra adormise deja, ghemuită cu genunchii la piept, sforăind ușurel. Billy scoase o pătură din dulap și o înveli, apoi puse lanțul la ușa principală. Se mai gândi puțin, apoi propti sub clanță și scaunul de la masă. *Paza bună trece primejdia rea,* cum îi plăcea tatălui său să spună.

14

Rose deschise compartimentul secret de sub podeaua cabinei și scoase una din canistre. Fără să se ridice dintre scaunele din față ale EarthCruiser-ului, îi deșurubă dopul și o duse la gură. Dinăuntru se auzi un fâsâit puternic. Mandibula îi căzu până pe piept, iar capul îi deveni o gaură neagră cu un singur dinte proeminent. Colțurile ochilor, în mod normal ridicate, se lăsară în jos, iar privirea i se întunecă de tot. Chipul i se transformă într-o mască macabră a morții.

Începu să inhaleze aburul.

Când isprăvi, puse canistra înapoi la locul ei și se așeză în spatele volanului, cu ochii țintă înainte. *Nu te osteni să mă cauți, Rose. Am să te găsesc eu prima.* Așa îi spusese. Așa *îndrăznise* javra aia să-i spună ei, Rose O'Hara, Rose Țilindru. Și o simțise nu doar puternică, ci puternică și *răzbunătoare.* Furioasă.

– Haide, vino, drăguțo, îi zise ea. Și nu-ți pierde furia. Cu cât ești mai supărată, cu atât vei fi mai nesăbuită. Vino la mătușica Rose.

Se auzi un pocnet. Se uită în jos și văzu că sfărâmase jumătatea inferioară a volanului. Perfect normal. Aburul îți dă putere. Îi sângerau mâinile. Aruncă la o parte bucata din plastic, își ridică palmele în dreptul feței și începu să și le lingă.

XVI

CE A FOST UITAT

1

Când Dan închise telefonul, David îi zise:

– Hai s-o luăm pe Lucy și să mergem după ea.

Dan clătină din cap.

– Zice că sunt bine și eu o cred.

– Dar mai zice și că a fost drogată, spuse John. Și s-ar putea să nu gândească prea limpede acum.

– A gândit suficient de limpede cât să mă ajute să scap de individul ăla căruia îi zicea Fală, îl contrazise Dan, și eu am încredere în ea. Plus că noi avem alte treburi. Treburi importante. Și aici trebuie să aveți voi încredere în mine. Ai să-ți vezi curând fetița, David. Deocamdată însă, te rog să mă asculți cu multă atenție. O să te lăsăm acasă la bunica lui Lucy. Și o să-ți iei soția și o s-o aduci la spital.

– Nu cred că o să mă creadă când o să-i povestesc ce s-a întâmplat azi. Nici nu știu cât de convingător aș putea fi de vreme ce nici mie parcă nu-mi vine să cred.

– Spune-i că ai să-i povestești întâmplările abia atunci când vom fi cu toții. Și când zic „toți" mă refer și la străbunica Abrei.

– Mă îndoiesc că ne vor lăsa s-o vedem, spuse David uitându-se la ceas. Programul de vizită s-a terminat de mult și biata femeie e foarte bolnavă.

– Personalul spitalelor nu prea respectă regulile astea când e vorba de pacienți care mai au puțin de trăit, zise Dan.

David se uită la John, care ridică din umeri.

– Omul ăsta lucrează într-un azil de bătrâni, deci trebuie că știe ce vorbește. Eu zic să-l crezi pe cuvânt.

– S-ar putea nici să nu fie conștientă, mai stărui David.

– Vom vedea atunci ce va fi.

– Dar ce treabă are Chetta cu toată povestea asta? Habar n-are de nimic!

Însă Dan nu era de aceeași părere:

– Sunt aproape convins că știe mai multe decât îți închipui tu.

2

Îl lăsară pe David în fața clădirii de pe strada Marlborough și îl urmăriră cum urcă treptele de la intrare și apasă pe butonul uneia dintre soneriile de lângă ușă.

– Parcă-i un copil mic care știe că-l așteaptă o bătaie la fundul gol, remarcă John. Indiferent cum o să se termine, toată întâmplarea asta o să lase urme al dracului de urâte în căsnicia lor.

– Nu-i nimeni de vină pentru catastrofele naturale.

– Spune-i asta lui Lucy Stone. Știi ce o să zică? „Ți-ai lăsat fiica singură și a răpit-o un pervers dement." Și așa va gândi mereu.

– S-ar putea ca Abra s-o facă să-și schimbe părerea. Iar în ceea ce privește ziua de azi, ei bine, am făcut tot ce ne-a stat în putere și nu cred că ne-a ieșit prea rău deocamdată.

– Dar nu s-a terminat.

– Nici pe departe.

Dave sunase din nou la sonerie și se uita prin geamul ușii atunci când liftul ajunse la parter și din el ieși în goană Lucy Stone. Avea

chipul palid și încordat. Dave începu să vorbească de îndată ce dădu cu ochii de ea. La fel și Lucy. Apoi femeia îl trase în ascensor – îl *smuci*, mai degrabă – de ambele mâini.

– Of, Doamne, șopti John. Asta îmi aduce aminte de nopțile când ajungeam acasă rupt de beat.

– Acum e treaba lui s-o convingă, zise Dan. Noi avem altceva de făcut.

3

Dan Torrance și John Dalton intrară în Spitalul Municipal al statului Massachusetts la câteva minute după ora zece și jumătate. Era liniște în secția de terapie intensivă. Un balon pe jumătate dezumflat, pe care scria cu litere pestrițe ÎNSĂNĂTOȘIRE GRABNICĂ!, plutea fără entuziasm sub tavanul holului, aruncând o umbră cu contur de meduză. Dan intră în oficiul asistentelor, spuse că lucrează la căminul unde urma să fie transferată doamna Reynolds, arătă legitimația de la Căminul Helen Rivington pentru a-și confirma spusele și îl prezentă pe John Dalton, precizând că este medicul de familie al pacientei (ceea ce putea fi considerată o exagerare, însă nu o minciună).

– Trebuie să-i evaluăm starea înaintea transferului, explică Dan, și au cerut să fie de față doi membri ai familiei. Nepoata doamnei Reynolds și soțul acesteia. Ne cerem scuze pentru ora târzie, însă evaluarea aceasta este obligatorie. Cei doi vor ajunge curând aici.

– Îi cunosc pe soții Stone, spuse asistenta-șefă. Minunați oameni. Lucy, mai ales. Aproape că nu s-a dezlipit de bunica ei. Concetta e o femeie deosebită. I-am citit poeziile și mi se par absolut superbe. Dar dacă dumneavoastră, domnilor, vă așteptați să stați de vorbă cu ea, îmi pare rău că va trebui să vă dezamăgesc: a intrat în comă.

Mai vedem noi, își zise Dan.

– Și... mai spuse asistenta privindu-l bănuitoare pe John. De fapt... mă rog, nu știu dacă se cuvine să vă spun eu asta...

– Spuneți, vă rog, îi zise John. N-am mai întâlnit o asistentă care să nu cunoască mai bine decât doctorii starea pacienților lor.

Femeia îi zâmbi, apoi se întoarse spre Dan.

– Am auzit numai lucruri minunate despre Căminul Rivington, dar am mari îndoieli că doamna Reynolds va ajunge să vă fie pacientă. Chiar dacă mai trăiește până luni, nu cred că ar avea vreun rost să o mutăm la dumneavoastră. Poate că ar fi mai creștinește s-o lăsăm să-și încheie călătoria aici. Vă rog să mă scuzați dacă vi se pare că-mi depășesc atribuțiile.

– Nu vi le depășiți, o liniști Dan, și vă asigur că vom ține cont de părerea dumneavoastră. John, vrei să fii bun și să-i aștepți în hol pe soții Stone? Eu pot să încep fără tine.

– Ești sigur...

– Da, spuse Dan privindu-l țintă în ochi. Sunt sigur.

– O găsiți în Rezerva Nouă, îl informă asistenta-șefă. La capătul culoarului. Dacă aveți nevoie de mine, apăsați butonul soneriei de lângă pat.

4

Numele Concettei era scris pe ușa Rezervei 9, însă spațiul destinat fișei medicale era gol, iar semnele de pe monitorul de deasupra patului nu erau deloc optimiste. Dan intră și fu de îndată învăluit de aromele pe care le cunoștea atât de bine: odorizant de cameră, antiseptice, boală și apropierea morții. Acesta din urmă era un miros pătrunzător, care îi cânta în cap ca o vioară cu o singură coardă. Pereții rezervei erau acoperiți cu fotografii, majoritatea dintre ele înfățișând-o pe Abra la diferite vârste. Într-una era un grup de copii cu gurile căscate în jurul unui magician care scotea un iepure alb dintr-un joben. Dan era sigur că poza aceea fusese făcută la memorabila petrecere a fetiței, în Ziua Lingurilor.

Din femeia care dormea cu gura deschisă și cu rozariul din perle între degete nu mai rămăseseră decât pielea și oasele. Părul

i se subțiase într-atât de mult, că se confunda cu perna de sub cap. Pielea ei, pe vremuri cu o tentă măslinie, fermecătoare, era acum de un galben murdar. Aproape că nu se puteau sesiza mișcările ușoare ale pieptului uscat în ritmul respirației. Dan nu avu nevoie decât de o singură privire ca să înțeleagă că asistenta-șefă știa ce vorbește. Dacă Azzie ar fi fost aici, atunci ar fi stat încolăcit pe patul bătrânei, așteptând venirea Doctorului Somn, pentru ca el să-și poată vedea mai departe de patrularea pe coridoarele pustii în căutarea acelor lucruri pe care doar pisicile le pot vedea.

Dan se așeză pe marginea patului, observând că unica perfuzie pe care o mai avea femeia era o soluție salină. Pentru că, de fapt, acum un singur medicament o mai putea ajuta, iar acesta nu se găsea în farmacia spitalului. I se strâmbase branula și Dan o îndreptă. Apoi o luă de mână și se uită lung la ea.

(Concetta!)

Respirația i se întrerupse o fracțiune de secundă.

(Întoarce-te, Concetta!)

Ochii începură să se miște sub pleoapele subțiri și vineții. Poate că îl auzea; poate că-și visa ultimele vise. Vise despre Italia, poate. Vise despre cum se aplecase peste buza fântânii și scosese o găleată cu apă rece și proaspătă. Despre cum o încălzeau razele fierbinți ale soarelui.

(Abra are nevoie de tine și eu am nevoie.)

Nu avea ce să facă mai mult de atât. Și nici nu știa dacă era de ajuns. Dar, foarte, foarte încet, bătrâna deschise ochii. Goi, la început, se umplură treptat de înțelegere. Dan mai văzuse fenomenul acesta. Mai fusese martor al acestei minuni de revenire a spiritului. Și – pentru a câta oară? – se întrebă iar de unde venea el și unde se ducea când părăsea trupul cel vremelnic. Pentru că moartea este un miracol la fel de mare ca nașterea.

Degetele bătrânei tresăriră în mâna lui. Ochii ei nu se dezlipeau de ochii lui Dan. Apoi Concetta schiță un zâmbet. Un zâmbet sfios, fragil, dar totuși zâmbet.

– *Oh, mio caro! Sei tu? Sei tu? Come e possible? Sei morto? Sono morta anch'io?... Siamo fantasmi?*

Dan nu știa limba italiană, dar nici nu avea nevoie. Înțelegea perfect cuvintele ei.

O, dragul meu, tu ești? Cum se poate? Ai murit? Am murit și eu?

Și după o pauză:

Suntem fantome?

Dan se aplecă și își lipi obrazul de al ei.

Și îi șopti la ureche.

După o vreme, primi răspuns.

5

Discuția lor, deși scurtă, a fost edificatoare. Concetta a vorbit mai mult în italiană. În cele din urmă, ridică o mână – cu mare efort, dar izbuti – și-i mângâie obrazul neras. Îi zâmbi fericită.

– Ești pregătită? o întrebă Dan.

– *Si.* Pregătită.

– Nu ai de ce să te temi.

– *Si*, știu asta. Mă bucur nespus că ai venit. Mai spune-mi încă o dată cum te numești, *signor*.

– Daniel Torrance.

– *Si.* Ești un dar al lui Dumnezeu, Daniel Torrance. *Sei un dono di Dio.*

Dan spera să fie adevărat.

– Îmi dai?

– *Si*, firește. Orice îți trebuie *per* Abra.

– Și îți voi da și eu, Chetta. Vom bea împreună din fântână.

Bătrâna închise ochii.

(Știu.)

– Acum ai să adormi, iar când te vei trezi...

(Totul va fi mai bine.)

Energia de acum era mai puternică decât în noaptea în care se stinsese Charlie Hayes; o simți cum arde între ei atunci când îi strânse ușor mâinile într-ale lui, sesizând vag conturul neted al

perlelor din rozariu. Undeva, luminile se stingeau, una câte una. Era în ordine. În Italia, o fetiță cu săndăluțe și o rochiță cafenie scotea apă rece ca gheața dintr-o fântână. Fetița aceea semăna cu Abra. Câinele lătra vesel. *Il cane. Ginata. Il cane si rotolava sull'erba.* Lătra și se rostogolea prin iarbă. Ginata cel caraghios!

Concetta avea șaisprezece ani și era îndrăgostită; sau avea treizeci și scria o poezie la masa din bucătăria unui apartament înăbușitor din Queens, în vreme ce din stradă se auzeau strigăte de copii; sau avea șaizeci și stătea în ploaie, în mijlocul străzii, uitându-se la picăturile acelea din cel mai pur argint. Era mama ei, și era și străbunica ei și venise vremea marii ei transformări, venise vremea marii călătorii. Ginata se rostogolea prin iarbă și luminile...

(Grăbește-te, te rog.)

...se stingeau una câte una. Și se deschidea o ușă...

(Grăbește-te, te rog. A sosit clipa!)

și de dincolo de ea simțiră amândoi respirația misterioasă și înmiresmată a nopții. Deasupra străluceau puzderii de stele.

O sărută pe fruntea rece.

– Totul e așa cum trebuie, *cara.* Nu trebuie decât să dormi. Dormi și somnul te va vindeca.

Și apoi îi așteptă ultima suflare.

Și aceasta veni.

6

Era tot pe marginea patului, cu mâinile bătrânei moarte într-ale lui, când ușa rezervei fu dată de perete și în cameră năvăli Lucy Stone. La oarece distanță, și cu pași mai șovăielnici, o urmau soțul ei și pediatrul fiicei lor; ca și cum le-ar fi fost teamă să nu fie pârjoliți de panica, furia și indignarea incoerentă care o înconjurau ca o aură cu scânteieri aproape vizibile.

Îl înșfăcă de umăr pe Dan, înfigându-și unghiile-i lungi în carnea de sub cămașă.

– Pleacă imediat de lângă ea. Nu o cunoşti. N-ai nicio legătură cu bunica mea, aşa cum nu ai nici cu fa...

– Vorbeşte mai încet, îi zise Dan fără să se întoarcă. Te afli în prezenţa morţii.

Mânia care o întărise până atunci dispăru ca prin farmec şi i se înmuiară picioarele. Se lăsă moale pe pat, alături de Dan şi se uită la chipul de camee galbenă al bunicii ei. Apoi îşi mută ochii la bărbatul cu obraji supţi şi nebărbieriţi care ţinea în mâinile lui degetele moarte cu rozariul încolăcit printre ele. Lacrimi mari şi limpezi începură să curgă neobservate pe obrajii lui Lucy.

– Nu sunt capabilă să înţeleg nici măcar jumătate din ce mi-au spus. Doar că Abra a fost răpită şi că acum e bine şi în siguranţă – aşa pretind ăştia doi – şi că e într-un motel pe undeva cu un individ pe care-l cheamă Billy şi că dorm amândoi.

– Perfect adevărat, spuse Dan.

– Atunci, scuteşte-mă, te rog, de toate fariseismele astea. Am să-mi jelesc bunica după ce o să văd că Abra e teafără şi nevătămată. După ce o s-o ţin în braţe. Tot ce vreau să ştiu acum...

Şi se întrerupse, privind de la Dan la chipul bunicii ei moarte şi iarăşi la Dan. David stătea în picioare în spatele ei. John închisese uşa rezervei şi se sprijinea de ea.

– Zici că te cheamă Torrance? Daniel Torrance?

– Da.

Şi privirea lui Lucy hoinări iar de la profilul încremenit al bunicii ei la cel al bărbatului care fusese cu aceasta în clipa morţii.

– Cine eşti, domnule Torrance?

Dan lăsă mâinile Chettei şi le prinse pe ale lui Lucy.

– Vino cu mine să îţi spun ceva. Nu mergem departe. Doar în partea cealaltă a camerei.

Fără să protesteze, cu privirea tot aţintită asupra chipului lui, femeia se ridică încet în picioare. Dan o conduse până la uşa deschisă a băii. Aprinse lumina înăuntru şi îi făcu un semn spre oglinda de deasupra chiuvetei, în care se vedeau acum amândoi, ca într-o fotografie. Ce se vedea acolo nu prea lăsa loc de îndoială. Deloc chiar.

Şi atunci Dan îi spuse:

– Tatăl meu a fost şi tatăl tău, Lucy. Suntem fraţi.

7

După ce au înştiinţat-o pe asistenta-şefă de decesul care avusese loc în secţie, au coborât la capela amenajată pentru toate confesiunile. Lucy cunoştea drumul; deşi nu se putea spune că ar fi fost vreo bisericoasă, petrecuse multe ore acolo, gândindu-se la bunica ei şi retrăind amintiri. Locaşul te îmbia la asta şi îţi alina mâhnirea în faţa pierderii iminente a unei persoane dragi. La ora aceasta târzie nu erau decât ei acolo.

– Să le luăm pe rând, spuse Dan. Mai întâi trebuie să-mi spui dacă mă crezi. Când vom avea timp vom putea face testul ADN, dar... chiar crezi că e nevoie?

Lucy clătină încet din cap, încă sub efectul loviturii primite. Nu îşi luase nici măcar o clipă ochii de la chipul lui. Parcă se străduia să şi-l întipărească în minte.

– Doamne, Iisuse Hristoase, nici nu mai pot să respir.

– Mi s-a părut mie că te cunosc de undeva atunci când te-am văzut prima oară, îi zise David. Acum ştiu de ce. Poate că mi-aş fi dat seama mai curând dacă nu s-ar fi întâmplat... ştii tu...

– Deci ai avut tot timpul răspunsul în faţa ochilor, spuse John. Ascultă, Dan, că nu te-am întrebat încă, Abra ştie?

– Sigur că ştie, zâmbi Dan, aducându-şi aminte de teoria relativităţii în versiunea Abrei.

– A aflat când ţi-a intrat în minte? vru să ştie Lucy. Când a făcut chestia aia cu telepatia?

– Nu. N-ar fi putut să afle de acolo, pentru că nici *eu* nu am ştiut. Nici măcar un copil atât de talentat cum e Abra n-ar putea să descifreze ceva ce nu există. Dar, pe un plan mai profund al conştiinţei noastre, am ştiut amândoi. Ce să vă spun? Chiar am zis cu voce tare că am putea fi înrudiţi. Am zis că, dacă ne întreabă cineva ce treabă

avem să stăm de vorbă, vom spune că eu sunt unchiul ei. Ceea ce și sunt. Ar fi trebuit să-mi dau seama mai curând.

– Asta-i o coincidență mai presus de toate coincidențele care au existat vreodată, zise David, clătinând năucit din cap.

– Nici vorbă de coincidență. Ascultă-mă, Lucy, îți înțeleg tulburarea și supărarea. O să-ți spun tot ce știu, dar e o poveste cam lungă. Însă, mulțumită lui John și soțului tău și Abrei, mai ales Abrei, avem ceva timp la dispoziție.

– Pe drum, zise Lucy. Ai să-mi povestești pe drumul spre Abra.

– Bine, fu de acord Dan, așa vom face. Dar mai întâi vom încerca cu toții să dormim vreo trei ore.

Femeia începuse să clatine cu îndărătnicie din cap încă dinainte de a apuca el să-și termine propoziția.

– Nu. Plecăm chiar acum. Vreau s-o văd cât de curând posibil. Ce ai de nu pricepi? Fata mea a fost răpită și *eu trebuie s-o văd chiar acum!*

– Da, a fost răpită, dar acum e în siguranță, spuse Dan.

– Așa zici tu. Ce să zici altceva? Dar habar nu ai.

– Nu eu zic asta, ci *Abra*. Iar ea *știe*. Ascultă-mă, doamnă Stone... Lucy. Acum ea doarme și are nevoie de somnul ăsta. *Și eu am nevoie de somn, pentru că mă așteaptă un drum lung și deloc ușor. Dimpotrivă.*

Lucy îl privi cu atenție.

– Ți-e rău?

– Nu. Sunt obosit, atâta tot.

– Toți suntem obosiți, interveni John. A fost o zi... stresantă.

Scoase un hohot mic de râs, ca un hămăit de cățel orfan, și își puse imediat ambele mâini la gură, cu atitudinea unui copil speriat că a rostit un cuvânt necuvenit.

– Nici măcar nu-mi dați voie s-o sun ca să-i aud glasul, continuă Lucy foarte rar, ca și cum s-ar fi adresat unor oameni cu handicap mintal. Pentru că amândoi dorm ca să le iasă din organism drogurile pe care nemernicul ăla... pe care tu zici că ea îl numește Fală... le-a vârât în ei.

– Curând, mai spuse Dan. Ai s-o vezi curând.

Îi acoperi mâna cu a lui. O clipă doar, Lucy avu aerul că vrea să i-o împingă la o parte. Dar nu. În loc să-l respingă, îi luă mâna și i-o strânse tare.

– Am să încep povestea pe drumul înapoi la apartamentul bunicii tale, zise Dan ridicându-se cu efort evident de pe scaun. Haideți să mergem.

8

Apucă să-i povestească doar cum un bărbat rătăcit în propria lui viață plecase din Massachusetts cu un autobuz care se îndrepta spre nord și cum – la scurtă vreme după ce trecuse granița statului New Hampshire – azvârlise ceea ce se va dovedi a fi ultima sticlă cu băutură din viața lui într-o pubelă pe care scria DACĂ NU-ȚI MAI TREBUIE, ARUNCĂ AICI. Le spuse apoi cum Tony, prietenul lui din copilărie, îi vorbise pentru prima oară după mulți ani chiar atunci când autobuzul intrase în Frazier. *Aici e locul*, îi spusese el.

De aici se întoarse în vremurile când el era Danny, nu Dan (și foarte adesea era „amice"), vremuri în care prietenul lui, Tony, fusese o necesitate absolută. Strălucirea fusese doar una din poverile pe care Tony îl ajutase să le suporte, dar nu cea mai importantă. Cea mai importantă povară era tatăl lui alcoolic, un bărbat chinuit și periculos, pe care atât Danny, cât și mama lui îl iubiseră nespus, poate și pentru defectele lui, și în pofida lor.

– Avea un temperament îngrozitor și nu trebuia să fii telepat ca să-ți dai seama când tot răul acela ieșea la suprafață. De obicei era beat când se întâmpla asta. Știu că a fost beat mort în seara când m-a prins că i-am cotrobăit prin birou. Și atunci mi-a rupt mâna.

– Câți ani aveai? îl întrebă David de lângă soția lui, de pe bancheta din spate.

– Cred că patru. Poate mai puțin. Când îl apucau furiile, avea obiceiul să se frece la gură.

Și Danny le arătă cum, continuând apoi:

– Mai cunoașteți pe cineva care face gestul ăsta la supărare?

– Abra, murmură Lucy. Credeam că a moștenit de la mine ticul ăsta.

Își duse mâna dreaptă la gură, apoi și-o apucă cu stânga și o coborî pe genunchi. Dan observase același gest la Abra când se întâlniseră prima dată în fața Bibliotecii Publice din Anniston.

– Credeam că și temperamentul tot de la mine l-a moștenit. Uneori sunt cam... cam colțoasă.

– La tata m-am gândit atunci când am văzut-o cum se freacă la gură, spuse Dan, numai că nu am dat atenție, pentru că aveam altele pe cap. Și am uitat.

Și acum își aduse aminte de Watson, mecanicul de la Overlook, care îi arătase tatălui său boilerul cu probleme. *Trebuie să ai grijă de el*, îl sfătuise Watson. *Pentru că e instabil*. Dar Jack Torrance uitase. Și din acest motiv Dan supraviețuise.

– Adică vrei să-mi spui că ți-ai dat seama de înrudirea dintre noi doar pe baza ticului ăsta? Mi se pare o deducție prea pripită, mai ales că eu semăn cu tine, nu Abra – care seamănă mai mult cu tatăl ei.

Lucy se gândi puțin și continuă:

– Dar bineînțeles că voi doi aveți în comun o altă trăsătură de familie – Dave zice că îi spuneți „strălucire". *Așa* ți-ai dat seama, nu?

Dan clătină din cap.

– În anul în care a murit tata, m-am împrietenit cu un bărbat. Dick Hallorann îl chema și era bucătar-șef la Hotelul Overlook. Și el strălucea și mi-a spus că sunt mulți oameni înzestrați cu harul ăsta. Și nu se înșela. De-a lungul anilor am cunoscut destui oameni care străluceau. Într-o măsură mai mare sau mai mică. Uite, Billy Freeman, de pildă. Cel care e acum cu Abra.

John băgă Chevrolet-ul în parcarea micuță din spatele clădirii în care se afla apartamentul Chettei, însă nici unul din ei nu se grăbi să coboare. Deși măcinată de griji pentru fiica ei, Lucy se simțea fascinată de lecția aceasta de istorie. Și Dan nu avea nevoie să o privească pentru a-și da seama de asta.

– Ce a fost dacă nu a fost strălucirea?

– Când am mers cu trenulețul *Riv* spre Spărtura din Nori, Dave ne-a povestit despre cufărul pe care l-ai găsit în boxa Concettei.

– Da, cufărul mamei. Habar n-am avut că Momo îi păstrase lucrurile.

– Dave ne-a mai spus că mama ta era o persoană care iubea petrecerile.

În realitate, David îi spusese Abrei toată povestea aceasta, printr-o conexiune telepatică, însă deocamdată Dan nu voia să-și încarce sora abia regăsită cu toate detaliile astea.

Lucy îi aruncă lui Dave o privire plină de reproș, de genul celor rezervate pentru soții care dezvăluie intimitățile căminului lor străinilor, dar nu spuse nimic.

– Și ne-a mai zis că Alessandra a făcut practică pedagogică la o școală particulară din Vermont sau din Massachusetts. Tatăl meu a fost profesor de literatură engleză – până când și-a pierdut slujba pentru că a bătut un student – în Vermont. La școala din Stovington. Și, după spusele mamei, în vremurile alea și el o ținea din petrecere în petrecere. De îndată ce m-am convins că Abra și Billy sunt în siguranță, m-am apucat și am făcut niște calcule. Datele se potriveau, însă mi-am dat seama că adevărul adevărat nu-l putea cunoaște decât mama Alessandrei Anderson.

– Și așa a fost? întrebă Lucy cu nerăbdare, aplecată printre scaunele din față ale mașinii.

– Nu știa chiar tot și nici nu am avut prea mult timp la dispoziție, dar mi-a spus destule. Nu mai ținea minte unde făcuse practica pedagogică mama ta, dar știa că era vorba despre o școală din Vermont. Și că avusese o relație de scurtă durată cu profesorul coordonator. Care era un scriitor cu câteva cărți publicate.

Dan șovăi puțin, apoi continuă:

– Tatăl meu era scriitor și i se publicaseră câteva lucrări. De fapt, doar câteva nuvele, dar unele dintre acestea apăruseră în reviste de primă mână. *Atlantic Monthly*, de pildă. Concetta nu a întrebat-o niciodată cum îl cheamă pe bărbatul respectiv, iar Alessandra nu i-a

zis nici ea din proprie inițiativă. Dar, dacă veți găsi în cufărul acela foaia ei matricolă de la facultate, sunt aproape sigur că veți vedea că numele profesorului coordonator era John Edward Torrance.

Dan se opri ca să caște și să se uite la ceas.

– Deocamdată doar atât vă spun. Hai să urcăm. Dormim trei ceasuri și după aia pornim spre nordul statului New York. La ora aia șoselele vor fi goale și cred că vom reuși să ajungem destul de repede.

– Juri că fata mea e în siguranță? îl mai întrebă o dată Lucy.

Dan dădu din cap.

– Atunci, bine. Am să încerc să am răbdare. Cât despre somn...

Râse scurt. Amar.

9

Când intrară în apartamentul Concettei, Lucy se duse direct la cuptorul cu microunde din bucătărie, îi setă ceasul și i-l arătă lui Dan, care dădu din cap căscând lung.

– L-ai pus să ne trezească la trei dimineața. Foarte bine.

Femeia îl privi extrem de serioasă.

– Știi bine că mi-aș dori să plec fără tine. Să plec chiar acum la fetița mea.

El zâmbi ușor.

– Cred că ar fi mai bine dacă ai afla și restul poveștii mai întâi.

Lucy încuviință mohorâtă:

– Și asta, dar mai ales faptul că fata mea are nevoie de somn ca să elimine porcăriile alea din organism... doar atât mă ține să nu ies pe ușă chiar în clipa asta. Acum du-te și te culcă pe undeva, că pici din picioare de somn.

Dan și John se întinseră în camera de oaspeți. După tapet și mobilier îți puteai da lesne seama că acea cameră era rezervată unei fetițe deosebite, dar se pare că Chetta avea din când în când musafiri, pentru că acolo erau două paturi așezate unul lângă altul.

După ce se întinseră pe ele și stinseră lumina, John spuse:

– Nu-i nicio coincidență că hotelul ăla în care s-a întâmplat tragedia din copilăria ta e tot în Colorado, nu-i așa?

– Nu.

– Și Clanul ăsta Legitim se află acum în același oraș?

– Da.

– Și hotelul era bântuit?

Fantomițele.

– Da.

Și atunci John spuse ceva ce-l luă prin surprindere, alungându-i pentru moment somnul. David avusese dreptate – cel mai adesea nu reușești să vezi ce se află chiar în fața ta.

– Mi se pare logic... într-un fel... odată ce ajungi să accepți ideea că printre noi se află niște creaturi supranaturale care se hrănesc cu calitățile noastre. Un loc malefic atrage făpturi malefice. Probabil că acolo se simt ca acasă. Crezi că Legitimii ăștia mai au și alte adăposturi, în alte părți ale țării? Alte... cum să le zic eu... alte „locuri reci"[1]?

– Sunt convins că au.

Dan își acoperi ochii cu brațul. Îl dureau toate încheieturile și îi bubuia capul.

– Ascultă, Jimmy, oricât de mult mi-ar plăcea să stau la taclale cu tine, crede-mă că mor de somn.

– Da, bine, sigur... se bâlbâi John ridicându-se într-un cot. În mod normal, și tu te-ai fi dus acolo direct de la spital, așa cum voia Lucy să facă. Pentru că și tu știi la fel de mult la Abra. Și spui că știi că e în siguranță. Dar s-ar putea să te înșeli.

– Nu mă înșel.

Sperând că acesta era adevărul. Trebuia să spere, pentru că adevărul era că nu se putea duce acolo. Nu încă. Și trebuia să se odihnească. Avea mare nevoie de somn.

---

[1] Locuri cu temperatură extrem de scăzută, indicator al prezenței fenomenelor paranormale (n. tr.).

– Ce-i cu tine, Dan? Arăți îngrozitor.

– N-am nimic. Sunt obosit, atâta tot.

Și atunci simți că se scufundă, mai întâi în beznă, apoi într-un coșmar neclar în care fugea pe coridoare lungi, urmărit de o Creatură care învârtea o bâtă de crichet deasupra capului, crestând tapetul din mătase de pe pereți și împrăștiind nori de moloz în aer. *Ieși afară, căcăciosule!* urla Creatura. *Ieși afară, loază afurisită și ia-ți doctoria!*

Și atunci Abra apăru lângă el. Stăteau amândoi pe banca din fața Bibliotecii Publice din Anniston, sub razele sfârșitului de vară. Fata îl ținea de mână. *E în ordine, unchiule Dan. Acum e bine. Înainte să moară, tatăl tău a izgonit Creatura aia. Nu mai trebuie să...*

Ușa bibliotecii se deschise brusc, cu zgomot, și de acolo ieși o femeie. Cu un joben elegant, pus pe părul negru și vâlvoi într-un unghi care sfida gravitația.

– Aha, ia te uită, spuse ea. Uite-l pe Dan Torrance, nenorocitul care a furat banii unei femei drogate și i-a lăsat copilul să fie omorât în bătaie.

Apoi îi zâmbi larg Abrei, dezvelind un singur dinte. Lung și ascuțit ca o baionetă.

– Ție ce crezi că o să-ți facă, dulceață? *Ție* oare ce o să-ți facă?

10

Lucy îl trezi fix la trei și jumătate, dar îl împiedică atunci când se întinse să-l scoale pe John.

– Mai lasă-l să doarmă puțin, șopti ea cu un zâmbet cât se poate de real. Și bărbatul meu sforăie la greu pe canapea. Mă duce cu gândul la ce i-a spus Iisus lui Petru în Grădina Ghetsemani: „N-ai avut tărie să veghezi un ceas împreună cu mine?" Ori cam așa ceva. Dar cred că n-am niciun motiv să-i fac vreun reproș lui David, a observat și el. Hai la bucătărie. Am făcut ouă prăjite. Mi se pare că ți-e cam foame. Oricum ești slab ca un țâr.

Ezită puțin, apoi adăugă:

– Frate.

Lui Dan nu-i era prea foame, dar o urmă în bucătărie.

– Ce a observat David?

– Mă uitam prin hârtiile lui Momo – orice ca să-mi dau de lucru și să fac să treacă timpul mai repede –, când am auzit un zgomot din bucătărie.

Îl luă de mână și îl conduse la bufetul situat între aragaz și frigider. Acolo se găseau mai multe borcane vechi, ca de spițerie. Unul dintre ele fusese răsturnat. Și în zahărul alb împrăștiat pe suprafața netedă era scris un mesaj:

SUNT OK
Mă culc
Vă iubesc

Deși nu se simțea tocmai în apele lui, Dan își aminti cu plăcere de tabla din camera lui și începu să râdă. Era atât de caracteristic pentru Abra!

– Probabil că s-a trezit doar cât să ne scrie asta, zise Lucy.

– Nu cred, o contrazise Dan.

Femeia îi aruncă o privire nedumerită de lângă aragazul pe care erau ouăle.

– *Tu* ai trezit-o. Ți-a auzit îngrijorarea.

– Chiar crezi asta? Pe bune?

– Da.

– Stai jos. Stai jos, *Dan*. Cred că ar fi bine să încep să mă obișnuiesc să-ți spun așa. Stai jos și mănâncă.

Lui Dan nu-i era foame, dar avea nevoie de energie. Făcu ce i se ceruse.

11

Așezată vizavi de el, Lucy bea sucul din ultima sticlă cumpărată în viața ei de Concetta Reynolds de la Dean&DeLuca.

– Uite ce înțeleg eu: avem un bărbat mai vârstnic, cu probleme grave cu alcoolul, și o fată mai tânără, picată în limbă după scriitori.

– Exact așa înțeleg și eu că au stat lucrurile, spuse Dan, mâncându-și cuminte omleta, însă fără să-i simtă gustul.

– Cafea, domnule... Dan?

– Te rog.

Se ridică și se duse la cafetiera marca Bunn care bolborosea lângă zahărul vărsat.

– Bărbatul este căsătorit, dar datorită serviciului are ocazia să participe la o mulțime de chefuri cu studenții de la facultate, chefuri unde întâlnește o mulțime de fete drăguțe. Ca să nu pomenim și de explozia libidoului care se întâmpla la petreceri de genul ăsta, atunci când ora e târzie și muzica e dată și mai tare.

– Cam așa ceva, spuse Dan. Poate că mergea și maică-mea cu el la chefurile astea, dar după aceea am apărut eu și a fost obligată să stea acasă cu mine, pentru că nu erau bani de bone.

Lucy îi întinse ceașca cu cafea. El bău o înghițitură înainte să fie întrebat dacă vrea zahăr sau frișcă.

– Mulțumesc, e foarte bună. În orice caz, a fost ceva între ei. Poate că s-au întâlnit la unul dintre motelurile din zonă. Cu siguranță că nu și-au consumat relația pe bancheta din spate a mașinii – nu ar fi avut loc, pe vremea aia aveam un Volkswagen mic, o broscuță. Și nici măcar o pereche de acrobați în călduri n-ar fi reușit să comită ceva acolo.

– Sex cu mințile băute, spuse John intrând în bucătărie, cu părul înfoiat de la somn. Așa îi ziceau bătrânii. Mai sunt ouă?

– O grămadă, răspunse Lucy. Abra ne-a lăsat un mesaj pe bufet.

– Pe bune?

Și John se duse să-l citească.

– Ea l-a scris?

– Precis. Numai ea face așa literele de tipar.

– Sfinte Sisoe! Uite, din cauza ei o să dea Verizon[1] faliment.

Dar femeia nu se amuză.

– Stai jos și mănâncă, John. Ai zece minute și după aia o să-l scol pe Frumosul Adormit de dincolo.

Se așeză și ea la masă.

– Spune mai departe, Dan.

– Nu știu dacă și-a închipuit că tata se va despărți de mama pentru ea sau nu, dar mă îndoiesc că vei găsi în cufăr răspunsul la întrebarea asta. Doar dacă nu cumva a ținut un jurnal. Nu știu decât – din ce mi-a spus David și mi-a confirmat Concetta mai târziu – că ea a mai stat o vreme prin preajma lui. Poate sperând că îl va face al ei, poate doar pentru petreceri, poate și una, și alta. Dar probabil că se dăduse deja bătută atunci când a aflat că era gravidă. Din câte îmi dau eu seama, cred că la vremea respectivă noi eram deja în Colorado.

– Crezi că mama ta a știut?

– Habar n-am, dar cred că a avut bănuielile ei, mai ales atunci când venea în zorii zilei acasă muci de beat. Dar sunt sigur că știa că năravurile beților nu se limitează doar la banii aruncați pe pariuri stupide și pe bacșișurile grase îndesate în sutienele chelnerițelor.

Lucy îl atinse pe braț.

– Te simți bine? Pari epuizat.

– N-am nimic. Dar să știi că nu ești singura care încearcă să priceapă toată povestea asta.

– A murit într-un accident de mașină, zise ea.

Se întorsese cu spatele la Dan și privea fix la bilețelele și fotografiile de pe ușa frigiderului. În mijloc era o poză în care Concetta și Abra – cam pe vremea când avea vreo patru ani – se plimbau de mână pe un câmp cu margarete.

– Bărbatul de lângă ea era mult mai în vârstă. Și foarte beat. Și aveau viteză mare. Momo n-a vrut să-mi spună, dar, după ce am făcut optsprezece ani, am vrut neapărat să aflu cum a fost și am bătut-o la

[1] Verizon, Inc. – companie americană de telecomunicații, cu cifră foarte mare de afaceri (n. tr.).

cap până când mi-a povestit. Când am întrebat-o dacă și mama era beată, mi-a zis că nu știe. Pentru că poliția nu face alcool-testul pasagerilor uciși în asemenea accidente, ci doar șoferilor.

Oftă și continuă:

– Oricum, nu mai contează acuma. Cred că ar fi mai bine să lăsăm amintirile de familie pentru altă dată. Spune-mi ce s-a întâmplat cu fetița mea.

Și Dan îi spuse. La un moment dat se întoarse și îl văzu pe David Stone în pragul ușii, vârându-și cămașa în pantaloni și ascultându-l cu atenție.

12

Dan își începu povestirea cu episodul în care Abra luase legătura cu el, folosindu-l la început pe Tony ca intermediar. Apoi le spuse cum aflase cea mică de existența Clanului Legitim: într-un coșmar despre cel căruia ea îi spunea „băiatul care joacă baseball".

– Mi-aduc aminte de coșmarul ăla, îl întrerupse Lucy. M-au trezit urletele ei. Nu se mai întâmplase așa ceva de doi sau trei ani.

David se încruntă.

– Eu nu-mi aduc aminte.

– Erai la o conferință în Boston, îi spuse soția lui și se întoarse spre Dan. Să vedem dacă am înțeles. Oamenii ăștia nu sunt oameni adevărați, sunt... ce anume sunt? Un fel de vampiri?

– Cred că da, le putem spune și așa. Dar nu dorm în sicrie pe timpul zilei și nici nu se transformă în lilieci la lumina lunii și nu cred că usturoiul le provoacă vreo suferință. Dar sunt niște paraziți și fără îndoială că nu sunt oameni așa ca tine și ca mine.

– Oamenii nu se evaporă atunci când mor, adăugă John.

– Ai văzut cu ochii tăi?

– Da. Toți trei am văzut.

– În orice caz, continuă Dan, Legitimii n-au nicio treabă cu copiii obișnuiți. Nu-i interesează decât cei care strălucesc.

– Așa cum e Abra, murmură Lucy.

– Da. Și, înainte să-i omoare, îi torturează îndelung – ca să purifice aburul, așa zice Abra. Nu pot să-mi scot din cap o imagine cu niște vârcolaci urâți cu spume care urlă la lună.

– Vor să o... să o inhaleze, spuse Lucy ca și cum repetarea groazăviei ar fi făcut-o mai de înțeles. Pentru că e hărăzită cu strălucire.

– Nu doar de strălucire vorbim noi aici, ci de o strălucire *colosală*. Uite, să-ți explic: eu sunt ca o lanternă. Ea este ca un far. Plus că ea *știe* de existența lor. Știe ce anume sunt.

– Și nu doar atât, interveni John. Din punctul de vedere al lui Rose, ce am făcut noi la Spărtura din Nori creaturilor ălora e numai vina Abrei. Nu contează că ea nici nu era acolo și că, de fapt, noi i-am omorât pe ăia trei.

– Dar ce a crezut idioata aia? se indignă Lucy. Indivizii ăștia nu pricep ce-i aia autoapărare? *Supraviețuire?*

– Rose nu pricepe decât că a fost provocată și umilită de o fetiță, spuse încet Dan.

– Provocată...

– Abra a luat legătura cu ea prin mijloace telepatice. Și i-a spus că e pe urmele ei.

– Că *ce?*

– Temperamentul ăla vulcanic al ei, șopti David. De o mie de ori i-am zis c-o s-o bage în bucluc.

– Nici prin cap nu-mi trece s-o las să se *apropie* de femeia aia, ori de ucigașii de copii care-i sunt prieteni, spuse Lucy hotărâtă.

Dan gândi: *Da... și nu.* O luă de mână. Lucy tresări și vru să și-o elibereze, dar se răzgândi.

– Trebuie să înțelegi un adevăr extrem de simplu, îi zise el. *Nu se vor opri niciodată.*

– Dar...

– Niciun „dar", Lucy. În alte împrejurări, poate că Rose ar fi ales să se retragă, pentru că e o lupoaică bătrână și vicleană, dar acum trebuie să țină cont de încă un factor.

– Și anume?

– Legitimii sunt bolnavi, îi răspunse John. Abra zice că-i pojar. Se poate să-l fi luat de la băiatul cu baseballul. Nu știu dacă-i o pedeapsă divină ori doar ironia sorții.

– *Pojar?*

– Înțeleg că nu ți se pare mare scofală, dar crede-mă că este. Îți mai aduci aminte cum, pe vremuri, dacă unul dintre copiii unei familii făcea pojar, se îmbolnăveau în scurtă vreme și toți ceilalți? Dacă asta se va întâmpla și cu Clanul Legitim, vor dispărea cu toții.

– Excelent! strigă Lucy, cu un zâmbet sălbatic pe chip, zâmbet pe care Dan ajunsese să-l cunoască prea bine.

– Ba deloc, dacă ei și-au vârât în cap ideea fixă că numai aburul Abrei i-ar putea salva, zise David. Asta trebuie să pricepi, iubito. Nu discutăm aici despre o încăierare oarecare. Pentru împuțita aia e o luptă pe viață și pe moarte.

Făcu un efort vizibil și reuși să spună tot adevărul. Pentru că trebuia să fie spus.

– Dacă Rose are ocazia, ne va mânca fata de vie.

13

Lucy întrebă:

– Unde sunt acum? Legitimii ăștia, unde sunt ei acum?

– În Colorado, spuse Dan. Într-un loc care se cheamă Campingul Bluebell, în orașul Sidewinder.

Însă nu spuse și că exact pe locul acela fusese el aproape ucis de către propriul lui tată, căci ar fi urmat cu siguranță alte întrebări și exclamații de stupefacție în fața atât de multor coincidențe. Pentru că, dacă Dan era sigur de un lucru pe lumea asta, acela era că nu există coincidențe.

– Trebuie să existe o secție de poliție în Sidewinder, zise Lucy. Îi sunăm și îi trimitem acolo.

– Și ce le spunem?

Tonul lui John era blând, căci nu dorea s-o contrarieze.

– Păi... le spunem... le spunem...

– Să zicem că reușim cumva să-i convingem pe polițiști să urce până la camping, spuse Dan, acolo nu vor găsi decât un grup de americani de vârstă mijlocie spre înaintată. Niște „rulotangii" inofensivi care, atunci când ai nenorocul să-i întâlnești, te agasează cu pozele nepoților lor. Și crede-mă că toate actele lor vor fi în perfectă ordine, de la carnetul de sănătate al câinelui, la titlurile de proprietate asupra unor terenuri. Să presupunem mai departe că poliția ar avea ideea să vină cu mandat de percheziție – pe care normal că nu vor reuși să-l obțină, deoarece nu există motive întemeiate de suspiciune –, tot nu ar găsi nici urmă de armă, pentru că Legitimii nu au nevoie de așa ceva. Armele lor sunt aici.

Și Dan se lovi ușor cu două degete în frunte.

– Într-o atare situație, tu ai fi cucoana isterică din New Hampshire, Abra ar fi fata nebună care a fugit de acasă, iar noi – prietenii tăi duși cu pluta.

Lucy își apăsă palmele pe tâmple.

– Nu-mi vine să cred că toate astea se întâmplă aievea.

– Dacă am putea căuta prin arhive, sunt convins că am descoperi că Legitimii – prin multele lor companii și societăți – au fost deosebit de generoși cu acest oraș din Colorado. Îți îngrijești cuibul, nu îl murdărești cu propriul rahat. Și, dacă vin timpuri grele, ai o mulțime de prieteni care să-ți sară în ajutor.

– Nenorociții ăștia fac umbră pământului de foarte multă vreme, spuse John. Nu-i așa? Pentru că din aburul copiilor își extrag în primul și în primul rând longevitatea.

– Sunt aproape sigur că așa este, zise Dan. Și, ca niște buni americani ce se pretind a fi, au avut grijă să facă bani în toată această perioadă. Cred că au suficienți cât să-și permită să ungă niște roți mult mai mari decât cele care se învârt în Sidewinder. Roți statale. Roți federale.

– Și Rose asta... nu se va opri niciodată.

– Nu.

Dan se gândea la viziunea avută. Când o văzuse. Jobenul pus într-o parte. Gura căscată. Dintele.

– În sufletul ei este ferm hotărâtă să pună mâna pe fiica ta.

– Nu are suflet o asemenea femeie care reușește să rămână în viață ucigând copii.

– Ba are, o contrazise Dan. Dar este negru.

Lucy se ridică de la masă.

– Destul cu vorba. Vreau să plecăm chiar acum la *fetița mea.* Mergeți la baie cu toții pentru că nu am de gând să oprim până nu ajungem la motelul ăla.

Dan o întrerupse:

– E vreun computer aici? Trebuie să mă uit repede la ceva înainte de plecare.

14

Rose stătea în pat, țeapănă ca un băț, tremurând din cauza furiei și a aburului înghițit.

A auzit mașina care a plecat la două și un sfert. Steve Capzălud și Baba Bolșevica. A auzit-o și pe cea de la patru fără douăzeci. Acum plecau gemenii Little, Măzărică și Păstaie. Cu ei era și Dulcica Terri Pickford și foarte probabil aceasta se uita speriată după Rose pe geamul din spate al mașinii. Mo cea Mare îi rugase să o ia cu ei – îi *implorase* să o ia cu ei –, dar o refuzaseră, pentru că Mo era deja bolnavă și îi putea molipsi și pe ei.

Sigur, Rose i-ar fi putut împiedica să plece, dar de ce să se deranjeze? Lasă-i să descopere pe pielea lor cum e să trăiești în America singur, fără protecția Clanului Legitim în camping sau pe drum. *Cu atât mai mult când îi voi cere lui Slim Lingeblide să le anuleze cardurile și să le golească conturile din bănci. Atunci să-i vedem cum se vor descurca.*

Sigur, nici nu încăpea comparație între Lingeblide și Jimmy Numere, dar măcar el se pricepea să facă operațiuni bancare

simple online. Şi el nu o părăsise. Lingeblide nu o va părăsi niciodată. Aşa cum niciunul dintre cei care îi erau credincioşi nu o vor părăsi... *aproape* niciunul. Căci Phil Jegosul, Annie Şorţ şi Doug Diesel nu se mai întorceau. Hotărâseră să plece spre sud. Deez le spusese că nu mai puteau avea încredere în Rose, plus că de mult venise vremea să meargă mai departe pe cont propriu.

Bafta, drăguţule! îi ură în gând Rose, încleştându-şi şi descleştându-şi pumnii.

Scindarea Clanului era o idee *îngrozitoare,* dar reducerea efectivelor era una bună. N-au decât să fugă mototolii şi să moară infirmii. După ce o vor prinde pe căţeaua aia ticăloasă şi o vor tortura şi o vor ucide şi îi vor înghiţi aburul (Rose nu se mai amăgea că ar fi putut să o ţină prizonieră), cei douăzeci, douăzeci şi cinci de Legitimi rămaşi vor fi mai puternici ca niciodată. Da, îl regreta pe Fală şi ştia că nu era nimeni care să-i poată lua locul, dar Charlie Jeton va face tot ce îi va sta în putere. La fel şi Sam Muzicuţă... Dick Ghebosul... Mary Grasa şi Paul Lunganul... Haplea G. – sigur, departe de a fi genii, aceştia stăteau în banca lor şi îi erau loiali în mod necondiţionat.

În plus, pentru că acum erau mai puţini, vor avea parte de porţii mai mari din aburul rămas şi astfel se vor face şi mai puternici. Pentru că vor avea nevoie de putere.

Haide, scârbă mică, vino la mine. Să vedem cât de puternică ai să mai fii când ai să fii singură în faţa a douăzeci şi patru de Legitimi. O să-ţi înghiţim aburul şi o să-ţi sugem tot sângele. Dar, mai întâi şi mai întâi, îţi vom sorbi urletele.

Cu ochii larg deschişi pe întuneric, Rose asculta vocile stinse ale dezertorilor, ale iudelor.

Se auzi o bătaie uşoară, sfioasă, în uşa rulotei. Rose se gândi câteva clipe dacă să răspundă sau nu, apoi se ridică pe marginea patului.

– Intră.

Era complet goală, însă nu făcu niciun gest să se acopere când înăuntru se furişă o siluetă diformă, în cămaşă de noapte din flanel. Sarey Tăcuta. Laţe de păr de culoarea şobolanului îi atârnau peste

sprâncene, intrându-i în ochi. Ca întotdeauna, Sarey părea aproape invizibilă.

– Sunt tlistă, Lose.

– Știu. Și eu sunt.

Dar ea nu era tristă, ci furioasă. Însă voise să o aline pe Sarey.

– Mi-e dol de Andi.

De Andi, da – nume de mocofan, Andrea Steiner, al cărei tată o regulase până când scosese toată omenia din ea cu mult înainte să fie descoperită de Legitimi. Rose își aminti cum arătase în ziua aceea la cinematograf și cum, puțin mai târziu, făcuse dovada curajului și voinței sale în timpul Transformării. Andi Mușcătură-de-Șarpe nu ar fi părăsit-o niciodată. Mușcătură ar fi trecut prin foc și pară dacă Rose i-ar fi spus că e pentru binele Clanului.

Întinse brațele. Sarey se repezi în îmbrățișare și își cuibări capul pe sânii ei.

– Fălă ea, nu mai vleau să tlăiesc.

– Nu, scumpa mea, nu mai vorbi așa.

Rose o trase pe femeia micuță în pat și o strânse în brațe. Nu era decât o mână de oase ținute la un loc de puțină carne.

– Spune-mi ce-ți dorești cu adevărat.

Ochii lui Sarey luciră sălbatic sub lațele soioase.

– *Lăzbunale.*

Rose o sărută pe un obraz, apoi și pe celălalt, apoi pe buzele uscate. Se retrase un pic să o privească și îi spuse:

– Bine. De răzbunare vei avea parte. Deschide gura, Sarey.

Ascultătoare, Sarey făcu ce i se ceruse. Buzele i se unire din nou. Rose Țilindru, plină cu abur, suflă lung în gâtul lui Sarey Tăcuta.

15

Pereții din biroul Concettei erau tapetați cu bilețele, ciorne de poezii și scrisori care nu vor mai primi niciodată răspuns. Dan tastă parola din patru litere, deschise aplicația Firefox și căută

Campingul Bluebell pe Google. Exista într-adevăr un site al locului cu pricina, site foarte laconic însă, poate din cauză că proprietarii nu aveau nevoie să atragă turiști. Însă erau acolo și câteva fotografii ale campingului, iar Dan le studie cu fascinația simțită atunci când descoperi albume vechi de familie.

Hotelul Overlook nu mai era de mult, dar el recunoscu terenul. Odată, chiar înainte de primele viscole care aveau să-i izoleze pe toată perioada iernii, stătuse cu părinții săi pe terasa mare a hotelului (care părea și mai întinsă, pentru că fuseseră luate de acolo și puse bine balansoarele și fotoliile din răchită) și privise la panta dulce a peluzei. La capătul acesteia, acolo unde căprioara și antilopa ieșeau adesea la joacă[1], se afla acum o clădire lungă și cu aspect rustic, numită Cabana Overlook. Dedesubt scria că acolo turiștii puteau lua masa și puteau participa la partide de bingo. De asemenea, vinerea și sâmbăta se organizau seri dansante, cu participarea unor formații invitate din oraș. Duminicile aveau loc slujbe religioase, supravegheate de slujitori ai bisericii din Sidewinder.

Până la venirea zăpezii, tata a tuns gazonul și a aranjat grădina englezească de acolo. A zis că a îngrijit multe grădini de cucoane la vremea lui. Nu am priceput atunci gluma, dar îmi aduc aminte că mama s-a amuzat.

– Ce mai glumă, rosti el cu glas tare.

Observă câteva instalații sclipitoare destinate alimentării rulotelor cu combustibil și electricitate. Observă clădirile cu dușuri pentru bărbați și femei, atât de spațioase încât ar fi avut loc acolo toți șoferii din popasurile renumite pentru autocamioanele de mare tonaj, cum ar fi cel de la South of the Border. Mai era și un teren de joacă pentru cei mici. (Și Dan se întrebă dacă cei care se jucau acum acolo au văzut și ei vreodată lucrurile acelea care-l tulburaseră atât de mult pe vremuri pe Danny „Amicul" Torrance.) Acum se amenajaseră și un teren de softball, câteva de tenis, ba chiar și câteva piste de popice.

[1] Vers al cântecului *Home on the Range*, imnul statului Kansas (n. tr.).

Dar nu și un teren de crichet – nu. S-a terminat cu crichetul.

La jumătatea pantei, acolo unde fuseseră tufele tunse în formă de animale, se aliniau acum multe antene satelit. Pe culme, unde se înălța odinioară hotelul, se construise o platformă din lemn la care ducea un șir lung de trepte. Locul acesta, deținut și administrat în prezent de Statul Colorado, se numea Acoperișul Lumii. Turiștii din Campingul Bluebell erau bineveniți să-l folosească sau să facă drumeții pe potecile care plecau de aici, bineînțeles fără a li se percepe vreo taxă. *Este de dorit ca doar drumeții experimentați să folosească aceste poteci* – scria în legenda de sub fotografie –, *dar Acoperișul Lumii este deschis tuturor. Priveliștea este spectaculoasă!*

Dan era convins că așa e. Cu siguranță că fusese spectaculoasă văzută din restaurantul sau sala de bal ale Hotelului Overlook... până când nămeții le acoperise ferestrele. Spre vest se vedeau piscurile Munților Stâncoși, împlântându-se în cer ca niște sulițe. La est se vedea tot drumul până la Boulder. La naiba, se vedea tot drumul până la Denver și Arvada în zilele acelea rare, când aerul se întâmpla să nu fie chiar atât de poluat.

Deci, spuneți că statul luase în proprietatea lui bucata asta de teren? Dan nu era prea surprins. Cine ar mai fi îndrăznit să construiască ceva aici? Solul era friabil, nu trebuia să ai puteri paranormale ca să-ți dai seama. Dar Clanul Legitim se apropiase cât de mult era posibil, iar Dan bănuia că turiștii normali rătăciți pe acolo nu se mai întorceau pentru un al doilea sejur și nici nu recomandau Campingul Bluebell prietenilor. *Un loc malefic atrage fărădelegi malefice,* spusese John. Dacă așa stăteau lucrurile înseamnă că și contrariul era valabil: un asemenea loc îi respinge pe cei cu suflet bun.

– Dan! îl strigă Dave. Îmbarcarea!

– Mai lasă-mă un minut doar!

Închise ochii și își sprijini fruntea în podul palmei.

(Abra!)

Vocea lui o trezi imediat.

XVII

JAVRĂ NENOROCITĂ!

1

Motelul Crown era cufundat în întuneric, zorii aveau să sosească peste mai mult de o oră. Uşa de la camera 24 se deschise brusc şi afară ieşi o fetiţă. O ceaţă deasă pusese stăpânire pe lume, înghiţind-o aproape cu totul. Fata era îmbrăcată cu pantaloni negri şi bluză albă. Părul strâns în codiţe împletite încadra un chip foarte tânăr. Fata inspiră adânc: aerul rece şi umed îi calma urmele durerii de cap de cu o noapte în urmă, dar nu îi putea alina cu niciun chip durerea din inimă. Momo murise.

Dar, dacă Unchiul Dan avea dreptate, nu murise de tot; doar plecase altundeva. Poate că se transformase într-o fantomiţă, poate că nu. În orice caz, nu avea vreme acum să se gândească la asta. Mai târziu, da, probabil că mai târziu va medita asupra acestor probleme.

Dan o întrebase dacă Billy dormea. Da, îi răspunsese ea, doarme buştean. Prin uşa deschisă putea să vadă picioarele domnului Freeman sub pătură şi îi auzea sforăitul regulat. Parcă era o barcă cu motorul mergând în gol.

Dan o întrebase dacă Rose sau altcineva din grupul ei încercase să îi intre în minte. Nu. Şi-ar fi dat seama. Îşi întinsese capcanele. Iar Rose ştia. Nu era proastă.

O mai întrebase şi dacă avea telefon în cameră. Da, avea. Şi atunci Unchiul Dan îi explicase ce voia să facă. Destul de simplu. Nasoale erau cuvintele pe care trebuia să le spună acelei femei sinistre care acum se găsea în Colorado. Dar, oricât de mult ar fi înfricoşat-o cuvintele alea, îşi dorea din suflet să i le spună. Încă de când auzise ultimele urlete ale micuţului baseballist, o parte din ea tânjise să facă asta.

(Pricepi cuvântul pe care trebuie să-l repeţi?)

Da, firește.

(Pentru că trebuie s-o ataţi. Ştii ce...?)

(Da, ştiu ce înseamnă.)

S-o înfurii. S-o fac să turbeze.

Abra inspiră ceaţa. Din drumul pe care veniseră aici nu mai rămăsese nici urmă, copacii dispăruseră şi ei. La fel şi recepţia motelului. Uneori îşi dorea să fie şi *ea* aşa, albă precum ceaţa pe dinăuntru. Dar numai uneori. În adâncul sufletului, nu regretase niciodată că este aşa cum este.

Când se simţi pregătită – cât de pregătită putea să fie – Abra se întoarse în cameră şi închise uşa ca să nu-l trezească pe domnul Freeman dacă ar fi fost nevoită să vorbească tare. Citi instrucţiunile de pe telefon, apăsă tasta 9 – pentru linie de exterior –, apoi sună la Informaţii şi ceru numărul Cabanei Overlook din Campingul Bluebell, de lângă Sidewinder, Colorado. *Ţi-aş putea da eu numărul campingului, e afişat pe site,* îi spusese Dan, *dar cred că acolo nu-ţi va răspunde decât robotul.*

Telefonul începu să sune în clădirea unde turiştii luau masa şi jucau diferite jocuri. Şi sună îndelung. Dan îi spusese că probabil aşa se va întâmpla şi că trebuie să aibă răbdare şi să aştepte. În fond, acolo era cu două ore mai devreme.

În cele din urmă îi răspunse o voce ursuză:

– Alo? Dacă aţi sunat pentru rezervări, să ştiţi că aţi greşit...

– Nu vreau să fac nicio rezervare, spuse Abra, rugându-se să nu i se ghicească în glas bătăile înnebunite ale inimii. Vreau să vorbesc cu Rose. Rose Ţilindru.

O pauză. Apoi:

– Cine e la telefon?

– Abra Stone. Ai mai auzit numele ăsta, nu-i aşa? Sunt fata pe care o caută. Spune-i că am să sun din nou în cinci minute. Dacă vine până atunci la telefon, o să stăm de vorbă. Dacă nu, să-i zici că din partea mea poate să se ducă în pizda mă-sii. N-am să mai sun încă o dată.

Şi închise. Apoi îşi lăsă capul în jos, îşi prinse obrajii înfierbântaţi în palme şi respiră profund de mai multe ori.

2

Rose îşi bea cafeaua la volanul EarthCruiser-ului ei, cu picioarele sprijinite de compartimentul secret în care se aflau canistrele cu abur, când auzi bătaia în uşă. Dacă cineva îndrăznea s-o deranjeze atât de devreme nu putea însemna decât că apăruseră alte probleme.

– Da, zise ea. Intră.

Era Paul Lunganul, cu un halat peste pijamaua caraghioasă cu maşinuţe colorate.

– A sunat telefonul public din Cabană. La început l-am lăsat să sune, că m-am gândit că-i o greşeală şi, în plus, aveam cafeaua pe foc la bucătărie. Da' nu s-a oprit, aşa că am răspuns. Era fata aia. Vrea să vorbească cu tine. A zis că revine în cinci minute.

Sarey Tăcuta se trezise şi acum se ridică în capul oaselor, clipind speriată printre laţele care-i atârnau în ochi şi strângându-şi pătura în jurul umerilor ca pe un şal.

– Pleacă, îi zise Rose.

Sarey se supuse fără să rostească vreun cuvânt. Prin parbrizul uriaş al EarthCruiser-ului, Rose o urmări cum îşi târâie picioarele desculţe înapoi la rulota pe care o împărţise cu Muşcătură.

Fata aia!

În loc să fugă și să se ascundă în gaură de șarpe, javra aia dădea telefoane. Cât curaj! Sau inconștiență? Să fi fost ideea ei? Cam greu de înghițit una ca asta, nu credeți?

– Ce naiba căutai în bucătărie așa devreme?

– N-am putut să dorm.

Se întoarse spre el. Un bătrânel oarecare, destul de înalt, cu părul rar și ochelari bifocali pe vârful nasului. Un mocofan ar fi fost în stare să treacă pe lângă el pe stradă zi de zi, vreme de un an întreg, fără să-l observe, dar Paul Lunganul nu era lipsit de anumite calități. Sigur, nu avea talentul lui Andi de a adormi instantaneu oamenii, așa cum nu era în stare să localizeze victimele ca regretatul Taica Flick, dar era înzestrat cu o putere suficient mare de persuasiune. Dacă se întâmpla să-i sugereze unui mocofan, absolut în treacăt și fără să insiste, că ar fi bine să-i tragă o palmă nevestei – ba chiar unui străin oarecare –, atunci nevasta respectivă, sau străinul, ar fi fost pălmuit destul de tăricel. Fiecare Legitim avea câte un talent, fie și unul micuț; numai așa se puteau descurca.

– Paulie, arată-mi brațele.

Bărbatul suspină și-și ridică până la coatele zbârcite mânecile halatului și ale bluzei de pijama. Da, uite petele roșii.

– Când ți-au apărut?

– Le-am observat pe primele ieri după-amiază.

– Febră?

– Nițică.

Îl privi în ochii sinceri, încrezători și simți că-i vine să-l ia în brațe. Unii dăduseră bir cu fugiții, dar Paul rămăsese lângă ea. Ca mulți alții. Precis rămăseseră destui ca să-i vină de hac javrei ăleia, dacă va fi atât de tâmpită încât să-și arate mutra pe acolo. Și s-ar putea foarte bine să o facă. Spuneți și voi dacă ați întâlnit vreo fată de numai treisprezece ani care să nu fie *tâmpită cu spume*?

– Ai să te faci bine, îi promise ea.

Paul oftă din nou.

– Sper. Și chiar dacă nu, tot sunt mulțumit. Am avut parte de o cursă al naibii de bună.

– Să nu te aud că vorbești așa! Toți cei care au rămas cu mine o să se facă bine. Așa v-am promis, iar eu îmi țin promisiunile. Acum haide să vedem ce are de spus în apărarea ei micuța noastră prietenă din New Hampshire.

3

La mai puțin de un minut după ce Rose se instalase într-un scaun lângă tamburul din plastic unde erau bilele de bingo (cu stacana de cafea aproape rece alături), telefonul din Cabana Overlook începu să scoată sunete stridente de secol douăzeci, făcând-o să tresară puternic. Îl lăsă să sune de două ori, înainte de a ridica receptorul din furcă. Răspunse pe cel mai melodios ton cu putință.

– Bună, draga mea. Ai fi putut să-mi vorbești direct în minte și n-ai mai fi dat atâția bani pe telefoanele astea interurbane.

Evident că javra asta mică ar fi dat dovadă de maximă imprudență dacă ar fi făcut-o. Pentru că vedeți voi, nu doar Abra Stone se pricepea să întindă capcane.

– Vin după tine, spuse fata.

Ce voce tânără! Atât de proaspătă! Rose se gândi la tot aburul acela neprețuit, asociat unei asemenea prospețimi, și simți cum crește lăcomia în ea, aidoma unui dor nestins.

– Mi-ai mai spus. Dar ești sigură că vrei să faci una ca asta, draga mea?

– Am să te găsesc acolo dacă vin? Sau ai să fugi și ai să-ți lași în urmă doar guzganii ăia dresați?

Rose simți primul junghi de furie. Deloc oportun. Dar, desigur, ea niciodată nu fusese prea lucidă când era obligată să se scoale cu noaptea în cap.

– De ce să nu mă găsești, draga mea?

Încerca să-și păstreze tonul calm și ușor indulgent – tonul unei mame (cel puțin așa își închipuia ea, căci nu încercase niciodată maternitatea) care se adresează unui țânc năbădăios.

– Pentru că ești lașă.

– Aș dori să aflu pe ce îți bazezi această presupunere, zise Rose.

Tonul îi era neschimbat – tolerant, răbdător, ușor amuzant, dar mâna i se încleștase pe receptor și și-l apăsa puternic de ureche.

– Deoarece nu mă cunoști.

– Ba te cunosc foarte bine. Te-am cunoscut în mintea mea și te-am pus pe fugă, cu coada între picioare. Și mai știu că ești o ucigașă de copii. Și numai lașii ucid copii.

Nu trebuie să te explici în fața unei fetițe, încercă să se domolească Rose. *Cu atât mai puțin în fața unui mocofan.* Dar se auzi zicând:

– Nu știi nimic despre noi. Nici cine suntem, nici ce trebuie să facem ca să supraviețuim.

– O șleahtă de lași, asta sunteți, spuse javra aia ticăloasă. Aveți senzația că sunteți atât de talentați, atât de puternici, dar singurul lucru la care vă pricepeți este să vă îndopați cu abur și să trăiți mult. Sunteți ca niște hiene. Îi omorâți pe cei mai slabi decât voi și apoi fugiți de la locul crimei. Lașilor.

Disprețul din vocea fetei turnă acid în urechea lui Rose.

– Nu-i adevărat!

– Iar tu ești cea mai lașă dintre toți, căpetenia lașilor. Ți-e frică să vii tu după mine, nu-i așa? Sigur că așa este. Ție ți-e frică și îi trimiți pe ceilalți în locul tău.

– Crezi că putem purta o conversație rezonabilă sau...

– Ce-i rezonabil în uciderea copiilor ca să le furați chestia aia din minte? Ce-i rezonabil în chestia asta, curvă bătrână și lașă ce ești? Ți-ai trimis prietenii să-ți facă treaba și te-ai ascuns după ei. Și bine ai făcut, pentru că acum ei sunt morți.

Rose nu mai suportă și sări în picioare. Se lovi cu fundul de masă și cafeaua i se vărsă pe jos, prelingându-se pe sub tamburul de bingo.

– Cățea nenorocită și proastă, habar n-ai despre ce vorbești!

Paul Lunganul băgă capul pe ușa de la bucătărie, îi aruncă o singură privire și se retrase de urgență.

– Cine-i lașă? Cine-i cu adevărat lașă dintre noi două? Da, sigur, ai mare curaj să-mi spui toate astea la telefon, dar niciodată n-ai să fii în stare să mi le spui în față!

– Câți vor fi lângă tine să te apere atunci când am să vin? o ironiză Abra. Câți, scorpie fricoasă?

Rose nu-i răspunse. Știa că trebuie să se țină în frâu cu orice chip, dar niciodată nu i se mai adresaseră cuvinte atât de urâte... și, culmea, cea care i le adresa era o mocofană amărâtă care-și imagina probabil că se înjură cu colegii ei în curtea școlii... plus că mocofana asta știa prea multe. *Mult* prea multe.

– Măcar ai atâta sânge-n tine să mă înfrunți de una singură? întrebă javra nenorocită.

– Pune-mă la încercare, scuipă venin Rose.

După o pauză, vocea jegoasei ăleia mici i se păru îngândurată:

– Vrei să zici că vom fi doar noi două? Nu, nu ai atât curaj. O fricoasă ca tine nu poate avea atât curaj. Nici măcar în fața unui copil. Nu ești decât o impostoare și o mincinoasă care mănâncă rahat cu polonicul. Da, sigur, uneori arăți bine, dar eu ți-am văzut chipul adevărat. Nu ești decât o curvă veștejită și lașă.

– Tu... tu...

Furia o sufocă, împiedicând-o să continue. Nu-i venea să creadă că ea – Rose Țilindru – ajunsese bătaia de joc a unei copilițe care abia dacă învățase să meargă pe bicicletă și a cărei principală preocupare în ultimele săptămâni fuseseră probabil țâțoancele ei încă de mărimea unor mușcături de țânțari.

– Poate că am să-ți dau o șansă, spuse javra.

Incredibil cât tupeu avea obrăznicătura asta!

– Firește că am să spăl cu tine pe jos dacă ai să accepți. Nu dau doi bani pe ceilalți, oricum sunt pe moarte, continuă ticăloasa râzând – culmea! chiar cuteza să-i râdă în nas. Am să te fac să-ți stea în gât băiatul care juca baseball.

– Am să te omor dacă îndrăznești să vii aici, spuse Rose.

Fără să-și dea seama, începuse să se strângă de gât. Mai târziu va fi plină de vânătăi urâte.

– Dacă fugi, am să te găsesc. Am să te găsesc și am să te fac să urli ore în șir înainte să te omor.

– N-am să fug, zise fata. Și o să vedem cine o să urle.

– Câte persoane îți vor păzi curul, *drăgălașo*?

– O să fiu singură.

– Nu te cred.

– Citește-mi mintea, spuse fata. Ori și de asta ți-e frică?

Rose nu răspunse.

– Sigur că îți este. Îți aduci aminte ce s-a întâmplat ultima dată când ai încercat. Te-am atacat cu propriile tale arme și nu ți-a plăcut. Deloc nu ți-a plăcut. Hienă ce ești. Ucigașă de copii. *Lașo.*

– Nu... îmi... mai... spune... așa.

– Mai sus de locul în care te afli tu acum e un fel de observator. Se cheamă Acoperișul Lumii. L-am găsit pe internet. Să fii acolo luni după-amiază, la ora cinci. Singură. Dacă nu, dacă restul hienelor din haita ta nu rămân în cabană câtă vreme ne încheiem noi două socotelile, am să știu. Și am să dispar.

– Am să te găsesc, repetă Rose.

– Zici tu?

În derâdere. Umilind-o.

Rose închise ochii și o văzu. O văzu cum se zvârcolește pe jos, cu gura plină cu viespi și cu țepe aprinse în ochi. *Nimeni nu-mi vorbește așa. Nimeni. Niciodată.*

– Să *presupunem* că ai să mă găsești. Dar, până vei reuși, câți din Clanul tău împuțit crezi că vor mai fi în viață ca să te sprijine? Doișpe? Zece? Doar trei sau patru?

Lui Rose îi trecuse deja prin minte ideea asta. Iar faptul că o mucoasă, cu care nu stătuse niciodată față în față, ajunsese la aceeași concluzie cu ea o scotea din minți.

– Fală îl citise pe Shakespeare, spuse ticăloasa. Mi-a citat ceva din el înainte să-l omor. La școală am studiat doar *Romeo și Julieta*, dar doamna Franklin ne-a dat o listă cu cele mai cunoscute replici

din celelalte piese ale lui. Chestii de genul „A fi sau a nu fi" și „Iadul este gol și toți diavolii sunt aici"[1]. Știai că citatele astea sunt din piesele lui Shakespeare? Eu nu. Nu ți se pare super tare?

Rose nu răspunse.

– Uite, vezi? Tu acum nu te gândești la Shakespeare, spuse mai departe mucoasa cea obraznică. Te gândești doar la cât de fericită ai fi să mă omori. Și nici măcar nu trebuie să-și citesc gândurile ca să știu asta.

– Dacă aș fi în locul tău, aș căuta să mă ascund în gaură de șarpe, rosti rar Rose. Aș fugi cât de repede m-ar putea duce picioruşele alea de bebeluș. Nu că ți-ar fi de vreun folos, dar ai apuca să trăiești câteva minute în plus.

Javra nu păru impresionată.

– Mai era o replică. Nu mi-o aduc aminte prea bine, dar știu că era ceva de genul „A căzut victimă propriilor intrigi". Doamna Franklin ne-a explicat că e cam ca vorba aia pe care o zicem noi cu „cine sapă groapa altuia...". Și mie mi se pare că asta pățește adunătura ta de lași. Ați înghițit un abur infectat și v-ați pomenit în groapă și acum vin eu să vă îngrop pe toți.

Se opri o clipă, așteptând un răspuns care nu veni.

– Mai ești la telefon, Rose? Sau ai fugit să găsești gaura aia de șarpe?

– Vino la mine, drăguțo, spuse Rose care își redobândise calmul. Dacă vrei să ne întâlnim la observatorul de pe culme, așa va fi. Vom admira împreună priveliștea, bine? Și vom afla care din noi două e mai puternică.

Închise înainte ca javra aia ticăloasă să mai apuce să spună ceva. Își promisese că nu-și va ieși din sărite și nu putuse, dar măcar avusese ultimul cuvânt.

Sau nu, deoarece cuvântul acela îngrozitor pe care i-l tot repetase nenorocita aia mică i se învârtea în cap, ca un disc zgâriat de gramofon.

Laşo. Laşo. Laşo.

---

[1] Citat din piesa *Furtuna* a lui William Shakespeare (n. tr.).

4

Cu multă băgare de seamă Abra puse receptorul la loc în furcă. Îl privi lung; îi mângâie suprafața din plastic, fierbinte de la palma ei și udă de la transpirația ei. Apoi, înainte de a-și da seama ce urma să facă, izbucni în hohote tari, răgușite, care o sfârtecară, îi strânseră stomacul ca în menghină, o făcură să tremure puternic, incontrolabil. Fără să se oprească din plâns, se repezi la baie, căzu în genunchi în fața toaletei și vomită.

Când ieși de acolo, îl văzu pe domnul Freeman în pragul ușii dintre camere, cu cămașa scoasă din pantaloni și părul cărunt vâlvoi.

– Ce ai? Ți-e rău de la drog?

– Nu de la drog.

Billy se duse la fereastră și privi în ceața de afară.

– Din cauza *lor*? Vin după noi?

Incapabilă să mai scoată o vorbă, fată clătină din cap cu atâta vehemență că biciui aerul cu codițele împletite. *Ea* se va duce după *ei*. Și îi era teamă.

Nu doar pentru sine.

5

Rose respiră profund de mai multe ori, încercând să se calmeze. Când reuși să-și recapete stăpânirea de sine, îl strigă pe Paul Lunganul. După una sau două secunde, bărbatul își vârî temător capul prin ușa batantă care dădea în bucătărie. Expresia de pe chipul lui o făcu să zâmbească ușor.

– Fii pe pace. N-am de gând să te mușc. Poți să intri.

Paul se apropie de ea și observă cafeaua vărsată pe jos.

– Șterg imediat.

– Dă-o-ncolo. Spune-mi, care-i cel mai bun detector pe care-l mai avem?

– Tu ești, Rose.

Fără ezitare.

Dar Rose nu avea nici cea mai mică intenție să se apropie de mintea javrei, nici măcar cât s-o localizeze.

– În afară de mine.

– Păi, Taica Flick s-a dus... s-a dus și Barry, îi înșiră Lunganul dus pe gânduri. Sue are ceva talent de detector; și Haplea G. are. Dar cred că Charlie Jeton are puțin mai mult.

– E bolnav?

– Ieri nu era.

– Trimite-l la mine. Și lasă cafeaua aia, o să șterg eu cât îl aștept. Pentru că – fii atent ce-ți spun, Paulie, că e extrem de important – cel care face mizeria trebuie să facă și curățenia.

Însă Rose tot nu se ridică din scaun după plecarea lui Paul. Rămase acolo, cu bărbia sprijinită în vârful degetelor, bucuroasă că era din nou lucidă. Și, împreună cu luciditatea, își recăpătase și iscusința de a face planuri. Așa, vezi, deci nu vor mai înghiți abur astăzi. Vor trebui să aștepte până luni dimineață.

Într-un final se ridică și luă niște șervete de bucătărie ca să curețe mizeria pe care ea o făcuse.

6

– Dan! vocea lui John de această dată. Trebuie să plecăm!

– Imediat, răspunse el. Doar să mă dau cu niște apă rece pe față.

Traversă holul cu vocea Abrei în minte, dând încet din cap, de parcă fata ar fi fost acolo să-l vadă.

(Domnul Freeman vrea să știe de ce am plâns și de ce am vomitat. Ce să-i spun?)

(Deocamdată că vreau să-mi împrumute camioneta când ajungem acolo.)

(Pentru că ne ducem spre vest.)

(... păi ...)

Era mai complicat, dar fata înțelese fără să fie nevoie să-i explice prin cuvinte.

Lângă chiuveta din baie era o etajeră cu câteva periuțe de dinți. Pe mânerul celei mai mici dintre ele scria **ABRA** cu litere în culorile curcubeului. Pe unul din pereți era atârnată o placă cu aforismul O VIAȚĂ FĂRĂ IUBIRE ESTE CA UN POM FĂRĂ FRUCTE. Se uită lung la cuvintele acelea, întrebându-se dacă nu cumva exista vreo maximă cu același sens și în Programul Alcoolicilor Anonimi. Singura care-i veni în minte spunea: *Dacă nu poți să iubești pe nimeni astăzi, măcar încearcă să nu faci rău nimănui.* Nu chiar aceeași mâncare de pește.

Dădu drumul la apa rece și se spălă pe față, frecându-și cu putere ochii și obrajii. Apoi luă un prosop și se uită în oglindă. Acum nu mai era și Lucy în portretul acesta de familie; nu era decât Dan Torrance, fiul lui Jack și al lui Wendy, care crezuse mereu că este singur la părinți.

Pe fața lui mișunau mușchii.

PARTEA A PATRA

ACOPERIȘUL LUMII

XVIII

SPRE VEST

1

Ce își amintea Dan cel mai bine din ziua aceea de sâmbătă nu era drumul de la Boston până la motelul Crown, pentru că cei patru din Chevrolet-ul lui John nu au spus prea multe. Tăcerea lor nu era nici incomodă, și nici ostilă, ci epuizată – tăcerea oamenilor care au o mulțime de lucruri la care să se gândească, dar cărora nu le-a mai rămas nimic de spus. Ce își amintea el era ce s-a întâmplat când au ajuns la destinație.

Dan știa că îi așteaptă, pentru că mare parte a drumului fusese în legătură cu ea, discutând într-o manieră pe care ajunseseră amândoi să o agreeze – jumătate cuvinte, jumătate imagini. Fata îi aștepta sprijinită de bara de protecție a camionetei lui Billy. Îi văzu și sări în picioare, făcându-le bucuroasă semne cu ambele mâini. Chiar în clipa aceea, se destrămă și pânza de nori și o rază de soare o învălui în lumină. Ca și cum Dumnezeu însuși ar fi bătut palma cu ea.

Lucy scoase un țipăt gâtuit. Își desfăcuse centura și deschisese portiera încă dinainte de oprirea mașinii. Cinci secunde mai târziu își strângea fiica în brațe și o săruta pe creștet, căci Abra își îngropase fața în pieptul ei. Acum erau amândouă luminate de raza de soare.

Revederea dintre mamă și copilul ei, își spuse Dan, părându-i-se straniu surâsul care i se așternuse pe buze. Trecuse multă vreme de când zâmbise ultima oară.

2

Lucy și David voiau s-o ducă imediat pe Abra acasă, în New Hampshire. Dan nu avea nimic împotrivă, dar mai întâi era necesar să poarte o discuție toți șase. Grăsanul cu coada soioasă de cal revenise la datorie, urmărind acum niște lupte în cușcă, în locul filmelor porno de cu o noapte înainte. Da, desigur, era mai mult decât foarte fericit să le reînchirieze camera 24; și îl durea exact în cot dacă aveau de gând să-și petreacă noaptea la motel au ba. Billy se repezi până în oraș după pizza. După ce intrară în cameră, Dan și Abra le explicară celorlalți ce se întâmplase și ce urma să se întâmple. Bineînțeles, în cazul în care toate ar fi mers așa cum sperau ei.

– Nu, îi întrerupse Lucy la un moment dat. E mult prea riscant. Pentru amândoi.

John își strâmbă buzele într-un zâmbet sumbru.

– Mult mai riscant ar fi să ignorăm... *creaturile* astea. Rose zice că, dacă nu vine Abra la ea, va veni ea la Abra.

– Așa e, a făcut o obsesie, interveni Billy, alegându-și o felie cu salam și ciuperci. Cam așa pățesc ăia duși cu capul. Am văzut eu la *Dr. Phil*.

Lucy își privi cu reproș fiica.

– Tu ești de vină pentru că ai întărâtat-o. Dar când se va calma, își va da seama că...

Deși nimeni nu o întrerupse, femeia nu știa ce să spună mai departe. Și Dan își zise că poate nici ea nu credea ce spune.

– Nu se vor opri, Mami, spuse Abra. *Ea* nu se va opri.

– Abra va fi în siguranță, interveni Dan. Uite, e un fel de roată... Nu știu cum să explic mai bine de atât. Dacă se întâmplă

ceva rău, Abra se va folosi de roata aia ca să scape de acolo. Să iasă de acolo. Mi-a promis.

– Așa e, zise și fetița. Pe cuvânt de onoare.

Dan îi aruncă o privire pătrunzătoare.

– Și ai să-ți ții promisiunea, nu-i așa?

– Da, spuse Abra cu hotărâre, dar și cu ceva neplăcere. Am să mi-o țin.

– Trebuie să ne gândim și la toți ceilalți copii, zise John. N-avem de unde să știm câți au omorât Legitimii ăștia de-a lungul anilor. Sute, probabil.

Dan era de părere că, dacă acele creaturi trăiau atât de mult cât bănuia Abra, atunci copiii uciși erau mai degrabă de ordinul miilor. Dar nu-și mărturisi gândul și zise doar:

– Sau câți *vor* ucide de acum înainte, chiar dacă o vor lăsa pe Abra în pace.

– Presupunând că nu-i lichidează pojarul pe toți, spuse optimist David, întorcându-se apoi către John. Așa ai zis că s-ar putea să se întâmple.

– Vor să pună mâna pe mine pentru că au senzația că eu i-aș putea *vindeca* de pojar, interveni Abra. Sunt proști de bubuie.

– Vezi cum vorbești, domnișoară, o admonestă Lucy cu un aer absent.

Femeia luă ultima felie de pizza, o studie cu atenție și o azvârli înapoi în cutie.

– Știți ceva? Mie nu-mi pasă absolut deloc de ceilalți copii. Nu-mi pasă decât de Abra. Știu că sună îngrozitor, dar ăsta e adevărul.

– N-ai mai vorbi așa dacă ai fi văzut toate pozele alea din *Ghidul Cumpărătorului*, îi zise Abra. Nu pot să mi le scot din minte. Le și visez câteodată.

– Dacă nebuna asta ar avea ceva minte în cap, interveni David, și-ar da seama că Abra n-o să vină singură să se întâlnească cu ea. Cum ar ajunge acolo, în primul rând? Ar lua avionul până la Denver și acolo ar închiria o mașină? O fetiță de treisprezece ani?

Se uită complice la fiica lui și întări cele spuse de ea:

– Proastă de bubuie.

Dan le explică:

– Încă de la întâmplările de la Spărtura din Nori, Rose știe că Abra are prieteni care o ajută. Ce nu știe însă e că cel puțin unul dintre aceștia strălucește și el.

Se uită la fetiță, așteptând să-i confirme spusele. Abra dădu din cap.

– Lucy, Dave, ascultați-mă, vă rog. Cred că Abra și cu mine, împreună, suntem în stare să punem capăt...

Se întrerupse, căutând cuvintele potrivite și nu găsi decât unul.

– ...acestei *ciume*. Dar fiecare pe cont propriu...

Nu mai continuă și clătină din cap.

– În plus, interveni Abra, tu și cu Tati nici nu prea mă puteți împiedica. Adică, sigur, puteți să mă încuiați în cameră, dar nu puteți să-mi încuiați capul.

Lucy îi aruncă privirea cunoscută în familia Stone sub numele de „Uitătura Morții" – genul de privire pe care o folosesc mamele cu fetele lor rebele. Avusese întotdeauna efect asupra Abrei, chiar și atunci când fata era în vreuna din crizele ei, dar, de data aceasta, încercarea lui Lucy de a o pune la punct a fost sortită eșecului. Abra își privi calmă mama în ochi. Calmă și cu o tristețe care-i îngheță inima lui Lucy.

David luă mâna soției sale în mâinile lui.

– Cred că nu avem încotro.

În cameră se așternu o tăcere grea. După un timp, Abra spuse:

– Dacă vouă nu vă mai trebuie, am să mănânc eu ultima felie. *Mor de foame.*

3

Recapitulară iar și iar toate detaliile planului. De vreo două ori tonurile lor căpătară accente mai stridente, dar, în linii mari, totul fusese stabilit. Cu excepția – așa cum se va dovedi mai târziu –

unui singur aspect. Când ieșiră din cameră, Billy refuză cu încăpățânare să se urce în Chevrolet-ul lui John.

– Merg și eu, îl anunță pe Dan.

– Îți mulțumesc mult, Billy, dar nu-i o idee bună.

– Camioneta mea, regulile mele. Și spune-mi, rogu-te, cum ai să ajungi singur în munții din Colorado până luni după-amiază? Mă faci să râd. Arăți ca un rahat pe băț de obosit ce ești.

– Mi s-a mai spus asta, dar niciodată exprimarea nu a fost atât de rafinată.

Însă Billy nu se amuză.

– Și pot să te ajut. Oi fi eu bătrân, da' nu-s mort.

– Ia-l cu tine, îl sfătui Abra. Are dreptate.

Dan o privi cu atenție.

(Știi ceva?)

Răspunsul veni imediat.

*(*Simt *ceva.)*

Suficient. Dan întinse brațele și Abra îl îmbrățișă tare, lipindu-și obrazul de pieptul lui. Dan și-ar fi dorit să rămână multă vreme așa, dar se forță să-i dea drumul și făcu un pas înapoi.

(Să mă anunți când ajungi, Unchiule Dan. Am să vin.)

(Nu uita, doar atingeri foarte ușoare.)

În loc de răspuns în cuvinte, Abra îi trimise o imagine: un detector de fum care scotea sunete de avertizare. Nu va uita.

Când mergeau spre mașină, Abra îi zise tatălui său:

– Te rog să oprim pe drum ca să cumpărăm o felicitare cu urări de însănătoșire. Julie Cross și-a rupt mâna ieri la antrenamentul de fotbal.

David se încruntă nedumerit.

– De unde știi?

– Știu pur și simplu.

O trase ușurel de codițe.

– Tu chiar ai fost așa tot timpul, nu? Nu pricep de ce nu ne-ai spus, Abba-Doo.

Dan, care şi el crescuse strălucind, i-ar fi putut răspunde la întrebare.

Uneori trebuie să-ţi protejezi părinţii.

4

Şi se despărţiră. Chevrolet-ul lui John porni către est, iar camioneta către vest, cu Billy la volan. Dan îl mai întrebă o dată:

– Chiar te simţi în stare să conduci, Billy?

– După cât am dormit azi-noapte? Scumpule, aş putea conduce până-n California.

– Măcar ştii unde mergem?

– Am cumpărat un atlas rutier cât am aşteptat să se facă pizzele.

– Deci de atunci erai hotărât să vii cu mine. Şi ştiai ce vrem să facem.

– Păi... cam aşa ceva.

– Să-mi spui când vrei să trec eu la volan, îi mai spuse Dan şi adormi instantaneu, cu capul sprijinit de geamul din dreapta.

Coborî într-un hău întunecat, plin cu imagini urâte. Mai întâi tufele tunse în formă de animale de la Overlook, care se mişcau atunci când nu erai atent la ele. Apoi o văzu pe doamna Massey, din camera 217, care acum purta un joben pus într-o parte. Coborî mai adânc în hău şi revăzu lupta de la Spărtura din Nori. Numai că de această dată, atunci când se năpusti în rulota Winnebago, o descoperi pe Abra întinsă pe jos, cu gâtul tăiat, iar Rose era aplecată deasupra ei, în mână cu un brici plin de sânge. Rose îl văzu şi îi căzu mandibula într-un rânjet obscen în care lucea un singur dinte foarte lung. *I-am zis că aşa o să se termine, dar n-a vrut să asculte,* croncăni ea. *Copiii sunt atât de neascultători!*

Iar dincolo de toate astea nu mai era decât bezna nesfârşită.

Când se trezi, văzu că se lăsase înserarea peste o linie albă, întreruptă. Erau pe o autostradă interstatală.

– Cât am dormit?

Billy se uită la ceas.

– Mult. Te simți mai bine?

– Da.

De fapt, și da, și nu. Își simțea capul mai limpede, dar îl durea al dracului de tare stomacul. Deloc de mirare, dacă se gândea la ce văzuse de dimineață în oglindă.

– Unde suntem?

– Cam la două sute patruj' de kilometri est de Cincinnati. Am oprit la două benzinării și tu tot nu te-ai trezit. Și sforăi, măiculiță, ce mai sforăi!

Dan se ridică brusc în capul oaselor:

– Am ajuns în *Ohio*? Iisuse! Dar cât e ceasul, măi, omule?

Billy se uită iar la ceas.

– Șase și un sfert. Da' să știi că drumul a fost bun: traficul a fost lejer și n-a plouat deloc. Parcă am avea un îngeraș cu noi.

– Haide să găsim un motel pe undeva. Tu trebuie să dormi, iar mie îmi vine să fac pipi mai abitir decât un cal de curse.

– Mi se pare normal.

Billy ieși de pe autostradă la următorul semn care indica benzinării, localuri și moteluri. Opri în fața unui fast-food Wendy's de unde cumpără o pungă cu burgeri, în vreme ce Dan se duse la toaletă. Când se urcară înapoi în camionetă, Dan mușcă o singură dată din hamburgerul dublu, îl puse la loc în pungă și sorbi cu prudență din cafeaua cu lapte. Da, parcă stomacul lui era de acord să accepte lichidul acela cald.

Billy făcu ochii mari la el:

– Măi, omule, măi, tre' să mănânci ceva! Ce ai pățit?

– Cred că a fost o greșeală să mănânc pizza la micul dejun, răspunse Dan, adăugând, pentru că Billy nu-l slăbea din ochi: Cafeaua e bună. N-am nevoie de altceva. Uită-te la drum, Billy. N-o putem ajuta pe Abra dacă ajungem la Urgență.

După vreo cinci minute, Billy trase camioneta în fața unui motel din lanțul Fairfield Inn, unde un semn luminos îi anunța

pe călători că acolo se găsesc CAMERE LIBERE. Opri motorul, dar nu se dădu jos.

– Ascultă, șefu', de vreme ce-mi risc viața alături de tine, vreau să știu ce te doare.

Dan vru să-i amintească faptul că ideea cu riscarea vieții fusese a lui Billy, și nu a lui, însă nu i se păru corect în situația de față. Așa că îi explică problema. Billy îl ascultă, mut de uimire.

– Țopăiala lu' Iisus Hristos, ce spui tu acolo, omule? exclamă el când Dan termină.

– Dacă nu cumva mi-a scăpat mie din greșeală, în Noul Testament nu se spune nimic despre vreo țopăială a lui Iisus, nici printre măslini, nici nimic. Deși, ai și tu dreptate: probabil că a țopăit ceva când era mic și se juca. Copiii țopăie, să știi tu. Te duci să iei o cameră sau vrei să mă duc eu?

Billy nu se mișcă din loc.

– Abra știe?

Dan clătină din cap.

– Dar ar putea să afle.

– Ar putea, însă n-o s-o facă. Știe că nu-i frumos să tragi cu ochiul, mai ales atunci când e vorba de o persoană la care ții. La fel cum nu s-ar uita niciodată la părinții ei când fac dragoste.

– Și chestia asta o știi de când erai și tu copil?

– Da. E drept că uneori mai întrezărești câte ceva, că n-ai ce-i face, dar te întorci imediat cu spatele.

– O să fii bine, Danny?

– O vreme, șopti el amintindu-și de muștele care se târau peste obrajii și buzele și fruntea lui. Destul.

– Și după aia?

– O să văd atunci ce va fi. Zic să le luăm pe rând. Haide să închiriem o cameră. Trebuie să ne sculăm devreme mâine.

– Ai vreo veste de la Abra?

Dan zâmbi:

– E bine.

Deocamdată.

5

Însă nu era. Nu tocmai.

Stătea la biroul ei, în mână cu *Cârpaciul* lui Malamud, din care nu reușise să citească decât jumătate. Încerca să nu se uite la fereastra camerei, ca nu cumva să vadă pe cineva acolo care să se zgâiască la ea. Intuia că era ceva în neregulă cu Dan și mai știa că el nu voia ca ea să afle, dar fusese tentată să arunce o privire în mintea lui, în ciuda eforturilor făcute de-a lungul anilor de a se ține cât mai departe posibil de ceea ce ea numea IA: intimitatea adulților. Și nu invadase acum această intimitate a lui Dan din două motive. În primul rând, pentru că știa foarte bine, chiar dacă nu-i convenea câtuși de puțin, că nu avea cum să-l ajute acum. În al doilea rând (și motivul acesta era mai solid), pentru că știa că el îi putea simți prezența. Și dacă ar fi aflat că s-a apucat iar să-i cotrobăie prin minte, ar fi fost foarte decepționat de purtarea ei.

Oricum, probabil că și-a încuiat capul, își zise ea. *Poate s-o facă pentru că-i destul de puternic.*

Însă nu la fel de puternic ca ea... sau, dacă e să vorbim în alți termeni, nu la fel de „strălucitor". Ea ar fi putut să deschidă casetele acelea din mintea lui ca să se uite în ele, însă știa că, dacă ar fi făcut-o, i-ar fi pus pe amândoi în pericol. Nu putea explica de ce credea asta, era mai mult o senzație, ca atunci când spusese că era o idee bună ca domnul Freeman să meargă cu Dan, dar avea încredere în ce simțea. Și poate că împreună aveau mai mulți sorți de izbândă. Spera ca acesta să fie adevărul. *Speranța adevărată e iute și zboară pe aripi de rândunea*[1] – ăsta era un alt citat din Shakespeare.

Să nu te uiți la fereastră. Nici prin cap să nu-ți treacă.

Nu. Categoric nu. Nici vorbă. Așa că se uită, iar la fereastră era Rose, rânjind la ea de sub pălăria aia pusă pe o ureche. Chip doar valuri întunecate de păr și ten de porțelan și ochi întunecați

[1] Richard al III-lea (n. tr.).

și dementi și buze groase și roșii, ascunzând în spatele lor acel singur dinte. *Colțul* acela lung ca de rinocer.

Ai să mori urlând de durere, scârbă afurisită ce ești!

Abra închise ochii și se concentră...

(Nu-i acolo! Nu-i acolo! Nu-i acolo!)

...apoi îi deschise la loc. Fața rânjită de la fereastră dispăruse. Însă nu de tot. Undeva, în vârful munților – pe acoperișul lumii –, Rose se gândea la ea. Și o aștepta.

6

La motel micul dejun se servea în sistem bufet. Deoarece tovarășul lui de călătorie nu-l slăbea din ochi, Dan se forță să înghită niște cereale cu puțin iaurt. Billy păru ușurat și se duse la recepție să predea cheile camerei. Dan profită de absența lui, traversă holul și intră în toaleta pentru bărbați. Zăvorî ușa în urma lui, se lăsă în genunchi și vomită absolut tot ce mâncase. Se uită apoi cu scârbă și panică la cerealele nedigerate care pluteau în WC într-o spumă roșie.

– Te simți bine? îl întrebă Billy când se întoarse la recepție.

– Excelent, îi răspunse Dan. Hai să mergem.

7

Atlasul rutier al lui Billy spunea că din Cincinnati și până în Denver sunt o mie nouă sute treizeci și unu de kilometri. Sidewinder se află cam la o sută douăzeci de kilometri la vest de Denver. Drumul până acolo e întortocheat, cu prăpăstii adânci în ambele părți. În acea după-amiază de duminică, Dan încercă să conducă el camioneta, dar obosi extrem de repede și îl lăsă iarăși pe Billy la volan. Adormi și se trezi de-abia la asfințit. Ajunseseră în Iowa – statul natal al răposatului Brad Trevor.

(Abra?)

Se temuse ca nu cumva distanța să le îngreuneze sau chiar să facă imposibilă comunicarea lor în plan mental, dar fata îi răspunse imediat, cu la fel de multă putere ca întotdeauna. Dacă Abra ar fi fost un post de radio, cu siguranță că ar fi transmis cu putere de 100 000 de wați. Era în camera ei, în fața computerului, încercând să se concentreze asupra temelor de la școală. Dan își dădu seama cu amuzament, dar și cu tristețe, că fetița îl ținea în poală pe Țopăilă, iepurașul ei de pluș. Tensiunea acumulată o întinerise cu câțiva ani, cel puțin din punct de vedere emoțional.

Linia de comunicare dintre ei era acum deschisă:

(Nu-ți face griji. Sunt bine.)

(Bine, pentru că trebuie să dai un telefon.)

(Da, bine, înțeleg. Dar tu *ești bine?)*

(Super.)

Știa că o minte, dar nu insistă, pentru că asta își dorea el.

(Ai luat?)

Și Abra continuă cu o imagine.

(Nu încă. E duminică și magazinele sunt închise.)

Altă imagine, una care-i aduse zâmbetul pe buze. Un magazin Walmart... mă rog, arăta ca un Walmart, însă pe firma de la intrare scria SUPERMAGAZINUL „LA ABRA".

(Dacă nu o să ne vândă ce vrem, o să mergem în altă parte.)

(Așa o fi.)

(Știi ce să-i spui?)

(Da.)

(O să încerce să te atragă într-o conversație mai lungă ca să afle unde ești. N-o lăsa.)

(N-o s-o las.)

(Dă-mi de știre după aia, ca să nu mă îngrijorez.)

Dar firește că se va îngrijora într-un mare fel.

(Bine. Te iubesc, Unchiule Dan!)

(Și eu pe tine!)

Îi trimise imaginea unui pupic. Abra îi răspunse tot cu o imagine: două buze mari și roșii ca în desenele animate. Aproape că le simți atingerea pe obraz. Și gata. Abra dispăruse.

Billy se holba la el.

– Ai stat de vorbă cu ea, nu-i așa?

– Chiar așa. Ține-ți ochii la drum, Billy, te rog.

– Bine, bine, bine, parcă-ai fi fosta doamnă Freeman, zău așa!

Billy semnalizează și trecu pe banda a doua, depășind o rulotă uriașă, marca Fleetwood Pace Arrow, care hodorogea fără grabă. Dan se uită la casa aceea pe roți, întrebându-se cine locuia înăuntru și dacă cei de acolo se uitau la ei prin geamurile fumurii.

– Vreau să mai facem cam o sută șaizeci de kilometri înainte de culcare, îl anunță Billy. În felul ăsta, mâine ai să ai un ceas la dispoziție să faci ce ai de făcut și tot o să ajungem la ora stabilită de voi pentru confruntare. Dar pentru asta trebuie să pornim înainte de răsărit.

– În regulă. Înțelegi cum o să se desfășoare toată povestea?

– Înțeleg cum *ar trebui* să se desfășoare, răspunse Billy aruncându-i o privire scurtă. Ar fi bine să te rogi ca tâmpiții ăia să n-aibă binocluri la ei și, chiar dacă ar avea, să nu le treacă prin cap să le folosească. Tu chiar crezi că o să scăpăm cu viață din chestia asta? Zi-mi adevărul. Dacă-mi răspunzi că nu, atunci am să-mi comand diseară cea mai mare și mai zemoasă friptură pe care ai văzut-o tu vreodată. Și să-i văd pe jigodiile de la MasterCard cum o să-mi caute rudele ca să le pună să-mi achite ultima cheltuială de pe cardul de credit! Și vrei să-ți mai zic ceva? N-am *nicio* rudă. În cazul în care n-o punem la socoteală și pe fosta, iar aia nici nu s-ar pișa pe mine să mă stingă dacă aș lua foc.

– O să scăpăm, spuse Dan pe un ton cam nesigur.

Se simțea mult prea rău ca să mai fie în stare să afișeze un optimism debordant.

– Așa zici? Mă rog, poate tot o să-mi comand friptana aia. Tu ce ți-ai dori să mănânci?

– Cred că puțină supă mi-ar fi de ajuns. O supă slabă.

I se întorcea stomacul pe dos numai la gândul că ar putea să bage în el ceva mai consistent de atât – o supă concentrată de roșii sau o cremă de legume.

– Bine. Ce-ar fi să încerci să mai dormi nițel?

Dan știa că nu va putea să doarmă profund, oricât s-ar fi simțit de obosit. Nu avea cum să doarmă când știa că Abra era în legătură cu oroarea aia antediluviană cu față de femeie, dar reuși să moțăie puțin. Iar somnul acesta, deși superficial, îi aduse alte vise. Mai întâi Hotelul Overlook – în rol principal, ascensorul acela care mergea singur în toiul nopții. Apoi își visă iar nepoata. De data aceasta Abra fusese sugrumată cu o bucată de cablu electric. Ochii ei deschiși se holbau acuzatori la Dan. Nu era deloc greu să le descifrezi mesajul: *Ziceai că ai să mă ajuți. Ziceai că ai să mă salvezi. Unde ai fost?*

8

Abra tot amână ce trebuia să facă, până când își dădu seama că mama ei o va trimite curând la culcare. Nu se va duce la școală de dimineață, dar avea să fie o zi importantă. Și, probabil, o noapte foarte lungă.

Când amâni ceva, nu faci decât să întrăutățești situația, cara mia.

Așa suna Evanghelia după Momo. Abra se uită la fereastră, dorindu-și să o vadă pe străbunica ei acolo, nu pe Rose. Ar fi fost tare bine.

– Mi-e așa de frică, Momo, oftă ea.

Respiră adânc de două ori, încercând să se liniștească și să capete curaj. Își luă apoi iPhone-ul și formă numărul Cabanei Overlook din Campingul Bluebell. Îi răspunse un bărbat care o întrebă cine este când Abra îi spuse că vrea să vorbească cu Rose.

– Știi foarte bine cine sunt, îi zise ea.

Și îl întrebă, la rândul ei, pe un ton în care spera să fi pus mormane de curiozitate antipatică:

– Te-ai îmbolnăvit și matale, ori încă nu?

Bărbatul de la celălalt capăt (Slim Lingeblide) nu-i răspunse, dar îl auzi vorbind încet cu cineva de alături. După o clipă se auzi vocea calmă a lui Rose:

– Bună, drăguța mea. Unde ești?

– Pe drum, îi răspunse Abra.

– Nu mai spune? Mă bucur, dragă. Asta înseamnă că nu voi descoperi că m-ai sunat de la un număr cu prefix de New Hampshire?

– Ba exact asta vei descoperi, zise Abra. Te sun de pe mobil. Trebuie să intri și tu în secolul douăzeci și unu, mamaie.

– Ce poftești?

Vocea femeii căpătase inflexiuni tăioase.

– Poftesc să aflu dacă știi regulile, spuse Abra. Am să ajung mâine la ora cinci. Cu o camionetă veche și roșie.

– Cine o conduce?

– Unchiul meu, Billy.

– Unul din cei de la Spărtura din Nori?

– Cel care a fost cu mine și cu Fală. Termină cu întrebările. Taci din gură și ascultă ce îți spun.

– Câtă neobrăzare, murmură Rose cu tristețe prefăcută.

– O să oprim la capătul terenului, acolo unde e panoul pe care scrie MESE GRATUITE PENTRU COPII, CÂND CÂȘTIGĂ ECHIPELE DIN COLORADO.

– Înțeleg că ne-ai vizitat site-ul. Ce frumos din partea ta! Sau poate unchiul tău ne-a căutat pe internet? Cât curaj are să te aducă până la noi! Spune-mi, e frate cu tatăl ori cu mama ta? Mă pasionează familiile de mocofani. Îmi place să le alcătuiesc arborele genealogic.

O să încerce să te atragă într-o conversație mai lungă ca să afle unde ești, îi spusese Dan. Și nu se înșelase deloc.

– Ce nu ți-e clar când îți zic să taci și să asculți ce-ți spun? Vrei sau nu să ne întâlnim?

Niciun răspuns, ci doar tăcere. O tăcere *înfiorătoare*.

– Din parcare o să putem vedea totul în jur: campingul, Cabana, Acoperișul Lumii de pe culme. Și îți spun că ar fi bine să te vedem acolo sus și să nu-i vedem *nicăieri* pe Legitimi. Să le zici să rămână

în sala aia din cabană cât ne rezolvăm noi două treburile. În sala aia mare din cabană, pricepi? Unchiul Billy n-are cum să-și dea seama dacă ei nu vor fi acolo, dar eu voi ști. Unul singur dacă e pe afară, am plecat imediat.

– Unchiul tău va rămâne în mașină?

– Nu. *Eu* voi rămâne în mașină până ne vom convinge că totul e așa cum trebuie. După aia el se va întoarce și eu voi veni la tine. În niciun caz nu vreau să-l știu în apropierea ta.

– Bine, draga mea. Vom face așa cum spui.

Ba nu. Mă minți.

Dar și Abra mințea; din punctul acesta de vedere scorul era egal.

– Aș dori să-ți mai pun o singură întrebare realmente importantă, draga mea, spuse Rose pe un ton amabil.

Abra vru să-i răspundă, dar în ultima clipă își aminti de sfatul unchiului ei. Unchiul ei *adevărat*. Da, sigur, o întrebare. Care va duce la alta... și la alta... și la alta.

– Vâră-ți-o undeva, îi zise și închise.

Începură să-i tremure mâinile. Și picioarele. Și brațele. Și umerii.

– Abra?

Mami. O striga de jos. *Simte. Puțin doar, însă simte. Să fie vorba de strălucire adevărată sau de o chestie pe care o au toate mamele?*

– Ce faci, scumpo? Ești bine?

– Da, Mami! Mă pregătesc de culcare!

– În zece minute urcăm să-ți spunem noapte bună. Să te găsim în pijama.

– Bine.

Dacă ar ști cu cine am vorbit adineauri! se sperie Abra. Dar nu aveau cum să știe. Li se părea numai că știu ce se petrece. O vedeau aici, în camera ei, toate geamurile și ușile din casă erau bine zăvorâte și își imaginau că este în siguranță. Chiar și tatăl ei, care-i văzuse pe Legitimi în acțiune.

Dan știa adevărul. Abra închise ochii și luă legătura cu el.

9

Dan și Billy ajunseseră în fața altui motel. Și tot nicio veste de la Abra. Nu era bine.

– Haide, șefu', îl îndemnă Billy. Haide să intrăm și...

Și uite-o. Slavă Domnului!

– Taci puțin, îi ceru Dan și începu să asculte.

După două minute se întoarse zâmbind spre Billy, căruia i se păru că îl vede din nou pe adevăratul Dan Torrance.

– Ea era?

– Da.

– Cum a mers?

– Abra zice că bine. Am pornit cu dreptul.

– N-a întrebat-o despre mine?

– Doar al cui frate ești. Dar uite, Billy, cred că am greșit cu povestea asta cu unchiul. Ești *mult* prea bătrân ca să fii fratele lui Lucy ori al lui David. Mâine, când ne oprim să rezolv eu problema aia, va trebui să-ți cumperi o pereche de ochelari de soare. De-ăia mari. Și ai grijă să-ți ții șapca bine îndesată pe cap ca să nu ți se vadă părul.

– Poate c-ar trebui să-mi cumpăr și niște vopsea. Am auzit că „Just for Men" dă rezultate foarte bune.

– Nu fi obraznic, bășinos bătrân ce ești!

Billy rânji vesel.

– Haide să ne luăm camerele și să băgăm ceva la maț. Să știi că arăți mai bine. Eu zic c-o să poți să mănânci.

– Doar niște supă, spuse Dan. N-are rost să-mi forțez norocul.

– Supă să fie.

Și reuși să-și golească farfuria. Foarte încet. Și, repetându-și mereu că totul se va sfârși, într-un fel sau altul, peste mai puțin de douăzeci și patru de ore, izbuti să nu vomite. Când termină de mâncat – luaseră masa în camera lui Billy –, Dan se întinse cât era de lung pe mochetă. Parcă în poziția asta nu-l mai durea burta chiar atât de rău.

– Ce faci? îl întrebă Billy. Te pomenești că te-ai apucat de aiureala aia de yogi!

– Te-ai prins. Am învățat-o din desenele animate cu Ursul Yogi. Repetă-mi ce trebuie să faci.

– Am băgat totul la cap, șefule, n-ai grijă. Parcă ai fi pisălogul ăla de Casey Kingsley.

– Mă ia cu fiori. Haide, repetă.

– Abra o să înceapă să dea târcoale cu mintea în jurul orașului Denver. Dacă vreunul din ei e pe recepție, o să creadă că-i pe drum. Că-i pe undeva pe aproape. Noi doi ajungem în Sidewinder mai devreme – să zicem la patru în loc de cinci –, o să ieșim de pe drum și o să ajungem la camping prin spate. N-o să ne vadă nimeni camioneta. Doar dacă nu cumva își pun oameni să păzească șoseaua.

– Nu cred că o vor face.

Dan își aduse aminte de un alt aforism al Alcoolicilor Anonimi: *Suntem neputincioși în fața oamenilor, locurilor și lucrurilor.* Ca mai toate vorbele de duh ale beților, și perla aceasta era șaptezeci la sută adevărată și treizeci la sută rahat cu perje.

– Chiar și așa, nu putem controla chiar totul. Continuă.

– La vreun kilometru și jumătate mai în susul drumului e o zonă de picnic. Ai fost acolo de mai multe ori cu mama ta înainte să vă izoleze zăpada în hotel.

Billy se opri nedumerit.

– Doar voi doi v-ați dus acolo? Pe tatăl tău nu l-ați luat niciodată?

– Avea treabă. Lucra la o piesă de teatru. Spune mai departe.

Și Billy spuse. Dan îl ascultă cu atenție, iar la sfârșit încuviință mulțumit din cap.

– În regulă. Știi ce ai de făcut.

– Păi, eu ce ți-am zis? Acum pot și eu să te întreb ceva?

– Sigur.

– Crezi că mâine după-amiază o să fii în stare să mergi pe jos un kilometru jumate?

– O să fiu.

Trebuie să fiu.

10

Dan Torrance și Billy Freeman porniră la drum foarte devreme, la patru dimineața, înainte de prima rază a zorilor. Pe la nouă observară norul care se întindea de-a lungul orizontului. O oră mai târziu, când norul albastru-cenușiu se transformase într-un lanț muntos, cei doi bărbați se opriră în orășelul Martenville, statul Colorado. Acolo, pe strada principală, destul de modestă și aproape pustie, Dan descoperi ceva mult mai bun decât sperase: un magazin cu haine pentru copii, botezat „Chestii de Puști". La câteva case distanță se găsea o farmacie flancată de o casă de amanet și de o prăvălie cu casete video, pe a cărei vitrină scria cu săpun: LICHIDARE STOC CHILIPIR. Îl expedie pe Billy la „Drogherie & Mărunțișuri" să-și ia ochelari de soare, iar el intră în „Chestii de Puști".

Prăvălia avea un aer deznădăjduit. Dan era unicul client. Probabil că afacerea asta fusese visul cuiva, din păcate cu final nefericit din cauza hipermarketurilor deschise în Sterling sau Fort Morgan. De ce să cumperi dintr-o dugheană de vizavi de casă, când poți să mergi puțin cu mașina și să-ți iei pantaloni și rochii mai ieftine? Și ce dacă erau confecționate în Mexic sau Costa Rica? Din spatele tejghelei apăru o femeie cu o mină obosită, coafură obosită, zâmbet foarte ostenit. Îl întrebă pe Dan dacă îl putea ajuta cu ceva. Dan îi zise că da, putea. Când îi explică ce anume dorea, femeia făcu ochii mari.

– Știu că cererea mea vi se poate părea mai neobișnuită, îi spuse Dan, însă vă rog să mă ajutați. Plătesc cu bani gheață.

Și căpătă ce își dorea. În prăvălioarele deznădăjduite din fundul provinciei, sintagma „bani gheață" încă mai făcea minuni.

11

Când mai aveau puțin până la Denver, Dan luă legătura cu Abra. Închise ochii și vizualiză roata pe care o cunoșteau acum amândoi. În Anniston, Abra făcu același lucru. De data asta i s-a părut mai

ușor. Când deschise ochii, se pomeni în curtea familiei Stone, uitându-se în jos, la undele râului Saco, strălucitor în soarele blând al după-amiezii. Abra deschise și ea ochii și văzu Munții Stâncoși.

– Uau, Unchiule Billy, ce frumoși sunt!

Billy se uită la bărbatul de lângă el. Dan își încrucișase picioarele într-o manieră absolut nefirească și bâțâia dintr-unul. Culoarea sănătoasă îi revenise în obraji, iar ochii îi luceau cu o claritate care nu fusese acolo pe tot timpul drumului lor spre vest.

– Foarte frumoși, scumpete, îi răspunse el.

Dan surâse și închise iar ochii. Când îi deschise, culoarea din obraji începuse să pălească. *Ca un trandafir lipsit de apă*, își spuse Billy.

– Ai făcut ceva?

– *Bâzz*, zâmbi epuizat Dan. Ca un detector de fum rămas fără baterie.

– Crezi că te-au auzit?

– Sper că da.

12

Rose se plimba agitată încoace și încolo în fața EarthCruiser-ului ei când Charlie Jeton veni în goana mare spre ea. În dimineața aceea Legitimii înghițiseră abur. Tot aburul din rezervă, mai puțin o canistră. Iar porția aceasta, pe lângă ce mai înghițise pe ascuns în ultimele două zile, o adusese pe Rose într-o stare de surescitare maximă.

– Ce e? se răsti ea. Dă-mi o veste bună.

– Am văzut-o, ce zici de vestea asta?

La fel de agitat, Charlie o apucă pe Rose de brațe și o învârti tare, ca într-un dans la o agapă a vrăjitorilor, făcându-i părul să-i zboare în toate direcțiile.

– Am *văzut-o*! Doar câteva secunde, dar ea era!

– L-ai văzut și pe unchi?

– Nu. Ea se uita la munți prin parbriz. Zicea că sunt frumoși...

– Așa și sunt, începu Rose să rânjească. Ție nu ți se par frumoși?

– ...și el i-a zis că foarte. Vin, Rosie! Pe bune că vin!

– Și-a dat seama că ai descoperit-o?

Bărbatul se opri din dansat și se încruntă.

– Nu știu sigur... Poate că Taica Flick ar fi...

– Spune-mi ce crezi tu.

– Probabil că nu.

– Mie îmi e de ajuns. Retrage-te acum undeva. Undeva unde să te poți concentra fără să te deranjeze nimeni. Stai cuminte și ascultă cu atenție. Și dacă – de fapt, *când* – ai s-o depistezi din nou, vino și spune-mi. N-aș vrea să-i pierdem urma. Și dacă simți că-ți mai trebuie niște abur, cască gura și cere-mi. Am pus puțin deoparte.

– Nu, nu, n-am nevoie. Am să fiu atent. Am să fiu *foarte* atent!

Charlie scoase un hohot de râs de om nu tocmai normal la cap și plecă în fugă. Probabil că habar nu avea încotro se duce, dar lui Rose nu-i păsa câtuși de puțin. Atâta vreme cât era foarte atent la Abra.

13

La amiază, Dan și Billy ajunseseră deja lângă Flatirons[1]. Privind la Munții Stâncoși, Dan se gândi la toți anii când încercase din răsputeri să se țină la distanță de ei. Iar gândul acesta îi aduse aminte de o poezie pe care o citise pe vremuri, despre cum nu contează dacă îți petreci viața fugind, căci, în cele din urmă, te vei trezi tot singur, într-o cameră sordidă de motel, cu un bec chior atârnând din tavan și cu un pistol încărcat așteptându-te pe masă.

Pentru că încă mai aveau ceva timp la dispoziție, ieșiră de pe autostradă și intrară în Boulder. Lui Billy îi era foame. Lui Dan nu îi era... însă era curios. Billy opri camioneta în parcarea mică a unui chioșc cu gustări și îl întrebă ce să-i cumpere. Dan se mulțumi doar să clatine din cap: nu avea nevoie de nimic.

– Sigur? Mai ai o groază de treabă.

---

[1] Formațiuni stâncoase de lângă Boulder, Colorado (n. tr.).

– O să mănânc când se termină totul.

– Mă rog...

Billy intră la Subway ca să-și ia un sandvici cu pui „Buffalo". Dan stabili legătura cu Abra. Și roata se învârti.

Bâzz.

Când Billy se întoarse la mașină, Dan îi făcu un semn spre bagheta cu de toate din mână, spunându-i:

– Mai așteaptă puțin. Aș vrea să verific ceva dacă tot suntem în Boulder.

Cinci minute mai târziu se aflau pe strada Arapahoe, la două străzi distanță de zona promiscuă cu cafenele și baruri a orașului. Îi ceru lui Billy să tragă pe dreapta.

– Haide, poftă bună. Nu lipsesc mult.

Dan coborî din camionetă pe trotuarul crăpat și rămase cu ochii la o clădire de trei etaje, cu aspect gârbovit, pe una din ferestrele căreia era un afiș care dădea de veste că EFICIENȚA ESTE DOVADA VALORII UNUI STUDENT DE ELITĂ. Peluza din față chelea cu spor. Printre crăpăturile din asfalt crescuseră buruieni. Nu crezuse că va mai vedea vreodată clădirea aceasta, presupusese că strada Arapahoe va fi acum una cu apartamente dichisite, locuite de rentieri cu stare, care își savurează latté-urile la Starbucks, postează tâmpenii pe pagina lor de Facebook de șase ori pe zi și sporovăiesc pe Twitter ca apucații.

Dar uite-o chiar aici, arătând – din câte își putea da el seama – exact ca pe vremuri.

Billy se dădu și el jos din camionetă și se apropie, mușcând din sandviciul uriaș.

– Mai avem încă o sută și vreo douăzeci de kilometri de făcut, Danno. Am face bine să ne suim cururile în mașină.

– Sigur, îi răspunse absent Dan, uitându-se la clădirea cu zugrăveala verde, scorojită.

Odată ca niciodată, acolo locuise un băiețel; odată ca niciodată, băiețelul acela stătuse așezat pe marginea trotuarului chiar în locul unde se afla acum Billy Freeman clefăind din „Buffalo". Un băiețel

care își aștepta tăticul să se întoarcă de la interviul pentru un loc de muncă la Hotelul Overlook. Și băiețelul acela avea un avion din plută, dar i se rupsese o aripă. Însă nu se necăjea. Când tăticul lui va veni acasă, i-o va repara cu niște lipici și bandă adezivă. Și după aia poate că se vor juca împreună cu avionul. Tăticul lui fusese un om înspăimântător, dar băiețelul îl iubise nespus de mult. Din tot sufletul îl iubise.

– Am locuit în blocul ăsta cu mama și tata înainte să ne mutăm la Overlook, spuse Dan. Nu-i mare lucru de capul lui, nu?

Billy ridică din umeri.

– Am văzut unele și mai vai de steaua lor.

Și Dan văzuse; în toți anii aceia în care cutreierase încoace și încolo, văzuse și el destule mult mai rele – apartamentul lui Deenie din Wilmington, de exemplu.

Întinse mâna spre stânga.

– Mai încolo erau câteva baruri. „Toba Spartă" se chema unul. Poate încă mai e acolo, pentru că am senzația că partea asta a orașului a scăpat de sistematizarea urbană. Când treceam cu tata pe acolo, el se oprea întotdeauna și se uita pe geam. Și îl simțeam cât de mult tânjea să intre. Îl simțeam atât de însetat, încât mi se făcea și *mie* sete. Și am băut în toți anii ăștia mulți ca să-mi potolesc setea aia, dar nu am reușit niciodată. Și tatăl meu știa asta.

– Mi se pare că totuși l-ai iubit.

– L-am iubit, șopti Dan, cu ochii la blocul dărăpănat și istovit.

Nu era mare lucru de capul lui, dar nu se putea opri să nu se întrebe oare cum ar fi fost viețile lor dacă ar fi rămas acolo. Dacă nu i-ar fi înghițit Hotelul Overlook.

– Era și bun, și rău, iar eu i-am iubit ambele laturi. Și, Dumnezeu să mă apere, cred că-l mai iubesc încă.

– La fel ca toți copiii, spuse Billy. Vă iubiți părinții și nu vă pierdeți speranța. Ce altceva să faceți? Haide acum, Dan. Trebuie să plecăm dacă mai vrem să facem ce ne-am propus.

După o jumătate de oră, Boulder rămăsese în urma lor și camioneta urca voinicește pe șoseaua din Munții Stâncoși.

XIX

„FANTOMIȚELE“

1

Cu toate că mai era puțin până la asfințit – cel puțin în New Hampshire –, Abra era tot pe terasa din spatele casei, privind la apele râului. Țopăilă ședea cumințel alături, pe capacul lăzii cu îngrășăminte. Din casă ieșiră Lucy și David și se așezară de-o parte și de cealaltă a fiicei lor. John Dalton îi urmărea de la fereastra bucătăriei, cu o ceașcă cu cafea rece în mână. Geanta lui neagră, de medic, se afla la îndemână, pe bufet. Dar, din nefericire, în ea nu se găsea nimic care să-i ajute în seara aceasta.

– Ar fi bine să intri în casă și să mănânci ceva, spuse Lucy, știind foarte bine că Abra nu va dori să intre – ori nu va putea – până nu se va fi terminat totul.

Dar, atunci când ești atât de speriat, te agăți cu disperare de ce cunoști. Pentru că totul părea normal și pentru că pericolul era la peste o mie cinci sute de kilometri depărtare, Lucy suporta situația mult mai ușor decât fiica sa. Înainte de ziua aceasta, tenul Abrei fusese perfect curat – la fel de imaculat ca pe vremea când nici nu începuse să meargă singură. Însă acum laturile nasului i se umpluseră de puncte negre și pe bărbie îi apăruse o constelație de coșuri

urâte. Perfect normal să-şi dea hormonii în petic la debutul adolescenţei – asta şi-ar fi dorit Lucy să creadă. Dar şi stresul duce la apariţia acneei. În plus, o mai îngrijorau şi paloarea nefirească a fiicei ei şi cearcănele mari şi negre. Parcă era la fel de bolnavă pe cât i se păruse Dan, atunci când se despărţiseră şi el se urcase foarte, foarte încet în camioneta domnului Freeman.

– Nu pot să mănânc nimic acum, Mami. N-am timp. Oricum, cred că aş da afară tot.

– Cât mai durează, Abby? o întrebă David.

Nu se uită la nici unul. Numai la apa râului, dar Lucy ştia că nici apa nu o vede. Fiica ei era departe, într-un loc unde ei nu o mai puteau apăra.

– Nu mai e mult. Ar trebui să-mi daţi câte un pupic şi să vă duceţi în casă.

– Dar... începu Lucy şi îl văzu pe David clătinând din cap la ea. O singură dată, dar cu nespusă fermitate.

Suspină adânc, luă mâna Abrei (cât de rece era!) şi o sărută pe obrazul stâng. David o sărută pe cel drept.

Dar Lucy nu voia să plece încă.

– Să ţii minte ce a spus Dan. Dacă se întâmplă ceva...

– Acum chiar că ar trebui să intraţi în casă. Când o să înceapă, o să mi-l pun pe Ţopăilă pe genunchi. Dacă îl vedeţi acolo, să ştiţi că nu trebuie să mă întrerupeţi. Cu *niciun* chip. Altfel, Unchiul Dan ar putea să moară din cauza voastră; poate şi Billy. S-ar putea să mă vedeţi cum mă prăbuşesc, ca şi cum aş fi leşinată, dar n-o să fiu leşinată, aşa că să nu mă mişcaţi şi să nu-l lăsaţi nici pe Doctorul John să pună mâna pe mine. Lăsaţi-mă în pace până se termină. Cred că Dan a găsit un loc unde să putem fi împreună.

– Tot nu înţeleg cum vă imaginaţi că ideea voastră ar putea să meargă, spuse David. Femeia aia, Rose, o să vadă că nu-i nicio fetiţă...

– Trebuie să intraţi *acum*, repetă Abra.

O ascultară. Lucy îi aruncă o privire rugătoare lui John, dar doctorul ridică din umeri – nu avea nicio putere. Cu braţele înlănţuite, cei trei rămaseră în faţa ferestrei de la bucătărie, privind la fetiţa de

pe terasă, care se ghemuise cu genunchii strânși la piept. Nu se întrezărea niciun pericol, înserarea nu era tulburată de nimeni și nimic. Cu toate astea, Lucy scoase un geamăt prelung când o văzu pe Abra, copilașul ei, întinzând mâinile după Țopăilă și luându-l în brațe. John o strânse de umăr. David, de talie. Înfricoșată, femeia își apucă soțul de mână.

Te rog, Doamne, fă să nu pățească fetița mea nimic. Dacă trebuie să se întâmple ceva... ceva rău... atunci fă să i se întâmple fratelui meu de care nu am știut. Nu fetiței mele.

– O să fie bine, șopti Dave.

Ea dădu din cap.

– Sigur că da. Sigur că da.

Și rămaseră toți trei cu ochii la fetița de pe terasă. Iar Lucy pricepu că, *dacă* ar striga-o acum pe Abra, nu va primi niciun răspuns. Abra nu mai era acolo.

2

La ora patru fără douăzeci, ora locală, Billy și Dan ajunseră la drumul care ducea spre cartierul general al Clanului Legitim. Deasupra se arcuia un panou rustic, din lemn, pe care erau gravate cuvintele BINE AI VENIT ÎN CAMPINGUL BLUEBELL! ȘEDERE PLĂCUTĂ, PRIETENE! Mesajul de pe semnul dintr-o latură a drumului era mult mai puțin primitor: **ÎNCHIS PÂNĂ LA NOI DISPOZIȚII.**

Billy trecu pe lângă el fără să încetinească. Ochii îi fugeau în toate direcțiile.

– Nu văd pe nimeni. Nici măcar pe peluză, deși cred că s-ar fi putut ascunde cineva în ghereta aia de la intrare. Iisuse, Danny, arăți groaznic.

– Din fericire pentru mine, mai e ceva timp până începe „Mister America", spuse Dan. Mai avem de urcat doar un kilometru și

jumătate, poate mai puțin. Până la un panou care zice „Peisaje pitorești" și „Zonă de picnic".

– Dacă ne așteaptă cineva acolo?

– Nu ne așteaptă nimeni.

– De unde știi?

– Pentru că nici Abra, și nici unchiul ei, Billy, nu au fost în viața lor pe aici și nu au de unde să știe de locul acela. Iar Legitimii habar n-au de mine.

– Să sperăm.

– Abra zice că toți sunt acolo unde le-a spus ea. I-a verificat. Acum taci puțin, Billy, te rog frumos. Trebuie să mă gândesc.

La Hallorann voia să se gândească. Vreme de câțiva ani după iarna aceea blestemată de la Overlook, Danny Torrance și Dick Hallorann au vorbit foarte des. Uneori față în față, cel mai adesea prin intermediul gândurilor. Danny își iubea nespus mama, însă erau anumite lucruri pe care ea nu le înțelegea – nu putea să le înțeleagă. Casetele de valori, de pildă. Acele cutii în care încui chestiile periculoase și urâte pe care se întâmplă să le atragă strălucirea. Dar nici casetele astea nu erau sută la sută sigure. De mai multe ori încercase să-și confecționeze una în care să-și închidă dependența de alcool, dar rezultatul fusese o nereușită jalnică (poate pentru că își *dorise* să fie un eșec). Doamna Massey, pe de altă parte... și Horace Derwent... Mai exista acum și o a treia casetă de valori pusă bine în fundul minții lui, însă nu la fel de bună ca acelea pe care le făcuse în copilărie. Poate pentru că își pierduse din puteri? Sau pentru că înăuntru nu se afla tot o fantomă într-atât de neghioabă încât să umble după el prin lume? Din ambele cauze? Nu știa. Nu știa decât că această a treia casetă era crăpată. Dacă o va deschide, ceea ce se afla înăuntru l-ar putea ucide, dar...

– Ce vrei să zici? îl întrebă Billy.

– Ce?

Dan se uită buimac în jur. Își apăsa stomacul cu palma. Începuse să îl doară foarte tare.

– Ai zis „N-am de ales". Ce-ai vrut să spui?

– Nu contează.

Ajunseseră la zona de picnic. Mai în față era o poiană cu bănci și mese din lemn și locuri amenajate pentru grătar. Lui Dan i se păru că seamănă cu Spărtura din Nori, dar fără râu.

– Atâta doar: dacă se întâmplă ceva nasol, urcă-te imediat în camionetă și pleacă de aici cât poți de repede.

– Și crezi tu că așa m-aș putea salva?

Dan nu-i răspunse. Parcă tot abdomenul îi luase foc.

3

Puțin înainte de ora patru în după-amiaza aceea de luni, de la sfârșitul lui septembrie, Rose urcă pe Acoperișul Lumii împreună cu Sarey Tăcuta.

Rose purta o pereche de jeanși strâmți, care-i scoteau în evidență picioarele bine făcute. Cu toate că ziua era răcoroasă, Sarey pusese pe ea doar un capot de un albastru banal, ale cărui poale îi fluturau în jurul gambelor ei trupețe, îmbrăcate în ciorapi medicinali de la Jobst. Rose se opri să se uite la o placă așezată pe un stâlp din granit la baza celor patruzeci de trepte care duceau spre platformă. Pe ea scria că în locul acela se înălțase pe vremuri legendarul Hotel Overlook, care arsese din temelii cu treizeci și cinci de ani în urmă.

– Foarte puternice emoții se simt aici, Sarey.

Sarey dădu din cap. Le simțea și ea.

– Știi că există niște izvoare fierbinți al căror abur iese direct din pământ?

– Tiu.

– Așa e și în locul ăsta.

Rose se aplecă să adulmece iarba și florile sălbatice. Dincolo de parfumul lor se simțea izul metalic de sânge vechi.

– Emoții foarte puternice – ură, teamă, eresuri, desfrâu. Ecouri ale asasinatelor. Prea vechi să le inhalăm noi, dar extrem de revigorante. Îmbătător buchet.

Sarey nu comentă, ci continuă s-o urmărească îndeaproape.

– Și chestia *asta*, zise Rose întinzând mâna spre treptele din lemn care duceau la platformă. Seamănă cu un eșafod, nu ți se pare? Nu-i lipsește decât trapa.

Nici acum Sarey nu spuse nimic. Cel puțin, nu cu voce tare. Gândul ei

(nu-i funie)

era îndeajuns de limpede.

– Adevărat, iubita mea, dar și așa unul dintre noi va fi spânzurat aici. Ori eu, ori javra aia care și-a vârât nasul în treburile noastre. Vezi aia?

Și-i arătă o baracă mică și verde aflată la vreo șase metri depărtare.

Sarey o vedea.

La brâu, Rose purta o borsetă cu fermoar. O deschise, scotoci prin ea și scoase o cheie pe care o întinse celeilalte femei. Sarey se duse la baracă în foșnet de ierburi care se frecau de ciorapii ei groși de culoarea pielii. Descuie lacătul cu cheia primită. Când deschise ușa, razele amurgului luminară un interior nu mai mare decât o latrină. Înăuntru se aflau o mașină de tuns iarba și o găleată din plastic având în ea o greblă și o seceră. O lopată și o cazma se sprijineau de peretele din spate. Nimic altceva. Niciun obiect în spatele căruia s-ar fi putut ascunde cineva.

– Intră, o îndemnă Rose. Să vedem de ce ești în stare. *Și cu tot aburul ăla din tine ar cam trebui să mă dai pe spate.*

La fel ca ceilalți membri ai Clanului Legitim, și Sarey avea micuțul ei talent.

Intră în baraca strâmtă și fonfăi din nas:

– Plaf.

– Dă-l încolo de praf. Hai să vedem ce poți să faci. Mai bine zis, hai să *nu* vedem.

Căci acesta era talentul lui Sarey. Nu se putea face invizibilă (nici unul dintre Legitimi nu putea), dar era în stare să creeze un soi de *opacitate* în jurul ei, în perfectă concordanță cu chipul și silueta ei șterse. Se întoarse spre Rose, apoi se uită în jos la umbra ei. Se dădu

într-o parte – nu mult, doar o jumătate de pas –, iar umbra ei se contopi cu cea aruncată de mânerul mașinii de tuns iarba. Rămase nemișcată, iar baraca părea acum goală.

Rose strânse ochii, apoi îi căscă larg și o descoperi pe Sarey lângă mașină, cu mâinile împreunate modest, în atitudine de fată timidă care speră să fie invitată la dans. Rose se uită la munții de afară, apoi se uită iar înăuntru: baraca era goală – o simplă magazie mică unde nu se poate ascunde nimeni. Din cauza luminii puternice, nu se vedea nici măcar o umbră. Desigur, în afară de cea aruncată de mânerul mașinii de tuns iarba. Și totuși...

– Trage-ți nițel cotul, zise Rose. Ți-l văd.

Sarey Tăcuta se supuse și chiar dispăru cu totul câteva clipe, până când Rose se concentră mai tare. Și atunci Sarey apăru din nou. Mă rog, ea una știuse tot timpul că Sarey era acolo. Dar la momentul potrivit – și nu mai era mult până atunci – javra aia mică nu va ști.

– Bravo, Sarey! spuse ea cu căldură (mai bine zis, cu atâta căldură de câtă era ea în stare). Poate nici n-o să am nevoie de tine. Dar, dacă voi avea, vei lovi cu secera. Și să te gândești la Andi când lovești. Bine?

Auzind numele lui Andi, buzele lui Sarey se curbară în jos, într-o mască a nefericirii. Privi la secera din găleata de plastic și dădu cu ardoare din cap.

Rose îi arătă lacătul.

– Acum am să te închid înăuntru. Nemernica aia mică îi va detecta pe cei din Cabană, dar nu și pe tine. Sunt convinsă. Pentru că tu ai să taci mâlc, nu-i așa?

Sarey încuviință din nou. Nu era vorbăreață, niciodată nu fusese. De unde și numele.

(Ce faci cu...)

Rose zâmbi.

– Cu lacătul? Nu te gândi la el. Ai grijă doar să stai absolut nemișcată. Nemișcată și mută. Înțelegi ce-ți spun?

– Înțeleg.

– Și pricepi ce trebuie să faci cu secera?

Chiar dacă Legitimii ar fi avut arme de foc, în ruptul capului Rose nu ar fi cutezat să-i încredințeze lui Sarey vreuna.

– Seţela. Plicep.

– Dacă am s-o dovedesc – şi n-ar trebui să fie asta o problemă la cât abur am în minte –, să stai cuminte aici până vin eu să-ţi dau drumul. Dar, dacă mă auzi că strig... să vedem... dacă mă auzi că strig *nu mă face să te pedepsesc*, înseamnă că am nevoie de ajutor. Şi voi avea grijă să fie cu spatele la tine. Ştii ce se va întâmpla atunci, da?

(Am să mă urc pe scări.)

Dar Rose clătină din cap nemulţumită.

– Nu, Sarey. N-ai de ce să urci. Nici nu va ajunge lângă platformă.

Sigur că nu-i va conveni să nu poată să o ucidă pe ticăloasa aia cu mâinile ei... şi numai după ce o va face să sufere... îndelung. Însă nu ar fi fost deloc bine să se lase orbită de furie şi de dorinţa de răzbunare. Fata aia era *foarte* puternică.

– Care va fi semnalul, Sarey?

– Nu mă faţe să te pedepsesc.

– Şi la ce te vei gândi atunci?

Ochii îi sticliră sălbatici pe sub laţele slinoase:

– Lăzbunale.

– Corect. Vrei să o răzbuni pe Andi pe care au omorât-o prietenii jigodiei ăleia. Însă doar dacă am nevoie de tine, pentru că vreau s-o ucid eu însămi.

Rose încleştă pumnii, vârându-şi unghiile în semnele ca de semiluni roşii pe care le avea deja în palme.

– Dar, dacă am nevoie de tine, atunci *să vii*. Sub nicio formă să nu eziţi sau să te opreşti din drum. Să nu te opreşti până nu împlânţi lama secerii în gâtul jigodiei şi-i vezi vârful ieşind pe partea ailaltă.

Ochii lui Sarey aruncau scântei.

– Seţela. Da.

– Bravo.

Rose o sărută, apoi închise uşa şi puse zăvorul. Băgă cheia înapoi în borsetă şi se sprijini de uşă.

– Ascultă-mă, iubito. Dacă totul merge cum ne dorim, tu vei fi prima care ai să te înfrupți din aburul fetei. Și îți jur că va fi cel mai bun abur pe care l-ai inhalat vreodată.

Rose respiră adânc de câteva ori, apoi începu să urce treptele spre platforma de pe creastă.

4

Dan stătea sprijinit cu mâinile de una din mesele de lemn, cu capul în jos și ochii închiși.

– E o nebunie, spuse Billy. Ar trebui să rămân cu tine.

– Nu se poate. Tu ai treaba ta de făcut.

– Și dacă te apucă leșinul la mijlocul drumului? Și chiar dacă nu te apucă, cum ai de gând să te bați cu toți ăia? După cum arăți acum, până și un copil de cinci ani te-ar face praf.

– Cred că mă voi simți mult mai bine foarte curând. Și mai în putere. Du-te, Billy. Mai ții minte unde ți-am spus să parchezi?

– La capătul terenului, lângă anunțul care zice că se dau mese gratuite pentru copii atunci când câștigă echipele din Colorado.

– Foarte bine.

Dan ridică privirea și observă ochelarii imenși de soare pe care îi purta acum Billy.

– Și îndeasă-ți șapca mai bine. Până pe urechi. Ca să pari mai tânăr.

– Cred că știu o chestie care să mă facă să par mai tânăr.

Dan nici nu-l auzi.

– Mai trebuie să facem încă ceva.

Se îndreptă de mijloc și deschise larg brațele. Billy îl îmbrățișă, dorindu-și din suflet să o poată face mai tare – mult mai tare – și neîndrăznind.

– Abra a avut dreptate. N-aș fi reușit să ajung până aici fără tine. Acum du-te și fă ce ai de făcut.

– Și tu vezi ce faci, spuse Billy. Mă bazez pe tine să conduci trenulețul la Spărtura din Nori de Ziua Recunoștinței.

– Mi-ar plăcea nespus de mult, murmură Dan. E cel mai tare trenuleț pe care un anumit băiat nu l-a avut niciodată.

Billy îl urmări cu privirea cum se îndepărta încet, cu mâinile apăsate pe abdomen, mergând către stâlpul indicator de la capătul poienii. În vârful lui erau două săgeți. Una arăta spre vest, spre Observatorul Indienilor Pawnee. Cealaltă spre est, mai la vale. Pe aceasta scria CĂTRE CAMPINGUL BLUEBELL.

Pe poteca aceasta porni Dan. Billy îl mai zări câteva secunde printre frunzele îngălbenite și luminoase ale plopilor, mergând încet, cu mare efort, cu capul plecat ca să vadă pe unde calcă. Apoi nu se mai văzu.

– Ai grijă de băiatul meu, șopti Billy.

Nu știa exact dacă îi adresase ruga lui Dumnezeu sau Abrei, dar își spuse că nu avea nicio importanță. Amândoi erau prea ocupați în după-amiaza aceasta ca să-și mai bată capul și cu unul ca el.

Se întoarse la camionetă și scoase din spate o fetiță cu ochi albaștri, mari și mirați și bucle blonde și țepene. Și cam ușoară. Probabil că era goală pe dinăuntru.

– Ce mai faci, Abra? Sper că nu te-am hurducat prea tare.

Purta un tricou pe care era imprimată o imagine cu Munții Stâncoși și un șort albastru. Era desculță; în fond, de ce n-ar fi fost? Fetița asta – un manechin cumpărat dintr-un magazin muribund cu haine pentru copii din Martenville – nu făcuse niciodată vreun pas. Dar genunchii îi erau flexibili, așa că Billy reuși să o așeze fără probleme pe scaunul din dreapta al camionetei. Îi puse centura de siguranță, vru să închidă portiera, dar se aplecă iar înăuntru și îi încercă gâtul. Se îndoia și el, deși mai puțin. Se îndepărtă puțin ca să examineze efectul creat. Nu era rău. Păpușa părea că se uită cu atenție la ceva ce ținea pe genunchi. Sau că se ruga pentru izbândă în bătălia ce avea să urmeze. Deloc rău.

În cazul în care *ăia* nu aveau binoclu.

Se urcă în camionetă și așteptă, lăsându-i timp lui Dan să ajungă unde trebuia. Și sperând că nu leșinase pe drumul spre Campingul Bluebell.

La cinci fără un sfert, Billy porni motorul și se întoarse pe același drum pe care veniseră.

5

În ciuda durerii tot mai mari din abdomen, Dan merse hotărât înainte. Avea senzația că în burta lui intrase un șobolan în flăcări, care se apucase acum să roadă totul în jur. Probabil că nu ar fi reușit să facă nici măcar un sfert din drum dacă poteca nu ar fi luat-o la vale.

La cinci fără zece, ajunse la o cotitură și se opri. Nu departe de el, plopii dispăreau, făcând loc unei peluze verzi și îngrijite care cobora ușor spre două terenuri de tenis. Dincolo de acestea se puteau vedea parcarea pentru rulote și o clădire lungă, din bârne: Cabana Overlook. Mai încolo terenul urca din nou. Pe locul unde fusese pe vremuri Hotelul, o platformă înaltă se profila pe cerul senin. Acoperișul Lumii. Și același gând

(eșafod)

îi trecu și lui Dan prin minte. Acolo sus, lângă parapet, întoarsă spre sud, către parcarea pentru vizitatorii ocazionali, se vedea o singură siluetă. O femeie. Cu jobenul pus pe o ureche.

(Abra!)

(Sunt aici, Dan.)

Cu voce calmă. Așa cum își dorea el.

(Ei te aud?)

Simți ceva ca o gâdilare: zâmbetul ei. Zâmbetul acela furios.

(Ar trebui să fie surzi să nu mă audă.)

Bine.

(Vino acum, dar ține minte că, dacă îți zic să pleci, PLECI ÎN SECUNDA AIA!)

Abra nu-i răspunse, dar, înainte să o cheme din nou, fata era deja acolo.

6

Soţii Stone şi John Dalton urmăriră neputincioşi cum Abra alunecă într-o parte până când ajunse cu capul pe scândurile terasei şi cu picioarele întinse pe treptele care duceau în curte. Ţopăilă se rostogoli din mâna ei moale. Dar nu părea că doarme şi nu părea nici leşinată. Expresia de pe chipul ei era aceea de comă profundă sau chiar de moarte. Lucy vru să se repeadă la ea. David şi John o apucară de mâini, oprind-o.

Femeia începu să se zbată.

– Daţi-mi drumul! Trebuie s-o ajut!

– N-ai cum, spuse John. Numai Dan o poate ajuta acum. Trebuie să se ajute unul pe altul.

Lucy îl privi cu ochi mari, disperaţi.

– Dar măcar respiră? Poţi să vezi de aici?

– Respiră, încercă să o liniştească David.

Însă tonul îi sună nesigur chiar şi în propriile urechi.

7

Când Abra ajunse lângă el, durerea aceea cumplită se domoli pentru prima dată de când plecase din Boston. Dar nu era motiv de bucurie, pentru că însemna că acum o simte şi Abra. I-o putea citi pe chip, dar îi mai citi în ochi şi uimirea atunci când fata se uită în jur, la încăperea în care se aflau. Două paturi suprapuse, pereţi din bârne noduroase de pin, un covor pe care erau ţesute tufe de salvie şi cactuşi. Pe covor şi pe paturile de jos erau împrăştiate multe jucării ieftine. Pe un birou micuţ, aşezat într-un colţ, erau puse în dezordine câteva cărţi şi un joc de puzzle cu piese mari. Un radiator trăncănea şi sâsâia în colţul cel mai îndepărtat al camerei.

Abra luă una din cărţile de pe masă. Pe copertă, un copil pe o tricicletă era fugărit de un căţeluş. Titlul era *Să ne distrăm citind cu Dick şi Jane.*

Dan se apropie de ea, cu un zâmbet uluit pe buze.

– Fetița aia de pe copertă e Sally. Dick e fratele ei și Jane e sora ei. Și pe cățel îl cheamă Jip. O perioadă, ei mi-au fost cei mai buni prieteni. De fapt, singurii mei prieteni. Cu excepția lui Tony, bineînțeles.

Abra puse cartea înapoi pe biroul cel mic și se întoarse către el.

– Ce *este* locul ăsta, Dan?

– O amintire. Pe locul acesta a fost un hotel, iar aceasta a fost camera mea. Acum este locul unde noi doi putem fi împreună. Știi roata aia care se învârtește când vrei să intri în cineva?

– Îhî...

– Ăsta e centrul ei. Axul.

– Aș vrea să rămânem aici. Mă simt... în siguranță. Îmi place tot, mai puțin *alea*.

Și-i arătă ferestrele franțuzești.

– Parcă nu-s din aceeași poveste cu restul.

Iar acum îl privi cu reproș.

– Nu erau aici, nu-i așa? Când erai tu mic, astea nu erau aici.

– Nu. Nu am avut geamuri la cameră și singura ușă era cea care dădea în restul apartamentului destinat îngrijitorului și familiei lui. Eu am modificat amintirea. A trebuit s-o fac. Știi de ce?

Îl studie cu ochi gravi și mâhniți.

– Pentru că aia a fost atunci și asta e acum. Pentru că trecutul e trecut, chiar dacă ne modelează prezentul.

Dan zâmbi.

– Nici eu n-aș fi putut să spun mai bine.

– Nici nu trebuia. Asta ai gândit.

O trase spre ferestrele franțuzești care nu existaseră niciodată în realitate. Prin geamurile lor se puteau vedea peluza, terenurile de tenis, Cabana Overlook și Acoperișul Lumii.

– O văd, șopti Abra cu respirația tăiată. E acolo sus și nu se uită în direcția noastră.

– Bine face, spuse Dan. Te doare rău, scumpo?

– Rău. Dar nu contează. Pentru că...

Dar nu mai continuă, pentru că nu știa ce să spună. Însă el știa, iar Abra zâmbi. Erau mai apropiați decât pot fi vreodată doi oameni. Și, cu toată durerea care îi sfârteca pe amândoi, apropierea aceasta îi făcea să se simtă bine. Să se simtă foarte bine.

– Dan?

– Da, draga mea.

– Afară sunt multe fantomițe. Nu le văd, dar le simt. Le simți și tu?

– Da.

Le simțea de ani buni. Pentru că – nu-i așa? – trecutul ne modelează prezentul. O cuprinse cu brațul pe după umeri. Mâna ei mică se strecură în jurul taliei lui.

– Acum ce facem?

– Îl așteptăm pe Billy. Și sperăm că nu întârzie. Iar apoi totul se va petrece foarte repede.

– Unchiule Dan?

– Ce e, Abra?

– Ce-i în tine? Nu-i o fantomă. Mai degrabă e...

O simți cum se cutremură.

– ...e ca un *monstru.*

Nu-i răspunse.

Fata se îndreptă din umeri și se îndepărtă de el.

– Uite! Acolo!

O camionetă Ford foarte veche intra în parcarea vizitatorilor.

8

Rose se sprijinea cu mâinile de parapetul înalt până la brâu al platformei, privind la camioneta care intra în parcare. Aburul îi ascuțise vederea, dar tot își dorea să fi luat cu ea un binoclu. Cu siguranță că ar fi găsit unul în magazie, destinat turiștilor pasionați de păsări. Așa că de ce n-o făcuse?

Pentru că ai avut atât de multe pe cap. Pojarul... șobolanii ăia afurisiți care au părăsit corabia... Fală ucis de javra aia mică.

Da, da și da, dar tot ar fi trebuit să țină minte. Intră o clipă în panică, întrebându-se ce oare mai uitase. Însă alungă gândul acesta stupid. De ce s-ar neliniști? Doar era plină cu abur și se simțea excelent. Totul mergea conform planului. Curând fata aia va veni aici, pe culme, mânată de curajul ei prostesc de adolescentă și de încrederea în propriile-i puteri.

Însă eu sunt în avantaj din toate punctele de vedere, micuțo. Dacă n-am să pot să te dovedesc singură, am să-mi trag și mai multă putere din Legitimii mei. Sunt toți în sala principală din cabană, fiindcă tu ți-ai închipuit că așa nu ar mai fi o amenințare pentru tine. Numai că ai omis un lucru. Între noi sunt legături ce nu pot fi distruse, căci noi suntem Clanul Legitim – toți ca unul – și prin asta noi suntem ca o baterie uriașă. Care mă va putea alimenta cu energie dacă voi avea nevoie.

Și, dacă toate astea dădeau greș, mai rămânea Sarey Tăcuta. Probabil că deja luase secera în mână. Sigur, nu era un geniu biata femeie, dar era nemiloasă, feroce și, odată ce înțelegea ce are de făcut, nu se abătea nici cu un milimetru de la misiunea ei. De asemenea avea toate motivele să-și dorească să o vadă moartă pe javra aia afurisită. Moartă și întinsă pe jos la baza platformei.

(Charlie!)

Charlie Jeton îi răspunse imediat și, cu toate că în mod obișnuit era un transmițător cam fără vlagă, acum – ajutat fiind de toți ceilalți din cabană – se auzi tare și clar și aproape scos din minți de surescitare.

(Recepționez un semnal puternic și neîntrerupt. Toți îl recepționăm. Înseamnă că e foarte aproape. Ar trebui s-o simți și tu.)

Da, o simțea și Rose, cu toate că se străduia din răsputeri să-și țină mintea închisă pentru ca ticăloasa aia să nu intre acolo și să înceapă s-o hărțuiască.

(Lasă ce simt eu. Spune-le celorlalți să fie pregătiți în caz că am nevoie de ajutor.)

Îi răspunseră mai multe voci, emoționate, stridente, acoperindu-se unele pe altele. Erau pregătiți. Chiar și cei bolnavi erau

gata să dea o mână de ajutor. Iată, pentru asta îi iubea ea atât de mult.

Rose se uită la fata blondă din camionetă. Avea ochii lăsați în jos. Citea ceva? Își făcea curaj? Poate se ruga la Dumnezeul Mocofanilor? N-avea absolut nicio importanță.

Vino la mine, jegoasă mică. Vino la Tușica Rosie.

Dar nu fata coborî din mașină, ci unchiul. Exact așa cum spusese javra că va fi. Verifica terenul. Ocoli încet camioneta, privind în toate direcțiile. Se aplecă pe geamul din dreptul pasagerului, îi zise ceva fetei, apoi se îndepărtă puțin de mașină. Se uită spre cabană, apoi spre platforma care se contura pe cer... și îi făcu un semn cu mâna. Porcul ăla nesimțit chiar îi făcea *ei* cu mâna!

Rose nu-i răspunse. Se încruntă. Un unchi. De ce nu veniseră părinții cu jigodia lor de fiică și au trimis un unchi? Și, dacă stăm să ne gândim bine, cum de o lăsaseră să vină?

I-a convins că e singura soluție. Le-a spus că voi veni eu la ea dacă nu vine ea la mine. Ăsta-i motivul. Perfect logic.

Logic, da. Și atunci de ce începuse să o cuprindă neliniștea? Îi permisese ticăloasei să stabilească ea regulile. Ceea ce însemna că, până la un anumit punct – cel puțin – Rose fusese manipulată. Și tolerase asta pentru că aici erau pe teritoriul ei și pentru că își luase toate măsurile de prevedere. Dar mai ales pentru că fusese furioasă. Teribil de furioasă.

Își încordă privirea ca să îl vadă mai bine pe bărbatul din parcare. Individul se plimba iar încoace și încolo, uitându-se atent în jur, vrând să se convingă că nu mai era nimeni prin preajmă. Absolut normal, la fel ar fi făcut și ea, dar tot avea sentimentul că omul acela nu făcea altceva decât să tragă de timp. Deși, la ce i-ar fi folosit asta era o chestiune care o depășea cu totul.

Rose se încordă și mai tare, concentrându-se acum pe mersul bărbatului. Își dădu seama că nu era chiar atât de tânăr cum crezuse ea în primul moment. Ba chiar pășea ca un om trecut bine de prima tinerețe. Pășea ca și cum ar fi avut mai mult decât un început de artrită. Și oare de ce fata nu se mișca deloc?

Rose simți primul semnal de avertizare.

Ceva nu era cum trebuie.

9

– Se uită fix la domnul Freeman, zise Abra. Ar trebui să mergem și noi.

Dan deschise ferestrele franțuzești, dar ceva din vocea ei îl făcu să se oprească.

– Care-i problema, Abra?

– Nu știu. Poate nu-i nimic, dar e ceva ce nu-mi place. Se uită prea *încordată* la el. Trebuie să mergem chiar acum.

Dan închise ochii și intră în magazia din fundul minții sale. În atâția ani s-ar fi adunat praf gros pe niște casete reale, dar cele două pe care le ascunsese acolo în copilărie erau noi ca în prima zi. Normal. Erau construite din imaginație pură. Cea de-a treia – cea mai recentă – era înconjurată de un nimb șters, iar el își zise: *Nu-i de mirare că mi-e atât de rău.*

Nu contează. Deocamdată nu se va atinge de ea. Pregătit de orice, o deschise pe cea mai veche. Iar înăuntru era... nimic. Aproape nimic. În cutia în care fusese încuiată doamna Massey vreme de treizeci și doi de ani nu se mai afla decât un pumn de cenușă aproape neagră. Însă în cealaltă...

Și înțelese ce tâmpenie mare făcuse atunci când îi spusese că nu are de ce să se teamă.

Abra zbieră.

10

În Anniston, pe terasa din spatele casei, trupul Abrei începu să zvâcnească puternic. Picioarele se zbăteau ca apucate de convulsii, bătând un step dement pe trepte; una din mâini – pește viu

lăsat să moară pe mal – îl expedie cât colo pe chinuitul și murdarul Țopăilă.

– *Ce a pățit?* țipă Lucy.

Se repezi la ușă. David încremenise cu ochii la criza fiicei lui și nu încercă să o oprească. Însă John întinse mâna dreaptă și reuși s-o apuce pe Lucy de mijloc, prinzând-o cu stânga peste umeri. Femeia îl lovi cu capul.

– Lasă-mă! Trebuie să mă duc la ea!

– Nu! strigă John. *Nu, Lucy, nu se poate!*

Probabil că femeia ar fi reușit să se elibereze din strânsoarea lui, dar David își revenise și acum o ținea și el.

Se potoli în cele din urmă și se uită plină de ură la John.

– Dacă fetița mea moare acolo, o să am grijă să înfunzi pușcăria.

Apoi se uită la David. Cu ochi acum plini de furie.

– N-am să ți-o iert niciodată.

– Uite, se liniștește, le atrase atenția John.

Convulsiile Abrei se domoliseră și acum încetară cu totul. Dar obrajii îi erau uzi și încă îi mai șiroiau lacrimi de sub pleoapele închise. În ultimele raze ale zilei, genele copilei păreau împodobite cu diamante.

11

În camera din copilăria lui Danny Torrance – o cameră aflată acum doar în amintire – Abra își lipi fața de pieptul lui Dan. Spuse de acolo, cu voce înăbușită:

– Monstrul... a dispărut?

– Da, îi răspunse Dan.

– Jură-te pe mama ta.

– Mă jur.

Își ridică fruntea, uitându-se mai întâi la el ca să își dea seama dacă spune adevărul. De-abia după aceea îndrăzni să privească în jur.

– *Zâmbetul* ăla... se cutremură ea.

– Știu, zise Dan. Cred... cred că se bucură că s-a întors acasă. Te simți bine, Abra? Pentru că acum trebuie să începem. Nu mai avem timp.

– Sunt bine. Dar dacă... se întoarce?

Dan se gândi la caseta de valori. Era deschisă, dar o putea închide relativ ușor. Mai ales că o avea pe Abra care să-l ajute.

– Nu cred că el... *monstrul*... are vreo treabă cu noi, draga mea. Haide. Dar ține minte: dacă-ți spun să te întorci în New Hampshire, *pleci* chiar în clipa aia.

Fata nu-i răspunse, dar nu mai aveau vreme de discuții. Venise clipa. Dan ieși prin ferestrele franțuzești, care dădeau la capătul potecii. Abra mergea lângă el, dar își pierduse consistența avută în camera amintirii și începuse să pâlpâie.

Parcă și ea e o fantomiță, își zise Dan. Și atunci își dădu pentru prima oară seama la ce riscuri cumplite se expusese fata asta. Nici măcar nu voia să încerce să-și imagineze cât de fragil era acum controlul pe care-l avea asupra propriului corp.

Cu pași destul de rapizi – fără să alerge însă, ca să nu-i atragă atenția lui Rose, deoarece mai aveau încă vreo șaptezeci de metri până când zidul din spate al Cabanei Overlook îi va ascunde vederii –, Dan și cu fata-fantomiță care-l însoțea traversară peluza și parcurseră poteca din dale de piatră care despărțea cele două terenuri de tenis.

Ajunseră la ușa din spatele bucătăriei și acum Rose nu-i mai putea observa de pe platformă, deoarece corpul clădirii îi ascundea complet. De aici se auzea trăncănitul monoton al unui ventilator și se simțea mirosul acru, de carne stricată, al lăzilor de gunoi. Dan încercă ușa. Era descuiată. Dar ezită o clipă înainte de a o deschide.

(Sunt toți?)

(Toți în afară de Rose. Trebuie să te grăbești, Dan, pentru că...)

Ochii Abrei, licărind ca ochii mari ai unui copil dintr-un film vechi, alb-negru, se umplură de panică.

– Știe că ceva nu e cum trebuie.

12

Rose se concentră asupra javrei de fată care nu se mișcase de pe locul ei din camionetă, nu-și ridicase capul, nu făcuse nimic. Abra nu se uita la unchiul ei – presupunând că individul cu pricina îi era unchi – și nu dădea niciun semn că ar fi dorit să coboare. Avertizorul din capul ei trecu de la Codul Galben de Pericol la cel Roșu de Alertă.

– Hei! pluti vocea până la ea prin aerul rarefiat al muntelui. Hei, hârcă jegoasă! Ia fii atentă la chestia asta!

Își repezi privirea îndărăt, la bărbatul din parcare, și se uită stupefiată cum individul își ridică ambele mâini deasupra capului, rotindu-le încet, ca și cum ar fi vrut să urnească o roată grea de căruță. Își imagină că va cădea drept în fund din cauza efortului, dar pe jos nu căzu decât șapca lui, descoperindu-i părul alb și fin de om trecut de șaptezeci de ani. Poate chiar de optzeci.

Rose se holbă iar la fata din camionetă care rămăsese perfect nemișcată și cu capul plecat. Nu o interesau deloc ghidușiile unchiului. Și atunci îi pică fisa, năucind-o de-a dreptul. Ar fi trebuit să-și dea seama din prima, dacă stratagema nu ar fi fost atât de nerușinată – în camionetă se afla un manechin.

Dar e aici! O simte și Charlie Jeton, o simt toți Legitimii din cabană, sunt împreună și știu...

Da. Sunt cu toții împreună în Cabana Overlook. Toți împreună într-un singur loc. Fusese oare aceasta ideea lui Rose? Nu. Ideea fusese a...

Rose se năpusti la scări.

13

Membrii care mai rămăseseră în Clanul Legitim se înghesuiau la cele două ferestre care dădeau spre parcare, urmărindu-l pe Billy Freeman cum învârte roata pentru prima oară după patruzeci și mai

bine de ani (iar ultima oară când mai încercase șmecheria asta fusese foarte beat). Petty Chinezoaica începu să râdă:

– Ce mama mă-sii...

Pentru că erau întorși cu spatele, nu-l văzură pe Dan intrând din bucătărie, cu fata care pâlpâia puternic alături. Dan apucă să observe cele două mormane de haine goale de pe jos și înțelese că pojarul lui Bradley Trevor își făcea în continuare treaba. Apoi reintră în el însuși, coborî în adâncuri și găsi cea de-a treia casetă – cea crăpată. O deschise.

(Ce faci, Dan?)

Se aplecă înainte, cu mâinile pe coapse, cu abdomenul torturat de fiare înroșite în foc și expiră ultima suflare a bătrânei poete, cea pe care ea i-o oferise de bună voie, într-un sărut al morții. De pe buzele lui se înălță o dâră lungă de ceață trandafirie ce se colora în roșu pe măsură ce intra în contact cu aerul. La început Dan nu-și putu da seama de absolut nimic în afară de senzația de calm care-i cuprinsese pântecul când ieșiră din el rămășițele otrăvite ale Concettei Reynolds.

– *Momo!* țipă Abra.

14

Aflată încă pe platformă, Rose căscă ochii mari. Jegul ăla de copil era în cabană.

Și nu e singură!

Se năpusti în mintea aceasta nouă fără să se gândească ce face. Căutând. Ignorând semnele care-i indicau un abur excepțional. Încercând doar să îl oprească înainte de a apuca să facă ce voia. Ignorând posibilitatea cumplită că era deja prea târziu.

15

La auzul strigătului Abrei, Legitimii se întoarseră toți ca unul. Cineva, Paul Lunganul, exclamă:

– Ce mama dracului e *asta?*

Ceața cea roșie luă forma unei femei. Preț de o secundă – cu siguranță nu mai mult – Dan se pomeni că privește în ochii învolburați ai Concettei și își dădu seama că erau ochi de om tânăr. Slăbit încă de pe urma durerii și concentrat asupra acestei fantome, nu simți intrusa din minte.

– *Momo!* strigă Abra a doua oară, întinzând brațele.

Se prea poate ca femeia din centrul norului de ceață să se fi uitat la ea. Se prea poate chiar să-i fi zâmbit. Apoi forma Concettei Reynolds se făcu nevăzută și ceața se rostogoli către Legitimii care, șocați și speriați, se agățau acum unii de alții.

– Abur e ce vedeți, le spuse Dan. Voi, ticăloșilor, trăiți cu abur. Acum, poftim, inhalați-l și crăpați dracului.

Încă de la conceperea planului știuse că, dacă nu se întâmplau toate foarte repede, el nu va mai apuca să se bucure de victorie, dar nici vorbă să-și imagineze viteza ametitoare cu care se desfășurau lucrurile acum. Probabil că și pojarul contribuise la asta, pentru că unii se sfârșeau puțin mai repede decât alții. Chiar și așa, totul se termină în doar câteva secunde.

Își urlară moartea în capul lui ca niște lupi în agonie, îngrozindu-l. Însă doar pe el, căci Abra chiui prelung, agitându-și pumnii spre ei.

– *Braaaavoooo! Cum vi se pare? Ce gust are Momo a mea? Luați cât poftiți! LUAȚI-O PE TOATĂ!*

Și atunci Legitimii începură ciclurile. Prin ceața roșie, Dan îi văzu pe doi strâns îmbrățișați, cu frunțile lipite. Și, în ciuda tuturor ororilor pe care toți Legitimii le făcuseră, pe care le reprezentau, imaginea asta reuși să-l emoționeze. Descifră cuvintele *te iubesc* pe buzele lui Eddie cel Mic; o văzu pe Mo cea Mare cum începe să-i răspundă; și într-o fracțiune de secundă dispărură amândoi, iar hainele le aterizară moi pe podea. Atât de repede se întâmplă totul.

Se întoarse către Abra dorind să-i spună că trebuiau să termine chiar acum, dar în clipa aceea începu să zbiere Rose Țilindru în capul lui și câteva clipe, până când Abra reuși să o blocheze, urletele acelea de furie și de jale dementă acoperiră totul, până și starea

binecuvântată de a nu mai simți nicio durere. Și speranța lui sinceră de a fi scăpat de cancerul care o măcinase pe Chetta. Dar nu avea cum să fie sigur în privința asta până când nu se va uita într-o oglindă.

16

Rose se afla în capul scării care cobora de pe platformă atunci când ceața cea roșie se rostogolise peste Clanul Legitim și rămășițele străbunicii Abrei își duseră la capăt misiunea ucigătoare.

Atunci se umplu de iadul agoniei. Urletele îi vâjâiau prin cap ca gloanțele de mitralieră. Zbieretele celor uciși la Spărtura din Nori, New Hampshire și zbieretele lui Fală, ucis în statul New York păreau miorlăit de pisoi în comparație cu zbieretele de acum ale Legitimilor. Rose se clătină puternic, ca lovită cu o bâtă în moalele capului. Se izbi de parapet, se dădu înapoi și se prăbuși pe platformă. De undeva din depărtare, se auzea o femeie – o femeie bătrână, după vocea firavă și tremurătoare – murmurând *nu, nu, nu, nu, nu.*

Eu sunt aia. N-are cine altcineva să fie, că numai eu am mai rămas.

Deci nu fata căzuse în capcana propriului orgoliu, ci Rose însăși. Își aduse aminte de ceva...

(ai căzut victimă propriilor intrigi)

ce-i spusese ticăloasa aia. Și o inundă turbarea și spaima, ca apa opărită dintr-un cazan. Muriseră prietenii și tovarășii ei de o viață. Muriseră otrăviți. Toți. Cu excepția mișeilor care dăduseră bir cu fugiții, Rose Țilindru era ultima supraviețuitoare a Clanului Legitim.

Dar, nu. Nu era adevărat. Mai era și Sarey.

Răstignită pe scândurile platformei și tremurând sub cerul înserării, Rose o căută.

(Ești?)

Gândul care îi răspunse era tulburat și îngrozit.

(Da, dar... Rose, au... Cum e cu putință?)

(Nu te gândi la ei. Adu-ți aminte, Sarey, îți aduci aminte?)

(„Nu mă face să te pedepsesc.")

(Bravo, Sarey, foarte bine!)

Dacă fata n-a fugit... dacă a făcut greşeala fatală să rămână ca să-şi desăvârşească opera criminală...

N-a fugit. Rose era convinsă de asta. În plus, apucase să descopere în mintea tovarăşului ei două lucruri: cum anume reuşiseră să săvârşească măcelul acesta şi cum legătura dintre ei putea fi folosită împotriva lor.

Furia este omnipotentă.

Dar la fel sunt şi amintirile din copilărie.

Se chinui să se ridice în picioare. Cu un gest mecanic îşi propti jobenul în unghiul obişnuit pe creştet şi se duse lângă parapet. Bărbatul din camionetă se zgâia în sus la ea, dar nu-l luă în seamă. Îşi încheiase rolişorul mârşav. Poate o să se ocupe de el mai târziu, dar acum nu avea ochi decât pentru cabana Overlook. Acolo era fata, dar era şi foarte departe. Prezenţa ei fizică în campingul Legitimilor era doar puţin mai mult decât o părere. Dar mocofanul care o însoţea era întreg, era real. Rose nu-l mai întâlnise niciodată. Şi unde mai pui că era plin cu abur. În minte auzi o voce clară şi îngheţată de ură.

(Bună, Rose!)

În apropiere se afla un loc unde fata nu ar mai pâlpâi. Unde şi-ar redobândi trupul fizic. Unde ar putea fi ucisă. O să se ocupe Sarey de aburindul ăla, dar după ce aburindul se va fi ocupat de javra aia nenorocită.

(Bună, Danny! Bună, băieţaşule!)

Doldora de abur, Rose intră în el şi, cu o singură lovitură, îl expedie în axul roţii, neauzind strigătul de consternare şi teroare al Abrei.

Iar când Dan, prea surprins ca să se mai apere, ajunse acolo unde voia ea, Rose îşi vărsă toată furia în el. Şi-o vărsă pe toată ca pe un abur.

XX

AXUL ROȚII. ACOPERIȘUL LUMII

1

Dan Torrance deschise ochii. Lumina soarelui i-i străpunse, pătrunzându-i în cap, amenințând să-i incendieze creierul chinuit. Mahmureala supremă, asta era. Sforăieli puternice de alături: un zgomot urât, enervant, care nu putea veni decât de la o pipiță beată care dormea la capătul greșit al curcubeului[1]. Dan întoarse capul în direcția respectivă și văzu femeia răstignită pe spate lângă el. I se părea vag cunoscută. Păr negru, învolburat în jurul capului ca un nimb. Îmbrăcată cu un tricou cu câteva numere mai mari, ce purta însemnele echipei de baseball Atlanta Braves.

Nu se întâmplă de-adevăratelea. Nu sunt aici. Sunt în Colorado. Pe Acoperișul Lumii și trebuie să-i pun capăt.

Femeia se întoarse pe o parte, deschise ochii și se holbă la el.

– Iisuse, capul meu, spuse ea. Adă-mi și mie niște coca, tati. Am lăsat-o în living.

---

[1] *The Wrong Side of the Rainbow* – titlul albumului de muzică folk-rock lansat de Tom Rush în 1970 (n. tr.).

O privi lung, cuprins de stupoare și furie. Furia îi venea de nicăieri, dar oare nu așa fusese mereu? De capul ei? O ghicitoare înfășurată într-o enigmă?

– Cocaină? Cine a cumpărat-o?

Atunci ea rânji, descoperind un singur dinte îngălbenit. Și atunci își dădu seama cine este.

– *Tu*, tati. Haide, adu-mi-o. După ce mă liniștesc la cap, am să-ți ofer un futai de zile mari.

Se întâmplase ceva și ajunsese înapoi în apartamentul ăla ieftin și jegos din Wilmington. Iar acum era în nudul gol, lângă Rose Țilindru.

– Ce-ai făcut? Cum am ajuns aici?

Femeia își repezi capul pe spate și izbucni în hohote horcăite de râs.

– De ce? Nu-ți place aici? Mă mir. Am făcut locul ăsta după informațiile din capul tău. Acum, treci și fă ce ți-am zis, boule. Adu-mi praful ăla.

– Unde-i Abra? Ce-ai făcut cu Abra?

– Am omorât-o, spuse Rose pe un ton cum nu se poate mai indiferent. S-a speriat atât de tare din cauza ta, încât și-a lăsat garda jos și eu am sfârtecat-o de la gât la burtă. N-am putut să inhalez cât de mult aș fi dorit, dar tot am...

Lumea se făcu roșie. Dan o apucă de gât și începu să strângă. Un singur gând îi bubuia în minte, ca loviturile unui ciocan de crichet în uși și pereți: *Curvă nenorocită, treci și ia-ți doctoria! Curvă nenorocită, treci și ia-ți doctoria! Curvă nenorocită, treci și înghite-o pe toată!*

2

Era puternic bărbatul, dar nici nu se putea compara cu fata. Stătea cu picioarele depărtate, cu capul în jos, cu umerii gârboviți și cu pumnii ridicați, așa cum stau cei stăpâniți de o furie ucigașă

care i-a făcut să-și piardă mințile. Iar bărbații furioși sunt mai ușor de învins.

Lui Rose îi era imposibil să-i citească gândurile însângerate de furia aceea cumplită. Dar nu avea nicio importanță, totul era în regulă, era bine, fata ajunsese exact acolo unde trebuia. Șocată și speriată, Abra venise după el până în axul roții. Dar curând nu va mai fi nici șocată, și nici speriată; Fata cea Ticăloasă devenise Fata cea Sugrumată. Și nu peste mult timp ea va fi Fata cea Moartă, victimă a propriilor intrigi.

(Nu, Unchiule Dan, nu, nu, nu e ea...)

Ba eu sunt, zise Rose, apăsând și mai tare. Dintele îi ieși din gură și-i străpunse buza inferioară. Sângele țâșni prelingându-se pe bărbie. Și pe tricou. Nu simțea durerea, așa cum nu simțea nici vântul de munte răvășindu-i părul bogat.

Eu *sunt. Și tu ai fost tati al meu, tăticuțul meu agățat într-un bar mizerabil. Te-am pus să-ți cheltuiești toți banii pe niște cocaină proastă și acum s-a făcut dimineață și eu trebuie să-mi iau doctoria. Asta ai vrut să faci atunci când te-ai trezit lângă curva aia beată în Wilmington, și ai fi* făcut-o, *dacă ai fi avut ceva sânge în coaie și l-ai fi aranjat și pe plodul ăla căcăcios al ei, ca să nu lași lucrurile făcute doar pe jumătate. Taică-tu știa cum să se poarte cu muierile proaste și nesupuse și cu gură mare. Și taică-su, înaintea lui, tot așa. Uneori muierea trebuie să-și ia doctoria. Pur și simplu. Trebuie...*

Uruitul unui motor care se apropia. Irelevant, ca durerea din buză și gustul de sânge din gură. Fata se sufoca. Fata horcăia. Fata își dădea duhul. Și atunci îi explodă în creier un gând puternic ca un tunet, un urlet rănit:

(TATĂL MEU NU A ȘTIUT NIMIC!)

Rose încerca să-și curețe mintea de strigătul acela când camioneta lui Billy Freeman se izbi de baza platformei, dând-o de-a rostogolul. Jobenul îi zbură de pe cap.

3

Nu era apartamentul din Wilmington. Era dormitorul lui de demult, din Hotelul Overlook – axul roții. Și nu Deenie era femeia lângă care se trezise. Și nu era nici Rose.

Era Abra. El o strângea de gât, iar ei îi ieșiseră ochii din orbite.

O clipă doar, fata păru a începe să se transforme din nou, atunci când Rose încercă să se târască înapoi în el, hrănindu-l cu furia ei și amplificând-o pe a lui. Apoi se întâmplă ceva și Rose dispăru. Dar se va întoarce.

Abra tușea, încercând să-și recapete răsuflarea, privindu-l în ochi. S-ar fi așteptat la o reacție șocată, dar părea ciudat de calmă pentru o fată care tocmai ce fusese strânsă de gât.

(Ce să zic... știam amândoi că nu va fi ușor.)

– Nu sunt ca tatăl meu! urlă Dan la ea. *Nu sunt ca tatăl meu!*

– Probabil că ăsta-i un lucru bun, spuse Abra zâmbind, în ciuda celor întâmplate. Ai o fire al dracului de aprigă, Unchiule Dan. Pe bune că *suntem* rude.

– Era cât pe ce să te omor, șopti Dan. Gata. A venit timpul să pleci de aici. Întoarce-te chiar acum în New Hampshire.

Fata clătină din cap.

– O să mă duc. Curând. Dar acum ai nevoie de mine.

– Nu-i o rugăminte, Abra.

Fata nu-i răspunse, ci își încrucișă brațele pe piept cu un aer îndărătnic, fără să se clintească de pe covorul cu cactuși.

– Of, Doamne, gemu el trecându-și mâinile prin păr. Ce figură ești!

Fata îl apucă de mână.

– O să terminăm împreună treaba asta. Haide, acum. Haide să ieșim de aici. Nu cred că-mi mai place camera asta chiar așa de mult.

Își împletiră degetele și camera în care își petrecuse el o parte din copilărie se evaporă.

4

Dan avu vreme să observe capota camionetei lui Billy zdrobită de unul din stâlpii groși care susțineau Acoperișul Lumii și fumul care ieșea din radiatorul spart. Văzu manechinul-Abra atârnat pe geam, cu un braț de plastic răsucit la spate. Îl văzu pe Billy, cu sânge șiroindu-i pe față, încercând să deschidă portiera făcută armonică din dreptul lui.

Ceva îl apucă de cap. Mâini puternice care i-l răsuceau, cu intenția clară de a-i frânge gâtul. Atunci apărură și mâinile Abrei, smulgându-le pe cele ale lui Rose.

– Trebuie să te străduiești mai mult, curvă bătrână și lașă.

Rose stătea lângă parapet, uitându-se în jos și potrivindu-și jobenul în poziția obișnuită.

– Cum ți-a plăcut să te strângă unchi-tu de gât? Ce crezi acum despre el?

– Tu m-ai strâns de gât, nu el.

Rose rânji urât, căscându-și gura însângerată.

– Câtuși de puțin, drăgălașo. N-am făcut decât să scot la suprafață ce se ascunde în el. Ar trebui să știi că așa este. Îi semeni leit.

Încearcă să ne distragă atenția, își zise Dan. *De la ce? De la aia?*

O construcție mică și verde – poate o latrină, poate o magazie de unelte.

(Poți?)

Nu avu nevoie să-și termine gândul. Abra se întoarse cu fața la magazie și o privi intens. Lacătul de pe ușă pocni, se deschise și căzu în iarbă. Ușa se deschise larg. Înăuntru nu erau decât câteva unelte de grădinărit și o mașină de tuns iarba. Lui Dan i se păru că mai simte încă ceva, dar își spuse că de vină erau doar nervii lui suprasolicitați. Când se uitară iar în sus, Rose dispăruse. Nu mai era lângă parapet.

Billy își deschisese portiera. Coborî, se clătină tare, dar reuși să se țină pe picioare.

– Danny? Ești bine?

Şi apoi:

– Aia e Abra? Iisuse, parcă nici n-ar fi aici!

– Billy, ascultă-mă. Te simţi în stare să mergi până la cabană?

– Cred că da. Ce s-a întâmplat cu ăia dinăuntru?

– Nu mai sunt. Şi cred că ai face foarte bine dacă te-ai duce acolo chiar *acum*.

Billy nu-l contrazise. Porni la vale, bălăbănindu-se ca un beţiv. Dan întinse mâna către treptele ce urcau la platformă şi ridică întrebător din sprâncene. Abra clătină din cap

(Exact asta vrea.)

şi începură amândoi să meargă în jurul Acoperişului Lumii până într-un loc de unde vor putea să vadă vârful jobenului lui Rose, ajungând astfel cu spatele la magazia cea verde. Dan şi-o scosese cu totul din minte din clipa când văzuse că era goală.

(Dan, trebuie să plec un minut. Am o treabă mică.)

Imaginea din mintea lui: un câmp de floarea-soarelui, toate deschizându-se în acelaşi timp. Abra trebuia să se ocupe de partea ei fizică, iar asta era bine. Era foarte bine.

(Du-te.)

(O să mă întorc de îndată ce...)

(Du-te, Abra, n-o să păţesc nimic.)

Ba, cu ceva noroc, toată povestea asta se va termina până la întoarcerea ei.

5

În Anniston, John Dalton şi soţii Stone văzură cum Abra trage adânc aer în piept şi deschide ochii.

– Abra! strigă Lucy. S-a terminat?

– Curând.

– Ce-s alea de pe gâtul tău? Vânătăi?

– Mami, stai acolo! Trebuie să mă duc înapoi. Dan are nevoie de mine.

Îl luă pe Ţopăilă de pe jos, dar, înainte de a apuca să-l strângă la piept, i se închiseră ochii şi trupul îi deveni rigid.

6

Cu extrem de multă prudenţă, Rose se aplecă peste parapet şi o văzu pe Abra dispărând. Javra aia mică n-a mai putut să se ţină şi a trebuit să se întoarcă să-şi vadă de nevoia fiziologică. Prezenţa ei în Campingul Bluebell nu se deosebise prea mult de cea de mai demult, de la supermarket, însă fusese incomparabil mai puternică. De ce, vă rog? Pentru că se bucura de ajutorul bărbatului. De *contribuţia* lui nepreţuită. Dar dacă fata s-ar întoarce şi l-ar găsi mort...

Uitându-se în jos la el, Rose îi strigă:

– Ai face bine să pleci de-aici cât mai poţi, Danny. Nu mă face să te pedepsesc!

7

Sarey Tăcuta era atât de atentă la ce se petrecea pe Acoperişul Lumii – ascultând atât cu urechile, cât şi cu tot IQ-ul său limitat –, încât nu-şi dădu imediat seama că nu mai era singură în magazie. Mirosul fu cel care o alertă în cele din urmă: ceva putred. Nu ca de gunoi vechi, nu. Nu îndrăzni să se întoarcă, pentru că uşa era deschisă şi bărbatul ar fi putut s-o observe. Rămase nemişcată, cu secera în mână.

Sarey o auzise pe Rose spunându-i bărbatului să plece cât mai poate şi atunci uşa începuse să se închidă la loc. Începuse să se închidă de una singură.

– Nu mă face să te pedepsesc! strigă Rose.

Acesta era semnalul. Acum ea trebuia să irumpă şi să vâre secera în grumazul fetei ăleia obraznice şi băgăcioase. Dar, de vreme ce fata nu mai era, va trebui să se mulţumească cu bărbatul. Însă,

chiar când vru să se miște, ceva rece o apucă de mâna în care ținea secera. O altă mână care o acoperise pe a ei și o strângea tare.

Se întoarse – nu mai avea motive să se ferească fiindcă ușa era acum închisă – și ceea ce văzu în lumina slabă, filtrată printre crăpăturile scândurilor din pereți îi smulse un urlet din gâtul de regulă atât de tăcut. La un moment dat, pe când era atentă la cei de afară, apăruse lângă ea un cadavru. Mutra lui rânjită și rapace avea culoarea alb-verzuie a unui fruct stricat de avocado. Ochii îi atârnau din găvane. Costumul îi era plin de mucegai vechi... însă boabele multicolore de confetti care-i fulguiseră pe umeri erau noi.

– Minunată petrecere, nu-i așa? o întrebă el rânjind până i se despicară buzele.

Sarey urlă din nou și-l lovi cu securea în tâmpla stângă. Lama curbată intră adânc și rămase implântată acolo, dar din rană nu curse niciun strop de sânge.

– Sărută-ne, iubita mea, o rugă Horace Derwent, cu resturi albe de limbă atârnându-i lacom din gură. Prea multă vreme a trecut de când n-am mai simțit atingerea unei femei.

Și când buzele lui zdrențuite, cu luciu de putregai, se lipiră de cele ale lui Sarey, mâinile i se strânseră în jurul gâtului ei.

8

Rose văzu ușa magaziei închizându-se, auzi urletul și își dădu seama că rămăsese cu adevărat singură. Foarte curând – probabil o chestiune de câteva secunde – fata se va întoarce și vor fi din nou doi contra unul. Și nu putea îngădui una ca asta.

Se uită iar la bărbatul de jos și își încordă toată puterea amplificată de abur.

(Sugrumă-te singur! Fă-o ACUM!)

Mâinile lui Dan, mânate de o voință proprie, se ridicară spre gât. Încet, foarte încet. I se împotrivea. Și chiar cu un oarecare succes, iar asta o înfurie și mai mult. S-ar fi așteptat ca doar fata să-i opună

rezistență. Plus că mocofanul ăla de jos era un adult. Ar fi trebuit să-i poată împrăștia aburul rămas la fel de lesne cum vântul împrăștie ceața.

Cu toate acestea, tot ea triumfa.

Mâinile bărbatului se ridicară la piept... la umeri... și, într-un final, la gât. Tremurau puternic. Chiar de acolo, de sus, Rose îl auzea cum gâfâie. Mări presiunea și mâinile se încleștară, închizându-i traheea.

(Așa, vezi, foarte bine, nemernic băgăreț ce ești! Strânge, strânge, strânge... și STRÂNGE!!!)

O lovi ceva. Nu un pumn. Mai degrabă ceva ca un suflu de aer comprimat. Se uită în jur și nu văzu nimic în afară de un soi de tremur luminos al văzduhului care dispăru imediat. Nici trei secunde nu durase diversiunea aceasta, însă trei secunde au fost de ajuns s-o facă să-și piardă concentrarea. Și, când se întoarse iar la parapet, văzu că fata reapăruse.

Acum nu a mai fost o rafală de vânt; acum au fost niște mâini care i s-au părut și mari, și mici în același timp. La șale. Împingând-o. Cățeaua și prietenul ei. Împreună. Exact ce încercase să evite Rose. Și ghimpele otrăvit al spaimei începu să-i perforeze stomacul. Vru să se îndepărteze de parapet, dar nu putu. Deja își folosea toată forța doar ca să se țină pe picioare. Iar fără forța Legitimilor care s-o ajute, nici asta nu va mai fi în stare să facă multă vreme. Deloc multă.

Dacă n-ar fi fost suflul ăla... care nu era din el și dacă ea n-ar fi aici...

Una din mâini plecă de la mijlocul ei și-i plesni jobenul, răsturnându-l pe jos. Rose urlă prelung în fața unei asemenea infamii – nimănui nu-i era permis să-i atingă jobenul, *nimănui!* – și reuși, preț de o clipă, să-și adune toate puterile ca să se îndepărteze de parapet. Se clătină ca beată câțiva pași spre centrul platformei. Dar mâinile reveniră pe spatele ei, împingând-o iarăși înainte.

Se uită în jos la ei. Bărbatul avea ochii închiși și era atât de concentrat, încât i se umflaseră venele gâtului și-i șiroiau pe obraji stropi mari de transpirație, ca niște lacrimi. Dar ochii fetei erau larg deschiși și neîndurători. Se uita fix la Rose. Și zâmbea.

Rose se împinse înapoi cu toată puterea, însă la fel de bine s-ar fi putut împinge într-un perete de stâncă. Un perete care o împingea *el* neînduplecat înainte, până când ajunse cu abdomenul lipit de parapetul din lemn. Și îl auzi cum trosnește.

O clipă doar, îi trecu prin minte să încerce să cadă la o înțelegere cu ei. Să-i spună fetei că ar putea colabora, ar putea pune bazele unui nou Clan. Că, în loc să moară în 2070 sau 2080, Abra Stone ar putea trăi o mie de ani. *Două* mii. Dar la ce bun?

Există oare vreo adolescentă în toată lumea asta care să nu-și închipuie că ar fi nemuritoare?

Așa că, în loc să se târguiască, își zbieră disprețul la ei.

– *Să te fut! Să vă fut pe amândoi!*

Zâmbetul acela fioros al fetei se lăți.

– O, nu, spuse ea. *Tu* ești cea futută.

De data aceasta nu se mai auzi niciun trosnet. Ci un pocnet ca o împușcătură. Și apoi Rose Fără-de-Țilindru se prăbuși în gol.

9

Căzu drept în cap și intră imediat în cicluri. Capul îi ședea strâmb pe gâtul fărâmat (*la fel cum îi stătuse și jobenul*, comentă Dan în gând). Dan o apucă pe Abra de mână – simțind carne care se topea și revenea în ritmul propriului ciclu al fetei între terasa casei sale din Anniston și Acoperișul Lumii – și urmăriră împreună sfârșitul lui Rose.

– Te doare? o întrebă Abra. Sper din tot sufletul să te doară. Sper să te doară ca naiba.

Buzele lui Rose se lăbărțară într-un rânjet de dispreț. Îi dispăruseră dinții de om și nu-i mai rămăsese decât colțul îngălbenit. Deasupra lui, ochii îi pluteau aidoma unor pietre vii, albastre. Pe urmă dispăru cu totul.

Abra se întoarse către Dan. Mai zâmbea încă, dar acum fără pic de furie sau răutate.

(M-am temut pentru tine. M-am temut că o să...)

(Aproape că a reușit, dar a fost cineva...)

Și-i arătă spre bârnele frânte ale parapetului care împungeau cerul. Abra se uită într-acolo și apoi îl privi nedumerită pe Dan. Însă el clătină din cap.

Acum îi arătă ea ceva, dar nu în sus, ci în jos.

(A fost odată ca niciodată un magician care avea un joben ca ăsta și numele lui era Mysterio.)

(Iar tu ai atârnat linguri de tavan.)

Făcu un semn afirmativ din cap, dar nu-și ridică privirea. Continua să studieze jobenul.

(Trebuie să scapi de el.)

(Cum?)

(Dă-i foc. Domnul Freeman zice că s-a lăsat de fumat, dar nu-i adevărat. L-am simțit că miroase a tutun. Trebuie să aibă chibrituri în camionetă.)

– *Trebuie* să-l arzi, spuse ea tare. Bine? Promiți?

– Da. Promit.

(Te iubesc, Unchiule Dan!)

(Și eu te iubesc!)

Îl îmbrățișă. El o luă în brațe și o strânse. Și atunci trupul ei se transformă în ploaie. Apoi în ceață. Apoi dispăru.

10

Pe terasa din spatele unei case din Anniston, New Hampshire, la ora când amurgul se cufundă în noapte, o fetiță se ridică în fund și apoi în picioare. Și se clătină, pe punctul de a leșina. Dar nu căzu, căci într-o clipită părinții ajunseră lângă ea să o prindă. O duseră în brațe înăuntru, în bucătărie.

– Mă simt bine, le zise Abra. Lăsați-mă jos.

O lăsară, cu infinită grijă. David Stone rămase aproape lipit de ea, gata să o prindă la cel mai mic semn că i s-ar fi înmuiat genunchii. Însă Abra se ținea ferm pe picioare.

– Dan ce face? o întrebă John.

– Și el e bine. Domnul Freeman și-a bușit camioneta – a fost nevoit – și s-a tăiat la cap.

Își duse mâna la obraz, arătându-le unde era rănit Billy și continuă:

– Dar cred că și el e bine.

– Și ăia? Legitimii?

Abra ridică mâna la gură și suflă ușor în palmă.

– S-au evaporat.

Și imediat:

– Ce-avem de mâncare? Mor de foame.

11

Bine ar fi putut să fie o mică exagerare în cazul lui Dan. Se înapoie la camionetă, unde se așeză pe locul șoferului, încercând să-și recapete suflul. Și mințile.

Eram în vacanță, hotărî el cum să-și înceapă povestea. *Am venit în Boulder, ca să mai văd o dată locurile copilăriei mele. Și după aia am urcat aici ca să admirăm priveliștea de pe Acoperișul Lumii, dar campingul era pustiu. Mi s-a făcut chef de o trăsnaie și am pus pariu cu Billy că o să pot să urc cu camioneta până la platformă. Dar am mers prea repede și am pierdut controlul. M-am bușit de un stâlp de susținere. Îmi pare sincer rău. Cascadorie de bou ce sunt.*

O să-l usture curul de la amenda pe care o s-o primească, dar măcar va trece cu brio alcooltestul.

Dan scotoci în torpedo și găsi acolo o rezervă cu gaz lichid de brichetă. Și două cutii pe jumătate pline cu chibrituri. Probabil că bricheta Zippo era în buzunarul lui Billy. Se duse la locul unde era jobenul și îl stropi bine cu lichidul inflamabil. Apoi se lăsă pe vine, aprinse un chibrit și îl aruncă în pălăria întoarsă cu gura în sus. Foarte curând, din „țilindrul" lui Rose nu mai rămase decât cenușă.

Mirosul emanat era incredibil de scârbos.

Când Dan își ridică ochii, îl văzu pe Billy apropiindu-se de el cu pași nesiguri și ștergându-și cu mâneca de la cămașă sângele de pe obraz. Călcară amândoi cenușa în picioare, ca să nu mai rămână nicio scânteie care să poată da naștere vreunui incendiu de vegetație, iar Dan îi spuse povestea pe care aveau s-o relateze poliției statului Colorado.

– Va trebui să plătesc pentru reconstrucția platformei și sunt convins că mă va costa o căruță de bani. Slavă Domnului că am ceva economii!

Billy pufni pe nas.

– Cine o să-ți ceară socoteală? N-au mai rămas decât țoalele din Legitimii ăia. M-am uitat bine.

– Din păcate, îi explică Dan, Acoperișul Lumii aparține statului Colorado.

– Hopa! exclamă Billy. Da' nici așa nu-i corect. În fond, le-ai făcut o favoare și statului Colorado și tot restului lumii. Unde-i Abra?

– S-a întors acasă.

– Bine. Și s-a terminat? Pe bune?

Dan dădu din cap.

Billy privi lung cenușa rămasă din jobenul lui Rose.

– Ce repede s-a făcut scrum. Cam ca un efect special de la cinema.

– Îmi închipui că era foarte vechi.

Și plin de magie, se feri el să adauge. *Din soiul cel negru.*

Dan se întoarse la camionetă și se așeză la volan ca să-și poată examina chipul în oglinda retrovizoare.

– Ți-a ieșit vreo gâlmă? îl întrebă Billy. Așa zicea maică-mea când mă prindea că mă admir în oglindă.

– Nu mi-a ieșit nimic, răspunse Dan, cu fața încălzită de un zâmbet istovit, dar autentic. Absolut nimic.

– Hai să chemăm poliția și să le zicem de accident, spuse Billy. Nu mă dau eu în vânt după gabori, dar, sincer, nu m-ar deranja să mai fie ceva lume pe-aici. Locul ăsta mă cam bagă în sperieți.

Îi aruncă lui Dan o privire pătrunzătoare și continuă:

– Păi, nu? E plin de fantome. Tocmai d-aia l-au ales.

Tocmai de aia, fără nicio îndoială. Dar nu trebuie să fii Ebenezer Scrooge ca să știi că există și fantomițe bune, și fantomițe rele. Porniră către Cabana Overlook, însă Dan se opri la mijlocul drumului ca să mai privească o dată spre Acoperișul Lumii. Și nu se mira prea tare când văzu un bărbat pe platformă, lângă parapetul rupt. Bărbatul acela ridică o mână – prin care se putea desluși piscul Muntelui Pawnee – și-i trimise un sărut, cu un gest pe care Dan și-l amintea atât de bine din copilărie. Atât de bine și-l amintea. Era modul prin care își luau rămas-bun la sfârșitul zilei.

La culcare, amice. Somn ușor. Să visezi un balaur și să-mi povestești mâine cum a fost.

Simți că-i vine să plângă. Dar, nu, nu va plânge acum. Nu avea timp. Își ridică și el mâna și-i înapoie sărutul.

Se mai uită o clipă la ce rămăsese din tatăl lui. Apoi își continuă drumul spre parcarea campingului. Când ajunse acolo se mai uită încă o dată în urmă.

Acoperișul Lumii era pustiu.

PÂNĂ VEI ADORMI

„SPAIMA, TEAMA și PANICA pot însemna «*S*fidează-ți *T*emerile și *P*urifică-te».“

vechi aforism al Alcoolicilor Anonimi

ANIVERSAREA

1

Întrunirile Alcoolicilor Anonimi din Frazier în amiezile de sâmbătă erau cele mai vechi din New Hampshire, datând încă din 1946. Fuseseră instituite de Bob D. Grasul, care îl cunoscuse personal pe creatorul Programului, Bill Wilson. Grasul Bob se odihnea de multă vreme în mormânt, victimă a cancerului pulmonar – la începuturi, majoritatea beţivilor pocăiţi fumau ca turcii, iar novicilor li se cerea îndeobşte să-şi ţină gura şi să-şi golească scrumierele –, însă întrunirile continuau să se bucure de o bună participare. Astăzi urma să se servească pizza şi tort, aşa cum era obiceiul la toate întrunirile aniversare, deoarece astăzi unul dintr-ai lor sărbătorea cincisprezece ani pe uscat. Pe vremuri acestuia i se spunea Dan, sau Dan T., însă se aflase de specificul muncii sale la azilul de bătrâni (nu degeaba buletinul informativ al Alcoolicilor Anonimi era cunoscut sub numele *Radio Şanţ*) şi acum unii îi ziceau „Doctore". Iar alţii „Amice". Pentru că şi părinţii lui îi spuseseră astfel, apelativul acesta din urmă i se părea lui Dan cam ironic... dar în sens bun. Viaţa este o roată care nu face nimic altceva decât să se învârtească în permanenţă, ajungând întotdeauna în locul de unde a pornit.

La cererea lui Dan, un doctor adevărat, pe nume John, a prezidat întrunirea. S-a râs atunci când Randy M. a povestit cum a vomitat

odată pe polițistul care îl arestase pentru CIA („Condus sub Influența Alcoolului", nu ce vă închipuiți voi!) și s-a râs și mai mult când el a continuat spunând că, un an după ce se lăsase de băut, a descoperit că și polițistul cu pricina intrase în Programul AA. Maggie M. a plâns când a povestit („a împărtășit" – în limbaj AA) cum i s-a refuzat din nou custodia comună a celor doi copii ai ei. I s-a răspuns cu clișeele cunoscute – fericirea nu se clădește peste noapte, nimic nu-ți pică din cer, nu abandona lupta până nu trăiești un miracol – și, în cele din urmă, Maggie se opri din plâns, mulțumindu-se doar să-și tragă nasul când și când. S-a auzit obișnuitul strigăt de indignare: *Puterea Superioară îți cere să ți-l închizi!* atunci când a sunat mobilul unui participant. O fătucă cu un tremur foarte pronunțat al mâinilor a vărsat o cană cu cafea; o întrunire AA fără măcar o cană vărsată ar fi fost într-adevăr ieșită din comun.

La ora unu fără zece, John D. a dat drumul coșului să circule printre oameni („Ne autofinanțăm prin propriile noastre contribuții") și s-a interesat dacă are cineva de făcut vreun anunț. Primul s-a ridicat Trevor K, care a întrebat – așa cum o făcea la fiecare întrunire – cine se oferă să îl ajute la spălatul vaselor și strângerea scaunelor. Yolanda V. a împărțit jetoanele – două albe (douăzeci și patru de ore de abstinență) și unul violet (pentru cinci luni – cunoscut sub numele de „Jetonul Barney"). Încheie, ca întotdeauna, spunând: „Dacă nu ai băut astăzi, bucură-te și bate palma cu Puterea Superioară."

Și s-au bucurat. Și au bătut palma (în gând).

Când s-au stins aplauzele, John a anunțat:

– Astăzi avem o aniversare de cincisprezece ani. Casey K. și Dan T., vă rog să veniți în față.

Mulțimea aplaudă din nou atunci când Dan se îndreptă spre primele rânduri, mergând încet ca să țină pasul cu Casey, care acum se deplasa cu ajutorul unui baston. John îi înmână lui Casey medalia pe care era imprimată cifra XV, iar Casey o ridică pentru ca toți să o vadă și spuse:

– În ruptul capului n-aș fi zis că individul ăsta o să reușească să ajungă până aici, pentru că a fost un AA din capul locului. Adică „un asin antipatic".

Izbucniră câteva râsete de complezență la auzul acestui banc răsuflat. Dan zâmbi și el, cu toate că inima îi bătea cu putere. Nu se putea gândi decât la cum să facă față celor ce vor urma fără să leșine. Își aminti că ultima oară când mai fusese la fel de înspăimântat a fost atunci când se zgâia la Rose Țilindru care stătea pe Acoperișul Lumii , încercând din răsputeri să nu se sugrume cu propriile-i mâini.

Grăbește-te, Casey. Te rog frumos. Înainte să-mi pierd curajul ori să-mi împrăștii micul dejun pe jos.

Poate și Casey avea darul strălucirii... sau poate observă ceva în ochii lui Dan, căci își scurtă cuvântarea.

– Dar s-a făcut bine, dovedindu-mi că m-am înșelat. La fiecare șapte alcoolici care intră pe ușa noastră, șase renunță și se duc să se îmbete din nou. Al șaptelea reprezintă miracolul la care sperăm cu toții. Unul din aceste miracole se află acum în fața voastră, în mărime naturală și urât ca noaptea. Ia-ți medalia, Doctore, o meriți pe deplin.

Și i-o întinse. Dan se sperie crezând că îi va aluneca printre degetele înghețate și va cădea pe jos. Însă Casey îi strânse mâna într-a lui, apoi îl strânse și pe Dan într-o îmbrățișare formidabilă, șoptindu-i la ureche:

– Încă un an, ticălosule. Felicitări!

Casey se înapoie la locul lui din fundul sălii, câștigat pe drept, alături de veteranii Programului. Dan rămase singur în față, strângând atât de tare în pumn medalia, încât i se reliefau tendoanele pe încheietura mâinii. Ceilalți alcoolici îl priveau țintă, așteptând să audă de la el ceea ce o abstinență atât de îndelungată ar fi trebuit să transmită: experiență, forță și speranță

– Acum vreo doi ani... începu el, dar se opri ca să-și dreagă glasul. Acum vreo doi ani m-am întâlnit la o cafea cu domnul acela șontorog de un picior care tocmai ce a pus fundul pe scaun. Și el m-a întrebat dacă am făcut al cincilea pas din Program: „Să ne recunoaștem

greşelile aşa cum sunt ele în faţa lui Dumnezeu, a noastră înşine şi a unei alte persoane." I-am răspuns că îl făcusem în mare. Pentru cei care nu au problema noastră, acest răspuns probabil că ar fi fost suficient... iată, alt motiv pentru care noi îi numim „ceilalţi Pământeni".

Se auziră câteva chicote. Dan înspiră adânc, spunându-şi că, dacă a fost în stare să dea piept cu Rose şi Clanul ei Legitim, putea cu siguranţă să se descurce şi acum. Numai că situaţiile erau complet diferite. Aici el nu era Eroul-Dan, ci Dan-Scursura-Societăţii. E foarte drept că făcuse suficient de mult umbră pământului ca să ştie că în fiecare om se ascundea câte o scursură mică, dar asta nu-i era de niciun folos acum.

– Şi mi-a spus că avea sentimentul că exista o greşeală peste care nu puteam trece, pentru că mi-era mult prea ruşine ca să vorbesc despre ea. Şi m-a sfătuit să mi-o mărturisesc, pentru că altfel nu puteam merge mai departe. Mi-a amintit o vorbă pe care o auzim aproape la toate întrunirile noastre – suntem la fel de întunecaţi ca secretele noastre. Şi mi-a zis că, dacă nu-l voi mărturisi pe al meu ca să mă eliberez, am să mă pomenesc într-o bună zi cu un pahar în mână. Ăsta a fost mesajul, Case?

De la locul lui din fundul sălii, Casey dădu încet din cap. Îşi sprijinea mâinile de măciulia bastonului şi părea foarte bătrân.

Dan simţi că îl ustură ochii, ceea ce nu putea însemna decât că mai avea puţin şi îl bușea plânsul.

Te rog, Doamne, te rog, ajută-mă să o scot la capăt fără să mă apuce bocitul. Te rog.

– Nu am vorbit nimănui despre asta. Ani întregi îmi promisesem că nu îmi voi mărturisi niciodată această taină. Dar Casey a avut dreptate şi, dacă am să mă apuc iarăşi de băutură, cu siguranţă că am să mor. Şi nu vreau. Acum am pentru ce să trăiesc. Aşa că...

Şi iată lacrimile, afurisitele astea de lacrimi... dar ajunsese deja prea departe ca să mai poată da înapoi acum. Şi le şterse cu mâna liberă.

– Ştiţi partea aia din Promisiuni? Aia care zice că vom învăţa să nu ne regretăm trecutul şi nici nu ne vom dori să ne prefacem

că nu a existat. Scuzați-mă că vă spun, dar cred că asta e o tâmpenie într-un program plin de lucruri adevărate. Eu regret foarte multe; și a venit vremea să mărturisesc, oricât de puțin mi-aș dori-o.

Îl așteptară să continue într-o tăcere respectuoasă. Chiar și cele două doamne care se ocupau cu așezarea feliilor de pizza pe farfuriile de unică folosință ieșiseră în pragul bucătăriei să îl asculte.

– Într-o dimineață, nu cu multă vreme înainte să mă las de băut, m-am trezit lângă o femeie pe care o agățasem într-un bar. Eram în apartamentul ei. O cocină, pentru că amărâta era aproape lipită pământului. Și am empatizat cu situația ei, pentru că și *eu* eram lipit pământului de sărac. Probabil că amândoi ne aflam în Orașul Falimentului din exact același motiv. Îl cunoașteți cu toții.

Ridică din umeri și continuă:

– Dacă ești alcoolic, așa ca noi, băutura te despoaie de tot ce ai. Mai întâi îți ia puțin, apoi mai mult, apoi totul.

Pe femeia asta o chema Deenie. Nu-mi amintesc multe despre ea, dar nu i-am uitat numele. Așa, și în dimineața aia m-am îmbrăcat și am șters-o de acolo, dar mai întâi i-am luat banii. Și cu ocazia asta am aflat că, spre deosebire de mine, ea totuși mai avea ceva. După ce i-am luat banii din portofel, m-am uitat în jur și l-am văzut pe băiețelul ei lângă mine. Micuț tare, încă în pampersi. Și, cu o noapte înainte, femeia asta și cu mine cumpăraserăm niște cocaină, iar pe masă încă mai erau câteva doze. Și ăla mic le-a văzut și a întins mâna la ele: a crezut că sunt bomboane.

Se șterse din nou la ochi.

– Am strâns tot praful și l-am pus într-un loc unde să nu ajungă. Doar atât am făcut. Insuficient, dar doar atât am făcut. Și după aia mi-am băgat banii în buzunar și dus am fost. Și aș face orice să pot da timpul înapoi și să-mi repar greșeala. Dar nu se poate.

Cele două femei intraseră înapoi în bucătărie. Unii dintre cei prezenți își consultau ceasurile. Un stomac ghiorțăi revoltat. Privind la cei peste o sută de alcoolici din fața lui, Dan înțelese un lucru absolut șocant: nu se indignaseră auzind mărturisirea lui.

Nu păreau nici măcar surprinși. Auziseră lucruri și mai rele. Unii dintre ei *făcuseră* lucruri și mai rele.

– Bine, încheie el. Asta am avut de spus. Vă mulțumesc pentru că m-ați ascultat.

Înainte de aplauzele de final, unul din veteranii aflați în ultimul rând îi puse întrebarea tradițională:

– Cum ai reușit, amice?

Dan zâmbi și îi oferi răspunsul tradițional:

– Pas cu pas.

2

După *Tatăl Nostru* și pizza și tortul de ciocolată cu numărul XV pe el, Dan îl conduse pe Casey la Toyota lui. Începuse să cadă lapovița.

– Primăvară în New Hampshire, zise cu amărăciune Casey. Nu-i așa că-i superb?

– „Plouă zoios, curge mâlos", începu Dan să declame, „iar vântul ni-i dușman! Lunecuș jos, sus tavan ploios, la naiba, zi: Aman!"[1]

Casey făcu ochii mari la el:

– Acu' ai inventat drăcia asta?

– Aș fi vrut eu... Ezra Pound a scris-o. Când ai de gând să-ți bagi mințile în cap și să te operezi la șoldul ăla?

Casey rânji:

– Luna viitoare. Mi-am zis că dacă tu ai curaj să-ți împărtășești secretul, pot și eu să-mi pun proteză la șold.

Ezită puțin, apoi continuă pe un ton mai serios:

– Nu că secretul tău ar fi fost cine știe ce, Danno.

---

[1] Citat din Ezra Pound, *Winter is Icummen in*, trad. în lb. rom. de Dan Alexe în „Traducerea ca adaptare (II): Winter is icummen in... (Ezra Pound)", http://cabalinkabul.wordpress.com/2013/01/13/traducerea-ca-adaptare-ii-winter-is-icummen-in-ezra-pound-2/ (n. tr.).

– Mi-am dat și eu seama. Îmi închipuisem că o să-i dezgust pe toți și că nu vor mai dori să aibă de-a face cu mine. Și când colo, s-au îngrămădit la pizza și au discutat despre vreme.

– Și dacă le-ai fi mărturisit c-ai omorât o bunicuță oarbă, tot s-ar fi îngrămădit la pizza și tort. Nimic nu-i mai bun decât ce e gratis.

Deschise portiera.

– Ajută-mă să mă urc, Danno.

Îl ajută.

Casey se urcă greoi la volan, se bâțâi puțin ca să se așeze mai comod, băgă cheia în contact și porni ștergătoarele.

– Totul pare mai mărunt atunci când e rostit cu voce tare, spuse el. Ține minte să-i înveți chestia asta și pe protejații tăi.

– O, da, Înțeleptule.

Casey îl privi cu tristețe nemăsurată:

– Du-te-n pizda mă-tii, drăgălașule!

– De fapt, spuse Danny, cred că am să mă duc înapoi să ajut la curățenie.

Și exact asta a și făcut.

PÂNĂ VEI ADORMI

1

Nici vorbă de magician ori baloane colorate la ziua de naştere a Abrei – doar nu mai era copil mic, împlinea cincisprezece ani.

În schimb, muzica rock *bubuia* în boxele instalate în curte de David Stone, cu ajutorul competent al lui Billy Freeman. Adulţii au servit tort, îngheţată şi cafea în bucătărie. Copiii au pus stăpânire pe salonul de la parter şi pe curtea din spatele casei şi, din câte se putea auzi, petreceau de minune. Au plecat pe la ora cinci, dar Emma Deane, cea mai bună prietenă a Abrei, a rămas la cină. Abra, superbă, într-o fustă roşie şi o ie care-i dezgolea umerii, era în culmea fericirii. S-a declarat extrem de încântată de brăţara cu amulete pe care i-a adus-o Dan, l-a îmbrăţişat şi l-a sărutat pe obraz. Mirosea a parfum. Uite ceva *nou*, şi-a zis el.

Când Abra plecă s-o conducă acasă pe Emma – vezi bine că nu terminaseră încă de vorbit –, Lucy se aplecă spre Dan. Avea gura strânsă într-un rictus amar, îi apăruseră riduri noi la ochi şi fire albe în păr. Abra părea să fi dat uitării povestea cu Clanul Legitim; Dan credea că pe Lucy întâmplarea aceea o va urmări toată viaţa.

– O să vorbeşti cu ea? Despre farfurii?

– Mă duc afară să mă uit cum apune soarele dincolo de râu. Trimite-o la mine când se întoarce de la familia Deane.

Lucy scoase un oftat de ușurare și lui Dan i se păru că și Dave părea mai liniștit. Abra va fi în permanență o enigmă pentru părinții ei. I-ar fi ajutat cumva să afle că și el era în aceeași situație? Probabil că nu.

– Baftă, șefu', îi ură Billy.

John Dalton i se alătură pe terasa din spate, unde nu de mult Abra zăcuse într-o stare care nu era leșin.

– M-aș oferi să te ajut, dar cred că trebuie să te ocupi singur de chestia asta.

– Ai încercat să stai de vorbă cu ea?

– Da. M-a rugat Lucy.

– Și degeaba, nu?

John ridică din umeri.

– Nu vrea să vorbească despre asta.

– Nici eu nu voiam, spuse Dan. La vârsta ei.

– Dar tu n-ai spart niciodată toate farfuriile din vitrina cu antichități a mamei tale, nu-i așa?

– Mama n-a avut o vitrină cu antichități, răspunse Dan.

Coborî agale spre capătul curții, privind la râul Saco, transformat într-un șarpe stacojiu de ultimele raze ale soarelui la apus. Nu va mai trece mult și munții vor înghiți și ultima lumină, iar apele se vor face cenușii. Acolo unde pe vremuri se înălțase un gard din sârmă care avea scopul să oprească orice tentativă a copiilor de a porni în expediții periculoase pe malul râului, era acum un șir de tufe decorative. David fusese cel care dărâmase gardul în luna octombrie a anului trecut, declarând că Abra și prietenele ei nu mai aveau nevoie de protecție; știau deja să înoate la fel de bine ca peștii.

Dar mai existau și alte pericole. Bineînțeles că mai existau.

2

Apa căpătase deja nuanța stinsă a trandafirilor cenușii atunci când Abra veni lângă el afară. Nu a fost nevoie să întoarcă privirea

ca să știe că era lângă el ori că îmbrăcase o jachetă peste ia subțire. În New Hampshire serile de primăvară sunt foarte răcoroase chiar și după ce dispare amenințarea ninsorilor.

(Îmi place nespus de mult brățara, Dan.)

Nu-i mai spunea „unchiule" atât de des acum.

(Mă bucur.)

– Te-au rugat să vorbești cu mine despre farfurii, îi zise ea.

Cuvintele rostite cu glas tare nu aveau căldura gândurilor, iar gândurile nu mai ajungeau acum la el. După mulțumirile sincere pentru cadoul primit, Abra se închisese în sine. Se pricepea tot mai bine la asta.

– Nu-i așa?

– *Tu* vrei să vorbești despre asta?

– I-am zis că-mi pare rău. I-am zis că n-am vrut. Dar nu m-a crezut.

(Eu te cred.)

– Pentru că tu *știi* cum e. Ei nu știu.

Dan nu spuse nimic și îi transmise un singur gând:

(?)

– Ei nu cred *nimic* din ce le spun! izbucni ea. E atât de nedrept! N-am știut că o să fie băutură la petrecerea aia tâmpită a lui Jennifer și eu nici n-am gustat! Și totuși mama m-a pedepsit! N-am mai avut voie să ies din casă *două săptămâni de tot căcatul!*

(???)

Nimic. Acum râul era aproape în întregime cenușiu. Îndrăzni să se uite la ea și o văzu că își studiază pantofii – în ton cu fusta roșie, la care acum își asortase și obrajii.

– Bine, zise ea în cele din urmă, tot fără să ridice ochii la el, dar cu colțurile gurii strâmbate într-un zâmbet plin de ciudă. N-am cum să te păcălesc, nu? Am luat o înghițitură – una singură – ca să văd și eu ce gust are. Să înțeleg care-i chestia. Și cred că m-a mirosit când am venit acasă. Și mai știi ceva? Nu-i *nicio* chestie! Are un gust *scârbos*!

Dan nu avea niciun comentariu de făcut la asta. Dacă i-ar fi spus că și lui prima dușcă i se păruse scârboasă, dacă i-ar fi spus că

și lui i se păruse că nu ar fi fost nicio chestie, nimic interesant, Abra ar fi crezut cu siguranță că nu sunt decât niște vorbe goale de adult. N-ai cum să faci pe lupul moralist și să-ți certi copiii pentru că fac aceleași greșeli cu ale tale în procesul maturizării. Și nici nu ai cum să-i înveți să nu le mai facă.

– Și pe bune că nu am vrut să sparg farfuriile, șopti ea. A fost un accident. Așa cum i-am zis. Doar că eram așa de *furioasă*.

– Îți stă în fire să fii furioasă.

Și-o aducea aminte cum se aplecase deasupra lui Rose Țilindru când îi începuseră ciclurile. *Te doare?* o întrebase ea pe creatura aia care semăna cu o femeie (firește, cu excepția colțului îngălbenit din gură). *Sper din tot sufletul să te doară. Sper să te doară ca naiba.*

– Ai de gând să-mi ții o predică?

Și adăugă, cu o nuanță de dispreț în glas:

– Știu că asta vrea *ea* să faci.

– Mi s-au terminat predicile, dar ți-aș spune o poveste pe care o știu de la mama. Despre străbunicul tău din partea lui Jack Torrance. Vrei s-o auzi?

Abra ridică din umeri. *Hai, spune și să terminăm odată*, zicea gestul acesta.

– Don Torrance nu a fost infirmier ca mine, dar cam tot pe acolo. A fost asistent medical. Spre sfârșitul vieții ajunsese să se deplaseze cu ajutorul unui baston, pentru că avusese un accident de mașină care i-a făcut praf un picior. Și într-o seară, la cină, și-a bătut nevasta cu bastonul ăla. Fără niciun motiv. I-a spart nasul și i-a crăpat țeasta. Și când femeia a căzut de pe scaun, atunci s-a apucat de treabă *pe bune*. Din câte i-a povestit tata, mama zicea că ar fi omorât-o în bătaie, dacă nu l-ar fi oprit Brett și Mike – unchii *mei*. Și când a venit doctorul, l-a găsit pe străbunicul tău în genunchi pe jos lângă biata femeie, cu trusa de prim-ajutor alături, încercând să o ajute cum putea. Cică ar fi spus că a căzut pe scară. Și Maia mea – acea Momo pe care tu n-ai apucat s-o cunoști, Abra – i-a confirmat spusele. La fel și copiii.

– *De ce?* șopti ea.

– De frică. Mai târziu, la multă vreme după moartea lui Don, bunicul tău mi-a rupt mie mâna. Și după aia, în Hotelul Overlook, care era pe locul unde acum e Acoperișul Lumii, bunicul tău aproape că și-a ucis soția în bătaie. Nu cu un baston, ci cu o bâtă de crichet, dar, în fond, cam tot aia a fost.

– Pricep unde bați.

– Mulți ani după aceea, într-un bar din St Petersburg, Florida...

– Încetează! Ți-am zis că *pricep*!

– ...l-am lăsat lat pe unul pe care l-am bătut cu un tac de biliard doar pentru că a râs atunci când îmi frecam tacul de biliard cu cretă. Și după strengăria asta, fiul lui Jack și nepotul lui Don a petrecut treizeci de zile îmbrăcat în combinezon portocaliu de pușcăriaș, adunând gunoaiele de pe lângă Autostrada 41.

Abra începu să plângă și se întoarse cu spatele la el.

– Mersi frumos, Unchiule Dan. Mersi frumos că mi-ai stricat...

O imagine îi năvăli în cap, acoperind râul: un tort aniversar făcut scrum și fumegând. În alte împrejurări, imaginea ar fi fost amuzantă. Dar nu și acum.

O cuprinse ușor de umeri și o întoarse cu fața la el.

– Nu e nimic de priceput. Nu bat nicăieri. Nu-i vorba despre nimic altceva decât despre familia noastră. Și, așa cum zicea nemuritorul Elvis Presley, al tău e copilul, tu să-l legeni.

– Nu înțeleg.

– S-ar putea să te apuci de scris poezii într-o bună zi, așa cum a făcut Concetta. Sau să dai brânci altcuiva doar cu puterea minții.

– N-aș fi făcut una ca asta... dar *Rose* chiar a meritat-o, murmură Abra, ridicându-și obrajii uzi către el.

– Nu te contrazic.

– În cazul ăsta, de ce visez mereu cum a fost atunci? De ce îmi doresc să nu se fi întâmplat? Ne-ar fi omorât pe *toți*. Așadar de ce îmi pare rău?

– Ce-ți dorești să nu se fi întâmplat? Omorul sau bucuria pe care ai simțit-o?

Abra lăsă capul în jos. Dan și-ar fi dorit să o ia în brațe, dar se stăpâni.

– Nu-ți fac morală și nu-ți țin nicio predică. Îți demonstrez că este doar chemarea sângelui. Este vorba de impulsurile stupide ale oamenilor treji. Iar tu ai făcut asta într-o perioadă a vieții când nici nu ai cum să fii altfel decât complet trează. Și îți este greu. Te înțeleg foarte bine. Tuturor adolescenților le este greu, dar majoritatea nici nu au talentele tale. Armele tale.

– Ce să fac? Ce pot să fac? Sunt momente când mă înfurii atât de tare... și nu doar pe *mama*, ci și pe profesori... pe copiii de la școală care își imaginează că ar fi cei mai tari căcați din lumea asta... pe ăia care râd de tine dacă nu ești bun la sport, ori te-ai îmbrăcat aiurea, ori... chestii de-astea...

Dan își aduse aminte de sfatul primit mai de mult de la Casey Kingsley.

– Du-te la groapa de gunoi.

– Ce? se holbă fata la el.

Iar Dan îi trimise o imagine: Abra folosindu-și forța extraordinară – care, oricât de incredibil ar fi sunat, nu atinsese încă apogeul – ca să răstoarne frigidere vechi, să spargă televizoare stricate, să calce în picioare mașini de spălat vase, în vreme ce pe deasupra ei se învălmășeau speriați pescărușii de gunoi.

Acum o umflă râsul.

– Și o să mă ajute?

– Mai bine spargi toate lucrurile alea decât farfuriile vechi ale mamei tale.

Își lăsă capul pe umeri și îi aruncă o privire veselă. Erau din nou prieteni. Minunat.

– Dar farfuriile alea erau na-*soaaale*.

– Ai să încerci să faci ce ți-am spus?

– Da.

Și din atitudinea ei Dan își putu da seama că de-abia așteaptă.

– Încă ceva.

Abra redeveni serioasă.

– Nu trebuie însă să exagerezi şi să te faci preş în faţa oricui.

– Am să ţin minte.

– Bine. Şi mai ţine minte cât de periculoasă poate să fie furia. Ai grijă să...

Şi atunci începu să îi sune mobilul.

– Ar trebui să răspunzi.

Dan ridică din sprâncene.

– Ştii cine e?

– Nu, dar cred că-i important.

Scoase telefonul din buzunar şi citi numele de pe ecran. CĂMINUL RIVINGTON.

– Alo?

– Claudette Albertson la telefon, Danny. Poţi să vii acum?

Trecu repede în revistă numele de pacienţi notate pe tabla din camera lui.

– Cine? Amanda Ricker? Sau Jeff Kellogg?

Nici unul dintre aceştia.

– Dacă poţi, cred că ar fi bine să vii imediat, îi zise Claudette. Câtă vreme mai e conştient.

Ezită puţin, apoi adăugă:

– Tot întreabă de tine.

– Vin acum. *Deşi, dacă-i atât de rău cum spui, probabil că o să moară până ajung eu acolo.*

Dan închise telefonul.

– Trebuie să plec, scumpo.

– Chiar dacă nu îţi este prieten. Chiar dacă nici măcar nu îl placi.

Abra părea dusă pe gânduri.

– Chiar dacă.

– Cum îl cheamă? N-am înţeles.

(Fred Carling)

Îi trimise gândul, apoi o îmbrăţişă strâns-strâns-strâns. Iar Abra făcu la fel.

– Să ştii că am să încerc, îi zise ea. Cât pot eu de tare.

– Știu. Știu că ai s-o faci. Uite ce mai vreau să-ți spun, Abra, te iubesc foarte, foarte mult.

Iar ea răspunse:

– Mă bucur.

3

Patruzeci și cinci de minute mai târziu, când ajunse la azil, o găsi pe Claudette așteptându-l în oficiul asistentelor. Iar el îi puse întrebările pe care le mai pusese de zeci de ori înainte:

– Mai trăiește?

– Vag.

– Conștient?

– Când și când.

– Azzie?

– A stat puțin cu el, dar a șters-o când a intrat domnul doctor Emerson. Acum Emerson a plecat; s-a dus să vadă cum se simte Amanda Ricker. Și Azzie a intrat înapoi imediat.

– Și nu-l putem transporta la spital?

– Nu. Nu încă. A avut loc un accident în lanț cu patru mașini pe șoseaua 119, chiar la intrarea în Castle Rock. O mulțime de răniți în stare gravă. Patru ambulanțe au plecat deja într-acolo, plus un elicopter de la LifeFlight. Unii ar mai putea fi salvați dacă ajung repede la spital. În vreme ce Fred...

Și nu mai continuă, ci se mulțumi să ridice din umeri.

– Ce s-a întâmplat?

– Îl știi pe Fred – dependent de alimentele nesănătoase. McDonald's e a doua lui casă. Uneori se uită după mașini când traversează în goană Cranmore Avenue ca să-și mai ia vreun hamburger, alteori nu se uită, că-și închipuie că oamenii o să oprească să-l lase pe el să treacă.

Şi femeia strâmbă din nas şi scoase limba, aidoma unui copil care a primit de mâncare ceva ce nu-i place. Varză de Bruxelles, de pildă.

– Cât *tupeu*!

Dan cunoştea obiceiurile lui Fred şi îi cunoştea şi tupeul.

– S-a dus să-şi ia cheeseburgerul de cină, continuă Claudette. Poliţiştii au dus-o la închisoare pe aia care l-a lovit – individa era atât de beată că nu se mai putea ţine pe picioare, aşa am auzit. Şi l-au adus pe Fred aici. Are faţa făcută terci, pieptul şi pelvisul îi sunt strivite, un picior e aproape retezat. Dacă n-ar fi fost Emerson de gardă, ar fi murit imediat. I-am dat primul ajutor, am oprit hemoragia, dar chiar dacă ar fi fost în stare mai bună... ceea ce evident nu este cazul...

Ridică iar din umeri.

– Emerson zice că *vor* trimite o ambulanţă şi la noi, de îndată ce se termină cu tragedia de la Castle Rock, dar n-are cum să mai reziste până atunci. Domnul doctor Emerson nu-şi asumă diagnosticul ăsta, însă eu îl cred pe Azreel. Ar fi bine să te duci la el, dacă tot ai venit... Ştiu că ţi-a fost antipatic...

Dan îşi aduse aminte de urmele de degete lăsate de infirmier pe braţele bietului Charlie Hayes. *Nasol de el* – asta spusese Carling când Dan îl anunţase că bătrânul se stinsese. Drăguţul de Fred, cum mai obişnuia el să stea tolănit în scaunul preferat, molfăind Junior Mints. *Da' de*-asta *sunt aici, nu?*

Şi acum Fred era în camera în care murise Charlie Hayes. Viaţa este o roată şi se întoarce mereu de unde a plecat.

4

Deşi uşa de la apartamentul Alan Shepard era întredeschisă, Dan tot ciocăni în ea. Aşa era politicos, aşa se obişnuise să facă. Horcăitul respiraţiei lui Fred Carling putea fi auzit de pe coridor, dar nu părea să-l deranjeze pe Azzie, care se făcuse covrig la

piciorul patului. Carling era întins pe un așternut din mușama, acoperit doar cu boxerii pătați și un pogon de bandaje, majoritatea deja îmbibate de sânge. Era complet desfigurat, iar trupul părea a-i fi fost răsucit în trei direcții diferite.

– Fred? Sunt Dan Torrance? Mă auzi?

Unicul ochi rămas se deschise. Horcăielile urcară o octavă. Se auzi un soi de scârțâit care probabil că însemna *da*.

Dan se duse la baie, udă un prosop cu apă caldă, apoi îl stoarse bine: gesturi făcute de nenumărate ori înainte. Când reveni lângă patul lui Carling, Azzie se ridică, se întinse cu mișcarea aceea voluptoasă, cu spatele curbat, de care doar mâțele sunt capabile, și sări jos. Ieși imediat din cameră ca să-și reia patrularea pe coridor. Începuse să șchiopăteze ușor. Era un motan foarte bătrân.

Dan se așeză pe marginea patului și începu să șteargă delicat cu prosopul ud acea parte a feței lui Carling care mai era relativ întreagă.

– Cât de tare te doare?

Din nou scârțâitul. Pentru că mâna stângă a lui Carling era acum o încurcătură de degete rupte și răsucite, Dan îl apucă de cea dreaptă.

– Nu trebuie să vorbești tare. Spune-mi.

(Nu chiar atât de tare.)

Dan dădu mulțumit din cap.

– Bine. Asta e bine.

(Da' mi-e așa de frică.)

– Nu ai de ce să-ți fie.

Îl văzu pe Fred, la șase ani, scăldându-se în apele râului Saco împreună cu fratele lui; Fred, mereu trăgându-și în sus chiloții de baie pentru că-i erau atât de largi, primiți de pomană, ca mai toate lucrurile lui. Îl văzu la cincisprezece ani, sărutând o fată la cinematograful în aer liber din Bridgton, adulmecându-i parfumul atunci când îi cuprinde sânul în palmă și dorindu-și ca noaptea aceea să nu se mai sfârșească niciodată. Îl văzu la douăzeci și cinci, alături de prietenii lui bikeri din clubul Road Saints, călărind o motocicletă

Harley FXB, modelul Sturgis, pe drumul spre Plaja Hampton – și motocicleta e super și el e plin de amfetamină și vin roșu și ziua e trăsnet și toată lumea se uită la ei cum trec într-o caravană lungă și strălucitoare, cu zgomot asurzitor de să-ne-pupați-exact-în-cur-dacă-nu-vă-place și viața e frumoasă ca un carnaval cu focuri de artificii. Și mai vede apartamentul unde locuiește – locuia – Carling, cu cățelul pe care îl cheamă Brownie. Și Brownie nu e cine știe ce rasă, ci doar o corcitură, dar e foarte isteț. Uneori sare pe genunchii infirmierului și se uită la televizor împreună. Brownie îl îngrijorează acum pe Fred, pentru că îl așteaptă să vină acasă și să-l scoată la plimbare și să-i umple castronul cu Gravy Train.

– Nu-ți face griji în privința lui Brownie, îi zise Dan. Cunosc o fată care va fi fericită să-l ia la ea. Nepoata mea e fata asta și astăzi e ziua ei.

Carling se uită la el cu unicul ochi în vagă stare de funcționare. Horcăitul respirației devenise foarte puternic – semăna cu zgomotul scos de un motor înecat cu mizerie.

(Poți să mă ajuți? Te rog, doctore, vrei să mă ajuți?)

Da. Putea și voia să îl ajute. Aceasta era menirea lui, pentru asta exista pe lume. Se așternuse tăcerea în Căminul Rivington. O tăcere foarte, foarte adâncă. De undeva din apropiere se deschise o ușă. Ajunseseră la hotar. Fred Carling se uită la el întrebând *ce.* Întrebând *cum.* Și era atât de simplu.

– Nu trebuie decât să dormi.

(Nu mă lăsa singur.)

– Nu te las, spuse Dan. Sunt chiar aici. Stau cu tine până vei adormi.

Acum îi cuprinse mâna lui Carling în mâinile lui. Și îi surâse.

– Până vei adormi, repetă el.

1 mai 2011 – 17 iulie 2012

CUVÂNTUL AUTORULUI

Prima carte pe care am publicat-o la editura Scribner a fost *O mână de oase*, în 1998. Doritor să fac pe plac noilor mei parteneri, am acceptat să plec într-un turneu de promovare a cărții. În cadrul uneia din sesiunile de autografe, am fost întrebat de un individ: „Mai știi ceva de puștiul ăla din *Shining*?"

Întrebarea aceasta mi-o pusesem și eu adesea, însoțită de o alta: Ce s-ar fi întâmplat cu chinuitul tată al lui Danny dacă ar fi descoperit la vreme Alcoolicii Anonimi, în loc să încerce să se vindece cu ceea ce în limbaj AA se numește „abstinența izolată"?

La fel ca în cazul romanului *Sub dom* și *JFK*, ideea aceasta nu mi-a ieșit niciodată din minte. Din când în când – fie atunci când eram la duș, sau mă uitam la televizor, sau făceam un drum mai lung pe autostradă – mă pomeneam încercând să calculez vârsta actuală a lui Danny Torrance și întrebându-mă pe unde o mai fi. Ca să nu mai amintesc și de mama lui, alt om esențialmente bun, distrusă și ea de Jack Torrance. În limbaj de specialitate, Wendy și Danny se numeau co-dependenți – persoane legate de un membru dependent al familiei prin legături de dragoste ori de responsabilitate. În decursul anului 2009, unul din prietenii mei alcoolici pocăiți mi-a spus o vorbă de duh ce sună cam așa: „Atunci când un co-dependent se îneacă, prin fața ochilor îi trece viața altcuiva." Să vă zic sincer, nu m-a pufnit râsul, pentru că respectiva

cugetare mi s-a părut prea adevărată pentru a fi amuzantă. Și cred că atunci a fost momentul în care scrierea romanului *Doctor Sleep* a devenit inevitabilă. Trebuia să știu ce s-a întâmplat.

Am început să lucrez frământat de emoție și îngrijorare? Păi, cum altfel? *Shining* este una dintre cărțile menționate întotdeauna (împreună cu *Salem's Lot*, *Cimitirul animalelor* și *Orașul bântuit)* atunci când oamenii încearcă să determine care anume este cea mai înfricoșătoare din scrierile mele. Ca să nu mai vorbesc despre filmul lui Stanley Kubrick, pe care foarte multă lume pare să și-l amintească și să-l considere – din motive care mie, evident, îmi scapă – drept unul din cele mai înspăimântătoare filme realizate vreodată. (Dacă ați văzut filmul, însă nu ați citit romanul, atunci poate ar fi bine să știi că *Doctor Sleep* este continuarea *cărții*, care, după părerea mea, reprezintă Adevărata Cronică a Familiei Torrance.)

Îmi place să cred că nu mi-am pierdut încă îndemânarea la scris, dar știu bine că nimic nu se poate ridica la înălțimea unei spaime strașnice, și când zic „nimic", exact asta vreau să spun: *absolut nimic*. Mai ales atunci când spaima respectivă este servită unei persoane tinere și impresionabile. *Psycho*, al lui Alfred Hitchcock, s-a bucurat de cel puțin o continuare de excepție (*Psycho IV*, în regia lui Mick Garris, cu Anthony Perkins revenind în rolul lui Norman Bates), dar cei care au văzut continuarea respectivă – și cei care nu au văzut-o – vor scutura din cap, spunând *nu, nu, nu-i nici pe departe la fel de bună ca originalul*. Își amintesc de Janet Leigh și niciun fel de continuare ori remake nu poate întrece scena când perdeaua dușului este trasă, iar cuțitul începe să-și facă treaba.

Plus că oamenii se mai schimbă. Iar cel care a scris *Doctor Sleep* este mult diferit de alcoolicul bine intenționat care a scris *Shining*, deși amândoi rămân motivați de aceeași ambiție: să scrie o poveste cu adevărat excepțională. M-am bucurat de reîntâlnirea cu Danny Torrance și de aventurile lui la care am fost părtaș. Sper că și tu te-ai bucurat. Și, dacă așa stau lucrurile, Statornic Cititor al meu, însemnă că totul este cum nu se poate mai bine.

Înainte de a ne despărți, lasă-mă, te rog, să mulțumesc celor care m-au ajutat să-ți aduc această bucurie, de acord?

Nan Graham mi-a editat cartea. *Cu foarte mare grijă.* Mulțumesc, Nan.

Chuck Verrill, agentul meu, mi-a vândut cartea. Ceea ce, firește, este extrem de important, dar a și răspuns la telefon în locul meu și m-a îndopat cu sirop calmant. Iar lucrurile acestea sunt indispensabile.

Russ Dorr s-a ocupat de documentare, dar dacă sesizezi ceva în neregulă, să știi că eu sunt de vină pentru că nu am înțeles cum trebuie ce mi s-a explicat. Russ este un asistent medical nemaipomenit de bun, dar mai este și un monstru al Nordului plin de inspirație și voie bună.

Chris Lotts mi-a dat meditații de italiană atunci când am avut nevoie. Să trăiești, Chris.

Rocky Wood a fost omul meu bun la toate în ceea ce privește romanul *Shining*, furnizându-mi nume sau date pe care ori le uitasem, ori mi le aminteam aiurea. Tot el mi-a oferit tone de informații despre toate tipurile de rulote care există sub soare (cea mai tare era EarthCruiser-ul lui Rose). Rock îmi cunoaște cărțile mai bine decât le cunosc eu însumi. Caută-l cândva pe net. Ai să rămâi uimit.

Fiul meu Owen mi-a citit manuscrisul și mi-a sugerat modificări importante. Cel mai mult a insistat să-l descriu pe Dan cum ajunge la ceea ce alcoolicii numesc „limita de jos" a existenței sale.

Și soția mea a citit *Doctor Sleep* și m-a ajutat să o fac mai bună. Te iubesc, Tabitha.

Vă mulțumesc și vouă, fete și băieți, care îmi citiți cărțile. Zile lungi și nopți senine vă doresc.

Aș dori să închei cu un sfat: atunci când vă aflați la drum, pe autostrăzile și șoselele Americii, fiți cu băgare de seamă la rulotele acelea uriașe – Winnebago-uri și Boundere și alte mărci.

N-aveți de unde să știți cine este înăuntru. Sau *ce.*

Bangor, Maine

Cuprins

CÂTEVA CHESTIUNI INTRODUCTIVE 9
Caseta de valori 11
Şarpele cu clopoţei 32
Mami 49

PARTEA ÎNTÂI: ABRA 67
I. Bun venit în Orăşelul Liliput 69
II. Numere nefaste 106
III. Lingurile 122
IV. Am nevoie de tine, Doctore Sleep! 158
V. Clanul Legitim 175
VI. Radioul trăsnit 199

PARTEA A DOUA: DIAVOLII GOI 229
VII. „M-ai văzut?“ 231
VIII. Teoria relativităţii – în versiunea Abrei 259
IX. Vocile prietenilor noştri morţi 287
X. Bibelouri din sticlă 304
XI. Thome 25 335
XII. I se zice „Abur“ 369

PARTEA A TREIA: CHESTIUNI DE VIAŢĂ
ŞI DE MOARTE 393
XIII. Spărtura din Nori 395
XIV. Fală 424
XV. Transfer de minţi 449
XIV. Ce a fost uitat 480
XVII. Javră nenorocită! 508

PARTEA A PATRA: ACOPERIŞUL LUMII 521
XVIII. Spre vest 523
XIX. „Fantomiţele“ 545
XX. Axul roţii. Acoperişul lumii 569

PÂNĂ VEI ADORMI 583
Aniversarea 585
Până vei adormi 592

Cuvântul autorului 603